SARAH J. MAAS

KANATLAR VE KÜLLER SARAYI

KANATLAR VE KÜLLER SARAYI

Özgün adı: *A Court of Wings and Ruin*
© 2017, Sarah J. Maas
Yazan: Sarah J. Maas

Çeviri: Meriç Keleş
Yayına hazırlayan: Tülin Er
Kapak tasarım: Serkan Yolcu
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Plc.'den alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul, 2018
ISBN: 978-605-09-4981-0
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli–Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

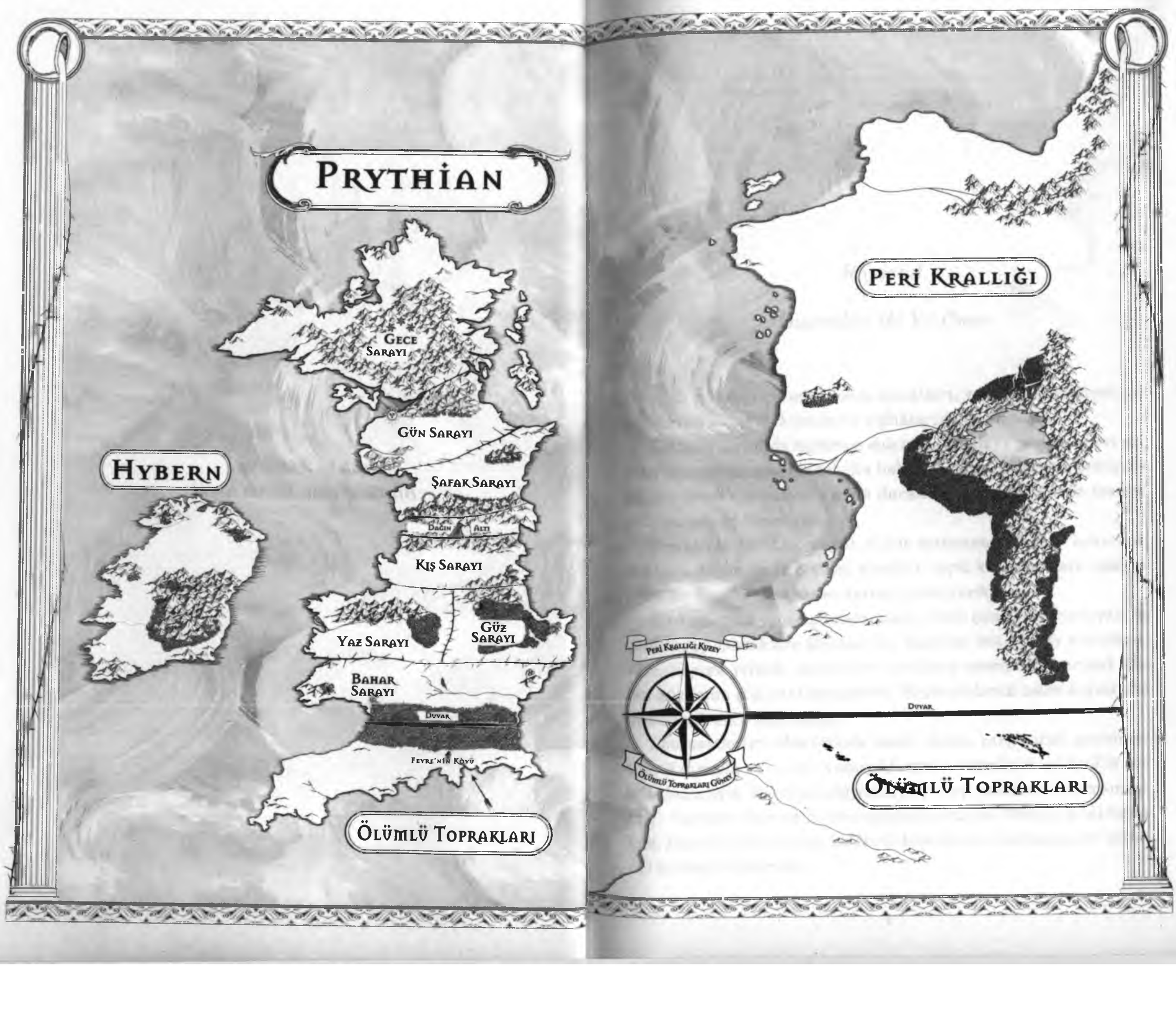
Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

KANATLAR VE KÜLLER SARAYI

DEX

Josh ve Annie'ye...
Bir lütuf gibi. Bütün hepsi.

PRYTHIAN
GECE SARAYI
GÜN SARAYI
HYBERN
ŞAFAK SARAYI
DAĞIN
ALTI
KIŞ SARAYI
YAZ SARAYI
GÜZ SARAYI
BAHAR SARAYI
DUVAR
FEYRE'NİN KÖYÜ
ÖLÜMLÜ TOPRAKLARI
PERİ KRALLIĞI
PERİ KRALLIĞI KUZEY
ÖLÜMLÜ TOPRAKLARI GÜNEY
DUVAR
ÖLÜMLÜ TOPRAKLARI

Rhysand

Duvardan İki Yıl Önce

Gümbür gümbür çalınan savaş davulları, yerini çoktan sinek vızıltılarına ve can çekişenlerin çığlıklarına bırakmıştı.

Katliam alanında birbirine dolanmış insan ve peri cesetleri gri gökyüzünün altında bir tabaka halinde uzayıp giderken, bütünlüğü bozan tek şey yukarı kalkık duran kırık kanatlar veya yer yer göze çarpan at leşleriydi.

Sıcaklıkla birlikte, yoğun bulut örtüsüne rağmen, koku çok yakında dayanılmaz bir hal alacaktı. Açık kalan gözlere üşüşen sinekler ölümlü ölümsüz et ayrımı yapmıyordu.

Bir zamanlar yemyeşil olan ovada, kanlı çamurlara yarı yarıya gömülmüş sancakları aklımın bir köşesine not ederek yürüdüm. Kanatlarımı yerdeki ölülerin ve zırhların üzerinden aşırmak kalan gücümün çoğunu tüketiyordu. Büyü güçlerim zaten kıyım bitmeden çok önce tükenmişti.

Son saatlerimi ölümlülerle omuz omuza çarpışarak geçirmiştim: Kılıcımla ve çıplak yumruklarımla; sarsılmaz ve keskin bir odaklanmayla. Ravennia lejyonlarına karşı saflarımızı korumuştuk – babamın emrettiği gibi, yapmak zorunda olduğumu bildiğim gibi. Buradaki bir yenilgi zaten sallantıda olan direnişimize ölümcül bir darbe indirirdi.

Arkamda yükselen kale Sadıklar'a teslim edilemeyecek kadar değerliydi. Sadece kıtanın kalbinde yer aldığı için değil, aynı zamanda barındırdığı levazım nedeniyle. Batı surlarında birliklerimize silah yetiştirmek için gecesini gündüzüne katan demirci ocakları nedeniyle.

Ben ölenlerin yüzlerine bakarak yürümeye devam ederken, bu ocaklardan tüten dumanlar, ölüleri yakmak için tutuşturulan odunların dumanına karışıyordu. Midesi kaldıran askerlerimize iki ordudan kalan bütün silahları toplamalarını emretmiştim. Bunlara o kadar çok ihtiyacımız vardı ki gururu bir kenara bırakabilirdik. Özellikle de karşı taraf bunu çoktan yapmışken.

Çok sakindi. Saatler önce nihayet sona eren katliam ve kaosla kıyaslandığında savaş meydanı aşırı sakindi. Sadıklar ordusu teslim olmaktansa ölülerini kargalara terk ederek geri çekilmeyi yeğlemişti.

Ölü bir beygirin yanından dolaşırken hayvanın güzelim gözleri hâlâ dehşetle açık, yaralı bağrı sineklerle kaplıydı. Binicisi atın altında iki büklüm yatıyordu ve başının bir bölümü yarılmıştı. Kılıç darbesi değildi. Hayır, bu derin kesikler bir pençenin işiydi.

Kolay boyun eğmeyeceklerdi. İnsan kölelerini geri isteyen krallıklar ve bölgeler, başka bir seçenekleri kalmayana kadar savaşmaya devam edeceklerdi. Hatta ondan sonra bile. Kadim gelenekleri ve savaş kurallarını hiçe saydıklarını, daha işin başında, zor yoldan öğrenmiştik. Çünkü ölümlülerin yanında savaşan bizim gibi Ulu Periler onların gözünde kökü kurutulması gereken haşerelerden farksızdı.

Kulağımın dibinde vızıldayan bir sineği, kendimin ve başkalarının kanına bulanmış elimle kovaladım.

Küçüklüğümden beri ölüm denince aklıma gelen ilk şey, yuvaya dönüş için yapılan huzurlu bir yolculuk olurdu: Beni diğer taraftaki meçhule uğurlayacak, tatlı, hüzünlü bir ninni.

Bir Sadıklar askerinin elindeki sancak direği zırhlı botumun altında kırılınca, zümrüt yeşili sancağın üzerine işlenmiş uzun

dişli yabandomuzu arması kırmızı çamura bulandı.

Şimdi ise ölüm ninnisinin, güzel bir şarkıdan çok, bir sinek vızıltısı olup olmadığını merak ediyordum. Sineklerle kurtçukların aslında Azrail'in hizmetkârları olup olmadığını.

Savaş meydanı, arkamızdaki kale hariç, her yöne doğru göz alabildiğine uzanıyordu.

Üç gün boyunca onları geri püskürtmüştük; üç gün boyunca burada savaşmış ve can vermiştik.

Ama saflarımızı korumuştuk. Ben bıkıp usanmadan insanların ve perilerin yardımına koşmuş, ikinci gün taze birliklerle zayıf sağ kanadımıza hücum eden Sadıklar'ın mevzilerimizi delip geçmesini engellemiştim.

Damarlarımdaki büyü gücünün yerinde yeller esmeye başlayınca Illyria eğitimimi kullanmış, düşman sürüsüne karşı kılıcımla kalkanımı savurmaktan başka bir şey yapamaz, başka bir şey düşünemez olmuştum.

Bir grup Ulu Peri cesedinin arasında yarı parçalanmış bir Illyria kanadı gözüme ilişti. Sanki tek bir savaşçıyı indirmek altı Ulu Peri'ye mal olmuş gibi. Sanki tek bir savaşçı altı rakibini de beraberinde götürmüş gibi.

Üst üste yığılmış bedenleri çekerken kalbim hırpalanmış bedenimden çıkıp gidecek gibi oldu.

Yardım etmesi için yalvarıp yakardığım babamın gönderdiği destek birlikleri üçüncü ve son günün şafağında imdadımıza yetişmişti. Savaşmaktan başka bir şey düşünemediğim için, gelenlerin bir Illyria birliğinden fazlası olabileceğini akıl edememiştim. Özellikle de çoğunda sifonlar varken.

Ama bizim kıçımızı kurtarıp savaşın gidişatını değiştirdiklerinde, sağ kalanlar arasında kardeşlerimi görememiştim. Aslında Cassian ve Azriel'in bu ovada savaşın savaşmadığını bile bilmiyordum.

İkinci isim pek mümkün değildi, çünkü babam onu casusluk faaliyetleri için yanında tutuyordu – ama Cassian... Cassian pekâlâ

görevlendirmeyle gelmiş olabilirdi. Babamın Cassian'ı burada ölüp gitmesi muhtemel bir birliğe dahil ettiğini bilmek beni şaşırtmazdı. Bir önceki savaş meydanından kör topal çıktıktan sonra burada telef olup giden bir birliğe.

Illyria askerinin üstündeki son Ulu Peri'yi çekerken, sızlayan, kanla kaplı parmaklarım ezik zırhın içine girip katılaşmış ıslak ete saplandı ve...

Siyah saçlar, bronz ten... Tıpkı Cassian'ınkiler gibi.

Ama gökyüzüne boş gözlerle bakan ölü grisi yüz Cassian'a ait değildi.

Bağırmaktan hâlâ sızlayan ciğerlerimdeki nefesi, kuruyup çatlamış dudaklarımdan koyverdim.

Suya ihtiyacım vardı – acilen. Ama az ötede üst üste yığılmış cesetlerin arasında bir çift Illyria kanadı daha gördüm.

Düşe kalka oraya gittim ve basit miğferin altındaki yüze bakmak için ters dönmüş başı düzeltirken zihnimin karanlık ve sakin bir yere sürüklenmesine izin verdim.

O değildi.

Cesetlere bata çıka başka bir Illyrialı'ya doğru yürüdüm.

Sonra bir başkasına. Ve bir başkasına.

Bazıları tanıdıktı. Bazıları değildi. Katliam alanı hâlâ göğün altında göz alabildiğine uzanıyordu.

Kilometrelerce. Çürüyen ölüler krallığı.

Ve ben bakmaya devam ettim.

BİRİNCİ KİTAP

LEŞLERİN PRENSİ

1.

BÖLÜM

Feyre

Resim bir yalandı.

Pembe çiçekleriyle, tombul güneş ışınlarıyla, cıvıl cıvıl, sevimli bir yalan.

İki gündür stüdyonun açık penceresinden görünen gül bahçesinin resmini yapıyordum. Kadifemsi yaprakların ve iç içe geçmiş dikenlerin arasından uzaktaki açık yeşil tepeler görülüyordu.

Aralıksız, sürekli bahar.

Sarayın bu görüntüsünü içimden geldiği gibi resmetseydim, tuvalin her yerine, etleri yırtan dikenler, kendinden küçük bitkileri gün ışığından mahrum eden çiçekler ve kana boyanmış tepeler çizerdim.

Ama geniş tuval üzerindeki her fırça darbesi hesaplıydı; renk karışımlarıyla yaptığım her çizgi ve her kavis sadece cennet bir doğa manzarasını değil, güneşli bir ruh halini de tasvir ediyordu. Deli gibi mutlu olmasa da yaşadığı dehşeti yavaş yavaş geride bırakmaktan hoşnut bir ruh halini.

Birkaç haftadır hal ve hareketlerime de bu resimler kadar özen gösteriyordu. Ve eğer içimden geldiği gibi görünmeyi seçseydim, kuş pençelerimi kuşanıp buradakilerin hepsini kendi ellerimle ge-

bertirdim. Altın yaldızlı salonları kan gölüne çeviririrdim.

Ama henüz değil.

Hızlı intikamın hiçbir şeye ve hiç kimseye faydası olmazdı – kendi öfkemi soğutmak dışında. Bu yüzden, son haftalarda yaptığım her fırça darbesinde, attığım her adımda, kendi kendime *henüz değil* diyordum.

Onlarla her konuştuğumda, zorla Kazan'a sokulan Elain'in çığlıklarını duysam bile. Onlara her baktığımda, Nesta'nın ölüm vaadiyle Hybern Kralı'na yönelttiği parmağını görsem bile. Onların kokusunu her aldığımda, burnuma kemik-kaledeki siyah taşlara dökülen kanı dolsa bile. Cassian'ın kanı.

Fırça elimde çıt etti.

İkiye kırmıştım ve beyaz sapı tamir edilemeyecek durumdaydı.

İçimden bir küfür savurarak pencerelere, kapılara baktım. Sürekli denetlendiğim bir ortamda fırçayı çöp tenekesine atmak çok riskli olurdu.

Zihnimi bir örümcek ağı gibi etrafıma fırlatıp yakın çevrede beni gözetleyen birilerine takılacak mı diye baktım. Kimseyi bulamadım.

Fırçanın parçalarını avuçlarımın içinde tutarak ellerimi öne uzattım.

Kendime, kısa süreliğine, sağ kolumdaki dövmeleri gizleyen tılsımın arkasına bakma lüksü tanıdım. Gerçek kalbimin işaretleri. Gerçek ünvanımın.

Gece Sarayı Yüce Leydisi.

Üstünkörü bir düşünce gücü kırık fırçayı tutuşturmaya yetti.

Ateş beni yakmasa da ahşabı, kılları ve boyayı yalayıp yuttu.

Geriye duman ve külden başka bir şey kalmayınca, içeri buyur ettiğim bir rüzgâr külleri avucumdan alıp açık pencereden dışarıya süpürdü.

İşi garantiye almak için bahçedeki bir esintiyi içeriye çağırıp kalan duman filizlerini temizlettim ve odayı yavan, boğucu gül kokusuyla doldurdum.

Belki buradaki görevim tamamlanınca bu malikâneyi de yakıp kül ederdim. İşe o güllerden başlardım.

Bana doğru yaklaşan iki kişinin varlığı zihnimin arkasını çekiştirince yeni bir fırçayı kaptığım gibi en yakın boya karışımına daldırdım ve biri gelirse beni uyarsın diye odanın etrafına gerdiğim, gözle görünmeyen, siyah ağları indirdim.

Kapılar açıldığında bir gül yaprağındaki narin damarları aydınlatan gün ışığı üzerinde çalışıyor, bir keresinde Illyria kanatlarını da aynı şekilde aydınlattığını düşünmemeye uğraşıyordum.

Omuzlarımı biraz düşürüp başımı hafif yana eğerek kendimi çalışmaya kaptırmış numarası yaparken gayet başarılıydım. Ve başımı geriye çevirirken aşırı ağırdan alarak kendimi resimden alamıyormuş numarası yaparken daha da başarılıydım.

Ama asıl mesele dudaklarıma bir gülümseme kondurmaktı. Ve bir gülümsemenin gerçekten içten olduğunu gösteren gözlerime. Aynanın karşısında pratik yapmıştım. Tekrar tekrar.

Böylece dudaklarımdaki sakin ama mutlu gülümsemeyi kolayca gözlerimin etrafındaki kırışıklıklarla destekleyerek baktım. Tamlin'e.

Ve Lucien'e.

Yüzümü dikkatle inceleyen Tamlin, güneş uzaktaki tepelerin ardında kaybolduktan sonra bana sırnaşmasın diye kapılmayı ihmal etmediğim hüzünlü ruh halinden bir iz arayarak, "Böldüğüm için üzgünüm," dedi. "Ama toplantıya hazırlanmak istersin diye düşündüm."

Güçlükle yutkunuyormuş gibi yaptım. Fırçamı indirdim. Eskiden olduğum o tedirgin, güvensiz kızdan hiçbir farkım yoktu. "Ben... Ianthe'yle görüştünüz mü? Sahiden geliyor mu?"

Onu henüz görmemiştim. Ablalarımı Hybern'e satan, *hepimizi* Hybern'e satan Yüce Rahibe'yi.

Ve Rhysand'ın eşlik bağı üzerinden gönderdiği bulanık, hızlı raporlar sayesinde korkularım ve endişelerim kısmen dinmiş olsa da... Onun suçuydu. Haftalar önce yaşananlar onun suçuydu.

Cevap veren Lucien oldu. Aradığını bildiğim kanıtı sonunda bulmuş gibi resmimi inceleyerek, "Evet," dedi. "Onun...kendine göre sebepleri varmış. Sana açıklamak için can atıyor."

Kendisini arzulayıp arzulamadıklarına bakmadan dilediği her erkeğe el uzatmasının nedenlerini de açıklardı belki. Tıpkı Rhys'e ve Lucien'e yaptığı gibi.

Lucien'in bütün bu olup bitenlerden ne anlam çıkardığını merak ettim. Ve Ianthe'nin Hybern'le kurduğu dostluğun bir yan ürünü olarak *eşine* kavuşmuş olmasından.

Onunla Elain hakkında sadece bir kez, döndüğümün ertesi günü konuşmuştuk.

Jurian Rhysand'ın ablalarıma neler yapacağı hakkında ne ima ederse etsin, demiştim ona, *Gece Sarayı nasıl bir yer olursa olsun, Elain ve Nesta'ya bu şekilde zarar vermezler – en azından şimdilik. Rhysand onlara zarar vermenin daha yaratıcı yollarına sahip.*

Lucien'in gözlerindeki şüphe silinmemişti.

Üstelik, kendi hafızamdaki "boşluklar" düşünüldüğünde, istemeden de olsa bu yaratıcılık ve nezaketten payımı almamış olabileceğim yönünde bir şüphe de uyandırmıştım.

Buna inanmaya, Rhysand'ın önüne gelen herkese zorla sahip olacağını düşünmeye öyle hazırdılar ki... Bu hakaretlerini de gittikçe kabaran hesaplarına ekledim.

Fırçayı kenara koydum ve boya lekeleriyle dolu önlüğümü çıkarıp iki saattir tünediğim tabureye özenle bıraktım.

Gevşek örgülü saçımı omzumun üzerinden geriye savurarak, "Gidip üstümü değiştireyim," diye mırıldandım.

Onlara doğru attığım her adımı dikkatle izleyen Tamlin başıyla onayladı. "Resim güzel görünüyor."

Övgüden ve iltifatlardan sakınan, dikkat çekmekten hoşlanmayan o kızı ön plana çıkararak, "Daha bitmesine çok var," dedim. "Hâlâ karmakarışık."

Açıkçası, sadece benim dikkatimi çeken ruhsuzluğuna rağmen, en iyi çalışmalarımdan biriydi.

Tamlin, belli belirsiz gülümseyerek, "Sanırım hepimiz öyleyiz," dedi.

Gözlerimi devirme isteğimi bastırarak gülümsemesine karşılık verdim ve parmaklarımı omzuna sürterek yanından geçtim.

On dakika sonra odamdan çıktığımda Lucien kapının önünde beni bekliyordu.

Merdivenleri çıktıktan sonra sola dönmek yerine sağa dönerek eski odama gitme alışkanlığımı kırmak iki günümü almıştı. Gerçi artık oraya oda demeye bin şahit isterdi.

Döndüğümün ertesi günü içeriye bir göz atmıştım.

Parçalanmış mobilyalar; lime lime olmuş nevresimler; sanki beni gardırobun içinde aramış gibi ortalığa saçtığı çamaşırlar. Görünüşe göre hiç kimsenin odayı temizlemesine izin verilmemişti.

Ama içeriyi asıl yaşanmaz kılan şey sarmaşıklardı. Dikenli sarmaşıklar. Eski odamın her yerini kaplamışlardı. Kıvrılıp sürünerek duvarlara tırmanıyorlar, yerdeki molozlara sarılıyorlardı. Sanki pencerenin aşağısındaki çardaklardan tırmanıp içeriye girmişlerdi ve sanki aradan aylar değil, yüzyıllar geçmişti.

Eski odam artık bir anıt mezardı.

Tül elbisemin uçuk pembe eteğini tek elimle toplayıp kapıyı arkamdan çektim. Lucien odamın tam karşısındaki kapıya sırtını vererek dikilmeye devam etti.

Kendi odası.

Karşılıklı odalarda kalmamızı onun ayarladığından şüphem yoktu. Uyurken bile metal gözünü odama çevirdiğinden şüphem yoktu.

"Hybern'de ettiğin yeminleri hatırladıkça bu kadar sakin olmana şaşırıyorum," dedi, selamsız sabahsız.

Ablalarıma yaptıklarından dolayı ölümlü kraliçeleri, Hybern Kralı'nı, Jurian'ı ve Ianthe'yi öldüreceğime yemin etmiştim. Arkadaşlarıma yaptıklarından dolayı.

"Ianthe'nin kendine göre nedenleri olduğunu kendin söyledin. Ne kadar kızgın olsam da onu sonuna kadar dinlemek istiyorum."

Ianthe'nin gerçek doğası hakkında bildiklerimi Lucien'le paylaşmamıştım. Bunu yapmak, Rhys'in kendi saray üyelerini korumak için Ianthe'yi kapı dışarı ettiğini söylemek anlamına geliyordu ki bu birçok soruyu da beraberinde getirir, Rhys'i ve sarayını -*sarayımı*- güvende tutmak için büyük bir özenle nakış gibi işlediğim sayısız yalanın altını oyardı.

Gerçi Velaris'in başına gelenlerden sonra bunun ne işe yarayacağını merak etmiyor değildim. Düşmanlarımız orada iyilik ve huzur timsali bir şehrin olduğunu öğrenmişti. Ve ilk fırsatta yakıp yıkmaya çalışacaklardı.

Velaris'i ölümlü kraliçelere gösterdikten hemen sonra şehrin saldırıya uğramasının vicdan azabı, ölümsüz hayatımız boyunca eşimin yakasını bırakmayacaktı.

"Senin duymak isteyeceğin bir hikâye uyduracak," diye uyardı Lucien.

Omuz silkip ıssız koridordaki kilimde yürümeye başladım. "Bırak da buna kendim karar vereyim. Gerçi sen ona *inanmamaya* çoktan hazır gibisin."

Yanıma gelip adımlarıma ayak uydurdu. "İki masum kadını bu işin içine soktu."

"Hybern'in müttefikliğini sağlama almaya çalışıyordu."

Lucien bileğimden tutarak beni durdurdu.

Buna izin verdim, çünkü izin *vermemek*, aylar önce o ormanda yaptığım gibi yabalamak ya da Illyria savunma tekniklerinden birini kullanarak onu kıçının üstüne oturtmak anlamına geliyordu ki bu bütün foyamı meydana çıkarırdı. "Sen bundan daha akıllısın."

Önce bileğimdeki kalın, esmer parmaklarına, ardından biri kızıl kahve öteki vınlayan altın gözlerine baktım.

Lucien, "Onu nerede tutuyor?" diye fısıldadı.

Kimi kastettiğini biliyordum.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Rhysand'ın ablalarımı gizleyebileceği yüzlerce yer var ama hiçbirini kullanacağını sanmam, çünkü buraları benim de bildiğimi biliyor."

"Sen yine de söyle. Hepsini tek tek listele."

"Onun topraklarına adımını attığın anda ölürsün."

"Seni orada bulduğum zaman bal gibi hayattaydım."

"Beni kendi kölesi yaptığını görememiştin. Beni geri götürmesine izin vermiştin." Yalan, yalan, yalan.

Ama gözlerinde görmeyi beklediğim gücenmişlik ve suçluluktan eser yoktu. Usulca parmaklarını gevşetti. "Onu bulmam gerek."

"Elain'i tanımıyorsun bile. Eşlik bağı dediğin şey sağduyunu bastıran bedensel bir reaksiyondan ibaret."

"Seninle Rhys'e de böyle mi yaptı?"

Sakin ama tehlikeli bir soru. Hemen gözlerimi korkuyla doldurdum ve aklıma Dokumacı'yı, Oymacı'yı, Middengard Solucanı'nı getirerek eski dehşet anlarının kokuma sinmesine izin verdim. Boğuk ve titrek bir sesle, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim.

Giriş katındaki bir saatin gonk sesi imdadıma yetişti. İçimden Ana'ya şükrederek hızlı hızlı yürüdüm. "Geç kalıyoruz."

Lucien başıyla onayladı ama bakışlarını sırtımda, omurgamın üzerinde hissederek alt kata indim. Ianthe'yi görmeye.

Ve nihayet onu nasıl lime lime edeceğime karar vermeye.

Yüce Rahibe tıpkı hatırladığım gibiydi; hem Rhys'in anılarında gördüğüm, hem de tırnaklarımın gerisinde saklanan pençelerimle gözlerini oyarken, sonra dilini koparırken, sonra da boğazını parçalarken hayal ettiğim gibi.

Öfkem göğüs kafesimde nefes alıp veren bir canlıya, beni kâh pışpışlayarak uyutan, kâh sarsarak uyandıran ikinci bir kalp atışına dönüşmüştü. Resmi yemek masasında Tamlin'le Lucien'in ortasında otururken öfkemi susturdum ve tam karşımda oturan Ianthe'ye dik dik baktım.

Hâlâ aynı beyaz cübbeyi ve parlak mavi taşlı tacını giyiyordu.

Sifon gibi... Tacın ortasındaki mücevher bana Azriel'le Cassian'ın sifonlarını hatırlattı. Acaba onlar gibi bu mücevher de

kontrolsüz bir büyü gücünü daha yoğun, daha ölümcül bir silaha dönüştürebiliyor muydu? Tacını başından eksik etmemesine rağmen Ianthe'nin bir odayı periışığıyla aydınlatmaktan daha büyük bir büyü gücünü çağırdığını görmemiştim.

Yüce Rahibe camgöbeği mavisi gözlerini koyu ahşap masaya indirip kusursuz yüzünü kapüşonun gölgesinde bıraktı. "Sözlerime gerçekten çok üzgün olduğumu söyleyerek başlamak istiyorum. Tek istediğim şey, Hybern'deki müttefiklerimizi sadakatimizle memnun etmenin yanında, belki...belki sizin de can attığınız ama dile getirmeye cesaret edemediğiniz bir iyilik yapmaktı."

Şirin, zehirli yalanlar. Ama gerçek niyetini anlamak... Haftalardır bu toplantıyı bekliyordum. Haftalardır yavaş yavaş kendime geliyormuş gibi, Rhysand'ın ellerinde çektiğim çilenin ardından *iyileşiyormuş* gibi yapıyordum.

"Ablalarımın bu eziyete katlanmalarını neden isteyeyim ki?" Sesim titrek ve soğuktu.

Ianthe başını kaldırdı ve benim, kayıtsız olmasa bile, güvensiz yüzümü inceledi. "Onlarla sonsuza dek birlikte olabilmek için. Ayrıca Lucien eşinin Elain olduğunu daha önce öğrenseydi, onunla birlikte geçireceği sadece birkaç on yıl olduğunu bilmek onu...yıkabilirdi."

Elain'in ismini ağzına alınca boğazımdan bir hırlama yükseldi. Ama hemen dizginledim ve cephaneliğimdeki en yeni silahımı, kederli sessizlik maskesini kuşandım.

Ama Lucien cevap verdi. "Sana şükranlarımızı sunmamızı bekliyorsan, Ianthe, daha çok beklersin."

Tamlin onu bakışlarıyla uyardı – hem sözlerini, hem de ses tonunu. Belki Lucien, sırf o gün eşine yaşattığı dehşet yüzünden bile olsa, bana fırsat bırakmadan Ianthe'yi öldürürdü.

Ianthe, kocaman açtığı gözleriyle mükemmel bir pişmanlık ve vicdan azabı görüntüsü çizerek, "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, bunu katiyen beklemiyorum. Ya da bağışlanmayı. Ama anlayış bekliyorum..." Gümüş yüzüklerle ve bileziklerle dolu zarif ellerin-

den birini kaldırıp odayı, malikâneyi işaret etti. "Burası benim de evim. Zamanında hepimiz hiç tasvip etmediğimiz ittifaklar yaptık, hatta rezil ittifaklar, evet ama... Hybern'in ordusu durdurulamayacak kadar büyük. Ve artık bunu da diğer fırtınalar gibi atlatabiliriz." Bakışlarını Tamlin'e çevirdi. "Hybern'in kaçınılmaz gelişine kendimizi hazırlamak için çok çalıştık; aylar boyunca. Çok ciddi bir hata yaptım ve sebep olduğum acıların pişmanlığını ömrümün sonuna dek taşıyacağım. Ama izin verin başladığımız bu iyi işi birlikte götürelim. İzin verin topraklarımızın ve halkımızın bekasını garanti altına almanın bir yolunu hep birlikte bulalım."

Lucien, "Daha kaç kişinin hayatı pahasına?" diye sordu.

Tamlin yine aynı bakışı fırlattı. Ama Lucien görmezden geldi.

Sandalyesinin kollarını ahşabı gıcırdatacak kadar sıkarak, "Hybern'de gördüğüm şey, onun barış ve dokunulmazlık hakkında verdiği hiçbir söze..." diye devam etti ama Ianthe'nin bunu hemen krala yetiştirebileceğini hatırlamış olacak ki parmaklarını gevşetip tekrar sakince sandalyenin kollarına bıraktıktan sonra, "dikkatli olmalıyız," diye bitirdi.

"Dikkatli olacağız," diye söz verdi Tamlin. "Ama zaten belli şartlar üzerinde anlaştık. Belli fedakârlıklar üzerinde. Eğer şimdi içimizde bölünürsek... Hybern'le müttefik olsak bile bile içerde sağlam durmalıyız. Birlikte."

Hâlâ ona güveniyordu. Hâlâ Ianthe'nin sadece kötü bir karar verdiğini düşünüyordu. Bu güzelliğin, giysilerin ve dindarlık kisvesinin altında nasıl biri olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Öte yandan, aynı körlük benim damarlarımda dolaşan şeyi görmesini de engelliyordu. Ianthe tekrar başını eğdi. "Dostlarıma layık olmaya gayret edeceğim."

Lucien gözlerini devirmemek için akla karayı seçiyormuş gibiydi.

Ama Tamlin, "Hepimiz bunun için çabalayacağız," dedi.

Yeni favori kelimesi buydu: çabalamak.

Tamlin'in duyacağı şekilde yutkunarak gözlerimi Ianthe'den

ayırmadan başımı usulca öne arkaya salladım. "Sakın bir daha böyle bir şey yapayım deme."

Saçma sapan bir emir. Ve hemen başıyla onayladığına göre, benden beklediği bir emir. Lucien başka bir şey söylemeyi reddederek sandalyesinde geri yaslandı.

"Yine de Lucien'e hak veriyorum," diye yumurtladım. Endişe portresi. "Halk bu çatışma ortamından etkilenmez mi?" Tamlin'e bakarak alnımı kırıştırdım. "Amarantha'nın işkencelerine maruz kaldıktan sonra Hybern'le yan yana yaşamaya katlanabileceklerinden emin değilim. Yeterince acı çektiler."

Tamlin'in çenesi kasıldı. "Hybern halkımızın kılına zarar gelmeyeceğine dair garanti verdi." *Halkımız*. Tekrar anlayışla başımı öne arkaya sallarken bile neredeyse somurtacaktım. "Bu...pazarlığımızın bir parçası." Sırf beni *geri kazanmak* için, tüm Prythian'a ihanet ederek, içindeki iyi ve dürüst olan her şeye ihanet ederek yaptığı pazarlığın. "Hybern geldiğinde halkımız güvende olacak. Yine de ailelerin...bölgenin doğusuna doğru göç etmeleri için haber yolladım. Geçici olarak."

Güzel. En azından olası can kayıplarını hesaba katıyordu. En azından halkına azıcık değer veriyor, Hybern kralının kirli oyunlar oynamaktan hoşlandığını, söz verdiği şeyin aksini yapabileceğini biliyordu. Gerginlik tırmanırken en fazla risk altında kalacakları yol üzerinden çekmeye başladığına göre... Buradaki görevim beklediğimden kolay olacaktı. Doğu güvendeyse, o halde batı... Hybern buraya hakikaten batıdan gelecekti. Batıdan kıyıya çıkacaktı.

Tamlin derin bir nefes verdi. "Hazır konu açılmışken, bu toplantıyı yapmamızın başka bir nedeni daha var."

Zararsız bir merak ifadesi takınarak kendimi hazırladığım sırada Tamlin haberi verdi: "Hybern ilk resmi ziyaretini yarın gerçekleştiriyor." Ve Lucien'in bronz cildi beyaza keserken, "Jurian öğle vakti burada olacak," diye ekledi.

2.

BÖLÜM

Son haftalarda Jurian'la ilgili en ufak fısıltı duymamış, yeniden dirilen insan komutanı Hybern'deki o geceden beri görmemiştim.

Jurian, Kazan sayesinde, Amarantha'nın beş yüz yıl boyunca ganimet olarak sakladığı iğrenç kalıntılardan ve her şeye şahit olması için kendi gözüne büyüyle hapsettiği ruhundan tekrar hayat bulmuştu. Ama delirmişti. Hybern Kralı ölümlü kraliçelerin körü körüne itaat etmesini sağlasın diye onu tekrar diriltmeden çok önce delirmişti.

Tamlin ve Lucien bunu biliyor olmalıydı. Jurian'ın gözlerindeki o parıltıyı görmüş olmalıydılar.

Gerçi... Hybern Kralı'nın Kazan'a sahip olmasını bile umursadıkları söylenemezdi. Bununla dünyayı yerle bir edecek olmasını. İşe duvardan, bir araya toplanan ölümcül peri ordularıyla savunmasız insan toprakları arasında duran tek şeyden başlayacak olmasını.

Hayır, görünüşe göre bu tehdit uykularını kaçırmıyordu. Bu canavarları evlerine kolayca davet etmelerine göre.

Buraya döndüğüm gün Tamlin beni her türlü planlamaya ve toplantıya dahil edeceğine söz vermişti. Jurian'ın iki Hybernli komutanla birlikte geleceğini ve benim de toplantıda hazır buluna-

cağımı söylediğinde sözünde duracağını anladım. Asıl geliş amaçları hakikaten duvarı incelemek ve yıkılmaya en müsait noktaları tespit etmekti – Kazan gücüne kavuşmadan önce.

Anlaşılan ablalarımı Ulu Peri'ye dönüştürmek Kazan'ın bütün gücünü emmişti.

Bunu hatırlayınca durumdan duyduğum hoşnutluk dibe vurdu.

İlk görevim: Darbeyi nereye indireceklerini ve Kazan'ın tam kapasitesine ne zaman kavuşacağını öğren. Ardından bu bilgileri Rhysand'a ve diğerlerine uçur.

Ertesi gün kıyafetime büyük bir özen göstererek giyindim. Lucien'le ikimizin kıçını yalamak için kendini hırpalayan Ianthe'yle yediğimiz akşam yemeği sayesinde temiz bir uyku çekmiştim. Yüce Rahibe, açık açık, Hybern komutanları saraya yerleşene kadar ortalıkta görünmek istemediğini söylemişti. Bizi daha yakından tanımalarına fırsat vermekten dem vurmuştu ama göz ucuyla Lucien'e baktığımda, bir kez olsun, aynı fikirde olduğumuzu anlamıştım: Ianthe büyük ihtimalle toplantı salonuna havalı bir giriş yapmayı planlıyordu.

Bana göre hava hoştu. Ertesi sabah, karanlık bir koridorda yuvarlanan kelimeler ve görüntüler halinde, eşlik bağı üzerinden gönderdiğim planlarımı etkilemiyordu.

Bağı sık sık kullanmayı göze alamıyordum. Buraya geldiğimden beri Rhysand'la sadece bir kez temas kurmuştum. Eski odama girip her yeri işgal eden dikenleri gördükten hemen sonra.

Çok uzaktaki birine bağırmak gibiydi. Sualtında konuşmak gibi. *Sağlıklı ve güvendeyim*, diye fırlatmıştım bağın öteki ucuna. *Yakında bütün öğrendiklerimi anlatırım.* Kelimelerin karanlığın içinde seyahat etmesini bekledikten sonra, *Hayattalar mı?* diye sormuştum. *Yaralılar mı?*

Aramızdaki bağı duymanın bu kadar zorlaştığını hiç hatırlamıyordum – bu sarayda yaşadığım, Rhysand'ın bağı kullanarak hâlâ nefes alıp almadığımı, kederimin beni tamamen yutup yutmadığını kontrol ettiği zamanlarda bile.

Ama bir dakika sonra Rhysand'ın cevabı gelmişti. *Seni seviyorum. Hayattalar. İyileşiyorlar.*

Bu kadardı. Sanki ancak bu kadarını söyleyebiliyordu.

Hemen yeni odama geri dönmüş, kapımı kilitlemiş ve sessiz gözyaşlarımın kokusunu almasınlar diye etrafıma hava kalkanı çektikten sonra banyonun bir köşesine kıvrılıp sessizce ağlamıştım.

Daha önceden de aynı pozisyonda, gecenin kasvetli karanlığında yıldızları seyrederek oturduğum olmuştu. Oysa şimdi, açık penceremin ardındaki masmavi ve bulutsuz gökyüzüne bakıp birbirlerine cıvıldayan kuşları dinlerken, kükremek istiyordum.

O günden beri Cassian, Azriel ve ablalarım hakkında daha ayrıntılı bilgi istemeye cesaret edememiştim. Durumlarının kötüye gittiğini öğrenirsem hissedeceklerimden ve yapacaklarımdan korkmuştum. Buna sebep olanlara yapmak isteyebileceğim şeylerden.

İyileşiyorlar. Hayattalar ve iyileşiyorlar. Bunu her gün kendime hatırlatmıştım.

Hâlâ çığlıklarını duysam da. Hâlâ kanlarının kokusunu alsam da.

Daha fazlasını sormamıştım. O ilk temasın ardından bağa tekrar dokunmaya cesaret edememiştim.

Burada kimsenin eşler arasında gidip gelen sessiz mesajları takip edemeyeceğinin bir garantisi yoktu. Özellikle de eşlik bağımın kokusu hâlâ alınabiliyorken ve bu bağla ne kadar tehlikeli bir oyun oynadığım ortadayken.

Herkes bağın koptuğundan emindi. Rhys beni zorladığı için, kendi kokusunu zorla bedenime zerk ettiği için, bu konunun üstüme sindiğini düşünüyorlardı. Zamanla ve aradaki mesafeyle kaybolacağına inanıyorlardı. Muhtemelen haftalar veya aylar içinde.

Ve kaybolmadığında, kalmaya devam ettiğinde... İşte o zaman, istediğim bilgiyi ele edip etmediğime bakmadan, darbemi indirmek zorunda kalacaktım.

Ama bağ üzerinden iletişim kurmanın kokuyu güçlendirebileceği ihtimali ortadayken, bağı olabildiğince az kullanmak zorundaydım. Bu Rhys'le konuşamamak, onun neşesini ve alaycılığını duyamamak

anlamına gelse bile... Kendi kendime bunları tekrar duyacağıma yemin ediyordum. O muzip gülümsemeyi tekrar göreceğime.

Ertesi gün, Rhys'i son gördüğümde Azriel ve Cassian'ın kanlarıyla kaplı yüzünün ne kadar kederli olduğunu düşünürken, Jurian ve iki Hybernli komutan ön avludaki çakıllı yola yabaladılar.

Aynı deri zırhlar içindeki Jurian'ın uğultulu bahar rüzgârıyla savrulan kumral saçları yüzünü dövüyordu. Evin beyaz mermer merdivenlerinde dikildiğimiz yere doğru baktı ve dudaklarında o çarpık, kendini beğenmiş gülümseme belirdi.

Bir elini kılıcının kabzasında tutarak kasıla kasıla bize doğru yürürken, hiç ayak basmadığım bir sarayın efendisinden aldığım gücü kullanarak damarlarıma buz aşıladım ve ateşli öfkemi soğuk sakinliğe dönüştürdüm.

Ama yüreğime gerçek korkunun kıymığını batıran o değil, biri erkek diğeri kadın iki Hybernli komutan oldu.

Al al yanaklarıyla ve tıpkı kralları gibi kapkara saçlarıyla Ulu Peri'ye benziyorlardı. Ama ifadesiz ve duygusuz yüzleri hemen göze çarpıyordu. Milenyumların keskinleştirdiği bir duygusuzluk.

Jurian ön merdivenlerin eşiğinde durduğunda Tamlin ve Lucien kaskatı kesildi. İnsan komutan pis pis sırıttı. "Son görüşmemizden sonra sizi daha iyi gördüm."

Gözlerinin içine baktım. Ve tek kelime etmedim.

Jurian pofurdadı ve iki komutana öne gelmelerini işaret etti. "Lord hazretleri, size Hybern Kralı'nın yeğenlerini, Prens Dagdan ve Prenses Brannagh'ı tanıtmama izin verin."

İkizler – muhtemelen güç ve zihin bağlarıyla da birbirlerine bağlı olan ikizler.

Tamlin gelenlerin kendi müttefikleri olduğunu hatırlamış gibi basamaklardan inmeye başladı. Lucien onu izledi.

Bizi satmıştı. Prythian'ı satmıştı – benim uğruma. Beni geri alabilmek için.

Ağzımda dumanlar fokurdamaya başlayınca yeniden don tutmasını emrettim.

Tamlin başını eğerek prens ve prensesi selamladı. "Evime hoş geldiniz. Hepiniz için oda hazırlattım."

"Erkek kardeşimle aynı odada kalacağız," dedi prenses. Sesi aldatıcı şekilde cıvıl cıvıldı – neredeyse genç kız gibi. Duygudan yoksun, otorite hariç her şeyden yoksun bir ses.

Lucien'in dudaklarına kadar yükselen iğneleyici yorumu duyar gibiydim. Ama basamakları indim ve bir zamanlar buradakilerin, özellikle de Tamlin'in olmamı istediği evin hanımı edasıyla, "Gerekli düzenlemeleri hemen yaparız," dedim.

Lucien bana bakarken metal gözü vınlayarak kısıldı ama yüzümdeki durgunluğu bozmadan, dizlerimi büküp hafifçe eğilerek karşımdakileri selamladım. Düşmanlarımı. Acaba savaş meydanında bunların karşısına hangi arkadaşlarım dikilecekti?

Acaba Cassian'la Azriel, savaşmak şöyle dursun, kılıç tutacak kadar iyileşebilecek miydi? Bunu düşünmemeye çalıştım. Kanatları paramparça edilirken Cassian'ın attığı çığlıkları düşünmemeye çalıştım.

Prenses Brannagh beni tepeden tırnağa süzdü: Üzerimdeki gül rengi elbiseyi, Alis'in başımın üstünde taç örgü yaptığı bukleli saçlarımı, kulaklarımdaki uçuk pembe küpeleri.

Yüce Lord'un canı çektiği zaman bindiği, zararsız, şirin bir paket.

Brannagh göz ucuyla erkek kardeşine bakarak dudak kıvırdı. Prens'in dudak büküşüne bakılırsa kız kardeşiyle aynı fikirdeydi.

Tamlin hafifçe hırlayarak onları uyardı. "Ona bakmayı bitirdiyseniz işimize gücümüze baksak iyi olur."

Jurian kıs kıs güldükten sonra izin istemeden merdivenleri tırmanmaya başladı. "Biraz meraklılar." Lucien onun tavırlarındaki ve sözlerindeki saygısızlık karşısında gerildi. "Uğruna savaş çıkarılan bir kadın her yüzyılda bir gelmiyor. Özellikle de böyle... yetenekleri olan bir kadın."

Topuğumun üzerinde geri dönüp peşine takıldım. "Sen de zahmet edip Miryam uğruna savaşsaydın, Prens Drakon için seni terk etmezdi."

Jurian baştan ayağa ürperir gibi oldu. Arkamda gerilen Tamlin ve Lucien, ikimizin arasındaki ağız dalaşını izlemekle iki Hybern soylusuna eşlik etmek arasında kaldılar. Azriel'in ve emrindeki casus ağının çok eğitimli olduğuna dair yaptığım açıklama üzerine, bizi takip eden gözlere ve kulaklara karşı daha dikkatli olmak için, gereksiz tüm hizmetkârları temizlemiştik. Sadece en güvenilir olanlar kalmıştı.

Elbette, hiçbir bilginin hayatlarından daha değerli olmadığını düşünen Azriel'in haftalar önce buradaki casuslarını geri çektiğini söylemeyi unutmuştum. Ya da etrafımda beni izleyen daha az göz olmasının *kendi* amaçlarıma hizmet edeceğini söylemeyi.

Jurian merdivenlerin yukarısında durdu. Yanına doğru son basamakları tırmanırken yüzünde vahşi ölüm maskesi vardı. "Sözlerine dikkat et, kızım."

Yanından rüzgâr gibi geçerken gülümsedim. "Yoksa ne yaparsın? Kazan'a mı atarsın?"

Açık ön kapılardan geçtim, antrenin orta yerinde duran, üzerine tavandaki avizeye kadar yükselen bir çiçek vazosunun konulduğu masanın etrafından dolaştım.

Burada, masanın sadece birkaç adım uzağında, aylar önce bir dehşet ve çaresizlik topuna dönüşmüştüm. Burada, antrenin orta yerinde, Mor beni kucakladığı gibi evin dışına, özgürlüğe taşımıştı.

Öğle yemeğinin servis edildiği yemek odasında doğru giderken, omzumun üzerinden arkama bakarak, "Bu ziyaretin ilk kuralı şu olsun," dedim Jurian'a. "Sakın kendi evimde beni tehdit etmeye kalkma."

Bu poz, birkaç dakika sonra gördüğüm kadarıyla, işe yaradı.

Ama masada bir sandalye çekip otururken bana dik dik bakan Jurian'ın üzerinde değil.

Kelimelerimi nasıl özenle seçtiğimin ve önüme altın tepside gelen fırsatı tepmeyerek Jurian'ı nasıl yem olarak kullandığımın farkına bile varmayan, yanımdan geçerken bir parmak boğumuyla yanağımı okşayan Tamlin'in üzerinde.

İlk adımım buydu: Tamlin'i inandır. Onu, bu evi ve içindeki herkesi sevdiğine inandır.

Böylece onları birbirine düşürdüğünde senden şüphelenmesin.

Prens Dagdan ikizinin bir dediğini iki etmiyordu. Prensesin dünyayı dilimlemek için savurduğu kılıç gibiydi.

İçkiyi kokladıktan sonra prensesin kadehini doldurdu. Servis tabaklarındaki etlerin en güzel yerlerini kesip onun tabağına özenle dizdi. Cevapları hep onun vermesine izin verdi ve ona asla kuşkulu gözlerle bakmadı.

İki vücutta tek ruh. Ve tek kelime etmeden sadece bakışlarıyla anlaştıklarını görünce, acaba...acaba benim gibi olabilirler mi diye merak ettim. *Daemati.*

Onlar geldiğinden beri kara duvarlı mental kalkanım yerli yerindeydi. Ama yemek yerken sessizlik anları sohbetlerden daha uzun sürmeye başlayınca, kendimi tekrar tekrar kalkanımı kontrol ederken buldum.

Brannagh, "Yarın duvara doğru yola koyuluruz," dedi Tamlin'e. Bir ricadan çok bir emirdi. "Jurian bize eşlik eder. Duvardaki deliklerin yerlerini bilen gözcüler işimize yarayabilir."

Onların insan topraklarına bu kadar yaklaşacağını bilmek... Ama ablalarım orada değildi. Hayır, ablalarım sarayımın uçsuz bucaksız topraklarının bir yerinde, arkadaşlarımın koruması altındaydı. Gerçi babam kıtadaki iş görüşmelerini bitirip bir-iki ay içinde eve dönecekti. Ona durumu nasıl izah edeceğime henüz karar verememiştim.

"Lucien ve ben size refakat edebiliriz," diye önerdim.

Tamlin başını hızla benden tarafa çevirdi. Önerimin reddedilmesini, konunun kapanmasını bekledim.

Ama Lucien'i işaret eden Yüce Lord anlaşılan hakikaten dersini almıştı. Gerçekten çabalamaya niyetliydi. "Elçim duvarı gözcülerim kadar iyi bilir."

Bunu yapmalarına göz yumuyorsun; o duvarı yerle bir etmeleri-

ne ve arkasındaki insanları avlamalarına ciddi ciddi izin veriyor-sun. Kelimeler ağzımın içinde fokurdayıp tısladı.

Ama bunun yerine Tamlin'e baktım ve başımla usulca onaylar-ken biraz canımın sıkıldığını da belli ettim. Bundan asla mutlu ol-mayacağımı biliyordu. Geri döndüğüne inandığı bu kadının ölümlü vatanını korumaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyordu. Buna rağ-men, onun için, bizim için buna katlanacağımı düşünüyordu. Duvar yıkılır yıkılmaz Hybern'in insanları kılıçtan geçirmeyeceğini, top-raklarını kendi bölgemize dahil etmekle yetineceğini düşünüyordu.

"Kahvaltıdan sonra yola çıkarız," dedim prensese. Ardından Tamlin'e dönerek, "Elbette birkaç gözcüyle birlikte," diye ekledim.

Bunu duyunca omuzları gevşedi. Velaris'i nasıl savunduğumu bilip bilmediğini merak ettim. Gökkuşağı'nı Attor kılıklı yaratık-lardan oluşan bir lejyona karşı nasıl koruduğumu. Bana ve benim olanlara yaptıklarından dolayı Attor'u nasıl vahşice, acımasızca katlettiğimi.

Jurian bir savaşçının dobralığıyla Lucien'i süzdü. "O kadının çıkardığı gözün yerine şu metal gözü kim yaptı diye hep merak etmişimdir."

Bu evde Amarantha'nın adını anmıyorduk. Onun varlığının bu eve girmesine hiç izin vermemiştik. Ve bu yüzden, Dağın Altı'ndan sonra burada geçirdiğim aylarda, korkularımı ve acılarımı derin-lere gömeyim derken günbegün boğulmuş, azar azar ölmüştüm.

Bir an, şimdi olmam gereken kişiyi o eski halimle kıyasladım. Amarantha üç aylık işkencenin ardından boynumu kırmadan önce Tamlin'in sevdiği, karnını doyurduğu ve barınacak yer verdiği o küçük kız geri dönmüştü ve yavaş yavaş iyileşiyordu.

Böylece sandalyemde huzursuzca kımıldandım. Gözlerimi ma-saya sabitledim.

Lucien, Hybern soylularının kayıtsız bakışları altında, Jurian'dan tarafa sert bir bakış fırlattı. "Şafak Sarayı'nda kadim bir dostum var. Makine parçalarını sihirle harmanlayan bir lehim ustası. Tamlin büyük bir risk alarak ona bu gözü yaptırdı."

Jurian'ın yüzünde iğrenç bir gülümseme belirdi. "Zavallı eşinin bir rakibi mi var yoksa?"

"Eşim seni zerre kadar ilgilendirmez."

Jurian omuz silkti. "Şimdiye kadar muhtemelen Illyria ordusunun yarısının üstünden geçtiği düşünülürse, sizden birine yâr olmasa daha iyi olur."

Yüzyılların getirdiği birikim olmasa, Lucien'in masanın üzerinden atılıp Jurian'ın boğazını parçalayacağından adım gibi emindim.

Ama bardakları zangır zangır titreten hırlama Tamlin'den geldi. "Misafirliğini bilsen iyi olur, Jurian, yoksa diğer hayvanlarla birlikte ahırda uyursun."

Jurian şarabından bir yudum aldı. "Doğruyu söylediğim için neden ceza alacakmışım? Büyük Savaş'ta birliklerim Illyrialı vahşilerle omuz omuza çarpışırken orada değildiniz." Göz ucuyla Hybern soylularına baktı. "Sanırım ikiniz onlara karşı savaşma zevkini tattınız."

Dagdan hafifçe gülümsedi. "Generallerinin ve lordlarının kanatlarını ganimet olarak aldık."

Göz ucuyla Tamlin'e bakmamak için kendimi zor tuttum. Babasının Rhysand'ın annesiyle kız kardeşini katlettikten sonra ganimet olarak aldığı iki çift kanadı nerede tuttuğunu sormamak için.

Rhys çalışma odasının duvarında çivili olduklarını söylemişti.

Buraya döndükten sonra, yağmurlu bir günde can sıkıntısından gezintiye çıkmış gibi yaparak odaya bir göz atmış ama orada olmadıklarını görmüştüm. Mahzenlerde de yoktular. İçinde o kanatların bulunduğu ne bir kutu vardı, ne bir sandık ne de kilitli bir oda.

Güçlükle yuttuğum iki lokma kuzu eti midemde isyan bayrağı açtı. Yüzümü ekşittim ama o anda herhangi bir iğrenme ifadesi, neyse ki Hybern prensinin sözlerine karşı haklı bir tepki olarak algılanırdı.

Jurian bifteğini küçük parçalara ayırırken bana bakarak gülümsedi. "Birlikte çarpıştığımızı biliyorsun, değil mi? Yüce Lor-

dun ve ben. Parçalanmış cesetlere dizlerimize kadar batmış halde Sadıklar'a karşı aynı cephede omuz omuza savaştık."

Tamlin, ürkütücü bir uysallıkla, "O Feyre'nin Yüce Lordu değil," dedi.

Jurian bana bakarak mırıldanmaya devam etti. "Miryam ve Drakon'u nereye sakladığını sana söylemiş olmalı."

"Onlar öldü," dedim düz bir sesle.

"Kazan öyle demiyor."

İçimi soğuk bir korku kapladı. Bunu daha önce de denemişti – Miryam'ı kendisi için yeniden diriltmeyi. Ama ölenlerin arasında onun olmadığını fark etmişti.

Sıkılmış ve sabırsız görünmeye çalışarak, "Bana öldükleri söylendi," dedim yeniden. Velaris'teki baharat zenginliğiyle kıyaslandığında saman gibi tadı olan kuzu etinden bir ısırık aldım. "Seni terk eden bir sevgiliyi takıntı haline getirmekten daha önemli işlerin olduğunu sanıyordum, Jurian."

Çatalını et parçalarından birine saplayan Jurian'ın gözleri beş yüz yıllık delilikle parladı. "Senin için de sevgilini terk etmeden önce Rhysand'ın altına yattığını söylüyorlar."

Tamlin, "Bu kadar *yeter*," diye hırladı.

Ama o sırada fark ettim. Zihnimde bir ışık yandı. Plan gayet basit ve netti: İki sessiz soylu zihinlerimize sızarken bizi sinirlendirerek dikkatimizi dağıtmak istiyordu.

Benimki korunuyordu. Ama Lucien'in ve Tamlin'in zihinleri...

Karanlık gücüme uzanıp bir ağ gibi etrafıma savurdum. Ve hakikaten masanın karşı tarafından mızrak gibi Lucien'le Tamlin'in zihinlerine fırlatılmış iki yağlı filize rastladım.

Onlardan önce davrandım. Güçleri Lucien ve Tamlin'in zihinlerindeki kara duvara toslayan Dagdan ve Brannagh oturdukları yerde yumruk yemiş gibi sıçradılar.

Siyah gözlerini benden tarafa çevirdiler. Bakışlarına karşılık verdim.

Tamlin, "Sorun nedir?" diye sorana kadar ortamın ne kadar

sessizleştiğini fark etmemiştim.

Büyük bir başarıyla alnımı şaşkınlık içinde kırıştırdım. "Hiç." İki soyluya bakarak şirin şirin gülümsedim. "Ekselansları böyle uzun bir yolculuğun ardından yorgun düşmüş olmalılar."

İşi garantiye almak için karşı saldırıya geçip zihinlerindeki kemik duvarlara çullandım.

Siyah pençelerimi saplayıp mental kalkanlarını tırmaladığımda ikisi de irkildi.

Bu uyarı bana, şakaklarımda zonklayan küçük bir baş ağrısına mal oldu. Ama Jurian'ın göz kırpmasını görmezden gelerek çatalımı yemeğime sapladım.

Yemeğin geri kalanında kimse konuşmadı.

3.
BÖLÜM

Tomurcuklanan ağaçların arasından at sürerken, kuşların ve kürklü kemirgenlerin biz gelmeden çok önce kaçışıp saklandıkları bahar ormanları sessizdi.

Bunun nedeni ben, Lucien ya da saygılı bir mesafeden bizi takip eden üç gözcü değildi. Grubun tam ortasında at süren Jurian ve iki Hybern komutanıydı. Sanki Bogge kadar, nagalar kadar korkunç yaratıklarmış gibi.

Herhangi bir sorun yaşamadan ya da Jurian bizi oltaya getirerek dikkatimizi dağıtmaya çalışmadan duvara ulaştık. Gecenin büyük bölümünde uyanık kalmış, bilincimi malikânenin dört bir yanına savurarak Dagdan ve Brannagh'ın daemati güçlerini herhangi biri üzerinde kullanıp kullanmadığını kontrol etmiştim. Neyse ki Gün Sarayı Yüce Lordu olan Büyü Kasabı Helion'dan aldığım büyü bozma yeteneğim, yabalamayı engellemek için evin etrafına çekilen koruma büyüleri haricinde, hiçbir düğüme ve tılsıma rastlamamıştı.

Tamlin kahvaltıda aşırı gergin olmasına rağmen evde kalmamı istememişti. Onu sınamak için canının neye sıkıldığını soracak kadar ileri gitmiştim ama sadece başının ağrıdığını söyleyerek

geçiştirmişti. Lucien onun omzunu tıpışlayarak bana göz kulak olacağına söz vermişti. Bu lafına katıla katıla gülmemek için kendimi zor tutmuştum.

Ama kaba ve uğursuz varlığı bir kilometre öteden bile hissedilen duvar şimdi hemen önümüzde nabız gibi zonklarken, kahkaha dudaklarımdan çok uzaklardaydı. Ona bu kadar yakın olmak... Yeni yeni çiçeklenen kızılcık ağaçlarının alt dallarına bağladığımız atlarımız bile huzursuzlanarak yosunlu toprağı eşeledi.

Lucien, "Duvardaki gedik şurada," derken, bu refakatten en az benim kadar rahatsız olduğu sesinden belli oluyordu. Dagdan ve Brannagh ağaçlardan dökülen pembe çiçekleri ezerek Lucien'le birlikte ilerlediler, gözcüler atların yanında kaldı ve Jurian aradeki keşif yapmak için sessizce sıvıştı.

Arada gelişigüzel bir mesafe bırakarak Lucien'le soyluların peşine takıldım. Üzerimdeki seçkin, zarif kıyafetlerin, prens ve prensese hemen arkalarında kendileri gibi bir daematı olduğunu unutturmayacağını biliyordum. Yine de dantel işlemeli safir ceketimle kahverengi pantolonumu dikkatle seçmiş, bir zamanlar -yani bir ömür önce- Lucien'in hediye ettiği elmas işlemeli bıçak ve kemer dışında hiçbir takı kullanmamıştım.

Gediği inceleyen Brannagh, "Burayı kim açmış?" diye sordu. Duvar görünmez olduğu için gediği de göremiyor, sadece havayı vakumlayışından algılıyorduk.

Lucien kollarını kavuşturarak "Bilmiyoruz," diye cevap verirken taba renkli ceketindeki altın sırmalar alacalı gün ışığı altında parladı. "Deliklerin bazıları yüz yıllar içinde birdenbire ortaya çıktı. Buradaki ancak bir kişinin geçebileceği genişlikte."

İkizler birbirlerine baktılar. Arkalarından yaklaşıp gediğe bakınca, etrafındaki duvarın buradaki...*yanlışlıktan* dolayı bütün içgüdülerimi sarstığını fark ettim. "Burası bu diyara ilk ayak bastığım yer."

Lucien başıyla onaylarken diğer ikisi kaşlarını kaldırdı. Ama ben Lucien'in diğer yanına geçip kollarımız neredeyse birbirine de-

ğecek kadar sokularak onu kendime siper ettim. Hybern soyluları bu sabah mental kalkanlarımı zorlama konusunda daha dikkatliydiler. Yine de fiziksel olarak onlardan çekindiğimi düşünmelerini istiyordum. Brannagh, Lucien'e ne kadar yakın durduğumu ve Lucien'in bana kalkan olmak için nasıl usulca yan döndüğünü fark etti.

Dudakları hafif, soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Duvarda kaç delik var?"

Lucien, "Tüm sınır boyunca üç tane saydık," dedi sertçe. "Deniz üstünde de bir tane var – yaklaşık bir buçuk kilometre açıkta."

Lucien bu bilgiyi verirken yüzümdeki sakinlik maskesinin bozulmasını engelledim.

Ama Brannagh gün ışığını emen siyah saçlı başını iki yana salladı. "Deniz geçişleri işimize yaramaz. Duvarı karadan yıkmak zorundayız."

"Kıtada da bazı noktalar var."

Dagdan, "Kraliçelerin kendi halkları üzerindeki hâkimiyeti sizin kadar güçlü değil," diye cevapladı. Bu değerli bilgiyi aklımın bir köşesine kaydettim.

Elimle deliği işaret ederek, "O halde sizi bırakalım da keşfinizi tamamlayın," dedim. "İşiniz bitince hep birlikte diğerine doğru at süreriz."

Lucien, "Buradan iki günlük mesafede," diye karşı çıktı.

"O halde bu yolculuk için ayrı bir seyahat planı yaparız," deyiverdim. Lucien itiraz edemeden, "Peki üçüncü delik?" diye sordum.

Lucien ayağını yosunlu toprağa vurdu ama yine de cevap verdi. "İkinciden sonra iki günlük mesafede."

Soylulara dönerek tek kaşımı kaldırdım. "İkiniz de yabalayabiliyor musunuz?"

Brannagh sırtını dikleştirerek kızardı. Ama Dagdan, "Ben yapabiliyorum," diye itiraf etti. Buraya gelirken hem Brannagh'ı hem de Jurian'ı taşımış olmalıydı. "Başkalarını taşıdığım zaman sadece birkaç kilometre yol alabiliyorum," diye ekledi.

Başımla onaylamakla yetinip salkım kızılcıklara doğru geri yürürken Lucien peşimden seğirtti. Etrafımızda dal örtüsünden sızarak gelen gün ışığı ve sağa sola savrulan pembe çiçeklerden başka bir şey kalmayınca, hanedan üyeleri gözden ve kulaktan uzakta duvarla meşgul olurken, düz ve çıplak bir kayanın üzerine tünedim.

Lucien yakındaki bir ağacın altına oturup botlu ayaklarını birbirinin üstüne attı. "Her ne planlıyorsan, bizi diz boyu boka batıracak."

"Hiçbir şey planlamıyorum." Yere düşen pembe çiçeklerden birini alıp başparmağımla işaretparmağın arasında çevirdim.

Altın gözü hafifçe tıkırdayarak kısıldı.

"O şeyle nasıl görebiliyorsun?"

Cevap vermedi.

Çiçeği aramızdaki yumuşak yosunlara savurdum. "Bana güvenmiyor musun? Yaşadığımız onca şeye rağmen?"

Yere attığım çiçeğe bakarak alnını kırıştırdı ama yine cevap vermedi.

Su mataramı bulana kadar çantamı karıştırarak oyalandım. Bir yudum aldıktan sonra, "Büyük Savaş sırasında yaşasaydın, onların tarafında mı yer alırdın?" diye sordum. "Yoksa insanlar için mi savaşırdın?"

"İnsan-peri ittifakının bir parçası olurdum."

"Baban öyle olmasa bile mi?"

"Bilhassa o öyle olmadığı için."

Oysa Beron, aylar önce Rhys'ten aldığım derslerden aklımda kaldığı kadarıyla, o ittifakın bir parçasıydı.

"Ama şimdi Hybern'le birlikte uygun adım yürümeye hazırsın."

"Biliyor musun, bunu *dd* senin için yaptım." Soğuk, ağır kelimeler. "Seni geri almak için onunla birlikte hareket ettim. "

"Suçluluk duygusunun bu kadar güçlü bir motivasyon kaynağı olduğunu bilmezdim."

"Senin...götürüldüğün gün," diye söze başlarken, diğer kelime-

yi, yani çekip gitmek kelimesini kullanmaktan son anda kaçındı. "Mesajı alıp sınır boyundan alelacele buraya döndüğümüzde, malikâneye Tamlin'den önce girdim. Ama senden geriye kalan tek şey, salondaki karo taşlarının arasında bulduğum erimiş bir yüzüktü. Tamlin içeri girip görmeden önce yüzükten kurtuldum."

Dikkatle kurgulanmış, didikleyen bir açıklama. Zorla götürülmediğimi düşündüren bir ipucu hakkında.

"Onlar eritip parmağımdan çıkardılar," diye yalan söyledim.

Orman örtüsünden süzülüp gelen gün ışığı saçlarının kor kızılında oynaşırken gırtlağı kalkıp indi ama sadece başını sağa sola sallamakla yetindi.

Dakikalarca sessizlik içinde oturduk. Hışırtı ve mırıltılara bakılırsa soylular işlerini bitirmek üzereydi. Şüphe çekmemek için kullanacağım kelimeleri dikkatle seçerek kendimi hazırladım.

Usulca, "Teşekkür ederim," dedim. "Hybern'e beni almaya geldiğin için."

Çenesini kasarak yanındaki yosunları yoldu. "Bir tuzaktı. Orada yapacağımızı düşündüğüm şey...bu değildi."

Dişlerimi gösterip hırlamamak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine ona doğru yürüdüm ve yanına oturup geniş ağaca sırtımı dayadım. "Çok boktan bir durum," dedim ve bu kez doğruydu.

Kısık sesle pofurdadı.

Dizimi onun dizine vurdum. "Jurian'ın seni oltaya getirmesine izin verme. Sırf aramızdaki zayıflıkları kaşımak için böyle davranıyor."

"Biliyorum."

Buzları eritmek için dizimi dizine yaslayıp yüzüne baktım. "Neden?" diye sordum. "İstila etmek için yanıp tutuşmanın ötesinde Hybern bunu *neden* yapmak istiyor? Kralı ve halkını motive eden şey ne? Nefret? Kibir?"

Lucien sonunda yüzüme baktı. Yakından bakıldığında metal gözün üzerindeki işlemeler daha göz alıcı görünüyordu. "Yani sen..."

Çalıların arasından çıkıp gelen Brannagh ve Dagdan bizi baş başa otururken bulunca şaşkın şaşkın baktılar.

Ama keşfinin sonuçlarını onlara anlatıyormuş gibi hemen peşlerinden gelen Jurian bizi böyle diz dize ve neredeyse burun buruna görünce gülümsedi.

"Dikkat et, Lucien," diye laf çarptı. "Yüce Lord'un şahsi eşyalarına dokunan erkeklerin başına neler geldiğini gördün."

Lucien hırladı ama bakışlarımla onu uyardım.

İ*ti an çomağı hazırla,* dedim sessizce.

Jurian'a rağmen, pis pis gülümseyen soylulara rağmen, Lucien'in dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

Geri döndüğümüzde Ianthe bizi ahırlarda bekliyordu.

Muhteşem sahne girişini kahvaltıdan hemen sonra yapmış, güneşin altın ışıkları pencereden içeri süzülürken yemek odasına rüzgâr gibi dalmıştı.

Zamanlamayı planladığından hiç şüphem yoktu, tıpkı saçlarının ışıl ışıl parlaması ve başındaki mücevherin mavi ateşler saçması için gün ışığı hüzmelerinin tam ortasında durmayı planladığı gibi. Bunun resmini yapsaydım, adını *Modele Saygı* koyardım.

Tamlin tarafından kısaca tanıştırıldıktan sonra daha çok Jurian'a kur yapmıştı ama Jurian ona kulağının dibinde vızıldayan bir sinekmiş gibi bakarak somurtmuştu.

Dagdan ve Brannagh onun yağ çekmesini dinlerken öyle sıkılmışlardı ki ikizlerin birbirlerinden başka hiç kimseyle arkadaşlık etmediğini düşünmeye başlamıştım. Artık aralarındaki ilişki hangi uğursuz boyutlara varıyorsa... Erkekler kadar kadınların da durup hayranlıkla baktıkları o güzelliğe karşın ufak bir ilgi göstermemişlerdi. Belki de ruhlarıyla birlikte bütün fiziksel dürtüleri de çok uzun zaman önce çekip alınmıştı.

Jurian ve Hybern soyluları Ianthe'ye bir dakika kadar sabrettikten sonra yemeklerinin daha ilginç olduğunu keşfetmişlerdi. Bu aşağılama Ianthe'nin bizi neden burada, daha atlarımızdan

inmeden karşılamak istediğini gayet iyi açıklıyordu.

Aylardır ilk kez at biniyordum ve diğerleri atlarından inerken her tarafım kasıldığı için kıpırdayacak halim yoktu. Diğerlerine çaktırmadan Lucien'e melül melül bakınca gülmemek için kendini zor tutarak yardımıma geldi.

Geniş elleriyle belimden tutup kolayca attan indirirken etrafımızdakiler, özellikle de Ianthe gözlerini bizden alamadı.

Teşekkür niyetine Lucien'in omzunu tıpışladım. O da bir saray centilmeni edasıyla eğilerek selam verdi.

Bazen ondan nefret ettiğimi unutmak işten değildi. Oynadığım oyunu unutmak.

Ianthe, "Umarım başarılı bir seyahat olmuştur," diye şakıdı.

Başımla Hybern soylularını işaret ettim. "Onlar halinden memnun."

Sahiden de baktıkları şey her neyse, hoşlarına gitmiş gibiydi. Meraklı görünmemek için fazla soru sormayı göze alamamıştım. Henüz.

Ianthe başını eğdi. "Kazan'a şükür."

Lucien, biraz fazla dobraca, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Ianthe kaşlarını çattı ama yine de çenesini yukarı kaldırıp ellerini önünde kavuşturdu. "Birkaç gün sonraki Yaz Gündönümü kutlamalarında misafirlerimiz için bir parti vereceğiz. Feyre'yle bu konu hakkında konuşmak istiyordum." İkiyüzlü bir gülümseme. "Eğer bir itirazın yoksa."

Lucien pişman olacağı bir şey söylemeden önce, "Bir itirazı yok," diye atıldım. "Bir şeyler yiyip üstümü değiştirmem için bana bir saat ver, sonra çalışma odasında buluşalım."

Eskiden olduğumdan bir nebze daha özgüvenli görünmüş olabilirdim ama Ianthe başıyla onayladı. Lucien'in koluna girip kendimle birlikte sürükledim. Ianthe'ye "Sonra görüşürüz," dedim ve Lucien'le birlikte ahırın loş karanlığından parlak öğle güneşine çıkarken onun bakışlarını sırtımızda hissettim.

Lucien'in bedeni sinirden titreyecek kadar gergindi.

Bahçedeki çitlerin ve çakıllı yolların arasında gözden kaybolunca, "İkinizin arasında neler oldu?" diye tısladım.

"Anlatmaya değmez."

"Ben..." diye başladım ama neredeyse çekip gittikten sonra diyecekken son anda "kaçırıldıktan sonra," diye toparladım. "Ianthe ve Tamlin hiç..."

Midemdeki burkulma rol değildi.

"Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Hayır. Calanmai gelip çattığında Tamlin reddetti. Törene katılmayı tümden reddetti. Ayin'i gerçekleştirmek için onun yerine geçtim ama..."

Unutmuştum. Ne Calanmai aklıma gelmişti, ne de Ayin. O gece nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım.

Unuttuğuma şaşmamalıydım. O gece dağ evindeydim. Rhys içimdeydi. Muhtemelen dünyaya yayılan büyüye kendi çapımızda katkıda bulunuyorduk.

Ama Lucien... "Calanmai gecesi o mağaraya Ianthe'yi mi götürdün?"

Yüzüme bakmadı. "Ianthe ısrar etti. Tamlin çok... Her şey allak bullak olmuştu, Feyre. Törene onun yerine katılarak saraya karşı görevimi yerine getirdim. Kendi özgür irademle gittim ve Ayin'i gerçekleştirdik."

Ianthe'nin onun yakasından düşmesine şaşırmadım. Alacağını almıştı.

"Lütfen Elain'e söyleme," dedi Lucien. Hemen ardından, "Yani, onu tekrar bulduğumuzda," diye düzeltti.

Büyük Ayin'i kendi rızasıyla Ianthe ile birlikte gerçekleştirmiş olabilirdi ama bundan zerre kadar zevk almamıştı. Bazı kırmızı çizgiler çoktan netliğini yitirmişti – hem de fena halde.

Ve yüreğim göğüs kafesimin içinde biraz yumuşarken, "Sen istemedikçe kimseye söylemem," dedim, hilesiz hurdasız. Mücevher işlemeli kemer ve bıçak ağır gelmeye başladı. "Bunu engellemek için orada olmak isterdim. Bunu engellemek için orada *olmalıydım*."

Bir çitin etrafından dolaşıp karşımızda yükselen eve doğru giderken, Lucien birbirine kenetlenen kollarımızı sıktı. "Sen iyi bir arkadaşsın, Feyre," dedi usulca. "Benden daha iyi."

Alis gardırobun kapağında asılı duran iki şifon elbiseyi uzun kahverengi parmaklarıyla düzeltirken kaşlarını çattı.

Yatağın ucunda oturduğum yere dönüp bakmadan, "Belleri açılabilir mi bilmem," dedi. "O kadar bire bir ölçü vermişiz ki kumaşta oynama yapacak pay kalmamış... Yeni elbise siparişi versen hiç fena olmaz."

Ardından dönüp geceliğimin içindeki vücuduma göz gezdirdi.

Ne gördüğünü biliyordum. Yalanların ve zehirli gülümsemelerin gizleyemediği şeyin ne olduğunu. Amarantha'dan sonra burada geçirdiğim aylarda sıska hortlaklara dönmüştüm. Ama şimdi, Rhys'in bana yaptığı bütün kötülüklere rağmen, verdiğim kiloları geri almış, etlenip butlanmış ve soluk benzimi ıskartaya çıkarıp bronzlaşmıştım.

Aylarca eziyet ve işkence gören bir kadına göre gayet sağlıklı görünüyordum.

Odanın iki ucundan birbirimize bakarken sessizliği bölen tek şey, yarın sabahki gündönümü hazırlıklarıyla meşgul olan bir avuç hizmetkârın koridorda çıkardığı mırıltılardı.

Son iki günümü, havlamayı kestiği için Hybern soylularıyla yapılan toplantılara katılmasına izin verilen uslu süs köpeğini oynayarak geçirmiştim. Onlar da en az bizim kadar temkinliydi. Hybern ordularının hareket güzergâhları, yabancı müttefikleri ve Prythian'daki diğer müttefikleri hakkında Tamlin'le Lucien'in yönelttiği sorulara kaçamak cevaplar vermişlerdi. Toplantılarda bir arpa boyu yol alınamamıştı, çünkü onların tek ilgilendiği konu da bizim birliklerimiz hakkında bilgi edinmekti.

Ve Gece Sarayı hakkında.

Dagdan ve Brannagh'a doğru ve yanlış detayların iç içe geçtiği bilgiler vermiştim. Dağlardaki ve steplerdeki Illyria birliklerinin

yerlerini söylemiş ama en güçlü klanı en zayıf olarak göstermiştim; Hybern kökenli mavi taşların Cassian ve Azriel'in güçleri üzerindeki muazzam etkilerinden bahsetmiş ama bu sorunu nasıl kolayca aştıklarını söylemeyi ihmal etmiştim. Beni köşeye sıkıştıran sorularla karşılaşınca da ya hafıza kaybına ya da hatırlamamı engelleyecek kadar şiddetli travmaya sığınmıştım.

Tüm yalanlarıma ve manevralarıma rağmen Hybern soyluları kendilerine ait bilgileri açık etmemek konusunda gayet başarılıydı. Ama özenle kurguladığım söylemlerime rağmen kontrolüm dışındaki minik farkları yakalayan tek kişi Alis'ti.

Aramızdaki sessizlik fazla uzayınca, "Sence gündönümüne uygun bir elbisem var mı?" diye sordum, sohbet havasında. "Pembe ve yeşil elbiseler iyi gider ama onları daha önce üçer kez giydim."

Alis cık cık etti. "Sen böyle şeyleri umursamazdın."

"Bakış açımı değiştirmiş olamaz mıyım?"

Siyah gözleri hafifçe kısıldı. Ardından asılı duran elbiseleri sallayarak gardırobun kapaklarını ardına kadar açtı ve içindeki karanlıkta hışımla bir şeyler aradı. "Bunu giyebilirsin." Bulduğu kıyafeti havaya kaldırıp gösterdi.

Amren'in tercih ettiği kesimlere çok benzeyen, turkuaz renkli, altlı üstlü bir Gece Sarayı kıyafeti çöp gibi parmaklarından sarkıyordu. Kalbim duracak gibi oldu.

"Bu...neden..." Kelimeler ağzımda büyüyüp kayganlaşınca kekeledim. Yüreğimdeki dizginleri sertçe çekip kendimi sakinleştirdikten sonra belimi dikleştirdim. "Bu kadar zalim olduğunu bilmezdim, Alis."

Pofurdayarak kıyafeti gardıroba geri tıktı. "Tamlin diğer iki takımı lime lime etti – bunu gözden kaçırdı, çünkü yanlış çekmecedeydi."

Kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için koridora mental ipler dokudum. "Çok üzgündü. Keşke o takımı da yok etseydi."

Alis, sıska kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Biliyor musun, o gün ben de buradaydım," dedi. "Morrigan'ın geldiğini

gördüm. O güç kozasının içine uzanıp seni bir bebek gibi kucakladığını gördüm. Seni buradan götürmesi için ona yalvardım."

Güçlükle yutkunurken rol yapmıyordum.

"Tamlin'e bundan bahsetmedim. Hiçbirine bahsetmedim. Senin kaçırıldığını düşünmelerine izin verdim. Oysa sen Morrigan'a sıkı sıkı sarılmıştın ve o da yaşananlardan dolayı buradaki herkesi kıtır kıtır kesmeye niyetliydi."

"Bunu nereden çıkardığını bilmiyorum." İpek sabahlığımın yakalarını tutup bedenime sıkıca sardım.

"Hizmetkârların çenesi düşüktür. Ve Rhysand'ın Dağın Altı'nda bir hizmetkâra el uzattığını ne gören var, ne de bilen. Muhafızlar, Amarantha'nın çetesi, ölüm cezası verilen Ulu Periler, evet. Ama kendi halinde olanlara, asla. Kendini savunamayacak durumda olanlara, asla."

"O bir canavar."

"Senin farklı döndüğünü söylüyorlar. Yanlış döndüğünü." Karga kahkahalarıyla güldü. "Onlara ne düşündüğümü söyleyecek halim yok ama bence dosdoğru döndün. Nihayet dosdoğru döndün."

Önümde bir uçurum açıldı. Çizgiler – aşmamam gereken bazı çizgiler vardı ve hem kendi varlığım hem de Prythian'ın varlığı bu çizgilere uymama bağlıydı. Yataktan kalkarken ellerim hafif titriyordu.

Ama Alis, "Kuzenim Adriata'daki sarayda çalışıyor," diye devam etti.

Yaz Sarayı. Alis aslen Yaz Sarayı vatandaşıydı ama Amarantha'nın döneminde kız kardeşi acımasızca katledilince iki erkek yeğeniyle birlikte buraya kaçmıştı.

"O saraydaki hizmetkârlar ne görülür ne de işitilir ama hiç kimse onların var olduğuna bile inanmazken onlar birçok şeyi görüp işitirler."

Alis benim dostumdu. Dağın Altı'na giderken kendini riske atarak bana yardım etmişti. Sonraki aylarda benim arkamda durmuştu. Ama şimdi her şeyi tehlikeye atarsa..."

"Bana senin sarayı ziyaret ettiğini söyledi. Ve turp gibi olduğunu, hatta gülüp eğlendiğini."

"Göstermelikti. Rhysand beni böyle davranmaya zorladı." Sesimdeki bocalamayı fark etmek için ekstra bir çaba harcamaya gerek yoktu.

Anladığını ima eden, çarpık bir gülümseme. "Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum."

Alis krem rengi bir elbise çıkardı. "Bunu giymeye hiç fırsatın olmadı. Düğünden sonra giymen için sipariş etmiştim."

Tam bir gelin elbisesi değildi ama çok sadeydi. Temiz. Dağın Altı'ndan döndüğümde lekelenmiş ruhumla kıyaslamaktan ümitsizce kaçındığım, görmek bile istemediğim türden bir elbise. Oysa şimdi... Alis'in bakışlarına karşılık verdim ve planlarımın ne kadarını anladığını merak ettim.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diye fısıldadı. "Ne yaparsan yap ama yalvarırım evlatlarımı bu işin dışında tut. Gönlünce intikamını al ama onları esirge, lütfen."

Ben asla... diye başlayacak oldum. Ama bunun yerine, büyük bir şaşkınlık ve keder içinde, başımı iki yana sallayarak alnımı kırıştırdım. "Tek istediğim şey bu topraklara yeniden hayat vermek. İyileştirmek."

Bu topraklara yayılan çürümüşlüğü ve karanlığı yok etmek.

Alis de bunu anlamış gibiydi. Elbiseyi gardırobun kapağına asıp dökümlü, parlak eteklerini havalandırdı.

"Gündönümünde bunu giy," dedi usulca.

Dediğini yaptım.

4.

BÖLÜM

Yaz Gündönümü aynen hatırladığım gibiydi: Her yeri süsleyen flamalar, kurdeleler, çiçek taçları; malikâne arazisini çevreleyen tepelerin eteklerine yığılmış bira ve şarap fıçıları; kutlamalara akın eden Ulu Peri ve sıradan periler.

Geçen yıldan tek farkı, Ianthe'ydi.

Ve Yüce Rahibe, şükranlarımızı sunmazsak kutlamalar küfür sayılır diye buyurmuştu.

Böylece şafaktan iki saat önce mahmur gözlerle yataklarımızdan çıkarken, aramızda yılın en uzun gününde güneş ufukta belirirken yapılacak ayine katılmaya hevesli bir kişi bile yoktu. Deniz kenarındaki ışıltılı sarayında Tarquin'in de bu tür sıkıcı törenlere katlanmak zorunda olup olmadığını merak ettim. Bugün Adriata'da, arkadaşlık kurmaya çok yaklaştığım Yaz Yüce Lordu'nun da dahil olduğu ne tür kutlamalar yapılacağını merak ettim.

Tarquin, hizmetkârlar arasında yayılan dedikodulara rağmen, bildiğim kadarıyla Rhys ve Amren'le birlikte sarayına yaptığımız ziyaretten Tamlin'e bahsetmemişti. Yaz Lordu durumumdaki değişiklik hakkında ne düşünüyordu acaba? Bunu duyduğundan

şüphem yoktu. Ve buradaki işimi bitirene kadar bu işin dışında kalması için dua ediyordum.

Alis tepelere yapılacak serin yolculuk için beyaz kadife kumaştan gösterişli bir pelerin ayarlamış, Tamlin de gümüş yelelerine yaban çiçekleri örülmüş ay beyazı bir kısrağa binmeme yardım etmişti. Berrak saflığın resmini yapacak olsaydım, başımın üstünde örgü yapılmış saçlarımla, beyaz alıç çiçeklerinden örülmüş tacımla, o sabah etrafıma yaydığım bu görüntüyü resmederdim. Dudaklarımda ve yanaklarımda ruj dokunuşları vardı – belli belirsiz bir allık. Bir kış manzarasında yüzünü gösteren baharın ilk kızıllığı gibi.

Geçit alayımız tepeye vardığında zirvedeki yüzlerce kişi bakışlarını bana çevirdi. Ama ben gözlerimi karşıdan, yazın ilk çiçekleriyle, meyveleriyle ve tahıllarıyla bezenmiş basit taş sunağın arkasında dikilen Ianthe'den alamadım. Uçuk mavi cüppesinin kapüşonu ilk kez başında değildi; gümüş tacı doğrudan sarı saçlarının üstünde duruyordu.

Kısrağım zirvenin kenarındaki sunağın önünde yarım ay şeklinde toplanan kalabalığın kuzey kavisinde uysalca durduğunda Ianthe'ye gülümsedim ve onun bu gülümsemenin ardında sırıtan kurdu görüp görmediğini merak ettim.

Tamlin attan inmeme yardım ederken yeşil ceketindeki altın sırmalar şafağın puslu ışığında ışıl ışıl parladı. Beni yumuşak çimenlerin üzerine bıraktığında kendimi zorlayarak gözlerinin içine baktım, çünkü bütün gözlerin üzerimizde olduğunu biliyordum.

Dudaklarıma dalıp giden gözlerinde anılar parladı.

Bir yıl önce bugün beni öpmüştü. Ve ben bir yıl önce buradaki kalabalığa karışarak dans ederken hayatımda hiç kez bu kadar gamsız ve neşeli olduğumu, hiç bu kadar mutlu olmadığımı ve olmayacağımı düşünmüştüm.

Ona minik, utangaç bir gülücük verdikten sonra uzattığı koluna girdim. Birlikte çimenlerin üzerinde Ianthe'nin taş sunağına doğru yürürken, Hybern soyluları, Jurian ve Lucien peşimizden geldi.

Tamlin'in aylar önce, üstümdekinden daha farklı bir beyaz elbise giydiğim, her yere çiçeklerin serpildiği o günü de hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Evlenmek istemediğime karar verince eşimin gelip beni kurtardığı o gün, Tamlin'i sonsuza dek benim gibi paramparça biriyle yaşamaya mecbur bırakmak istememiştim. Ve Rhys... Rhys, içi kan ağlasa da daha mutlu olacağımı düşündüğü, daha mutlu olmamı istediği için onunla evlenmeme razı olacaktı. Ama hayır dediğim anda... Beni kurtarmıştı. Kendimi kurtarmama yardım etmişti.

Göz ucuyla Tamlin'e baktım.

Ama o koluna taktığım elime bakıyordu. Eskiden o yüzüğün durduğu parmağıma.

Aklından neler geçiyordu acaba? Lucien kanıtı sakladığına göre yüzüğün akıbetiyle ilgili neler düşünüyordu? Bir an için ona acıdım.

Acıdım, çünkü sadece Lucien değil, Alis de ona yalan söylemişti. Benim acı çektiğimi gören ve *onu* bu gerçekten korumaya çalışan başka kaç kişi vardı?

Benim acı çektiğimi gören ama *bana* yardım etmeyi düşünmeyen?

Tamlin'le birlikte sunağın önünde durduğumuzda Ianthe vakur, asil bir baş selamı verdi.

Hybern soyluları sabırsızlıklarını saklama gereği duymadan huzursuzca kımıldandılar. Brannagh dün geceki akşam yemeğinde gündönümü kutlamalarından şikâyet etmiş, Hybern'in böyle iğrenç şeylerle vakit kaybetmediğini ve bu tür eğlencelere pek sıcak bakmadığını açık açık söylemişti. Ve -kendi çapında- çok yakında bizim de yola geleceğimizi ima etmişti.

Ianthe ellerini kaldırıp arkamızdaki kalabalığa hitap ederken Hybern soylularını görmezden geldim. "Gündönümü hepimiz için mübarek olsun."

Ardından, genç ve güzel müritlerin kadehlere kutsanmış şarap doldurduğu, sunağın üzerindeki hasatları kutsadığı, güneşin

yükselmesi için ellerini gökyüzüne açtığı, sonsuz bir dua ve tören zinciri başladı. Defalarca prova edilmiş, şirin bir atraksiyon. Lucien hemen arkamda ayakta uyuyordu.

Ama ben Ianthe'yle birlikte törenin akışını gözden geçirmiştim ve kutsal şarabı havaya kaldırdığında peşinden neyin geleceğini biliyordum. "Değil mi ki ışık bugün gücünün zirvesinde, o halde bırakın istenmeyen geceyi silip süpürsün. Bırakın kötülüğün kara gölgesini kovalasın."

Eşime ve evime taş üstüne taş. Ama onunla birlikte başımı eğdim.

"Prenses Brannagh ve Prens Dagdan kutsanmış şarabımızdan içme şerefini bize bahşeder mi?"

Kalabalık huzursuzca kımıldandı. Hybern soyluları şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdılar ve alınlarını kırıştırarak birbirlerine baktılar.

Hemen kenara çekildim ve ikisine şirinlikle gülümseyerek sunağı işaret ettim.

Hiç şüphesiz reddetme niyetiyle ağızlarını açtılar ama Ianthe reddedilemezdi. "İçin ve izin verin yeni müttefiklerimiz aynı zamanda yeni dostlarımız olsun," diye duyurdu. "İçin ve yılın sonsuz gecesini yeryüzünden silin."

İki daemati sahip oldukları güçlerle ve eğitimle muhtemelen şarabın zehirli olup olmadığını kontrol ederlerken, yüzümdeki uysal gülümsemeyi bozmadan onlara bakmaya devam ettim. Sonunda sunağa yaklaştılar ve Brannagh kendisine uzatılan gümüş kupayı kabul etti.

İkisi de dudaklarının ucunu şaraba değdirdikten sonra geri çekilmeye yeltendi. Ama Ianthe onlara yağ çekerek sunağın diğer tarafına gelmeleri ve törene onun yanında tanıklık etmeleri konusunda ısrar etti.

Hybern'in böyle ritüellerden ne kadar nefret ettiğini Ianthe'ye çıtlatmıştım. Buraya geldiklerinde Yüce Rahibe'nin halka liderlik ederek sağladığı faydaları ayaklarının altında çiğneyeceklerini. Ianthe onların bu düşüncesini değiştirmek için kendini paralıyordu.

Daha fazla dua, daha fazla ritüel derken, sonunda geçen yıl aramızdan ayrılan ruhlar için mum yakması ve böylece güneş yükseldiğinde onları tekrar ışıkla kavuşturması için Tamlin de sunağın diğer tarafına çağrıldı.

Arkalarındaki bulutlar pembeye boyanmaya başlamıştı.

Son olarak da Jurian, bizim güvenliğimiz için her gün canlarını tehlikeye atan bütün savaşçılar onuruna okunacak son duaya eşlik etmesi için öne çağrıldı. Ianthe'ye bu duayı eklemesini ben rica etmiştim.

Böylece yarım ay şeklindeki çimenlerin ortasında, ufku ve sunağı karşımıza, kalabalığı da arkamıza ve iki yanımıza alarak, Lucien'le baş başa dikildik.

Lucien'in duruşundaki katılıktan ve tören alanında gezdirdiği bakışlardan, duaları tekrar tekrar gözden geçirdiğini görebiliyordum. Ianthe'yle birlikte nasıl bir tören planı yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Güneş dünyaya yüzünü göstermeden hemen önce diğerleri ne tür manevralarla sunağın diğer tarafına geçmişti ve ikimiz nasıl çizginin bu tarafında baş başa kalmıştık?

Ianthe tepenin kıyısına doğru ilerledi ve sarı saçları sırtına serbestçe dökülürken ellerini gökyüzüne kaldırdı. Durduğu yer gibi kollarının duruşu da planlıydı.

Aynı pozu Kış Gündönümü'nde de vermiş, güneşin yükseldiği yerin tam karşısında durarak ışığın kollarının arasına dolmasını sağlamıştı. Müritler işi garantiye almak için çimenlerin üzerine bıraktıkları oymalı bir taşla durması gereken yeri işaretlemişlerdi.

Güneşin altın diski ufuktaki puslu yeşillerin ve mavilerin üzerinden uç verdi.

Temiz ve güçlü ışık demetleri dünyayı aydınlatarak mızrak gibi üzerimize geldi.

Ianthe'nin bedeni gündönümü ışığıyla dolacak bir kâse edasıyla geriye yaylanırken yüzünün ilahi bir coşku maskesiyle kaplandığını görebiliyordum.

Güneş yeryüzünde yankılanan kesintisiz, altın yaldızlı bir nota gibi yükseldi.

Kalabalık mırıldanmaya başladı.

Ardından şaşkınlık çığlıkları yükseldi.

Ama Ianthe'ye değil.

Bana.

Güneşi kendi üzerine çekerek günün ilk ışıklarıyla Ianthe'nin yerine parlayan, beyazlar içindeki saf ve ışıl ışıl kadına.

Geçit alayıyla birlikte tören alanına girdiğimizde herkes bana bakmakla öyle meşguldü ki kimse işaret taşının hayalet bir rüzgârın sırtında beş adım sağa kaydığını fark etmemişti.

Ianthe'nin herkesin baktığı yere bakması biraz zaman aldı.

Ve baktığında, güneşin gücüyle dolan, bu güçle kutsanan kişinin kendisi olmadığını gördü.

Hybern'de zincirlerinden azat ettiğim gücümün üzerindeki kapağı kaldırınca bedenim akkor halinde parladı. Gün ışığı kadar, yıldız ışığı kadar saf.

Bazıları, "Lanetkıran," diye mırıldandı. Diğerleri, "Kutsanmış," diye fısıldadılar.

Şaşırmış numarası yaptım – şaşırmış ama buna rağmen Kazan'ın seçimini kabullenmiş numarası. Tamlin hayretler içindeydi ve Hybern soyluları da en az onun kadar aptallaşmıştı.

Lucien'e döndüğümde yaydığım parlak ışık metal gözünde yansıdı. Bir arkadaşından yardım isteyen bir arkadaş. Elimi ona uzattım.

Az ötemizde Ianthe'nin kontrolü tekrar sağlamak, durumu kendi lehine çevirmek için yırtındığını hissedebiliyordum.

Muhtemelen Lucien de hissetmişti. Çünkü elimi tuttu, tek dizini yerdeki çimenlere koyarak önümde diz çöktü ve parmaklarımı alnına bastırdı.

Rüzgârda savrulan başaklar gibi diğerleri de diz çöktüler.

Tüm o özentili törenler ve ritüeller boyunca kimse Ianthe'den bir güç veya kutsanma işareti alamamıştı. Oysa Prythian'ı tiranlıktan ve karanlıktan kurtaran Lanetkıran Feyre...

Kutsanmış. İlahi. Kötülüğün karşısındaki nur.

Işıltımı Lucien'in diz çökmüş siluetini içine alacak kadar yaydım. Kraliçesinin önünde diz çöken şövalye.

Ianthe'ye bakıp tekrar gülümsediğimde, bu kez ardındaki kurdu da ucundan gösterdim.

En azından şenlikler aynı kalmıştı.

Hayranlık ve şaşkınlık uğultuları diner dinmez, güneşin başımın üzerine yükselmesiyle birlikte kendi ışığım da kısılır kısılmaz, törene katılmadıkları halde küçük mucizemin haberini çoktan almış olan kalabalıkların beklediği komşu tepelerdeki düzlüklere gittik.

Herkes sevinmekle tedirgin olmak, soru sormakla uzak durmak arasında gidip gelirken, beni şımartmaya devam eden Lucien'e yakın durmaya özen gösterdim.

Ianthe sonraki altı saat boyunca törende yaşananları izah etmeye çalıştı. Kendisini dinleyen herkese Kazan'ın seçilmiş arkadaşını kutsadığından bahsetti. Güneş her zamanki yolunu değiştirerek benim dönmemden ne kadar memnun olduğunu göstermişti.

Yüce Rahibe'ye kendi müritleri dışında kulak asan olmadı, hatta onların yarısı da sadece dinliyormuş gibi yaptı.

Kalabalığın içinde bana en endişeli gözlerle bakan Tamlin'di – sanki bu kutsanma bana hiç yaramamış gibi. Sanki Hybern'deki aynı ışığı hatırlamış ama bunun neden canını sıktığını anlayamamış gibi.

Ama görev icabı tebaasından, savaşçılarından ve yerel lordlardan gelen teşekkürleri ve iyi dilekleri kabul etmeye dalınca, etrafta serbestçe dolaşma fırsatı buldum. Elime dokunmak için can atan, gözü yaşlı, heyecanlı, duacı periler tarafından adım başı durduruldum.

Eskiden olsa ezilip büzülürdüm. Ama şimdi teşekkürlerini ve dualarını seve seve kabul ediyor, hepsine teşekkür ediyor, gülümsüyordum.

Hareketlerimin bir kısmı samimiydi. Bu topraklarda yaşayan, geçmişte en az diğerleri kadar acı çeken perilerle hiçbir alıp vere-mediğim yoktu. Zerre kadar. Ama yoluma çıkan saray efradı ve gözcülere gelince...işte onların karşısında rolümün hakkını so-nuna kadar verdim. Bana *Kazan'ın sevgili kulu* diye hitap ettiler. *Onur duydum*, diye karşılık verdim.

Kahvaltıda, öğle yemeğinde, sürekli bu iki kelimeyi tekrarla-maktan çenem yoruldu, ta ki makyajımı tazelemek ve biraz kafa dinlemek için eve dönene kadar.

Odamın mahremiyetinde çiçek tacımı tuvalet masasının üze-rine bıraktım ve sağ avucumdaki göz dövmesine bakarak usulca gülümsedim.

Tepede yaşananlara ait görüntüleri bağ üzerinden yollarken, Yılın en uzun günü, diye seslendim. *Keşke seninle birlikte geçire-bilseydim.*

Performansımdan etkilenecekti – hele hele Ianthe'nin yüzünde-ki ifadeyi görünce katıla katıla gülecekti.

Elimi yüzümü yıkayıp makyajımı tazeledim. Tepelere dönmek için evden çıkmak üzereyken Rhysand'ın sesi zihnimi doldurdu.

Kazan'ın sevgili kulu Feyre'yle, dedi kahkaha yüklü kelimelerle, *bir dakika geçirmek bile büyük bir onur olurdu.*

Kıkır kıkır güldüm. Sesi uzak ve belli belirsizdi. Sadede gel. Fo-yamızın ortaya çıkma tehlikesine karşı hemen sadede gelmeliydim. Ve her şeyden çok sormak istediğim, öğrenmek istediğim o şey...

Herkes iyi mi?

Dakikaları sayarak bekledim. *Evet. Olabildiğince iyiyiz. Eve ne zaman dönüyorsun?*

Her kelime bir öncekinden daha zor duyuluyordu.

Yakında, diye söz verdim ona. *Hybern heyeti burada. İşim ya-kında biter.*

Cevap vermedi. Birkaç dakika daha bekledikten sonra çiçek ta-cımı takıp alt kata indim.

Süslenmiş bahçeye çıktığım sırada Rhysand'ın zayıf sesi bir kez

daha zihnime doldu. *Keşke ben de bugünü seninle geçirebilseydim.*

Kelimeler yumruk gibi içime oturdu. Eve girerken olduğundan çok da ağır adımlarla tepelerdeki partiye dönerken hepsini aklımdan uzaklaştırdım.

Öğle yemeği telaşı bitmiş, dans başlamıştı.

Onu dans çemberlerinden birinin kenarında, attığım her adımı izlerken buldum.

Bakışlarımı çalgıcılar, çimenler ve kalabalık arasında gezdirerek, utangaç ve kararsız bir ceylanın adımlarıyla ona yaklaşırken, davullar, kemanlar ve gaydalar kıpır kıpır bir müzik çalıyordu.

Bir zamanlar bu sesler beni sarsarak uyandırmış, dans üstüne dans etmemi sağlamıştı. Şimdi ise, Tamlin'in karşısında durup kirpiklerimi eğerek, usulca, "Benimle dans eder misin?" diye sorarken, sadece cephaneliğimdeki silahlardan biriydi.

Rahatlama, sevinç ve hafif bir tedirginlikle, "Evet," diye fısıldadı. "Tabi ki ederim."

Böylece beni sık sık döndürüp yatırdığı hızlı bir dansa sürükledi. Kalabalık etrafımıza toplanıp alkış tuttu. Ona yetişmek, yüzümdeki gülümsemeyi korumak ve ellerim boğazına bu kadar yakınken kahkaha atmayı unutmamak için akla karayı seçerek, sırtımdan terler boşanıncaya dek, durmadan dans ettim.

Sonunda müzik yavaşladı ve Tamlin hızını keserek şarkının temposuna ayak uydurdu. Çevremizdekiler nihayet kendi partnerlerine bakmayı tercih ederek dağıldığında, "Bu sabah..." diye mırıldandı. "İyi misin?"

Neyi kastettiğini anladım. "Evet. Ben – o şey neyin nesiydi bilmiyorum ama iyiyim. Ianthe...çok kızdı mı?"

"Bilmem. Bunu hiç beklemiyordu. Sürprizleri kaldırabildiğini sanmıyorum."

"Özür dilesem iyi olur."

Gözlerinde şimşekler çaktı. "Ne için? Belki de gerçekten bir lütuftu. Büyü hâlâ *beni* şaşırtmaya devam ediyor. Kızdıysa bu onun sorunu."

Biraz düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra başımı öne arkaya sallayarak ona hak verdim. Bedenlerimizin temas ettiği her noktadan iğrenerek biraz daha sokuldum. Rhys buna nasıl katlanmıştı bilmiyordum. Amarantha'ya. Elli yıl boyunca.

"Bugün çok güzel görünüyorsun," dedi Tamlin.

"Teşekkür ederim." Kendimi gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Lucien... Calanmai'de Ayin'e katılmadığını söyledi. Reddetmişsin."

Ve Ianthe'nin mağaraya senin yerine onu götürmesine izin vermişsin.

Âdemelması kalkıp indi. "Midem kaldırmazdı."

Ama beni geri alman gereken çalıntı bir eşya gibi görüp Hybern'le anlaşma yaparken miden her şeyi gayet güzel kaldırmış. "Belki bu sabah benim için bir lütuftan fazlasıydı."

Sırtımı okşayarak karşılık verdi.

Diğer üç dans boyunca hiç konuşmadık ve sonunda açlıktan kazman midem beni akşam yemeğinin servis edildiği masalara doğru sürükledi. Benim için bir tabak hazırlamasına ve müzik eşliğinde dans edenleri seyrederken bana kendi eliyle yedirmesine izin verdim.

Buna değer miydi diye soracak oldum. Beni geri alabilmek için böyle bir huzurdan vazgeçmeye değer miydi diye. Çünkü Hybern buraya gelecek, bu toprakları sömürecekti. Artık ne şarkı kalacaktı ne dans. Onlar gelir gelmez hepsi bitecekti.

Ama solan gün ışığı yerini geceye bırakırken tek kelime etmedim.

Yükselen ateşlerin üzerinde loş ve uzak yıldızlar göz kırpmaya başladı.

Kutlamaların sürdüğü gece boyunca onları seyrettim. Beni yalnız bırakmayan, sessiz, vefakâr yoldaşlarımı.

5. BÖLÜM

Gece yarısından iki saat sonra malikâneye geri döndüm, çünkü şafağa kadar dayanacak halim kalmamıştı.

Daha da önemlisi, geçen yıl şafak vakti beni buradan götürüp güneş doğarken öptüğünü hatırlayan Tamlin'in bana nasıl baktığını fark etmiştim.

Lucien'den bana refakat etmesini istediğimde, eşlik bağlı bir erkek olarak bu aralar diğer kadınlara pek ilgi duymadığı için seve seve kabul etti. Tüm gün boyunca onu sıkıştırıp törende yaşananlar hakkında ağzından laf almaya çalışan Ianthe'den kurtulmak da cabasıydı.

Kendimi yatağa bıraktığımda, bir zamanlar Tamlin'in göz zevki için giydiğim, dantelli, mini gecelik üzerimdeydi. Cildim hâlâ günün teriyle kaplıyken bundan iyisini bulamazdım.

Yaklaşık yarım saat boyunca yatakta debelendim; bir o yana bir bu yana dönerek çarşafları tekmeledim.

Attor. Dokumacı. Kazan'a atılan ablalarım. Hepsi etrafımda anafor oluşturup döndüler. Benim iznimle.

Ardından, kesik, güçlü bir çığlık koparırken diğerleri hâlâ şenlikteydi.

Kan ter içinde ve güçsüz adımlarla kapımı açıp kendimi koridora attığımda kalbim damarlarımda, kemiklerimde gürlüyordu.

Lucien ikinci çalışımda kapısını açtı.

"Sesini duydum – neyin var?" Bana şöyle bir bakıp darmadağınık saçlarımı, terden sırılsıklam olmuş geceliğimi fark edince kızıl kahve gözü büyüdü.

Yüzümde sessiz bir ricayla yutkundum. Başıyla onayladı ve kapıdan çekilip beni içeri buyur etti. Belden yukarısı çıplaktı. Kapıyı açmadan önce alelacele giydiği pantolonun düğmelerini ben yanından geçerken telaşla iliklediği.

Odası Güz Sarayı renkleriyle bezenmişti: Öz vatanına gösterdiği tek vefa. Gece karanlığına gömülmüş odayı, dağınık çarşafı inceledim. Yerdeki kızıl kilimin ortasında durup parmaklarımı birbirine kenetlerken, Lucien karartılmış şöminenin karşısındaki tekli koltuğun kenarına ilişip beni izledi.

Hırıltılı bir sesle, "Rüyamda orayı gördüm," dedim. "Dağın Altı'nı. Ve uyandığımda nerede olduğumu hatırlayamadım." Artık lekesiz olan sol kolumla yüzümü örttüm. "*Hangi zamanda* olduğumu hatırlayamadım."

Hem doğruydu, hem de değildi. Rüyalarımda hâlâ o korkunç günleri görüyordum ama artık beni tüketmiyorlardı. Artık gecenin bir yarısında banyoya koşup içim dışıma çıkana kadar kusmuyordum.

"Bu gece neyi gördün?" diye sordu usulca.

Dalgın ve kasvetli bakışlarımı gözlerine diktim. "Amarantha beni duvara çiviletiyordu. Tıpkı Clare Beddor gibi. Ve Attor..."

Ellerimi yüzüme kapatıp titredim.

Lucien doğrulup bana yaklaştı. Kelimelerimdeki korku ve keder hem kokumu ve hem kullandığım gücü perdelerken, karanlık ağlarım evin içinde hafif bir titreşim yakaladı.

Lucien yarım adım ötemde durdu. Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü sıcak, çıplak göğsüne bastırdığımda karşı koymadı. Tarquin'in hediyesi olan deniz suyu gözlerimden yanaklarıma, oradan da Lucien'in bronz tenine döküldü.

Lucien derin bir iç geçirdi ve bir kolunu belime dolarken, diğerini saçlarıma daldırıp başımı tuttu. "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Üzgünüm."

Bana sarılıp teselli etmek için sırtımı sıvazladığında ağlamayı kestim. Deniz suyundan gözyaşları güneşin altındaki ıslak kum misali kuruyuverdi.

Sonunda parmaklarımı omzundaki sert kaslara saplayıp başımı heykelimsi göğsünden çektim ve endişeli yüzüne baktım. Kaşlarımı birbirine yaklaştırarak derin, hızlı nefesler aldım, dudaklarımı hafifçe araladım ve...

"Burada neler oluyor."

Lucien başını hızla kapıya çevirdi.

Tamlin soğuk sakinlik maskesine bürünmüş yüzüyle kapıda dikiliyordu. Pençeleri parmak uçlarında parıldıyordu.

Gelişigüzel olamayacak kadar alelacele birbirimizi ittik. Geceliğimi düzelterek, "Bir kâbus gördüm," diye açıkladım. "Ben...ben...bütün evi uyandırmak istemedim."

Yarı çıkmış pençeleri fark eden Lucien'in dudakları gerilirken, Tamlin ona dik dik bakmaya devam etti.

Biraz daha sertçe, "Bir kâbus gördüm," diye tekrarladım ve Lucien'in ağzını açmasına fırsat vermeden Tamlin'i kolundan tutup odadan dışarı çıkardım.

Kapıyı arkamdan kapattım ama Tamlin'in hâlâ kapının ardındaki erkeğe odaklandığını hissedebiliyordum. Pençelerini geri çekmedi. Daha fazla da çıkarmadı.

Birkaç adım atıp odama girerken Tamlin'in koridoru incelediğini gördüm. Lucien'in odasıyla benim odam arasındaki mesafeyi. "İyi geceler," dedikten sonra kapıyı suratına kapattım.

Tamlin'in beş dakika düşünüp Lucien'i öldürmekten vazgeçmesini bekledikten sonra gülümsedim.

Lucien'in parçaları bir araya getirip getirmediğini merak ettim. Tamlin'e gün boyunca utangaç utangaç dokunup baktıktan sonra bu gece odama geleceğinden emin olduğumu anlamış mıydı?

En açık saçık geceliğimi sadece sıcak yüzünden değil, aynı zamanda evin her yanına gerdiğim görünmez ağlar Tamlin'in sonunda odama gelecek cesareti topladığını haber verdiği zaman duruma uygun görünmek için giydiğimi anlamış mıydı?

Buruşmuş çarşaflarımı kanıt olarak bıraktığım, düzmece bir kâbus. Odasının kapısını aralık bırakmıştım ama Lucien'in dikkati öyle dağılmıştı ki neden kapıyı kapatma gereği duymadığımdan şüphelenmemiş, Tamlin'in kokusunu almasın veya geldiğini duymasın diye etrafımıza çektiğim hava kalkanını fark etmemişti.

Ta ki Tamlin bizi orada, sıyrılmış geceliğimle, sarmaş dolaş bir şekilde, sanki yeni buluşmuşuz ya da ayrılmak üzereymişiz gibi *duygu* yüklü gözlerle bakışırken bulana kadar. Tamlin kapıya dayanana dek geldiğini ruhumuz duymamıştı ve görünmez kalkan o fark edemeden kayıplara karışmıştı.

Bir kâbus, demiştim Tamlin'e.

O kâbus *bendim*.

Bu saraya ilk ayak bastığım günlerde Tamlin'in ödünü koparan şeyin peşindeydim.

Uzun zaman önce Lucien'le yaptığı o kavgayı unutmamıştım. Benden uzak durması, bana kur yapmaktan vazgeçmesi için onu nasıl uyardığını. Kızıl saçlı lordu ona tercih etmemden duyduğu korkuyu ve bu korkunun planladığını her şeyi nasıl tehdit ettiğini. Üstüme gelme, demişti Lucien'e.

Tamlin'in şu anda geçmişteki her bakışmayı, her konuşmayı, hem Dağın Altı'nda hem de sonrasında Lucien'in benden yana tavır aldığı her anı gözden geçirdiğinden emindim. Elain'le yeni kurduğu eşlik bağının arkadaşına ne kadar gem vuracağını tarttığından.

Daha bu sabah Lucien'in yeni doğmuş bir tasmıçaya bağlılık yemin edercesine önümde diz çökmesini ve Kazan'ın kutsadığı bir çift gibi nasıl *birlikte* parladığımızı hatırladığından.

Gülümsemek için kendime biraz daha zaman tanıdıktan sonra giyindim.

Daha yapacak çok iş vardı.

6.

BÖLÜM

Malikânenin kapılarına ait bir grup anahtar kayıptı.

Ama dün geceki olaydan sonra Tamlin buna kafayı takmıyormuş gibiydi.

Hybern soylularının duvardaki ikinci yarığı görmeden önce çok fazla bekletildikleri için somurttuğu, Jurian'ın ise -ilk kez- o iğrenç ağzına et ve yumurta tıkıştırmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olduğu kahvaltı sessizdi.

Görünüşe göre Tamlin'le Lucien kahvaltıdan önce konuşmuşlardı ama Lucien yine de bana mesafeli durmaya özen gösteriyordu. Benden tarafa bakmıyor, benimle konuşmuyordu – hâlâ Tamlin'i masum olduğumuza ikna etme gereği duyuyormuş gibi.

Jurian'a o muhafızın anahtarlarını sen mi çaldın diye dobra dobra sormayı düşündüm ama sessizliğin başımın üzerinde yeri vardı.

Ta ki Ianthe, sanki ondan çalınan güneş benmişim de benden tarafa bakarsa gözünü alacakmışım gibi beni kâle bile almadan, rüzgâr gibi içeriye girene kadar.

Beyaz cübbesinin etekleriyle yeri süpürerek ilerledi ve kapıyla masa arasındaki mesafenin orta yerinde durdu. "Yemeğinizi böl-

düğüm için üzgünüm ama konuşmamız gereken bir mesele var, Yüce Lord."

Bu sözlerin üzerine herkes silkinip kendine geldi.

Tamlin, düşünceli bir ifadeyle, "Ne var?" diye hırladı.

Ianthe, Hybern soylularının masada olduğunu yeni fark etmiş gibi yaptı. Dinlediklerini. Onlara doğru *bak şimdi endişelendim* bakışı fırlattıktan sonra Tamlin'e geri döndüğünde pıskıra pıskıra gülmemek için kendimi zor tuttum. Ama sonraki cümlesi hiç şaşırtıcı değildi. "Belki de yemekten sonra konuşsak daha iyi olur. Baş başa."

Hiç kuşku yok ki bu sarayda -Tamlin'le birlikte- belli bir nüfuz sahibi olduğunu karşı tarafa hatırlatan bir güç oyunuydu. Sahip olduğu *bilgiler* düşünüldüğünde Hybern'in de onun tarafında olmak isteyeceğini çıtlatan bir güç oyunu. Acımasızca ama tatlı bir dille müdahale ettim: "Hybern'deki müttefiklerimizin bizimle birlikte savaşacağına inanıyorsak, bize verecekleri tavsiyelere de güvenebiliriz. Devam et, Ianthe."

Ianthe benden tarafa bakmaya bile tenezzül etmedi. Ama Tamlin, aşağı tükürse sakal yukarı tükürse bıyık, bizim varlığımız karşısında Ianthe'nin kestiği ahkâmı kafasında bir süre tarttıktan sonra, "Söyle," dedi.

Ianthe güçlükle yutkundu. "Müritlerim tapınağımın etrafındaki toprağın...nasıl desem...öldüğünü söylüyor."

Jurian gözlerini devirdikten sonra pastırmasına geri döndü.

Brannagh da tabağına geri dönerek, "O halde bahçıvanlara söyleyin," dedi. Dagdan kahve fincanının içine kıs kıs güldü.

Ianthe duruşunu dikleştirdi. "Bahçıvanlık bir mesele değil. Toprakta salgın bir hastalık var. Çimenler, kökler, sürgünler – hepsi buruş buruş ve hastalıklı. Toprak leş gibi naga kokuyor."

Ianthe'nin gözlerindeki aşırı hırsla parıltıyı görüp görmediğini anlamak için Lucien'e bakamamak zoruma gitti. Tamlin bile derin derin iç geçirdi – işin aslını anlamış gibi: İtibar kaybını telafi etmek için yapılan bir hamle ve hatta toprağı önce zehirleyip sonra

da mucizevi bir şekilde kurtarmayı amaçlayan bir entrika.

Gümüş takılı ellerinden birini döşüne koyan Ianthe, "Ormanda ölüp giden ve bir daha kendine gelemeyen bazı noktalar var," diye devam etti. "Bunun nagaların bir araya geldiğine ve topluca saldırmayı planladıklarına dair bir uyarı olmasından endişe ediyorum."

Ooo – demek ki bayağı damarına basmıştım. Ben de dünkü gündönümünde onun gösterisini ve gücünü çaldıktan sonra ne yapacak diye merak edip duruyordum. Ama bu... Çok zekiceydi.

Sırıtmamı içime gömüp kibarca, "Ianthe," diye seslendim. "O halde bir zahmet bekçilere söyleyiver."

Ianthe gerilirken nihayet yüzünü bana çevirdi. *Oyun oynadığını sanıyorsun,* demek istedim ona *ama dün gece ve bu sabah yaptığın seçimlerle benim istediğim yolda tıpış tıpış yürüdüğünden haberin bile yok.*

Başımla kraliyet üyelerini, ardından Lucien'i işaret ettim. "Bugün öğleden sonra duvarı incelemeye gidiyoruz. Birkaç gün sonra döndüğümüzde sorun devam ediyor olursa, seninle birlikte bir bakarız."

Ianthe gümüş yüzüklü parmaklarını iki yanında yumruk yaptı. Ama engerek yılanı gibi birden atılarak, "Siz de onlarla gidiyor musunuz, Yüce Lord?" diye sordu.

Ardından, gelişigüzel olamayacak kadar ağırdan alarak önce bana, ardından Lucien'e imalı imalı baktı.

Ağzından çıkan her kelimeyle belli belirsiz, hafif bir baş ağrısı şekillenmeye başladı. Geç vakitlere kadar ayakta kalmıştım, çok az uyumuştum. Önümüzdeki günler için gücümü toplamam gerekiyordu. Tamlin'e konuşma fırsatı vermeden, "O gelmiyor," dedim.

Tamlin çatal bıçağını masaya bıraktı. "Sanırım geliyorum."

"Muhafıza ihtiyacım yok." Bu ifadedeki korumacılık katmanlarını çözmek ona kalıyordu.

Jurian pıskırarak güldü. "İyi niyetimizden şüphe etmeye mi başladınız, Yüce Lord?"

Tamlin hırıldayarak karşılık verdi. "Dikkat et."

Tek elimi masaya dayadım. "Lucien ve gözcüler varken güvende olurum."

Lucien yer yarılsa da içine girsem modunda sandalyesine gömüldü.

Dagdan ve Brannagh'ı yoklayarak hafifçe gülümsedikten sonra Tamlin'e döndüm. "İş o noktaya gelirse, kendimi savunabilirim," diye ekledim.

Daematiler gülümseyerek karşılık verdiler. Ne kendi mental kalkanımda bir dokunuş hissettim, ne de onların bulunduğu ortamlarda elimden geldiğince etraftakilerin zihnine çektiğim kalkanlarda. Gücümü sürekli kullanmak canımı sıksa da bu yerden üç dört günlüğüne uzaklaşmak ilaç gibi gelecekti.

Hele de Ianthe, "Belki de gitsen *iyi olur,* dostum," diye mırıldanarak devam ederken. O torbamsı ağzından ne tür bir saçmalık çıkacak diye beklerken, nihayet, "Gece Sarayı'nın onu ne zaman kaçırmaya yelteneceğini asla bilemezsin," diye yumurtladı.

Göz açıp kapatıncaya kadar nasıl tepki vereceğime karar verdim. Sandalyemde geriye yaslandım, omuzlarımı öne kıvırdım ve gözümün önüne Clare'yi, kanatlarına üvez oklar saplanmış Rhys'i, kısacası korkumun kokusunu alacakları her şeyi getirdim. "Yeni haberler mi var?" diye fısıldadım.

Brannagh ve Dagdan bununla *yakından* ilgilendiler.

Yüce Rahibe ağzını açtı ama Jurian yayvan yayvan "Haber falan yok," diyerek lafı ağzına tıktı. "Sınırlar güvende. Rhysand buraya gelerek şansını zorlayacak kadar aptal değil."

Korkudan iki büklüm olmuş şekilde tabağıma baktım.

Ianthe, "Evet, o kadar aptal," diye çıkıştı. "Hem de kan davası güden bir aptal." Tamlin'e döndüğünde başının üzerindeki mücevher sabah güneşini yakalayarak parıldadı. "Belki ailesinin kanatlarını ona geri gönderirsen, biraz...yatışabilir."

Bir an, zihnim sessizliğe gömüldü.

Ardından, neredeyse bütün düşüncelerimi ve kendimi koruma

içgüdülerimi bastıran bir kükreme dalgası yükseldi. Kanımdaki, kemiklerimdeki bu feryat yüzünden etrafımı duyamaz oldum.

Ama bu kelimeler, bu öneri... Bana zarf atmaya çalışıyordu. Duymamış gibi yaptım. Umursamıyormuş gibi. Ama Tamlin'in cevabını bekledim, bekledim, bekledim.

Tamlin konuştuğunda sesi kısıktı. "Onları uzun zaman önce yaktım."

Sözlerinde bir tür pişmanlık -pişmanlık ve utanç- olduğuna yemin edebilirdim.

Ianthe cık cık etti. "Çok yazık. Onlar için cömert bir ödeme yapabilirdi."

Masanın üzerinden atlayıp başını yerdeki mermerlere geçirmemek için kendimi tutayım derken koluma bacağıma kramplar girdi.

Ama Tamlin'e dönüp yumuşak, teskin edici bir sesle, "Bana bir şey olmaz," dedim. Elini tutup başparmağımla elinin üstünü sıvazladım. Gözlerinin içine baktım. "Yeniden başa dönmeyelim."

Elimi geri çektiğimde Tamlin az önceki suçluluk duygusundan eser kalmayan gözlerle Lucien'e baktı. Pençeleri parmak uçlarından çıkıp sandalyesinin çizik içindeki ahşap koluna saplandı. "Dikkatli ol."

İkimiz de bu bir tehdit değilmiş gibi yapmadık.

Atla iki günlük yoldu ama yabalama-yürüme-yabalamayla aynı gün içinde varmayı başardık. Her seferinde birkaç kilometre yol alabiliyorduk. Kız kardeşini ve Jurian'ı taşıyan Dagdan tahminimden daha yavaştı.

Bunu ona çok görmedim. Her birimiz başka birini taşıdığı için hatırı sayılır derecede güç kaybediyorduk. Lucien'le ben, kibar ve dikkatli olmaları için eğitilmiş düşük dereceli lord çocukları arasından seçilen iki gözcüyü paylaşmıştık. Erzakımız, doğal olarak, sınırlıydı. Çadırlarımız da öyle.

Duvardaki yarığa vardığımızda hava kararıyordu.

Yabalarken taşıdığımız malzemeler de bize ayak bağı olmuştu ama sonunda hizmet bekleyen leydiler gibi çadırları kurma işini gözcülere bıraktım. Küçük bir ateşin etrafında yediğimiz akşam yemeği neredeyse sessizdi, çünkü gözcüleri eğitimleriyle ilgili soru yağmuruna tutan Jurian dışında hiç kimse konuşmaya gerek duymadı. İkizler sanki içinde et değil de kurt varmış gibi kaşlarını çatarak etli sandviçlerini isteksizce kemirdikten sonra kendi çadırlarına çekildiler. Bir süre sonra Jurian da kalktı ve yatmadan önce biraz yürümek istediğini söyleyerek ormana daldı.

Ateş geçmek üzereyken kendimi kanvas çadıra attığımda, içeride ancak Lucien'le omuz omuza yatabileceğimiz kadar yer olduğunu gördüm.

Lucien biraz sonra çadırın kapısını araladı ve güçsüz ateş kızıl saçlarını parlatırken bir küfür savurdu. "Belki de dışarıda uyusam iyi olur."

Gözlerimi devirdim. "Boş versene."

Diz çöküp botlarını çıkarırken tedbirli, düşünceli bir bakış fırlattı. "Biliyorsun, Tamlin bazı konularda...hassas olabiliyor."

Battaniyenin altına girerken, "Bazen kabak tadı da verebiliyor," diye yapıştırdım. "Her paranoyasına ve bölge mücadelesine boyun eğersen, işler daha da kötüye gider."

Lucien ceketinin düğmelerini çözdü ve büyük ölçüde giyinik halde kendi şiltesine uzandı. "Bence zaten kötüye gidiyor, çünkü ikiniz pek...yani, şey yapmıyorsunuz, değil mi?"

Battaniyeyi omuzlarıma kadar çekerken gerildim. "Hayır. O şekilde dokunulmak istemiyorum – bir süreliğine."

Suskunluğu ağırdı – hüzünlüydü. Söylediğim yalanın ağzımda bıraktığı pis tattan nefret ettim. "Affedersin," dedi. Çadırımızın karanlığında yüzüne bakarken ne için özür dilediğini merak ettim.

"Hybern'le yaptığımız bu anlaşmadan kurtulmanın bir yolu yok mu?" Mırıltılarım dışarıda çıtırdayan ateşin sesini zar zor bastırıyordu. "Geri döndüm, güvendeyim. Bunun etrafından dolaşmanın bir yolunu bulabilirsek..."

"Hayır. Hybern Kralı çok zekice ve çok net bir pazarlık yaptı. İkisi de büyüyle bağlı ve Hybern'in bu topraklara ayak basmasına izin vermezse bu büyü Tamlin'i vurur."

"Vurur derken? Öldürür mü?"

Lucien'in derin iç çekişi saçlarımı dalgalandırdı. "Bütün güçlerini elinden alır, belki de öldürür. Büyü tam bir denge unsurudur. Tamlin bu yüzden senin Rhysand'la yaptığın pazarlığa müdahale edemedi. Pazarlığı bozmaya yeltendiğin anda bile sonuçlarıyla yüzleşirsin. Seni burada tutsaydı, Rhys'le seni birbirinize bağlayan büyü senin hayatına karşılık *onun* hayatını alabilirdi. Ya da değer verdiği başka birinin hayatını. Bu kadim bir büyüdür. Kadim ve tuhaf. Bu yüzden zorunlu olmadıkça pazarlıklardan kaçınırız. Gün Sarayı'ndaki bilginler bile bu büyünün nasıl işlediğini bilmiyor. İnan bana, çünkü onlara sordum."

"Benim için – bunu benim için sordun."

"Evet. Geçen kış Rhys'le arandaki pazarlığın nasıl bozulacağını araştırmaya gittim."

"Neden bana söylemedin?"

"Ben – yani biz, sana boş yere umut vermek istemedik. Ayrıca yapmaya çalıştığımız şeyin Rhysand'ın kulağına gitmesini göze alamadık, çünkü bir yolunu bulup müdahale edebilirdi. Bunu engelleyebilirdi."

"Bunun yerine Ianthe'nin Tamlin'i Hybern'in kucağına itmesine göz yumdun."

"Tamlin zıvanadan çıkmıştı. Gün Sarayı'ndaki bilginler çok yavaş çalışıyordu. Onlara biraz daha zaman vermesi için yalvardım ama sen gideli zaten aylar oluyordu. Beklemek değil, bir şeyler yapmak istiyordu, hem de senin gönderdiğin mektuba rağmen. Sonunda, seninle ormanda karşılaştığımız o günden sonra, nasıl biliyorsa öyle yapmasını söyledim."

Sırt üstü dönüp gözlerimi çadırın eğimli tavanına diktim.

"Çok mu kötüydü?" diye sordum usulca.

"Odanı sen de gördün. Orayı, çalışma odasını, kendi odasını

talan etti. Seni – seni korumakla görevli olan gözcüleri öldürdü. Olayla ilgili her detayı anlattırdıktan sonra malikânedeki herkesin gözleri önünde onları infaz etti."

Kanım dondu. "Onu durdurmadın."

"Denedim. Merhamet etmesi için yalvardım. Dinlemedi. *Dinleyemedi.*"

"Gözcüler de onu durdurmaya çalışmadı mı?"

"Cesaret edemediler. Feyre, o bir Yüce Lord. Bizim gibi *değil.*"

Benim ne olduğumu bilseydi aynı şeyi söyler miydi diye merak ettim.

"Köşeye sıkışmıştık ve başka seçeneğimiz yoktu. Ya Gece Sarayı *ve* Hybern'le aynı anda savaşacaktık, ya da Hybern'le ittifak yapacak, onların ortalığı bulandırmasına izin verecek, sonra da bu ittifakı kendi lehimize kullanacaktık."

"Ne demek istiyorsun," diye fısıldadım.

Ama Lucien az önce ağzından kaçırdığı şeyi fark ederek çark etti. "Bütün saraylarda düşmanlarımız var. Hybern'le kurduğumuz ittifaktan sonra artık iki kez düşünürler."

Yalancı. Eğitimli, zeki yalancı.

Derin, uykulu bir nefes verdim. "Artık müttefikimiz olsalar bile," diye mırıldandım, "yine de onlardan nefret ediyorum."

Pofurdadı. "Ben de."

"Kalkın."

Kör edici ışık çadırın içine hücum edince tısladım.

Jurian'ın sesini bastıran bir hırlamayla yatakta doğrulup oturan Lucien *"Çık dışarı,"* diye emretti. Jurian tepemizden bakarak ikimizi süzdü, sırıttı ve çıkıp gitti.

Gecenin bir vaktinde Lucien'in şiltesine geçmiştim ama gerçekten her türlü entrikadan daha ağır basan bir nedenle: Sıcaklık ihtiyacıyla. Yine de döndüğümüz zaman Jurian'ın bu bilgiyi Tamlin'e yetiştireceğinden en ufak bir şüphem yoktu. Aynı çadırda uyumuştuk ve *fazlasıyla* samimi bir şekilde uyanmıştık.

Yakındaki bir derede elimi yüzümü yıkarken, varlığıyla yokluğu bir olan şilte yüzünden resmen toprağın üzerinde yattığım için her yanım tutulmuştu.

İşimi bitirmek üzereyken Brannagh etrafını kolaçan ederek dereye yaklaştı. Beni görünce dudaklarında soğuk, minik bir gülümseme belirdi. "Ben de olsam Beron'un oğlunu seçerdim."

Çatık kaşlarımın altından prensese dik dik baktım.

Omuz silkerken gülümsemesi büyüdü. "Güz Sarayı erkeklerinin kanı ateşlidir ve ateş gibi sevişirler."

"Bunu tecrübelerinizden biliyorsunuz sanırım."

Kıkırdadı. "Büyük Savaş'tan neden bu kadar zevk aldım sanıyorsunuz?"

Tiksintimi saklama gereği duymadım.

Bir saat sonra, duvarla aramızdaki son bir kilometreyi yürüyerek kat etmek üzereyken prensesin sözleri hâlâ beynimde yankılanıyordu ve Lucien ondan tarafa bakıp onuncu kez yüzümü buruştururken beni yakaladı. "Ne?" diye sordu.

Elain'in o...ateşe maruz kalışını düşünmemeye çalışarak başımı iki yana salladım.

"Hiç," dediğim sırada önümüzde yol olan Jurian bir küfür savurdu.

İkimiz de onun küfürlü ulumasına doğru hareketlendik ve kınından çıkan bir kılıç sesi duyunca koşmaya başladık. Dallar ve yapraklar yüzümü sıyırdı, derken duvarla ve beynimin içinde vınlayıp zonklayan, o görünmez, korkunç yarıkla yüz yüze geldik.

Ve yarığın karşı tarafında Kutsalın Çocukları'ndan üç mürit doğruca bize bakıyordu.

7. BÖLÜM

Brannagh ve Dagdan ikinci kahvaltılarını bulmuş gibi bakıyorlardı.

Jurian kılıcını çekmişti. İki genç kadın ve bir genç adam, ağızları açık şekilde bir ona, bir diğerlerine baktılar. Ardından bize baktılar ve Lucien'in vahşi güzelliği karşısında gözleri daha da büyüdü.

Dizlerinin üzerine çöktüler. "Sahiplerimiz ve sahibelerimiz," diyerek secdeye vardıklarında gümüş takıları dalların arasından süzülen alacalı gün ışığında parladı. "Bu yolculuğumuzda bizi buldunuz."

İki soylu öyle geniş geniş gülümsediler ki aşırı beyaz dişlerinin hepsini görebildim.

İlk kez ne yapacağını şaşırmış gibi görünen Jurian, "Sizin burada ne işiniz var?" diye gürledi.

Öndeki koyu saçlı kız çok güzeldi ve başını kaldırırken bal sarısı yanakları kızarmıştı. "Ölümsüz diyarında yaşamaya geldik; size haraç olarak gönderildik."

Jurian soğuk, sert bakışlarını Lucien'e çevirdi. "Bu doğru mu?"

Lucien ona dik dik baktı. "İnsan topraklarından haraç kabul etmiyoruz. Hele çocukları asla."

Gerçi üçü de benden sadece birkaç yaş küçük görünüyordu ama şimdi konumuz bu değildi.

"Neden buraya gelmiyorsunuz," diye şakıdı Brannagh. "Biraz eğleniriz." Sahiden de arkadaki kumral saçlı delikanlıyı ve onun yanındaki açık kestane saçlı, uzun ama ilginç suratlı kızı gözüne kestirmişti. Dagdan'ın öndeki kıza bakışlarından seçimini çoktan yaptığını görebiliyordum.

Onların önüne geçip üç ölümlüye seslendim. "Gidin buradan. Köylerinize, ailelerinize geri dönün. Bu duvarı geçerseniz, ölürsünüz."

Korku ve huşu dolu yüzlerle doğrulup ayak dirediler. "Barış içinde yaşamaya geldik."

"Burada öyle bir şey yok. Sizin türünüz için sadece ölüm var."

Gözleri arkamdaki ölümsüzlere kaydı. Koyu saçlı kız Dagdan'ın kararlı bakışlarında bir yırtıcıdan çok Ulu Peri güzelliği görünce kızardı.

O anda saldırdım.

Duvar korkunç bir mengene gibi gıcırdayarak büyümü eziyor, zihnimi sıkıştırıyordu.

Ama gücümü o yarıktan geçirip zihinlerine vurdum.

Sertçe. Genç adam hafifçe irkildi.

Ne kadar da yumuşak – savunmasız. Zihinleri dilimin üstünde eriyen tereyağı gibi boyun eğdi.

Hayatları kırık bir aynadan her yöne yansıyan parçalı görüntüler gibi gözlerimin önüne serildi. Koyu saçlı kız zengin, eğitimli ve dik başlıydı; anlaşmalı bir evlilikten kaçmış ve Prythian'ın daha iyi bir seçenek olduğunu düşünmüştü. Açık kestane saçlı kız fakirlik ve babasının yumrukları dışında bir şey görmeden büyümüştü ve bu yumruklar annesinin canını aldıktan sonra giderek şiddetlenmişti. Genç adam, Kutsalın Çocukları bir gün gelip daha iyi bir seçenek sunana kadar büyük bir kasabanın sokaklarında kendini satmıştı.

Hızlı bir iş çıkardım. Temiz bir iş.

Üç kalp atışı geçmeden ve Brannagh konuşmak için nefes almadan önce işimi çoktan bitirmiştim. "Burada ölüm yok. Sadece zevk, eğer isterseniz,"

İstemeseler bile, diye eklemek istedim.

Ama üç ölümlü gözlerini kırpıştırarak tereddüt etti.

Artık bizi olduğumuz gibi görüyorlardı: Ölümcül, acımasız. Uydurma hikâyelerin ardındaki gerçek.

Liderleri geriye doğru bir attı. "Biz – belki de...hata yaptık."

Brannagh, bir yılan gülümsemesiyle, "Belki de kaderiniz budur," diye karşı çıktı.

Üçü gerilemeye devam etti. Hâlâ zihinlerine yerleştirdiğim geçmiş görüntülere bakıyorlar ve onlardan önceki arkadaşlarına yaptığımız gibi onları da vahşice öldüreceğimizi ya da kullanıp bir köşeye atacağımızı görüyorlardı. Onlara nagaları, Bogge'yi, Middengard Solucanı'nı gösterdim; onlara Clare'yi, o lamba direğine geçirilen altın saçlı kraliçeyi gösterdim. Onlara verdiğim anılar daha önce görmezden geldikleri ama bizi fark ettikleri anda kavradıkları hikâyelere dönüştü.

Dagdan, "Buraya gelin," diye emretti.

Bu kelimeler korkularını ateşledi. Uzun beyaz cübbelerini savurarak geri döndüler ve ağaçlara doğru koştular.

Brannagh peşlerinden fırlayacakmış gibi gerildi ama kolundan tutup "Onları takip edecek olursan seninle ciddi bir sorun yaşarız," diye tısladım.

Sözlerimi vurgulamak için mental pençelerimi kalkanına geçirdim.

Prenses hırladı.

Ama insanlar çoktan gitmişti.

Zihinlerine yerleştirdiğim diğer talimata da uymaları için dua ettim: Yanınıza alabildiğiniz kadar arkadaşınızı da alıp bir gemiye binin ve kıtaya kaçın. Çok geç olmadan elinizden geldiği kadar çok insanı uyarın ve savaş bitmeden geri dönmeyin.

Kraliyet üyeleri hoşnutsuzca homurdandılar ama onları duy-

mazdan geldim. Sınırın bu tarafında kalacaklarına güvenmediğim için yakındaki bir ağaca sırtımı verip tetikte bekledim.

Prens ve prenses işe koyularak duvar boyunca ileri geri yürümeye başladı.

Az sonra yanımda bir erkek silueti belirdi.

Birden Lucien olmadığını fark ettim ama irkilmedim.

Jurian'ın az önce ölümlülerin durduğu yere bakıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, boğuk bir sesle.

Yandaki meşe ağacının gölgesindeki Lucien'in gözünün ve kulağının bizde olduğunu bildiğim için, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yanıtladım.

Jurian beni anladığını ima ederek sırıttı ve ağır adımlarla Dagdan'ın peşinden gitti.

Tüm gün çalıştılar.

Hybern soyluları, inceledikleri, peşinde oldukları şey her neyse, bize en ufak bir bilgi vermediler.

Ve sabahki olaydan sonra onlardan bilgi koparmaya çalışmak olacak iş değildi. Bugün bana ayrılan toleransı çoktan tüketmiştim.

Böylece bir geceyi daha ormanda geçirmek zorunda kaldık. İkizler kendi çadırına çekilip gözcüler de nöbet yerlerine geçince kendimi ateşin önünde ve Jurian'ın karşısında yalnız başıma otururken buldum. Lucien daha fazla su getirmek için dereye indiğinde ben odunların arasından yükselen alevleri seyrediyor, aynı alevlerin içime yansıdığını hissediyordum.

Gücümü duvarın öteki tarafına savurduktan sonra başım bütün gün hem ağrımıştı, hem de dönüp durmuştu. Uykunun beni hızlı ve güçlü şekilde vuracağından hiç şüphem yoktu ama bahar gecesi ateşle çadır arasındaki uzun karanlığı güle oynaya aşmak için fazla serindi.

"Duvardan bu tarafa geçenlere ne oluyor?" diye sordu Jurian. Yüzünün sert hatları ateşle birlikte pır pır eden huzuru gölgeliyordu.

Botumun topuğunu yerdeki çimenlere gömdüm. "Bilmiyorum. Bir kez diğer tarafa geçtikten sonra hiçbiri geri dönmedi. Ama Amarantha'nın hükmettiği yıllarda bu ormanlarda bir sürü yaratık kol geziyordu; yani...sonlarının iyi olduğunu sanmıyorum. Herhangi bir sarayda onlardan bahsedildiğini hiç duymadım."

"Beş yüz yıl önce de bu saçmalığa kendilerini kaptırmışlardı," dedi Jurian. "Hepimiz milenyumlardır onların köleleri, orospuları, işçileriydik ve bir daha onlara hizmet etmemek için kadın erkek demeden savaşıp can verdik. Ama bunlar hâlâ aynı kostümler içinde buradalar; ne tarihin ne de tehlikenin farkındalar."

"Dikkat et, yoksa seni duyan Hybern Kralı'nın evcil hayvanı konuşmuyor sanır."

Kısık, nefret dolu bir kahkaha. "Senin gözünde öyleyim, değil mi? Onun köpeği."

"Peki asıl hedefin ne?"

"Yarım kalmış bir işim var."

"Miryam öldü."

Gözlerindeki nadir berraklığın yerinde tekrar o delilik dans etti. "Savaş'ta yaptığım her şey Miryam'la ikimiz içindi. Halkımızın hayatta kalması ve günün birinde özgürce yaşamaları için. Ama halkımı onun önünde tuttuğum anda beni o şirin yüzlü prens için *terk etti*."

"Benim duyduğuma göre seni terk etmiş çünkü Clythia'dan bilgi koparmaya kendini öyle kaptırmışsın ki asıl mücadelenin ne olduğunu unutmuşsun."

"Devam etmemi ve bilgi uğruna onunla sevişmemi Miryam istedi. Clythia'yı Hybern'e ve Sadıklar'a ihanet etme noktasına getirene kadar baştan çıkarmamı söyleyen oydu. Bu konuda hiçbir çekincesi yoktu. Zerre kadar."

"Peki tüm bunlar Miryam'ı geri almak için mi?"

Uzun bacaklarını öne uzatıp ayak ayak üzerine attı. "Onu o kanatlı yavşakla paylaştığı minik yuvasından çıkarıp yaptıklarına pişman etmek için."

"İkinci bir hayat fırsatı yakaladın ve yapmak istediğin şey bu? İntikam?"

Jurian usulca gülümsedi. "Senin yaptığın da bu değil mi?"

Rhys'le aylarca çalıştıktan sonra alnımı şaşkınlık içinde kırıştırmakta zorlanmadım. "Rhys'i kastediyorsan, günün birinde bunu ben de isterim."

"Herkes böyle söylüyor. Sanki gerçekten sadist katilin tekiymiş gibi arkasından atıp tutuyorlar. Onu Savaş yıllarından tanıdığımı unutuyorsun. Miryam'ı düşman karargâhından kurtarmak için lejyonunu tehlikeye attığını unutuyorsun. Biliyor musun, Amarantha onu bu sayede yakaladı. Rhys bunun bir tuzak olduğunu biliyordu – Prens Drakon için hazırlanmış bir tuzak. Ama emirlere karşı geldi ve tüm lejyonuyla birlikte Miryam'ı oradan çıkarmak için yürüdü. Arkadaşı için, *benim* sevgilim için – ve o Drakon puştu için. Rhys bu uğurda lejyonunu feda etti: Hepsi yakalandı ve işkence gördü. Buna rağmen herkes Rhysand'ın ruhsuz, adi biri olduğunda ısrar ediyor. Oysa benim tanıdığım adam bunların topundan daha düzgün. O pislik prensten daha iyi. Kaç yüzyıl geçerse geçsin böyle bir özelliği kaybetmezsin ve Rhys kötü bilinmek işine geldiği sürece hiçbir şey yapmayacak kadar zekidir. Ve sen şimdi buradasın – onun eşi. Dünyadaki en güçlü Yüce Lord eşini kaybediyor ve şimdiye kadar buraya gelip onu almaya kalkışmıyor, üstelik eşi ormanın içinde savunmasız bir durumdayken bile." Jurian cık cık etti. "Muhtemelen bunun nedeni aslında seni hiç kaybetmemiş olmasıdır. Tam tersine seni bizim üzerimize salmıştır."

Bu hikâyeyi hiç duymamıştım ama eşime öyle uygundu ki Jurian'la aramızda çıtırdayan ateşin gözlerimden de fışkırdığını biliyordum. "Kendin konuşup kendin dinlemeye bayılıyorsun, değil mi?"

Jurian, "Hybern hepinizi öldürecek," demekle yetindi.

Jurian yanılmamıştı.

Lucien ertesi sabah eliyle ağzımı kapatarak beni uyandırdığında kızıl-kahve gözünde uyaran bakışlar vardı. Biraz sonra kokuyu

aldım: Metalik kan kokusu.

Kıyafetlerimizi ve botlarımızı giyerken çadıra sıkıştırdığımız silahları hızlıca saydım. Bende üç hançer vardı. Lucien'de iki hançer ve zarif bir pala. Pek fazla olmasa da hiç yoktan iyiydi.

Lucien sadece bakışlarıyla planımızı açıklamayı başardı: Neler olup bittiğini anlayana dek hiçbir şey olmamış gibi davran.

O anda Lucien'le belki de ilk kez ortak hareket ettiğimizi fark ettim. Avlarda hep bireysel takılmıştık ve Dağın Altı'nda birbirimizi kollamış ama asla tek vücut olmamıştık. Tek yürek.

Lucien, uzuvlarını serbest bıraksa da her an savunma pozisyonu almaya hazır şekilde çadırdan çıktı. Eskiden bunun için eğitildiğini söylemişti – hem Güz Sarayı'nda, hem de bu sarayda. Çatışmalarda üstünlük sağlamak için tıpkı Rhys gibi kelimeleri yeğlese de Tamlin'le onu idman ringinde seyretmiştim. Silah kullanmayı biliyordu. Gerektiğinde öldürecek kadar.

Onu kenara itip dışarıya çıktım ve bir ziyafete denk gelmiş açlar gibi çevremdeki detayları yalayıp yuttum.

Orman aynıydı. Jurian ateşin başına çömelmiş, közleri karıştırarak ateşi canlandırmaya çalışırken, yüzünde sert, dalgın bir ifade vardı. Ama gözcüler, onlara doğru yürüyen Lucien kadar beyaza kesmişti. Dikkatlerinin Jurian'ın arkasındaki ağaçlara yöneldiği gözümden kaçmadı.

Hybern soyluları ortalıkta görünmüyordu.

Kan...

Bakır tadı, evet. Ama toprak, ilik ve çürüme kokularıyla birlikte. Fanilik kokuları.

Ağaçlara ve sık çalılara doğru koştum.

Yanından geçerken, "Çok geç," dedi Jurian. Hâlâ közleri dürtüklüyordu. "İki saat önce işlerini bitirdiler."

Elime batan dikenlere aldırmadan böğürtlen çalıların arasına dalarken, Lucien hemen arkamdaydı.

Hybern kraliyet üyeleri pisliklerini temizleme zahmetine bile girmemişlerdi.

Üç bedenden geriye kalanlara ve küçük açıklığın sağına soluna saçılmış beyaz cübbe parçalarına bakılırsa, Dagdan ve Brannagh çığlıkların duyulmasını engellemek için bir tür kalkan kullanmıştı.

Lucien bir küfür savurdu. "Dün gece duvarı geçmişler. Onları avlamak için."

Aralarında saatler olsa da soylular Ulu Peri'ydi: hızlı, ölümsüz. Kutsalın Çocukları'nın bir süre koştuktan sonra yorgun düşecekleri, bir yerlerde kamp yapacakları belliydi.

Çimenlerin üzerindeki kan çoktan kurumaya yüz tutmuştu: Clare, altın kraliçe ve bu üçü... Aynı kasaplık, aynı işkence.

Pelerinimi çıkardım ve üçünden geri kalan en büyük öbeğin üzerine dikkatle örttüm: Genç adamın boydan boya pençe izleriyle dolu, kanı çekilmiş bedeni. Çektiği acı hâlâ yüzünden okunuyordu.

Parmak uçlarımda ısınan alevler bu üç bedeni yakmam için, onlara hiç olmazsa bu tür bir defin bahşetmem için yalvardı. Ama... "Sence bunu sırf eğlence olsun diye mi yaptılar? Yoksa bize bir mesaj mı vermek istediler?"

Lucien kendi pelerinini iki genç kadından geriye kalanların üzerine serdi. Yüzü hiç görmediğim kadar ciddiydi. "Bence reddedilmeye alışık değiller. Yani bir tür ölümsüz öfke krizi diyebilirim."

Çalkalanan midemi yatıştırmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

"Senin suçun yok," diye ekledi. "Onları ölümlü topraklarında da öldürebilirlerdi ama buraya getirdiler. Güç gösterisi yapmak için."

Haklıydı. Kutsalın Çocukları ben müdahale etmesem de ölecekti. "Tehdit edildiler," diye açıkladım. "Ve altında kalmak istemediler." Ayağımın ucuyla kana bulanmış çimenleri eşeledim. "Onları defnedelim mi?"

Lucien düşünüp taşındı. "Bunu yanlış bir mesaj verir. Pisliklerini temizlemeye hevesli olduğumuzu düşünürler."

Açıklığı tekrar gözden geçirdim. Her şeyi enine boyuna düşündüm. "O halde biz de başka türlü bir mesaj veririz."

8.

BÖLÜM

Tamlin çalışma odasındaki şöminenin önünde bıçak kadar keskin dönüşlerle ileri geri yürüyordu.

Şömine rafının iki yanındaki tekli koltuklarda oturan Lucien'le bana, "Onlar bizim *müttefikimiz*," diye hırladı.

"Onlar canavar," diye itiraz ettim. "Üç masumu doğradılar."

"Ve ikiniz bu konuyu benim halletmeme izin vermeliydiniz." Tamlin titrek bir nefes verdi. "Çocuklar gibi *misilleme* yapmaktansa." Lucien'den tarafa sert bir bakış fırlattı. "Senden daha iyisini beklerdim."

"Benden değil yani?" diye sordum usulca.

Tamlin'in yeşil gözleri buz bağlamış yeşim taşları gibiydi. "Senin o insanlarla kişisel bağların var. *Onun* yok."

Koltuğun kollarını kavrayarak, "Bir *duvarın* halklarımız arasındaki tek çözüm olmasına izin veren zihniyet bu işte," diye çıkıştım. "Bu tür *katilleri* seyretmekle yetinip hiçbir şey yapmayan Ulu Peri zihniyeti." Dışarıdaki gözcülerin beni duyabildiğini biliyordum. Yakınlardan gelip geçen herkesin duyabildiğini biliyordum. "İki taraftan *herhangi* bir can kaybıyla kişisel bağlarımız *olmalı*. Yoksa Ulu Peri hayatlarından başkası seni ilgilendirmiyor mu?"

Tamlin gezinmeyi bırakıp durdu ve Lucien'e, "Çık dışarı," diye hırladı. "Seninle sonra ilgileneceğim."

Ayağa fırlayıp "Onunla böyle konuşma," diye tısladım.

"İkiniz onların arkasından iş çevirerek ittifakı tehlikeye attınız."

"İyi yaptık. *Cehennemde* yansalar da umurumda değil!" diye bağırdım. Lucien irkildi.

Tamlin, "*Bogge'yi* üstlerine *saldınız!*" diye kükredi.

Gözümü bile kırpmadım. Dışarıdaki gözcülerden biri boğuk bir şok ifadesiyle öksürünce sahiden bizi duyduklarını anladım.

Ve beni de duyabilecekleri kadar yüksek sesle, "O insanlara dehşet saçtılar – işkence ettiler," diye bağırdım. "Onlara aynı hisleri yaşatabilecek yaratıkları düşünürken aklıma Bogge geldi."

Lucien peşine düşüp Bogge'yi bulmuştu ve saatler süren bir çabanın ardından onu dikkatle ayartarak kampa kadar çekmiştik. Dagdan ve Brannagh'ın marifetleriyle böbürlendikleri yere. Sonunda Bogge'yi savuşturmayı başarmışlardı ama epeyce bir çığlık ve hır gürün ardından. Saatler sonra bile yüzlerine kan gelmemişti ve ne zaman lütfedip bizden yana baksalar gözleri öfkeyle parlamıştı.

Lucien boğazını temizlerken ayağa kalkmayı da ihmal etmedi. "Tam – o insanlar çocuk denecek yaştaydı. Feyre soylulara uslu durmalarını emretti. Dinlemediler. Hybern'in bizi ezip geçmesine izin verirsek, onların müttefikliğinden çok daha fazlasını kaybedebiliriz. Bogge onlara bizim de pençelerimiz olduğunu hatırlattı."

Tamlin gözlerini benden ayırmadan Lucien'e hitap ederek, "Çık. Dışarı." dedi.

Kelimelerde öyle bir gazap yüklüydü ki Lucien odadan sıvışıp ikiz kapıları arkasından kapatırken bu kez ikimiz de itiraz etmedik. Gücümü koridora savurunca Lucien'in merdivenin başında oturduğunu hissettim. Dinliyordu. Koridordaki altı gözcü gibi.

Sırtımı dimdik tutarak, "Sakın benimle böyle konuşma," dedim Tamlin'e. "Böyle davranmayacağına *söz verdin*."

"Neleri tehlikeye attığın konusunda en ufak bir fikrin..."

"Benimle üst perdeden konuşmayı bırak. Hele de buraya dönmek için katlandığım onca şeyden sonra. Sana dönmek için. *Halkımı*za. Buradaki herkesin Hybern'le çalışmaktan mutlu olduğunu mu sanıyorsun? Bunu onların yüzünden okumadığımı mı sanıyorsun? *Benim* bu onursuzluğa değip değmeyeceğini sorguladıklarını?"

Nefesi yeniden titremeye başladı. Güzel. Zaten amacım onu kışkırtmaktı. *Güzel.*

"Beni geri alabilmek için hepimizi sattın," dedim, kısık, buz gibi bir sesle. "Hepimizi Hybern'e peşkeş çektin. Kaybettiklerimizin bir kısmını geri almaya çalışıyorsam kusuruma bakma."

Pençeler kınından çıktı. Ciğerlerinden ölümcül bir hırlama boşaldı.

"Sırf eğlence olsun diye o insanları yakalayıp katlettiler," diye devam ettim. "Sen Hybern'in önünde diz çökmeye hevesli olabilirsin ama benim hiç niyetim yok."

Tamlin patladı.

Mobilyalar parçalanıp havada uçuştu, pencereler kırılıp tuzla buz oldu.

Ve bu kez etrafıma kalkan çekmedim.

Çalışma masası bana çarparak kitaplığa doğru savurdu. Etimle kemiğimin ahşapla buluştuğu her yer inleyip sızladı.

Kilimli zemine diz üstü kapaklandığım anda Tamlin titreyen elleriyle tepemde bitti.

Kapılar gürültüyle açıldı.

Lucien, "Ne yaptın sen," diye fısıldadığında Tamlin'in suratında perişan bir ifade vardı. Lucien'in kendisini kenara itip geçmesine ve bana yardım etmesine *izin verdi.*

Islak ve ılık bir şey yanağımdan süzüldü. Kan olduğunu kokusundan anladım.

Lucien, "Haydi gel seni temizleyelim," dedikten sonra kolunu omzuma dolayıp beni odadan çıkarırken kulaklarımdaki çınlamadan sesini zar zor duydum. Dünya hafifçe etrafımda dönüyordu.

Ağızları bir karış açık kalan iki gözcü, Tamlin'in favori lord-

savaşçıları Bron ve Hart, bana mı yoksa çalışma odasının enkazına mı bakacaklarını şaşırmışlardı.

Haksız sayılmazlardı. Lucien beni varaklı bir koridor aynasının önünden geçirirken onları dehşete düşüren şeye baktım. Elmacık kemiğimin altında açılarak kanayan, beş santim uzunluğundaki derin kesik bir yana, gözlerim donuklaşmış, betim benzim atmıştı.

Ellerim ve boynum çizik içindeydi. Ama içimdeki iyileştirici ve onarıcı güce -Şafak Yüce Lordu'ndan gelen gücüme- yaralarımdan uzak durmasını emrettim. İyileştirmemesini.

"Feyre," diye fısıldadı Tamlin arkamızdan.

Durduğumda bütün gözlerin üzerimde olduğunun farkındaydım. "İyiyim," diye fısıldadım. "Affedersin." Yanağımdan süzülen kanları elimle sildim. "İyiyim," dedim yeniden.

Hiç kimse ikna olmuşa benzemiyordu. Tamlin bile.

Ve bu anın resmini yapacak olsaydım, ismini *Tuzakların ve Yemlerin Portresi* koyardım.

Küvete girdiğim anda Rhysand bana ulaştı.

Yaralandın mı?

Günler öncesine göre daha sessiz ve gergin olan bağda sesini zar zor duyuyordum.

Ağrılarım var ama iyiyim. Altından kalkamayacağım bir şey değil. Gerçi yaralarım hâlâ kapanmamıştı ve hızlı iyileşmeye dair hiçbir işaret yoktu. İyileştirme güçlerime ket vurma işini biraz abartmış olabilirdim.

Uzun süre cevap gelmedi. Ardından, aramızdaki uzaklık seslerimizi boğmadan önce bütün kelimeleri aynı cevaba sığdırmak istermiş gibi toplu halde geldiler.

Sana dikkatli ol veya eve dön gibi şeyler dememem gerektiğini biliyorum. Ama eve dönmeni istiyorum. En yakın zamanda. Ve sana el kaldırdığı için onu gebertmek istiyorum.

Aramızdaki devasa kara parçasına rağmen öfkesi bağ üzerinde titredi.

Yatıştırıcı, kuru bir sesle, *Teknik olarak*, diye cevap verdim, *bana büyüsü el kaldırdı, kendisi değil.*

Cevabı geldiğinde küvetteki su soğumuştu. *Bu konuda espri yapabilmene sevindim. Ben kesinlikle yapamam.*

Dilimi dışarı çıkarıp görüntümü ona gönderdim.

Elbiselerim tekrar üzerimdeyken cevabı ulaştı.

Tıpkı benimki gibi, sözsüz bir görüntüden ibaretti. Tıpkı benimki gibi, dili dışarıdaydı.

Ama başka bir şeyle meşguldü.

Ertesi gün atla gezinti ayarladım. Bunu Bron ve Hart'ın iş başında olduğu zamana denk getirip bana eşlik etmelerini istedim.

Fazla konuşmadılar ama bahar ormanındaki aşınmış patikalarda yol alırken yüzümü her buruşturduğumda dikkatli bakışlarını üstümde hissediyordum. Yüzümdeki kesiği, çamaşırlarımın altındaki, arada bir acıyla tıslamama neden olan morlukları incelediklerini hissediyordum. Şaşırtıcı şekilde hâlâ tam olarak iyileşmemiştim ama bu işime geliyordu.

Tamlin akşam yemeğinde yalvararak af dilediğinde onu kırmamıştım. Ama Lucien bütün gece onunla konuşmamıştı.

Yaralarım yüzünden duvar yolculuğunda onlara eşlik etmemin çok zor olduğunu usulca itiraf ettiğimde Jurian ve Hybern soyluları bu gecikmeden dolayı somurtmuştu. Tamlin beni bu görevden azat ederek onlara bensiz gitmeyi önerecek cesareti kendinde bulamamıştı. Hem gözünün önündeki morluklarım yüzünden, hem de bir insana daha musallat olurlarsa ölmekten beter olacağımı bildiğinden.

Ve Lucien'le birlikte üzerlerine Bogge'nin görünmez şerrini saldığımızdan beri soylular uslu duruyorlardı. Şimdilik. Hem kendi etrafıma hem de diğerlerinin etrafına çektiğim kalkan yüzünden başım öyle ağrıyordu ki kullandığım ilave büyüler hem çelimsiz, hem de etkisiz oluyordu. Sınırdaki oyalama taktiği pek işe yaramamıştı – hayır, gücümü duvarın ötesine göndermek sadece gerginliğimi iyice artırmıştı, o kadar.

Ianthe'yi, teskin edici varlığına ihtiyaç duyduğumu söyleyerek ince bir manevrayla eve davet etmiştim. Geldiğinde çalışma odasında yaşananların her ayrıntısını biliyordu – Tamlin'in her şeyi ona itiraf ettiğini, günahlarının bağışlanması için Ana'ya, Kazan'a veya diğer adı lazım değillere yalvardığını mahsustan ağzından kaçırmıştı. Ben de saf ayaklarına yatarak kendim için bağışlanma diledim, Ianthe'nin güzel öğütlerine kulak veriyormuş numarası yaptım, kalabalık akşam yemeği masasında saray mensuplarına ve diğerlerine topraklarımızı savunan Tamlin'e ve *Ianthe'ye* sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu söyledim.

Dürüst olmak gerekirse, nasıl oluyordu da hiçbiri parçaları bir araya getiremiyordu bilmiyordum.

Nasıl oluyordu da sözlerimin tuhaf bir tesadüften çok bir meydan okuma olduğunu göremiyorlardı? Bir tehdit olduğunu?

Son bir dürtükleme olduğunu?

Özellikle de gece yarısından hemen sonra yedi naga malikâne arazisine daldığında.

Eve ulaşamadan geri püskürtüldüler. Kazan'ın bizzat Ianthe'ye gönderdiği bir uyarı sayesinde savuşturulan bir saldırı.

Kaos ve çığlıklar bütün malikâneyi uyandırdı. Penceremin önünde ve kapımın dışında muhafızlar varken odamdan çıkmadım. Tamlin sarayın güvenliğinin tekrar sağlandığını haber vermek için nefes nefese odama geldiğinde yüzünden kan çekilmişti. Nagalar bahçe kapısının anahtarlarını bulmuştu. Sabah ilk iş olarak bu anahtarları kaybeden gözcüyle ilgilenecekti. Tuhaf bir kazaydı. Amarantha'nın egemenliğinin ardından sessizce ortadan kaybolan bir ırkın son bir gövde gösterisi.

Ianthe sayesinde hepimiz daha fazla zarar görmekten kurtulmuştuk.

Ertesi sabah barakaların dışında toplandığımızda Lucien'in yüzü solgun ve gergin, donuk gözlerinin altı mosmordu. Dün gece odasına dönmemişti.

Tamlin iki direğin arasına bağlanan gözcünün önünde volta

tarken, Hybern soyluları ve Jurian sessiz ve vakur yüzlerle yanında duruyorlardı.

Yüce Lord, belinden yukarısı çıplak olan ve tir tir titreyen adama, "Bu mülkü ve içindeki herkesi korumakla görevliydin," diye hırladı. "Dün gece uyuklaman yetmezmiş gibi kaybolan anahtarlar da *sana* zimmetliymiş. Bunu inkâr mı edeceksin?"

Gözcü, "Ben – ben asla uyumam," diye kekelerken kendisini bağlayan iplere abanarak gıcırdattı. "Bu şimdiye dek hiç olmadı. En fazla bir-iki dakika içim geçmiş olmalı."

"Bu malikânedeki herkesin hayatını tehlikeye attın."

Ve bu cezasız kalamazdı. Özellikle de bir zayıflık belirtisi bulmak için gözlerini dört açan Hybern soyluları buradayken.

Tamlin elini uzattı. Bron taş kesilmiş yüzüyle yaklaşıp eline bir kamçı tutuşturdu.

Tüm gözcüler, Tamlin'in en güvendiği savaşçılar, huzursuzca kımıldandı. Bazıları çekinmeden Tamlin'in yüzüne düşmanca bakarken, bazıları az sonra yaşanacaklardan gözlerini kaçırmaya çalıştı.

Lucien'in elini tuttum. Tamamıyla gösteri amaçlı değildi.

Ianthe ellerini karnında kavuşturarak öne çıktı. "Yirmi kırbaç. Ve bir tane de Kazan'ın bağışlaması için."

Nöbetçiler kin dolu bakışlarını Yüce Rahibe'ye çevirdi.

Tamlin kırbacı serbest bırakınca ucu toprağa değdi.

Hamlemi yaptım. Gücümü eli kolu bağlı gözcünün zihnine soktum ve beynine nakış gibi işlediğim anıyı serbest bırakıp dilini çözdüm.

Gözcü başıyla Ianthe'yi işaret ederek "Oydu," dedi. "Anahtarları *o* aldı."

Tamlin afalladı – ve avludaki herkes bakışlarını Ianthe'ye çevirdi.

Bu suçlama karşısında, gözcünün Tamlin'in yüzüne karşı haykırdığı bu iddia karşısında, Ianthe'nin yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı.

Gündönümünde yaptığım güç gösterisine nasıl karşılık verece-

ğini görmek için gece gündüz demeden her hareketini takip etmiş tim. Partiyi terk ettiğim dakikalarda barakalara gitmiş, bir parça büyü gücü kullanarak gözcüyü uyuttuktan sonra anahtarları almıştı. Ardından naga saldırısıyla ilgili uyarılarını yapmıştı... elbette kapı anahtarlarını o yaratıklara teslim ettikten sonra.

Böylece dün gece alarmı çalıştırmayı başarmıştı. Böylece hepimizi gerçek bir tehlikeden korumayı başarmıştı.

Dâhiyane bir fikirdi – benim çizdiğim şekilde gelişmemiş olsaydı.

Ianthe, yumuşak bir sesle, "Anahtarları neden alayım? Sizi saldırıya karşı uyaran benim."

"Barakalardaydın – o gece seni *gördüm,*" diye üsteleyen gözcü yalvaran gözlerle Tamlin'e baktı. Onu motive eden şeyin acı çekme korkusu olmadığını fark ettim. Hayır, kırbaç darbelerini hak edebilir, razı olabilir, seve seve kabullenebilirdi. Onu asıl korkutan şey onurunu kaybetmekti.

"Gözcülerinin gelgeç bir acıdan kurtulmak için yalan söylemeyecek kadar onurlu olduğunu sanırdım, Tamlin." Ianthe'nin yüzü her zamanki gibi sakindi.

Tamlin, takdire şayan şekilde, gözcüyü uzun uzun inceledi.

Bir adım öne çıktım. "Hikâyesini dinleyeceğim."

Bazı nöbetçiler derin bir oh çekti. Bazıları acıma ve şefkat dolu gözlerle bana baktı.

Ianthe çenesini kaldırdı. "Saygısızlık etmek istemem, leydim, ancak bu kararı vermek size düşmez."

Al işte. Beni kıçımın üstüne oturtmak için yapılmış bir hamle daha.

Sırf gözünü kan bürüyeceğini bildiğim için onu tamamen görmezden gelerek gözcüye döndüm. "Hikâyeni dinlemek istiyorum."

Nefeslerimi sayarken bile, Ianthe'nin yemi yutması için dua ederken bile, gözlerimi gözcüden ayırmadım.

"Bir gözcünün söylediklerini bir Yüce Rahibe'nin sözlerinden üstün mü tutuyorsun?"

Ağzından kaçırdığı sözlerden duyduğum tiksinti tamamıyla yapmacık değildi ama dudaklarımı çekiştiren belli belirsiz gülümsemeyi gizlemek için akla karayı seçtim. Nöbetçiler bu hakaretten ve ses tonundan rahatsız olarak oldukları yerde kıpırdandılar. Mesai arkadaşlarının ağzından çıkan kelimelere kayıtsız şartsız inandıkları söylenemezdi ama şimdi Ianthe'nin kabahatini örtmeye çalıştığını görüyorlardı.

Ancak o zaman Tamlin'e baktım ve onun gözlerinin de kısıldığını gördüm. Dikkatinden kaçmamıştı. Ianthe çok fazla itiraz ediyordu.

Evet, evet... Ianthe'nin, bir parça güç ve nüfuz kazanmak uğruna, kendini buradaki herkesin kurtarıcısı olarak gösteren bu naga saldırısını bizzat planlamış olabileceğini açıkça görebiliyordu.

Tamlin'in dudakları can sıkıntısıyla büzüştü.

İkisine de yetecek kadar yağlı ip vermiştim. Ve sanırım şimdi bu iplerle kendilerini asıp asmayacaklarını görmenin vakti gelmişti.

Avuçlarımı Tamlin'e çevirerek bir adım daha öne çıkmayı göze aldım. "Bu bir hata olabilir. Bu hatayı onun derisine ödetme. Veya onuruna. Bırak konuşsun."

Tamlin'in gözleri hafifçe yumuşadı. Söylediklerimi kafasında tartarak sessizce düşündü.

Ama o sırada Brannagh arkamdan pofurdadı.

"Umitsiz vaka," diye mırıldandı ama herkes ne dediğini duydu.

Zayıf. Zavallı. Fethedilecek kıvamda. Tamlin'in yüzüne çarpan kelimelerin bütün kapıları kapattığını görebiliyordum.

Bu sözün bunlardan başka bir anlamı yoktu – hele de Tamlin için.

Ama ben kalabalığın önünde dururken bana dikkatle bakan kişi, gücünü çalabileceğimi gayet net şekilde ispatladığım Ianthe'ydi. Suçunu itiraf ederse...elinde kalan kırıntılar da yerle bir olurdu.

Tamlin dudaklarını araladı ama Ianthe ondan önce davrandı. Bana hitap ederek "Uyulması gereken yasalar var," diye açıklar-

ken sesi öyle yumuşaktı ki tırnaklarımı yüzüne geçirmek istedim. "Geleneklerimiz var. Bu adam güvenimize ihanet etti ve dikkatsizliğiyle kanımızın akmasına neden oldu. Şimdi de *kendi* suçunu bir Yüce Rahibe'nin üzerine atarak kurtulmaya çalışıyor. Bu cezasız kalamaz." Tamlin'e dönerek başıyla işaret verdi. "Yirmi bir kırbaç, Yüce Lord."

Bir ona, bir Tamlin'e bakarken dudaklarım kurudu. "Lütfen. Bırak konuşsun."

Direklerin ortasındaki muhafızın gözlerinde büyük bir umut ve minnettarlık belirdi.

Bu bakışlar...bu bakışlar intikamımı daha kaygan bir keskinliğe, daha yabancı ve tatsız bir keskinliğe doğru biledi. Gözcünün yaraları iyileşecekti ama onuruna vurulan darbe... Bu benim onurumdan da bir parça alıp götürecekti.

Tamlin önce bana, sonra Ianthe'ye baktı. Ardından Hybern soylularına ve kollarını kavuşturup ifadesiz bir yüzle olup biteni izleyen Jurian'a.

Sonunda oynadığım kumar tuttu. Tamlin'in iktidar ve kontrol ihtiyacı ağır bastı.

Ianthe dışlamayı göze alamayacağı kadar önemli bir müttefikti. Basit bir gözcünün sözleri...hayır, Ianthe'nin sözlerinin yanında hiçbir değeri yoktu.

Tamlin direklere bağlı gözcüye döndü. "Gemi ağzına ver," diye emretti Bron'a.

Tamlin'in emriyle sarsılmış gibi görünen Bron anlık bir tereddüt yaşadı. Diğer tüm nöbetçiler aynı şoku yaşıyordu. Yüce Lord Ianthe'nin tarafını tutmuştu. Onların yerine. Kendi gözcülerinin yerine.

Onun üzerindeki laneti kırmak için tekrar tekrar duvarın diğer tarafına geçen gözcüler. Onun için seve seve ölüme giden, yabani kurt kılığında avcıların ellerinde can veren gözcüler. Tıpkı benim vurduğum kurt gibi. Andras gibi... O da kendi isteğiyle gitmişti. Tamlin hepsini diğer tarafa yollamıştı ve çoğu geri dönememişti.

Hepsi kendi isteğiyle gitmişti ve al işte... Tamlin teşekkürlerini böyle sunuyordu. Minnettarlığını. Güvenini.

Ama Bron emri yerine getirdi ve zangır zangır titreyen gözcünün ağzına bir odun parçası sıkıştırdı.

Nöbetçilerin saklamayı beceremedikleri küçümseyici yüz ifadelerinden anladığım kadarıyla, en azından olup biteni anlamışlardı – ya da anladıklarını sanıyorlardı: Yüce Rahibe kendini kurtarıcı olarak sunmak için bütün saldırıyı kendi organize etmiş, bunun karşılığında içlerinden birinin onurunu beş paralık etmişti. Oysa Ianthe'yi dikkatle güderek bu noktaya getirdiğimi, nasıl bir yılan olduğunu ortaya çıkartmak için, ünvanı olmayan birinin onun gözünde en ufak bir değeri olmadığını göstermek için onu sürekli olarak kışkırttığımı bilmiyorlardı.

Ve Tamlin'in sorgulama gereği duymadan Ianthe'nin her sözünü -haddinden fazla- dinlediğini göstermek için.

Elimi boğazıma götürüp geriye doğru bir adım atarken rol yapmama gerek yoktu; sonra bir adım daha ve bir adım daha, ta ki Lucien'in sıcaklığı beni karşılayana ve kendimi tamamıyla ona yaslayana dek.

Gözcüler Ianthe'ye ve Hybern soylularına ters ters bakıyordu. Tamlin daima içlerinden biri olmuştu – onlar için savaşmıştı.

Şimdiye kadar. Hybern'e kadar. Bu yabancı canavarları onlara tercih edene kadar.

Entrikacı bir Yüce Rahibe'yi onlara tercih edene kadar.

Tamlin kırbacı geri çekerken bize, Lucien'in beni sakinleştirmek için kolumu tutan ellerine baktı.

Gök gürültüsünü andıran şaklama barakalarda ve malikânede yankılanarak havayı yırtmakla kalmadı.

Doğrudan sarayın temellerini sarstı.

9. BÖLÜM

Ianthe işini bitirmemişti.

Bundan emindim ve kendimi hazırlamıştım. Birkaç kilometre ötedeki tapınağına gitmez olmuştu.

Bunun yerine evde kalıyor, Tamlin'e daha fazla yakınlaşmak için fırsat kolluyordu. Önemli bir eşiği aştığını, kanlı kırbaçlamayla son bulan adalet ilanının bu sahneyi izleyen nöbetçilerin suratlarına vurulmuş son bir tokattan başka bir şey olmadığını düşünüyordu.

Kırbaçlanan gözcü direklerin arasından sarktığında, diğerleri gelip kibarca onun ellerini çözerken, Ianthe Hybern heyetiyle Tamlin'i öğle yemeği için malikâneye davet etmekle yetinmişti. Ama ben inleyen gözcünün bakımıyla ilgilenmek için barakalarda kalmış, şifacı yaralarına sessizce pansuman yaparken kanlı su kâselerini götürüp temiz su getirmiştim.

Saatler sonra malikâneye dönerken Bron ve Hart bana bizzat eşlik etti. İkisine de ismiyle teşekkür ettim. Sonra da bunu, yani Ianthe'nin tezgâhını ve arkadaşlarının haksız yere cezalandırılmasını engelleyemediğim için özür diledim. Kamçının şaklamaları hâlâ kulaklarımda çınlarken sözlerimin her kelimesi samimiydi.

Beklediğim sözlerle karşılık verdiler. Onlar da olup bitenlerin *hiçbirine* engel olamadıkları için üzgündü.

Sadece bugün olanlar için değil. Aynı zamanda -nihayet- düzelmeye başlayan morluklarım için. Diğer yaşananlar için.

Boğazlarını keseceğimi söyleseydim kendi bıçaklarını tereddüt etmeden elime tutuştururlardı.

Ertesi gün akşam yemeği için üstümü değiştirmek üzere odama geçtiğimde Ianthe yeni hamlesini yaptı.

Yarın sabah bizimle birlikte duvara gelecekti.

Hem o, hem de Tamlin.

Eğer birleşik bir cephe oluşturacaksak, diye ilan etti yemekte, duvarı bizzat yerinde görse iyi olurdu.

Hybern soyluları hiç oralı olmadı. Ama Jurian, sanki oynadığı oyunu o da görmüş gibi, bana bakarak göz kırptı.

O gece kendi çantamı kendim hazırladım.

Tam yatmak üzereyken Alis elinde üçüncü bir çantayla odaya girdi. "Uzun bir yolculuk olacak diye sana erzak getirdim."

Tamlin bize katılıyordu ama o bile bu kalabalığı doğrudan yabalayamazdı.

Bu yüzden, daha önceki yaptığımız gibi, parça parça yol alacaktık. Her defasında birkaç kilometre.

Alis çantayı benimkilerin yanına bıraktı. Tuvalet masasındaki fırçayı eline aldı ve aynanın karşısındaki kumaş kaplı sandalyeye oturmamı işaret etti.

Söz dinledim. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde saçımı taradı.

Sonunda, "Yarın sen gittikten sonra, ben de gidiyorum," deyiverdi.

Aynadan gözlerinin içine baktım.

"Yeğenlerim eşyalarını topladı ve midilli atları sonunda bizi Yaz Sarayı'na götürmeye hazır." Gözleri parladı. "Evimi görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki."

"Bu duyguyu bilirim," diyebildim.

Fırçayı bırakıp saçımı yeniden örmeye başlayan Alis, "Her şey gönlünce olsun, leydim," dedi. "Ömrünün kalan günlerinde, ne kadar uzun olursa olsun, her şey gönlünce olsun."

Örgüyü bitirmesine izin verdim, ardından taburemde geriye dönüp ince parmaklarımı avuçlarımın arasına aldım. "Sakın Tarquin'e beni yakından tanıdığını söyleme."

Kaşları kalktı.

"Üstünde adımın yazdığı bir kan yakutu var," diye açıklık getirdim.

Ağaç kabuğu derisi bile ağarır gibi oldu. Durumu hemen anlamıştı: Yaz Sarayı'nın can düşmanıydım. Suçlarımın bedelini ancak ölerek ödeyebilirdim.

Alis elimi sıktı. "Kan yakutu olsun olmasın, Yaz Sarayı'nda her zaman bir dostun olacak."

Boğazım düğümlendi. "Senin de benim sarayımda her zaman bir dostun olacak," diye söz verdim.

Hangi saraydan bahsettiğimi biliyordu. Ve bundan ürkmüşe benzemiyordu.

Gözcüler mecbur kalmadıkça Tamlin'le göz göze gelmiyor ya da konuşmuyordu. Bron, Hart ve başka üç gözcü bize katılacaktı. Şafaktan önce arkadaşlarını kontrol etmeye gittiğimi görmüşlerdi: Diğerlerinin tenezzül bile etmediği bir incelik.

Yabalama, çamurun içinde bata çıka ilerlemekten farksızdı. Güçlerim bana yardımcı olmaktan çok yük oluyordu. Öğle vakti olduğunda zonklayan bir baş ağrısı başladı ve yolculuğun son ayağını tekrar tekrar yabalamaktan sersemlemiş bir halde tamamladım.

Duvara varır varmaz neredeyse hiç konuşmadan kamp kurduk. Ianthe'ye usulca, utana sıkıla, Tamlin'le değil de onunla aynı çadırda kalmak istediğimi söylerken, kırbaçlamanın aramızda yarattığı gerginliği onarmaya hevesli göründüm. Ama asıl niyetim, Tamlin'i kendimden uzak tutmaktan çok, Lucien'i Ianthe'nin ilgisinden kurtarmaktı. Akşam yemeği hazırlanıp yenildi, uyku tulumları serildi

Tamlin ilk nöbet için Bron ve Hart'ı görevlendirdi.

Ianthe'nin yanında boğazını parçalamadan yatmak tam bir sabır ve irade testiydi.

Ama yastığımın altındaki bıçak ne zaman onun adını fısıldasa, kendime arkadaşlarımı hatırlattım. Hayatta kalan ve Kuzey'de iyileşmekte olan ailemi.

Karanlığa isimlerini fısıldadım, sessizce, tekrar tekrar. Rhysand. Mor. Cassian. Amren. Azriel. Elain. Nesta.

Onları son gördüğümde ne halde olduklarını, nasıl kan kaybedip nasıl acı çektiklerini düşündüm. Kanatları parçalanan Cassian'ın çığlıklarını, Mor'un üstüne yürüyen krala Azriel'in savurduğu tehdidi düşündüm. Kazan'a doğru attığı her adımda savaşan Nesta'yı düşündüm.

Hedefim intikamımdan büyüktü. Amacım kişisel hesaplaşmamın üstündeydi.

Buna rağmen şafak söktüğünde parmaklarımı bıçağın sapını kavrarken buldum. Uyuyan rahibeyi seyretmek için doğrulup otururken bıçağı da yastığın altından çıkardım.

Ianthe'nin boynunun pürüzsüz sütunu çadırın kanatlarından içeri süzülen seher ışığında adeta parlıyordu.

Bıçağı elimde tarttım.

Doğuştan gelen bir bağışlama yeteneğine sahip olduğum şüpheliydi. Özellikle de sevdiklerime yaşatılan dehşetler karşısında. Bana yaşatılanlar umurumda değildi – zerre kadar. Ama sevdiklerim söz konusu olduğunda içimde esaslı, kırılmaz, bükülmez, çelikten bir direk vardı. Bu kişilerin yaptıklarının yanlarına kalacağı düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Iskartaya çıkardığı tacındaki mavi taş kadar berrak gözleri açıldı. Bakışları önce elimdeki bıçağa kaydı. Sonra yüzüme.

"Düşmanlarla aynı kampı paylaşıyorsan gözün açık olmalı," dedim.

Gözlerinde korkuya benzer bir şeyin parladığına yemin edebilirdim. "Hybern düşmanımız değil," derken soluğu biraz kesilmişti.

Çadırı terk ederken cevap olarak verdiğim gülümsemenin be defini bulduğunu biliyordum, çünkü beti benzi atmıştı.

Lucien ve Tamlin duvardaki çatlağın yerini ikizlere gösterdi. Onlar da ilk ikisinde olduğu gibi, bu çatlağı ve etrafındaki arazi yi saatlerce inceledi.

Bu kez onlara yakın durup seyrettim. Varlığım onları rahatsız etse bile artık eskisi kadar tehditkâr değildi. Kendi güç oyunlarımızı oynamıştık, istersem ısırabileceğimi kanıtlamıştım ama birbirimize tahammül edecektik.

Brannagh, "Bence burası," diye mırıldanarak Dagdan'a gözle görünmeyen duvarı işaret etti. Tek işaret farklı ağaçlardı. Bizim tarafta canlı ve taze bahar yaprakları vardı, diğer tarafta ise kararmış, geniş ve sıcaktan hafifçe kıvrılmış yapraklar – yazın en sıcak günleri.

Dagdan, "İlki daha iyi," diye karşı çıktı.

Küçük bir kayanın üzerine tünedim ve bir meyve bıçağıyla elimdeki elmayı soymaya başladım.

Dagdan, "Üstelik batı sahiline daha yakın," diye ekledi.

"Bu da kıtaya daha yakın – yani boğaza."

Bıçağımı elmaya saplayıp beyaz etinden iri bir parça kestim.

"Evet. Ama Yüce Lord'un istihkâmlarına uzak."

Bahsi geçen Yüce Lord yanımızda getirdiğimiz sandviçlerden daha doyurucu bir şeyler avlamak için Jurian'la birlikte ortadan kaybolmuştu. Ianthe dua etmek için az ötedeki dereye gitmişti ve Lucien'le gözcülerin nereye kaybolduklarına dair en ufak bir fikrim yoktu.

Güzel. Böylesi işime gelirdi. Elma dilimini ağzıma tıkıp çiğnerken araya girdim: "Ben bunu seçin derim."

Bana doğru döndüklerinde Brannagh'ın dudakları küçümsemeyle kıvrılmış, Dagdan'ın kaşları yukarı kalkmıştı. "Sen bu konuyla ilgili ne biliyorsun ki?" diye sordu Brannagh.

Elmadan bir dilim daha keserken omuz silktim. "Siz ikiniz tah-

min ettiğinizden daha yüksek sesle konuşuyorsunuz."

Aynı suçlayan bakışlarla birbirlerine baktılar. Mağrurdum, kıstahtım, kabaydım. İki haftadır onların karakterlerini sınıyordum. "Ben olsam bunu seçerdim, elbette diğer saraylara toparlanıp sizi engelleyecek vakit vermeyi göze almak istemiyorsanız."

Brannagh gözlerini devirdi.

Gelişigüzel ve sıkılmış bir tavırla, "Ama ben ne bilirim ki?" diye devam ettim. "Siz ikiniz beş yüz yıldan beri küçük bir adada sıkışıp kaldınız. Prythian'ı da orduları sevk etmeyi de benden çok daha iyi bilirsiniz."

Brannagh, "Bunun ordularla bir ilgisi yok," diye tısladı. "Dolayısıyla gerekli olmadıkça çeneni *kapatsan* iyi olur."

Pofurdadım. "Yani tüm bu saçmalıkların duvarı delip geçecek bir yer bulmakla ve Kazan'ı *ayrıca* devasa ordularınızı buraya nakletmek için kullanmakla bir ilgisi yok, öyle mi?"

Brannagh kara saçlarını tek omzunun üzerinden geriye savurarak güldü. "Kazan ordu nakletmek için değil. Dünyayı sil baştan yaratmak için. Bu iğrenç duvarı yerle bir etmek ve hakkımız olanı geri almak için."

Bağdaş kurdum. "On bin kişilik bir ordunuz varsa kirli işleriniz için büyülü nesnelere ihtiyacınız olmaz sanırdım."

"Ordumuz bunun on katı, kızım," dedi Brannagh dudak bükerek. "Vallahan, Montesere ve Rask'daki müttefiklerimizi de sayarsan *bu* sayıyı ikiyle çarp."

İki yüz bin. Ana bizi korusun.

"Bunca yıldır sahiden boş durmamışsınız." Hayretler içinde aval aval baktım. "Amarantha adayı ele geçirdiğinde neden saldırmadınız?"

"Kral yıllardır Kazan'ı aramasına rağmen henüz bulamamıştı. Amarantha'yı çıkarlarına hizmet eden bir deney olarak kullandı. Adada yaşayanları nasıl alt edebileceğimizi görmek için. Ayrıca kıtadaki müttefiklerimize kendilerini neyin beklediğini gösterip bize katılmalarını motive etmek için."

Elmamı bitirip çöpünü ağaçların arasına fırlattım. Bir sülün takip eden iki tazı misali çöpün uçup yere düşmesini izlediler.

"Yani herkes buraya üşüşecek. O kadar askere ev sahipliği yapmam mı gerekiyor?"

"Kendi ordumuz diğerleriyle birleşmeden Prythian'ın icabına bakar. Biz burada çene çalarken komutanlarımız bunun için hazırlık yapıyor."

"Zafer için Kazan'dan medet umduğunuza göre kaybetme ihtimalinizin olduğunu düşünüyor olmalısınız."

"Kazan'ın kendisi *zaferdir*. Bu dünyayı sil baştan yaratacak."

Saygısız bir alaycılıkla kaşlarımı kaldırdım. "Ve onu dünyanın üstüne salmak için tam da bu noktaya ihtiyacınız var?"

Dagdan, bir elini kılıcının kabzasına koyarak, "Bu gedik burada, çünkü birisi ya da büyü gücü olan bir nesne daha önce buradan geçti. Kazan onların başardığı şeyi inceleyip çözecek ve bu etkiyi büyütüp genişletecek ta ki tüm duvar çökene kadar. Bu özen gerektiren, karmaşık bir süreç ve senin ölümlü zihnin bunu kavrayabilir mi şüpheliyim."

"Belki de haklısın. Ama bu ölümlü zihin Amarantha'nın bilmecesini çözmeyi ve onu yok etmeyi başardı."

Brannagh yeniden duvara dönmekle yetindi. "Hybern onun bu topraklarda bu kadar uzun yaşamasına neden izin verdi sanıyorsun? Kirli işlerini yapacak birinin olması güzel şey."

İhtiyacım olan şeyi almıştım.

Tamlin ve Jurian hâlâ avdaydı, Hybern soyluları işlerine dalmıştı ve gözcüleri bana daha fazla su getirmeleri için yollamıştım. Bedenimdeki bazı çürüklerin hâlâ acıdığını ve bunlar için bir lapa yapacağımı söylemiştim.

Sözlerimi duyunca öldürecekmiş gibi bakmışlardı. Beni değil, bu çürüklere sebep olan adamı. Ianthe'yi onlara yeğleyen, Hybern'i onurlarına ve halklarına yeğleyen adamı.

Üç çanta getirmiştim ama sadece birine ihtiyacım olacaktı.

Alis'in sonradan getirdiği erzaklarla birlikte tekrar düzenlediğim, diğerlerinden ayrılıp giderken ihtiyacım olacak şeyleri tıkıştırdığım çantaya. Ne olur ne olmaz diye duvara yaptığımız her ziyarette yanımdan ayırmadığım çantaya. Ve artık...

Elimde bazı sayılar, bir hedef, belli bir konum ve yabancı ülkelerin isimleri vardı.

Dahası, Yüce Rahibe'lerine inancını kaybeden bir halk vardı. Yüce Lordlarına isyan etmeye başlayan gözcüler vardı. Ve bütün bunların sonucu olarak, buradaki müttefiklerinin gücünden şüphe duyan Hybern soyluları vardı. Bu sarayı çökecek kıvama getirmiştim. Ama dışarıdan değil, içeriden.

Ve bu gerçekleşmeden önce sıvışmalıydım. Planımın son kıymığı yerine batmadan önce.

Grup bensiz geri dönecekti. Ve o güç illüzyonunu devam ettirmek için Tamlin ve Ianthe yalan söylemek zorunda kalacaktı. Nereye gittiğim hakkında.

Ve bir-iki gün sonra gözcülerden biri, eskiden kurduğum av kapanları misali zihnine özenle yerleştirdiğim tuzağa düşerek haberi yayacaktı.

Canımı kurtarmak için kaçmış olacaktım – Hybern prensi ve prensesi tarafından öldüresiye hırpalandıktan sonra. Yaralarla dolu bedenime ait görüntüleri zihnine yerleştirmiştim: Dagdan ve Brannagh'ın daha önce belli ettikleri tarzla uyumlu izler. Gözcü her şeyi en ince detayına kadar anlatacaktı. Çok geç olmadan önce bana nasıl yardım ettiğini. Tamlin ve Ianthe müdahale etmeyi reddedince, Hybern'le yaptıkları ittifakı tehlikeye atmayı göze alamayınca, canımı kurtarmak için nasıl kaçtığımı.

Ve Tamlin'in o nöbetçiyi kamçıladığı gün Ianthe'nin tarafını tuttuğu gören gözcü, Tamlin'le Ianthe'nin çektiğim çileyi herkesten sakladığını da görüp suskun kalmayı kendine yediremediğinde...

Ve kaçıp canımı kurtarmadan önce Hybernlilerin bana, biricik Lanetkıranlarına, daha birkaç gün önce vaftiz edilen Kazan'ın sevgili kuluna yaptıklarını anlattığında...

Ortada ittifak falan kalmayacaktı. Çünkü bu sarayda Tamlin'in veya Ianthe'nin yanında yer alan tek bir gözcü veya vatandaş kalmayacaktı. Bu olaydan sonra. *Benden* sonra.

Hafif ve çevik adımlarla çadırıma dalıp çantamı kaptım. Nefesimi tuttum, gözümü kulağımı dört açarak kampı ve ormanı taradım.

Ardından, fazladan birkaç saniye daha ayırıp Tamlin'in sabah giderken kendi çadırında bıraktığı bıçak askısını kaptım. Yay ve ok kullanırken bu askı sıkıntı yaratır, diye açıklamıştı.

Askıyı kuşandığımda bıçaklar döşümün üzerinde hatırı sayılır bir ağırlık yaptı. Illyria savaş bıçakları.

Evim. *Evime* dönüyordum.

Kuzeydeki ağaçların arasına dalarken kampa dönüp bakmaya gerek duymadım. Sıçrayışlar arasında mola vermeden yabalarsam bir saat içinde dağların eteklerine varırdım ve oradaki mağaralardan birine sırra kadem basardım.

Ağaçların örtüsü altında yaklaşık yüz metre ilerledikten sonra durdum.

Önce Lucien'i duydum.

"Benden uzak dur."

Sonra kısık bir kadın kahkahası.

Beynimden vurulmuşa döndüm. Bu kahkahayı daha önce de duymuştum – Rhysand'ın anılarında.

Yola koyul. Berbat bir rastlantı olsa da en azından dikkatleri dağınık.

Yola koyul, yola koyul, yola koyul.

Ianthe, "Ayin'den sonra kıçımdan ayrılmazsın sanıyordum," diye mırladı. Ağaçların içinde, otuz adım ötemdeydiler. Yani beni duyamayacakları kadar uzakta, elbette yeterince sessiz olursam.

"Ayin'de sadece yapmam gerekeni yaptım," diye çıkıştı Lucien. "O gece cinsel arzunun bir ürünü değildi, inan bana."

"Çok eğlendik, sen ve ben."

"Ben artık eşli bir erkeğim."

Geçen her saniye çanlar benim için çalıyordu. Her şeyi yıkılacak

kıvama getirmiştim ve planımla ilgili en ufak bir şüphe veya suçluluk duymuyordum. Özellikle de Alis artık buradan uzaktayken.

Ama buna rağmen. Buna rağmen...

"Feyre'ye böyle davranmıyorsun." Aba altından sopa.

"Yanılıyorsun."

"Öyle mi?" Ianthe yerdeki ince dalları ve kurumuş yaprakları çıtırdatarak Lucien'in etrafında turladı. "Onun her yerini mıncıklıyorsun."

İşimi çok iyi yapmış, Ianthe'nin yanında, hatta Tamlin'in yanında, her fırsatta Lucien'in bana dokunmasını sağlayarak Ianthe'nin kıskançlığını tetiklemiştim.

"*Sakın* bana dokunma," diye hırladı Lucien.

Ve o anda harekete geçtim.

Adımlarımın sesini perdeleyerek ikisinin durduğu küçük açıklığa doğru sokulurken bir panter kadar sessizdim.

Lucien sırtını bir ağaca vermişti ve el bileklerinde mavi taştan yapılmış prangalar vardı.

Bunları daha önce de görmüştüm. Rhys'in gücünü bloke etmek için kullanmışlardı. Hybern'in rezil toprağından çıkarılıp işlenmiş, büyüyü sıfırlamaya yarayan taş. Ve şimdi de... Ianthe avını gözetleyen bir yılan gibi karşısında dikilirken, Lucien'i o ağaca bağlı tutuyordu.

Ianthe elini Lucien'in geniş göğüslerinde ve karnında gezdirdi.

Lucien ağaçların arasından çıkıp onlara doğru geldiğimi görünce bronz teni korku ve utançla kızardı.

"Bu kadar yeter," dedim.

Ianthe başını hızla bana çevirip masum masum sırıttı. Çantamı ve Tamlin'in silah askısını fark etti ama görmezden geldi. "Biz de biraz oynaşıyorduk. Öyle değil mi, Lucien?"

Lucien cevap vermedi.

Ianthe'nin tuzağına nasıl düşmüştü bilmiyordum ama bileklerindeki o prangaların görüntüsü, hâlâ karnında duran o *elin* görüntüsü...

Ianthe, "İşimiz bitince kampa döneriz," dedikten sonra tekrar Lucien'e döndü. Elini aşağıya doğru kaydırırken amacı zevkine zevk katmak değil, bunu *yapabileceğini* yüzüme vurmaktı.

Saldırdım.

Bıçaklarımla veya büyü gücümle değil, zihnimle.

İkizlerin yoklamaması için zihninin etrafına ördüğüm kalkanı söküp attım ve bütün gücümle benliğine çullandım.

Maskenin ardındaki çürümüş yüz. O güzel kafasının içine girip iğrenç düşüncelere rastlamak böyle bir şeydi. Mevkisini kullanarak ya da açıkça zorlayarak yatağa attığı, kendi malı gibi gördüğü erkek silsilesi. Zihnimi çekiştiren bu anılardan uzak durarak hâkimiyeti elime geçirdim. "Elini onun üzerinden çek."

Dediğimi yaptı.

"Prangalarını çöz."

Ianthe tuhaf derecede ifadesiz ve uysal bir yüzle emirlerime itaat ederken Lucien'in beti benzi attı. Mavi taş prangalar yosunlu toprağa gürültüyle düştü.

Lucien'in gömleği yukarı sıyrılmış, pantolonunun en üst düğmesi çözülmüştü.

Beynimi dolduran kükreme o kadar gürültülüydü ki kendi sözlerimi zar zor duydum: "Şu taşı yerden al."

Lucien hâlâ ağaca yaslanmış şekilde duruyordu. Ianthe'nin eğilerek elma büyüklüğünde, gri, kaba bir taşı yerden almasını çıt çıkarmadan izledi.

"Sağ elini şu kayaya koy."

Ianthe, sırtı ürperdiği halde, dediğimi yaptı.

Zihni ağa takılmış bir balık gibi elimden kaçmak için çırpınıp debeleniyordu. Mental pençelerimi daha derine saplayınca iç sesi ciyak ciyak bağırdı.

"O taşla bütün gücünle eline vur ve ben dur diyene kadar durma."

Lucien'e musallat olan, başka bir sürü erkeğe musallat olan o eline.

Ianthe taşı yukarı kaldırdı. İlk darbede boğuk, ıslak bir ezilme sesi geldi.

İkincisinden gerçek bir çatırdama.

Üçüncüsünden kan.

Kolu tekrar tekrar kalkıp inerken bütün bedeni acı içinde sarsıldı.

"Kimseye isteği dışında elini sürmeyeceksin," dedim gayet açık bir şekilde. "Aslında seninle birlikte olmak istediklerini ama nazlandıklarını düşünerek kendini kandırmayacaksın. Senden önce harekete geçmedikleri sürece, bu iş *karşılıklı* olarak istenmediği sürece başkasının dokunuşlarını hissetmeyeceksin."

Pat; çat; güm.

"Burada yaşananları hatırlamayacaksın. Diğerlerine düştüğünü söyleyeceksin."

Yüzükparmağı artık normalden farklı bir açıyla duruyordu.

"Kırıkları tedavi ettirmek için bir şifacıya görünmene iznin var. Ama yara izlerini silmeye yok. Ve o ele her baktığında erkeklere rızası dışında dokunmanın bazı sonuçları olduğunu, eğer bir daha yaparsan, seni sen yapan her şeyin tuzla buz olacağını hatırlayacaksın. Her gün bu dehşetle yaşayacak ama neyden kaynaklandığını asla bilmeyeceksin. Bildiğin tek şey, bir şeyin seni takip ettiğini, peşinden ayrılmadığını, yanlış bir hareketini kolladığını hissetmenin korkusu olacak."

Ianthe'nin gözlerinden sessiz acı yaşları dökülüyordu.

"Artık durabilirsin."

Kana bulanmış taş otların üzerine düştü. Elinden geriye parçalanmış deriyle kaplı kırık kemiklerden başka bir şey kalmamıştı.

"Birileri seni bulana dek burada diz çöküp bekle."

Ianthe dizlerinin üstüne çökerken parçalanmış elinden süzülen kanlar beyaz cübbesine bulaştı.

"Bu sabah boğazını kesmeyi düşündüm," dedim ona. "Sen yanımda uyurken bütün gece bunu düşündüm. Ablalarımı Hybern'e sattığını anladığım andan beri her gün bunu düşündüm." Hafif-

çe gülümsedim. "Ama bence bu ceza daha iyi. Umarım uzun, çok uzun bir hayat sürersin Ianthe ve hiç huzur yüzü görmezsin."

Sözlerimi ve emirlerimi zihnine ilmek ilmek dokumak için bir süre daha ona baktıktan sonra Lucien'e döndüm. Pantolonunu ve gömleğini düzeltmişti.

Kocaman açılmış gözlerini Ianthe'den bana, sonra da kanlı taş parçasına çevirdi.

Aldatıcı derecede cıvıl cıvıl bir kadın sesi, "Aradığın kelime, Lucien," diye şakıdı, "*daematı.*"

Hızla arkamıza döndüğümüzde kurtlar gibi sırıtarak yaklaşan Brannagh ve Dagdan'la karşılaştık.

10. BÖLÜM

Brannagh Ianthe'nin sarı saçlarını okşadı ve kucağındaki kanlı pelteye bakıp cık cık etti. "Bir yere mi gidiyorsun, Feyre?"

Maskemi çıkarıp attım.

"Gitmem gereken bir yer var," diye cevap verirken prensle prensesin gelişigüzel olamayacak şekilde beni ortalarına aldıklarını fark ettim.

"Bize yardım etmekten daha önemli ne işin olabilir? Sen, sonuçta, kralımıza yardım edeceğine yemin ettin."

Zaman – Tamlin avdan dönene kadar zaman kazanmaya çalışıyorlardı.

Lucien ağaçtan ayrıldı ama yanıma gelmedi. Aşırdığım silah askısını ve omzumdaki çantayı nihayet fark edince yüzünden kedere benzer bir şey geçti.

Dagdan görüş açımdan çıkmak üzereyken, gözlerimi Brannagh'tan ayırmadan, "Size bağlılık yemini etmedim," diye cevap verdim. "Ben özgür biriyim ve istediğim zaman istediğim yere gidebilirim."

Elini kalçasına bağlı kılıcın kabzasına götüren Brannagh, "Demek öyle?" dedi, dalgın dalgın. Dagdan'ın kör noktama sokul-

masına izin vermemek için hafifçe yan döndüm. "Son haftalarda dikkatle organize ettiğin komplolar, becerikli manevralar. Aynı şeyleri bizim de yapacağımızdan endişe etmiyor gibiydin."

Lucien'in buradan canlı çıkmasına izin vermeyeceklerdi. En azından sağlam bir zihinle.

Görünüşe göre bunu Lucien de anlamıştı: Paçayı kurtaracaklarından emin olmasalar böyle uluorta konuşmazlardı.

"Bahar Sarayı sizin olsun," derken gayet ciddiydim. "Nasıl olsa öyle ya da böyle yıkılacak."

Lucien hırladı. Onu duymazdan geldim.

"Ah, zaten niyetimiz bu," dedi Brannagh, kılıcını bir parmak kadar yukarı çekerek. "Ama seni de aradan çıkarmamız gerek."

Illyria savaş bıçaklarından ikisinin kopçasını başparmağımla açtım.

"Baş ağrılarının nedenini hiç merak etmedin mi? O malum mental bağdaki seslerin neden boğuklaştığını?"

Son birkaç haftadır güçlerim çok çabuk yorgun düşüyor, gittikçe zayıflıyordu ama..

Dagdan pofurdadıktan sonra nihayet gözünü benim üzerimden çekip kız kardeşine döndü. "Elma görevini yapmadan önce ona en fazla on dakika veriyorum."

Brannagh yerdeki mavi taş prangalardan birini ayağının ucuyla dürterek cık cık etti. "Tozu daha işin başında rahibeye teslim ettik. Öğütülmüş periboğan taşı. Öyle ince öğütülmüştü ki yemeklerine konduğunu anlamadın. Tadını ve kokusunu alamadın. Rahibe şüphe uyandırmamak için her defasında az bir miktar kullandı, çünkü biraz fazla kaçırsaydı tüm güçlerini bir anda boğabilirdi.

Midemde bir rahatsızlık hissetmeye başladım.

Dagdan, "Bizler bin yıldır daematiyiz, kızım," dedi sırıtarak. "Buna rağmen rahibeye istediğimizi yaptırmak için zihnine girmeye gerek duymadık. Ama sen...onları bizden korumak için boş yere didinip durdun."

Dagdan'ın zihni kara bir ok gibi Lucien'in zihnine saldırdı. Hemen aralarına bir kalkan çektim. Ve başımla birlikte tüm kemiklerim *ağrıdı*...

"Hangi *elma*?" diye sordum güçlükle.

"Bir saat önce midene indirdiğin elma," dedi Brannagh. "Kralın özel bahçesinde periboğanlı suyla yetiştirildi. Zincire gerek duymadan tüm güçlerini birkaç günlüğüne yere sermeye yeter. Bugün ortadan kaybolmayı planladığını kimse fark etmedi sanıyordun, değil mi?" Yeniden cık cık etti. "Bunun olmasına izin verseydik amcamız çok üzülürdü."

Zaten kısıtlı olan zamanım tükeniyordu. Yabalayabilirdim ama... Lucien kamptaki yemeklerden kanına karışan periboğan yüzünden başının çaresine bakamayacak durumdaysa, onu bu ikisinin insafına bırakmış olurdum.

Onu terk etmeliydim. Onu terk *edebilirdim*.

Ama muhtemelen ölümden de beter bir kadere.

Kızıl kahve gözü parladı. "Git."

Seçimimi yaptım.

Patlayarak geceye ve dumana ve gölgeye dönüştüm.

Ve tam önüne yabalayıp bıçağımı savurduğumda bin yıllık deneyim bile Dagdan'ın gardını almasına yetmedi.

Bıçağım zırhın ön tarafını delip geçti ama öldürecek kadar derine girmedi. Aksi gibi zırhın deri tabakaları arasında sıkışıp kalınca Dagdan becerikli bir hamleyle yan döndü ve beni sağ tarafımı açık etmekle bıçağı bırakmak arasında seçim yapmaya zorladı.

Tekrar yabaladım. Bu kez Dagdan da benimle birlikte geldi.

Ormanda başıboş dolaşan Hybern çeteleriyle savaşmıyordum. Velaris sokaklarında Attor'la ve hemcinsleriyle savaşmıyordum. Dagdan bir Hybern prensiydi. Bir komutan.

Ve bir komutan gibi savaşıyordu.

Yabala. Vur. Yabala. Vur.

Açıklıkta çelik ve gölgeden yoğrulmuş bir kasırga gibi hareket

ediyorduk ve ayaklarım yere basar basmaz Cassian'ın aylar süren acımasız eğitimleri devreye giriyordu.

Belli belirsiz de olsa Lucien'in ağzının açık kaldığını, erkek kardeşi karşısında gösterdiğim performans karşısında Brannagh'ın bile afalladığını hissedebiliyordum.

Ama Dagdan'ın hamleleri sert değildi – hayır, isabetli ve hızlıydı ama tüm gücüyle vurmuyordu.

Beni oyalıyordu. O elmayı tamamen sindirip neredeyse bir ölümlüye dönüşeceğim zamana kadar beni yoruyordu.

Ben de onu en zayıf yerinden vurdum.

Bir ateş duvarı yollayarak Brannagh'ı gafil avladım.

Prenses çığlık atınca Dagdan'ın dikkati bir anlığına dağıldı. Bıçağımı karnına sapladığımda ağaçlardaki kuşların havalanıp kaçışmasına neden olan bir kükreme koyverdi.

Prens geriye sıçrayarak bir sonraki hamlemi savuştururken, "Seni küçük sürtük," diye çemkirdi. O sırada ateş dağıldı ve Brannagh dizlerinin üzerinde göründü. Zihnine saldıracağımı düşündüğü için fiziksel kalkanını üstünkörü kaldırmıştı.

Titriyor, acı içinde kesik kesik soluyordu. Vücudunun sağ tarafı, kolu ve bacağı boydan boya kavrulmuştu. Yanık et kokusu burnumuza kadar geldi.

Dagdan tekrar saldırınca iki bıçağımı önüme kaldırıp kılıcını karşıladım.

Bu kez gücünü sakınmamıştı.

Çarpışmanın sarsıntısını vücudumun her yerinde hissettim.

Aynı zamanda, giderek artan boğucu sessizliği de hissettim. Bunu daha önce de hissetmiştim – Hybern'deki o gün.

Brannagh tiz bir nara atarak ayağa kalktı.

Ama Lucien oradaydı.

Prensesin gözü benden başka, yakarak ondan aldığım güzelliği benden almaktan başka bir şey görmediği için Lucien'in yabaladığını fark edemedi. Çok geç olana kadar.

Lucien'in palası ağaçların örtüsünden sızan gün ışığını yansı-

tana kadar. Ardından etle ve kemikle buluşana kadar.

Brannagh'ın siyah saçlı kellesi çimenlerin üzerine yuvarlanırken, açıklık ikizlerin arasındaki gergin bir ip kopmuş gibi titredi.

Dagdan haykırarak beş metre ötemizdeki Lucien'e yabaladı.

Lucien palasını Brannagh'ın yarılmış boynundan çekip kaldıracak fırsatı bulamadan Dagdan hemen önünde belirdi ve ileri atılarak kılıcını gırtlağına doğru savurdu.

Lucien düşer adım geriye kaçarak Dagdan'ın ölümcül darbesinden kurtulacak zaman bulabildi.

Ben de buna bir son verecek zaman bulabildim.

Aralarına yabalayıp elimdeki bıçağın biriyle kılıcını yana savuşturduğumda Dagdan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Diğer bıçağı da doğrudan gözüne saplayıp kafatasına kadar soktum.

Kemik, kan ve yumuşak doku çeliğin üstüne aktı. Bıçağı çekip çıkardığımda Dagdan'ın ağzı hâlâ şaşkınlıkla açık duruyordu.

Kız kardeşinin yanına yığılması için onu bıraktım. Etin ete çarpmasından gelen ses dışında orman sessizliğe gömüldü.

Gücüm oluk oluk akıp giderken, midemde berbat bir ağrı büyürken, güçlükle Ianthe'ye baktım ve önceki emirlerimde bazı düzeltmeler yaparak son emrimi verdim. "Onları benim öldürdüğümü söyle. Nefsi müdafa. Senin ve Tamlin'in *gözleri önünde* bana yaptıkları eziyetlerden sonra. Gerçeği öğrenmek için sana işkence yapsalar bile, bu sarayı Hybern'in dehşetinden korumak için onları öldürdükten sonra kaçtığımı söyle."

Aldığım tek cevap boş ve ifadesiz bakışlardı.

"Feyre."

Lucien'in sesi boğuk bir hırıltıdan farksızdı.

Hiçbir şey demeden bıçağımı Dagdan'ın sırtına sildim ve çantamı geri almaya gittim.

"Geri dönüyorsun. Gece Sarayı."

Ağır çantamı omuzladıktan sonra nihayet ona baktım. "Evet."

Bronz teni bembeyaz kesilmişti. Ianthe'ye, ölü kraliyet üyelerine baktı. "Ben de seninle geliyorum."

"Hayır," diye kesip attıktan sonra ağaçlara doğru yöneldim.

Mideme bir sancı saplandı. Buradan gitmeliydim – son gücümü tepelere yabalamak için kullanmalıydım.

Lucien, "Büyü gücün olmadan başaramazsın," diye uyardı.

Uzaktaki tepelere yabalamak için gücümü toplarken karnımdaki keskin ağrıya karşı dişlerimi sıktım. Ama Lucien kolumu tutarak beni durdurdu.

Bir kez daha, "Seninle geliyorum," derken yüzündeki kan lekeleri saçları kadar kızıldı. "Eşimi geri alacağım."

Tartışacak zamanım yoktu. Öğrenmek için can attığı gerçekleri, şüpheleri ve cevapları izah edecek zamanım yoktu.

Tamlin ve diğerleri bağrışmaları çoktan duymuş olmalıydı.

"Bunu yaptığıma pişman etme," dedim.

Saatler sonra tepelere ulaştığımızda dilim damağıma yapışmıştı.

Nefes nefeseydim, başım zonkluyordu ve mide ağrısından kıvranıyordum.

Dalgalı çayırlarda mola verdik. En az benim kadar titrek titrek yabaladıktan sonra ellerini dizlerine koyarak iki büklüm dinlenen Lucien'in durumu da benden beterdi. "Sıfırı...tükettim," dedi, nefes nefese. "Büyü gücümden...zırnık kalmadı. Bugün hepimize birer doz vermiş olmalılar."

Ve beni zaptetmeyi garanti altında almak için ilaçlı bir elma da yedirmişlerdi.

Gücüm kıyıdan çekilen bir dalga gibi benden uzaklaşmıştı. Tek farkı, bunun geri dönmeyecek olmasıydı. Bir hiçlik denizine doğru çekilerek gözden kaybolmuştu.

Artık ufkun bir karış üzerinde duran güneşe baktım. Tepelerin arasındaki gölgeler çoktan koyulaşıp kalınlaşmıştı. Haftalardır derlediğim bilgileri gözden geçirerek yönümü saptadım.

Kuzeye doğru bir adım atarken yalpaladım. Lucien kolumdan tuttu. "Bir kapıdan mı geçeceksin?"

Ağrıyan gözlerimi ona çevirdim. "Evet." Bu bayırlardaki mağaralar -yani, onların deyimiyle, kapılar- Prythian'daki diğer kuytulara çıkıyordu. Dağın Altı'na giderken bunlardan birini kullanmıştım. Şimdi de başka birini kullanarak evime gidecektim. Yani evimin olabildiğince yakınına. Doğrudan Gece Sarayı'na giden bir kapı yoktu. Ne burada, ne de başka bir yerde.

Beni almaları için arkadaşlarımı buraya çağırarak onları tehlikeye atamazdım. Rhys'le aramdaki bağı hissetmiyordum ama zaten şimdilik kullanmaya niyetim yoktu.

Her yerim uyuşmaya başladı. Buradan gitmeliydim – hemen.

"O tarafta Güz Sarayı portalı var." Hem bir uyarı, hem de bir sitem.

"Yaz'a gidemem. Beni görür görmez öldürürler."

Sessizlik. Kolumu bıraktı. Yutkunayım dedim ama boğazım o kadar kurumuştu ki zar zor becerdim. "Buradaki üçüncü kapı Dağın Altı'na çıkıyor. Diğer tüm girişleri mühürledik. Oraya gidersek ya kapana kısılırız, ya da geri dönmek zorunda kalırız."

"Öyleyse Güz'e gidiyoruz. Oradan da..." Cümlemin gerisi dudaklarımda söndü. *Eve* diyecektim. Ama Lucien yine de anladı. Ve o anda Gece Sarayı'nın benim için ne anlama geldiğini de fark etti. *Ev.*

Başını iki yana sallarken aklındaki kelimeyi kızıl kahve gözünde görebiliyordum. *Sonra.*

Sessizce başımı eğerek onayladım. Evet, her şeyi açıklığa kavuşturacaktık ama şimdi değil. "Güz Sarayı da Yaz kadar tehlikeli olabilir," diye uyardı.

"Sadece saklanacak bir yere ihtiyacım var – tekrar yabalayabiecek duruma gelene kadar göze batmayacağımız bir yere."

Kulaklarım hafifçe çınlayıp uğuldadı. Ve gücümün tamamen tükendiğini hissettim.

Lucien, "Böyle bir yer biliyorum," dedikten sonra bizi kendi memleketine götürecek mağaraya doğru yürüdü.

Bu saray nasıl bize ihanet ettiyse, en az o kadar korkunç bir şekilde ona ihanet eden ailesinin topraklarına.

Gölgeler kadar sessiz ve çevik hareket ederek tepeleri aştık.

Güz Sarayı'na giden mağarada nöbetçi yoktu. Lucien burada sürekli olarak konuşlanan gözcülerin yokluğundan da benim sorumlu olup olmadığımı anlamak istermiş gibi başını geri çevirip bana baktı.

Yine başımı eğerek onayladım. Bu kapının açık bırakıldığından emin olmak için ayrılmadan önce zihinlerine girmiştim. Cassian bana daima ikinci bir kaçış yolu yedeklemeyi öğretmişti. Daima.

Lucien mağara ağzındaki türbülanslı loşluğun, bir ejderha gibi ikimizi de yutmak için fırsat kollayan karanlığın önüne duraksadı. Çenesinde bir kas seyirdi.

"İstersen kal," dedim. "Artık olan oldu."

Çünkü Hybern yoldaydı – hatta gelmişti. Haftalardır hangisinin daha iyi olacağını düşünüp duruyordum: Bahar Sarayı'na el koymak mı, yoksa düşmanımıza bırakmak mı?

Sonuçta tarafsız kalmayacak, Kuzey'deki birliklerimizle Güney'deki insanlar arasında bir engel oluşturacaktı. Yaptığım manevralar sayesinde güçsüz düşmüşken Rhys'le Cassian'ı buraya çağırmak ve Cassian'ın komutasındaki bir Illyria birliğiyle burayı istila etmek işten değildi. Elbette Cassian'ın hızlı hareket etme kabiliyetinin ne kadarını geri kazandığına bağlı olarak – eğer iyileşmeye devam ediyorsa.

Ama bu durumda sadece bir sarayı elimizde tutarken diğer beş sarayı bize karşı birleştirirdik. Sempatiler Bahar Sarayı'na yönelebilir, diğerleri bu istilayı kötülüğümüzün bir kanıtı olarak görüp bize karşı Hybern'e katılabilirdi. Diğer yandan, Bahar Sarayı Hybern'in eline geçerse... Diğer sarayları kendi yanımıza çekebilirdik. Kuzeyden hep birlikte hücum ederek Hybern'i kuşatabilirdik.

"Haklıydın," dedi Lucien sonunda. "Tanıdığım o kız Dağın Altı'nda ölmüş."

Bunun bir hakaret olup olmadığından emin değildim. Yine de başımla onayladım. "En azından bu konuda aynı fikirdeyiz." Karşımda bekleyen karanlık ve soğuğun içine adım attım.

Lucien yanıma gelip adımlarıma ayak uydurdu. Kaba yontulmuş kemerli tünelde kınlarından çıkmış silahlarımızla ilerleyerek sonsuz baharın sıcaklığını ve yeşilliğini arkamızda bıraktık.

Ve uzaklardan kırsal araziyi yararak kulağıma kadar gelen canavar kükremesi o kadar belli belirsizdi ki bunu hayalimde uydurduğumu sandım.

İKİNCİ KİTAP

LANETKIRAN

11.

BÖLÜM

Beni ilk vuran şey soğuk oldu.

Nemli toprak ve çürüyen ıvır zıvır kokularıyla yüklü, sert, keskin bir soğuk.

Dar mağara ağzının ötesindeki dünya, kalın gövdeli yaşlı ağaçlarla ve yosun kaplı zeminde uzun gölgelere neden olan irili ufaklı kayalarla birlikte, kırmızı, altın, kahverengi ve yeşilin iç içe geçtiği bir hasır örgüye benziyordu.

Yoğun havada nefes almakta zorlanarak mağaradan çıkarken silahlarımızı önümüzde tuttuk.

Beron'un diyarının girişinde nöbet tutan Güz Sarayı gözcüleri yoktu – elbette görebildiğimiz ve kokusunu alabildiğimiz kadarıyla.

Yakınlardaki olası Ulu Periler'in izini bulmak için gür ve kadim ağaçların arasına bir bilinç ağı savuramıyordum. Büyü gücüm olmayınca tekrar körleşmiştim.

Bütünüyle aciz. Eskiden olduğum gibi. Büyü gücüm olmadan nasıl hayatta kalmıştım...düşünmek bile istemedim.

Yumuşak kedi adımlarıyla yosunların, taşların ve ağaçların arasına süzüldüğümüzde nefeslerimiz önümüzde buharlanıyordu.

Yola devam et, kuzeye doğru devam et. Rhys bağımızın karanlığa gömüldüğünü şimdiye kadar fark etmiş olmalıydı ve muhtemelen bunu kasten yapıp yapmadığımı merak ediyor, beni bulmak için foyamızın ortaya çıkmasını göze almaya değip değmeyeceğini düşünüyordu.

Ama bunu yapana kadar... Beni tekrar duyup izimi bulana kadar... Yola devam etmeliydim.

Lucien'in yolu göstermesine izin verirken, kararmaya başlayan ormanda hiç olmazsa gece görüşümü kullanabilmeyi denedim. Ama büyü gücüm hâlâ donuk ve hareketsizdi. Çok fazla bel bağladığım bir koltuk değneğini kaybetmiş gibiydim.

Kaybolan her gün ışığıyla birlikte hava daha da serinlerken ormanın içinde ilerledik.

Saraylar arasındaki mağaraya girdiğimizden beri hiç konuşmamıştık. Sessiz ve kararlı adımlarla yol alan Lucien'in omuzlarındaki gerginliğe ve sert çene hatlarına baktığımda, onu beynini kemiren soruları sormaktan alıkoyan tek şeyin dikkat çekmeden hareket etmek zorunda oluşumuz olduğunu görebiliyordum.

Başka bir mağaraya geldiğimizde tepemizdeki gökyüzü karanlığa gömülmüş ama ay henüz yükselmemişti.

Mağaranın girişinde tereddüt ettim.

Lucien, hava kadar soğuk bir sesle, "Bu mağaranın çıkışı yok," diye açıkladı. "Arka tarafta içeri doğru kıvrılıyor, yani bizi gözden uzakta tutar."

Yine de önce onun içeriye girmesini bekledim.

Miskin ve ağır adımlarla da olsa peşinden gidip bahsettiği kavisten döndüm.

Bir çakmaktaşı kıvılcımının ardından kendimi eğreti bir kampa bakarken buldum.

Lucien'in yaktığı mum doğal bir taş çıkıntısının üzerinde duruyordu. Biraz ileride üzeri yapraklarla ve örümcek ağlarıyla kaplı üç döşekle eski püskü battaniyeler vardı. Zeminin ortasındaki tümsekte bir ateş çukuru vardı ve tavan isle kaplıydı.

Aylardır buraya ayak basan olmamıştı. Yıllardır.

"Avlanırken geceyi burada geçirirdim," dedi Lucien, mumun yanında duran deri ciltli bir kitabın sayfalarını karıştırarak. "Yani... çekip gitmeden önce." Kitabın kapağını gürültüyle kapattı. "Geceyi burada geçiririz. Sabah yiyecek bir şeyler buluruz."

Tek kelime etmeden en yakın döşeği kaldırdım, birkaç kez vurarak üzerindeki yapraklarla tozları silkeledikten sonra yere serdim.

"Başından beri bunu planladın," dedi Lucien sonunda.

Döşeğe oturup çantamı karıştırarak daha kalın giysiler, yiyecekler ve Alis'in kendi elleriyle yerleştirdiği erzakları çıkarmaya başladım. "Evet."

"Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

İçlerine periboğan katılıp katılmadığını merak ederek yiyecekleri kokladım. Lucien'e cevap vermekten kaçınarak, "Bunları yemek çok riskli," diye itiraf ettim.

Lucien söylediklerimin tek kelimesini duymadı. "Biliyordum. Hybern'de o ışığı savurduğun andan beri yalan söylediğini biliyordum. Şafak Sarayı'ndaki bir arkadaşımda aynı güç var. Işığı seninkinin aynısı. Ve bu ışık senin bol keseden salladığın o şeyi yapmaya yaramıyor."

Çantamı iterek döşeğimden attım. "Peki neden ona söylemedin? Diğer bütün konularda onun sadık köpeğiydin."

Gözünden adeta alevler fışkırdı. Kendi topraklarında olmak, gücünün üzerindeki sürgüye rağmen, içindeki magmayı su yüzüne çıkarmış gibiydi. "Nihayet maskenin düştüğünü görmek güzel."

Yüzümdeki kayıtsızlık ifadesini hiç bozmayarak beni hakikaten olduğum gibi görmesine izin verdim.

Lucien pışkırarak güldü. "İki nedenden dolayı öne söylemedim. Birincisi, yere düşene bir tekme de ben vurmuş gibi olurdum. Bu umudu ondan alamazdım." Gözlerimi devirdiğimi görünce sesini yükselterek, "İkincisi," diye devam etti. "Eğer haklıysam ve bu konuda senin üstüne gelirsem, eşimi bir daha hiç görmememi garanti edecek bir yol bulacağını biliyordum."

Tırnaklarım avuçlarıma batıp canımı yaktı ama ona dişlerimi gösterirken yatakta oturmaya devam ettim. "Demek bu yüzden benimle geldin. Bunun doğru olduğunu ve Tamlin'in baştan beri yanıldığını düşündüğün için değil, sana ait olduğunu *sandığın* bir şeyi geri alabilmek için."

"O benim *eşim* ve şu anda düşmanımın elinde..."

"En başından beri Elain'in iyi ve güvende olduğunu saklamadım."

"Ve ben de sana inanmalıyım."

"Evet," diye tısladım. "İnanmalısın. Çünkü ablalarımın gerçekten tehlikede olduğunu düşünseydim, hiçbir Yüce Lord veya kral beni onları kurtarmaya çalışmaktan alıkoyamazdı."

Lucien başını iki yana sallarken mum ışığı saçlarında yalımlandı. "Elain'le ilgili önceliklerimi sorgulayacak kadar küstahsın. Peki beni kurtarırken seni güdüleyen şey neydi? Sevdiğin bir arkadaşını sebep olacağın yıkımın önünden çekmeyi mi planladın, yoksa aksi halde eşimin ne hale gelebileceğinden mi korktun?"

Cevap vermedim.

"Eee? Ianthe araya girmeden önce benimle ilgili büyük planın *neydi*?"

Döşeğin kumaşından atan bir ipliği çekiştirdim. "Sana bir şey olmayacaktı," diye kesip attım.

"Ya Tamlin? Ayrılmadan önce bağırsaklarını deşmeyi planlıyordun ama bir türlü fırsat mı bulamadın?"

İpliği döşekten koparıp aldım. "Bunu düşünmedim diyemem."

"Ama?"

"Ama sarayının başına yıkılmasına izin verirsem daha iyi bir ceza olur diye düşündüm. Kolay bir ölümden uzun olacağı kesin." Omzumdan çıkarıp attığım Tamlin'in deri bıçak askısı kaba taş zemini raspaladı. "Sen onun elçisiydin. Onun gırtlağını kesmenin, ne kadar tatmin edici olursa olsun, bu savaşta bize müttefik kazandırmayacağını mutlaka bilirsin." Hayır, bu Hybern'in kuyumuzu kazması için haddinden fazla fırsat vermekten başka bir işe yaramazdı.

Lucien kollarını kavuşturdu. Uzun, esaslı bir ağız dalaşı için pozisyon aldı. Başlamadan önce araya girip, "Yorgunum," dedim. "Ve seslerimiz yankılanıyor. Bu kavgayı yakalanıp öldürülme tehlikesi olmayan bir yere saklayalım."

Bakışları kor ateş gibiydi.

Leş gibi toz ve küf kokan döşeğe kıvrılıp sırtımı dönerken bakışlarını görmezden geldim. Pelerinimi üzerime çektim ama gözlerimi kapatmadım.

Lucien bal gibi fikir değiştirebilecekken uyumaya cesaret edemedim. Yine de hareket etmeden, düşünmeden, sadece uzanmak bile vücudumdaki gerginliğin bir kısmını aldı.

Lucien'in mumu üfleyerek söndürmesini ve kendi döşeğine uzanmasını dinledim.

"Babam onun gücünü aldığını anlarsa peşine düşer," dedi donducu karanlığın içine. "Ve bu gücü ustalıkla kullanmayı öğrendiğin için seni öldürür."

"Öyleyse sıraya girebilir," demekle yetindim.

Puslu ışık mağara duvarlarının rengini ortaya çıkardığında yorgunluğum duyularımın üzerini kaplayan bir battaniye gibiydi.

Gecenin büyük bölümünü dışarıdaki ormandan gelen her çıtırtı ve seste ürperip sıçrayarak, Lucien'in döşeğindeki her kıpırdanışına kulak kabartarak geçirmiştim.

Doğrulup oturduğunda yüzü öyle perişandı ki onun da uyumadığını anladım. Belki onu yüz üstü bırakarak gidip gitmeyeceğimi merak etmişti. Ya da bundan önce ailesinin bizi bulup bulmayacağını. Ya da benim ailemin.

Birbirimizi kollamıştık.

Geniş eliyle yüzünü ovuşturarak, hırıltı bir sesle, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Rhys gelmemişti – bağ üzerinde ondan bir fısıltı dahi duymamıştım.

Büyü gücümü yokladım ama beni sadece küller selamladı. "Ku-

zeye gidiyoruz," dedim. "Periboğan bedenlerimizi terk edinceye ve tekrar yabalayacak hale gelinceye kadar." Ya da Rhys ve diğerleriyle temas kurabilecek hale gelene kadar.

"Kuzeyde babamın sarayı var. Oradan uzak durmak için ya doğuya ya da batıya doğru yol almalıyız."

"Hayır. Doğuya gidersek Yaz Sarayı'na haddinden fazla yaklaşırız ve batıya giderek zaman kaybetmek istemiyorum. Direk kuzeye gidiyoruz."

"Babamın gözcüleri bizi hemen fark eder."

Ayağa kalkarken, "O halde görünmez kalmaya özen gösteririz," diye karşılık verdim.

Çantamda kalan katkılı yiyecekleri boşalttım. Leşçi hayvanlar bayram edecekti.

Güz Sarayı ormanında yürümek, bir mücevher kutusunda yol almak gibiydi.

Renkler öyle canlıydı ki takip edilebileceğimizi unutup aval aval etrafı seyretmek işten değildi.

Kuşluk vakti geldiğinde puslu gün ışığı yerdeki kırağı tabakasını eriterek yenilebilecek otları ortaya çıkarmıştı. Karnım her adımda guruldarken, midelerimizi dolduracak bir şeyler bulmak için etrafını kolaçan eden Lucien'in saçı tepemizdeki yapraklar kadar kızıl parıldıyordu.

Onun ormanı, hem resmen, hem de fiilen. Bu ormanın evladıydı ve burada...adeta ormandan yoğrulmuş gibiydi. Orman için yoğrulmuş. O altın gözle bile.

Lucien sonunda, bir zamanlar alabalıkla dolu olduğunu iddia ettiği, granit cepheli bir vadiden akan yeşil bir derede durdu.

Ben ilkel bir balık oltası yapmaya uğraşırken o botlarını çıkarıp pantolonlarını dizlerine kadar kıvırdıktan sonra suya girdi ve çıplak elleriyle bir balık yakaladı. Arkasında bağladığı saçından bir tutam yüzünün önüne düşerken tekrar saldırdı ve ikinci bir alabalık tutup kumların üzerine, misina yerine kullanabileceğim bir şey aradığım kıyı şeridine fırlattı.

Ormanın canlı renkleriyle parlayan balıklar çırpınmayı bırakana dek sessizce bekledik.

Lucien ikisini de kuyruklarından tutup kaldırırken bunu binlerce kez yapmış gibiydi. Aslında pekâlâ yapmış olabilirdi, hem de tam burada, bu derede. "Ben bunları temizlerken sen ateş yakarsın." Gün ışığında ateşin ışığı fark edilmezdi. Ve duman...göze alınması gereken bir riskti.

Sessizce çalışıp sessizce karnımızı doyururken bıdır bıdır konuşan tek şey çıtırdayan ateşti.

İki çift laf etmeden beş gün boyunca kuzeye yürüdük.

Beron'un özel arazisi o kadar genişti ki bir ucundan girip öbür ucundan çıkmamız üç günümüzü aldı. Lucien her seste ve her hışırtıda kasılarak ikimizi arazinin kıyısından dolaştırdı.

Konuşmaya cesaret veya tenezzül ettiğimiz anlardan birinde, Orman Evi'nin ne kadar devasa bir kompleks olduğundan bahsetti. Kayalarla ağaçların altına ve etrafına inşa edilmişti. Yer seviyesinden bakıldığında sadece en üst katı görülebiliyordu. Aşağıya doğru uzayan bir tünel boyunca birkaç kat daha vardı. Evin genişliğini artıran şey bu tünelin uzunluğuydu. Uçtan uca yürümek sabah vaktinin yarısına mal oluyordu. Evin etrafı gözcü katmanları ve halkalarıyla çevrelenmişti: Ağaçlarda, yerde, yosun kaplı çatıların ve duvarların üzerinde.

Beron'un bilgisi dışında hiçbir düşman evine yaklaşamazdı. Ve o izin vermeden hiç kimse dışarı çıkamazdı.

Lucien'in omuzları gevşeyince, zihnindeki haritada gözcülerin devriye rotaları ve nöbet yerlerini geride bıraktığımızı anladım.

Benim omuzlarım çoktan düşmüştü.

Geceleri Lucien'in nefesleri daha farklı, daha derin bir ritme düşene kadar gözlerimi kırpmadığım için uykumu alamıyordum. Bunu daha fazla sürdüremeyeceğimi biliyordum ama kalkan çekme yeteneğim olmadan, herhangi bir tehlikeyi algılama yeteneğim olmadan...

Rhys'in beni arayıp aramadığını merak ediyordum. Sessizliği fark edip etmediğini.

Bir mesaj göndermeliydim. Yolda olduğumu ve beni nasıl bulacağını söylemeliydim.

Periboğan. En başından beri bağdaki boğukluğun nedeni buydu. Belki de Ianthe'yi oracıkta öldürmeliydim.

Ama artık olan olmuştu.

Biraz soluklanmak için oturup ağrıyan gözlerimi ovuştururken yeni ödülümüzün gölgesindeydik: İri, sulu meyvelerle dolu bir elma ağacı.

Çantamı alabildiği kadar elmayla doldurdum. Çoktan mideme indirdiğim iki elmanın çöpü hemen yanımda dururken, tatlı çürük kokuları, en az yere düşen elmalarla kendilerine ziyafet çeken arıların vızıltısı kadar huzur vericiydi. Öne uzattığım bacaklarımın üstünde güzelce parlatılıp yemeye hazır şekilde bırakılmış üçüncü bir elma duruyordu.

Hybern soylularının yaptıklarından sonra elmaya tövbe etmem gerekirdi ama açlık söz konusu olduğunda kırmızı çizgilerim her zaman bulanıklaşmıştı.

Ben kendi elmamı dişlerken, birkaç adım ötemde oturan Lucien dördüncü elmasının çöpünü çalılara fırlattı. "Çiftliklerin ve tarlaların yakınındayız," diye açıkladı. "Kimseye görünmeden yol almalıyız. Babam mahsullere doğru dürüst para vermediği için çiftçiler her ilave kuruşun hesabını yapar."

"Buna Yüce Lord'un oğullarından birinin yerini para karşılığında satmak da dahil mi?"

"Özellikle de bu yolla."

"Seni sevmezler mi?"

Çenesi kasıldı. "Yedi oğlun en küçüğü olarak pek ihtiyaç duyulan ya da sevilen biri değildim. Belki de böylesi daha iyiydi. Babamın topraklarımızdaki bazı bölgeleri yönetsinler diye kapı dışarı ettiği ağabeylerime kıyasla derslerime çok daha fazla zaman ayırabildim ve hiç kimse uzun veliaht listesindeki herkesi

öldürerek yukarı tırmanmayı deneyeceğime ihtimal vermediği için dilediğim kadar savaş eğitimi alabildim. Ve derslerden ve eğitimlerden sıkılınca da...bu toprakları bu topraklarda yaşayan halktan öğrenebildiğim kadar öğrendim. Bu arada halkı da tanıdım."

Serbest bıraktığı kızıl saçları öğle güneşi altında kan ve şarap tonlarında parlarken, inleyerek ayağa kalktı.

"İstenmeyen, avare bir evlattan çok, bir Yüce Lord gibi konuşuyorsun," dedim.

Uzun, delici bakışlar. "Abilerim sırf benden nefret ettikleri için mi beni ortadan kaldırmak istiyorlar sanıyordun? "

Omurgamdan aşağıya inen ürpertiye engel olamadım. Elmamı bitirdikten sonra ayağa kalkıp alt dallardan bir tane daha kopardım. "Peki, ister miydin – babanın tacını?"

Lucien, dalgın dalgın, "Bunu daha önce soran olmadı," diye cevap verdiğinde, ağaçtan düşen çürük elmalara basmaktan kaçınarak tekrar yola koyulmuştuk. Hava tatlı tatlı kokuyordu. "Ne o tacı kazanmak için dökülmesi gereken kana değerdi, ne de tacın hükmedeceği bu cerahatli saraya. Tacı alacaktım ama sadece üçkâğıtçı, ikiyüzlü bir güruhu yönetecektim."

Bir zamanlar giydiği maske aklıma gelince kendimi tutamayarak "Tilkilerin Efendisi," diye pofurdadım. "Ama soruma cevap vermedin: Kendi halkın seni neden satsın?"

Önümüzdeki hava aydınlandı: Uzaktaki ağaçlarla aramızda altın sarısı bir arpa tarlası dalgalanıyordu.

"Jesminda'dan sonra, satarlar."

Jesminda. Adını daha önce hiç söylememişti.

Lucien ağır ağır sallanan başakların arasına daldı. "Jesminda onlardan biriydi." Hışırdayan arpalar yüzünden sesi zar zor duyuluyordu. "Ve onu korumayı başaramayınca...hepsinin güvenine de ihanet etmiş oldum. Abilerimden kaçarken bazılarının evine sığınmak istedim. Onun başına gelenlere izin verdiğim için kapıları yüzüme kapattılar."

Lekesiz, masmavi göğün altında, altın ve fildişi renkli dalgaların ortasındaydık.

"Onları suçlayamam," diye bitirdi.

Verimli vadiyi akşama doğru arkamızda bıraktık. Lucien gecelemek için durmayı önerdiğinde devam etmek için ayak diredim – griye boyanan dik tepelere, bir tarafı Güz Sarayı'na, diğer tarafı Kış Sarayı'na ait olan, karla kaplı dağlara doğru. Bir-iki gün içinde sınırı geçmeyi başarabilirsek, güçlerim Rhys'le temas kuracak kadar geri gelmiş olabilirdi. Ya da yolun geri kalanını yabalayacak kadar.

Yürümek kolay bir yolculuk şekli değildi.

Yer yer engerekler gibi tıslayan, uzun, beyaz otlarla ve yosunla kaplı bayır, devasa, sarp kayalarla doluydu. Yükseğe çıktıkça rüzgâr saçlarımızı dövüyor, sıcaklık gittikçe düşüyordu.

Bu gece... Ateş yakmayı göze almak zorunda kalabilirdik. Sırf hayatta kalmak için.

Nefes nefese kalan Lucien'le birlikte devasa bir kayayı tırmanırken vadi ayaklarımızın altında göz alabildiğine uzanıyor, arkasındaki orman da renklerin birbirine karıştığı bir nehri andırıyordu. Tırmandığımız dağ geçidinin bir sonu varsa bile henüz göremiyorduk.

Kayanın üstündeki düzlüğe kendini çeken Lucien, "Senin nefesin nasıl yetiyor?" diye sordu, nefes nefese.

Örgümden kurtularak yüzümü döven saçlarımı geriye attım. "İdmanlıyım."

"Dagdan'a kafa tutup paçayı kurtardığında o kadarını anlatmıştım."

"Sürpriz unsuru benden yanaydı."

Bir sonraki kayadaki çıkıntıya uzandığım sırada Lucien usulca, "Hayır," dedi. "Her şey senin kontrolündeydi." Parmaklarımı kayaya saplayıp kendimi yukarı çekerken tırnaklarım isyan etti. "Arkamı kolladın," diye devam etti. "Onlara karşı, Ianthe'ye karşı

teşekkür ederim."

Sözleri içime işleyince etrafımızda kükreyen rüzgâra şükretim – sırf gözlerimdeki yaşarmanın asıl nedenini perdelediği için.

Sonunda uyudum.

En yeni mağaramızdaki alev çıtırtılarına sıcaklık ve göreceli uzaklık da eklenince, sonunda içim geçti.

Ve sanırım uyurken Lucien'in zihninde yüzdüm – sanki gücümün küçük bir közü nihayet geri gelmiş gibi.

Zar zor sığdığımız küçük mağaramızı, minik ateşimizi, pütürlü mağara duvarlarını gördüm. Dışarıda uğuldayan zifiri geceyi, nöbet tutan Lucien'in dikkatini çeken sesleri duydum.

Lucien bir ara dikkatini bana çevirip uzun uzun baktı.

Uyurken ne kadar genç göründüğümü, ne kadar insana benzediğimi bilmiyordum. Saç örgüm omuzlarımın üzerinde duran bir halat gibiydi, ağzım hafif açıktı, yüzümde az uyku ve az yemekle geçen günlerin perişanlığı vardı.

Lucien'in pelerinini çıkardığını ve battaniyemin üzerine örttüğünü gördüm.

Derken, rüyalarım yön değiştirip başka yerlere kanat açarken, kendimi geri çekip onun zihninden çıktım. Bir yıldız denizinin beni kucağında sallayarak uyutmasına izin verdim.

Bir el yüzümü öyle sıkı kavradı ki kemiklerimin iniltisiyle sıçrayarak uyandım.

Duygusuz bir erkek sesi, "Bakın kimi bulduk," dedi, yayvan yayvan.

Bu yüzü tanıyordum – kızıl saçlarını, soluk benzini, sırıtışını. Hırlayan Lucien'i yerde tutan diğer iki adamı da tanıyordum.

Lucien'in abileri.

12. BÖLÜM

Boğazıma bir bıçak dayayan adam Lucien'e hitap ederek, "Babam uğrayıp bir merhaba demedin diye çok bozuldu," dedi.

Lucien, üst perdeden, "Şu anda bir görevdeyiz ve acelemiz var," diye yanıtladı.

Adam bıçağı boğazıma biraz daha bastırırken keyifsiz bir kahkaha attı. "Tabi tabi. Tamlin'i boynuzlayarak kaçtığınıza dair söylentiler de sadece dedikodu." Sırıtması genişledi. "İçinde böyle bir şey tuttuğunu bilmezdim, kardeşim."

Diğer adamlardan biri, "Anlaşılan, artık *kızın* içinde tutuyor," diyerek kişnedi.

Bakışlarımı tepemdeki adama çevirdim. "Bizi hemen bırakın."

"Saygıdeğer babamız sizi görmek istiyor," dedi yılan gülümsemesiyle. Bıçak yerinden oynamadı. "Yani bizimle birlikte onun evine geliyorsunuz."

Lucien, "Eris," diye uyardı.

İsim beynimde yankılandı. Tepemde, sadece bir karış ötemde... Mor'un eski nişanlısı. Sınırda Mor'un parçalanmış bedenini bulunca öylece bırakıp giden adam. Yüce Lord'un vârisi.

Hayali pençelerimin avuçlarıma battığına yemin edebilirdim.

Bir-iki gün daha...ve pençelerimi onun gırtlağına geçirebilirdim.

Ama o kadar zamanım yoktu. Elimde sadece içinde bulunduğum an vardı. Bunu heba etmemeliydim.

Eris, soğuk ve bezgin bir sesle, "Ayağa kalk," dedi.

İşte o anda, bir sopayla dürtülmüş gibi silkinerek uyandığını hissettim. Sanki burada, kendi toprağında, kendi safkan hanedan üyelerinin arasında olunca, bir şekilde hayata dönmüş, kabararak zehrin üzerine çıkmıştı. Zehri buharlaştırmıştı.

Eris'in bıçağını boğazımda tutarak beni yerden kaldırmasına izin verdim. Diğer ikisi de Lucien'i çekiştirip ayaklarının üzerine diktiler.

Heba etme. Ortamdan faydalan.

Lucien'in gözünün içine baktım.

Kanımın kaynamasıyla birlikte şakaklarımda ve üst dudağımda boncuk boncuk biriken terleri fark etti.

Çenesini belli belirsiz kaldırıp indirerek anladığını işaret etti.

Eris bizi Beron'a götürecekti ve Yüce Lord ya zevk olsun diye ikimizi de öldürecek, ya en yüksek fiyatı verene satacak ya da süresiz olarak hapsedecekti. Ve Lucien'in sevgilisine yaptıklarından sonra, Mor'a yaptıklarından sonra...

Nihayet bıçağını indiren Eris, "Önden buyur," dedi lakayt bir ses tonuyla. Yürümem için beni itekledi.

Bekliyordum. Denge, demişti Cassian, bir kavgadan galip çıkmak için çok önemlidir.

Ve Eris beni iterken ters ayağı üzerinde yakalanınca, itekllenmenin verdiği ivmeyi kullandım.

Arkama o kadar büyük bir hızla döndüm ki açık bıraktığı gardına sokulduğumu bile göremeden dirseğimi burnuna geçirdim.

Eris geriye sendeledi.

Lucien hızla yana kaçarken diğer ikisine bir ateş topu savurdum ve çığlık çığlığa mağaranın içine çekilmelerini sağladım.

İçimdeki alevin her damlasını serbest bırakarak onlarla ara-

mıza bir ateş duvarı ördüm. Lucien'in abilerini mağaranın dibine hapsettim.

"*Kaç*," dedim nefes nefese ama Lucien çoktan yanıma gelmiş, ben ateşin şiddetini artırırken kollarıma alttan destek vermeye başlamıştı. Bu onları çok fazla tutamazdı. Üstelik başka bir gücün gittikçe artan bir şiddetle karşı koyduğunu hissedebiliyordum.

Ama elimizde bir güç daha vardı.

Lucien benimle aynı anda bunu anladı.

Alnındaki terler sıcaktan köpürürken yalazlı bir güç topu hemen üstümüzdeki kayalara çarptı. Aşağıya toz ve moloz yağdı.

İçimdeki gücün son damlasını Lucien'in ikinci darbesine ekledim.

Ve üçüncüsüne.

Eris'in öfkeden mosmor kesilmiş yüzü yeni dövülmüş bir gazap tanrısı gibi parlayarak ateş ağımdan çıkmak üzereyken Lucien'le birlikte mağaranın tavanını çökerttik.

Kayaların arasından uçuşan binlerce yılan dili gibi alevler fışkırdı – ama göçükte en ufak bir artçı çöküntü olmadı.

Lucien, nefes nefese, "Çabuk," dediğinde onaylamak için nefesimi harcamadım. Birlikte yalpalayarak gecenin karanlığına çıktık.

Çantalarımız, silahlarımız, yiyeceklerimiz...hepsi mağarada kalmıştı.

Ben de iki bıçak vardı, Lucien'de bir. Benim pelerinim üstümdeydi ama Lucien...hakikaten kendininkini benim üstüme sermişti. Durmaya cesaret edemeden, kayalara tutunup kendimizi çekerek dağın yamacını tırmanırken, soğuktan titriyordu.

İnsan olarak kalsaydım, çoktan nalları dikmiş olurdum.

İliklerimize işleyen soğuk ve kızgın kamçı darbeleri gibi yüzümüzde patlayan, uğultulu rüzgâr. Dişlerim takırdıyordu ve parmaklarım öyle kaskatı kesilmişti ki güçbela tırmandığımız dağın her kilometresinde buzlu graniti kavramak daha da güçleşiyordu. Büyük ihtimalle ikimizi soğuk bir ölümden uzak tutan tek şey,

damarlarımızda içten içe yanan ateş cevheriydi.

Bir kez olsun durmadık, çünkü dile getirmesek de eğer durursak soğuğun kalan son sıcaklığımızı da emmesinden ve bir daha hareket edememekten korkuyorduk. Ve Lucien'in abilerinin bize yetişmesinden.

Tekrar tekrar denedim. Bağ üzerinden Rhys'e seslenmeyi. Yalabalamayı. Kanatlarımı çıkarıp zar zor tırmandığımız dağ geçidinin, yer yer iyice yoğunlaşıp belimize kadar yükseldiği için üzerinden emeklemek zorunda kaldığımız kar tabakasının, derilerimizi sıyrıklar içinde bırakan buzların üzerinden ikimizi de uçurmayı.

Ama periboğanın boğucu pençeleri gücümün çoğunu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

Dar dağ geçidinin karşı tarafından hücum eden dondurucu rüzgâra karşı gözlerimizi kısarak yol alırken, Kış Sarayı sınırına yaklaşmış olmalıyız dedim kendi kendime. Yaklaşmıştık ve sınırı geçtiğimiz andan itibaren ne Eris ne de diğerleri başka bir sarayın topraklarına ayak basmaya cesaret edebilirdi.

Her adımda kaslarım feryat ediyor, kar suyuyla sırılsıklam olan botlarımın içindeki ayaklarım tehlikeli derecede hissizleşiyordu. İnsan topraklarında yeterince kış geçirmiştim – dışarıda kalmanın tehlikelerini, soğuğun ve ıslaklığın yarattığı tehditleri bilecek kadar.

Bir adım arkamdan nefes nefese gelen Lucien'le birlikte yol alırken karşımızdaki kaya ve kar tabakası aralanarak yıldızlı bir geceyi açığa çıkardı. Ve yeni dağları. Neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktım.

Sürüden ayrılan bukleleri karla kabuk bağlayan Lucien, "Devam etmeliyiz," dediğinde sesimin beni terk edip etmediğini hakikaten merak ettim.

Buzlar soğuktan donan burun deliklerimi gıdıklıyordu. "Daha fazla dayanamayız; biraz ısınıp dinlenmeye ihtiyacımız var."

"Abilerim..."

"Devam edersek ölürüz." En iyi ihtimalle, el ve ayak parmakla-

rımızı kaybederdik. Önümüzde tehlikeli derecede dik inen yamacı işaret ettim. "Gece vakti bunu göze alamayız. Bir mağara bulup ateş yakmaya çalışalım."

"*Neyle?*" diye çıkıştı. "Etrafta odun görüyor musun?"

Yola devam etmekle yetindim. Tartışarak kaybedecek enerjim de yoktu, zamanım da.

Zaten verilecek bir cevabım da yoktu.

Geceyi sağ salim atlatabilecek miydik acaba?

Bir mağara bulduk. Rüzgârdan ve gözlerden uzak, derin bir mağara. Rüzgârın lehimize eserek kokularımızı gizlediğinden emin olunca ayak izlerimizi dikkatle örterek içeriye girdik.

Şansımız buraya kadardı. Ne ortalıkta odun vardı, ne de damarlarımızda ateş.

Böylece elimizdeki tek seçeneği kullandık: Vücut sıcaklığı. Mağaranın en kuytu köşesine çekilip pelerinimi omuzlarımıza aldık ve her yerimizden şıpır şıpır sular damlarken soğuktan titreyerek kalça kalçaya ve kol kola oturduk.

Dişlerimin takırtısından rüzgârın boğuk uğultusunu zar zor duyuyordum.

Bağ üzerinden *bul beni, bul beni, bul beni* diye bağırmayı denedim. Ama eşimin muzip sesi cevap vermedi.

Kükreyen boşluk dışında çıt çıkmıyordu.

Lucien, "Bana ondan bahset," dedi fısıltıyla. "Elain'den." Karanlıkta yanı başımızda çömelen ölüm onun aklına da kendi eşini getirmiş olmalıydı.

Zangır zangır titremekten iki kelimeyi bir araya getiremeyince hiçbir şey söylememeyi düşündüm ama... "Bahçesine âşık. Toprakla uğraşmayı oldum olası sevdi. Açlıktan nefesimizin koktuğu zamanlarda bile sıcak aylarda küçük bir bahçe yapmayı başardı. Ve servetimize...geri kavuşunca, kendini bahçe yapımına ve bakımına adadı. Hayatında bundan daha güzel bahçeler görmemişsindir. Prythian'da bile. Hizmetkârları deli ediyordu, çünkü normalde bu

leri onların yapması, leydilerinin ise oradan buradan birkaç gül kesmesi gerekiyordu ama Elain şapkasıyla eldivenlerini giyip topyağa diz çöküyor ve yabani otları yoluyordu. Bunun dışındaki her konuda safkan bir leydi gibiydi."

Lucien uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Gibiydi," diye mırıldandı. "Ölmüş gibi konuşuyorsun."

"Kazan onda neleri değiştirdi bilmiyorum. Eve dönmek gibi bir seçeneğinin olduğunu sanmıyorum. Ne kadar can atarsa atsın."

"Savaş olsun olmasın, Prythian'ın daha iyi bir seçenek olduğu ortada."

Kendimi iyice hazırladıktan sonra, "O nişanlı, Lucien," diye açıkladım.

Yanımda tepeden tırnağa kaskatı kesildiğini hissettim. "Kiminle?"

Alttan alta şiddet tehdidiyle yüklü, düz, buz gibi bir soru.

"Bir insan lordun oğluyla. Perilerden nefret eden, bütün hayatını ve servetini onları, yani bizi avlamaya harcayan bir lordun oğluyla. Bana bunun bir aşk evliliği olduğunu ama müstakbel kaynpederinin perilerle yürüttüğü savaşı devam ettirebilmek için Elain'in çeyizine göz koyduğunu söylediler."

"Demek Elain bu lord çocuğuna âşık." Soruya benzemiyordu.

"O böyle söylüyor. Nesta... Nesta baba-oğulun peri öldürme takıntısını ciddi derecede tehlikeli buluyor. Ama bu endişesinden Elain'e hiç bahsetmedi. Ben de bahsetmedim."

"Eşim bir insanla nişanlı." Benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibiydi.

"Üzgünüm, ben..."

"Onu görmek istiyorum. Bir kerecik. Sadece –emin olmak için."

"Neyden?"

Islak pelerinimi daha yukarı çekiştirdi. "Uğrunda savaşmaya değip değmeyeceğinden."

Buna değeceğini söylemeye, ona bu tür bir ümit vermeye gönlüm razı olmadı, çünkü Elain nişanı bozmamak için gücü dahilin-

deki her şeyi yapabilirdi. Ölümsüzlük yüzünden bu ihtimal ortadan kalkmış olsa bile.

Lucien başını arkamızdaki mağara duvarına dayadı. "Ayrıca senin eşine buna nasıl katlandığını sorarım. Senin başkasıyla nişanlı olduğunu bile bile. Başka bir erkekle aynı yatağı paylaştığını bile bile."

Buz kesen ellerimi koltukaltlarıma sokup önümdeki karanlığa baktım.

"Ne zaman öğrendiğini söylesene," dedi, dizini dizime yaslayarak. "Rhysand'ın eşin olduğunu. Tamlin'i sevmeyi bırakıp *onu* sevmeye ne zaman başladığını."

Sessiz kalmayı tercih ettim.

"Bizi terk etmeden öncesine kadar uzanıyor mu?"

Karanlıkta yüzünü zar zor seçtiğim halde başımı hızla ondan tarafa çevirdim. "O günden aylar sonrasına kadar Rhysand'a elimi bile sürmedim."

"Dağın Altı'nda öpüştünüz."

"Dans meselesinde olduğu gibi bu konuda da fazla bir seçeneğim yoktu."

"Buna rağmen şu anda âşık olduğun erkek o."

Bilmiyordu – Gece Sarayı Yüce Lordu'nun kişisel geçmişi ve sırları hakkında, bunların kalbimdeki buzları nasıl erittiği hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Bunları anlatmak bana düşmezdi.

"Altı ay önce Rhys'in içinde bulunduğu durumda olduğun hesaba katılırsa, eşime âşık olduğum için sevinmen gerekiyor."

"Bizi *terk ettin*."

Bizi. Tamlin'i değil. *Bizi*. Kelimeler mağara duvarlarının ötesinde uğuldayan rüzgâra ve kırbaç gibi savrulan kara doğru karanlıkta yankılandı.

"Sana o gün ormanda da söyledim: ben seni fiziksel olarak terk etmeden çok önce sen beni yüz üstü bırakmıştın." Tekrar titrerken onunla temas ettiğim her noktadan, sıcaklığına muhtaç olmanın çaresizliğinden nefret ettim. "Sen de Bahar Sarayı'na uymuyor-

dun, Lucien, en az benim kadar. Sunduğu zevklerden ve aksiyondan hoşlanıyordun. Ama sakın bundan daha *fazlası* için yaratılmadığını söyleme."

Metal gözü vınladı. "Peki sence, tam olarak, ne için yaratılmışım? Gece Sarayı için mi?"

Cevap vermedim. Dürüst olmak gerekirse bir cevabım yoktu. Eve varacak kadar yaşayabilirsek, Yüce Leydi olarak ona bir mevki önerebilirdim. Bunu daha çok Elain'i Bahar Sarayı'na gitmekten alıkoymak için yapardım ama Lucien'in arkadaşlarıma karşı ayakta kalabileceğinden şüphem yoktu. Ve içimdeki küçük, korkunç bir parçam, aklıma gelen bir düşünceyle zevkten dört köşe oldu: Tamlin'den bir şey daha koparmıştım; hem de hayati derecede önemli, esaslı bir parça.

"Şafakta yola çıksak iyi olur," diye kesip attım.

Geceyi sağ salim atlattık.

Yamaçtan dikkatle inmeye başladığımızda her yerim tutulmuştu ve ağrıyordu. Ne Lucien'in abilerinden bir iz vardı, ne de herhangi bir yaşam belirtisi.

Sonunda sınırı geçip Kış Sarayı topraklarına ayak bastığımızda hiçbirinin önemi kalmadı.

Dağın ardında göz alabildiğine uzanan buzlu bir ova vardı. Burayı geçmek günler alacaktı ama fark etmezdi: Damarlarımda küçük bir ateş yakarak ikimizi ısıtmaya yetecek bir güçle uyanmıştım. Periboğanın etkileri kayboluyordu – ama yavaşça. Çok yavaşça.

Yabalayacak hale gelene kadar donmuş ovayı yarılayacağımıza bahse girerdim. Elbette şansımız yaver giderse ve birilerine yakalanmazsak.

Rhys'in Kış Sarayı'yla ve sarayın Yüce Lord'u Kallias'la ilgili verdiği tüm derslerin üzerinden geçtim.

Kükreyen şöminelerle dolup taşan, yaprak dökmeyen bitkilerle bezenmiş, yüksek, enfes saraylar. Sarayda en tercih edilen yol-

culuk şekli, karda ve buzda yürümeye uygun yayvan toynakları olan kadife boynuzlu ren geyiklerinin çektiği ahşap kızaklardı. İyi eğitimli askeri birlikleri vardı ama istenmeyen ziyaretçilere karşı çoğunlukla dev kutup ayılarına bel bağlıyorlardı.

Kürkleri sayesinde araziye mükemmel şekilde uyum sağlayan bu yaratıkların buzun üzerinde bizi beklememesi için dua ettim.

Gece Sarayı'yla Kış arasındaki ilişkiler fena olmasa da biraz muğlaktı – Amarantha'dan sonra bütün ilişkilerimizde olduğu gibi. Birçok saray üyesi Amarantha tarafından vahşice katledildiğinden beri. Katledilenlerin arasında düzinelerce Kış Sarayı çocuğunun da olduğunu hatırlayınca midem burkuldu.

Hayal bile edemiyordum: Onca kayıp, öfke, ıstırap. Rhys'in beni eğittiği aylar boyunca aklıma takılan soruları dillendirecek cesareti bulamamıştım. Onlar kimin çocuklarıydı? Sonuçları ne olmuştu? Bu Amarantha'nın işlediği suçların en kötüsü müydü, yoksa sadece sayısız benzerlerinden biri miydi?

Ama Kış, ikircikli hukukumuza rağmen, Mevsim Sarayları'ndan biriydi. Tamlin'in ve Tarquin'in tarafını tutabilirlerdi. Güneş Sarayları hâlâ bizim en iyi müttefiklerimizdi: Şafak ve Gün. Ama bizim için fazla kuzeydeydiler – Güneş ve Mevsim saraylarını ayıran kuşağın yukarısında. Dağın Altı'nı ve Dokumacı'nın kulübesini içine alan, kutsal, sahipsiz toprakların yukarısında.

O ölümcül, kadim ormana ayak basmadan önce eve gitmiş olurduk.

Bir gün ve geceyi daha atlattıktan sonra dağları tamamen geçip kalın buz tabakasına ayak basmayı başardık. Etrafta büyüyen tek bir bitki bile yoktu ve sert toprağa ayak bastığımızı ancak altımızda biriken kalın kar tabakasından anlıyordum. Diğer zamanlarda, mütemadiyen, cam kadar berrak olan buz tabakasından altımızdaki karanlık, dipsiz gölleri görebiliyorduk.

En azından kutup ayılarına rastlamadık. Ama asıl tehdit, hemen fark ettiğimiz üzere, başımızı sokacak bir yerin olmamasıydı: Buzun üzerinde rüzgâra ve soğuğa karşı siper alabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Cılız güçlerimizle yakacağımız bir ateş etraftan anında fark edilirdi. Donmuş bir gölün üstünde ateş yakmanın pratikliğinden bahsetmiyorum bile.

Lucien, güneş ufukta kendini gösterip çürük mavi ovayı altın rengine boyarken, "Bu gece buz kütlelerini ısıtıp yumuşatarak kendimize bir sığınak yaparız," dedi.

Bunu kafamda evirip çevirdim. Uçsuz bucaksız görünen bir gölün ilk yüz metresini ancak kat etmiştik. Nerede bittiğini ayırt etmek imkânsızdı. "Sence o zamana kadar gölü geçmiş olur muyuz?"

Lucien şafağın söktüğü ufka doğru baktı. "Muhtemelen. Ama nereye kadar uzandığını kim bilebilir?" Hakikaten de kar birikintileri altımızdaki buz tabakasının büyük kısmını gizliyordu.

"Belki başka bir yolu vardır..." diye fikir yürüterek arkama, terk ettiğimiz küçük kampa doğru baktım.

Lucien'de benimle aynı anda baktı. Ve ikimiz de gölün kıyısından bize bakan üç siluet gördük. Gülümsüyorlardı.

Eris alevler içindeki elini kaldırdı.

Alevler. Üzerinde durduğumuz buzu eritecek alevler.

13. BÖLÜM

"Koş," diye fısıldadı Lucien.

Bakışlarımı abilerinden uzaklaştırmaya cesaret edemedim. Hele de Eris elini gölün donmuş kıyısına indirirken. "Koşayım da nereye?"

Et buzla buluştu ve buharlar yükseldi. Buz bizi hedef alan bir hat boyunca saydamlaşıp çözülmeye başladı.

Koştuk. Kaygan buz üzerinde tehlikeli bir depar atınca beni ayakta tutmak için çabalayan ayak bileklerim acıyla haykırdı.

Göl önümüzde sonsuza dek uzanıyordu. Ve güneş tam olarak uyanmadığı için tehlikeleri fark etmek daha da güçleşecekti.

"Daha hızlı," diye emretti Lucien. Arkamızdan geliyorlar mı diye başımı çevirmek üzereyken, "Sakın bakma!" diye haykırdı. Ben daha tökezlediğimi bile anlamadan hızla elini uzatıp dirseğimden tuttu.

Nereye gitsek nereye gitsek nereye gitsek

Botlarımı bastığım yerlerden sular sıçrıyordu. Çözülen buzlar. Eris milenyumların buzunu çözmek için ya bütün gücünü harcıyordu, ya da sırf bize işkence etmek için ağırdan alıyordu.

Lucien, "Zikzak," dedi, nefes nefese. "Koşarken zikzak çizsek hiç fena..."

Beni kenarı itince dengemi sağlamak için kollarımı sallayarak salpaladım.

Az önce durduğum yere şimşek gibi bir ok çarpıp buzdan sekti.

Lucien, *"Daha hızlı,"* diye bağırınca hiç tereddüt etmedim.

Anında fırlayıp var gücümle depar attım. Lucien'le zaman zaman birbirimizin önünden geçerek çapraz koşu yaparken oklar ateşlenmeye devam etti. Düştükleri yerden buz parçaları sıçrıyordu ve ne kadar hızlı koşarsak koşalım ayaklarımızın altındaki zemin eridikçe eriyordu.Buz. Benim damarlarımda da buz vardı ve artık Kış Sarayı topraklarında olduğumuza göre...

Görüp görmemeleri umurumda değildi. Gücümü. Kallias'ın gücünü. Özellikle de diğer seçenekler bundan kat kat daha beterken.

Elimi önüme doğru, buzun inlediği ve eriyen bir lekenin genişlediği yere doğru uzattım.

Avucumdan püsküren buzlar gölü tekrar dondurdu.

Koşarken elimin her ileri savruluşunda buz atışlarını tekrarladım ve Eris'in önümüzde eritmeye çalıştığı yerleri dondurdum. Bir ihtimal, sadece bir ihtimal, eğer gölü geçebilirsek ve arkamızdakiler da o sırada gölün üzerinde bulunmak gibi bir aptallık yaparlarsa... Suyu buza çevirebildiğime göre buzu da pekâlâ suya dönüştürebilirdim.

Lucien'le tekrar çapraz geçiş yaparken kocaman açılmış gözlerinin içine baktım ve planımı söylemek için ağzını açtım ama o anda... Eris'i gördük.

Arkamızda değil. Önümüzde.

Çığlığımı boğazıma tıkayan kişi Eris değil, hemen yanında duran kardeşiydi ve bana nişanladığı ok çoktan yola çıkmıştı. Kendimi yana atıp yuvarlandım.

Ama yeterince hızlı değildim.

Ok değdiği yeri yakarak yanağımı ve kulağımı sıyırdı. Lucien haykırdı ama başka bir ok havalanmıştı bile.

Bu kez sağ kolumu delip geçerek saplandı.

Darbenin etkisiyle yere kapaklanırken kolum acıyla haykırdı.

dizlerim inledi, ellerimle yüzüm buz kesikleriyle doldu.

Üçüncü kardeş buzda çıkardığı gürültülü adımlarla arkamdan yaklaşıyordu. Dudağımı kanatacak kadar sertçe ısırarak ceketimle gömleğimin kol kısımlarını yırttım, okun ucunu kırıp etimden çıkardım. Çatlayan sesimle attığım çığlık buzun üstünde yankılandı.

Sol kolumu acı içinde bırakan bir debelenmeyle yeniden ayağa kalktığımda son iki Illyria bıçağı iki elimdeydi ve bana doğru bir adım atan Eris kurt gibi gülümsüyordu.

Etrafımdaki buzlar erimeye başladı.

"Bu durum iki şekilde son bulabilir: Suyu boyladıktan sonra buz tekrar donunca dışarı çıkmak için bana yalvarırsın," dedi Eris, yayvan yayvan. Arkasında, diğer abileri tarafından önü kesilen Lucien, kendi bıçağını çekmiş karşısındaki iki rakibini kolluyordu. "Ya da paşa paşa elimi tutarsın. Sonuçta iki durumda da benimle geliyorsun."

Kolumdaki yara çoktan kapanmaya başlamıştı. İyileşme gücü: Damarlarımda tekrar uyanan Şafak güçlerinden biri.

Ve eğer bu işliyorsa...

Eris'e hamlemi okuyacak zaman vermedim.

Derin bir nefes aldım.

Beyaz, kör edici ışık içimden çıkıp patladı. Eris bir küfür savurarken koştum.

Ona doğru değil, çünkü hâlâ bıçaklarımı ustalıkla kullanamayacak kadar yaralıydım. Ters tarafa, geldiğimiz kıyıya doğru koştum. Kendimi de yarı kör yaptığım için tekin olmayan, yarı erimiş lekeleri yalpalayarak geçtikten sonra var gücümle depar attım.

Topu topu yirmi adım atmıştım ki Eris tam önüme yabalayıp kolunu savurdu.

Elinin tersiyle yüzüme öyle bir vurdu ki dişlerim dudaklarımı kesti.

Daha yere bile düşemeden kolunu tekrar savurdu ve tam karnıma isabet ederek ciğerlerimdeki havayı boşaltan bir yumruk attı. Lucien biraz ötede iki abisinin üzerine atılmıştı. Metaller ve alev-

havada savrulup çarpışıyor, buzlar sağa sola püskürüyordu.

Yere düşmemle Eris'in saçlarıma yapışması, parmaklarını saç köklerime dolayıp gözlerimden deli gibi yaş getirecek kadar sert-e asılması bir oldu. Ardından beni kıyıya, buzun kenarına doğru sürüklemeye başladı.

Karnıma yediğim yumruğa karşı boğazımdan bir yudum hava geçirip ciğerlerime göndermek için savaştım. Güçsüz tekmeler atarak debelenirken botlarım buza sürtüyordu ama Eris öyle sıkı tutuyordu ki...

Lucien'in bana seslendiğini duyar gibi oldum.

Dudaklarımı araladım ama ateşten bir bant ağzımı kapattı. Yakmıyordu ama Eris dilediği anda yakabileceğini belli edecek kadar sıcaktı. Aynı bantlar el ve ayak bileklerimi de bağladı. Boğazımı.

Ne yapacağımı, nasıl hareket edeceğimi, *bunu* nasıl durduracağımı bilemez haldeydim.

Kıyıya doğru, kıyıda yabalayarak beliren gözcü grubuna doğru yaklaşıyorduk. *Hayır, hayır, hayır...*

Bir karaltı önümüze gürültüyle düşerek buzu her yöne doğru çatlattı.

Hayır, gölge değil.

Bir Illyria savaşçısı.

Kanatlarını katlayıp beş yüz yıllık öfkeyle Eris'e hırlayan, pullu siyah zırhında ışıl ışıl yedi sifon taşıyan bir savaşçı: Cassian.

Ölü değil. Yaralı değil. Sapasağlam.

İyileşip güçlenmiş kanatlarıyla.

Alev bandının ardındaki dudaklarımdan titrek bir inleme döküldü. Cassian'ın sifonları buna tepki vererek parıldı etti. Sanki beni bu halde, Eris'in elinde görünce...

Arkamızda buza başka bir şey çarpınca etrafa gölgeler saçıldı.

Azriel.

Bunca zamandır güçlükle tuttuğum dizginlerimden boşanıp gözyaşlarına boğuldum. Azriel'i de hayatta ve sapasağlam görün-

ce. Eris'e, ölümcül bir sakinlikle, "Leydimi bırakmanı tavsiye ederim," diyen Cassian'ın elindeki, kendimi evimde hissettiren ikiz kılıçları görünce.

Eris cevap olarak saçlarımı daha sıkı tutunca acıyla inledim.

Cassian'ın yüzünü çarpıtan gazap kıyamet habercisiydi.

Ama ela gözleri benimkilerle buluştu. Sessiz bir talimat.

Beni eğitmek için aylarını harcamıştı. Sadece saldırmayı değil, aynı zamanda kendimi savunmayı da öğretmek için. Rakibin elinden nasıl kurtulacağımı tekrar tekrar anlatmıştı. Vücudumla birlikte aklımı da nasıl kullanacağımı.

Sanki günün birinde bu senaryonun gerçekleşeceğini biliyordu.

Eris elimi kolumu bağlamıştı ama hâlâ biraz kıpırdatabiliyordum. Büyümün bir kısmını hâlâ kullanabilirdim.

Ve Eris'in dengesini bozup elinden kurtulabilir, böylece Cassian'ın aramıza girip ona saldırmasına fırsat verebilirdim.

Tepemde heyula gibi dikilen Eris aşağıya bakma fırsatı bile bulamadan buzun üzerinde etrafımda döndüm ve bağlı ayaklarımı onun ayaklarının arasına soktum.

Dengesi bozulunca homurdanarak öne doğru eğildi.

Bağlı ellerimi yumruk yapıp bütün gücümle burnuna geçirdim. Kemik çatırtısıyla birlikte saçımı bıraktı.

Yerde yuvarlanıp ondan uzağa sürüklendim. Cassian hemen yanı başımda bitti.

İkiz kılıçlarıyla saldırdığında Eris ancak kendi kılıcını çekecek zamanı bulabildi.

Çelik şakırtıları buzun üzerinde yankılandı. Kıyıdaki gözcüler gerçek oklarla birlikte büyü okları da fırlattılar ama hepsi mavi renkli bir güç kalkanına çarparak sekti.

Azriel. Buzun diğer yanında Lucien'le birlikte diğer iki kardeşle ilgileniyordu. Lucien'in abilerinin Illyrialılara karşı ayakta kalmaları bile yabana atılmayacak bir eğitim aldıklarını kanıtlıyordu ama...

Damarlarımdaki buzu harekete geçirerek ağzımdaki tıkaca, el

Parmak bileklerimdeki bağlara odakladım. Ateşi söndürmeye, pışıldayıp uyutmaya...

Cassian ve Eris çarpıştılar, geri çekildiler, tekrar çarpıştılar.

Ateş urganları tıslayıp çözülerek beni serbest bıraktı.

Tekrar ayağa kalkıp bıçaklarıma uzandım ama yerlerinde değillerdi. İkisini de on metre geride düşürmüştüm.

Cassian rakibinin gardını bir çırpıda aştı. Karnına Illyria kılıcı saplanan Eris acıyla haykırdı.

Buz ve kar yakut kadar kırmızı kanlara boyandı.

O anda bu işin nereye varacağını gördüm: Beron'un üç oğlu ellerimizde can verecekti. Benim için kısa süreli, Cassian, Azriel ve Mor için beş yüz yıllık bir tatmin – ama Beron bu savaşta kimi destekleyeceğine henüz karar vermediyse...

Kullanacağım başka silahlar da vardı.

"Durun," dedim.

Yumuşak ve sakin bir emirdi.

Azriel ve Cassian itaat ettiler.

Lucien'in diğer abileri sırt sırta vermişti; kanlar içinde ve nefes nefeseydiler. Aynı şekilde nefes nefese kalan Lucien kılıcını indirmeden yerinde dururken, Azriel kendi kılıcındaki kanları silkeledikten sonra uzun adımlarla yanıma geldi.

Azriel'in ela gözlerine baktım. Hem çektiği acıyı, hem de ruh güzelliğini perdeleyen, ifadesiz yüzüne. Gelmişti. Cassian'la birlikte.

Illyrialılar iki yanımda durdu. Bir elini karnına bastıran Eris ateş saçan gözlerle bize baktı.

Ateş saçan – ama sonra, anlayan. Hem ona, hem diğer iki kardeşine, hem de kıyıdaki gözcülere hitap ederek; "Bunun için hepiniz ölmeyi hak ettiniz," dedim. "Hatta çok daha fazlasını. Ama sefil hayatlarınızı bağışlayacağım."

Eris karnındaki yaraya rağmen dudak büktü.

Cassian hırlayarak onu uyardı.

Ben sadece haftalardır üzerimde tuttuğum tılsımı kaldırarak

karşılık verdim. Ceketimle gömleğimi yırtarak açığa çıkardığım kolumda yaradan bir iz kalmamıştı. Ama tılsım kalkınca o terte-miz kolum helezonlu ve kıvrımlı mürekkeplerle bezendi. Yeni ur-vanımın ve eşlik bağımın işaretleri.

Uzun adımlarla yanımıza gelip Azriel'in diğer yanında ama gü-venli bir mesafede duran Lucien'in beti benzi attı.

"Ben Gece Sarayı Yüce Leydisi'yim," dedim usulca, hepsine. Eris'in alaycı gülümsemesi bile söndü. Kocaman açılan kehribar gözlerinde korkuya benzer bir şey dolaştı.

Lucien'in diğer abilerinden birisi, "Yüce Leydi diye bir şey yok," diye çemkirdi.

Dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Artık var."

Ve dünyanın bunu öğrenme vakti gelmişti.

Cassian'a bakınca gözlerinde parlayan gururu yakaladım. Ve rahatlamayı.

Çenemi kararlı şekilde yukarıda tutarak, "Beni eve götür," diye emrettim. Ardından Azriel'e döndüm: "İkimizi de eve götürün." Son olarak da Güz Sarayı veletlerine bakarak, "Savaş meydanın-da görüşürüz," dedim.

Yanımızda mı yoksa karşımızda mı savaşacaklarına kendileri karar verecekti.

Cassian'a döndüğümde kollarını açıp beni sıkıca kavradı; bir kanat ve güç patlamasıyla birlikte gökyüzüne fırladık. Arkamızda Azriel'le Lucien de aynı şekilde havalandılar.

Eris ve diğerleri aşağıdaki beyazlıkta kara noktalar gibi gö-rünene kadar yükselip hızla süzülmeye başladığımızda, "Hangi-si daha rahatsız görünüyor karar veremiyorum," diye gözlemledi Cassian. "Az mı, yoksa Lucien Vanserra mı?"

Omzumun üstünden geriye, gölgeokuyanın arkadaşımı taşıdı-ğı, ikisinin de konuşmamaya, bakışmamaya veya sohbet etmeme-ye özen gösterdiği yere doğru bakarken kıkırdadım. "Vanserra?"

"Bunca zamandır soyadını bilmiyor muydun?"

Gülen, yabani ela gözlerinin içine baktım.

Cassian'ın gülüşü yumuşadı. "Merhaba, Feyre."

Boğazım neredeyse acıyacak kadar düğümlendi. Kollarımı boynuna dolayıp sıkı sıkı sarıldım.

"Ben de seni özledim," dedi Cassian, beni sıkıca kucaklayarak.

Kutsal sekizinci bölgenin sınırına ulaşana kadar uçtuk. Cassian kadim ormanın önündeki karlı araziye iniş yaptığında, bogumlu ağaçların arasında Illyria derileri içinde ileri geri yürüyen sarışın kadını görür görmez ona doğru koştum.

Mor da beni, en az benim kadar sıkıca kucakladı.

Onu bırakmayı, başımı omzundan çekmeyi reddederek, "O nerede?" diye sordum.

"O – uzun hikâye. Çok uzaklarda ama son sürat eve dönüyor. Yolda." Mor yüzümü inceleyecek kadar geri çekildi. Dudakları kalbinde oyalanan kederle gerilmişti. Kulaklarımda kuruyan kan lekelerini nazikçe temizledi. "Dakikalar önce bağ üzerinden seni duydu. En yakında üçümüz vardık. Cassian'ı buraya yabaladım ama Eris ve diğerleri oradayken..." Gözleri suçluluk duygusuyla karardı. "Üstelik Kış Sarayı'yla aramız biraz gergin. Burada kalırsam Kallias'ın birliklerini güneye bakmaktan alıkoyabiliriz diye düşündük. En azından seni oradan alana kadar." Ve muhtemelen onu henüz hazır olmadığı Eris yüzleşmesinden uzak tutmak için.

Normalde ışıl ışıl olan yüzünü gölgelemeye devam eden utancı görünce başımı iki yana salladım. "Anlıyorum." Onu tekrar kucakladım. "Anlıyorum."

Mor cevap olarak kaburgalarımı kıracak kadar sıkıca sarıldı.

Azriel'le Lucien de etrafa karlar savurarak yanımıza indi. Mor'la nihayet birbirimizden ayrıldık ama üstü başı tıpkı benim gibi kar, kan ve çamurla kaplı Lucien'i gördüğü anda dostumun yüzü asıldı.

Cassian, "Eris'e ve diğer ikisine karşı savaştı," diye açıkladı Mor'a.

Cassian'ın ellerine bulaşan kanı gören ve ona ait olmadığını anlayan Mor'un gırtlağı inip kalktı. Kanın kokusunu da almış olmalıydı ki, "Eris?" diye sordu. "Yoksa onu..."

"Hayatta," diye cevapladı Azriel. Dikenli kanat uçlarında dönen gölgeler ayaklarımızın altındaki karın karşısında çok haşin görünüyordu. "Diğerleri de öyle."

Hepimizi tek tek süzen Lucien tedbirli ve sessizdi. En büyük abisiyle Mor arasında yaşananların ne kadarını biliyordu? Hiç sormamıştım. Sormayı bile düşünmemiştim.

Mor elini omzunun üstünden geriye atıp dalgalı altın saçlarını havalandırdı. "O halde eve gidelim."

"Hangisine?" diye sordum dikkatle.

Mor dikkatini tekrar Lucien'e çevirdi. Bakışları öyle ezici, öyle yargılayıcıydı ki Lucien'e neredeyse acıyacaktım. Saf gerçek bahşedilen Morrigan bakışı.

Lucien'de gördüğü bir şeyi yeterli bulmuş olmalıydı ki, "Kasaba evine," diye yanıtladı. "Orada seni bekleyen biri var."

14. BÖLÜM

Kendimi bunun hayalini kurmaktan alıkoymuştum. Tekrar kasaba evinin tahta panelli antresinde duracağım zamanın hayalini. Velaris semalarında süzülen martıların şarkısını duyacağım, şehrin kalbinden geçen Sidra Nehri'nin tuzlu kokusunu alacağım, arkamdaki pencerelerden içeriye akan gün ışığının sıcaklığını hissedeceğim zamanın hayalini.

Hepimizi yabalayan Mor arkamda durup usulca soluklanırken, hepimiz etrafını inceleyen Lucien'e baktık.

Metal gözü vınlarken diğer gözüyle antreye açılan odaları taradı. Yemek odasını; küçük ön bahçeye ve ardındaki sokağa bakan oturma odasını; ikinci kata çıkan merdivenleri; merdivenlerin yanından mutfağa ve avluya açılan koridoru.

Son olarak da kapalı ön kapıyı. Arkasında bekleyen şehri.

Cassian merdiven korkuluklarına dayanıp kollarını kavuşturarak bela anlamına geldiğini gayet iyi bildiğim bir pozisyon aldı. Yanımda duran Azriel'in parmak boğumlarında gölgeler dolaşmaya başladı. İkisini gören bütün günlerini Yüce Lordların oğullarıyla didişerek geçirdiklerini sanırdı.

Lucien burada ağzından çıkacak ilk kelimeyle ya batacağını ya

da çıkacağını biliyor muydu acaba? Benim bundaki rolüm ne olacaktı?

Hayır – ferman benimdi.

Yüce Leydi. Hepsinin üstündeydim – arkadaşlarımın. Lucien'in özgür olmasına izin verip vermemek iki dudağımın arasındaydı.

Ama diğerlerinin tedbirli sessizliği yeterli bir işaretti. Bırak, diyorlardı sanki, kendi kaderine kendisi karar versin.

Sonunda Lucien bana baktı. Bize.

"Sokaklarda gülüşen çocuklar var," dedi.

Afalladım. Bunu öyle büyük bir...şaşkınlıkla söylemişti ki. Sanki çok uzun zamandır bu sesleri duymamış gibi.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama benim yerime başkası cevap verdi.

"Hybern saldırısından sonra Velaris'in yaralarını sarmak için nasıl canla başla çalıştığını bu gülüşmelerden anlarsın."

Hızla arkamı dönünce Amren'in oturma odasında tünediği meçhul yerden kalkıp geldiğini gördüm. Lüks mobilyalar minik bedenini saklamış olmalıydı.

Tıpkı son gördüğümdeki gibiydi. Bu antrede dikilip Hybern'de dikkatli olmamızı söylerken olduğu gibi. Küt kesimli kapkara saçları gün ışığında parlıyordu ve gözlerimin içine bakan gümüş renkli doğaüstü gözleri normalin aksine ışıl ışıldı.

Çıtı pıtı kadın başını eğerek selam verdi. On beş bin yaşındaki bir yaratığın yeni türemiş bir Yüce Leydi'ye bağlılık jesti. Ve bir arkadaşa. Tiksintiyle burnunu büzüştürerek, "Bakıyorum da eve yeni bir süs köpeği getirmişsin," dedi.

Lucien bu güzel yüzün altındaki canavarı fark etmiş gibi korkulu gözlerle baktı.

Amren'in namını hakikaten duymuş olmalıydı, çünkü benim tanıştırmamı beklemeden eğildi. Belinden aşağı. Cassian keyifli bir homurtu çıkarınca ona dönerek bakışlarımla uyardım.

Amren hafifçe gülümsedi. "Anlaşılan eğitimliymiş."

Lucien, dişlerini gösteren devasa bir yaban kedisinin karşısın-

daymış ve ani bir hareketle onu ürkütmek istemiyormuş gibi, ya-
vaş yavaş doğruldu.

"Amren, bu Lucien... Vanserra."

Lucien gerildi. "Soyadımı kullanmam," diye açıkladı Amren'e,
tekrar başını eğerek. "Lucien yeterli."

Amren metal gözü inceleyip "Güzel işçilik," dedikten sonra
bana dönüp tepeden tırnağa süzdü. "Görünüşe göre birileri seni
fena tırmalamış, kızım."

Kolumdaki yara neyse ki iyileşmişti ama geriye iğrenç, kırmızı
bir iz kalmıştı. Yüzümün de bundan iyi olduğunu sanmıyordum.
Amren'e cevap veremeden önce, "Burası neresi?" diye sordu Azriel.

Hepimiz ona baktık. "Ev," dedim. "Burası benim evim."

Bazı detayların Lucien'in beynine yeni yeni dank ettiğini göre-
biliyorduk. Karanlık yok. Çığlıklar yok. Kan ve leş kokuları yerine
deniz ve limon kokusu. Sahiden de hâlâ duyulan çocuk kahkaha-
ları.

Prythian tarihindeki en büyük sır.

"Burası Velaris," diye açıkladım. "Yıldızışığı Şehri."

Ademelması kalkıp indi. "Ve sen de Gece Sarayı Yüce
Leydisi'sin?"

"Ha şunu bileydin."

Kanım dondu. Arkamda yayvan yayvan konuşan bu ses...

Beni sarsan, uyandıran bu koku.

Arkamı döndüm.

Oturma odasının kemerli girişine sırtını vererek kollarını ka-
vuşturan, kanatları ortalıkta görünmeyen, tertemiz siyah ceketi
ve siyah pantolonuyla Rhysand.

Ve o menekşe gözler benimkilerle buluştuğunda, yüzündeki ta-
nıdık yarım gülümseme kaybolup giderken...

Yüzüm buruştu. Dudaklarımdan küçük, çatlak bir ses döküldü.

Rhys hemen yerinden fırladı ama bacaklarım çoktan pes etmiş-
ti. Dizlerimin üstüne çökerken neyse ki antredeki kilim darbenin
bir kısmını emdi.

Geçen onca ay içime otururken ellerimi yüzüme kapattım.

Rhys, dizleri dizlerimde, önüme çöktü.

Nazikçe, ellerimi yüzümden çekti. Nazikçe, yanaklarımı ellerinin arasına alıp gözyaşlarımı sildi.

Başımı kaldırıp karşımdaki muhteşem gözlerdeki neşeye, ilgiye, sevgiye bakarken, etrafımızda bizi izleyenlerin olması umurumda bile değildi.

"Aşkım," diye mırıldanıp beni öperken Rhys'in de umurunda olduğu söylenemezdi.

Ellerini saçlarıma daldırmamla beni kucaklayıp tek ve akıcı bir hamleyle ayağa kalkması bir oldu. Dudaklarımı onun dudaklarından koparıp göz ucuyla beti benzi atan Lucien'e baktım ama Rhysand hiç birine bakmaya gerek duymadan, "Bir süreliğine kendinize başka bir yer bulun," dedi.

Emrine uyup uymadıklarını görmeyi beklemedi.

Beni üst kata yabaladı ve kararlı, hızlı adımlarla koridora daldı. Aşağıdaki antrede Lucien'in kolunu tutan Mor'un diğerlerine başıyla işaret verdikten sonra hep birlikte ortadan kayboldüklarını gördüm.

Çatallanan sesimle, "Bahar Sarayı'nda neler olup bittiğini öğrenmek istemiyor musun?" diye sorarken eşimin yüzünü dikkatle inceledim.

Nefeslerime odaklanan yırtıcılık dışında hiçbir şey göremedim. Neşe bile. "Önce başka şeyler yapmayı tercih ederim."

Beni yatak odamıza taşıdı. Eskiden *onun* ama artık *ikimizin* eşyalarıyla dolu olan oda aynı bıraktığım gibiydi. Şu anda beni götürdüğü devasa yatak, iki gardırop, pencerenin yanındaki masa. Ama pencereden görülen avlu artık gür yeşilliklerin arasındaki morlarla, pembelerle, mavilerle coşuyordu.

Kapı yıldız yüklü bir rüzgârla arkamızdan kapanırken kendimi yatağa bırakılmaya hazırladım ama Rhys yarı yolda durdu.

Bedenimi pervasızca kendine sürtmeyi ihmal etmeden beni yavaşça ayaklarımın üzerine bıraktı. Tıpkı benim gibi o da bana

dokunmaktan kendini alamayacak kadar acizdi. Bir an olsun ayrılamayacak kadar.

Ve bedenlerimizin buluştuğu her noktada Rhys öyle sıcak, öyle somut, öyle *gerçekti ki*... Tek elimi kaslı göğsüne koyup anın tadını çıkarırken siyah ceketinin altındaki kalp atışları avucumda yankılandı. Rhys kollarımı okşayarak ağır ağır yukarı tırmanıp omuzlarımı kavradığında içinde kopan tufanın tek işareti bu kalp sesleriydi.

Yüzümü incelerken başparmakları uysal bir ritimle kirli kıyafetimde gezindi.

Güzeldi. Bahar Sarayı'nda kaldığım haftalar boyunca hatırladığımdan, hayal ettiğimden çok daha güzeldi.

Uzunca bir süre sadece birbirimizin nefeslerini soluduk. Uzunca bir süre kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çekip orada tutmaktan başka bir şey yapamadım. Ceketindeki parmaklarım gerildi.

Eşim. Benim eşim.

Bunu bağdan duymuş gibi, "Bağ karanlığa gömüldüğünde," diye mırıldandı sonunda, "sandım ki..." Başparmakları nazikçe ve istikrarlı bir şekilde omzumu okşamaya devam etse de gözleri korkuyla, saf dehşetle gölgelendi. "Bahar Sarayı'na vardığımda ortadan kaybolmuştun. Tamlin seni bulmak için ormanın altını üstüne getiriyordu. Ama kokunu gizlemiştin. Ben bile – ben bile seni bulamadım."

Sesindeki çatlama karnıma saplanan bir bıçaktan farksızdı. "Kapılardan birine girip Güz Sarayı'na gittik," diye açıklarken diğer elimi koluna koydum. Güçlü kasları dokunuşumla birlikte gerildi. "Beni bulamazdın, çünkü iki Hybern komutanı yiyeceklerime ve içeceklerime peribogan katmışlardı – güçlerimi saf dışı bırakacak kadar. Hâlâ gücüme geri kavuştuğum söylenemez."

Omzumdaki parmakları hareket etmeyi bıraktığında o güzel yüzünde artık soğuk öfke parlıyordu. "Onları öldürdün."

Tam bir soru sayılmasa da başımla onayladım.

"Güzel."

Yutkundum. "Hybern... Bahar Sarayı'nı yağmaladı mı?"

"Henüz değil. Her ne yaptıysan...işe yaradı. Tamlin'in gözcüleri onu terk etti. Halkının yarısından fazlası iki gün önceki Tithe'ye katılmayı reddetti. Bazıları diğer saraylara göçüyor. Bazıları isyandan bahsediyor. Görünüşe göre kendini çok sevilen biri yapmışsın. Hatta kutsal." Yüz hatları nihayet neşeyle yumuşadı. "Hybern'in sana eziyet ederek kaçmana sebep olduğuna inanıyorlar ve buna izin verdiği için Tamlin'e ateş püskürüyorlar."

Parmaklarımı ceketinin önündeki kıvrımlı gümüş nakışlarda gezdirdim; dokunduğum yerlerde tüylerinin diken diken olduğuna yemin edebilirdim. "Çok geçmeden burada gayet iyi bakıldığımı öğrenirler." Rhys aynı fikirde olduğunu belli etmek için omuzlarımı hafifçe sıktıktan sonra bana burada ne kadar iyi bakıldığımı bizzat göstermeye hazırlandı. Ama başımı yana eğerek, "Ya Ianthe?" diye sordum. "Ve Jurian?"

Rhysand'ın güçlü bağrı elimin altında kabardıktan sonra dudaklarından derin bir nefes boşaldı. "İkisi hakkındaki haberler de muğlak. Jurian, görünüşe göre, kendisini besleyen ele döndü. Ianthe..." Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım *eli* senin teveccühündü. soyluların değil."

"Düştü," dedim, şirinlikle.

Bana iyice sokulup teninin sıcaklığını bedenime zerk ederken ve elleri omuzlarımdan ayrılıp sırtımda haylaz haylaz gezinirken, dudaklarında dans eden karanlık bir gülümsemeyle, "Mutlaka düşmüştür," diye fikir yürüttü. Sözlerine yoğunlaşabilmek için, dokunuşuyla sırtımı yaylandırmamak, başımı göğsüne gömmemek ve onun bedeninde kendi keşfime çıkmamak için dudağımı ısırdım. "Galiba yaşadığı badireyi atlatmaya çalışıyor. Tapınağından çıkmıyor."

Mırıldanma sırası bendeydi. "Güzel." Belki şirin müritlerinden biri onun dindarlık zırvalıklarından usanıp uykusunda boğardı.

Çıplak tenine dokunma *ihtiyacıyla* ceketinin altına süzülmeye

Hazırlanarak ellerimi kalçalarına koydum ama Rhys kasılarak geri çekildi. Bir eli hâlâ belimde duracak kadar yakınımdaydı ama diğer eli...

Koluma uzandı ve okla yırtılan derimin altındaki iltihaplı yara izini dikkatle inceledi. Odanın köşesinde karanlık guruldadı. "Cassian az önce zihnini bana açtı – buzun üstünde yaşananlara göstermek için." Başparmağını tüy kadar hafif bir dokunuşla yaranın üzerinde gezdirdi. "Eris zaten günleri sayılı bir adamdı. Lucien kendini babasının tahtını devralmaya hiç beklemediği kadar yakın bulabilir."

Omurgam kilitlendi. "Eris gerçekten senin resmettiğin kadar kötü."

Rhys'in başparmağı peşinde ürpermiş bir ten bırakarak kolumdan aşağı kaydı. Bir yemin. Ama tasarladığı intikam için değil, bizi bu odada bekleyen şey için. Yatak birkaç adım ötemizdeydi. "Yüce Leydi olduğunu ilan etmişsin," dediğinde yataktaydık.

"Yapmamam mı gerekiyordu?"

Kolumu bırakıp parmak boğumlarıyla yanağımı okşadı. "Rahibe başına yağ sürerek seni takdis ettiği andan beri Velaris'in çatılarından haykırmak için sabırsızlanıyordum. Hevesimi kursağımda bırakmak konusunda üzerine yok."

Bir gülümseme dudaklarımı çekiştirdi. "Olayın üzerinden bir saat bile geçmedi. Hemen şimdi çatıya çıkıp karga gibi bağırırsan bütün alkışları toplarsın."

Parmaklarını saçlarıma dolayıp yüzümü yukarı kaldırdı. Suratındaki manidar gülümseme büyüyünce botlarımın içindeki başparmaklarım kıvrıldı. "İşte benim biricik Feyrem."

Bakışlarını dudaklarımdan ayırmadan yaklaşırken menekşe gözleri açlıkla parlıyordu.

O anda aklıma dank eden bir sorucan sesi gibi beynimde yankılandı. "Ablalarım nerede?"

Rhys durdu. Eli saçımdan kayarken gülümsemesi söndü. "Rüzgâr Evi'ndeler." Hevesi kaçmış gibi yutkunarak doğruldu.

"Seni – onlara götürebilirim," derken kelimeler ağzından bin bir güçlükle çıktı.

Ama biliyordum: Bunu yapardı. Gitmek istersem bana duyduğu ihtiyacı bastırıp beni ablalarıma götürürdü. Tercih benimdi. Onunlayken tercih hep benim olmuştu.

Başımı iki yana salladım. Onları görmeyecektim – henüz. Kendimi onlarla yüzleşecek kadar diri hissedene kadar yapamazdım. "İyiler mi bari?"

Tereddüdü yeterli ipucu veriyordu. "Güvendeler."

Kaçamak bir cevap olsa da zaten ablalarımın keyif çattıklarını düşünerek kendimi kandıracak değildim. Alnımı göğsüne dayadım. Kokusunu tekrar tekrar içime çekerken her yanım ürperdi. "Cassian ve Azriel iyileşti," diye mırıldandım ceketine. "Bana bunu söylemiştin ama yine de...yine de kafama yatmamıştı. Şimdiye kadar."

Rhys bir elini sırtıma koyarken diğer elini aşağıya kaydırıp kalçamı sıktı. "Azriel birkaç günde iyileşti. Cassian'ın kanatları... daha karışıktı. Ama gücüne tekrar kavuşmak için her gün antrenman yapıyor. Şifacı kanatlarının büyük kısmını yeniden yapmak zorunda kaldı ama iyi olacak."

Yutkunarak boğazımdaki düğümü çözdükten sonra kollarımı beline dolayıp yüzümü göğsüne gömdüm. Rhys hem kalçamı daha çok sıkarak, hem de diğer eliyle ensemden tutup beni kendine bastırarak karşılık verirken, "Mor çok uzaklarda olduğunu söyledi," diye fısıldadım. "Bu yüzden gelememişsin."

"Bunun için üzgünüm."

"Hayır," diyerek başımı kaldırdım ve suçluluk duygusuyla buğulanan gözlerine baktım. "Bunu demek istemedim. Ben sadece..." Avuçlarımda hissettiğim varlığını iliklerime kadar somurdum. "Neredeydin?"

Rhys gerilince duyacağım şeye kendimi hazırladım ama "Düşmanlarımızın altını oyma işinin *tümüyle* senin üzerine yıkamadım, değil mi?" diye geçiştirdi.

Gülümsemedim. "Ne-re-dey-din?"

"Azriel daha yeni ayağa kalktığı için bazı işlerini ben üstlendim."

Dişlerimi sıktım. "Ne gibi?"

Başını eğip burnuyla boğazımı gıdıkladı. "Haftalardır seni deli gibi özleyen eşini rahat ettirmek istemiyor musun?"

Elimi yüzüne koyup geri ittirerek somurttum. "Eşimin bana hangi cehennemde olduğunu söylemesini istiyorum. İstediği *rahatlamayı* ancak ondan *sonra* alabilir."

Rhys parmaklarımı dişleyip şakacıktan ısırdı. "Vahşi güzellik."

Çatık kaşlarımın altından ona baktım.

İç geçirerek gözlerini devirdi. "Kıtadaydım. İnsan kraliçelerin sarayında."

Nefesim kesildi. *"Neredeydin?"*

"Yani, üstünde uçuyordum. Teknik olarak."

"*Yalnız* mı gittin?"

Yüzüme aval aval baktı. "Hybern'de yaptığımız hatalar yanlış bir algı yaratmış olsa da bunu yapacak *gücüm*..."

"İnsan diyarına, düşmanlarımıza gittin, hem de *yalnız başına*?

"Bizimkilerden birini göndermektense kendim giderim."

Başından beri sorunu buydu zaten. Hep kendisi, hep özveri...

"Neden," diye sordum. "Neden bu riski aldın? Bir şeyler mi oluyor?"

Ölümlü topraklarını görebiliyormuş gibi pencereden dışarıya baktı. Dudakları gerildi. "Denizin karşı kıyısındaki sessizlik canımı sıkıyor. Ne toplanan ordulardan bir haber var, ne de diğer insan müttefiklere gönderilen celp emirlerinden. Hybern'den döndükten sonra hiçbir şey duymadık. Ben de bunun nedenini bizzat görmek istedim." Burnuma fiske vurup beni yeniden kendine çekti. "Bağın tekrar uyandığını hissettiğimde insan diyarının sınırına yaklaşmıştım. Diğerlerinin sana daha yakın olduğunu bildiğim için onları yönlendirdim."

"Açıklamak zorunda değilsin."

Rhys çenesini başımın üstüne dayadı. "Orada olmayı isterdim. Seni kendim bulmayı. Eve getirmeyi."

"Dramatik bir giriş yapmak kesinlikle hoşuna giderdi."

Kıs kıs gülerek nefesiyle saçlarımı ısıtırken bedeninde zangır dayan sesini dinledim.

Benim yokluğumda tabi ki Hybern'e karşı çalışmalar yürütecek ti. Ne bekliyordum ki? Bir aydan uzun bir süre kıçlarının üstünde oturmalarını mı? Hele de Rhys; hiç durmadan planlar yapan ve hep bir adım önde olan eşim... Bu zamanı kendi lehine kullanacaktı. Ona bu konuda sorular sormayı düşündüm ama şu anda, onu nefes gibi içime çekerken, sıcaklığını hissederken... Bekleyebilirdi.

Rhys saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Evdesin."

Başımla onaylayıp ona daha sıkı sarılırken dudaklarımdan titrek, cılız bir ses döküldü. Evim. Sadece Velaris değil. Onun olduğu, ailemin olduğu her yer.

Kapkara pençeler zihnimdeki bariyerleri tırmaladı – sevecen talepkar dokunuşlar.

Kalkanımı onun için indirdiğim anda o da kendi kalkanını yere çaldı. Bedeni beni nasıl sıkı sıkı tutuyorsa, aynı şekilde zihni de zihnimi sarmaladı.

"Seni özlemediğim bir an bile olmadı," dedikten sonra eğilip dudağımın kenarına bir öpücük kondurdu. "Gülümsemeni." Dudakları kulağımın kenarını sıyırıp geçince sırtım hafifçe yaylandı. "Kahkahanı." Boynuma bir öpücük kondurdu, tam kulağımın altına ve daha fazlası için yalvarma isteğimi bastırıp daha rahat ulaşsın diye başımı yana eğerken, "Kokunu," diye mırıldandı.

Gözkapaklarım pır pır ederek kapanırken ellerini belimden arkama kaydırdı ve bir yandan kıçımı sıkarken diğer yandan eğilip boynumun orta yerinden öptü. "Ben içindeyken çıkardığın sesleri."

Öptüğü noktayı diliyle fiskelediğinde az önce kastettiği seslerden biri hakikaten ağzımdan kaçtı. Köprücük kemiğimin çukuruna öpücük kondurduğu anda içim eriyiverdi. "Benim cesur, gözü kara, harikulade eşim."

Başını geri çektiğinde gözlerimi açana kadar akla karayı seçtim. Ellerini önce sırtıma çıkarıp, sonra kıçıma indirip, sonra tekrar sırtıma çıkararak haylaz haylaz dolaşırken gözlerinin içine baktım. "Seni seviyorum," dedi. En başından beri ona inanmamış olsam bile, bunu iliklerimde hissetmemiş olsam bile, bu kelimeleri söylerken yüzünde parlayan o ışığı görünce...

Gözlerimi tekrar yakan yaşlar bu kez tutmama fırsat kalmadan boşandı.

Rhys eğildi ve gözyaşlarımı yalayarak sildi. Tek tek. Bir zamanlar Dağın Altı'nda yaptığı gibi.

"Seçim senin," diye mırıldandı yanağıma. "Ya seni temizlemek için her yerini yalarım..." Eliyle göğüs ucumu sıyırdıktan sonra etrafında haylaz haylaz dolandı. Sanki bu iş için önümüzde sayısız günler varmış gibi. "Ya da artık hazır olduğunu düşündüğüm küvete girersin."

Geri çekilip tek kaşımı kaldırdım. "Koktuğumu söylemeye mi çalışıyorsun?"

Rhys muzipçe gülümsediğinde içimin kıpır kıpır ettiğine yemin edebilirdim. "Asla. Ama..." Elbiselerimi süzerken gözlerindeki arzu ve neşe kayboldu, bakışları karardı. "Üzerinde kan var. Senin ve diğerlerinin kanı. Senin büsbütün ırzına geçmeden önce iyi bir eş olup sana bir banyo ısmarlasam iyi olur diye düşündüm."

Pofurdayarak ellerimi saçlarına daldırdım ve parmaklarımın arasındaki simsiyah ipek tutamlarının tadını çıkararak geriye taradım. "Çok düşüncelisin. Yine de beni yatağa atabilmek için herkesi evden kovduğuna inanamıyorum."

"Yüce Lord olmanın faydalarından biri."

"Gücünü kötüye kullanman çok iğrenç."

O yarım gülümsemesi dudaklarında dans etti. "Eee?"

"Bir haftalık kiri, teri ve kanı yalayarak nasıl temizleyeceğini örnek istesem de..." Gözleri meydan okumayla parlayınca tekrar güldüm. "Normal banyo, lütfen."

Hafiften hayal kırıklığına uğradığını belli edecek cesareti var-

dı. Onu göğsünden iterek yolumdan çektikten sonra yatak od
bitişik geniş banyoya yöneldim. Devasa porselen küvet çokta
har tüten suyla doldurulmuştu ve..."

"Köpük?"

"Köpüğe karşı ahlaki bir itirazın mı var yoksa?"

Ceketimin düğmelerini çözerken sırıttım. Parmaklarım k
kurumuş kan yüzünden siyaha çalıyordu. Utandım. "Temiz
mek için birden fazla kez yıkanmam gerekebilir."

Rhys parmağını şıklattı ve cildim o anda eski haline dön
"Bunu yapabiliyorsan, duş almanın mantığı ne?" Bunu De
Altı'nda da birkaç kez yapmıştı: Büyülü kuru temizleme. D
önce sormak aklıma gelmemişti.

Kapı çerçevesine yaslanıp kir pas içindeki parçalanmış cek
mi çıkartmamı seyretti. Sanki şimdiye kadar üstlendiği en öne
li görev buymuş gibi bir hali vardı. "Kirin özü kalır." Botların
bağcıklarını çözen parmaklarımın her hareketini izlerken sesi
tallandı. "Tıpkı bir yağ tabakası gibi."

Hakikaten, temiz görünsem de...yıkanmamış olduğunu hiss
debiliyordum. Ayaklarımı tek tek sallayarak botlarımı kirli cek
timin üstüne bıraktım. "Yani daha çok estetik amaçlar için kull
nılıyor."

Çenesiyle banyoyu işaret ederek, "Fazla oyalanıyorsun," dedi.

Sözlerini süsleyen hafif hırıltı göğüs uçlarımı sertleştird
Bunu Rhys de gördü.

Arkaya doğru gereğinden biraz fazla yaylanarak tişörtümü çı
kartıp mermer zemine atarken kendi kendime gülümsedim. İçeri
süzülen gün ışığı küvetten yükselen buharı delerek geçiyor, ara
mızdaki boşluğu altın ve beyaz renklere boyuyordu. Rhys üst yarı
sı çıplak bedenimi seyrederken iniltiyi andıran hafif bir ses çıkar
dı. Artık dolgun ve kavisli görünen göğüslerime öyle fena baktı ki
bu banyo meselesini tamamen unutma isteğimi bastırmak zorun
da kaldım.

Pantolonumun düğmelerini çözerken onun bakışlarını fark et

gibi yaptım. Ve yere düşmesine izin verirken. Külotumla
ye.
ys'in gözleri fokurdadı.
pis sırıtarak pantolonun önüne baktım. Bunun ona ne yap-
anıtlayan, siyah kumaşı etkileyici bir şevkle zorlayan şeye.
dan, "Küvette iki kişiye yer olmaması çok kötü," diye şakıdım.
Bir tasarım hatası. Yarın bir çaresine bakarım." Hırıltılı, kı-
sesi, adeta göğüslerimi ve bacaklarımın arasını okşayan gö-
mez eller gibiydi.
na beni korusun. Her nasılsa yürümeyi ve küvete girmeyi ba-
m. Her nasılsa nasıl yıkanılacağını hatırladım.
Rhys tüm bu süre boyunca kapı çerçevesine yaslanmaya devam
ek aynı sabit bakışlarla sessizce beni seyretti.
Belli bölgelerimi yıkarken daha fazla oyalanmış olabilirdim. Ve
n bunu görmesini garanti etmiş olabilirdim.
Kapı çerçevesini öyle bir sıktı ki parmaklarının altındaki ah-
şıcırdadı.
Ama bana saldırmak için hamle yapmadı, havluyla kurulanıp
rmadağınık saçlarımı tararken bile. Sanki kendini zaptetmek
oyunun bir parçasıydı.
Tarağımı banyo tezgâhına bırakırken çıplak ayaklarımın baş-
armakları kıvrıldı, çünkü gözlerini benden ayırmadığını ayna-
an görebiliyor, banyo kapısındaki varlığını vücudumun her zer-
esinde hissedebiliyordum.
Aynadan gözlerinin içine bakarak "Temiz," diye ilan ederken
esim boğuk çıktı. Omuzlarının gerisinde sadece karanlığın ve
nıdızların dönendiğine yemin edebilirdim. Bir anlığına ve hemen
kayboldular. Ama yüzündeki yırtıcı açlık...
Arkama döndüğümde havluyu etrafımda sımsıkı tutan par-
maklarım hafiften titriyordu.
Tıpkı elini bana uzatan Rhys'in parmakları gibi. Elimi onun
üzerine bıraktım. Nasırları parmaklarımı öyle bir törpüledi ki üze-
rindeki havlu bile aşırı hassaslaşan tenime batar gibi oldu. O na-

sırlarla her yerimi törpülemesini istiyordum.

Beni adım adım yatak odasına geri götürürken geniş sırtındaki kaslar ceketinin altında kımıl kımıl ediyordu. Ve aşağıda, uyluklarının besili ve güçlü makası, kıçı...

Onu yalayıp yutacaktım. Tepeden tırnağa. Onu *yalayıp yutacaktım...*

Ama Rhys yatağın önünde duraksadı, elimi bıraktı ve bir adım açıldıktan sonra yüzünü bana döndü. Elmacıkkemiğimdeki yaraya baktığında yüzünde beliren ifade, duyularımı yerle bir eden tehditkâr ateşi söndürdü.

Saçlarımdan kilime sular damlarken yutkundum. "Yara çok mu kötü?"

"İyileşmiş sayılır." Karanlık bir kez daha odada pır pır etti.

Karşımdaki muhteşem yüzü inceledim. Her çizgisini, her kıvrımını. Korkuyu, öfkeyi ve sevgiyi. Bilgeliği, kurnazlığı ve gücü.

Havlumun kilime düşmesine izin verdim.

Elimi göğsüne koyup avucumun altındaki kalbin deliye dönmesini hissederken beni baştan ayağa süzmesine izin verdim.

"Yağmalanmaya hazır." Sözlerime istediğim havayı yükleyemedim.

Çünkü yüzünde öyle karanlık, öyle zalim bir gülümseme vardı ki... "Nereden başlayacağımı bilemiyorum. O kadar çok seçenek var ki."

Parmağını kaldırıp önce bir göğsümde, sonra diğerinde, gittikçe daralan haylaz çemberler çizerken nefeslerim derinleşip hızlandı. "Buradan başlayabilirim," diye mırıldandı.

Uyluklarımı birbirine yapıştırdım. Bu hareketimi fark edince o karanlık gülümsemesi büyüdü. Ve parmağı göğüs ucuma ulaşmadan hemen önce, ondan yapmasını yalvarmak üzere olduğum şeyi bana vermeden hemen önce, yukarı kaydı – gerdanıma, boynuma, çeneme. Dudaklarıma.

Hafif dokunuşlarla dudaklarımın kenarında dolaştı. Parmağını ağzımın içine kaydırırken "Ya da buradan," diye fısıldadı.

Dudaklarımı parmağının etrafında kenetlemeden, dilimle parmağının altını sıvazlamadan edemedim.

Ama Rhys hafif bir inlemeyle parmağını çekip aşağıya inmeye başladı. Boynumu geçti. Gerdanımı geçti. Göğüs ucuma geldi. Burada durdu, bir fiske vurdu ve verdiği minik acının üstüne parmağını bastı.

Göğsümü geçip yoluna devam ederken titremekten ayakta zar zor duruyordum.

Karnımda bazı desenler çizerken yüzüme dikkatle bakıp, "Ya da..." diye mırladı.

Aşağıya doğru, onu istediğim yere doğru devam ettiğinde o tek parmak dışında, o tek temas noktası dışında hiçbir şey düşünemez oldum. "Ya da?" diye fısıldamayı başarabildim.

Geniş parmağının aşağıya doğru yol alışını -birlikte- izlerken saçlarını alnının üstüne düşürerek başını eğdi. "Ya da buradan başlayabilirim," derken kelimeleri genizden ve hırıltılı geliyordu.

Umurumda değildi. Özellikle de parmağını merkezime sürüklerken. O noktanın üzerinde hafif ve kışkırtıcı çemberler çizerken. "Burası daha iyi olabilir," diye fikir yürütürken nefesleri düzensizdi. Sözlerini, "Hatta tam şurası," diye bitirip parmağını içime daldırdı.

Parmağıyla bir kez, sonra ikinci kez git gel yaparken koluna yapıştım ve parmak hareketleriyle kımıldayan kaslarına tırnaklarımı geçirerek inledim. Rhys parmağını çıkardı ve kaşlarını kaldırarak, "Eee?" diye şakıdı. "Nereden başlasam Feyreciğim?"

Konuşacak, düşünecek halim kalmamıştı. Ama – artık oyun oynamaktan usanmıştım.

Şeytani elini tuttum ve yarısı göğsümün kıvrımına oturacak şekilde kalbimin üzerine götürdüm. Bu küçük oyunu sonra erdireceğini bildiğim o kelimeleri, her nefesimle birlikte içimde yükselen o kelimeleri söylerken, kaşlarının altından bana bakan kısık gözlerine baktım. "Sen benimsin."

Bunun üzerine sıkı sıkı tuttuğu dizginlerinden boşandı.

Elbiseleri yok oldu, tümüyle – ve dudakları benim dudaklarıma doğru açı yaptı.

Nazik bir öpücük değildi. Yumuşak veya kontrollü değildi.

El koyan, vahşi, kontrolsüz bir öpücüktü. Zincirleri kıran bir öpücük. Ve onun tadı, sıcaklığı, dilimdeki talepkâr dil darbeleri. Evim. *Evimdeydim.*

Dağlayan öpücüklerine aynı şekilde karşılık verdim. Ellerimi saçlarına daldırıp başını kendime bastırırken ona doyamıyor, her yerine dokunmak, her yerini hissetmek istiyordum.

Onun elleri benim kıçımı yoğururken, benim ellerim onun sert girinti çıkıntılarındaki kadife teninde dolaşırken, tenlerimiz birbirine kaynamış halde beni yatağa sürükledi. O güzelim, güçlü kanatları sırtından boşandı, ardına kadar açıldı, sonra da düzgünce geri katlandı.

Uyluklarım arkamızdaki yatağa çarptığında Rhys titreyerek duraksadı. Yeniden düşünmem için bana zaman veriyordu, şimdi bile. Yüreğim daraldı ama dudaklarımı onun dudaklarından çektim. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan azıcık geri gidip beyaz çarşaflara doğru alçaldım.

Sonunda, yavaş yavaş, bütün çıplaklığımı gözlerinin önüne serdim. Sonunda, o kocaman, mağrur penisi gözüme iliştiğinde, içim cevap verircesine kasıldı. "Rhys," diye fısıldarken ismi dilimdeki bir yakarıştı.

Kanatları aniden açılıp göğsü kabarırken gözlerinde yıldızlar uçuştu. Ve özlem. Arzunun ötesinde, ihtiyacın ötesinde bir özlem. O güzelim gözlerdeki bu özlem beni dizlerindeki dağ dövmelerine bakmaya yöneltti.

Sarayının nişanı. Sarayımızın. Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin önünde diz çökmeyeceğinin taahhüdü. Tacı dışında.

Ve benim dışımda.

Benimdi. O *benimdi.* Aklımdan geçeni bağ üzerinden ona yolladım.

Oyun yok, erteleme yok – onu üstümde, içimde istiyordum. Onu

hissetmeye, ona sarılmaya, onunla aynı nefesi paylaşmaya *ihtiyaç* duyuyordum. Bıçak sırtındaki çaresizliğimi duydu. Aramızda çağlayan eşlik bağı üzerinde hissetti.

Sinsi sinsi yaklaşan bir dağ kedisinin zarif hareketleriyle üstüme gelirken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Düzensiz nefeslerle parmaklarını parmaklarıma geçirdikten sonra dizini kullanarak açtığı bacaklarımın arasına yerleşti.

Kenetlenmiş ellerimizi özenle ve sevgiyle başımın iki yanına getirip içime girmeye hazırlanırken, "Sen de benimsin," diye fısıldadı kulağıma.

Penisini içime saplar saplamaz dudaklarına el koymak için atıldım.

Ben dilimi dişlerinin arasına geçirip dudaklarından dökülen zevk iniltisini emerken, o da kalçalarını bir daha süngüledi, bir daha ve bir daha.

Evim. Benim *evim*.

Ve Rhys köküne kadar bastırdığında, penisinin hepsine alışmam için beklediğinde, patlayıp ay ışığına ve alevlere dönüşeceğimi, içime yerleşen şeyin ezici gücünden öleceğimi sandım.

Kesik kesik aldığım nefeslerle inlemelerim birbirine karışırken tırnaklarımı sırtına sapladım. Rhys yüzüme bakmak için hafifçe geri çekildi. Yüzümü okumak için. İçimden çıkarken, "Bir daha asla," diye söz verdi ve ardından işkence eder gibi tekrar ağır ağır girdi. Alnımı, şakağımı öptü. "Canım Feyrem."

Nutkum tutulduğu için, daha derin ve daha sert istediğimi ancak kalçalarımı hareket ettirerek anlatabildim. Rhys beni kırmadı.

Her hareketle, paylaştığımız her nefesle, her aşk kelimesi ve aşk iniltisiyle, şimdiye dek içimde sakladığım o eşlik bağı parlayıkça parladı. Netleştikçe netleşti.

Ve nihayet ejderha camı kadar ışıl ışıl parlarken zembereğimdeki boşandım ve böylece tenim yeni doğan bir yıldızı peşine takmış gibi aydınlandı.

Bu görüntü karşısında, bir parmağımı kanadının hassas iç ta-

rafında gezdirdiğim sırada, Rhys adımı haykırarak doruğa ulaştı.

Aldığı derin nefeslerle bedeni dalgalanırken ve sonunda içimden çıkmadan kendini koyverirken onu bütün gücümle kendime bastırıp teninin bedenimde bıraktığı hissin keyfini çıkardım.

Uzun dakikalar boyunca bu şekilde kaldık – birbirimize dolanmış halde, kulağımıza bütün müziklerden daha hoş gelen nefeslerimizi dinleyerek.

Bir süre sonra Rhys göğsünü biraz yukarı kaldırdı ama sadece sağ elimi tutmasına yetecek kadar. Elimin üstüne işlenmiş dövmeleri inceleyecek kadar. Siyaha çalan mavi mürekkebin kıvrımlarından birini öptü.

Âdemelması kalkıp indi. "Seni özledim. Her saniye, her nefeste. Sadece bunu değil..." Neyi kastettiğini vurgulamak için kalçasını hareket ettirip boğazımın derinliklerinden bir inilti koparttı. "Ayrıca...seninle konuşmayı. Seninle gülmeyi... Yatağımda olmanı elbette özledim ama arkadaşlığını daha fazla özledim."

Gözlerim doldu. Elimi kanatlarında, sırtında gezdirirken, "Biliyorum," diyebildim. "Biliyorum." Çıplak omzuna, Illyria dövmesinin kıvrımlarından birinin üzerine bir öpücük kondurdum. "Bir daha asla," diye yemin ettim ve gün ışığı döşemelerin üzerine vururken yeminimi tekrar tekrar fısıldadım.

15.

BÖLÜM

Ablalarım Velaris'e geldiklerinden beri Rüzgâr Evi'nden çıkmamışlardı.

Düz zirveli bir dağın üst kısmına inşa edilen ve şehre tepeden bakan resmi konutumuzdan dışarı çıkmamışlardı. Ne bir şey yapmak istiyorlardı, ne de kimseyi görmek.

Yani ben onlara gidecektim.

Nihayet Rhys'le birlikte alt kata indiğimizde Lucien oturma odasında bizi bekliyordu. Eşim geri dönmeleri için sessiz bir emir göndermiş olmalıydı.

Cassian ve Azriel'i holün karşısındaki yemek odasında öğle yemeklerini atıştırırken ve Lucien'in verdiği her nefesi dikkatle izlerken bulunca hiç şaşırmadım. Cassian beni görünce kaşlarını kaldırıp pis pis sırıttı.

Yorum yapmaya cüret etmesin diye onu bakışlarımla uyardım. Azriel, şükürler olsun, Cassian'a masanın altından bir tekme attı.

Cassian *hiçbir şey demeyecektim* dercesine şaşkın şaşkın Azriel'e bakarken oturma odasının açık kemerli girişinde belirdiğimi gören Lucien ayağa kalktı.

Kapı ağzında dururken yüzümü buruşturmamak için kendimi

zor tuttum. Lucien hâlâ kirli ve yol yorgunu giysileriyle duruyordu. En azından yüzü ve elleri temizdi ama...üstüne başına bir şeyler vermeliydim. En azından teklif etmeyi unutmamalıydım.

Rhys yanımda belirince bu düşüncem yok oldu.

Lucien gizleme gereği duymadan hafifçe dudak büktü.

Sanki Rhys'le benim aramda parlayan eşlik bağını görebiliyordu.

Gözleri -hem kızıl kahve, hem de altın olanı- vücuduma kaydı. Ellerime.

Artık parmağımda duran, gümüşün üzerinde gök mavisi parlayan safir tektaşa. Rhysand'ın aynı parmağındaki gümüş halkaya.

Aşağıya inmeden önce yüzükleri birbirimize takmıştık. Herkesin karşısında tekrarlanan yeminlerden daha samimi ve daha bağlayıcı bir törendi.

Bunu yapmadan önce Rhys'e şöyle demiştim: Şeytan diyor ki yüzüğü Dokumacı'nın kulübesine geri koy ve bırak kendi alsın.

Rhys gülmüş ve onunla gerçekten hesaplaşmak istiyorsam ona karşı savaşacak başka bir yaratık bulmamı söylemişti: En sevdiğim *uzvunu* bedeninden koparıp alacak bir yaratık. Kendini de bir şey sanırmış diye mırıldanarak onu öpmekle yetinmiş ve ben uzaktayken Velaris'ten kendisi için seçip satın aldığı yüzüğü parmağına geçirmiştim.

O andan kalan tüm neşe, tüm kahkaha, tüm o sessiz yeminler... Lucien'in küçümseyici bakışları altında ateşteki yapraklar gibi büzüldü. Yüzüklerimizi ve ne kadar yakın durduğumuzu inceleyen gözlerinin karşısında güçlükle yutkundum.

Bunu Rhys de fark etti. Gözden kaçması mümkün değildi.

Eşim ahşap oymalı kemerli girişe yaslandı ve Lucien'e bakarak, "Sanırım Cassian ve Azriel," dedi yayvan yayvan, "bu evdeki, bu saraydaki birini tehdit ettiğin anda hayal bile edemeyeceğin ölümlerden ölüm beğenmen gerektiğini sana söylemiştir."

Hakikaten de Illyrialılar yemek odası kapısında oyalandıkları yerden sırıtarak baktılar. Bu ikili içinde Azriel açık ara daha korkutucuydu.

Bu tehdit karşısında içim burkuldu. Bu açık ve net saldırganlık karşısında.

Lucien benim arkadaşımdı. Eskiden ve şimdi. Asla tam anlamıyla düşmanım olmamıştı.

Rhys ellerini ceplerine sokarak, "Ama," diye devam etti, "Bu son ayın senin için ne kadar zor geçtiğini biliyorum. Feyre bizim söylenildiği gibi olmadığımızı zaten açıklamış." Aşağıya inmeden önce Rhys'in zihnime girmesine izin vermiş, Bahar Sarayı'nda yaşanan her şeyi göstermiştim. "Ama duymak ve görmek farklı şeylerdir." Tek omzunu silkti. "Elain'e iyi bakılıyor. Buradaki hayatın bir parçası olmayı tamamıyla kendisi seçti. Biz ve birkaç güvenilir hizmetkâr dışında hiç kimse Rüzgâr Evi'ne giremiyor."

Lucien sessiz kaldı.

"Feyre'ye âşık oldum," dedi Rhys kısık sesle. "O buna karşılık vermeden çok önce."

Lucien kollarını kavuşturdu. "Şansa bak ki sonunda istediğini elde ettin."

Bir an gözlerimi kapadım.

Cassian ve Azriel kaskatı kesilerek emir beklediler.

Gece Sarayı Yüce Lordu, "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diye uyarınca Lucien bile irkildi. "Feyre'nin Tamlin'le ilişki yaşadığını öğrenmeden önce bile eşim olabileceğinden şüpheleniyordum. Ve bundan emin olduğumda...geri adım atmaya razı oldum. Sırf onun mutluluğu için."

"Düğün gününde evimize gelip onu kaçırdın."

"Düğünü iptal edecektim," diye arava girerek Lucien'e doğru bir adım attım. "Bunu biliyordun."

Rhys, Lucien'in cevap vermesini beklemeden, "Eşimi başka bir erkeğin kollarına bırakmaya razıydım," diye devam etti. "Bu ona mutluluk getirecekse, evlenmelerine razıydım. Ama onun acı çekmesine izin vermeye niyetim yoktu. Yavaş yavaş eriyip gitmesine. Ve o pislik herif çalışma odasının altını üstüne getirdiğinde, *Feyre'yi o eve hapsettiğinde...*" Rhys'in kanatları sırtından boşanın-

ca Lucien korkuyla sıçradı.

Rhys dişlerini gösterdi. Odanın dört bir yanında kol gezen karanlık güç karşısında elim ayağım boşaldı. Titredim. Ama *ondan* korktuğum için değil, asla. Sadece Lucien'e hırlarken kontrolünü kaybetmesinden korktuğum için. "Günün birinde eşimin içinden onu affetmek gelebilir. Ya da seni. Ama ben eşimin yaşadığı *dehşeti* hissetmenin neye benzediğini asla unutmayacağım." Yanaklarımı ateş bastı, özellikle de Cassian'la Azriel anlayışlı ve gazap yüklü ela gözleriyle yaklaştıklarında.

Onlara Tamlin'in çalışma odasını kırıp döktüğü gün veya beni malikâneye kapattığı gün yaşananlardan bahsetmemiştim. Rhys'e bu konuda onlara bilgi verip vermediğini hiç sormamıştım. Cassian'dan yayılan öfkeye, Azriel'den süzülen soğuk hiddete bakılırsa...anlaşılan haberleri yoktu.

Lucien, takdire şayan şekilde, hiç geri adım atmadı. Ne Rhys'ten, ne benden, ne de Illyrialılardan.

Kanatlı Ölüme Tepeden Bakan Akıllı Tilki. Resim bir anda zihnimde belirdi.

Rhys, "Şimdi, bunu da sadece bir kez söyleyeceğim," diye devam ederken ölümcül bir sakinliğe doğru yatışan yüz ifadesi beni zihnimde biriken renklerden, ışıktan ve gölgelerden çekip çıkardı. "Feyre Tamlin'e ihanet etmediği gibi onun şerefini de beş paralık etmedi. Eşlik bağını ona aylar sonra gösterdim ve için rahat olsun, böyle yaptığım için canıma okudu. Madem sen de benzer şartlarda eşini buldun, belki nasıl bir his olduğunu anlamaya çalışırsın. Yok, ben almayayım dersen, umarım çeneni kapalı tutacak kadar akıllısındır, çünkü eşime bir daha bu aşağılama ve iğrenme ifadesiyle bakacak olursan, bunu tekrar izah etme gereği duymadan o lanet boğazını parçalarım."

Rhys bunu öyle tatlı bir dille söyledi ki tehdidin yerine oturması birkaç saniye aldı. Havuza düşen bir taş misali beynime dank etmesi.

Lucien ağırlığını diğer ayağına vermekle yetindi. İhtiyatlı. Düşünceli. Aptalca bir şey derse ne derece müdahale edeceğimi

tartarak saniyeleri saydım ama sonunda "Görünüşe göre hikâye sandığımdan daha uzun," diye mırıldandı.

Zekice bir cevap. Rhys'in yüzündeki öfke yumuşadı. Cassian'la Azriel'in gergin omuzları hafifçe gevşedi.

Bir kerecik demişti Lucien, birlikte firar ettiğimiz günlerde. Tüm istediği buydu: Elain'i bir kerecik görmek.

Ondan sonra... Lucien'le ne yapacağıma karar vermek zorunda kalacaktım. Elbette eşimin çoktan yürürlüğe soktuğu başka bir planı yoksa.

Rhys'e göz ucuyla baktığımda kaşlarını *sana kalmış* dercesine kaldırdı. Seçimi bana bırakıyordu. Ama bu kararı vermeden önce... Boğazımı temizledim.

"Ablalarımı görmeye Rüzgâr Evi'ne gideceğim," dediğim anda Lucien bakışlarını bana çevirdi; metal gözü kısılıp vınladı. Yüzüme vakur bir gülümseme yerleştirdim. "Gelmek ister misin?"

Diğer üç erkek onun her göz kırpışını, her nefesini dikkatle izlerken Lucien teklifimi düşündü.

Başını eğerek onaylamakla yetindi. Akıllıca bir seçim daha.

Dakikalar sonra yola koyulmak için hızlı adımlarla kasaba evinin çatısına çıkarken Lucien'e yaşadığım evi hızlıca gezdirme fırsatı da bulmuş oldum. Yatak odalarını göstermeye gerek duymadım. Lucien de sormadı zaten.

Kendimizi gökyüzüne bırakmadan önce Azriel katılması gereken acil bir toplantıyı bahane ederek ayrıldı. Cassian'ın ona ters ters baktığını görünce gölgeokuyanın Lucien'i Rüzgâr Evi'ne taşımaktan kurtulmak için yalan uydurduğunu düşündüm ama Rhys'in başını belli belirsiz eğip kaldırarak Azriel'e verdiği onay her şeyi anlatıyordu.

Hakikaten de bir şeyler dönüyordu. Her zamanki gibi bazı planlar işliyordu. Ablalarımı ziyaret ettikten sonra...ben de kendi cevaplarımı alacaktım.

Böylece asık suratlı Lucien'i uçurma işi Cassian'a kaldı. Rhys de beni kollarına alıp bulutsuz maviliğe doğru ok gibi fırladı.

Her kanat çırpışıyla birlikte, ciğerlerime çektiğim her tuz ve limon kokulu esintiyle birlikte, bedenimdeki gerginlik bir nebze hafifledi.

Her kanat çırpışı bizi Velaris'in üzerinde yükselen Rüzgâr Evi'ne yaklaştırırken bile. Ablalarıma yaklaştırırken bile.

Rüzgâr Evi, vadi tabanından yüzlerce metre yukarıdaki uçurumlardan çıkıntı yapan sayısız balkonu ve taraçasıyla, şehrin arkasından heyula gibi yükselen düz zirveli dağların güneşe nazır kırmızı yamaçlarına oyulmuştu. Velaris'in dolambaçlı sokakları dağın doğal surlarına kadar uzanıyor, oradan yılan gibi kıvrılarak öğle güneşinde ışıltılı ve parlak bir şerit gibi parlayan Sidra'yla bütünleşiyordu.

Her zamanki yemek odamızın verandasına ayak bastığımda, Cassian'la Lucien hemen arkamıza inerken, her detayı beynime kazıdım: Şehir, nehir, uzaktaki deniz, Velaris'in diğer ucundaki çentikli dağlar, tepemizdeki masmavi gökyüzü. Ve diğer evim olan Rüzgâr Evi. Kasaba evinin büyük, resmi kardeşi – bir bakıma, *resmi* konutumuz. Toplantı yaptığımız ve aileden olmayan misafirleri ağırladığımız yer.

Diğer resmi konutumdan kat kat iyiydi. Kâbuslar Sarayı'na göre. Orada bile, en azından, Oyuk Şehir'in inşa edildiği dağın zirvesindeki aytaşı sütunlu sarayda kalabilirdim. Gerçi yönetmek zorunda kalacağım o topluluk... Onları kafamdan uzaklaştırırken Rhys'in uçarken kalkanından geçmesine izin verdiği mutedil rüzgârla örgüden kurtulan saçlarımı düzelttim.

Lucien sadece balkon korkuluklarına yürüyüp manzarayı seyretmekle yetindi. Onu suçlayamazdım.

Omzumun üzerinden arkama, Rhys'le Cassian'ın durduğu yere baktım. Rhys tek kaşını kaldırdı.

İçeride bekleyin.

Rhys'in dudaklarında keskin bir gülümseme belirdi. *Onu balkonun kenarından aşağıya iterken etrafında şahit istemiyorsun yani?*

Duyduklarıma inanamadığımı belli eden bir bakış fırlattıktan sonra hızlı adımlarla Lucien'in yanına giderken, arkamdakilerin ayrıldığını belli eden tek şey Rhys'in Cassian'a yemek odasında bir şeyler içelim diye mırıldanışıydı. Ardından yemek odasına açılan cam kapıların neredeyse hiç ses çıkarmadan açılıp kapandığını duydum. Ailemin büyük çoğunluğuyla ilk kez bu kapıların ardında tanışmıştım.

Lucien'in yanında durdum. Ensesinde bağladığı atkuyruğundan kurtulan kızıl saç tutamları rüzgârla savruluyordu.

Gözlerini önünde uzanan Velaris'ten ayırmadan, "Bunu beklemiyordum," dedi.

"Hybern saldırısından sonra şehir hâlâ kendine gelemedi."

Bakışları oymalı balkon korkuluğuna indi. "Bunda bizim bir rolümüz olmasa da...üzgünüm. Ama...kastettiğim şey bu değildi." Arkasını dönüp yemek odasına baktı. Bizi güya içeride bekleyen Rhys'le Cassian, ellerinde içki kadehleriyle, odanın ortasındaki devasa masaya gelişigüzel olamayacak şekilde eğilmişlerdi.

Hemen toparlanıp masadaki bir nokta ya da lekeyle ilgileniyormuş gibi yaptılar.

Onlara kaşlarımı çattıktan sonra yutkundum. Ablalarım içeride bekliyordu ve onları görme isteğim öyle elle tutulur hale gelmişti ki beni Rüzgâr Evi'ne çeken bir ipe rastlasam şaşırmayacaktım. Buna rağmen Lucien'e dönüp "Rhys Calanmai'de hayatımı kurtardı," diye başladım.

Ve anlattım. Her şeyi; bütün hikâyeyi. Belki anlamasına yardım ederdi. Belki ne kadar güvende olduğunu fark etmesine yardım ederdi – hem Elain'in, hem de *an itibariyle* kendinin. Sonra kendi hikâyesini anlatması için Rhys'i çağırdım ve o da detaylı bir açıklama yaptı. Dağ evinde beni gözyaşlarına boğan, hassas, hüzünlü bölümleri atlasa da gayet net bir resim çizdi.

Rhys konuşurken Lucien tek kelime etmeden dinledi. Ya da ben kendi hikâyeme devam ederken, ya da Cassian beni desteklemek için zırt pırt sözümü keserek eş olduklarını bilmeyen iki insanla yaşama-

nın nasıl bir şey olduğundan, Rhys'in bana nasıl çaktırmadan kur yaptığından, beni aralarına nasıl kabul ettiklerinden bahsederken.

Bitirdiğimizde ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum. Gerçi Rhys ve Cassian bu zamanı bütün yüzsüzlükleriyle kanatlarını balkon korkuluklarında yayarak günlemek için kullandılar. Hikâyemizi Hybern'den Bahar Sarayı'na döndüğüm güne kadar getirip bıraktım.

Sonra sessizlik çöktü. Rhys'le Cassian tekrar uzaklaştılar, çünkü Lucien'in gözünde yüzen duyguyu, verdiği uzun nefesin ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Yalnız kaldığımızda Lucien gözlerini ovuşturdu. "Rhysand'ın çok...korkunç şeyler yaptığını gördüm, karanlık prensi oynadığını gördüm, hem de defalarca. Ama şimdi sen bütün bunların bir yalan olduğunu söylüyorsun. Bir maske. Bu yeri, bu halkı korumak için. Buna inandığın için sana gülerdim ama...bu şehir gerçek. El sürülmemiş – yani, yakın zamana kadar. Şafak Sarayı şehirleri bile bu kadar güzel değildir."

"Lucien..."

"Ve onu seviyorsun. O da seni gerçekten seviyor." Lucien bir elini kızıl saçlarına daldırdı. "Yüzyıllarımı onlardan nefret etmekle, hatta korkmakla geçirdiğim tüm bu kişiler...senin ailen."

"Gerçi Amren'e sorsan muhtemelen o kadar uzun boylu değil derdi ama..."

"Amren çocukluğumuzda bizi hizaya getirmek için anlatılan bir uyku masalıydı. Uslu durmazsam kanımı içer ve beni cehenneme taşırdı. Şimdiyse tam karşımda, yaşlı ve aksi bir teyzeden farksız."

"Biz...biz burada protokol ve rütbe uygulaması yapmıyoruz."

"Belli. Kazan aşkına, Rhys bir *kasaba evinde* yaşıyor." Eliyle geniş bir yay çizerek şehri işaret etti.

Ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım.

"Hikâyendeki kötü adam olduğumu fark etmemiştim," diye fısıldadı.

"Değildin." Tam olarak.

Uzaktaki denizde balkıyan güneş ufku pırıltılı bir ışık deryasına çeviriyordu.

"Elain senin hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sadece Rhys'in verdiği kabataslak bilgiler: Bir Yüce Lord'un oğlusun, Bahar Sarayı'na hizmet ediyorsun ve Dağın Altı'nda bana yardım ettin. Hepsi bu."

Rhys Elain'in onun hakkında hiçbir şey sormadığını da söylemişti ama bunu söylemedim.

Belimi dikleştirdim. "Onlarla önce ben görüşmek istiyorum. Endişelenmeni anlıyorum ama..."

Lucien kollarını verandanın taş korkuluğuna dayayarak, "Git görüş," dedi. "Hazır olduğunda gelip beni alırsın."

Neredeyse omzunu tıpışlayacak, teskin edici bir şeyler söyleyecektim.

Ama Ev'in loşluğuna doğru yol alırken sözcükler beni yine yüz üstü bırakmıştı.

Rhys ablalarıma şehri, nehri ve uzaktaki dağları tepeden gören, iki odalı bir süit vermişti.

Ama bugün Nesta'nın izine kütüphane odasında rastlamıştı.

Rüzgâr Evi'nin koridorlarında hızlı adımlarla yürürken Cassian'ın kanat hışırtıları kırmızı taş duvarlı loş salonlarda yankılanıyor, pencereler uğultulu rüzgârla belli belirsiz tıkırdıyordu. Cassian'ın içinde bıçak kadar keskin bir gerginlik çöreklenmişti. Kütüphanenin ikiz kapılarına doğru attığımız her adımda daha da artan bir gerginlik. Hybern'deki o günden sonra ablamla bir daha görüşüp görüşmediğini ya da konuşup konuşmadığını sormamıştım.

Cassian ser verip sır vermiyordu.

Rhys'e sorabilirdim – o sırada ikiz kapılardan birini açmasaydı.

Nesta'nın dizlerinde bir kitapla birlikte tekli koltukta oturduğunu ve bir kerecik olsun bildiğim Nesta'ya hiç benzemediğini görmeseydim. Kayıtsız. Hatta rahat.

Yalnız başına olmaktan son derece mutlu.

Ayakkabılarım taş zemine sürttüğü anda kitabını boğuk bir patırtıyla kapatarak belini dikleştirdi ve bakışlarını kaldırdı. Beni görünce gri-mavi gözleri azıcık bile büyümedi.

Ona alıcı gözle baktım.

Nesta insan haliyle de güzeldi.

Ama bir Ulu Peri olarak, büyüleyiciydi.

Cassian yanımda donup kolunca onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Basit kesimli ama kaliteli kumaştan yapılmış, kurşun renkli bir elbise giymişti. Örülüp tepesinde topuz yapılan saçı, uzun ve beyaz boynunu, Cassian'ın dikkatini çeken ama sonra hemen bakışlarını kaçırdığı boynunu ortaya çıkarmıştı. Nesta üçümüze baktıktan sonra bana hitap ederek, "Demek döndün," dedi.

Saç şekli sivri uçlu kulaklarını gizliyordu. Ama bize doğru bir adım atarken uhrevi zarafetini gizleyebilecek hiçbir şey yoktu. Dikkatini tekrar Cassian'a çevirip "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum. "Ölümsüzlük neyse ki her şeyini değiştirmemiş."

Nesta'nın bakışları buzdan farksızdı. "Bu ziyaretinizin bir amacı var mı, yoksa kitabıma geri mi döneyim?"

Rhys beni teskin etmek için elimi okşadı. Ama yüzü...kaya gibi sertti. Hatta Nesta'nınkinden bile keyifsiz.

Ama Cassian, yüzüne yayılan yarım bir gülümsemeyle, sallana sallana Nesta'ya yaklaştı. Dimdik duran ablamın elindeki kitabı alıp başlığını okuduktan sonra cık cık etti. "Aşk romanları okuyacağın hiç aklıma gelmezdi."

Nesta tahripkâr bir bakış fırlattı.

Kitabın sayfalarını karıştıran Cassian bana hitap ederek, "Düşmanlarımızı yok etmekle meşgulken fazla bir şey kaçırmadın Feyre," dedi. "Durum çoğunlukla şimdi gördüğün gibiydi."

Nesta yüzünü hızla bana döndü. "*Sen* – görevi tamamladın?"

Dişlerimi sıktım. "Nasıl sonuçlandığını göreceğiz. Ianthe'nin

acı çekmesi için gerekeni yaptım." Nesta'nın gözlerine yerleşen öfke ve korkuyu sezince, "Gerçi ne yapsam yetmez," diye ekleyiverdim.

Ablamın eline baktım. Hybern Kralı'na yönelttiği eline. Rhys ablalarımın ikisinde de özel güçlerden bir iz göremediğini söylemişti. Ama Hybern'deki o gün, Nesta gözlerini açtığında... Görmüştüm. O gözlerin içinde büyük ve müthiş bir şey görmüştüm.

"Pekâlâ, tekrar soruyorum: Neden buradasınız?" Kitabını bir çırpıda geri alırken Cassian bunu yapmasına izin verdi ama yanından ayrılmadı. Nesta'nın her nefes alışını, her göz kırpışını izliyordu.

"Seni görmek istedim," dedim usulca. "Nasıl olduğunu görmek istedim."

"Kaderimi kabullendiğimi ve *onlardan* birine dönüştüğüm için minnettar olduğumu görmek istedin desene."

Omurgamı dikleştirdim. "Biz kardeşiz. Canını yaktıklarını gördüm ve iyi misin diye bakmak istedim."

Kısık sesle acı acı güldü. Ardından Cassian'a döndü, tahtındaki bir kraliçe edasıyla onu tepeden tırnağa süzdü ve hepimize hitap ederek, "Bana göre hava hoş," diye duyurdu. "Sonsuza dek genç ve güzel kalacağım ve duvarın diğer tarafındaki yağcı soytarıların arasına dönmek zorunda değilim. Canım ne isterse yapacağım, çünkü görünen o ki burada hiç kimse kurallara, terbiyeye ve geleneklere metelik vermiyor. Beni bu duruma sürüklediğin için sana ne kadar teşekkür etsem *azdır*."

Sözler hedefini bulmadan önce Rhys elini belime koymuştu.

Nesta pıskırarak güldü. "Kontrol etmen gereken kişi ben değilim. Duvarın diğer tarafındayken kaybetmeyi göze aldığım şeylerle burası arasında pek bir fark yok." Yüz hatlarındaki öfkeyle, kendimi kötü hissetmeme yetecek bir öfkeyle çarpıldı. "Odasından çıkmıyor," diye tıslayarak devam etti. "Durmadan ağlıyor. Hiçbir şey yiyip içmiyor ve uyumuyor."

Rhys'in çenesi kasıldı. "Sana defalarca sordum, eğer bir şeye ihtiyacınız olursa..."

Nesta, "İçinizden *birinin*," derken, ikinci kelimeyi Cassian'a bakıp çıngıraklı yılan gibi tıslayarak vurguladı, "ona yaklaşmasına neden izin vereyim? Bu bizim aramızdaki bir mesele ve sizi hiç ilgilendirmez."

"Elain'in eşi burada," dedim.

Nesta'nın olduğu yerde hiç ağza alınmayacak bir sözdü.

Öfkeden bembeyaz kesildi.

"O Elain'in hiçbir şeyi değil," diye hırlayarak üstüme yürüyünce Rhys aramıza bir kalkan çekti.

Sanki Hybern'deki o gün Nesta'nın gözlerindeki gücü o da fark etmişti. Ve bu gücün kendini ne şekilde belli edeceğini kestiremiyormuş gibiydi.

"O *herifi* onun yakınına getirsen, seni..."

Benden beş adım ötede durduğunda lakayt adımlarla peşinden gelen Cassian, "Ne yaparsın?" diye mırladı. Nesta başını hızla ondan tarafa çevirince, "Benimle idman yapmayacağına göre bir kavgada ayakta kalamayacağına kalıbımı basarım. Güçlerin hakkında konuşmayı kabul etmeyeceğin için de onları kullanmayı kesinlikle beceremeyeceksin. Ayrıca sen..."

Nesta, kusursuz bir imparatoriçe edasıyla, "Kapa çeneni," diye çemkirdi. "Sana benden uzak durmanı söylemiştim ve eğer..."

"Eğer bir erkekle eşinin arasına girersen, Nesta Archeron, bunun neye mal olacağını zor yoldan öğrenirsin."

Nesta'nın burun delikleri genişledi. Cassian çarpık bir sırıtmayla karşılık verdi.

"Elain buna hazır değilse onunla görüşmez," diye araya girdim. "Onu buna zorlayacak değilim. Ama Lucien onu görmek istiyor, Nesta. Onun adına rica edeceğim ama kararı Elain'e bırakacağım."

"Bizi Hybern'e satan adamdan bahsediyorsun."

"Durum göründüğünden daha karmaşık."

"Eh, babam geri dönüp bizi bulamayınca iyice karışacağı kesin. Tüm bunlar hakkında *ona* ne demeyi planlıyorsun acaba?"

"Aylardır kıtadan tek bir haber bile göndermediğine göre bu ko-

nda endişelenmek için erken," diye geri yapıştırdım. Ve bunun için Kazan'a şükrediyordum: Evden uzakta karlı bir iş kovaladığı için.

Nesta başını iki yana sallayarak koltuğuna ve kitabına geri yürüdü. "Umurumda değil. Ne istiyorsan yap."

Elain'in ihtiyaçlarına öncelik vereceğim konusunda hâlâ bana güvendiğini düşünmek isterdim ama sadece sivri dilli bir baştan savma cümlesiydi. Rhys baş işaretiyle Cassian'a odadan çıkmasını emretti. Peşlerinden giderken, usulca, "Üzgünüm, Nesta," dedim.

Hiç istifini bozmadan koltuğuna dimdik oturdu, kitabını eline aldı ve orada değilmişiz gibi davrandı. Yüzüme bir yumruk atsa daha iyiydi.

Önüme dönünce Cassian'ın da Nesta'ya baktığını gördüm.

Neden kimsenin bana bundan bahsetmediğini merak ettim. Ablama bakarken Cassian'ın gözlerinde parlayan şeyden.

Kederden. Ve özlemden.

Süit gün ışığıyla doluydu.

İçeri olabildiğince fazla ışık girsin diye bütün perdeler sonuna kadar açılmıştı.

Sanki en ufak bir karanlığa bile tahammül edilemiyormuş, hepsi kışkışlanıyormuş gibi.

Ve en güneşli pencerenin önündeki küçük bir sandalyede, sırtı bize dönük şekilde, Elain oturuyordu.

Kütüphaneye girerken Nesta'nın sessizliği ne kadar huzurluysa, Elain'inki bir o kadar...boştu.

Bomboş.

Saçları toplanmamış, hatta örülmemişti. Tokasız halini en son zaman gördüğümü hatırlayamadım. Üzerinde ay beyazı bir sabahlık vardı.

Odaya girdiğimizde dönüp bakmadı, konuşmadı, hatta irkilmedi.

İncecik kollarını sandalyenin kollarına dayamıştı. Demir nişan yüzüğü hâlâ parmağındaydı.

Teni öyle solgundu ki göz alıcı ışık altında parlayan taze karlar gibi görünüyordu.

Birden, beyaz rengin ölüm rengi olduğunu, matem rengi olduğunu hatırladım.

Renksizlik. Cansızlık.

Cassian'la Rhys'i kapıda bıraktım.

Nesta'nın öfkesi bundan, bu...kabuktan kat kat iyiydi.

Bu hiçlikten.

Sandalyesinin etrafından dolaşırken nefesimi tuttum. Elain'in boş boş seyrettiği şehir manzarasına baktım.

Ardından çökmüş yanaklarına, kanı çekilmiş dudaklarına, bir zamanlar canlı ve sıcak olan ama şimdi mezar toprağı kadar donuk görünen gözlerine baktım.

"Elain?" diye seslendiğimde dönüp bakmadı.

Eline uzanmaya cesaret edemedim.

Ona yaklaşmaya cesaret edemedim.

Bunu ben yapmıştım. Onları bu hale ben getirmiştim.

"Döndüm," diye ekledim beceriksizce. Anlamsızca.

Sadece, "Eve gitmek istiyorum," dedi.

Göğsüm katlanılmaz derecede sıkışırken gözlerimi kapadım. "Biliyorum."

"Beni arıyordur," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedim yeniden. Lucien değildi. Bahsettiği kişi kesinlikle o değildi.

"Bir hafta sonra evlenecektik."

İçimdeki parçalanmayı durdurabilecekmiş gibi elimi döşüme koydum. "Üzgünüm."

Hiçbir şey yoktu. En ufak bir duygu kırıntısı yoktu. "Herkes bunu söyleyip duruyor." Parmağındaki yüzüğü başparmağıyla okşadı. "Ama bu hiçbir şeyi düzeltmiyor, değil mi?"

Ciğerlerime yeterince hava çekemedim. Ablamın dönüştüğü bu kırık dökük, içi boşalmış şeye bakarken nefes...nefes *alamadım*. Ondan çaldığım şeye, ondan söküp aldığım şeye bakarken.

Rhys yanımda belirip kolunu belime doladı. "Bizden istediğin bir şey var mı, Elain?" O kadar nazik konuşuyordu ki neredeyse kendimi tutamayacaktım.

"Eve gitmek istiyorum," diye tekrarladı Elain.

Ona Lucien'i soramazdım. Şimdi değil. Henüz değil.

Bütün gücümle başka bir odaya, Rüzgâr Evi'nin başka bir kanadına koşup kendimi koyvermeye hazır şekilde arkama döndüm. Ama Lucien kapıda dikiliyordu.

Yüzünün halinden her şeyi duyduğunu anladım. Elain'den yayılan hiçliği ve ümitsizliği bizzat görmüş, duymuş ve hissetmişti.

Elain oldum olası o kadar iyi yürekli ve sevecendi ki bunun farklı tarzda bir güç olduğunu düşünürdüm. Daha sağlam bir güç. Dünyanın kötülüğünü gördüğü halde hep sevmeyi seçmiş, hep iyiliği seçmişti; tekrar tekrar. Hep ışık dolu biri olmuştu.

Belki de şimdi bu yüzden tüm perdeleri açık tutuyordu. Eskiden ışığın bulunduğu yere çöreklenen boşluğu doldurmak için.

O eski ışığın yerinde yeller estiği için.

16. BÖLÜM

Rhysand Lucien'i Rüzgâr Evi'nin diğer ucunda kalacağı süite götürürken Cassian'la ben peşlerinden gidiyorduk. Eşim oniks taşından yapılma ikiz kapıları açıp kırmızı kayalara oyulmuş güneşli bir odayı gözlerimizin önüne serene dek hiçbirimiz konuşmadık. Duvarı boydan boya kaplayan pencereler, aşağıda tüm hızıyla yaşayan şehirden başlayarak uzaktaki çentikli dağlara ve ışıltılı denize dek uzanan bir manzarayı ayaklarımızın altına seriyordu.

Rhys gece mavisi renkli el dokuması kilimin orta yerinde durdu ve solundaki çift kanatlı kapalı kapıyı gösterdi. "Yatak odası." Ardından elini gevşekçe yaylandırıp karşı duvardaki tekli kapıya yöneltti. "Banyo."

Lucien kapılara soğukkanlı bir kayıtsızlıkla baktı. Elain hakkında ne hissediyordu, ne yapmayı planlıyordu...sormak istemedim.

Başıyla Lucien'in kirli kıyafetlerini işaret eden Rhys, "Sanırım yeni giysilere ihtiyacın olacak," diye devam etti. Hakikaten de geçen hafta saraylar arasında dolanıp dururken ceketi ve pantolonu mahvolmuştu. Dahası, her yerinde kan lekeleri vardı. "Herhangi bir giysi tercihin var mı?"

Dikkatini soruya veren Lucien nihayet Rhys'e bakacak kadar ve Cassian'la benim kapı ağzında oyalandığımızı fark edecek kadar kıpırdadı. "Bir bedeli olacak mı?"

"Param yok demeye çalışıyorsan, merak etme – giysiler şirketten" Rhys yarım ağızla gülümsedi. "Ama yok, bunun bir tür rüşvet olup olmadığını soruyorsan..." Omuzlarını silkti. "Baban bir Yüce Lord. İhtiyacın olduğunda seni ağırlayıp giydirmezsek çok ayıp etmiş oluruz."

Lucien'in tüyleri diken diken oldu.

Onu kışkırtmaktan vazgeç, diye bağırdım bağın karşı tarafına.

Ama çok eğlenceli, diye mırladı cevap olarak.

Bir şeylere sıkılmıştı. Hem de kendine gelmek için Lucien'e sataşacak kadar sıkılmıştı. Onlara yaklaştım. Lucien'e, "Birkaç saat sonra akşam yemeği için geri döneceğiz," derken Cassian arkamda kaldı. "Biraz dinlen, banyo yap. Bir şeye ihtiyacın olursa kapının yanındaki ipi çek."

Lucien gerildi ama fark ettiğim kadarıyla söylediklerimden değil, ses tonumdan dolayı. Ev sahibesi. Ama, "Peki... Elain ne olacak?" diye sordu.

Rhys, *sana kalmış* demekle yetindi.

"Bunu düşünmem gerekiyor," dedim, eveleyip gevelemeden. "Elain ve Nesta konusunda ne yapacağıma karar verene kadar onlardan uzak dur." Sonra, belki üstüne fazla basarak, "Bu ev yabalamaya karşı korunuyor," dedim. "Hem dışarıdan, hem de içeriden. Buradan çıkmanın tek yolu şehre inen merdivenler ki orası da hem tılsımlarla hem de muhafızlar tarafından korunuyor. Lütfen aptalca bir şey yapma?"

"Tutsak mıyım yani?"

Rhys'in ağzından çıkacak cevabı hissedebiliyordum ama başımı iki yana salladım. "Hayır. Ama beni anlamalısın: Elain senin eşin olduğu kadar benim de *ablam.* Daha fazla zarar görmesini engellemek için ne gerekiyorsa yaparım."

"Ona asla zarar vermem."

Sözlerinde can sıkıcı bir dürüstlük vardı.

Derin bir nefes vererek başımla onaylarken göz ucuyla Rhysand'tan yardım istedim.

Eşim, sözsüz yakarışımla ilgili hiçbir şey belli etmeden, "Kafana göre dolaşmakta özgürsün," diye söz aldı. "Buna şehir de dahil, elbette merdivenleri inmeyi gözün yerse. Ama iki şartla: Yanına kız kardeşlerden birini almayacaksın ve onların katına gitmeyeceksin. Kütüphaneden bir kitap almak istersen, hizmetkârlara söyleyeceksin. Elain'le veya Nesta'yla konuşmak istersen yine hizmetkârlara söyleyeceksin, onlar da gelip bize soracak. Bu kuralları ihlal edersen, seni Amren'le aynı odaya kapatırım."

Ardından arkasını döndü ve ellerini ceplerine soktuktan sonra dirseğini bana doğru uzattı. Eşimin koluna girerken Lucien'e döndüm. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Lucien, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdiğinde Cassian çoktan koridora çıkmıştı ve biz de kapıya varmak üzereydik.

Ne için teşekkür ettiğini soracak cesaretim yoktu.

Doğruca Amren'in çatı katına uçtuk. Velaris çatılarının üzerinde süzüldüğümüzü gören bazı şehir sakinleri el salladı. Onlara -kendi halkıma- el sallayarak karşılık verirken yüzümdeki gülümseme sahte değildi. Bu halimi gören Rhys, kendisi de Sidra'nın üzerindeki güneş kadar ışıl ışıl gülümseyerek bana sıkı sıkı sarıldı.

Amren'in dairesine vardığımızda, siyah saçlı ev sahibesi yerde etrafına yaydığı kitapların sayfalarını karıştırırken, Mor ve Azriel havı dökülmüş divanda fırça yemiş çocuklar gibi bekliyordu.

İçeri girdiğimizde Mor bana minnet dolu, rahatlamış bir bakış fırlattı. Mor'la arasında dikkatli ve fazla gelişigüzel bir mesafe bırakarak ayağa kalkan Azriel'in yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Ama ilk konuşan yerdeki Amren oldu. "Beron ve yakışıklı oğullarını öldürüp yakışıklı oğlanı yeni Güz Yüce Lordu yapmalısınız, gönüllü sürgün olsun ya da olmasın. Böylece hayat daha kolay olur."

Rhys ona yaklaşarak, "Bunu aklımda tutarım," diye karşılık verirken ben diğerleriyle kaldım. Geri durduklarına göre... Amren'in heyheyleri üzerinde olmalıydı.

Derin bir nefes verdim. "Üçünü Rüzgâr Evi'nde yalnız bırakmanın berbat bir fikir olduğunu düşünen bir tek ben miyim?"

Rhys ve Mor kıs kıs gülerken Cassian elini kaldırdı. Yüce Lord'un generali, "Eşini görmeyi denemeden önce ona bir saat veriyorum," dedi.

Divana geri oturup bağdaş kuran Mor, "Yarım saat," diye itiraz etti.

Yüzümü buruşturdum. "Nesta'nın şu anda Elain'i yakın korumaya aldığına bahse girerim. Bence ablama dokunmayı denediği anda Nesta onu gözünü kırpmadan öldürebilir."

Cassian, "Eğitim almadığı sürece hiçbir şey yapamaz," diye homurdandıktan sonra kanatlarını katlayıp Azriel'in divanda boşalttığı yere el koydu. Gölgeokuyan dönüp bakmadı bile. Hayır, Cassian'ın yanındaki duvara yürüyüp tahta panele sırtını dayamakla yetindi.

Rhys ve diğerleri yorum yapmayınca dikkatle devam etmem gerektiğini bilerek, "Onu eğitmeyi önerdin mi?" diye sordum. "Nesta'nın sözlerinden anladığım kadarıyla Rüzgâr Evi'ne...sık sık gitmişsin."

Cassian botlu ayaklarından birini diğerinin üzerine atıp kaslı bacaklarını önüne uzatırken gözlerini kapattı. "Oraya gün aşırı çıkıyorum. Kanatlarım için iyi bir egzersiz oluyor." Sözlerini vurgulamak için kanatlarını oynattı. Üzerlerinde en ufak bir çizik yoktu.

"Ve?"

"Ve kütüphanede tanık olduğun şey her zaman sohbetimizin daha sakin bir versiyonuydu."

Mor bir şey *dememek* için elinden geleni yapıyormuş gibi dudaklarını sıktı. Azriel de çenesini hakikaten kapalı tutmasını hatırlatmak için Mor'u *elinden geldiğince* bakışlarıyla uyardı. Bu konuyu daha önce konuşmuş gibiydiler. Birçok kez.

Cassian, kendi söylediği şeylere rağmen, "Onu suçlamıyorum," diye devam etti. "Çok – acı çekti. Kendi bedeni bile onu yarı yolda bıraktı." Dişlerini sıktı. Amren bile ağzını açmaya cesaret edemiyordu. "Ve Hybern Kralı'nı bir daha gördüğümde derisini yüzeceğim."

Sifonları buna cevap verircesine pır pır etti.

Rhys, "Kralın böyle bir deneyimden hoşlanacağından eminim," dedi damdan düşer gibi.

Cassian, "Ben ciddiyim," diye parladı.

"Ah, bundan hiç şüphem yok." Rhys'in menekşe gözleri çatı katının loşluğunda ışıl ışıldı. "Ama kendini intikam planlarına kaptırmadan önce planlamamız gereken bir savaş olduğunu unutma."

"Göt herif."

Eşimin ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Evet – Cassian'ı bilerek kışkırtıyor, suçluluk duygusu onu yiyip bitirmeden önce bilerek damarına basıyordu. Diğerleri, muhtemelen burada olmadığım haftalar boyunca hep yaptıkları gibi, bu görevi ona bırakmıştı. "Kesinlikle öyleyim," dedi Rhys. "Ama öyle olmam şu gerçeği değiştirmiyor: Önce zafer, sonra intikam."

Cassian tartışmaya devam etmek ister gibi ağzını açtı ama Rhys bakışlarını cafcaflı kilimin her yanına saçılmış kitaplara çevirdi. "Hiçbir şey yok mu?" diye sordu Amren'e.

Gözlerini kısarak Mor'la Azriel'i süzen Amren, "Beni gözetlemeleri için neden bu iki soytarıyı gönderdin, bilmiyorum," dedi. Demek Azriel Rüzgâr Evi'nden çıkıp doğruca buraya gelmişti – çatı katına. Şüphesiz Mor'u *Amren Görevi*'ne tek başına katlanmaktan kurtarmak için. Ama Amren'in ses tonu asabi olmasına rağmen...haddinden fazla sertti. Cassian'ın gözlerindeki aşırı kırılgan bakışı silmek için.

Mor ayağını kilime pat pat vurarak "Seni gözetlemiyoruz," dedi. "Kitabı gözetliyoruz."

Ve bunu der demez... Onu hissettim. Duydum

Amren Nefesler Kitabı'nı komodinin üstüne koymuştu.

Üzerinde bayat kanla dolu bir bardak duruyordu.

Gülsem mi korksam mı bilemedim. Kitap mırıldanmaya başladığında ikinci seçenek kazandı. *Merhaba tatlı yüzlü yalancı. Merhaba prenseslerin en...*

Amren, "Of, sessiz ol," diye tıslayarak onu susturduktan sonra, "Gudubet şey," diye homurdanarak önündeki kalın kitaba döndü. "İki yarısı tekrar bir araya geldi ya, artık bağlasan da çenesi durmaz."

Rhys bana bakarak muzipçe gülümsedi.

"Neler söylüyor?"

Nefesler Kitabı'na bakarak kaşlarını çatan Amren, "Saçma sapan şeyler," diye çemkirdi. "Kendisi konuşup kendisi dinlemeye bayılıyor. Evime doluşan bazı tipler gibi."

Cassian pis pis sırıttı. "Birisi Amren'i beslemeyi mi unuttu?"

Amren, başını kaldırıp bakmaya tenezzül bile etmeden, sadece işaretparmağını doğrultarak onu uyardı. "Havlayıp duran köpeklerini evime doldurmanın bir nedeni var mı, Rhysand?"

Evim dediği yer tavan arasından bozma, devasa bir çatı katı olsa da Mor, Cassian ve Azriel nihayet yaklaşıp odanın ortasındaki dağınıklığın etrafında bir halka oluştururken hiçbiri ağzını açıp bir şey demeye cesaret edemedi.

Rhys, bana hitap ederek, "Dagdan ve Brannagh'tan aldığın bilgiler, senin yokluğunda topladığımız verileri doğruluyor," dedi. "Özellikle de Hybern'in diğer bölgelerdeki, yani kıtadaki potansiyel müttefiklerinin varlığını."

Mor, "Akbabalar," diye mırıldandı. Cassian başıyla ona hak verdi.

Ama Rhys – Rhys hakikaten casusluk yapmıştı. Azriel'in yerine...

Rhys pofurdadı. "Gizlenmeyi *becerebiliyorum*, sevgili eşim."

Ona ters ters bakarken Azriel araya girdi. "Hybern'in hareketlerinin senin tarafından onaylanması tam da istediğimiz şeydi, Feyre."

"Neden?"

Cassian kollarını kavuşturdu. "Sadece Hybern'in ordularına bile zar zor karşı koyarız. Eğer Vallahan, Montesere ve Rask onla-

ra katılırsa...” Güneşten bronzlamış boynuna bir çizik attı.

Mor onun kaburgalarına dirsek attı. Cassian da dirseğiyle karşılık verdi. Azriel ikisine bakarak başını iki yana sallarken kanatlarının dikenlerinde gölgeler büklümlendi.

“Bu üç bölge...o kadar güçlü mü?” Muhtemelen kıtadaki peri topraklarıyla ilgili ne kadar az şey bildiğimi gösteren, aptalca bir soruydu.

Azriel, “Evet,” diye cevap verirken ela gözlerinde ayıplama yoktu. “Vallahan’da kalabalık var, Montesere’de para var ve Rask ikisine de sahip olacak kadar büyük.”

“Ve diğer denizaşırı bölgelerde hiçbir potansiyel müttefikimiz yok?”

Rhys siyah ceketinin kol ağzındaki başıboş bir ipliği çekiştirdi. “Olsa bile hiçbiri bize yardım etmek için buraya yelken açmaz.”

Midem burkuldu. “Peki Miryam’la Drakon?” Rhys daha önce onları hesaba katmayı reddetmişti ama şimdi... “Yüzyıllar önce Miryam ve Drakon için savaştın,” dedim. Jurian’ın söyledikleri doğruysa, bundan çok daha fazlasını yapmıştı. “Belki de borcunu tahsil etmenin zamanı gelmiştir.”

Ama Rhys başını iki yana salladı. “Bunu denedik. Azriel Cretea’ya gitti.” Miryam’la Drakon’un insan ve peri halklarıyla birlikte son beş yüz yıldır gizlilik içinde yaşadıkları adaya.

“Kimse yoktu,” dedi Azriel. “Kaderine terk edilmişti. Neler olduğuna veya nereye gittiklerine dair hiçbir iz yoktu.”

“Sence Hybern...”

Mor, “Ne Hybern’den bir iz var, ne de başka bir felaketten,” diye araya girdiğinde yüzü gergindi. Savaş sırasında onlarla arkadaşlık etmişti. Miryam’la, Drakon’la, Anlaşma’yı imzalayan insan kraliçelerle. Ve endişe -koyu, gerçek bir endişe- Mor’un kahverengi gözlerinde çağlıyordu. Hepsinin gözlerinde.

“Hybern’i haber alıp kaçtıklarını mı düşünüyorsunuz?” diye sordum. Rhys bir keresinde Drakon’un kanatlı bir lejyonu olduğundan bahsetmişti. Eğer onları bir şekilde bulabilirsek...”

"Benim tanıdığım Drakon ve Miryam kaçmazdı," dedi Rhys. En azından bu yüzden."

Mor öne eğilirken altın saçları omuzlarından döküldü. "Ama artık Jurian oyuna dahil oldu... Miryam ve Drakon'un kaderi, hoşlarına gitse de gitmese de hep Jurian'a bağlıydı. Eğer Jurian gerçekten peşlerindeyse, kaçtıkları için onları suçlayamam."

Rhys'in yüzü bir anda tavsadı. "Demek Hybern Kralı Jurian'ı bu şekilde elinde tutuyor," diye mırıldandı. "Jurian bu yüzden ona çalışıyor."

Alnım kırıştı."Miryam öldü," diye açıkladı Rhys. "Denizdeki son savaşta göğsüne bir mızrak yedi. Güvenli bir yere götürürlerken kan kaybından öldü. Ama Drakon büyük ve korkunç güçleri olan bir nesnenin bulunduğu, kutsal, gizli bir ada biliyordu. Efsanelere göre bu nesne bizzat Kazan tarafından yapılmıştı. Miryam'ı oraya, Cretea'ya götürdü ve onu hayata döndürmek için, onu ölümsüz yapmak için bu nesneyi kullandı. Tıpkı senin sonradan yaratıldığın gibi."

Amren bundan bahsetmişti – aylar önce. Miryam'ın da benim gibi *Yaratılmış* olduğundan.

Amren de konuşurken bunu hatırlamış gibiydi. "Hybern Kralı Kazan'ı kullanarak bu nesnenin bulunduğu yeri, yani Miryam'la Drakon'un yaşadığı yeri bulacağına dair Jurian'a söz vermiş olmalı. Bunu haber alıp alelacele adadan ayrılmış olabilirler."

Ve Jurian, intikam için, yakasını bırakmayan o gözü kara öfke için... Hybern Kralı'nın istediği her şeyi yapardı. Sırf Miryam'ı kendi elleriyle öldürebilmek için.

"Peki nereye gittiler?" Hâlâ doğaüstü bir durgunlukla sırtını duvara vererek dikilen Azriel'e baktım. "Nereye kayboldukları hakkında hiçbir iz bulamadın mı?"

Rhys onun yerine yanıtladı. "Hayır. O günden beri haberciler yolluyoruz ama nafile."

Bu umut kapısını kapatarak yüzümü ovuşturdum. "Muhtemel müttefikimiz olmasalar bile...kıtadaki diğer bölgelerin Hybern'e

katılmasını, ordularını buraya göndermelerini nasıl engelleriz?" Yüzümü buruşturdum. "Planımız bu, değil mi?"

Rhys vakur bir edayla gülümsedi. "Aynen. Sen yokken bu plan üzerinde çalıştık." Amren'in gümüş gözleri keyifle parlarken odada volta atmamak için kendimi güçlükle tutarak bekledim. "Önce Hybern'i gözledim. Halkını. Elimden geldiğince."

Hybern'e *gitmişti.*

Rhys yüzümde alevlenen endişeyi görünce muzip muzip sırıttı. "Hybern'i içten yıkacak, kaşımaya müsait anlaşmazlıklar bulmayı umuyordum. Halkın savaşa karşı olmasını, bunu maliyetli, tehlikeli ve gereksiz bulmasını umuyordum. Ama o adada yetersiz ticaret ve yetersiz fırsatlarla geçen beş yüz yılın ardından... Hybern halkı değişime susamış durumda. Daha doğrusu, eski günlere dönmek istiyorlar. İşlerini insan kölelere yaptırdıkları, doğal hakları olarak gördükleri şeylerin engellenmediği günlere."

Amren dikkatle hatmettiği kitabı pat diye kapattı. "Geri zekâlılar." Zifiri saçlarını savurarak başını iki yana salladıktan sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Hybern'in zenginliği yüzyıllar içinde sürekli eridi. Savaştan önce ticaretlerinin büyük bölümünü Güney'le yapıyorlardı, yani Kara Topraklarla. Ama bu bölge insanlara bırakılınca... Hybern Kralı bu savaşı körükleyebilmek için kendi halkına yeni ticaret anlaşmalarını ve fırsatlarını bilerek mi sunmadı, yoksa sadece dar görüşlü olduğu için mi her şeyin tepe taklak olmasına neden oldu, bilmiyoruz. Ama Hybern halkı yüzyıllardır kan ağlıyor. Kral da onların artan durgunluk ve yoksulluk nedeniyle kan ağlamalarına çanak tutuyor."

Mor, "Savaştan önce olduğu gibi, hâlâ insanları...kendi malları gibi gören çok sayıda Ulu Peri var," diye açıkladı, dikkatle. "Bildikleri tek şey köleler sayesinde elde ettikleri ayrıcalıklardı. Ve bu ayrıcalık ellerinden alınınca, doğdukları yerleri terk ederek duvarın diğer tarafına göç etmeye veya göç eden Ulu Periler'in oluşturduğu yeni peri bölgelerine toprak vermeye zorlanınca...öfkeleri yüzyıllar sonra bile dinmedi. Özellikle de değişimin nüfus yapısını ve sı-

nırları etkilemediği yerlerde. Hybern duvarın diğer tarafına veya kendilerine yeni bir yurt arayan peri bölgelerine toprak vermek zorunda kalmayan birkaç bölgeden biriydi. İzole edildiler, gittikçe yoksullaştılar ve işlerini yapacak kölelerden mahrum kaldılar... Hybernliler uzun zamandır Savaş öncesi günlere altın çağ, sonraki yüzyıllara ise karanlık çağ gözüyle bakıyor."

Bağrımı sıvazladım. "Böyle düşünmek için deli olmaları gerekir."

Rhys başıyla onayladı. "Evet, kesinlikle öyleler. Ama kralın bu kısıtlı dünya görüşünü teşvik ettiğini unutma. Ne halkının ticaret yollarını genişletti, ne de diğer halkların kendi topraklarına yerleşerek kendi kültürlerini getirmelerine izin verdi. Savaş'ta Sadıklar'ın nerede yanlış yaptıklarını düşünüp durdu. Savaş meydanlarında yenildikleri için değil, kendi aralarında çatıştıkları için nasıl boyun eğdiklerini. Kral uzun, çok uzun zamandır bu hataları düşünüyor. Ve ne pahasına olursa olsun bu hatalardan nasıl uzak duracağını. Bu yüzden halkını bu *altın yaldızlı* geçmiş vizyonuna inandırmak, böylece savaşa ve duvarın yıkılmasına destek vermelerini sağlamak için elinden geleni yaptı. Hybern halkı kralını ve ordularını istilacılar olarak değil, Ulu Periler'in ve onlarla birlikte olanların *kurtarıcıları* olarak görüyor."

Midem allak bullak oldu. "Böyle bir şeye kim *inanabilir*?"

Azriel yaralı ellerinden biriyle saçlarını geri attı. "Bunları ilk elden öğrendik. Hybern'de kendi kulaklarımızla işittik. Rask, Montesere ve Vallahan gibi bölgelerde de durum farklı değil."

Amren, "Bizi ibret olsun diye cezalandıracaklar, kızım," diye açıkladı. "Prythian'ı. Anlaşma'nın en ateşli savunucularından ve temsilcilerinden biriydik. Prythian'ı sadece kıtaya giden yolu temizlemek için değil, ayrıca Anlaşma'yı savunan Ulu Peri bölgelerine ibret olsun diye işgal etmek istiyorlar."

"Ama diğer bölgeler mutlaka Prythian'ı savunur," dedim, yüzlerini inceleyerek.

Rhys yüzünü buruşturarak, "Umduğumuz ölçüde değil," diye itiraf etti. "Kendini ezilmiş ve bunalmış hisseden çok sayıda -çok

fazla sayıda- peri var. Duvarın aşağısındaki topraklarını geri istiyorlar. Ve bu topraklarla birlikte gelecek gücü ve zenginliği. Geçmişe duydukları özlem beş yüzyıllık uyum sağlama ve hayatta kalma mücadelesiyle renkleniyor."

Mor, "Belki de topraklarımızı ve zenginliğimizi yeterince paylaşmayarak onları kendi ellerimizle bu yöne ittik," diye fikir yürüttü. "Belki de bu çürüme ve kanamanın bir kısmından biz sorumluyuz."

Narin ellerinden birini kaldıran Amren, "Bu konuyu sonra tartışırız," dedi. "Asıl sorun, yakıp yıkmak için değil, *kurtuluş* için can atan bir orduyla karşı karşıya olmamız. Duvar yüzünden itilip kakılan ve inandıkları şeyin arkasında duran Ulu Perilerle."

Yutkundum. "Peki Hybern'in kendi saflarına katılacağını iddia ettiği üç bölge bu savaşta nasıl bir rol oynar?" Rhys'le Azriel'e baktım. "Az önce...oralara gittik mi dediniz?"

Rhys omuz silkti. "Oralara, Hybern'e, diğer bölgelere..." Açık kalan ağzımı görmezden geldi. "Kendimi seni özlemekten alıkoymak için bir şeylerle oyalanmam gerekiyordu."

Mor gözlerini devirdi. Ama cevap veren Cassian oldu: "O üç bölgenin Hybern'e katılmasına izin veremeyiz. Ordularını Prythian'a gönderirlerse işimiz biter."

"Peki ne yapıyoruz?"

Rhys Amren'in oymalı karyola direğine sırtını verdi. "Onları meşgul ediyoruz." Başıyla Azriel'i işaret etti. "Bulmaları için bazı bilgiler yerleştirdik – gerçek, yalan ve ikisinin arası bilgiler. Bu bilgilerin bir kısmını, bize katılmakta ayak direyen eski müttefiklerimize de uçurduk." Azriel'in sırıtması beyaz şimşek parlaması gibiydi. Gölgeokuyanla ajanları bu gerçekleri ve yalanları yabancı saraylarda yaymışlardı.

Alnımı kırıştırdım. "Kıtadaki bölgeleri birbirine mi düşürüyorsunuz?"

Ela gözleri muzip bir keyifle parlayan Cassian, "Birbirleriyle meşgul olmalarını sağlıyoruz," diye açıkladı. "Rask, Vallahan ve

Montesere'nin ezeli düşmanlarına aniden saldırıya uğrayabileceklerine dair haberlerin ulaşmasını sağlıyoruz. Ve savunma hatlarını güçlendirmelerini. Böylece bu üç bölgenin gözlerini bizim sınırlarımızdan kendi sınırlarına çevirmelerini sağlıyoruz."

"Madem Savaş'ta bizimle ittifak yapanlar şimdi savaşmaktan korkuyor," dedi Mor, kollarını göğsünde kavuşturarak, "o halde diğerlerini meşgul ettikleri sürece, diğerlerinin *buraya* yelken açmasını engelledikleri sürece, sorun yok demektir."

Şaşkın gözlerle onlara baktım. Rhys'e.

Muhteşem. Birbirlerine odaklandıkları ve birbirlerinden korktukları için bizden uzak durmaları sağlamak kesinlikle muhteşem bir fikirdi. "Yani...buraya gelmiyorlar?"

"Dua edelim de öyle olsun," dedi Amren, "Ve dua edelim de onlara oyun oynadığımızı fark etmeden önce bu iş bitsin."

"Peki insan kraliçeler?" Başparmağımın ucunu kemirdim. "Hybern'le yapılan hiçbir pazarlığın kendi lehlerine olmadığını anlamış olmalılar."

Mor kollarını bacaklarına dayadı. "Kralın onlara ne sözler verdiğini, ne yalanlar söylediğini kim bilebilir? İşbirliği yapmalarına karşılık hepsine Kazan vasıtasıyla ölümsüzlük verdi. Bunu kabul edecek kadar aptal olduklarına göre, krala kapılarını çoktan açtıklarından hiç şüphem yok."

Amren, "Ama bundan emin değiliz," diye karşı çıktı. "Ve bunların hiçbiri kendilerini o saraya kapatıp hiç ses çıkarmamalarını açıklamıyor."

Rhys ve Azriel sessizce başlarını sallayarak Amren'e hak verdiler.

Onlara, uçup giden neşelerine baktım. "O saraya girememiş olmak sizi deli ediyor, değil mi?"

İkisi de kısık sesle homurdanırken Azriel, "Tahmin bile edemezsin," dedi.

Amren cık cık ederek uykusuz bakışlarını bana çevirdi. "O Hybern komutanları duvarı nasıl yıkmayı planladıklarını belli et-

mekle aptallık ettiler. Ya da kral eteklerimizi tutuşturmak için bu bilginin bize ulaşmasını sağladı."

Başımı yana devirdim. "Yani duvarı yıkmak için gerçekten o delikleri kullanacaklar diyorsun?"

Sivri çenesiyle onaylayarak etrafındaki kitapları işaret etti. "O delikler karmaşık bir büyü işi. Duvarı bağlayan büyünün içindeki mazgal deliği gibi düşün."

"Ve buradan anladığımız kadarıyla," dedi Mor, alnını kırıştırarak, "Kazan'da yanlış giden bir şeyler var."

Kaşlarımı kaldırıp neyi kastettiğini düşündüm. "Çünkü normalde Kazan bu duvarı tek başına yıkabilecek güce sahip olmalı, değil mi?"

Komodinin üzerinde duran Nefesler Kitabı'na yaklaşan Rhysand, "Aynen öyle," dedi. Kitaba dokunmaya cesaret edemedi. "Kazan'ın gücünü kullanıp işi bitirmek varken neden Kazan'a yardım etmek için o delikleri araştırsınlar?"

"Kral ablalarımı ve o kraliçeleri dönüştürürken Kazan'ın gücünü tüketmiş olabilir."

Rhys tekrar yanıma dönerken, "Olabilir," dedi. "Eğer kral duvardaki yırtıkları patlatacaksa, o harekete geçmeden önce hepsini bulup *onarmanın* bir yolunu bulmalıyız."

Amren'e dönerek, "Bunları yamayacak büyüler var mı?" diye sordum.

"Araştırıyorum," dedi, dişlerinin arasından. "*Birileri* kıçını kaldırıp kütüphaneye gitse ve biraz araştırma yapsa fena olmazdı."

Cassian alaycı bir ifadeyle eğilerek selam verdi. "Emrinize amadeyiz."

"Okuyabildiğini bilmiyordum," dedi Amren nazikçe.

Cassian gözlerinde parlayan cevabı dillendiremeden Azriel araya girdi. "Bu bir tuzak olabilir. Ya duvarı yem olarak kullanıp dikkatimizi dağıtırken başka bir yerden darbe vurmayı planlıyorsa?"

Nefesler Kitabı'na bakarak yüzümü ekşittim. "Neden Kazan'ı tekrar sıfırlamayı denemiyoruz?"

Rhys. "Çünkü geçen sefer neredeyse canından oluyordun," diye cevap verdi. Kararlı, sakin sesi her şeyi anlatıyordu: Bunu tekrar deneyerek beni riske atmaya hiç niyeti yoktu.

Sırtımı dikleştirdim. "Hybern'de hazırlıklı değildim. Hiçbirimiz değildik. Eğer yeniden denersem..."

Mor sözümü kesti. "Yeniden denemek seni bal gibi öldürebilir. Bu arada Kazan'a *ulaşmak* zorunda kalacağız ki bunun imkânsız olduğunu söylemeye gerek bile yok."

Alnımın kırıştığını gören Azriel, "Kral Kazan'ı gözünün önünden ayırmıyor," diye açıklık getirdi. "Ve bu kez onu eskisinden çok daha fazla tılsım ve tuzakla donattı." İtiraz etmek için ağzımı açtım ama gölgeokuyan, "Bu ihtimali gözden geçirdik," diye ekledi. "Güvenilir bir yol değil."

Ona inandım: Ela gözlerindeki keskin dürüstlük bu konuyu ölçüp biçtiklerini yeterince belli ediyordu. "Tamam, madem Kazan'ı sıfırlamak çok riskli," diye fikir yürüttüm, "peki duvarı *ben* onaramaz mıyım acaba? Duvar bir araya gelen periler tarafından yapıldığına göre ve benim gücüm de farklı sarayların bir harmanı olduğuna göre..."

Amren odaya çöken sessizlik içinde sesli düşündü. "Olabilir. Böyle bir ilişki pek güçlü bir ihtimal olmasa da...evet, belki sen yamayabilirsin. Gerçi bizzat Kazan tarafından yaratılan ablaların bizim ihtiyacımız olan türden bir büyü gücüne..."

"Ablalarım bunun bir parçası olmayacak."

Sadece Azriel'in kanat hışırtılarıyla bölünen yeni bir sessizlik dalgası oldu.

"Onlardan bir kez yardım istedim ve bak neler oldu. Onları tekrar tehlikeye atamam."

Amren pofurdayarak güldü. "Aynı Tamlin gibi konuşuyorsun."

Kelimeler suratıma bir yumruk gibi çarptı. Rhys göremeyecegim kadar hızlı hareket ederek yanımda bitti ve elini sırtıma koydu. Ama eşim cevap vermeye fırsat bulamadan, "Sakın," diye atıldı Mor. "Sakın bir daha böyle saçma sapan şeyler söyleme Amren."

Mor'un yüzünde sadece soğuk sakinlik vardı. Soğuk öfke.

Onu hiç bu kadar...korkutucu görmemiştim. Ölümlü kraliçelere de hiddetlenmişti ama bu... Bu Tahtın Üçüncüsü'nün yüzüydü.

Aynı soğuk sakinlikle, "Açlık başına vurduysa söyle," diye devam etti. "Ama bir daha böyle bir laf edersen, seni lanet olası Sidra'ya atarım."

"Dene de göreyim."

Mor'un tek cevabı minik bir gülümseme oldu.

Amren dikkatini bana çevirdi. "Bunun için olmasa bile, diğerlerini riskler konusunda uyarmak ve bize katılmaya ikna etmek için ablalarına ihtiyacımız var. Çünkü müstakbel müttefiklerimiz bunca yıllık yalanların ardından bize inanmakta güçlük çekebilirler."

"Özür dile," dedi Mor.

"Mor," diye mırıldandım.

Mor yeniden, "Özür dile," dile tısladı Amren'e.

Amren hiçbir şey demedi.

Mor ona doğru bir adım atınca, "Haklı," dedim.

İkisi de kalkık kaşlarla bana baktı.

Yutkundum. "Amren haklı." Rhys'in dokunuşundan uzaklaşırken eşimin bu meseleyi kendi başıma halletmeme izin vererek suskun kaldığını fark ettim. Aileden biri olarak ve bilhassa onların Yüce Leydi'si olarak ikisiyle başa çıkmamın bir yolunu bulmama izin veriyordu.

Mor'un yüzü gerildi ama başımı iki yana salladım. "Ablalarıma sorabilirim. Bazı güçleri olup olmadığına bakarım. Başlarına gelenleri diğerlerine anlatmaya niyetli olup olmadıklarına bakarım. Ama bize katılmak istemezlerse, onları zorlamam. Seçimi onlara bırakırım." Göz ucuyla eşime, seçimlerimi bir lütuf olarak değil de tanrı vergisi bir *hak* olarak gören erkeğe baktım. Rhys'in menekşe gözleri beni tasdik edercesine parladı. "Ama ne kadar çaresiz olduğumuzu açık açık söylerim."

Amren tüylerini kabartan alıcı kuşlar gibi kabardı.

Rhys, "Uzlaşma, Amren," diye mırladı. "Buna uzlaşma derler."

Amren onu duymazdan geldi. "Ablalarını ikna etmek istiyorsan, önce onları Rüzgâr Evi'nden çıkar. Kafes içinde olmaları hiç kimsenin işine yaramaz."

Rhys, "Velaris'in Nesta Archeron'a hazır olduğundan pek emin değilim," deyiverdi.

"Ablam vahşi bir hayvan değil," diye yapıştırdım.

Diğerleri birdenbire kilimi, divanı ve kitapları daha ilginç bularak başlarını çevirirken Rhys hafifçe sindi. "Öyle demek istemedim."

Cevap vermedim.

Rhys'e kaşlarını çatan Mor bana döndü ve çekine çekine, "Peki Elain?" diye sordu.

Rhys'le aramda asılı kalan kelimeleri bir kenara iterek hafifçe kıpırdandıktan sonra, "Bir sorarım ama...kalabalık içine çıkmaya hazır olmayabilir," dedim. "Gelecek hafta evlenecekti," diye açıklık getirdim.

Amren, "Sürekli böyle söyleyip duruyor zaten," diye homurdandı. "Tekrar tekrar."

Ona ters ters baktım. "Dikkat et." Amren şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Onu görmezden gelerek, "Şimdi," diye devam ettim, "Hybern Kazan'ı kullanıp yıkmadan önce duvarı yamalamanın bir yolunu bulmalıyız. Ve diğer bölgeler Hybern'in saflarına katılmadan önce savaşı başlatmalıyız. Ve er ya da geç Kazan'ı elimize geçirmeliyiz. Başka?"

Rhys gelişigüzel çıkmasına özen gösterdiği bir ses tonuyla, "Söylenecek her şeyi söyledin," dedi arkamdan. "Ordumuzu topladığımız anda Hybern'e saldırırız."

"Illyria lejyonları hazır sayılır," dedi Cassian.

Rhys, "Hayır," dedi. "Daha büyük bir orduyu kastediyorum. Sadece Gece Sarayı'ndan değil, Bütün Prythian'dan gelen bir orduyu. Bu savaşta müttefik bulacaksak, başarı şansımızın en yüksek olduğu yere yoğunlaşmalıyız."

"Yarın Prythian'daki bütün Yüce Lordlara davetiyeler gidiyor," diye devam ederken ne bir şey diyebildik, ne de kıpırdayabildik. "İki hafta sonraki bir toplantı için. Kimin bizim yanımızda olacağını öğrenmenin vakti geldi. Ve yanımızda olmazlarsa sonuçlarının ne olacağını açık açık söylemenin."

17. BÖLÜM

İki saat sonra Cassian'ın beni Rüzgâr Evi'ne taşımasına izin verdim, çünkü hâlâ kanatlarını güçlendirmeye çalıştığını ve kendini zorlaması gerektiğini söylemişti.

Üstlerinden uçarak geçtiğimiz kiremitli çatılardan ve kırmızı taşlardan ısı dalgaları yükselirken, denizden gelen esinti yüzüme kondurulan serin bir öpücük gibiydi.

Yarım saat önce Mor'un midesi gök gürültüsüne benzer sesler çıkararak guruldamaya başlayana kadar tartışmaya devam etmiştik. Zamanımızın çoğunu toplantı için uygun olan yerleri ve Yüce Lordların beraberlerinde getireceği kişilerle ilgili esasları belirlemek için harcamıştık.

Davetiyeler yarın gidecekti ama üzerlerinde toplantı yeri yazmayacaktı. Rhys bir yer belirlemenin anlamsız olduğunu, nereyi seçersek seçelim Yüce Lordlar'ın kesinlikle itiraz edeceğini ve kendi kafalarına göre bir yer önereceklerini söylemişti. Bu yüzden sadece günü ve saati belirlemiştik. En az beş günlük süre, çıkması kaçınılmaz olan ağız dalaşlarının gazını almak için yeterliydi. Geriisi... Her ihtimale hazırlıklı olmak zorunda kalacaktık.

Rüzgâr Evi'ne uçmadan önce üstümüzü değiştirmek için hızlı-

ca kasaba evine uğramıştık. Nuala ve Cerridwen'i odamda bekler-
ken bulduğumda gölgeli yüzlerinde güller açıyordu.

Ben ikisini de kucaklarken, Rhys pek...coşkulu olmayan bir
merhabayla yetinmişti. Yarı-cadıları sevmediğinden değildi. Sa-
dece...

Onu terslemiştim. Amren'in evinde. Kızgın görünmese de...son
birkaç saattir gözünü benden ayırmadığını hissetmiştim. Onu bu
halde görmek...tuhaftı. Normalde ona baktıkça kabaran iştahımı
kaçıracak kadar tuhaftı. Ona daha önce de kafa tutmuştum...ama
bir Yüce Leydi olarak değil. Bu ses tonuyla değil.

Bu konuyu ona soramamıştım, çünkü Rhys yıkanmak için ban-
yoya girerken, Nuala ve Cerridwen benim giyinmeme yardım et-
mişlerdi.

Gerçi yardım gerektirecek süslü püslü kıyafetlerim yoktu. Ill-
yria deri pantolonu ve bol kesimli beyaz bir gömlek seçmiştim – ve
uçarken Cassian'ın bakıp bakıp somurttuğu, nakışlı terlikler.

İki dakika içinde üçüncü kez homurdanınca kolunu çimdikle-
dim. "Çok sıcak. Botların içinde bunalırdım."

Masum bir yüz ifadesi takınarak kaşlarını kaldırdı. "Ağzımı
bile açmadım."

"Pofurdadın. *Birkaç kez.*"

"Beş yüz yıldır Mor'la birlikte yaşıyorum. Ayakkabı tercihleriy-
le ilgili yorum yapmamayı zor yoldan öğrendim." Pişmiş kelle gibi
sırıttı. "Ne kadar aptalca olsalar da."

"Altı üstü akşam yemeği. Yemeğin ardından savaşmayı planlı-
yorsanız o başka."

"Ablaların da orada olacak – yani savaş eksik olmaz."

Çaktırmadan yüzünü inceleyince, gözünü benden kaçırmak ve
ne düşündüğünü belli etmemek için kendini yırttığını fark ettim.
Rhys yakınımızda uçuyordu ama kulak misafiri olamayacak ka-
dar uzaktaydı. "Duvarı onarabileceğini bilseydin," diye sordum,
"Nesta'yı kullanır mıydın?"

Bana çevirdiği ela bakışları sert ve netti. "Evet. Sadece bizim

Elhatırmız için değil ama... Rüzgâr Evi'nden çıkması gerekiyor. Buna ihtiyacı var..." Cassian'ın kanatları düzenli bir gümbürtü temposu tutturken yenilenmiş kısımları sadece yara izinin yokluğundan anlaşılıyordu. "Orada kapalı kalırsa kendine yazık eder."

Göğsüm sıkıştı. "Ben..." Kelimeleri seçmekte zorlanıyordum. "Dönüştüğü gün, onda...farklı bir şeyler hissettim." O anları hatırlayınca gerilen kaslarımı güçlükle dizginledim. Ablalarımın zorla sürüklenmesini seyrederken, elimden hiçbir şey gelmezken, tüm o çığlıklar ve kan ve mide bulantısı...

Korkuyu, suçluluk duygusunu bastırdım. "Sanki...onu o yapan şeyler, yani çelik ve ateş...katlanarak büyüdü. Tufan gibi. Adeta... bir ev kedisine bakarken karşında aniden bir panter bulmak gibi." O yırtıcının anısını, o mavimsi gri gözlerde parlayan öfkeyi gözümün önünden silmek istercesine başımı iki yana salladım.

İçimi kasıp kavuran anıları hisseden veya kokusunu alan Cassian, "O anları asla unutmayacağım," dedi usulca.

"O günden sonra bu güçten bir iz gördün mü?"

"Hiç görmedim. Ama hissedebiliyorum – bazen." Rüzgâr Evi uzakta belli belirsiz görünürken pencere ve kapı boşluklarından sızan sarı ışık bizi çağırıyordu. Hafif kederli bir sesle, "Beni tersledi̇ği zamanlarda," diye ekledi. "Yani...sık sık."

"Neden?" Başından beri yıldızları barışmamıştı, evet...ama eskiden aralarındaki dinamikler daha farklıydı. Daha keskindi.

Cassian başını yana savurarak son gördüğümden bu yana biraz uzamış olan saçlarını gözünün önünden çekti. "Nesta'nın Hybern'de olanlardan sonra beni affedeceğini sanmıyorum. Kendisine ve özellikle de Elain'e yapılanlardan sonra."

"Kanatların paramparça olmuştu. Can çekişiyordun." Cassian'ın ağzından çıkan her kelimede yıkıcı ve zehirli bir suçluluk duygusu vardı. Çatı katında diğerleri de onu bu ruh halinden kurtarmaya çalışıyordu. "Kimseyi kurtarabilecek durumda değildin."

"Ona bir söz verdim." Rüzgâr saçlarını uçuştururken gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. "Ve zamanı geldiğinde sözümü tutamadım."

Nesta'ya doğru sürünmeye çalışması, acıdan ve kan kaybından yarı baygın haldeyken bile ona ulaşmaya çalışması hâlâ gözlerimin önündeydi. Tıpkı Amarantha'nın son anlarında Rhysand'ın bana ulaşmaya çalışması gibi.

İniş yapacağımız geniş veranda sadece birkaç kanat çırpışı ötemizdeydi ama yine de, "Peki neden bu eziyete katlanıyorsun, Cassian?" diye sordum.

Yere yumuşak bir iniş yaparken ela gözlerini yumdu. Cevap vermeyecek diye düşündüm, özellikle de diğerlerinin verandanın ardındaki yemek odasında çıkardığı sesleri duyabiliyorken ve hemen arkamıza zarif bir iniş yapan Rhys göz kırparak yanımızdan geçip odaya yönelirken.

Ama yemek odasına yürüdüğümüz sırada, "Çünkü," dedi usulca, "ondan uzak duramıyorum."

Elain, beklendiği üzere, odasından çıkmamıştı.

Nesta, beklenmedik şekilde, çıkmıştı.

Kesinlikle resmi bir yemek değildi. Buna rağmen, pencerenin önünde dikilip Velaris'in gün batımını izleyen Lucien, altın sırmalı parlak yeşil bir ceket, kaslı bacaklarını sergileyen krem rengi pantolon ve periışıklı avizeleri yansıtacak kadar cilalanmış, diz boyu siyah çizmeler giymişti.

Başından beri gayri resmi bir zarafeti vardı ama şimdi, bu gece, arkasında bağlanmış saçları ve yaka düğmesine kadar iliklenmiş ceketiyle, tam anlamıyla bir Yüce Lord oğlu olup çıkmıştı. Yakışıklı, güçlü, biraz hovarda – ama iyi huylu ve zarif.

Diğerleri antika ahşap masadaki sürahilerde dinlenen şaraba yönelirken Lucien'in yanına gittim. Arkadaşlarım kendi aralarında sohbet etseler de göz ucuyla bizi izlediklerini çok iyi biliyordum. Lucien *tek* gözüyle bana şöyle bir baktı – üzerimdeki gündelik kıyafete. Ardından deri kıyafetler giyen Illyrialılara, her zamanki grilerine bürünen Amren'e ve dökümlü kırmızı elbisesi içindeki Mor'a. "Kıyafet yönetmeliğiniz *ne*?"

Onun için getirdiğim şarap kadehini uzatırken omuz silktim. "Kıyafet yönetmeliği...canımız ne isterse giymek."

Altın gözü tıkırdayarak kısıldıktan sonra yeniden şehre döndü. "Öğleden sonra tek başına ne yaptın?"

"Uyudum," dedi. "Yıkandım. Kıçımın üstünde oturdum."

"Yarın sabah sana şehri gezdirebilirim," diye önerdim. "Eğer istersen."

Planlamamız gereken toplantı biraz bekleyebilirdi. Onarılacak duvar. Yapılacak savaş. Yarım günümü ayırabilirdim. Buranın *neden* benim evim olduğunu, burayı yöneten adama neden âşık olduğumu ona gösterebilirdim.

Lucien, aklımı okumuş gibi, "Beni ikna etmek için nefesini tüketmene gerek yok," dedi. "Anladım. İstediğin şeyin biz olmadığını anladım. Veya ihtiyaç duyduğun şeyin. Burayı gördükten sonra evimiz sana ne kadar küçük, ne kadar izbe görünmüştür kim bilir." Çöken alacakaranlığın içinde pırıl pırıl beliren, ışıklar içindeki şehri başıyla işaret etti. "Bununla kim yarışabilir?"

Burayla neresi yarışabilir diyecektin herhalde diye laf sokasım geldi ama dilimi tuttum.

Kendi sorusuna cevap verecekti ki dikkati arkama kaydığı anda çenesini kapadı. Metal gözü hafifçe vınladı.

Bakışlarını takip ettim ve Nesta odaya girerken gerilmemeye çalıştım.

Evet, *büyüleyici* kelimesi bir Ulu Peri olarak ne kadar güzel göründüğü tarif etmek için birebirdi. Hele de vücut kıvrımlarını sıkı sıkı sardıktan sonra zarafetle yere dökülen, uzun kollu, lacivert elbise içinde...

Cassian karnına yumruk yemiş gibi görünüyordu.

Ama tepesinde topladığı saçlarındaki gümüş tokalar periışıltıyla parlarken Nesta doğrudan bana baktı. Diğerlerini bilerek görmezden gelip çenesini yukarıda tutarak doğruca bize doğru yürüdü. Gözleri fal taşı gibi açılan Mor'la Amren'in bir şey söylememesi için dua ediyordum ki...

"Bu elbise de *nereden* çıktı?" diyen Mor kırmızı elbisesini dalgalandırarak rüzgâr gibi Nesta'ya seğirtti. Omuzları kaskatı kesilen ablam zınk diye durup kendini hazırladı...

Ama Mor çoktan yanına gelip parmağını lacivert kumaşta gezdirmeye, bütün dikişleri tek tek incelemeye başlamıştı. Dudaklarını bükerek, "Ben de bir tane istiyorum," dedi. Daha geniş bir gardırop düzmek için benimle birlikte alışverişe çıkmak istediğini çıtlattığına şüphem yoktu. Yeni kıyafetler almam gerekiyordu - daha süslü giysiler. Hem kendime, hem de ablalarıma. Özellikle de yaklaşan toplantı için.

Mor'un kahverengi bakışları bana çevrildiğinde gözlerimi dolduran ezici minnet yaşlarına hâkim olmaya çalışarak onlara doğru yürüdüm. "Eşim yine bir yerlerden bulup çıkarmıştır," dedikten sonra başımı çevirip arkama, masada Az'la Cassian'ın ortasında oturan Rhys'e baktım. Üç Illyrialı kendilerine şarap doldururlarken konuşulanların tek kelimesini bile dinlemiyormuş gibi yapıyorlardı.

İşgüzar herifler. Düşüncemi Rhys'e gönderince karanlık kahkahası bağ üzerinde yankılandı.

Nesta'nın atmacayı andıran bakışları altında lacivert elbisenin eteğini inceleyen Mor, "Rhys elbise konusunda her türlü övgüyü hak ediyor," diye devam etti. "Ama bunları nereden bulduğunu asla söylemez. Feyre'nin Yıldızbatışı'nda giydiği elbiseyi nereden bulduğunu hâlâ öğrenemedim." Başını arkasına çevirip ters ters baktı. "Piç kurusu."

Rhys kıs kıs güldü. Ama Cassian gülmedi, çünkü pür dikkat Mor'la Nesta'ya bakıyordu.

Ablamın ne yapacağına.

Mor, Nesta'nın saçındaki gümüş tokaları inceledi. "İyi ki bedenlerimiz aynı değil, yoksa şeytana uyup bu elbiseyi çalabilirdim."

Cassian, "Muhtemelen çıkarmasını bile beklemezdi," diye mırıldandı.

Mor'un yüzünde bunu inkâr etmeyen bir sırıtma belirdi.

Ama Nesta'nın yüzü hareketsizdi. Soğuk. Mor'u tepeden tırnağa süzdü – sırtının, döşünün ve karnının büyük bölümünü açıkta bırakan, ardından bacaklarını örtmeden şeffaf paneller halinde dökülen kırmızı elbisesini. İnsan modasına göre fazla açık saçık. "Ne mutlu sana," dedi sonunda. "Çünkü seninkini bedava verseler almazdım."

Azriel kadehinin içine öksürdü.

Nesta hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp kendine bir sandalye çekti.

Mor afalladı ama hemen ardından bana dönerek göz kırptı. "Sanırım daha fazla şaraba ihtiyacımız olacak."

Nesta'nın omurgası gerildi. Ama hiçbir şey demedi.

"Koleksiyonu ben talan ederim," diyen Cassian gelişigüzel olamayacak kadar hızlı adımlarla koridora dalarak gözden kayboldu.

Nesta biraz daha gerildi.

Ablama sataşıyorlar, onunla eğleniyorlardı... Nesta'nın yanındaki sandalyeyi çekip otururken, "Kötü bir niyetleri yok," dedim.

Gümüş çatal-bıçak takımının saplarındaki gececi yasemin kabartmalarını inceleyen Nesta parmağını fildişi ve obsidiyen renkli servis takımında gezdirdi. "Çok da umurumda."

İki elinde iki şişeyle dönen Cassian birden irkildi çünkü Amren karşımdaki sandalyeye oturmuştu ve ablama bakıyordu. "Çok kendine özgü birisin."

Nesta bakışlarını kaldırdı. Amren elindeki kan kadehini tembel tembel çeviriyor, yeni ve ilginç bir oyuncak bulmuş gibi ablamı seyrediyordu.

Nesta, "Gözlerin neden parlıyor?" diye soruverdi.

Sadece meraktan sorulmuş bir soruydu.

Ve korku yoktu. Hem de hiç.

Amren başını yana eğdi. "Biliyor musun, bu işgüzarların hiçbiri bana bunu sormadı."

Bahsettiği işgüzarlar endişeli görünmemeye çalışıyorlardı. Ben dahil.

Nesta sadece bekledi.

Amren küt saçlarını sallayarak iç çekti. "Parlıyorlar çünkü beni bu bedene tıkan tılsımın dizginleyemediği tek yerim gözlerim. Arka plandaki şey sadece gözlerimde görünüyor."

"Peki arka plandaki şey ne?"

Diğerleri tek kelime etmedi. Hatta nefes bile almadılar. Pencerenin önünde duran Lucien'in yüzü yepyeni sayfalar kadar beyazlamıştı.

Amren parmağını kadehin ağzında gezdirirken kırmızı ojeli tırnağı kadehteki kan kadar parlaktı. "Bunu da sormaya hiç cesaret edemediler."

"Neden?"

"Çünkü sormak nezaketsizlik olurdu – ve korktular."

Amren ablamın gözlerinin içine baktı ama Nesta oralı olmadı. Kılı bile kıpırdamadı.

"Biz aynıyız," dedi Amren. "Sen ve ben."

Nefes aldığımdan emin değildim. Bağı yoklayınca Rhys'in de nefes aldığından emin olamadım.

"Ne bedensel olarak, ne de derimizle kemiğimizin altında sinsi sinsi dolaşan şeyler anlamında..." Amren'in olağandışı gözleri kısıldı. "Ama...içindeki cevheri görüyorum, kızım." Başkasından çok kendini onaylarcasına başını öne arkaya salladı. "Sığmadın. Seni tıktıkları kalıba. İçine doğduğun ve yürümeye zorlandığın yola. Denedin ama yine de sığmadın, *sığamadın*. Derken, yol değişti." Başını hafifçe indirip kaldırdı. "Biliyorum – böyle olmanın neye benzediğini biliyorum. Çok uzun zaman önceydi ama hatırlıyorum."

Nesta Ulu Periler'in doğaüstü sakinliğini benden kat kat çabuk kapmıştı. Amren'in dudaklarından çıkan kelimeleri, bedeninden yayılan gücü tartarak, birkaç saniye boyunca karşısındaki tuhaf, narin kadına baktı... Ve ardından, "Dediklerinden hiçbir şey anlamadım," deyiverdi.

Amren'in kırmızı dudakları geniş, yılansı bir gülümsemeyle aralandı. "Patladığın zaman, kızım, emin ol iki dünyadan da hissedilir."

Bütün tüylerim diken diken oldu.

Rhys, yayvan yayvan, "Amren evinin aşağısındaki tiyatroda drama dersleri almaya başlamış galiba," diye araya girdi.

Amren ona dik dik baktı. "Ben ciddiyim Rhysand."

Rhys, "Öyle olduğundan eminim," diyerek sağımdaki sandalyeye oturdu. "Ama sen iştahımızı kaçırmadan önce *bir-iki lokma* atıştırmayı tercih ederim."

Geniş eli masanın altından dizimi bularak güven verircesine sıktı.

Cassian Amren'in soluna, Azriel Cassian'ın diğer yanına, Mor da Cassian'ın karşısına oturunca sadece Lucien ayakta kaldı.

Lucien önce masanın başköşesindeki boş sandalyeye, ardından Nesta'nın karşısındaki çorak boşluğa baktı. "Ben... Senin başköşeye senin oturman gerekmiyor mu?"

Rhys tek kaşını kaldırdı. "Nereye oturduğun umurumda değil. Şu anda umursadığım tek şey" -parmaklarını şıklattı- "yemek."

Rüzgâr Evi'nin derinliklerine giderek bizzat tanıştığım aşçıların hazırladığı akşam yemeği, servis tabaklarına, örtülere ve kâselere konulmuş halde masada belirdi. Rostolar, soslar ve salçalar; pilav ve ekmek; çevredeki tarlalardan taze toplanmış, buhar tüten sebzeler... Buram buram tüten kokular karşısında neredeyse zevkten inleyecektim.

Lucien sandalyesine öyle bir oturdu ki onu gören bir iğnedenliğe oturuyor sanırdı.

Nesta'nın yanından masaya doğru uzanarak, "Buna alışırsın," diye açıkladım Lucien'e. "Yani, bu resmiyetsizliğe."

Rhys, tavada kızartılmış alabalıktan birkaç parça aldıktan sonra bana uzatırken, "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun, Feyreciğim," dedi.

Tabağıma çıtır çıtır pişmiş iki parça balık alırken gözlerimi devirdim. "Burada yediğimiz ilk akşam yemeğinde nasıl gafil avlandığımı hatırlatırım."

Rhys sırıttı. "Ah, hatırlamaz mıyım?"

Cassian kıkırdadı.

Tabağına sessizce aldığı zeytinyağlı fasulyeye henüz dokunmayan, muhtemelen Bahar mutfağındaki aşırı süslü sofralara kıyasla fazla basit olan menüye hayret eden Lucien'e hitap ederek, "Açık konuşmak gerekirse," dedim, "aralarındaki tek kibar kişi Azriel'dir." Mor ve Cassian'dan itiraz çığlıkları yükselirken başını öne eğerek koyun peynirli pancar tabağını kendine doğru çeken gölgeokuyanm dudaklarında minik bir gülümseme pır pır etti. "Sakın doğru değilmiş gibi yapmayın."

"Tabi ki doğru," dedi Mor, sesli iç geçirerek, "ama bizi *münafık* gibi göstermene gerek yoktu."

Rhys, "Bu tabiri bir iltifat olarak kabul edeceğini sanırdım, Mor," dedi kibarca.

Nesta sözlü atışmaları bir spor karşılaşması izler gibi, bakışlarını bir ona bir buna çevirerek izliyordu. Yemeklerden hiçbirine uzanmadığını görünce iznini istemeden tabağına farklı yemeklerden bol kepçe koydum.

Bunu da izlemekle yetindi.

Konuşmaya ara verip kendi tabağımı tazelediğim sırada, "Şimdi anlıyorum," dedi. "Yemeklerden kastettiğin şeyi."

Baba evimizdeyken insan ve peri yemekleri arasındaki fark yüzünden birbirine girdiğimiz o meşhur sohbeti hatırlamam biraz zaman aldı. Sunulan yemekler açısından hiçbir fark *yoktu* ama... duvarın üstündekiler daha *lezzetliydi*.

"Bu bir iltifat mı?"

Nesta çatalını birkaç kuşkonmaza saplayıp midesine indirirken yüzümdeki gülümsemeye karşılık vermedi.

Konuyu açmanın tam zamanı diye düşünerek Cassian'a döndüm. "Yarın idman sahasına saat kaçta dönüş yapıyoruz?"

Cassian haylaz haylaz gülümseyerek cevap verirken, takdire şayan şekilde, Nesta'ya bakmadı. "Şafakta derdim ama eve tek parça halinde döndüğün için o kadar sevindim ki geç kalkmana izin vereceğim. Saat yedide buluşalım."

"Buna geç kalkmak demezdim," dedim.

"Bir Illyrialı için öyle," diye homurdandı Mor.

Cassian'ın kanatları hışırdadı. "Gün ışığı çok değerli bir kaynaktır."

Mor, "*Gece Sarayı'nda* yaşıyoruz," diye karşı çıktı.

Cassian, Rhys'le Azriel'e bakarak yüzünü buruşturdu. "Gruba kadınları dahil ettiğimiz anda başımıza bela olacaklarını söylemiştim."

Rhys kuru bir sesle, "Hatırladığım kadarıyla, Cassian," diye yüklendi, "bizim çirkin suratlarımıza bakmaktan usandığını ve tüm gün doya doya seyredeceğin birkaç *hanımefendinin* acilen ihtiyaç duyduğun güzellik eksikliğini dolduracağını söylemiştin."

"Seni domuz," dedi Amren.

Cassian ortaparmak işareti yaparak karşılık verince Lucien taze fasulyeyi boğazına kaçırdı. "Genç bir Illyrialı olarak doğruyla yanlışı ayırt edemiyordum," dedikten sonra çatalını Azriel'e yöneltti. "Gölgelere karışmaya çalışma. Sen de aynı şeyi söyledin."

Mor, "Söylemedi," diye atılınca Azriel'in hakikaten de çaktırmadan etrafına topladığı gölgeler kayboluverdi. "Azriel bir kez bile böyle korkunç bir laf etmedi. Sadece sen, Cassian. Sadece sen."

Yüce Lord'un generali dilini çıkardı. Mor aynı şekilde karşılık verdi.

Amren kaşlarını çatarak Rhys'e baktı. "Diğerleriyle yapacağımız toplantıda bu *ikisini* evde bırakırsan akıllılık edersin, Rhysand. Başımıza dert olmaktan başka bir işe yaramazlar."

Göz ucuyla Lucien'e bakmaya cüret – sırf tepkisini ölçmek için.

Yüzü kontrollü olsa da belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesiyle ışıldıyordu. İhtiyatlı ama...şaşkın. Nesta'ya bakmaya da göze aldım ama ablam tabağına bakarak diğerlerini görmezden geliyordu.

Rhys, "Bize katılıp katılmayacakları belli değil," diye karşılık verdi. Bunun üzerine bakışlarını Rhys'e çeviren Lucien'in tek gözündeki merak hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar belirgindi. Bunu fark eden Rhys omuz silkti. "Er ya da geç öğreneceksin za-

ten. Yaklaşan savaşı konuşmak için Yüce Lordları toplantıya çağıran davetiyeler yarın gidiyor."

Lucien'in çatalı tutan eli kasıldı. "Hepsini?"

Tamlin'i mi yoksa babasını mı ima ettiğinden emin değildim ama Rhys yine de başıyla onayladı.

Lucien düşünüp taşındı. "Haddim olmadan bir tavsiye verebilir miyim?"

Rhys sırıttı. "Sanırım bu masadaki biri ilk kez böyle bir soru soruyor."

Mor ve Cassian birlikte Rhys'e dil çıkardılar.

Ama Rhys eliyle Lucien'e işaret etti. "Tabi ki tavsiye verebilirsin."

Lucien önce eşime, sonra bana baktı. "Sanırım Feyre de gidiyor."

"Gidiyorum."

Odada sadece kadehindeki kanı içen Amren'in höpürdetişleri duyulurken Lucien tekrar düşüncelere daldı. "Onun güçlerini gizlemeyi düşünüyor musunuz?"

Sessizlik.

Rhys sonunda, "Eşimle konuşmayı planladığım şeylerden biri buydu," dedi. "Ağzındaki baklayı çıkaracak mısın, Lucien?"

Sesinde hafif bir sertlik, belli belirsiz bir saldırganlık vardı.

Lucien tekrar beni incelerken kıpırdamamak için akla karayı seçtim. "Babam seni öldürerek gücünü geri alma şansına sahip olduğunu düşünürse, Hybern'le işbirliği yapmaktan çekinmez."

Rhys hırladı.

Çatalımı indirip "Ama abilerin beni zaten gördü," dedim. "Haydi ateşimi senin ateşinle karıştırdılar diyelim – ama buz..."

Lucien başıyla Azriel'e işaret etti. "Ulaşmanız gereken bilgi işte bu. Babamın ne kadarını bildiği. Abilerimin Feyre'nin yaptığı şeyleri anlayıp anlamadığı. İşe oradan başlamalı ve bu toplantıyı buradan çıkacak sonuca göre planlamalısınız."

Mor, "Eris böyle daha çok işine yarayacağını düşünürse bu bil-

kendine saklayabilir," diye fikir yürüttü. "Hatta kardeşlerini buna ikna edebilir." Mor'un karşısındaki kızıl saçlara, abilerinden birkaç ton daha koyu olan bronz ten rengine bakınca Eris'i görüp görmediğini merak ettim.

Lucien tarafsız bir ifadeyle, "Olabilir," dedi. "Ama emin olmalıyız. Beron veya Eris bu bilgiye sahipse, toplantıda bu bilgiyi kendi lehlerine kullanarak ortamı ya da sizi manipüle edebilirler. Ya da toplantıya gelmeyip doğrudan Hybern'e gitmeyi tercih edebilirler."

Cassian usulca bir küfür savurduğunda neredeyse ona eşlik edecektim.

Rhys kadehini bir kez çevirdi, masaya bıraktı ve Lucien'e hitap ederek, "Azriel'le konuşmalısın. Yarın."

Lucien göz ucuyla gölgeokuyana bakarak ondan bir baş onayı aldı. "Nasıl isterseniz."

Hiçbirimiz Bahar Sarayı'yla ilgili detayları da paylaşıp paylaşmayacağını soracak kadar aptal değildik. Tamlin'in toplantıya katılıp katılmayacağı hakkında ne düşündüğünü. En iyisi bu konuşmayı başka bir zamana bırakmaktı. Sadece o ve ben.

Rhys sandalyesinde geri yaslandı. Bir şeyler düşünüyordu. Çenesini kastı, ardından sessizce derin bir nefes verdi. Kendini sakinleştirdi.

Açıklamak üzere olduğu şey her neyse, aklından ne tür plan geçiyorsa, susmayı tercih etmişti – şimdiye dek. Ve midem kaskatı kesilirken bile, bu görüntü karşısında, tıkır tıkır işleyen bu zihin karşısında, içim bir tuhaf oldu.

Ta ki Rhys, "Yapılması gereken başka bir toplantı daha var," diyene kadar. "Hem de en yakın zamanda."

18.

BÖLÜM

"Lütfen Kâbuslar Sarayı'na gitmemiz gerektiğini söyleme," diye homurdandı Cassian, ağzındaki lokmaların arasından.

Rhys tek kaşını kaldırdı. "Oradaki dostlarımızı korkudan titretme havasında değil misin yoksa?"

Mor'un bronz teni sarardı. "Babamdan bu savaşa katılmasını mı isteyeceksin?"

Derin bir nefes alma ihtiyacımı bastırdım.

"Kâbuslar Sarayı da neresi?" diye sordu Nesta.

Lucien bizim adımıza cevap verdi. "Dünyanın geri kalana göre Gece Sarayı'nın çoğunluğu." Başıyla Rhys'i işaret etti. "Onun gücünün kaynağı. Yani, kaynağıydı."

"Ah, hâlâ öyle," dedi Rhys. "Velaris'in dışındaki herkes için." Ardından Mor'a sabit gözlerle baktı. "Ve evet. Keir'in Karanlıkgezenler lejyonu böyle bir toplantı için gayet makul bir neden."

Orada yaptığımız son toplantı Keir'in kolunun birçok yerinden kırılıp sarkmasıyla sonuçlanmıştı. Adamın bu aralar bize yardım etmek isteyeceğinden şüpheliydim – ki Rhys belki de bu toplantıyı bu yüzden istiyordu.

Nesta kaşlarını çattı. "Neden sadece emretmiyorsun? Sözünü dinlemezler mi?"

Cassian yemeği unutup çatalını aşağıya indirdi. "Ne yazık ki bu tür konularda saraylarımız arasında geçerli olan bazı protokoller var. Daha çok kendi kendilerini yönetirler ve vekilharçları Mor'un babasıdır."

Mor'un gırtlağı kalkıp indi. Gözünü ondan ayırmayan Azriel dudaklarını sıktı.

Rhys, "Oyuk Şehir'in vekilharcı yasal olarak orduma destek vermeyi reddedebilir," diye açıkladı, hem Nesta'ya, hem de bana. "Bu atalarımın binlerce yıl önce Kâbuslar Sarayı'yla yaptığı anlaşmanın bir parçasıydı. O dağın altında kaldıkları sürece, oradan çıkıp bize kafa tutmaya veya huzurumuzu bozmaya kalkmadıkları sürece, savaşlarda bize asker *vermeme* hakkını ellerinde tutacaklardı."

"Peki daha önce hiç...reddettiler mi?" diye sordum.

Mor başıyla onayladı. "İki kez. Babamdan önce." Son cümlesi neredeyse genzine kaçacaktı. "Yani...iki savaş olmuştu. Çok uzun zaman önce. Onlar uzak durmayı seçtiler. Kazandık ama zar zor. Ağır kayıplar vererek."

Ve kapıya dayanan bu savaşta...toplayabileceğimiz her müttefike ihtiyacımız olacaktı. Her orduya.

"İki gün sonra gidiyoruz," dedi Rhys.

"Kabul etmez," diye karşı çıktı Mor. "Zamanını boşuna harcama."

"Öyleyse onu ikna etmenin bir yolunu bulmak zorunda kalırım."

Mor'un gözleri çakmak çakmak oldu. "Ne?"

Azriel ve Cassian sandalyelerinde huzursuzca kıpırdandı. Amren Rhys'e bakarak cık cık etti. Aynalar gibi.

Rhys, sesini yükseltmeden, "Büyük Savaş'ta bize katıldı," dedi. "Bakarsınız bu sefer de şansımız yaver gider."

Mor, tabağını geri iterek, "Davranışlar söz konusu olduğunda

Karanlıkgetirenler'in düşman kadar kötü olduğunu hatırlatırım," dedi.

"Yeni kurallar olacak."

"Kurallar koyacak durumda olmadığını bal gibi biliyorsun," diye yapıştırdı Mor.

Rhys tekrar kadehini çevirmekle yetindi. "Göreceğiz."

Cassian'la göz göze geldik. General belli belirsiz bir hareketle başını iki yana salladı. *Buna karışma. Şimdilik.*

Yutkunduktan sonra çaktırmadan başımla onayladım.

Mor hışımla Azriel'e döndü. "*Sen* ne düşünüyorsun?"

Gölgeokuyan Mor'un bakışlarına karşılık verirken yüzü ifadesizdi. Düşünceli. Nefesimi tutmamak için kendimle savaştım. Sevdiği kadını savunmak ya da Yüce Lordu'nun tarafını tutmak... "Buna karar vermek bana düşmez."

Mor, "Bu ne boktan bir cevap böyle," diye diklendi.

Azriel'in gözlerinin acıyla dolduğuna yemin edebilirdim ama sadece omuz silkerek karşılık verirken yüzü tekrar soğuk kayıtsızlık maskesine büründü. Mor dudaklarını büzdü.

"Sen gelmek zorunda değilsin, Mor," dedi Rhys, o sakin, temkinli ses tonuyla.

"Tabi ki geleceğim. Orada bulunmazsam işler iyice karışır." Başını tek ve hızlı bir hareketle geriye yatırarak şarabını kafasına dikti. "Babamı dehşete düşürecek bir elbise bulmak için sadece iki günüm var desenize."

Amren, nihayet, kıs kıs güldü. Cassian da gürültülü bir kahkaha patlattı.

Ama uzun uzun Mor'u seyreden Rhys'in gözlerindeki yıldızların bir kısmı sönüktü. Saraylar arasındaki *bu* tatsızlığı halletmenin başka bir yolu yordamı yok mu diye sormayı düşündüm ama... Geçen gün onu terslemiştim. Üstelik bu kez Lucien ve ablam da buradaydı. Bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

Yani, en azından bu konuda. Ortam sessizleşince azıcık bir normallik için kıvranarak tekrar Cassian'a döndüm. "İdmana sabah

başlayalım. Ringde buluşuruz."

Yüzünde cana yakın görünen ama muhtemelen düşmanlarının canını kaçıracak bir sırıtma belirdi. "Yedi buçuk." Lucien tabağına geri döndü. Mor kadehini tazelerken onun her hareketini dikkatle izleyen Azriel yaralı elindeki çatalı sıkı sıkı tutuyordu.

Donuk bir yüzle, "Sekiz," diye kesip attım. Bütün bu zaman boyunca sessiz ve tetikte bekleyen Nesta'ya döndüm. "Bize katılır mısın?"

"Hayır."

Zonklayan sessizlik dağılmayacak kadar yoğundu. Ama ablama gelişigüzel omuz silktikten sonra şarap sürahisine uzandım ve ortaya konuştum: "Uçmayı öğrenmek istiyorum."

Mor ağzındaki şarabı masanın diğer tarafına, Azriel'in göğsüyle boynuna püskürttü. Gölgeokuyan bana aval aval bakmakla öyle meşguldü ki bunu fark etmedi bile.

Cassian bana bakmakla, Azriel'in haline katıla katıla gülmek arasında gidip geliyordu.

Büyü gücüm henüz Illyria kanatlarımı çıkarmaya yetecek kadar kendine gelmemişti ama Illyrialılara işaret ederek, "Bana öğretmenizi istiyorum," dedim.

Mor, "Cidden mi?" diye yumurtlarken Lucien -*Lucien*- "Eh, bu kanatları açıklıyor," dedi.

Nesta söylediklerimi kafasında tartarak öne uzandı. "Ne kanatları?"

"Ben...şekil değiştirebiliyorum," diye itiraf ettim. Ardından masadaki herkese hitap ederek, "Ve yaklaşan çatışma ortamında uçmayı bilmemin faydalı olacağına inanıyorum," dedim. Beni sınır bozucu bir odaklanmayla inceleyip tartan Cassian'a başımla işaret ettim. "Anladığım kadarıyla Hybern'le yapacağımız savaşta Illyrialılar da olacak." General usulca başını eğip kaldırdı. "Öyleyse sizinle savaşmayı düşünüyorum. Göklerde."

İtirazların yükselmesini, Rhys'in konuyu kapatmasını bekledim.

Duyduğum tek ses yemek odası pencerelerinin ötesinde uğuldayan rüzgârdı.

Cassian derin bir nefes koyverdi. "Bunun teknik olarak mümkün olup olmadığından bile emin değilim. Bu kısıtlı zamanda sadece uçmayı değil kalkanınla silahlarının ağırlığını kaldırmayı da öğrenmen gerekecek. Ve bir Illyria birliğiyle birlikte savaşmayı – ki sırf bunda uzmanlaşman bile on yıllar alır. Oysa bizim en iyi ihtimalle aylarımız, en kötü ihtimalle haftalarımız var."

İçim biraz burkuldu.

"Biz de o zamana kadar bildiklerimizi öğretiriz," dedi Rhys. Sonra, gözlerindeki yıldızlar buz keserken, "İşler sarpa sararsa paçayı kurtarabilmesi için ona bir şans vereceğim," diye ekledi. "Bir günlük eğitim bile fark yaratabilir."

Azriel kanatlarının arasına gömülürken yakışıklı yüz hatları görülmedik şekilde yumuşaktı. Dalgın dalgın bakarak, "Sana öğretirim," dedi.

"Sen...emin misin?" diye sordum.

Azriel'in yüzü tekrar ifadesizlik maskesine büründü. "Rhys ve Cass uçma dersleri aldıklarında o kadar küçüktüler ki çoktan unutmuşlardır."

Oysa zalim babasının zindanlarında adi suçlular gibi kilit altında tutulan Azriel, on bir yaşına gelene kadar, uçmaya, savaşmaya, Illyria içgüdülerinin yap diye yalvardığı her şeye tövbe etmişti...

Bağın üzerinde karanlık gürüldedi. Rhys'in bana kızdığı falan yoktu, sadece...arkadaşına yapılanlar aklına gelmişti. Bunu hiç unutmamıştı. Hiçbiri unutmamıştı. Azriel'in ellerindeki feci yaralara bakmamak için akla karayı seçtim. Nesta'nın bu konuyu deşmemesi için dua ettim.

Cassian, "Bir sürü yeniyetmeye temel eğitim verdik," diye itiraz etti.

Azriel başını iki yana sallarken el bileklerinde gölgeler dolandı. "Aynı şey değil. Yaş ilerleyince, korkular, zihinsel duvarlar...çok farklı."

Hiçbiri, Amren bile, tek kelime etmedi.

Azriel tekrar bana dönerek, "Ben öğretirim," dedi. "Birkaç saat ss'la idman yap, işin bitince buluşalım." Ardından, üzerinde tü- gölgelerden çekinmeyen Lucien'e dönerek, "Yemekten sonra da inle konuşuruz," diye ekledi.

Yu kunsam da başımla onayladım. "Teşekkür ederim." Azriel'in u nezaketi içimdeki bir zinciri kırmış olmalıydı ki Nesta'ya dön- düm. "Hybern Kralı Kazan'ı kullanarak duvardaki delikleri ge- nişletmeyi ve duvarı yıkmayı planlıyor." Nesta'nın gözleri, kralın adını duyunca parlayan öfke dışında, ne düşündüğünü belli etmi- yordu. "Ben bir ihtimal bu delikleri kapatabilirim ama... Kazan bu delikleri genişletebiliyorsa ve sen de bizzat Kazan tarafından ya- ratıldığına göre...belki sen de yapabilirsin. Biraz eğitimle – artık ne kadar vakit bulabilirsek."

Amren, "Ben sana gösterebilirim," dedi ablama. "Yani, te- orik olarak. Elbette hemen başlarsak; mesela, yarın sabah." Bi- raz d ündükten sonra Rhys'e döndü. "Sizinle birlikte Kâbuslar Sarayı'na geliriz."

Başımı hızla Amren'e çevirdim. "Ne?" Nesta'yı o yerde düşü- nünce...

Amren, "Oyuk Şehir güç nesneleriyle dolu bir hazine," diye açıkladı. "Orada pratik yapma fırsatımız olur. Bırakalım da kız duvar veya Kazan gibi şeylere biraz alışsın." Azriel itiraz edecek gibi olunca, "*Göze batmadan,*" diye ekleyiverdi.

Nesta hiçbir şey demedi.

Kesin bir dille reddetmesini, bütün umutları yerle bir etmesini bekledim.

Ama sadece "Neden Hybern Kralı harekete geçmeden önce işini bitirmiyorsunuz?" diye sormakla yetindi.

Derin bir sessizlik.

Sonunda Amren, "Öldürücü darbeyi ben vuracağım diyorsan, kızım, al senin olsun," diye mırıldandı.

Nesta'nın bakışları yemek odasının açık kapılarına kaydı. San-

ki oturduğu yerden Elain'in odasını görebiliyordu. "İnsan kraliçelere ne oldu?"

Afalladım. "Ne oldu derken?"

"Ölümsüzlere dönüştüler mi?" Bu sorunun muhatabı Azriel'di.

Azriel'in sifonları parladı. "Bulanık ve tutarsız haberler alıyoruz. Bazıları evet diyor, bazıları hayır."

Nesta bakışlarını kadehine indirdi.

Cassian kollarını masaya dayadı. "Neden sordun?"

Bakışlarını Cassian'a çeviren Nesta, odada başka kimse yokmuş gibi onun gözünün içine bakmasına rağmen, bana, hatta hepimize hitap ederek, "Bu savaş bittiğinde hepsinin ölmüş olmasını istiyorum," dedi. "Kralın, kraliçelerin – hepsinin. Hepsini geberteceğinize söz verirseniz duvarı onarmanıza yardım ederim." Başıyla Amren'i işaret etti. "Ondan ders alırım ve Oyuk Şehir dediğiniz yere giderim... Bunu yaparım. Ama bana söz verirseniz."

"Olmuş bil," dedim. "Ayrıca Yüce Lordlar'la yapacağımız toplantıda Hybern aleyhine tanıklık ederek bize yardımcı olabilirsin. Sana neler yaptıklarını anlatırsın."

"Hayır."

"Duvarı onarmakta veya Kâbuslar Sarayı'na gitmekte bir sakınca görmüyorsun ama birilerinin karşısında iki çift laf etmek kırmızı çizgin oluyor, öyle mi?"

Nesta'nın dudakları gerildi. "Hayır."

Yüce Leydi mi yoksa kız kardeş mi; kız kardeş mi yoksa Yüce Leydi mi... "Birçok kişinin hayatı buna bağlı olabilir. Yüce Lordlarla yapacağımız toplantının başarısı buna bağlı olabilir."

Nesta kendini zor tutuyormuş gibi sandalyesinin kollarını sıktı. "Benimle böyle üst perdeden konuşma. Cevabım hayır."

Başımı yana eğdim. "Başına gelenlerin çok korkunç olduğunu biliyorum ama..."

"Bunun ne olduğu ya da olmadığı hakkında en ufak bir fikrin *yok*. Ve bir ölümlüyken beni öldürmekten zevk duyacak Ulu Periler'in ayaklarına kapanıp Kutsalın Çocukları'ndan biri gibi

ardım dilenmeyeceğim. Onlara *o* hikâyeyi anlatmayacağım – hikâyemi."

"Yüce Lordlar bize inanmayabilir ve bu da seni değerli bir tanık apıyor..."

Nesta peçetesini tabağına çarpıp sandalyesini geri itti. Tabaki salça beyaz ketenin içine işlerken, "Size güvenmemeleri benim sorunum değil," dedi. "Duvar konusunda yardım ederim ama urf sizin hatırınız için hikâyemi el âlemin ağzına sakız etmem." Normalde soluk olan benzine kan hücum ederken ayağa fırladı. Ve Elain'den böyle bir şey istemeye cüret edersen, senin boğazını *parçalarım*."

Bakışlarını benden çekip diğerlerinde gezdirerek tehdidinin kapsamını genişletti.

Yemek odasından çıkıp kapıyı arkasından çarparken hiç kimse ağzını açmadı.

Kendimi sandalyeme bırakıp başımı geriye yasladım.

Önümde bir şey pofladı. Bir şişe şarap. Mor, "Şişeyi kafana dikmek istersen sorun değil," demekle yetindi.

Saatler sonra Velaris sokaklarında Rhys'le baş başa yürürken, "Bence Nesta kana susamışlık konusunda Amren'den geri kalmaz," diye fikir yürüttü. "Tek fark, Amren kanı gerçekten içiyor."

Sidra'nın yanındaki geniş sokağa dönüp yıldızlı nehir boyunca aylak aylak yürürken pofurdadım.

Velaris'in şirin binaları hâlâ yara bere içinde, sokakları da yukarıdan düşen moloz ve pençeler yüzünden delik deşikti. Çoğu onarılsa da bazı dükkânların vitrinlerine çakılan tahta paneller hâlâ duruyor, nehir kenarındaki bazı evler enkaz yığınından farksız görünüyordu. Akşam yemeği biter bitmez aşağıya uçmuştuk – yani, şarap biter bitmez. Mor başka bir şişeyi kaptığı gibi Rüzgâr Evi'nin derinliklerinde gözden kaybolmuş, Azriel kaşlarını çatarak onun arkasından bakakalmıştı.

İkimiz de başka hiç kimseyi davet etmemiştik. Rhys bağ üze-

rinden *Benimle yürür müsün?* diye sormuş, ben de belli belirsiz bir baş onayıyla karşılık vermiştim.

Ve işte, buradaydık. Bir saatten fazladır yürüyorduk ve bu süre boyunca pek konuşmamış, sadece bol bol...düşünmüştük. Bugün sarf edilen kelimeleri, bilgileri, tehditleri. İkimiz de adımlarımızı yavaşlatmadık, ta ki bir gece hep beraber akşam yemeğine geldiğimiz o minik restorana ulaşana kadar.

El sürülmemiş binayı, saksılarda nehir esintisiyle hışırdayan turunç ağaçlarını gördüğüm anda içimdeki sıkıntı hafifledi. Ve bu esintiyle birlikte...o leziz ve zengin baharat, sarımsaklı et, kavrulmuş domates kokuları... Sırtımı nehir korkuluklarına verip tıka basa dolu masalara servis yapan çalışanları seyrettim.

Sonunda, "Kim bilir," diye mırıldanarak cevap verdim. "Belki Nesta da kan içmeyi huy edinir. Boğazımı parçalamak konusunda ciddi olduğundan şüphem yok. Bakarsın tadı hoşuna gider."

Kanatlarını sıkı sıkı kapayan Rhys yanıma gelip el bileklerini korkuluğa dayayarak kıkırdayınca, gülüşü iliklerimde yankılandı. Derin bir nefes alarak limon ve deniz esintili kokusunu ciğerlerime çektim, kanıma karıştırdım. Dudakları boynumda dolaştı. "Nesta'nın...zor biri olduğunu söylersem benden nefret eder misin?"

Usulca güldüm. "Her şey düşünüldüğünde, bence gayet iyi geçti. En azından bir şeyi kabul etti." Alt dudağımı ısırdım. "Ona herkesin içinde sormamalıydım. Hata ettim."

Rhys bir şey demedi; sadece dinliyordu.

"Diğerleriyle birlikteyken dengeyi nasıl kuruyorsun?" diye sordum. "Yüce Lord olmakla aileden biri olmak arasındaki dengeyi?"

Rhys düşünüp taşındı. "Bu kolay değil. Yüzyıllar boyunca sayısız kez yanlış seçim yaptım. Yani, bunu söylemekten nefret etsem de bu gece yaşadıkların sadece bir başlangıç."

Derin bir of çektim. "Tanımadığı kişilere Hybern'de yaşadıklarını anlatmaktan hoşlanmayacağını hesaba katmalıydım. Ablam tüm hayatı boyunca kendinden bahsetmekten kaçındı, biz bizeyken bile."

Rhys tekrar uzanıp boynumdan öptü. Ardından, geri çekilip gözlerimin içine bakarak, "Bu sabah," dedi. Gözlerimi kocaman açtım ve hiç kırpmadım. "Çatı katında... Amacım ablana hakaret etmek değildi."

"Seni terslediğim için üzgünüm."

Kara kaşlarından birini kaldırdı. "Ne demeye üzülüyorsun ki? Ablana laf söyledim, sen de onu savundun. Bundan dolayı kıçımı tekmelemeye her türlü hakkın vardı."

"Niyetim...senin otoriteni sarsmak değildi."

Gözlerinde gölgeler pır pır etti. "Ah." Yüzünü Sidra'ya döndü; ben de aynısını yaptım. Su kıvrıla kıvrıla akıyor, karanlık yüzeyi sokak lambalarındaki sarı periışıklarıyla ve Gökkuşağı'nın mücevher renkleriyle titreşiyordu. "Demek öğleden sonra aramız bu yüzden...tuhaftı." Bana bakarak suratını buruşturdu. "Göklerdeki Ana aşkına, Feyre."

Yanaklarım kızardı. O devam etmeden önce araya girip, "İyi bir sebebim var," dedim. "Tek vücut ve tek yürek olmamız önemli." Korkuluğun pürüzsüz ahşabını tırmaladım. "Özellikle de bizim için."

"Ailemizle birlikteyken değil."

Bu sözlerle birlikte içime bir sıcaklık yayıldı: *Bizim* ailemiz.

Elimi tutup parmaklarını parmaklarıma geçirdi. "Dilediğimiz kuralları koyabiliriz. Beni sorgulamaya, sıkıştırmaya her türlü hakkın var – baş başayken veya herkesin içinde." Acı acı güldü. "Elbette, gerçekten kıçımı tekmelemeye karar verirsen, yüzyıllar boyunca alay konusu olmamak için bunu kapalı kapılar ardında yapmanı rica edebilirim."

"Herkesin içinde otoriteni sarsmayacağım. Sen de benim otoritemi sarsmayacaksın."

Rhys sessiz kaldı; düşünmeme, konuşmama izin veriyordu.

"Etrafımızda arkadaşlarımızdan başka birileri olduğunda birbirimizi bağ üzerinden sorgulayabiliriz," dedim. "Ama şimdilik, bu ilk günlerimizde, dünyaya tek vücut olduğumuzu göstermek istiyorum... Yani, hayatta kalırsak."

"Hayatta kalacağız." Sözlerindeki tavizsiz azim, yüzündeki ifade. "Ama benim üstüme gelirken, bana bağırıp çağırırken, kendini rahat hissetmeni istiyorum."

"Bunu ne zaman *yapmadım*?" Rhys gülümsedi. "Senin de aynı şeyi yapmanı istiyorum...bana karşı," diye ekledim.

"Anlaştık. Ama bir şartla: Aile içindeyken abuk subuk konuşursam ağzına geleni söyleyeceksin."

"Neden?"

"Çünkü çok eğlenceli."

Onu dirseğimle dürttüm.

"Çünkü sen benim dengimsin," dedi. "Bu herkesin içindeyken birbirimizin arkasını kollamamız gerektiği anlamına geldiği kadar, birbirimize dürüstlük bahşetmemiz gerektiği anlamına da gelir. Gerçeklik bahşetmemiz."

Etrafımızdaki telaşlı şehri inceledim. "O halde sana bir parça gerçeklik bahşedebilir miyim?"

Gerildi ama "Daima," dedi.

Derin bir nefes verdim. "Bence Keir'le çalışmak konusunda dikkatli olmalısın. Sadece adi herifin teki olduğu için değil ama... Bence, yanlış bir adım atarsan Mor'u ciddi şekilde yaralayabilirsin."

Rhys elini saçlarına daldırdı. "Biliyorum. Biliyorum."

"Buna değer mi – sırf bilmem ne kadar asker verecek diye? Eğer Mor'u incitecekse?"

"Keir'le yüzyıllardır çalışıyoruz. Mor'un şimdiye kadar buna alışması gerekirdi. Ve evet: Keir'in elindeki askerler buna değer. Karanlıkgetirenler iyi eğitimli, güçlü ve uzun zamandır atıl duran bir birlik."

Zihnimi kurcalayan bir şey vardı. "Kâbuslar Sarayı'na son gidişimizde senin *orospunu* oynamıştım."

Kelimeyi duyunca yüzünü buruşturdu.

"Ama artık Yüce Leydinim," diye devam ederken başparmağımı onun elinde gezdirdim. Rhys hareketimi takip etti. Sesim iyice

ldı. "Madem Keir'i bize yardım etmeye ikna edeceğiz... Oyuk ar'de hangi maskeye bürüneceğime dair bir ipucu verecek mi-

Rhys gözlerini teninde haylaz haylaz dolaşan parmağımdan madan, "Buna sen karar vereceksin," dedi. "Orada nasıl olumu gördün. Nasıl olduğumuzu. Bu kez rolüne kendin karar eceksin."

"Bir an önce karar versem iyi olacak galiba – hem bu toplantı in, hem de Yüce Lordlar'la iki hafta sonra yapacağımız toplantı n."

Rhys göz ucuyla yüzüme baktı. "Bütün saraylar davetli."

"Hybern'le ittifak halinde olduğunu ve onu öldüreceğimizi bilğini hesaba katarsak, geleceğinden şüpheliyim."

Nehirden gelen esinti eşimin mavi-siyah saçlarını uçuşturdu. Orada hepimizi ateşkese zorlayan bir bağlama tılsımı olacak. Toplantı esnasında bunu ihlal eden biri çıkarsa, büyü çok yüksek bir bedel talep eder. Muhtemelen canını. Ne Tamlin bize saldırmak gibi bir aptallık edebilir, ne de biz ona."

"Onu niye davet ettik ki?"

"Onu dışlamak, bize karşı eline koz vermekten başka işe yaramaz. İnan bana ben de onu görmeye bayılmıyorum. Ya da şu anda öldürülecekler listemde ondan daha yukarıda olan birini. Yani Beron'u."

"Tarquin de orada olacak ve biz de *onun* öldürülecekler listesinde bayağı yukarılardayız."

Rhys burnundan derin bir iç geçirdi. "Kan yakutlarına rağmen toplantıda saldıracak kadar aptal değildir."

"Peki kaç müttefik sayabiliriz? Keir ve Oyuk şehir dışında?" Nehir yolunun ilerisine baktım. Yiyip içenler kendilerini eğlenceye öyle kaptırmışlardı ki hiçbiri varlığımızı fark etmedi, hem de Rhys'i tanınabilir kılan kanatlara rağmen. Muhtemelen bu tür konuların konuşulacağı en son yer burasıydı.

Rhys, "Emin değilim," diye itiraf etti. "Helion'un Gün Sarayı,

yüksek ihtimal. Kallias...belki. Dağın Altı'ndan beri Kış Sarayı'yla aramız pek iyi değil."

"Sanırım Azriel daha fazlasını bulmaya çalışacak."

"Ava çoktan başladı bile."

Başımı öne arkaya salladım. "Amren Nesta'yla birlikte duvarı onarabilmek için yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyordu." Şehri işaret ettim. "Bu tür şeyleri bulabileceğim en iyi kütüphaneyi göstersene."

Rhys'in kaşları kalktı. "Şimdi mi? İş ahlakın benimkini gölgede bırakıyor."

"Yarın," diye tısladım. "Ukala şey."

Kanatlarını titreterek kıkır kıkır güldükten sonra tekrar sıkıca katladı. Kanatlarını... Lucien'in görmesine izin verdiği kanatlarını...

"Lucien'e güveniyorsun."

Rhys tam olarak soru olmayan bu soru karşısında başını yana eğdi. "Sahip olmayı her şeyden çok istediği şeyin şu anda elimizde olduğu gerçeğine güveniyorum. Ve bu böyle devam ettiği sürece suyumuza gitmek için elinden geleni yapacak. Ama durum değişirse... Bahar Sarayı'nda yetenekleri yabana gitti. O tilki maskesini boş yere takmıyordu, anlarsın ya." Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Eğer Elain'i alıp Bahar Sarayı'na ya da başka bir yere götürürse...bildiklerini anlatmayacağına inanıyor musun, bütün kalbinle? Kendi çıkarları için ya da Elain'in güvenliği için?"

"Ama bu gece her şeyi duymasına izin verdin."

"O bilgilerden hiçbiri Hybern'in bizi mahvetmesine neden olmaz. Kral hem Keir'le ittifak kovalayacağımızı, hem de duvarın yıkılmasını engellemenin yollarını arayacağımızı zaten tahmin ediyordur. Dagdan ve Brannagh'ın araştırmalarını herkesin gözü önünde yaptırdı. Ayrıca Yüce Lordlarla bir toplantı yapmamızı da bekliyordur. Toplantı yerine karar verme işini bu yüzden sonraya bıraktım. Ha, toplantı yeri belli olunca Lucien'e söyler miyim? Onu da götürür müyüm?"

Sorusunu düşündüm: Lucien'e güveniyor muydum? "Ben de değilim," diye itiraf ederek iç geçirdim. "Elain'i bu işe alet etmek hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum. Asla kolaylaşmaz."

Yıllardır böyle şeylerle baş ediyordu. "Beklemek istiyorum," dedim. "Lucien'in önümüzdeki iki hafta boyunca neler yapacağını görmek istiyorum. Hem bize, hem Elain'e nasıl davranacağını. Azriel'in onun hakkında ne karar vereceğini." Alnımı kırıştırdım. "Kötü biri değil. Kötü niyetli değil."

"Orası kesin."

"Ben sadece..." Rhys'in sakin, kararlı bakışlarına karşılık verdim. "Ona sorgusuz sualsiz güvenmek riskli olur."

"Tamlin hakkında neler hissettiğinden bahsetti mi?"

"Hayır. Bu konuda onu zorlamak istemedim. Benimle, Hybern'le ve Elain'le ilgili...pişmanlıkları vardı. İşin içinde Elain olmasaydı yine böyle hisseder miydi? Bilmiyorum – belki. Ama yine de beni ortada bırakmazdı."

Rhys yüzüme düşen saçları çekti. "Hepsi oyunun bir parçası, Feyreciğim. Kime güveneceksin, ne zaman güveneceksin; hangi bilgileri takas edeceksin."

"Bundan keyif alıyor musun?"

"Bazen. Ama şimdi, hayır. Riskler bu kadar büyükse işin keyfi kalmıyor." Parmakları alnımda gezindi. "Kaybedecek çok şeyim varsa."

Avucumu göğsüne, giysilerinin altındaki Illyria dövmesinin, dövmenin altındaki kalbinin üstüne koydum. Tenimde ve kemiklerimde yankılanan güçlü kalp atışlarını hissettim.

Rhys dudaklarını tenimin menziline sokup gözlerimin içine bakarak, "Gelecek planı yapmaya devam edeceğiz," diye mırıldandı- ında, etrafımızdaki şehir aklımdan uçup gitti. "Savaş olsun ya da olmasın. Geleceğimizi planlamaya devam *edeceğim.*"

Boğazım düğümlenince başımla onayladım.

"Mutlu olmayı hak ediyoruz," diye devam ederken, parlayan

gözlerinden, saldırıdan sonra kasaba evinin çatısında söylediklerimi hatırladığı belliydi. "Ve bunu sağlamak için varımı yoğumu ortaya koyacağım."

"*Koyacağız*," dedim, boğuk bir sesle. "Tek başına değil – artık değil."

Çok şey vermişti. Zaten haddinden fazlasını vermişti ve hâlâ bunun yeterli olmadığını düşünüyormuş gibiydi.

Ama Rhys geniş omzunun üzerinden arkamızdaki neşeli restorana baktı. "Buraya hep beraber geldiğimiz o ilk gece..." diye başladı. Bakışlarını takip edince sevgi dolu bir akıcılıkla masaları hazırlayan çalışanları seyrettiğini gördüm. "Sevenda'ya yemeklerini yediğinde yaşadığını hissettiğini söylediğin zaman..." Başını iki yana salladı. "İlk kez...huzurlu görünüyordun. Sahiden yaşıyormuş gibi, tekrar *canlanmış* gibi. O kadar rahatlamıştım ki midemdeki her şeyi masaya çıkaracağım sandım."

Sonunda Sevenda'ya cevap verebildiğimde Rhys'in bana yönelttiği o uzun, tuhaf bakışı hatırladım. Ardından eve yaptığımız uzun yürüyüşü ve Dağın Altı'nda bana gönderdiği müziği duyuşumuzu.

Korkuluktan ayrılıp onu Sidra'nın üzerindeki köprüye doğru çekiştirdim. Bizi eve götürecek köprüye doğru. Bu savaşta kimin daha fazlasını vereceği tartışması biraz bekleyebilirdi. "Benimle yürü," dedim. "Gökkuşağında." Şehrin parıltılı, renkli mücevherinde. Gecenin bu saatinde bile cıvıl cıvıl olan sanatçılar bulvarında.

Rhys'in koluna girip "Sen ve bu şehir," dedim. "Uyanmama, yeniden hayata dönmeme yardım ettiniz." Ona gülümsediğimde gözleri ışıldadı. "Ben de her şeyimi ortaya koyacağım, Rhys. Her şeyimi."

Yıldızlı gecenin altında Sidra'nın üzerinden geçerken beni kendine doğru çekti ve başımın üzerine bir öpücük kondurdu.

19.

BÖLÜM

İyi ki Cassian'la sekizde buluşmakta ısrar etmiştim, çünkü şafakla birlikte uyanmama rağmen, Rhysand'ın uyuyan yüzüne bakar bakmaz, sabahın ilk saatlerini onu yavaşça, tatlı tatlı uyandırmakla geçirmeye karar vermiştim.

Rhys beni Rüzgâr Evi'nin tepesine, dağın kırmızı taşıyla çevrelenen, doğa güçlerine açık idman sahasına bıraktığında hâlâ cayır cayır yanıyordum. Eşim öğle yemeğinden sonra benimle buluşup bana kütüphane göstereceğine söz verdikten sonra çapkınca göz kırparak yanağımdan öptü ve güçlü bir kanat çırpışıyla gökyüzüne geri döndü.

Silah rafının yanındaki duvara sırtını veren Cassian, "Umarım buraya gelmeden önce kendini çok yormamışsındır," diye başladı. "Çünkü bu *gerçekten* canını yakacak."

Gözlerimi devirdim ama o sırada bile Rhysand'ın beni yüz üstü yatırdıktan sonra omurgamı öpe öpe aşağıya -daha aşağıya- inişini kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Güçlü elleriyle uyluklarımdan tutup yukarı, yukarı, yukarı kaldırdıktan sonra başını aralarına gömerek kendine ziyafet çekmesini. Sessiz yalvarışlarımın sonunda arkamda doğrulmasını ve inlemelerimle bütün evi

uyandırmamak için yastığı ısırmak zorunda kalışımı.

Sabahki Rhysand çok...bunu tarif edecek kelime bulamıyor-dum. Acelesiz, haylaz, muzip tavırlar; uykudan karmakarışık ol-muş saçlar ve saf erkeksi pırıltıyla yüklü, perdahlı gözler. O hay-laz tatminlik ışıltısı az önce bile gözlerindeydi ve yanağıma alay edercesine kondurduğu edepli öpücük beni yeniden ateşe atmıştı.

Sonra. Ona sonra işkence ederdim.

Şimdi... Omuzlarımı çevirerek Cassian'ın dikildiği yere doğru yürüdüm. "Sabah sabah pestilimi çıkaran iki Illyria erkeği. Bir kadın daha ne ister?"

Cassian bir kahkaha patlattı. "En azından havan yerinde."

Sırıtarak karşılık verdikten sonra ellerimi belime koyup silah rafını inceledim. "Hangisi?"

"Hiçbiri." Başıyla arkamızda beyaz tebeşirle işaretlenmiş id-man sahasını işaret etti. "Birlikte çalışmayalı uzun zaman oldu. Bu gün temel hareketlerin üzerinden geçeceğiz."

Sözlerine işleyen gerginlik öyle belirgindi ki, "O kadar da uzun zaman olmadı," diye itiraz ettim.

"Tam bir buçuk ay oldu."

Onu inceledim. Sıkı sıkı kapattığı kanatlarını, omuz hizasın-daki siyah saçlarını. "Sorun ne?"

"Hiç." Yanımdan geçip ağır adımlarla ringe doğru yürüdü.

"Nesta mı?"

"Biliyor musun, hayatım ablandan ibaret değil."

Bu konuda tek kelime daha etmedim. "Yarınki Kâbuslar Sara-yı ziyaretiyle ilgili bir şey mi?"

Cassian gömleğini çıkarıp kabarık kaslarındaki güzel ve girift dövmeleri ortaya çıkardı. Şans ve zafer getiren Illyria işaretleri. "Bir şey yok. Pozisyonunu al."

Dediğini yaparken bile gözüm üstündeydi. "Sen...kızgınsın."

Çeşitli saldırı, tekme ve gerinme hareketleriyle kaslarımı gev-şetmek için planladığı ısınma turumu bitirene kadar konuşmamak-ta direndi. Ve ancak idmana başladığımızda, sargıladığı elleriyle

yumruklarımı karşılarken dili çözüldü. "Sen ve Rhys gerçeği bizden sakladınız. Hybern'e gittiğimizde bundan haberimiz yoktu."

"Neyden?"

"Senin Yüce Leydi olduğundan."

Havaya kaldırdığı ellerine ikili yumruk indirirken kesik soluk-lar verdim. "Bu neyi değiştirirdi ki?"

"*Her* şeyi değiştirirdi. Hiçbir şey böyle tepe taklak olmazdı."

"Rhys belki de bu yüzden söylememeye karar vermiştir."

"Hybern bir *felaketti*."

Yumruklarıma ara verdim. "Oraya giderken onun eşi olduğu-nu biliyordun. Yüce Leydi olmam neyi değiştirirdi anlamıyorum."

"Değiştirirdi."

İdmana devam etmemi işaret etti ama görmezden gelerek elle-rimi belime koydum. "Nasıl?"

Cassian elini saçına daldırdı. "Çünkü...çünkü onun eşi olarak seni korumak...onun işi. Ah, bana böyle bakma. Onu korumak da senin işin. Sırf onun eşi olduğun için de uğrunda canımı verirdim -ve benim arkadaşım olduğun için. Ama bu yine de...onun işi."

"Peki Yüce Leydi olarak."

Cassian sert bir nefes verdi. "Yüce Leydi olarak, *benimsin*. Ve Azriel'in, ve Mor'un ve Amren'in. Sen hepimize aitsin ve biz de *sana* aidiz. Seni o kadar büyük bir tehlikenin içine sokmazdık."

"Rhys belki bu yüzden bunu sır olarak tutmak istemiştir. Senin dikkatini dağıtmasın diye."

"Bu seninle benim aramda. Ve inan bana, Rhys'e de bu konu-da...birkaç çift *laf* ettim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bana kızgın mısın?"

Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı.

"Cassian."

Tek kelime etmeden, sadece ellerini havaya kaldırarak devam etmemi emretti.

İç çektim ve yeniden başladım. Ancak on beşli tekrarın ardın-dan nefes nefese kaldığımda, "Vazgeçilmez olmadığını düşündün,"

diye açıkladı. "Kıçlarımızı kurtardın, evet – ama burada vazgeçilmez olmadığını düşündün."

Bir-iki, bir-iki, bir-iki. "Vazgeçilmez değilim." Ağzını açtı ama ondan önce davranıp nefeslerimin arasından devam ettim. "Hepinizin bir...görevi var; hepiniz gereklisiniz. Tamam, benim de kendime göre yeteneklerim var ama yine de... Sen ve Azriel yaralanmıştınız. Ablalarım...başlarına gelenleri biliyorsun. Bizi dışarı çıkarmak için ne gerekiyorsa onu yaptım. Sizden biri olacağına ben olayım istedim. Diğer türlü olsaydı yaşayamazdım."

Yumruklarımı karşılarken havada tuttuğu elleri çelik gibiydi. "Bahar Sarayı'nda başına her şey gelebilirdi."

Tekrar durdum. "Rhys bile aşırı korumacı saçmalıklarla beynimi şişirmiyorken, *sana* ne oluyor acaba..."

"Rhys'in endişeden kafayı yemediğini düşüneyim bile deme. Tamam, kendine hâkim oluyormuş gibi görünebilir ama onu tanıyorum Feyre. Senin burada olmadığın her saniye *panik* halindeydi. Evet, senin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyor. Hepimiz biliyoruz. Ama bu bizi endişelenmekten alıkoyamıyor."

Acı içinde kalan ellerimi salladıktan sonra idmandan önce de ağrıyan kollarımı ovuşturdum. "Ona da kızgınsın."

"Hâlâ iyileşiyor olmasaydım, onun kıçını tekmeleye tekmeleye Velaris'in bir ucundan öteki ucuna kadar giderdim."

Cevap vermedim.

"Hepimiz senin için çok korktuk."

"Durumu gayet iyi idare ettim."

"Elbette öyle. Bunu yapacağını biliyorduk. Ama..." Kolları kavuşturdu. "Rhys de elli yıl önce aynı haltı yedi. Amarantha'nın verdiği o lanet partiye giderken."

Ha?

Derin bir nefes vererek, "Hiç unutmadım biliyor musun," diye devam etti. "Zihinlerimize seslenerek hepimizle konuştuğu anı. Neler olup bittiğini anladığım, hepimizi kurtardığını anladığım anı. Bizi burada kapana kıstırdı, elimizi kolumuzu bağladı ama..."

kağını kaşıdı. "Beynim sessizliğe gömüldü. Daha önce hiç olmadığı kadar. Ta ki..." Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. "Topaklarımızın her yeri cehenneme dönerken bile..." -başının yanını parmağının ucuyla tıpışlayarak kaşlarını çattı- "...çıt çıkmıyordu. Hybern'den sonra, şifacı kanatlarım üzerinde çalışırken beni sürekli olarak uyuttu. İki hafta sonra uyandığımda...işte o zaman bir şeyler duydum. Ama Mor senin başına gelenleri anlatınca... Tekrar ses seda kesildi."

Boğazımdaki baskıyı yutkunarak hafiflettim. "Sana en çok ihtiyaç duyduğum anda beni buldun, Cassian."

"Bir işe yaradığıma sevindim." Yüzünde vakur bir gülümseme belirdi. "Biliyorsun, bize güvenebilirsin. İkiniz de güvenebilirsiniz. Rhys her şeyi kendi başına yapma, her şeyini *verme* eğiliminde. Başka hiç kimsenin herhangi bir şeyi üstlenmesine katlanamıyor." Gülümsemesi kayboldu. "Tıpkı senin gibi."

"Peki sen yapabiliyor musun?"

"Kolay değil ama evet. Ben onun generaliyim. Bunun bir kısmı da iş havale etmeyi bilmekten geçiyor. Onunla beş yüzyıldan uzun bir süredir beraberim ama hâlâ her şeyi kendisi yapmaya çalışıyor. Hâlâ bunun yeterli olmadığını düşünüyor."

Bunu biliyordum – hem de çok iyi. Ve Rhys'i bu savaşta karşımıza çıkan her şeye tek başına kafa tutarken düşününce... İçim bulandı. "Ama sürekli emirler verip duruyor."

"Evet. Ve kimin hangi konuda uzman olduğunu bilmek konusunda üstüne yok. Ama iş uygulamaya gelince..." Cassian ellerindeki sargıları düzeltti. "Yüce Lordlar ve Keir hiçbir sorumluluk üstlenmeyecek olursa, Rhys yine de Hybern'le yüzleşecek. Ve bunun bütün ceremesini kendisi çekecek, sırf biz çekmek zorunda kalmayalım diye."

Yürek bulandıran bir sıkıntı külçe gibi içime oturdu. Rhys yapacaktı; bizi güvende tutmak uğruna her şeyini feda etmeye kalkmayacaktı.

Rhys yaşayacaktı. Amarantha'nın yanındayken böyle yapmıştı

ve hiç tereddüt etmeden aynı şeyi tekrar yapacaktı.

Sıkıntımı boğdum. Üstümden attım. Nefeslerime odaklandım.

Arkamdaki bir şey Cassian'ın dikkatini çekti. Ve o anda, bedeni kayıtsız kalsa da gözlerinde yırtıcılara has bir ışıltı peydahlandı.

Arkamda kimin olduğunu bilmek için bakmam gerekmiyordu.

Cassian, "Bize katılmaz mısın?" diye şakıdı.

"Çenelerinizden başka bir yerinizi çalıştırıyormuş gibi görünmüyorsunuz," dedi Nesta.

Başımı arkaya çevirdim. Sopa yutmuş gibi dimdik duran ablam tenini bronz gösteren uçuk mavi bir elbise giymiş ve saçlarını topuz yapmıştı. Bir şeyler söyleyecek, özür dileyecek oldum ama...burada olmazdı. Bu konuşmayı Cassian'ın önünde yapmak istemezdi. Cassian sargılı ellerinden birini uzatıp parmaklarını bükerek gel-gel yaptı. "Korktun mu?"

Nesta koridorun kemerli kapı ağzından avlunun kör edici ışığına çıkarken akıllıca davranıp ağzımı açmadım. "Öfke nöbetleri geçirmekten hoşlanan battal boy bir yarasadan mı?"

Cassian bana dönüp bakışlarıyla uyarınca kahkahamı yuttum. Körlemesine zihnimdeki bağa atıldım ve mental kalkanımı yeterince aralayıp şehrin neresinde olduğunu bilmediğim Rhysand'a seslendim: *Lütfen hemen gelip beni Cassian'la Nesta'nın didişmesinden kurtar.*

Bir kalp atışı geçmeden Rhys'in şakıyan sesi geldi: *"Yüce Leydi olduğuna pişman mı oldun?*

Bu sesin, bu nüktedanlığın tadını çıkardıktan sonra, içimde yükselen paniği tekrar bastırarak, *"Bu benim işim mi?"* diye çıkıştım.

Şehvetli, karanlık bir kahkaha. *Neden harıl harıl bir eş arıyordum sanıyorsun? Neredeyse beş yüzyıldır bunlarla tek başıma uğraştım. Biraz da sen katlansan çok adil olur."*

Sıra Cassian'daydı. "Diken üstünde gibisin Nesta. Dün gece de masadan hışımla kalktın... Gerginliğini almak için yapabileceğim bir şey varsa?"

Lütfen, diye yalvardım Rhys'e.

Karşılığında ne vereceksin?

Tıslasam bağ üzerinden duyulur muydu emin değildim ama bir-iki saniye sonra Rhys'in kıkırdaması zihnimde yankılanınca bu hissi çoktan ilettiğimi anladım. *Palasların yöneticileriyle toplantı halindeyim. Ortadan kaybolursam mızmızlanabilirler.* Oflamamak için kendimi tuttum.

Nesta tırnaklarıyla oynadı. "Amren birazdan ders vermek için buraya..."

Avluya vuran bir gölge Nesta'nın lafını kesti. Aramıza inen kişi Rhysand değildi ama...

Hayranlıkla bakasın diye başka bir bebek yüz gönderdim, dedi Rhys. *Benim kadar yakışıklı değil, elbette. Ama burun farkıyla ikinci olur.*

Azriel, etrafına çöreklenen gölgeler yavaş yavaş dağılırken, Nesta'yla Cassian'ı şöyle bir süzdü, ardından benden tarafa doğru belli belirsiz, halden anlayan bir bakış fırlattı. "Dersimize erken başlamamız gerekiyor."

Berbat bir yalan olsa da, "Olur," diye karşılık verdim. "Sorun değil."

Cassian önce bana, sonra Azriel'e dik dik baktı ama ikimiz de onu görmezden geldik. Uzun adımlarla gölgeokuyana doğru yürürken elimdeki sargıları çözdüm.

Teşekkürler, diye seslendim bağın diğer tarafına.

Bu gece telafi edersin artık.

Rhys'in geri ödemeyi nasıl istediğini bütün ayrıntısıyla açıkladığı görüntü zihnime ulaşınca yüzümün kızarmamasına gayret ederek mental kalkanımı sertçe indirdim. Kuş pençelerinin, şehvetli, sessiz bir ant içer gibi, kara duvarın diğer tarafını okşadığına yemin edebilirdim. Güçlükle yutkundum.

Azriel kollarını açarak beni beklerken kanatlarındaki koyu kırmızılar ve altın sarılar parlak güneş altında ışıldadı. "Çam ormanı iyi olur – gölün yanındaki."

"Neden?"

"Çünkü suya düşmek sert kayaya düşmekten iyidir," diye yanıtladı Cassian, kollarını kavuşturarak.

Midem burkuldu. Ama Azriel'in beni kucaklamasına izin verdim. Sisli gece ayazı ve sedir ağacı karışımı kokusu beni sarmalarken kanatlarını bir kez çırparak avlunun tozunu savurdu.

Cassian'ın kısık bakışlarını yakalayıp geniş geniş sırıtarak "İyi şanslar," dedim. Ve Azriel, Kazan ondan razı olsun, bulutsuz gökyüzüne ok gibi fırladı.

Cassian'ın savurduğu okkalı küfrü ikimiz de duyduk ama cevap vermeye tenezzül bile etmedik.

Cassian bir generaldi – Gece Sarayı'nın *tek* generali.

Nesta'nın üstesinden bir şekilde gelirdi.

Azriel, çam ağaçları ve kayalıklarla çevrili turkuaz dağ gölünün kıyısına indiğimizde, "Gelirken Amren'i de Rüzgâr Evi'ne bıraktım," dedi. "Hemen idman sahasına gitmesini söyledim." Yarım bir gülümseme. "Yani, hemen olmasa da birkaç dakika sonra."

Kollarımı gererken pıskırarak güldüm. "Zavallı Cassian."

Azriel keyifle pofurdadı. "Hakikaten."

Yerimde huzursuzca kıpırdayınca kumsaldaki gri çakıllar ayaklarımın altında çıtırdadı. "Seni dinliyorum..."

Azriel'in siyah saçları gün ışığını yalayıp yutacakmış gibiydi. "Uçmak için," dedi kuru bir sesle, "kanatlara ihtiyacın olacak."

Doğru ya.

Yüzümü ateş bastı. Bileklerimi çevirerek çıtlattım. "Kanatlarımı çağırmayalı uzun zaman oldu."

Delici bakışlarını yüzümden, duruşumdan bir an olsun ayırmadı. Gölün yuvalandığı granit kadar hareketsiz ve sabit bakışlar. Onun karşısında yerlerde debelenen bir kelebekten farkım yoktu. "Arkamı dönmemi ister misin?" Sorusunu vurgulamak için tek kaşını kaldırdı.

Utancımdan yerin dibine girdim. "Hayır. Ama...birkaç kez denemem gerekebilir."

"Derse erken başladık, yani bol bol zamanımız var."

"Beni Cassian'la Nesta'nın sabah kapışmasından kurtarmaya çalıştığını belli etmediğin için minnettarım."

"Yüce Leydimin bu yüzden acı çekmesine asla izin veremezdim." Bunu söylerken bile yüzü duvar gibiydi.

Kıkır kıkır gülerek omzumda ağrıyan bir noktayı elimle ovuşturdum. "Öğleden sonra... Lucien'le buluşmaya hazır mısın?"

Azriel başını yana eğdi. *"Hazırlanmalı mıyım?"*

"Hayır. Ben sadece..." Omuz silktim. "Peki Yüce Lordlar hakkında bilgi toplamaya ne zaman çıkacaksın?"

"Lucien'le konuştuktan sonra." Gözlerinde muzip bir pırıltı vardı – zaman kazanmaya çalıştığımı anlamış gibi.

Derin bir nefes verdim. "Tamam. Haydi başlayalım."

Bu yeteneğime, Tamlin'in verdiği bu yeteneğe başvurmak... İçimdeki acımasız ve kötü kız hem ondan hem de ötekilerden aldığım şeylerden böbürlense de yüreğimin derinliklerinde irkildiğimi hissettim.

Düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp Illyria kanatlarıma odaklandım. Steplerdeki o gün korkudan ve kendiliğinden çıkmışlardı. Oysa şimdi baştan yaratmak... Aklıma Rhys'in kendi kanatlarıyla ilgili söylediklerini getirdim: Ne tür bir histi, nasıl hareket ediyorlardı, onları nasıl tartıyordu...

Sırtımda bir ağırlık belirmeye başladığında, "Yapısı biraz daha kalın olsa iyi olur," diye önerdi Azriel. "Bununla ilgili kasları güçlendir."

Ben Azriel'in sözünü dinledim, büyüm de benim sözümü dinledi. Azriel talimat üstüne talimat vermeye başladı: Nereler kalınlaştırılıp nereler inceltilecek, nereler düzleştirilip nereler sertleştirilecek.

Nihayet, "Güzel," dediğinde nefes nefese kalmıştım ve sırtımdan terler süzülüyordu. Azriel boğazını temizledi. "Bir Illyrialı olmadığını biliyorum ama...onların türü arasında...birinin kanatlarına izinsiz dokunmanın saygısızlık olduğu düşünülür. Özellikle de kadınların kanatlarına."

Onların türü. Azriel'in değil.

Benden izin istediğini fark etmem biraz zaman aldı. "Ha, anladım. Elbette dokunabilirsin."

"Doğru *hissettirdiğini* tespit etmem gerekiyor."

"Tamam." Sırtımı ona döndüm. Kanatlarımı açmakta kullandığım bütün kaslarım sızladı. Boynumdan omuzlarıma, kaburgalarımdan omurgama, hatta kıçıma kadar her yerim kanatlarımı kontrol ediyordu ve saydığım yerlerin hepsi kanatların hareketi ve ağırlığıyla sızım sızım sızlıyordu.

Steplerdeyken Lucien'in karşısında sadece bir-iki saniyeliğine çıkardığım için bu kadar ağır olduklarını, bu kadar karışık kas bağlantıları kurduklarını fark etmemiştim.

Azriel'in elleri, üzerindeki yaralara rağmen, belli yerleri kavrayıp belli yerlere dokunurken, belli yerleri okşayıp belli yerleri tıpışlarken, tüy kadar hafifti. Dişlerimi sıktım çünkü bu his...ayağımın altının kâh gıdıklanıp kâh dürtülmesi gibiydi. Neyse ki Azriel işini çabucak bitirdi ve ben tekrar omuzlarımı çevirirken yeniden karşıma geçerek, "Bu...inanılmaz," diye mırıldandı. "Benimkilerle birebir aynı."

"Sanırım işin çoğunu büyü yaptı."

Başını iki yana salladı. "Sen bir sanatçısın. Bunu yapan şey, detaylara verdiğin önem."

Bu iltifat karşısında hafifçe kızararak ellerimi belime koydum. "Eee? Gökyüzüne fırlıyor muyuz?"

"İlk ders: kanatlarını asla yere bırakma.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Kanatlarım sahiden de çakılların üzerinde duruyordu. "Neden?"

"Illyrialılar bunun tembellik olduğunu düşünür – bir zayıflık göstergesi. Ve pratik açıdan bakarsak, yer kanatlarına zarar verebilecek şeylerle doludur. Kıymıklar, kırık kaya parçaları... Etine batıp enfeksiyona yol açmaları bir yana, kanatların rüzgârı yakalama kabiliyetine de zarar verebilirler. Dolayısıyla onları yerden uzak tut."

Kanatlarımı kaldırmaya çalışırken sırtıma bıçak gibi bir ağrı

saplandı. Soldakini dik tutmayı başardım ama sağdaki gevşek olken gibi sarkıyordu.

"Sırt kaslarını güçlendirmek zorundasın – ve bacaklarını. Kollarını. Karnını."

"Her yerimi desene."

Yine o kuru, sakin gülümseme. "Illyrialılar neden bu kadar fit sanıyorsun?"

"Neden hiç kimse sizin bu ukala tarafınızdan bahsetmedi?"

Azriel'in dudakları yukarı seyirdi. "İki kanat da yukarı."

Sakin ama kararlı bir talimat.

Bedenimi bir oraya bir buraya büküp yüzümü buruşturarak sağ kanadıma yüklendim. Ama nafile.

"Madem kaldıramıyorsun, öyleyse iyice açıp geri katlamayı dene."

Dediğini yapıp kanatlarımı iki yanıma açtığımda sırtıma saplanan keskin acıyla tısladım. En küçük göl esintisi bile kanatlarımı gıdıklayıp çekiştirirken dengemi sağlamak için ayaklarımı çakıllı kıyıda biraz daha açtım.

"Şimdi içe katla."

Yaptım, hem de pat diye – ve hareketin hızıyla öne doğru sendeledim.

Çakılları boylamadan önce Azriel beni yakaladı, koltukaltlarımdan sıkı sıkı tutarak tekrar ayaklarımın üzerine kaldırdı. "Karın kaslarını geliştirmen dengeni sağlamana da yardımcı olur."

"Yani, Cassian'a geri dönüyoruz."

Başıyla onayladı. "Ama yarın. Bugün kaldırıp katlama ve iki yana açıp kaldırma çalışmaları yap." Azriel'in kanatları arkasından gelen gün ışığıyla kırmızı ve altın renklerinde parladı. "Böyle." Kanatlarını iki yana açtıktan sonra içe katlayarak nasıl yapılacağını gösterdi: aç, bük, katla. Tekrar tekrar.

İç çekerek hareketlerini tekrar ederken sırtım zonkluyor ve ağrıyordu. Belki de uçma dersleri vakit kaybından başka bir şey değildi.

20.

BÖLÜM

Yemekten sonra Rhys'le birlikte Rüzgâr Evi'nin alt katlarına doğru hızlı adımlarla yürürken, oyulmuş kırmızı kayalarda yankılanan sesimle, "Daha önce hiç kütüphaneye gitmedim," diye itiraf ettim. Her adımda yüzümü buruşturuyor, sırtımı ovuşturuyordum.

Azriel ağrı kesici bir tonik vermişti ama bu gece inim inim inleyeceğimden emindim. Tabi duvardaki deliklerin nasıl yamanacağını bulmak için yapılacak saatler süren bir araştırma beni daha önce yamultmazsa.

"Yani, buradaki ve Bahar Sarayı'ndaki kütüphane odalarını saymazsak," diye açıkladım. "Hatta baba evimde de bir tane vardı ama... Hiçbiri gerçek bir kütüphane değildi."

Rhys göz ucuyla bana baktı. "Kıtadaki insanların herkese açık halk kütüphaneleri olduğunu duymuştum."

Bunun bir soru olduğundan emin olmasam da başımla onayladım. "İnsan bölgelerinin birinde herkesin girmesine izin veriyorlarmış, mevkisine veya soy kütüğüne bakmadan." Söylediklerini tekrar düşündüm. "Savaş'tan önce de kütüphaneler var mıydı?"

Elbette vardı ama kastettiğim şey...

"Evet. Huysuz âlimlerin binlerce yıl önce yazılmış ciltleri bulup

ana teslim ettiği, kocaman kütüphaneler. Ama insanların girmeyasaktı – önemli birinin ayak işlerini yapan bir köle olmadığı ürece, ki onlar bile sıkı sıkı takip ediliyordu."

"Neden?"

"Çünkü kitaplar insanların bilmemesi istenen büyülerle ve diğer şeylerle doluydu." Ellerini cebine sokan Rhys beni Ulu Peri ve sıradan peri türündeki güzel kadın heykellerinin bulunduğu bir koridora yöneltti. Koridor sadece bu heykellerin ellerindeki periışığı kâseleriyle aydınlatılıyordu. "Âlimler ve kütüphaneciler yanlarında köle tutmazlardı – bazıları kişisel nedenlerden dolayı olsa da çoğunlukla kölelerin kitaplara ve arşivlere ulaşmasını istemediklerini için."

Rhys aşağıya inen başka bir döner merdiveni işaret etti. Dağın epey altında olmalıydık, çünkü buradaki hava kuru ve serindi. Sanki asırlardır burada kapalı kalmış gibi. "Duvar inşa edildikten sonra kütüphanelere ne oldu?"

Merdivenler daralmaya ve tavan alçalmaya başlayınca Rhys kanatlarını sıkı sıkı kapattı. "Âlimlerin çoğu kitapları dışarı yabalayarak kütüphaneleri tahliye edecek zamanı buldular. Ama zamanları veya gücü olmayanlar..." Çenesinde bir kas seyirdi. "Kütüphaneler ateşe verildi. Değerli bilgilerini insanlara bırakmaktansa hepsini yakıp kül etmeyi tercih ettiler."

Sırtımdan aşağıya bir ürperti indi. "Bilgileri sonsuza dek kaybetme pahasına?"

Başıyla onaylarken mavi-siyah saçları loş ışıkta parladı. "Önyargılar bir yana, insanların tehlikeli tılsımları bulmalarından ve bizim üzerimizde kullanmalarından korktular."

"Ama bizim...yani, *onların* büyü gücü yok...İnsanların büyü gücü yok."

"Bazılarının var. Genellikle uzak Ulu Peri ataları olduğunu iddia edenlerin. Ama bu tılsımlardan bazıları büyü gücü bile gerektirmiyor. Sadece doğru kelimeler ve doğru malzemeler."

Sözleri zihnimdeki başka bir şeyi çekiştirdi. "Eskiden insanlar-

la perilerin acaba...acabası fazla, belli ki melez çocukları oluyormuş. Peki bu melezlere ne oldu? Eğer yarı peri yarı insan olsaydın, duvar yükselince nereye giderdin?"

Rhys basamakların bitimindeki hole adım attığında karşımıza kırmızı kayalara oyulmuş bir kemer ve üzerlerinde gümüş damarlar olan, iki kanatlı obsidiyen kapılar çıktı. Çok güzel...ve ürkütücü. Sanki ardında dev bir yaratık tutuluyormuş gibi.

Rhys, kısa bir duraksamanın ardından, "Melezler için işler pek iyi gitmedi," diye yanıtladı. "Çoğu istenmeyen birlikteliklerin meyvesiydi. Genellikle insan anneleriyle, insan aileleriyle yaşıyorlardı. Ama duvar yükselince, insanlara yaşadıkları olayları ve duvarın diğer tarafındaki düşmanları hatırlatmaya başladılar. Şanslı olanlar serseri ve çapulcu olarak, hatta -fiziksel benzerlikleri varsa- evlat olarak kaldı. Şanslı olmayanlar... O zamanki insanlar, hatta bir sonraki kuşak, çok öfkeliydi. Kendilerine reva görülen köleliği, maruz kaldıkları suçları birilerine ödetmek istiyorlardı. Melezlerin bunda bir suçu olmadığı halde... Sonu iyi bitmedi."

Rhys yaklaşınca kapılar kendiliğinden açıldı, sanki dağ ona hizmet etmek için var olmuş gibi.

"Peki duvarın yukarısındakiler?"

"Herkesin gözünde sıradan perilerden bile aşağıdaydılar. Ya gittikleri her yerde istenmeyen kişi ilan edildiler ya da...sokaklarda çalışmaya başladılar. Kendilerini sattılar."

"Velaris'te?" Sesim kuru bir fısıltıdan farksızdı.

"O zamanlar babam Yüce Lord'tu," dedi Rhys, sırtını dikleştirerek. "Yüzyıllardır, köle ya da özgür, hiçbir insanın topraklarımıza girmesine izin vermemiştik. Onları da kabul etmedi. Ne fuhuş yapmaya gelenleri, ne de sığınmak isteyenleri."

"Peki sen Yüce Lord olduktan sonra?"

Rhys önümüzde uzanan loşluğun girişinde durdu. "O zamana kadar çoğu için iş işten geçmişti. Birilerine iltica hakkı sunmak pek kolay değildir...özellikle de onları davet ettiğin *yerin* güvenli

olduğunu açıklamakta zorluk çekiyorsan. Amansız zalimlik görüntüsünü sürdürürken etrafa haber salmakta zorlanıyorsan." Gözlerindeki yıldızlar eriyip aktı. "Yıllar içinde sadece birkaçına rastladık. Bazıları buraya ulaşabildi. Bazıları...yardım edilemeyecek haldeydi."

Kapıların ardındaki karanlıkta bir hareket oldu ama gözümü Rhys'in yüzünden, gergin omuzlarından alamadım. "Eğer duvar yıkılırsa..." Cümlemi bitiremedim.

Rhys parmaklarını benimkilere geçirerek elimi tuttu. "Evet. Eğer güvenli bir yer arayan olursa, insan ya da peri...bu şehir hepsine açık olacak. Velaris uzun zamandır dışarıya kapalı – belki de fazla uzun zamandır. Farklı yerlerden, farklı tarih ve kültürlerden gelen yeni birilerini eklemek... Bunda bir kötülük görmüyorum. Geçiş dönemi tahmin ettiğimizden daha karmaşık olabilir ama... Evet. Bu şehrin kapıları korunmaya muhtaç olanlara açık olacak. Buraya ulaşabilen herkese."

Alın teriyle sahip olduğu nasırların tadını çıkara çıkara elini sıktım. Hayır, bu savaşın bütün yükünü, bütün günahını tek başına yüklenmesine izin vermeyecektim.

Rhys açık kapılara dönerek içerideki gölgelerde sabırla bekleyen, kapüşonlu ve cüppeli karaltıya baktı. Beyaz cüppeyi, parlak mavi bir taşla taçlanmış kapüşonu, gözlerin altına kadar çekilebilen peçeyi gördüğüm anda bütün ağrılı kaslarım ve kemiklerim kilitlendi.

Rahibe.

Rhys beni içeride bekleyen kadına yönlendirmek için elimi bırakırken, sakin bir sesle, "Bu Clotho," dedi. Elini sağlam bir şekilde belimde tuttuğuna göre kadının görüntüsünden sarsılacağımı tahmin etmiş olmalıydı. "Burada çalışan düzinelerce rahibeden biri."

Clotho başını eğerek selam verdi ama konuşmadı.

"Ben...ben rahibelerin tapınaklarından çıkmadığını sanıyordum."

"Kütüphane de bir tür tapınak sayılır," dedi Rhys çarpık bir gülümsemeye. "Ama buradaki rahibeler..." Eşikten içeriye adım atar atmaz altın sarısı ışıklar yandı. Öyle ki biz girene kadar Clotho zifiri karanlıkta duruyormuş gibiydi. "Onlar özeldir. Nadidedir."

Clotho duyduklarından hoşlanmış olacak ki başını eğdi. Yüzü gölgelerin içindeydi ve narin bedeni kalın beyaz cübbenin altında gizliydi. Sessiz olsa da etrafına yaşam saçıyordu.

Rhys rahibeye sevecenlikle gülümsedi. "Metinleri buldunuz mu?"

Kadın "şöyle böyle" dercesine başını sağa sola oynatınca ya konuşamadığını ya da bilerek konuşmadığını fark ettim. Clotho eliyle solunu, yani kütüphane salonunu işaret etti.

Sonunda bakışlarımı dilsiz rahibeden alıp kütüphaneye çevirdim.

Bir malikânenin izbe odalarından biri değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Burası...

Sanki bir tür dev köstebek dağın içine geniş bir yuva oyduktan sonra arkasında yeryüzünün karanlık merkezine uzanan bir kuyu bırakarak gözden kaybolmuştu. Kuyunun etrafında, raflar, kitaplar ve okuma alanlarıyla dolu katlar spiral çizerek aşağıya iniyordu. Kuyuya tepeden bakan taş korkuluğa yaklaşıp etrafıma alıcı gözle bakınca, kitaplıkların devasa bir tekerleğin kasnakları gibi dağın içine doğru uzandıklarını fark ettim.

Ve buralardan gelen kâğıt ve parşömen hışırtılarını duydum – tıpkı bir güvenin pır pır eden kanatları gibi.

Sessiz ama hayat dolu. Harıl harıl çalışan, çok kollu bir yaratık gibi – uyanık, kıpır kıpır, tez canlı. Yukarıya bakınca zirvedeki Rüzgâr Evi'ne doğru uzanan daha fazla kat gördüm. Ve kuyunun dibine göz atınca... Karanlık.

Rhys yanıma gelip omzunu benimkine dayayınca, "Kuyunun dibinde ne var?" diye sordum.

"Bir keresinde Cassian'ı aşağıya uçup baksın diye gaza getirmiştim."

"Ve?"

"Ve daha önce hiç şahit olmadığım bir hızla uçarak geri geldiğinde yüzü ölü gibi bembeyazdı. Ne gördüğünü bana hiç söylemedi. İlk birkaç hafta şaka yaptığını sandım – sırf merakımı kamçılamak için. Ama bir ay sonra bizzat inip görmeye karar verdiğimde beni bir sandalyeye bağlamakla tehdit etti. Bazı şeylerin görülmemiş ve rahatsız edilmemiş olarak kalmasının daha iyi olduğunu söyledi. Aradan iki yüzyıl geçti ama ne gördüğünü hâlâ söylemez. Bahsi geçtiğinde bile beti benzi atıyor, titremeye başlıyor ve birkaç saat boyunca nutku tutuluyor."

Kanım dondu. "Bir tür...canavar mı?"

"Hiçbir fikrim yok." Başıyla Clotho'yu, birkaç adım arkamızda sabırla bekleyen, yüzü hâlâ gölgeler içinde duran rahibeyi işaret ederek, "Onlar bu şeyden hiç bahsetmiyor veya yazmıyor. Zaten bilseler de bana söylemezler. Bu yüzden, o yaratık bizi rahatsız etmediği sürece, ben de onu rahatsız etmeyeceğim. Yani, eğer bir *yaratıksa*. Cassian aşağıda canlı bir varlık görüp görmediğini hiç söylemedi. Belki de çok farklı bir şeydir."

Şu ana kadar şahit olduğum şeyler gözümün önüne gelince... kütüphanenin dibindeki o şeyin, dünyanın hayal edemeyeceğim kadar korkunç ve tehlikeli bölgelerini gören Cassian'ı bile dehşete düşüren şeyin ne olduğunu düşünmek bile istemedim.

Clotho cüppesini hışırdatarak kütüphanenin eğimli koridoruna yönelince peşine takıldık. Yerler, diğer her yer gibi, kırmızı kayaydı – ama dümdüz ve cilalı. Rahibelerden herhangi biri kütüphanenin spiralli yürüme yolundan kayarak inmeyi akıl etmiş mıdır diye merak ettim.

Rhys, *bildiğim kadarıyla hayır,* diye seslendi zihnime. *Ama Mor ve ben çocukken bir kere denedik. Annem üç kat aşağıda bizi yakaladı ve akşam yemeğinden mahrum bırakarak yataklarımıza gönderdi.*

Gülümsememi bastırdım. *Bu kadar ciddi bir suç muydu?*

Yerleri yağlayıp âlimlerin yüz üstü düşmelerine neden olursan öyle.

Birkaç adım önümüzdeki Clotho'ya rağmen dudaklarımdan dökülen kahkahayı perdelemek için başımı öne eğerek öksürdüm.

Ya doğrudan kayaya oyulmuş ya da sert siyah ahşaptan yapılmış, ağzına kadar kitap ve parşömen yığınlarıyla dolu rafları geçtik. İki taraflı rafların arasından uzanan koridorlar dağın derinliklerinde gözden kayboluyor, her birkaç dakikada bir, derli toplu masalarla, kısık ışık veren cam lambalarla, kırlentli sandalye ve koltuklarla dolu bir çalışma alanı yerden biter gibi karşımıza çıkıyordu. El dokuması antika kilimlerle süslenen bu çalışma alanlarında, raflardan yeterince uzağa ve doğrudan duvarın içine oyulmuş, serseri közlerin kaçmaması için sık ızgaralı kapaklar takılmış şömineler de vardı.

Devasa boyutlarına rağmen samimi, dibinde çöreklenen meçhul dehşete rağmen sıcak bir kütüphane.

Diğerleri çok canımı sıkarsa buraya gelip kafa dinlemek hoşuma gidiyor.

Önüne bakarak yürümeye devam ederken zihnime seslenen Rhys'e bakarak hafifçe gülümsedim.

Şimdiye kadar seni burada bulabileceklerini öğrenmişlerdir.

Elbette. Ama aynı yere art arda iki kez gitmiyorum, böylece beni bulmaları o kadar uzun zaman alıyor ki uğraşmıyorlar. Ayrıca buraya yalnız kalmak için geldiğimi biliyorlar.

Vah benim minik Yüce Lordum, diye pışpışladım. *Kara kara düşünecek bir tenha bulmak için buralara kaçarmış.*

Rhys birden kıçımı çimdikleyince çığlık atmamak için dudaklarımı kenetledim.

Clotho'nun omuzlarının kahkahalarla sarsıldığına yemin edebilirdim.

Yerimden sıçrayınca bütün sırt kaslarıma yayılan acı dalgası yüzünden Rhys'in başının etini yemek üzereydim ki Clotho bizi yaklaşık üç kat aşağıdaki bir okuma alanına, koyu renkli deri ciltleri olan, kalın, kadim kitaplarla yüklü büyük çalışma masasına yönlendirdi.

Masanın bir köşesine bir deste boş sayfayla birlikte çeşitli ka-

mler konulmuştu. Hepsi yakılmış olan okuma lambaları alacakaranlıkta cıvıl cıvıl ışıldıyordu. Gürül gürül yanan şöminenin önündeki iki deri koltuğun arasında bir sehpa, sehpanın üzerinde de kıvrık ibikli çaydanlığından buhar tüten, gümüş bir çay servisi vardı. Hemen yanındaki servis tabağı bisküvilerle, minik sandviçlerle ve kitaplara dokunmadan önce kullanmamızı ima eden peçetelerle doluydu.

Rhys, "Teşekkür ederim," derken, rahibe şüphesiz kendi elleriyle topladığı yığından bir kitap çekip aldı ve işaretlediği sayfayı açtı. Kitabın kadife şeridi kurumuş kan rengindeydi ama beni asıl şok eden şey lambaların sarı ışığıyla buluşan elleriydi.

Parmakları eciş bücüştü. Bazı yerleri öyle eğri büğrüydü ki doğuştan böyle olduğunu düşünecektim – yara izleri olmasa.

Bir an bahar ormanına geri döndüm. Bir an kendi eline taşla tekrar tekrar vuran bir rahibenin ormanda yankılanan et ve kemik çatırtılarını dinledim.

Rhys elini belime koydu. Clotho'nun o yamru yumru elleriyle bu çalışma alanını düzenlerken çektiği zahmeti düşününce...

Ama Clotho masadaki başka bir kitaba baktığı anda ya da en azından başını o tarafa çevirdiği anda, kitap kayarak ona geldi.

Büyü. Tabi ya.

Rahibe iki farklı yöne açı yapan parmağıyla önce işaretlediği sayfayı, sonra da çağırdığı kitabı gösterdi.

Rhys, "Bakarım," dedikten sonra başını eğdi. "Bir şeye ihtiyacımız olursa sesleniriz."

Clotho bir kez daha baş selamı verdi, ardından sessiz, dikkatli adımlarla uzaklaşmaya başladı.

"Teşekkür ederim," diye seslendim.

Rahibe durdu, arkasına baktı ve kapüşonunu dalgalandırarak başını eğdi.

Saniyeler içinde gözden kayboldu.

Rhys kitap yığınlarının önündeki koltuklardan birine oturduğunda rahibenin arkasından bakmaya devam ediyordum.

"Clotho uzun zaman önce bir grup erkek tarafından feci şekilde saldırıya uğradı," diye açıkladı Rhys kısık sesle.

Olayın detayını bilmeme gerek yoktu. Rhys'in sesindeki keskinlik yeterince ipucu veriyordu.

"Onu bu kötülüğü kimin yaptığını söyleyemesin diye dilini kesmişler. Yazamasın diye de ellerini parçalamışlar." Her kelimesi bir öncekine göre daha kesik çıkıyordu ve küçük alanda karanlık hırıldamaya başlamıştı.

Midem kalktı. "Neden öldürmemişler."

"Çünkü böylesi onlar için daha eğlenceliymiş. Yani, Mor onu bulana kadar. Ve bana getirene kadar."

Yani, Rhys rahibenin zihnine bakıp hepsinin yüzünü görene kadar.

"Mor'a onları avlaması için izin verdim." Kanatlarını sıkı sıkı kapattı. "İşini bitirdikten sonra burada bir ay kaldı. Clotho'ya yardım etti, hem mümkün olan en iyi şekilde iyileşmesini sağlamak, hem de...adamların bıraktığı izleri silmek için." Mor'un yaşadığı travma daha farklıydı ama...bunu neden yaptığını, neden burada olmak istediğini anlıyordum. Bunun kendi yaralarını sarmasında herhangi bir etkisi olup olmadığını merak ettim.

"Hybern'den sonra Cassian ve Azriel tamamen iyileşebildi. Clotho için hiçbir şey yapılamaz mıydı?"

"Adamlar...ona zarar verirken bir yandan da iyileştirmişler. Yaraları kalıcı olsun diye. Mor onu bulduğunda hasar yerleşmişti. Ellerinin işini tamamen bitirmemişlerdi, bu yüzden kurtarabildik, az olsa kullanabileceği kadar. Ama tamamen düzeltmek için yaraların tekrar açılması gerekiyordu. Acıyı beyninden çekip almayı önerdim ama...buna katlanamazdı – tekrar açılan yaraların zihninde ve kalbinde tetikleyeceği şeye. O zamandan beri burada, kendi gibi olan diğerleriyle birlikte yaşıyor. Büyü gücünün de yardımıyla kendi işini görüyor."

Çalışmaya başlamamız gerektiğini biliyordum ama... "Bu kütüphanedeki rahibelerin hepsi...onun gibi mi?"

"Evet."

Sesinde yüzyılların öfkesi ve kederi vardı.

"Bu kütüphaneyi onlar için bir sığınağa dönüştürdüm. Bazıları şifa bulmak için geliyor, yamak olarak çalışıyor, sonra da gidiyor; bazıları kendini Kazan'a ve Ana'ya adıyor ve rahibe olarak kalıyor. Bir hafta ya da bir ömür boyu kalmaları tamamıyla kendilerine bağlı. Araştırma yapmak için dışarıdan gelen herkese kapılar açık ama ancak rahibeler onay verirse. Ve ziyaretleri sırasında onlara en ufak bir zarar vermeyeceklerine dair bağlayıcı yeminler ederlerse. Bu kütüphane onlara ait."

"Onlardan önce kim vardı?"

"Şehirdeki diğer kütüphanelere yollarken yüzüme karşı beddua eden birkaç bunak âlim. Buraya hâlâ gelebiliyorlar ama yeri ve zamanı rahibeler tarafından onaylanıyor."

Seçim. Onunla birlikteyken seçimi hep bana bırakmıştı. Diğerlerine de aynı şekilde davranıyordu. Bunu zor yoldan öğrenmeden önce bile. Aklımdaki soruyu gözlerimden okumuş olacak ki, "Dağın Altı'ndan döndükten sonraki haftalarda buraya sık sık geldim," diye ekledi.

Uzanıp yanağından öperken boğazım düğümlendi. "Bu yeri benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Burası artık sana da ait." Bunu söylerken sadece ikimizin eş olmasını değil, ayrıca kütüphanenin bütün kadınlara ait olduğunu kastettiğini biliyordum. Ezilen ama hayatta kalan kadınlara.

Yarım bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Sanırım yer altında durabilmek bile benim için bir mucize."

Rhys'in yüz ifadesi hâlâ ciddi ve dalgındı. "Öyle," dedi. Ardından, yumuşak bir sesle, "Seninle gurur duyuyorum," diye ekledi.

Yanan gözlerimi kırpıştırarak kitaplara döndüm. "Ve sanırım," dedim, sesimin neşeli çıkmasına özen göstererek, "bu şeyleri artık *okuyabiliyor* olmam da bir mucize."

Rhys bu lafıma şirin ve biraz hınzır bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Minik derslerimin bir faydası olmuştur herhalde."

"Evet, sayende *'Rhys bir kadının hayal edebileceği en iyi* âşıktır' cümlesini gözüm kapalı okuyabilirim."

"Artık bildiğin bir gerçeği söylemeye çalışıyordum o kadar."

Kanım hafifçe kaynadı. Sadece, "Hımm," diye karşılık vererek kitaplardan birini kendime doğru çektim.

"Bu *hımm* cevabını bir meydan okuma olarak alıyorum." Elini uyluğumdan aşağıya kaydırıp dizimi avuçladıktan sonra başparmağıyla dizimin kenarını okşadı. Üzerimdeki deri kıyafete rağmen elinin sıcaklığı iliklerime işledi. "Belki seni rafların arasına sürükleyip ne kadar sessiz kalabileceğine bakarım."

"Hımm." Yazılanların hiçbirini görmeden sayfaları çevirdim.

Eliyle uyluklarıma doğru, öldürücü, kışkırtıcı bir keşfe çıkarken, parmakları bacağımın hassas iç kısmını sıyırarak tırmandı. Yukarı, daha yukarı. Masaya doğru uzanıp bir kitabı kendine doğru çekerken, "Ya da seni bu masaya yatırırım" diye fısıldadı kulağıma, "ve kütüphanenin dibindeki meçhul şeyi uyandıracak kadar yüksek sesle bağırtana kadar yalarım."

Başımı hızla ona çevirdim. Gözleri buğuluydu, hatta neredeyse mahmur.

Eli uyluklarımın birleştiği yerin yakınında, çok yakınında durduğunda, "Bu plan aklıma yatmıştı," dedim, "ta ki sen yerin dibindeki o şeyi dahil edene kadar."

Sinsi bir gülümseme. Gözlerimin içine bakarken dilini alt dudağında gezdirdi.

Göğüs uçlarım gömleğimin altında sertleşince bakışlarını yüzümden indirip uzun uzun baktı. Dalgın bir ifadeyle, "Sabahki müsabaka seni geceye kadar idare eder diye düşünüyordum," diyerek elini bacaklarımın arasına kaydırıp arsızca avuçladı ve başparmağını en hassas noktama bastırdı. Dudaklarımdan boşalan kısık iniltiyle birlikte yanaklarımı ateş bastı. "Daha birkaç saat geçmeden böyle kolay kızışabildiğine göre, demek ki seni adamakıllı doyuramamışım."

"Pislik," diye fısıldadım ama sesim titrekti. Rhys başparmağını

daha sert bastırıp hoyratça ovaladı.

Tekrar eğilip boynumu öptü, tam kulağımın altından – ve teni-me doğru, "Bakalım başım bacaklarının arasındayken bana nasıl hitap edeceksin Feyreciğim," diye fısıldadı.

Ve ortadan kayboldu.

Yabalamıştı. Kitapların yarısını da yanında götürerek yabala-mıştı. Ürperdim; bedenim yabancı ve soğuk, zihnim sersem gibi ve bulanıktı.

Hangi cehennemdesin? Etrafıma bakındım ama gölgelerden, çı-tırdayan ateşten ve kitaplardan başka bir şey göremedim.

İki kat aşağıda.

Peki NEDEN iki kat aşağıdasın acaba? Koltuğumu geri iterek hışımla ayağa kalkınca sırt kaslarımdan ağrılı bir itiraz yükseldi. Yürüme yolunun kenarındaki korkuluklara seğirtip aşağıdaki alacakaranlığa baktım.

Sahiden de iki kat aşağıdaki bir okuma alanında, Rhys'in siyah saçlarını ve kanatlarını ayırt ettim. Buradakiyle bire bir aynı olan bir masanın başında, koltuğuna yaslanıp bir ayağını öteki dizine atarak oturuyor ve bana bakarak pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. *Çünkü dikkatimi dağıttığın için çalışamıyorum.*

Ona kaşlarımı çattım. *BEN mi senin dikkatini dağıtıyorum?*

Sen yanımda otururken, aklımdaki son şey tozlu ve eski kitapları okumak oluyor. Özellikle de o daracık derileri giydiğin zaman.

Domuz.

Çıkırdayışı yukarıya doğru yankılanarak kütüphanenin de-rinliklerinde çalışan rahibelerden gelen kâğıt hışırtılarına ve ka-lem çiziktirmelerine karıştı.

Rüzgâr Evi'nin içinde nasıl yabalayabiliyorsun? Bunu engelleyen koruma büyüleri var sanıyordum.

Belli ki kütüphane kendi kurallarını kendi koyuyor.

Acı acı güldüm.

İki saat*lik çalışma,* dedikten sonra masasına geri dönüp kanatlarını açtı: Etten- kemikten bir paravan. Onu görmemi engellemek

için. Ve beni görmesini. *Sonra oynaşırız.*

Ona ortaparmağımı gösterdim.

Bunu gördüm.

Tekrar gösterdim ve kahkahası kütüphanede yankılanırken masadaki kitap yığınının başına geçip okumaya başladım.

Duvarla ve nasıl inşa edildiğiyle ilgili bir sürü bilgi topladık.

İki saat sonra notlarımızı karşılaştırdığımızda, bu konuda mutlak otorite olduğunu iddia eden bütün metinlerin birçok yerde birbiriyle çeliştiğini gördük. Ama Rhys'in daha önce bilmediği birkaç detay üzerinde fikir birliği vardı.

Anlaşma imzalanıp duvar inşa edilirken Rhys dağ evindeydi. Dolayısıyla bu detaylar -en iyimser tabirle- havada kalsa da duvarın yapısı ve işleyişiyle ilgili Clotho'nun gün yüzüne çıkardığı metinler bir konuda hemfikirdi: Duvar kesinlikle kalıcı olarak yapılmamıştı.

Hayır, başlarda sadece geçici bir çözüm olarak düşünülmüştü: İnsanlarla periler birbirlerinden ayrılacaklar ama kalıcı bir barış sağlanır sağlanmaz yeniden bir araya gelerek birlikte nasıl yaşayacaklarına karar vereceklerdi – tek halk olarak.

Ama duvar kalmıştı. İnsanlar yaşlanıp ölmüştü ve sonraki nesiller babalarının, büyük babalarının, büyük-büyük-babalarının verdikleri sözleri unutmuştu. Ve Ulu Periler...yeni bir dünyaya, kölesiz bir dünyaya uyanmışlardı. Kaybolan iş gücünü toparlamak için sıradan periler devreye girmiş, yerlerinden olan perileri iskân etmek için sınırlar yeni baştan çizilmişti. O ilk yüzyıllarda dünyada yaşanan muazzam değişim, savaşı geride bırakıp yaraları sarmak için yapılan hararetli çalışmalar derken, duvar kalıcı hale gelmişti. Duvar bir efsaneye dönüşmüştü.

Gün ışığı hasretiyle loş kütüphaneden kaçıp Rüzgâr Evi'nin sakin oturma odasında gümüş bir kâseden üzüm taneleri koparırken, "Yedi saray bir araya geldi, hatta Keir ve Kâbuslar Sarayı da katıldı diyelim," diye akıl yürüttüm. "Bu durumda savaşı kazan-

ma ihtimalimiz var mı?"

Rhys tabandan tavana uzanan pencerenin önündeki nakış işlemeli sandalyesinde geri yaslandı. Işıltılı Velaris ayaklarımızın altındaydı: Yer yer göze çarpan savaş yaralarına rağmen dingin ve güzel. "Ordular kıyaslandığında kazanma ihtimalimiz düşük." Dolambaçsız, dürüst bir cevap.

Sehpanın diğer yanındaki birörnek sandalyemde huzursuzca kımıldandım. "Peki sen... Hybern Kralı'yla teke tek karşılaşsaydın..."

"Onu yenebilir miydim?" Rhys tek kaşını kaldırıp şehri inceledi. "Bilmiyorum. Gücünün boyutlarını büyük bir ustalıkla gizliyor. Hybern'e gittiğimiz gün bizi yenmek için hileye ve tehditlere başvurmak zorunda kaldı. Binlerce yıllık bilgi birikimi ve eğitimi var. O ve ben karşı karşıya gelseydik... İşin bu noktaya gelmesine izin vereceğinden şüpheliyim. Bizi sayısal üstünlükle boğup zayıflatarak kesin zafere ulaşma şansı daha yüksek. Yine de meydan okumamı kabul edip tek başıma karşıma çıksaydı...onu doğduğuna pişman ederdim. Elbette Kazan'ı kullanmaması şartıyla."

Kalbim duracak gibi oldu. Rhys, "Sonunda diğerleri ona karşı *en azından* bizim yanımızda yer alacaksa," diye devam etti, "ceremesini çekmeye razıyım."

Sandalyemin kumaş kaplı kollarını sıktım.

"Buna mecbur değilsin."

"Başka seçeneğimiz olmayabilir."

"Bunu bir seçenek olarak kabul etmiyorum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Prythian bir seçenek olarak bana ihtiyaç duyabilir." Çünkü sahip olduğu bu güçle...krala ve bütün ordusuna tek başına meydan okuyabilirdi. Kendini ateşe atabilir ve..."

"Asıl *benim* sana ihtiyacım var. Geleceğimdeki *tek* seçenek olarak."

Sessizlik. Güneş ayaklarımı ısıtsa da içimde berbat bir soğukluk yayılıyordu.

Ademelması kalkıp indi. "Bu sana bir gelecek vermek anlamı-

na geliyorsa, o halde bunu yapmak..."

Sandalyemde öne doğru eğilip dişlerimin arasından, "Böyle bir şey *yapmayacaksın,*" diye tısladım.

Rhys gölgeli gözlerle bakakaldı. "Senin, ailemin ve halkımın hayatta kalmasını sağlamak için her şeyimi vermememi benden nasıl isteyebilirsin?"

"*Yeterince* verdin."

"Yeterli değil. Henüz değil."

Nefes almak, gözlerimdeki batışmanın içinden bakmak öyle zordu ki. "Neden? Bunun altında *ne* yatıyor, Rhys?"

İlk kez cevap vermedi.

Ve yüzündeki kırılgan ifadede uzun zamandır kapanmayan bir yaranın titrek ışıltısı vardı. İç çekerek yüzümü ovuşturduktan sonra, "Sadece...beraber yapalım," dedim. Hepimiz. *Hep birlikte.* Bu yük sadece senin değil."

Salkımdan bir üzüm tanesi daha koparıp ağzına attı. Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Peki sen ne öneriyorsun?"

Gözlerindeki kırılganlığı hâlâ görebiliyor, aramızdaki bağ üzerinde hissedebiliyordum ama başımı yana eğdim. Bütün bildiklerimi, bütün yaşadıklarımı gözden geçirdim. Aşağıdaki kütüphanede okuduğum kitapları düşündüm. Ve kütüphanenin derinliklerindeki...

"Amren Nefesler Kitabı'nın iki yarısını asla bir araya getirmememiz konusunda bizi uyarmıştı," diye akıl yürüttüm. "Ama yaptık – *yaptım*. Bunu yaparsak kadim yaratıkları...uyandırabileceğimizi söylemişti. Onları cezbedebileceğimizi."

Rhys sağ yağını sol dizinin üzerine attı.

"Hybern'in sayısal üstünlüğü olabilir," dedim. "Peki ya bizim de canavarlarımız olursa? Bütün sarayların katıldığı bir ittifak yapabileceğimizi tahmin ederler demiştin – ama bu savaşla hiçbir alakası olmayan yaratıklarla birlik olabileceğimiz akıllarına gelmeyebilir." Öne doğru eğildim. "Ve dünyanın farklı yerlerinde cirit

olan yaratıklardan bahsetmiyorum. Özel bir yaratıktan bahsediyorum – kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ama kazanacak çok şeyi olan bir yaratıktan."

Bu işin bütün ceremesini Rhys'in çekmesine izin vermektense, ikna etmek için gücüm dahilindeki her şeyi yapacağım bir yaratıktan.

Kaşları kalktı. "Ha?"

"Kemik Oymacısı," diye isim verdim. "Hem o hem de Amren kendi dünyalarına dönmenin yollarını arıyor." Onu görmek için Zindan'a gittiğimiz gün, öldükten sonra nereye gittiğimi sorup durmuştu, ısrarla, inatla. Rhys'in bronz teninin bembeyaz kesildiğine yemin edebilirdim ama "Acaba," diye ekledim, "eve dönmek için neler verirdi diye sormanın zamanı geldi mi?"

21. BÖLÜM

Rhys'le farklı yollara gitmek için ayrıldığımızda, acı içindeki sırt, karın ve bacak kaslarım tümüyle kazan kaldırmıştı. Eşim, yarın Zindan'a yapacağım yolculukta bana eşlik edecek olan Cassian'ı bulmaya gitmişti. Oraya Rhys'le birlikte gidersem, bu fazla...ciddi görünebilirdi. Fazla hayati. Ama Yüce Leydi ve generali birkaç farazi soru yöneltmek için Oymacı'yı ziyaret ederse...

Aslında bu da rengimizi belli ederdi ama hiç olmazsa bir parça ilave yardıma ne kadar muhtaç olduğumuzu gizlemiş olurduk. Ve Cassian, bekleneceği üzere, Oymacı hakkında herkesten daha fazla bilgiye sahipti, çünkü Zindan'ın tüm sakinlerine karşı ürkütücü bir ilgi duyuyordu. Özellikle de bazılarının içeriye girmesinden sorumlu olduğu için.

Eşim Cassian'ı ararken, benim halletmem gereken başka bir şey vardı.

Rüzgâr Evi'nin kasvetli kırmızı koridorlarında suratımı buruşturarak ve oflayıp puflayarak yürürken bütün amacım ablamla Amren'i bulmak ve -diğer şeyler bir yana- ilk derslerinden sonra hangisinin ayakta kaldığını görmekti.

İkisini, sessiz, ücra bir çalışma odasında, soğuk yüzlerle birbir-

bakarken buldum.

Önlerindeki masaya kitaplar serpiştirilmişti. Tozlu rafların ya-
da asılı duran saatin tik-takları dışında odada çıt çıkmıyordu.

Kapı ağzında oyalanarak, "Önce kim gözlerini kaçıracak oyu-
nuzu böldüğüm için özür dilerim," dedim. "İlk ders nasıl gidiyor
diye bakmak istemiştim."

"İyi gidiyor." Bakışlarını ablamın yüzünden çekmeyen Amren'in
kırmızı dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gezindi.

Nesta'yı inceledim: İfadesiz bir suratla Amren'e dalıp gitmişti.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Bekliyoruz," dedi Amren.

"Neyi?"

"İşgüzarların bizi yalnız bırakmasını."

Boğazımı temizleyerek duruşumu dikleştirdim. "Bu da eğiti-
min bir parçası mı?"

Amren abartılı bir yavaşlıkla başını çevirirken, küt kesimli,
jilet gibi dümdüz saçları dalgalandı." Rhys'in seni eğitmek için na-
sıl kendi yöntemleri varsa, benim de kendi yöntemlerim var." Sarf
ettiği her kelimede beyaz dişleri bir görünüp bir kayboluyordu.
"Yarın gece Kâbuslar Sarayı'na gidiyoruz ve gitmeden önce *biraz*
temel eğitim almalı."

"Ne gibi?"

Amren tavana bakarak iç geçirdi. "Kalkan kullanmak gibi. Me-
raklı zihinlere ve güçlere karşı."

Afalladım. Bunu benim de düşünmem gerekirdi. Nesta bize ka-
lacaksa, Oyuk Şehir'de bulunacaksa...bizim sunabileceğimizin
ötesinde bir korumaya ihtiyacı olacaktı.

Nesta nihayet bana baktığında yüzü her zamankinden ifade-
sizdi.

"İyi misin?" diye sordum.

Amren cık cık etti. "Gayet iyi. Katır gibi inatçı – ama kan bağı-
nız olduğu için hiç yadırgamadım."

Somurttum. "Senin yöntemlerini ben nereden bileyim? Zin-

dan'dayken bazı korkunç teknikler kapmışsın, anladık."

Dikkatli bir adım. Çok, çok dikkatli.

Amren, "O yer bana çok şey öğretti," dedi. "Ama bu kesinlikle onlardan biri değil."

Merak portresi çizerek başımı yana eğdim. "Diğerleriyle iletişim kuruyor muydun?"

Yarın Oymacı'yı görmeye gideceğimi ne kadar az kişi bilirse o kadar güvenli olurdu. Yani Hybern'in bunun kokusunu alma şansı o kadar az olurdu. Bir ihanetten korktuğum söylenemezdi ama her zaman bir risk vardı.

Şu anda Güz Sarayı'yla ilgili bilgi toplayamaya çalışan Azriel'e bu gece söyleyecektik. Mor... Ona eninde sonunda söylerdim. Ama Amren... Rhys'le birlikte Amren'e söylemeden önce biraz beklemeye karar vermiştik. Son Zindan ziyaretimizde biraz...asabiydi. Oradaki kader ortaklarından birini serbest bırakmayı planladığımızı söylemek? Ondan duvarı onarmanın bir yolunu bulmasını ve ablamı eğitmesini beklerken böyle bir şeyden bahsetmek iyi bir fikir olmayabilirdi.

Amren'in yüzünden sabırsızlık akıyor, gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Onlarla sadece fısıldaşarak ve duvarlara vurarak iletişim kuruyordum, kızım. Ve bundan hoşnuttum."

"Zindan'da ne?" diye sordu Nesta sonunda.

"Kayanın içine oyulmuş bir cehennem," dedi Amren. "Artık etrafta ellerini kollarını sallayarak dolaşamadıkları için Ana'ya şükretmen gereken yaratıklarla dolup taşan bir cehennem."

Nesta alnını kırıştırdı ama çenesini kapalı tuttu.

"Kim gibi mesela?" diye sordum. Ondan koparabileceğim her bilgi değerliydi.

Amren dişlerini gösterdi. "Büyü dersi veriyorum, tarih değil." Eliyle çekilebilirsin işareti yaptı. "Birileriyle dedikodu yapmak istiyorsan, bizim itlerden birini bul. Cassian'ın hâlâ yukarıda sağı solu koklayarak gezindiğinden eminim."

Nesta'nın dudakları yukarı kıvrıldı.

Amren manikürlü, sivri bir tırnakla taçlanan narin parmağını ona doğrulttu. "*Odaklan*. Hayati organlar her zaman kalkanın gerisinde *olmak zorunda*."

Açık tuttuğum kapının arkasını tıpışladım. "Senin için kütüphanede bilgi aramaya devam edeceğim, Amren." Cevap vermedi. "İyi şanslar," diye ekledim.

Amren, "Ablanın şansa ihtiyacı yok," deyince Nesta pofurdadı.

Bunu güle güle olarak aldım. Belki de birlikte ders çalışmalarına izin vermek...yanlış bir seçimdi. Yine de ikisini Kâbuslar Sarayı'nın üstüne saldığımızı düşününce gülümsemeden edemedim.

Mor, Rhys ve Cassian'la akşam yemeğinde buluşmak için kasaba evine vardığımda -Azriel henüz casusluk işinden dönmemişti- her yerim öyle dökülüyordu ki evin basamaklarını zar zor tırmandım. Öyle ki yemekten sonra Lucien'i Rüzgâr Evi'nde ziyaret etme planımı iptal ettim. Mor, şüphesiz yarın geceki ziyaret yüzünden, yemek boyunca asabi ve sessizdi.

Yüzyıllar içinde Keir'le defalarca çalışmak zorunda kalmıştı ama yine de... Yemeklerimizi yerken Rhys'i sadece bir kez, Keir'in asker verme karşılığında yapacağı her olası teklifi enine boyuna düşünmesi konusunda uyardı. Rhys omuz silkerek bunu zamanı gelince düşüneceğini söyledi. Cevaba benzemeyen bu cevap karşısında Mor dişlerini sıktı.

Onu suçlayamazdım. Savaş'tan uzun zaman önce, bizzat kendi ailesi tarafından akla hayale gelmeyecek eziyetlere uğramıştı. Daha düne kadar onlarla tekrar görüşmek ve yardım *dilenmek* zorunda kalacağım aklımın ucundan geçmezdi. Onlarla çalışmak zorunda kalacağım.

Rhys, Ana ondan razı olsun, yemekten sonra benim için banyoyu hazırlattı.

Yarın için gücümü toplamalıydım. İki farklı dağın altındaki canavarlarla yüzleşmek için.

* * *

Buraya gelmeyeli aylar oluyordu. Ama kayalara oyulmuş duvarlar aynı bıraktığım gibiydi ve içerideki karanlık hâlâ aynı dirsekli meşalelerle dağıtılıyordu.

Zindan değil. Dağın Altı.

Tam karşımda, daha önce Clare'nin paramparça bedeninin çivilendiği duvarda, bu kez...

Gri-mavi gözleri dehşetle açılmıştı. Kibirli soğukluğunun ve çenesindeki kraliçe edasının yerinde yeller esiyordu.

Nesta. Clare'ye yaptıkları şeyin aynısını ona yapmışlardı: Aynı yerlerde aynı yaralar.

Ve arkamda, çığlıklar ve sızlanmalar...

Arkama dönünce Elain'i gördüm: Çırılçıplak, iki gözü iki çeşme, devasa bir şişe bağlanmış. Bir zamanlar beni de bağlamakla tehdit ettikleri türden bir şiş. Eciş bücüş, maskeli periler demir kolları döndürerek onu çevirirken, Elain'in altında...

Hareket etmeye çalıştım. İleri doğru atılmaya.

Ama kıpırdayamadım. Görünmez zincirlerle yere mıhlanmıştım.

Taht odasının diğer ucundan bir kadın kahkahası yükseldi. Tahtın bulunduğu yerden. Ama taht boştu.

Boştu, çünkü daha önce orada bulunmayan, şimdi ise meçhule doğru göz alabildiğine uzanan bir koridorda, karanlığın içinde doğru kasıla kasıla yürüyordu: Amarantha.

Rhysand bir adım gerisindeydi. Onunla gidiyordu. O yatak odasına.

Eşim başını çevirip bana baktı, sadece bir kez – omzunun üzerinden.

Kanatlarının üzerinden. Kanatları ortalıktaydı ve Amarantha onları görüp paramparça edecekti, Rhys'le işini bitirdikten sonra.

Durması için Rhys'e var gücümle bağırırken bağlarımdan kurtulmak için debelendim. Elain'in sızlanmaları yükseldikçe yükseldi. Amarantha elinden tutup çekiştirince Rhys itiraz etmeden yürümeye devam etti.

Kıpırdayamıyordum. Olup bitenlerin hiçbirini engelleyemiyordum. Hiçbirini...

Rüyadan denizin dibine serilmiş bir ağdan debelenerek kurtulan bir balık gibi çıktım.

Ve yüzeye çıktığımda...hâlâ sudaydım. Bir yarım bedenime geri dönmüştü, diğer yarım Dağın Altı'nda olup biteni seyretmeye devam ediyordu.

"Nefes al."

Bir emirdi. Çok nadiren kullandığına şahit olduğum ilkel buyruganlıkla yüklü bir emir.

Gözlerim odaklandı. Göğsüm genişledi. Bir parçam daha bedenime geri döndü.

"Tekrar."

Dediğini yaptım. Yatak odamızdaki lambaların ve kâselerin içindeki perilişikları pır pır ederek canlanınca yüzü tepemde belirdi. Sıkı sıkı kapattığı kanatları, dağınık saçlarını, gergin yüz hatlarını çevreliyordu.

Rhys.

Sadece, "Tekrar," demekle yetindi. İtaat ettim.

Kemiklerim gevremiş, midem allak bullak olmuştu. Gözlerimi kapatıp bulantıya karşı savaştım. Zonklayan dehşet derinlere sapladığı pençelerini geri çekmiyordu. Hâlâ görebiliyordum. Rhys'i koridorda nasıl çekiştirdiğini. Niyetini.

Kendimi yana atıp başımı çarşafın kenarından uzattım ve midemdekileri kilimin üzerine boşaltmaya çalışan bedenime hâkim olmaya çalıştım. Rhys elini hemen sırtıma koyup yatıştırıcı çemberler çizdi. Yatağın kenarından kusmama hiçbir itirazı yoktu. Buna rağmen nefeslerime odaklandım.

Üzerine yeni resimler yapılan o eski defterleri kapatmaya odaklandım. Teker teker.

Vücudumun yarısı yatağın kenarından sarkmış halde, sayısız dakikalar boyunca, öylece uzandım. Rhys tüm bu süre boyunca

sırtımı sıvazladı.

Nihayet bulantım yatıştığında, nihayet kıpırdayabildiğimde, yataktaki yerime geri döndüm. Ve Rhys'in yüzündeki o ifade... Kollarımı belinin iki yanından geçirip sıkıca sarıldığımda Rhys saçlarıma bir öpücük kondurdu. Kendime tekrar tekrar hatırlattım: oradan çıkmıştık. Sağ salim. Bir daha asla – asla bu şekilde zarar vermelerine izin vermeyecektim. Ona. Ablalarıma.

Bir daha asla.

22. BÖLÜM

Ertesi sabah üstümüzü giyinirken ve sağlam bir kahvaltı yaparken Rhys'in gözünü hep üstümde hissettim. Ama üstüme gelmedi. Beni o çığlıklı cehenneme sürükleyen şeyin ne olduğunu bilmek istemedi.

Bu kâbuslar uzun zamandır ikimizden birini uykusundan etmemiş, gerçekliğin sınırlarını bulandırmamıştı.

Rhys ancak Zindan'a yabalamak için antrede Cassian'ı beklediğimiz sırada, merdiven korkuluğuna sırtını verdiği yerden, "Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu.

Ondan tarafa dönerken üzerimdeki Illyria derileri gıcırdadı.

Rhys, "Benimle – ya da bir başkasıyla," diye açıklık getirdi.

Saç örgümün ucunu çekiştirirken bütün samimiyetimle cevap verdim. "Her şeyin üst üste gelmesi, bütün bu ölüm kalım mücadelesi..." Örgümü bıraktım. "Bilmiyorum. Sanırım içimde yavaş yavaş iyileşen bir yara tekrar açıldı." İkimizin sayesinde iyileşmekte olan bir yara.

Başını öne arkaya sallarken gözlerinde korku ya da kınama yoktu. Sadece dinliyordu.

Ve sözlerimi bitirince, titrekliğim geçmese de... Bunu söylemek, yüksek sesle dile getirmek...

O dehşet anlarının acımasız pençeleri hafifledi. Güneşin altındaki çiy taneleri gibi buharlaştı. Derin bir nefes verirken adeta korkuları uzaklara üfledim ve bununla birlikte bedenim gevşedi.

Rhys hiçbir şey demeden korkuluktan ayrıldı ve beni öptü. Bir kez. İki kez.

Cassian tam o anda ön kapıdan girdi ve sabahın köründe öpüştüğümüzü görmeyi midesi kaldırmıyormuş gibi homurdandı. Eşim sadece hırlayarak karşılık verdikten sonra ikimizin de elinden tuttu ve hepimizi Zindan'a yabaladı.

Rüzgâr etrafımızda uğuldarken Rhys elimi her zamankinden daha sıkı tuttu. Cassian ise akıllıca davranarak ağzını bile açmadı. Rhys eğilip beni üçüncü kez, nazikçe, usulca öperken, o girdaplı, kara rüzgârdan çıktık. Bizi puslu gün ışığı ve kükreyen gerçek rüzgâr karşıladı.

Belli ki Zindan yılın hangi zamanı olursa olsun hep soğuk ve sisliydi.

Zindan'ın inşa edildiği, yosunlu, kayalık dağın eteğinde, Cassian'la birlikte kaşlarımızı çatarak yamaca baktık.

Illyria derilerine rağmen soğuk iliklerime işliyordu. Kollarımı ovuştururken Rhys'e bakarak kaşlarımı kaldırdım: Üzerindeki gündelik kıyafetler gri denizin orta yerindeki bu nemli, rüzgârlı, yeşil lekede fazlasıyla abes kaçıyordu.

Rhys rüzgârdan uçuşan saçlarıyla ikimize bakarken, Cassian çoktan karşımızdaki dağı bir rakip edasıyla tartmaya başlamıştı. İkiz Illyria kılıçları generalin kaslı sırtında çapraz duruyordu. Rhys, hem rüzgârın hem de dağın yamacından akan gümüşi derelerin gürültüsünden zar zor duyulan bir sesle, "İçeriye girdiğiniz zaman benimle bağlantınız kesilecek," dedi.

"Neden?" Şimdiden buz tutan ellerimi birbirine sürttükten sonra avuçlarımın içine sıcak bir nefes hohladım.

Rhys, "Buradaki koruma büyüleri ve tılsımlar Prythian'dan kat kat yaşlıdır," diye cevapladıktan sonra Cassian'a başıyla işaret etti. "Gözünüzü birbirinizden ayırmayın."

Rhys'in ses tonu bu kadar ciddi olmasa ters bir cevap verebilirdim.

Açıkçası bakışları da bir o kadar sert ve kararlıydı. Biz buradayken, o da Güz Sarayı'nın savaş eğilimleri hakkında bilgi toplayan Azriel'le toplantı yapacaktı. Ardından Yüce Lordlar'la yapılacak toplantı için bir strateji belirleyeceklerdi. Ama yine de bize katılmayı teklif etmek için yanıp tutuştuğunu sezebiliyordum. Bize göz kulak olmak için.

Gözlerine ulaşmayan bir kayıtsızlıkla, "Dışarı çıkar çıkmaz bağ üzerinden bana seslenin," diye devam etti.

Cassian başını çevirip ona baktı. "Velaris'e geri dön, seni anaç tavuç. Başımızın çaresine bakarız."

Rhys yine ona özgü olmayan sert bir bakış fırlattı. "Buraya kimi tıktığını unutma, Cassian."

Cassian kanatlarını sıkı sıkı kapatırken bütün kasları kavga pozisyonu aldı. Az sonra tırmanacağımız dağ kadar sert ve sağlam kaslar.

Rhys bana göz kırptıktan sonra ortadan kayboldu.

Cassian kılıç kabzalarındaki kopçaları kontrol etti, ardından yürümemi işaret ederek uzun yamaç tırmanışımızı başlattı. Önümüzdeki yokuşa, bu yerin uğultulu boşluğuna bakınca midem kasıldı.

"Buraya kimi tıktın?" Yosunlu toprak adımlarımı yumuşatıyordu.

Cassian yaralarla dolu parmağını dudaklarına götürdü. "En iyisi bunu başka bir zamana bırakalım."

Doğru. Yanına varıp adımlarına ayak uydurduğumda dik eğim yüzünden butlarım yandı. Sis yüzümü dondurdu. Cassian ikimizi doğa güçlerinden koruyan bir kalkan kullanmıyordu, çünkü gücünün bir damlasını bile heba etmek etmeyerek gücünü saklamak niyetindeydi.

"Sence Oymacı'yı Hybern'in üzerine salmak gerçekten işe yarar mı?"

"General olan sensin," dedim nefes nefese. "Sen söyle."

Rüzgâr kara saçlarını esmer yüzüne çarparken uzun uzun düşündü. "Nefesler Kitabı sayesinde onu kendi dünyasına göndermenin bir yolunu bulacağına ya da uğursuz taleplerini yerine getireceğine söz versen bile, onu *bu* dünyada kontrol etmenin bir yolunu bulsan iyi olur derim, yoksa her cephede farklı düşmanlarımız olur. Ve hangisinin kıçımızı elleyeceğini gayet iyi biliyorum."

"Oymacı bu kadar kötü mü?"

"Bunu onunla görüşmeye giderken mi soruyorsun?"

"Bu kadar *riskli* olsaydı Rhys razı olmazdı herhalde," diye tısladım.

"Rhys kalbimi yerinden çıkaran planlar yapmasıyla meşhurdur," diye homurdandı. "Yani, yerinde olsam onun sağduyunun sesi olmasını beklemezdim."

Ona bakarak somurttum ve karşılık olarak yırtıcı bir gülümseme aldım.

Ama sonra, adeta bizi gözetleyen birileri var mı diye koyu gri gökyüzünü taradı. Ardından, yerin altında bize kulak veren var mı diye botlarımızın altındaki yosunları, otları ve kayaları. Sonunda sorumu cevaplamaya karar vererek, "Yüce Lordlar Prythian'ı almadan önce de burada yaşam vardı," diye başladı. "Onlara eski tanrılar diyoruz. Ormanlara, nehirlere, dağlara hükmettiler ki bazıları zaten bu saydıklarımın *kendileriydi*. Sonra büyü, beraberinde Kazan'ı ve Ana'yı getiren Ulu Periler'e geçti ve elit bir azınlık eski tanrılara tapmaya devam ettiyse de halkın büyük bölümü onları unuttu."

Önümüze çıkan büyük ve gri bir kayayı güçbela tırmandım. "Kemik Oymacısı eski tanrılardan biri mi?"

Elini saçına daldırınca sifonu puslu gün ışığında parladı. "Efsanelere göre evet. Yüzlerce askeri tek nefeste yere serdiğine dair söylentiler de cabası."

Sert rüzgârla ilgisi olmayan bir ürpertiyle titredim. "Savaş meydanında faydası olur."

Cassian bunu düşününce beti benzi attı, bakışları dağıldı. "Düzgün önlemler almadan olmaz. Bize ölümüne bağlı kalmasını sağlamadıkça olmaz." Ki sanırım bunu halletmek de bana düşüyordu.

"Buraya nasıl düşmüş? Zindan'a?"

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor." Elimi sıkıca tutarak büyük bir kayaya tırmanmama yardım etti. "Peki onu Zindan'dan *nasıl* çıkarmayı planlıyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Malum arkadaşımız buradan çıktığına göre, bunun nasıl yapılacağını biliyordur." Amren'in ismini burada zikretmeme konusunda dikkatli olmalıydık. Çok dikkatli.

Cassian'ın yüzü ciddileşti. "Bunu nasıl yaptığını söylemez, Feyre. Yerinde olsam onu fazla zorlamamaya özen gösterirdim." Çünkü Amren'e bugün nerede olacağımızı hâlâ söylememiştik. Ne yaptığımızı.

Bir şeyler daha söylemeyi düşündüm ama karşımızda, yamacın yukarısında, fildişi kapılar açıldı.

Unutmuştum. Zindan'ın içindeki havanın ne kadar ağır olduğunu. Bir lahitin durgun havasında ağır ağır ilerlemek gibi, bir kafatasının açık ağzından bir fırt nefes çekmek gibi olduğunu.

İkimizin de tek elinde Illyria kılıçları vardı ve önümüzde süzülerek yol gösteren periışıkları zaman zaman parlak metallerin üzerinde kayıp gidiyordu. Diğer ellerimiz... Kuru zeminde katur kutur sesler çıkaran adımlarla Zindan'ın ebedi karanlığına doğru inerken, Cassian benim parmaklarıma en az benim onun eline tutunduğum kadar sıkı sıkı yapışmıştı. Hiç kapı yoktu – görebildiğimiz kadarıyla.

Ama yine de o katı, siyah kayanın ardında olduklarını hissedebiliyordum. Belli belirsiz bir tırmalama sesinin geçidi doldurduğuna yemin edebilirdim. Kayanın diğer tarafından.

Sanki birisi tırnaklarını duvara sürtüyordu. Kocaman ve kadim bir şey. Buğday tarlasındaki bir rüzgâr kadar sessiz bir şey.

Cassian çıt çıkarmadan bir şeyleri takip ediyor, içinden bir şeyler sayıyordu.

Elini daha sıkı tutarak, "Bu muhtemelen...kötü bir fikirdi," diye itiraf ettim.

Yoğun karanlığın ve zonklayan sessizliğin içine doğru inerken, "Ah, kesinlikle öyle," dedi Cassian, belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Ama bu bir savaş. İyi fikirler üretmek gibi bir lüksümüz yok. Sadece kötüler arasından seçim yapabiliriz."

Kemik Oymacısı'nın hücre kapısı avucumu dayadığım anda hareket etti.

Cassian, beyaz kemik karanlığın içine doğru açılırken, "Rhys'in eşi olmanın eziyetine değermiş," diye espri yaptı.

Hatta kendi kendine hafifçe kıkırdadı.

Ama hâlâ el ele tutuşarak hücrenin içine girdiğimiz anda, sesi duyar duymaz, yüzünde eğlenceden eser kalmadı.

Perişığı topu önümüzde süzülerek yontma taş hücreyi aydınlattı.

Cassian ışığın diğer tarafında beliren şeye hırladı. Beliren kişiye.

Şu anda bana gülümseyen aynı çocuk, hiç şüphesiz, artık gözüme bambaşka görünüyordu.

Siyah saçlar, çarpıcı menekşe gözler.

Çocuğun yüzünü fark edince irkildim – ilk gelişimde gözümden kaçan şeyi. Bakıp da anlamadığım şeyi.

Rhysand'ın yüzüydü. Ten rengi, gözleri...tıpkı Rhysand'tı.

Ama dolgun, iri dudakları... Benim dudaklarımdı. Babamın dudakları.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Oymacı selam vermek için başını eğdi – hem selam vermek, hem de onaylamak için. Fark ettiğim şeyin ne olduğunu anlamış gibiydi. Daha önce kime baktığımı ve şu anda kimi gördüğümü.

Yüce Lord'un oğlu. Oğlum. *Oğlumuz.* Elbette ona hayat verecek kadar yaşayabilirsek.

Oymacı'yı devşirme görevimde çuvallamazsam. Yüce Lordları

Kâbuslar Sarayı'nı birleştirmekte başarısız olmazsak. Ve o duvarı tek parça halinde tutabilirsek.

Dizlerimin bağı çözülmesin diye akla karayı seçtim. Cassian'ın bakışı öyle atmıştı ki gördüğü şey her neyse...güzel bir oğlan çocuğu olmadığından emindim.

"Ne zaman döneceğini merak ediyordum," dedi Oymacı. Çocuğun sesi güzel olsa da arkasında gizlenen kadim yaratıktan dolayı, korkutucuydu. "Yüce Leydi," diye ekleyiverdi. "Lütfen bir araya geldiğiniz için tebriklerimi kabul edin." Göz ucuyla Cassian'ı işaret etti. "Üzerindeki rüzgârın kokusunu alabiliyorum." Tekrar hafifçe gülümsedi. "Bana bir hediye mi getirdin?"

Ceketimin cebine uzanıp elimden daha büyük olmayan bir kemik parçasını Oymacı'nın ayak ucuna fırlattım.

"Velaris'in sokaklarına saçtığım Attor'dan geriye kalan tek şey."

O mavi gözler uğursuz bir keyifle parladı. Bu parçayı sakladığımızı bile bilmiyordum. Şimdiye kadar özenle saklanmıştı – tam da böyle bir iş için.

Oymacı kırık kemik parçasını yerden alıp o küçük, narin ellerinde çevirirken, "Ne kadar da kana susamış, benim Yüce Leydim," diye şakıdı. Ama sonra, "Üzerinde kız kardeşimin kokusu var, Lanetkıran," dedi.

Dudaklarım kurudu. Kız kardeşi?

"Ondan bir şey mi çaldın? Senin yaşam ipliğini kendi tezgâhında mı dokudu?"

Ormanın Dokumacısı. Nefeslerim dört nala koşan yüreğimi yatıştırmaya yetmedi. Cassian elimi daha sıkı tuttu.

Oymacı, "Sana bir sır verseydim, savaşçı yürek," diye mırladı Cassian'a, "bana ne verirdin?"

İkimiz de konuşmadık. Çok dikkat etmeliydik. Her kelimeyi dikkatle seçmeli ve bu işi dikkatle halletmeliydik.

Oymacı avucundaki kemik parçasıyla oynarken bakışlarını taş suratlı Cassian'dan ayırmadı. "Sana kayaların, karanlığın ve bunların ötesindeki denizin fısıldadıklarını söyleseydim, Katliam

Lordu? Denizin diğer tarafındaki o adada nasıl korkuyla titredik-lerini? O *kadın* yeniden göründüğünde nasıl ürperdiklerini? Ka-dın bir şey aldı. Değerli bir şey. Dişleriyle söküp aldı."

Cassian'ın esmer yüzü beyaza kesti; kanatları sıkı sıkı kapandı. "Hybern'deki o gün uyandırdığınız şey neydi, Piçlerin Prensi?

Kanım dondu.

"Dışarı çıkan şey, içeri giren şey değildi." Oymacı kemik parça-sını yanına koyarken dudaklarından hırıltılı bir kahkaha koptu. "Ne kadar da şirin. Bir geyik yavrusu kadar körpe ama deniz kadar kadim. Sana nasıl hitap ediyor? O bir kraliçe, bir zamanlar kız kar-deşimin olduğu gibi. Korkunç ve mağrur; kış güneşi kadar güzel."

Rhys buradaki mahkûmların özgür kalabilmek için her tür-lü yalanı söyleyebileceği, her bilgiyi satabileceği konusunda beni uyarmıştı.

"Nesta," diye mırıldandı Kemik Oymacısı. "*Nes-ta.*"

"Rüzgâr nasıl da ismini uğulduyor. Sen de duyabiliyor musun? Nesta. *Nesta. Nesta.*"

Cassian'ın nefes aldığından şüpheliydim.

"Ebedi karanlıkta boğulurken ne yaptı? Neyi *aldı*?"

Son kelimesindeki vurgu zincirlerimi kırdı. "Neden geldiğimizi öğrenmek istiyorsan, dırdır ederek lafı ağzımıza tıkmaktan vazgeç."

Sesim Cassian'ı girdiği trans halinden sarsarak uyandırmış gibiydi. Peş peşe hızlı ve kesik nefesler alarak yüzümü inceledi. Bakışlarıyla özür diledi.

Oymacı kıs kıs güldü. "Ayda yılda bir ziyaretçim oluyor. Azıcık çene çalmak istediysem bağışlayın." Ayak ayak üzerine attı. "Peki bu ziyaretinizin amacı nedir?"

"Nefesler Kitabı'nı elimize geçirdik," dedim, damdan düşer gibi. "İçinde...ilginç büyüler var. Şifre üstüne şifreyle korunan büyüler. Tanıdığımız biri şifrelerin çoğunu kırdı. Şu anda kalanlar üzerin-de çalışıyor. Bu büyülerle kendi gibi olan birini...eve gönderebilir. Kendi gibi olan herkesi."

Oymacı'nın menekşe gözleri ateş gibi parladı. "Dinliyorum."

23.

BÖLÜM

"Savaş kapıya dayandı," dedim Oymacı'ya. "Söylentilere göre savaş meydanında çok faydalı olabilecek bazı...yeteneklerin varmış.

Oymacı bana neden Cassian'ın eşlik ettiğini şimdi anlamış gibi ona bakarak gülümsedi. "Bunun bir bedeli olur," diye mırladı.

Cassian, "Makul sınırlar içinde," diye çıkıştı.

Oymacı hücresini inceledi. "Ve size göre ben...geri dönmek istiyorum."

"İstemiyor musun?"

Oymacı bacaklarını ufak bedeninin altında bağdaş yaptı. "Geldiğimiz yerin...şu anda kıraçta savrulan tozlardan farklı olduğunu sanmıyorum. Dönecek bir evim yok. Dönmek istediğim bir ev."

Çünkü buraya Amren'den bile önce geldiyse... On binlerce yıl, belki daha da fazla. Karnımdaki batışma hissini kovaladım. "Madem bu dünyada kalmak istiyorsun, o halde yaşam koşullarını iyileştirirsek belki ikna olursun."

"Kalmak istediğim yer, Lanetkuran, bu hücre." Yanındaki toprağı tıpışladı. "Mantıklı bir nedeni olmasa beni kapatmalarına izin verir miydim sanıyorsun?"

Cassian'ın bütün vücudu kıpırdar gibi oldu – tetikte ve odak-

lanmış gibi. Beni buradan çıkarmaya hazırlanıyormuş gibi.

Oymacı toprağa diklemesine iç içe geçen üç halka çizdi. "Kız kardeşimle tanıştın – yani, ikizimle. Siz ona Dokumacı diyorsunuz. Ben onu Stryga olarak hatırlıyorum. Abimi de Koschei. Bu dünyaya düştüğümüzde nasıl da mest olduklarını hatırlıyorum. O kadim Ulu Periler'in onlardan nasıl korktuklarını ve onlara nasıl taptıklarını. Daha cesur olsaydım, biraz daha sabredip güçten düşmelerini bekleyebilirdim. O kadim Ulu Peri savaşçısının Stryga'yı oyuna getirip güçlerini zayıflatmasını ve onu Orta Bölge'ye sürgün etmesini, aynı şekilde Koschei'yi de kıtadaki o küçük göle bağlamasını bekleyebilirdim. Hepsi Prythian'dan önceydi. Topraklar taksim edilmeden ve Yüce Lordlar taç giymeden önce.

Cassian'la birlikte lafını bölmeye cesaret edemeyerek bekledik.

"O Ulu Peri savaşçısı, akıllı kadındı. Soyu çoktan kurumuş olsa da insan ırkı içinde bir nebze olsun devam ediyor." Yüzünde hüzünlü denilebilecek bir gülümseme belirdi. "Kimse adını bile hatırlamıyor. Ben hariç. Benim kurtuluşum olabilirdi, eğer o bu dünyaya gözlerini açmadan çok önce seçimimi yapmamış olsaydım."

Ağzından ekmek kırıntıları gibi dökülen hikâyeyi tek tek toplayarak bekledim, bekledim, bekledim.

"Gerçi sonuçta onları öldüremezdi – çok güçlüydüler. Sadece sürgün edebilirdi." Oymacı az önce çizdiği halkaların hepsini eliyle sildi. "Bunu kardeşlerim tuzağa düşmeden çok önce biliyordum. Bu yüzden buraya girmek için elimden geleni yaptım."

Cassian'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Dünyayı kendinden korumak için mi?"

Oymacı'nın gözleri kor ateşler gibi parladı. "Kardeşlerimden *saklanmak* için."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Neden?"

"Onlar ölüm tanrılarıdır, kızım," diye tısladı Oymacı. "Sen ölümsüzsün ya da öyle denebilecek kadar uzun ömürlüsün. Ama kardeşlerim ve ben...farklıyız. Ve o ikisi...daha güçlü. Benim hiç

olmadığım kadar güçlü. Kız kardeşim...hayatları *yemenin* bir yolunu buldu. Çaldığı hayatlarla sonsuza dek genç ve güzel kalmanın yolunu."

Dokumacılık. O evdeki ipler, saçlardan yapılmış çatı... Beni o kulübeye gönderdiği için Rhys'i Sidra'ya atmayı kafama not ettim.

Peki ya Oymacı'nın kendisi... "Onlar ölüm tanrılarıysa," dedim, "sen ne oluyorsun?"

Ölüm. Bana ölümü sormuştu, tekrar tekrar. Sonrasında neyin beklediğini, nasıl hissettirdiğini. Nereye gittiğimi. Sadece meraktan sorduğunu düşünmüştüm ama şimdi...

Çocuğun yüzü keyifle buruştu. Oğlumun yüzü. Bu gelecek öngörüsünü aylar önce ilk gösterdiğinde, kendime itiraf edecek cesareti bulamadığım, hiç ama hiç emin olmadığım bir şeyi somutlaştırarak inceden inceye sataşmak istemişti. Oysa şimdi, bu delikanlı...kaybetme olasılığımın yüksek olduğu bir geleceğe dair, farklı türden bir sataşmaydı.

"Unutulan: Ben buyum işte. Ve böyle kalmayı tercih ederim." Oymacı başını arkasındaki kaya duvara yasladı. "Sizin de anlayacağınız gibi, buradan çıkmak istemiyorum. Kız kardeşimle abime hayatta ve bu dünyada olduğumu hatırlatmaya niyetim yok. Sürgünde ve güçsüz olabilirler ama elleri hâlâ her yere uzanır."

"Hybern bu savaşı kazanırsa bu yerin kapıları ardına kadar açılabilir," diye diklendi Cassian. "Ayrıca kız kardeşinle abin de kendi bölgelerinden kurtulabilirler ve ziyaretine gelmek isteyebilirler."

"Hybern bile bu kadar aptal değildir." Kendinden hoşnut bir pofurtu çıkardı. "Burada teklifinizi...cazip bulacak başka mahkûmlar olduğundan eminim."

Kan beynime sıçradı. "Bize yardım etmeyi düşünmeyeceksin bile." Elimle hücreyi gösterdim. "Bunu tercih ediyorsun, öyle mi? Sonsuza kadar?"

"Abimle kız kardeşimi tanısaydın, Lanetkıran, bunun çok daha akıllıca ve konforlu bir seçenek olduğunu anlardın."

Ağzımı açtım ama Cassian elimi sıkarak beni uyardı. Yeter. Yeteri kadar konuşmuş, yeteri kadar sır vermiştik. Aşırı çaresiz görünmenin hiçbir şeye faydası yoktu."

Cassian bana hitap ederek, "Gitmeliyiz," derken, tam bir telaşsız sükûnet abidesiydi. "Oyuk Şehir sefası bizi bekliyor."

Hemen ayrılmazsak sahiden geç kalacaktık. Cassian'ın beni açık hücre kapısına yönlendirmesine izin verirken Oymacı'ya sert bir elveda bakışı fırlattım.

"Oyuk Şehir'e gidiyorsunuz," dedi Oymacı. Hem bir soruydu, hem de değildi.

"Bu seni neden ilgilendiriyor anlamadım," dedim omzumun üzerinden.

Oymacı'nın zonklayan sessizliği etrafımızda yankılandı. Kapı eşiğinde beklentiyle duraksadık.

"Son bir girişim yapacaksınız herhalde," diye devam etti, gözlerini yüzlerimizde gezdirerek. "Gece Sarayı'nın tümünü bir araya toplamak için."

"Aynı şekilde," dedim, üstten alarak, "bu da seni ilgilendirmez."

Oymacı gülümsedi. "Onunla pazarlık yapacaksınız." Sağ elimdeki dövmeye baktı. "Keir pazarlığı hangi fiyattan açacak merak ediyorum." Kısık bir kahkaha. "İlginç."

Cassian çilekeş bir of çekti. "Ağzındaki baklayı çıkarsana."

Kemik Oymacısı tekrar sessizliğe gömülüp yanında duran Attor'un kemiğiyle bir süre oynadıktan sonra, "Kazan'ın girdapları tuhaf şekillerde dönüyor," diye mırıldandı, bizden çok kendi kendine.

"Biz gidiyoruz," dedikten sonra Cassian'ı çekiştirerek tekrar önüme döndüm.

"Kız kardeşimin kara kalesinde bir ayna koleksiyonu vardı," dedi Oymacı.

Bir kez daha durduk.

"O aynalarda gece gündüz kendini hayranlıkla seyreder, gençliği ve güzelliğiyle böbürlenirdi. Ouroboros adını verdiği bir ayna-

şi vardı. Bizim gençliğimizde bile çok eskiydi. Dünyaya açılan bir pencere. Karanlık yüzeyinde her şey açık seçik görülürdü. Keir bu aynayı elinde tutuyor – aile yadigârı olarak. Onu bana getirin. Fiyatım bu. Ouroboros'u verin, hayrımı görün. Elbette beni buradan çıkarmanın bir yolunu bulabilirseniz." Sözlerini iğrenç bir gülümsemeyle bitirdi.

Cassian'la bakıştıktan sonra Oymacı'ya omuz silktik. Dışarı çıkmadan önce, "Bakarız," demekle yetindim.

Gümüş renkli bir dereye tepeden bakan, büyük bir kayanın üzerinde oturup soğuk sisin ortasında soluklandık. Zindan arkamızda ufku perdeleyen korkunç bir kütle halinde yükseliyordu.

"Oymacı'yı eski tanrılardan biri olarak bildiğini söyledin," dedim Cassian'a. "Peki bir ölüm tanrısı olduğunu biliyor muydun?"

Cassian yüzü gergindi. "Tahmin etmiştim." Kaşımı kaldırınca, "Ölümleri kemiklere oyuyor," diye açıkladı. "Ölümleri görüyor. Ölümlerden hoşlanıyor. Bunu anlamak zor değil."

Bunu aklımda evirip çevirdim. "Buraya benimle birlikte gelmek senin fikrin miydi, yoksa Rhys'in mi?"

"Kendim gelmek istedim. Ama Rhys... O da tahmin etmişti."

Çünkü o gün Nesta'nın gözlerinde gördüğüm şey...

"Tencere dibin kara," diye mırıldandım.

Cassian başıyla onayladı. "Oymacı'nın bile Nesta'nın durumunu bildiğini sanmıyorum. Ama bir bakayım dedim – her ihtimale karşı."

"Neden?"

"Yardım etmek için."

Gayet yeterli bir cevaptı.

Sessizleştik. Dere telaşla akarken lıkır lıkır sesler çıkarıyordu.

"Nesta ölüm olsaydı, ondan korkar mıydın? Ya da gücü ölümden gelseydi?"

Cassian uzun süre sessiz kaldı.

Sonunda, "Ben bir savaşçıyım," dedi. "Hayatım boyunca ölüm-

le kol kola yürüdüm. Böyle bir gücü olsaydı, daha çok *onun için* korkardım. Ama *ondan* korkmazdım." Biraz düşündükten sonra, "Nesta'yla ilgili hiçbir şey beni korkutamazdı," diye ekledi.

Yutkundum ve elini tutup sıktım. "Teşekkür ederim."

Neye teşekkür ettiğimden bile emin değildim ama o yine de başını öne arkaya salladı.

Daha karşımızda belirmeden önce, içimde kıpır kıpır eden yıldızlı neşe kıvılcımından, geldiğini hissettim. Derken, Rhys birden karşımızda belirdi. "Eee?"

Cassian yere hopladı ve elini bana uzatıp inmeme yardım etti. "Pazarlığı hangi fiyattan açtığını duymak hiç hoşuna gitmeyecek."

Rhys bizi Velaris'e geri yabalamak için ellerini uzattı. "Süslü yemek takımlarını istiyorsa hepsini alabilir."

Rhys'in ellerine uzanırken ne Cassian'da gülecek hal kalmıştı, ne de bende. Gölgelere karışmadan önce Cassian eşime baktı ve "Bu gece pazarlık yeteneğini de yanında getirsen iyi olur," diye mırıldandı.

24.

BÖLÜM

Yaz sıcağının zirvede olduğu öğle vakti kasaba evine döndüğümüzde, Cassian ve Azriel o gece kimin Velaris'te kalacağını belirlemek için çöp çektiler.

İkisi de bizimle Oyuk Şehir'e gelmek istiyordu ama -uzun zamandır uyguladıkları protokol gereği- birisi geride kalıp şehre göz kulak olmalıydı. Aynı kişi Elain'i de korumalıydı ama şimdilik bunu Lucien'e söylemeye niyetim yoktu. Cassian kısa çöpü çektiği için mızmızlanıp küfürler savururken, Azriel onun omzunu tıpışladıktan sonra hazırlanmak için Rüzgâr Evi'nin yolunu tuttu.

Beş dakika sonra ben de onun peşine düşüp Cassian'ı Rhys'le yalnız bıraktım. Oymacı'nın söylediklerinin kalan kısmını anlatsın diye. Ne istediğini söylesin diye.

Toplantıdan önce Rüzgâr Evi'ne gidip iki kişiyi görecektim. Aslında Elain'i daha önce kontrol etmeli, malum düğün tarihine birkaç gün kaldığını hatırlamalıydım ama... Bunu unuttuğum için kendime lanet okudum. Lucien'e gelince... Nerede olduğunu sürekli kontrol etmemde bir sakınca yok, dedim kendi kendime. Bugün Azriel'le yaptığı sohbetin nasıl gittiğini sormamda. Koyduğumuz kuralları hatırlatmamda.

On beş dakika sonra, Rüzgâr Evi'nin koridorlarında yüzümü buruşturmamaya çalışarak yürürken Azriel'in önden gitmiş olmasına şükrediyordum. En yüksek balkonun yukarısına yabalamıştım ve uçma pratiği yapmak için bundan daha iyi bir fırsat bulamayacağımı düşünerek kanatlarımı çağırmıştım.

Ve beş metre yükseklikten taş zemine çakılmıştım.

Kuvvetli rüzgâr sayesinde düşüşü hiçbir kemiğimi kırmadan atlatmıştım ama havada çirkin taklalar atarak yere kapaklanmak hem dizlerimi hem de gururumu ciddi şekilde incitmişti.

En azından bir gören olmamıştı.

Elain'i nihayet aile kütüphanesinde bulduğumda neyse ki ilk başlardaki kadar topallamıyordum.

Odasından çıkmıştı ama hâlâ pencereye bakıyordu.

Her zamanki sandalyesine kurulan Nesta'nın bir gözü Elain'de, diğer gözü kucağındaki kitaptaydı. Oyma ahşap kapılardan içeri süzüldüğümde beni sadece Nesta fark etti.

"Merhaba," diye mırıldandıktan sonra kapıyı arkamdan kapattım.

Elain başını çevirip bakmadı. Üzerindeki uçuk pembe elbise soluk teninde sırıtıyor, altın-kahve saçları geniş ve serbest dalgalar halinde beline dökülüyordu.

"Güzel bir gün," dedim ikisine birden.

Nesta asil kaşlarından birini kaldırdı. "Yabani arkadaşların nerede?"

Ona sert bir bakış fırlattım. "Bahsettiğin arkadaşlarım sana barınma ve konfor sağladı." Ve eğitim – ya da Amren her ne yapıyorsa. "Geceye hazır mısın?"

"Evet." Nesta kucağındaki kitaba geri döndü. Yokmuşum gibi davranıyordu.

Sinirlerini tepesine zıplatacağımı bile bile pofurdadıktan sonra Elain'e doğru yürüdüm. Nesta en küçük tehlike işaretinde üzerime atlamaya hazır bir panter gibi her hareketimi dikkatle izledi.

Sesimin sakin ve sıradan çıkmasına özen göstererek, "Neye bakıyorsun?" diye sordum.

Yüzü solgun, dudakları cansızdı. Ama o cansız dudaklar güçbela aralandı: "Artık çok uzağı görebiliyorum. Denize kadar her yeri."

Sidra'nın ötesindeki deniz sahiden de uzak bir parıltıdan ibaretti. "Buna alışmak biraz zaman alıyor."

"İyice kulak verirsem senin kalp atışlarını duyabiliyorum. Nesta'nınkileri de."

"Seni rahatsız eden sesleri boğmayı öğrenebilirsin." Ben de öğrenmiştim, hem de kendi kendime. Acaba Nesta da öğrenmiş miydi, yoksa gece gündüz birbirlerinin kalp atışlarını duymanın sıkıntısını mı yaşıyorlardı? Öteki ablama bakarak teyit almak istemedim.

Elain bakışlarını gözlerime çevirdi. Bunu ilk kez yapıyordu.

Keder ve ümitsizlikten eriyip gitmesine rağmen muhteşem bir güzelliğe sahipti. Krallara diz çöktürecek bir yüzü vardı. Ama ne var ki yüzünde neşeden eser yoktu. Ne ışık, ne de hayat.

"Denizi duyabiliyorum," dedi. "Geceleri bile. Rüyalarımda bile. Çalkalanan denizi ve ateşten bir kuşun çığlıklarını."

Göz ucuyla Nesta'ya bakmamak için akla karayı seçtim. Kasaba Evi bile sahildeki sesleri duymak için çok uzaktı. Ateş kuşuna gelince...

"Diğer evimde bir bahçe var," dedim. "Gelip el atmanı istiyorum, eğer istersen."

Elain tekrar güneşli pencerelere dönerken gün ışığı saçlarında dans etti. "Toprağın içinde kıvranan solucanları da duyar mıyım? Ya da köklerin yayılmasını? Ateş kuşu ağaçlara tüneyip beni seyreder mi?"

Cevap versem mi vermesem mi bilemedim. Kendimi salmamak bütün gücümü kullandım.

O sırada Nesta'nın bakışlarını yakaladım; büyük ablamın yüzünde bir an için parlayan ama tekrar soğukkanlılık maskesinin ardına saklanan kederi gördüm. "Bir kitabı bulmamda bana yardım eder misin, Nesta," dedikten sonra solumdaki kitaplığa doğru kasıtlı bir bakış fırlattım.

Yalnız kalabileceğimiz kadar uzak, Elain bir şey isterse -ya da bir şey yapmak isterse- hemen erişebileceğimiz kadar yakın.

Nesta'nın gözleri de Elain'in önündeki pencerelere gidince içim parçalandı.

Benim yaptığım gibi, çabuk açılıp açılmayacaklarını kontrol etmek için.

Neyse ki kalıcı olarak mühürlenmişlerdi. Büyük ihtimalle dikkatsiz bir budalanın açık bırakarak kitapları mahvetmesini engellemek için. Yani muhtemelen Cassian'ın.

Nesta tek kelime etmeden kitabı elinden bıraktı ve hemen peşimden minik kitaplık labirentine daldı. Birlikte yürürken ikimizin de bir kulağı oturma alanındaydı. Yeterince uzaklaştığımızda Elain'le aramıza hava kalkanı çektim. Ses gitmesin diye. "Onu odasından çıkarmayı nasıl başardın?"

Nesta sırtını raflardan birine verip kollarını kavuşturdu. "Ben yapmadım. Onu burada buldum. Uyandığımda yatağında değildi."

Nesta onun odasını boş bulunca çıldırmış olmalıydı... "Bir şeyler yedi mi?"

"Hayır. Dün akşam zorla bir tabak et suyu çorbası içirdim. Başka bir şey yemek istemedi. Sabahtan beri o bilmecemsi şeyleri söyleyip duruyor."

Elimi saçlarıma daldırıp bazı tutamları örgümden kurtardım. "Bunu tetikleyecek bir şeyler oldu mu?"

"Bilmiyorum. Birkaç saatte bir kontrol ediyorum." Çenesini kastı. "Gerçi dün bu süre biraz uzadı." Amren'le çalışırken. Rhys'in söylediğine göre dersin sonunda Nesta'nın ilk kalkanı yeterince sağlam olduğu için Amren onun bu geceye hazır olduğuna karar vermişti.

Ama şimdi, bu soğukkanlı tavırlarının altında, suçluluk vardı. Panik.

"Bir şey olduğunu sanmıyorum," dedim hemen. "Belki de sadece...iyileşme sürecinin bir parçasıdır. Ulu Peri olmaya böyle böyle alışacaktır."

Nesta ikna olmuşa benzemiyordu. "Onun da güçleri var mı? Benim gibi?"

Tam olarak ne tür güçlerin var, Nesta? "Ben...bilmiyorum. Sanmıyorum. Elbette bunlar yüzeye çıkmaya çalışan bir şeyin ilk işaretleri değilse." *Eğer Kazan'ın içinde neler olduğundan bahsetseydin, bunu daha iyi anlayabilirdik* diye eklememek için kendimi zor tuttum. "Ona bir-iki gün daha verelim. Neler olacağına, düzelip düzelmediğine bakarız."

"Neden şimdi bakmıyoruz?"

Elimden geldiğine sakin bir ses tonuyla, "Çünkü birkaç saat içinde Oyuk Şehir'e gidiyoruz ve sen işine karışmamıza razı olacak gibi durmuyorsun," dedim. "Elain'in de razı olacağından şüpheliyim."

Yüzünde herhangi bir duygudan iz olmayan Nesta bana dik dik baktıktan sonra, kuru bir şekilde başıyla onayladı. "Eh, hiç olmazsa odasından ayrıldı."

"Ve sandalyesinden."

Alışılmadık derecede sakin sakin bakıştık.

Ama birden, "Neden Cassian'la idman yapmıyorsun?" diye soruverdim.

Nesta'nın omurgası kilitlendi. "Neden sadece Cassian'la idman yapmak zorundayım? Neden başkası değil?"

"Azriel?"

"O ya da çenesi hiç durmayan şu sarışın."

"Mor'u kastediyorsan..."

"Ayrıca, neden idman yapmak zorundayım ki? Savaşçı değilim ve olmak da istemiyorum."

"Bu seni güçlü yapar."

"Kılıç kullanıp can almak dışında da bir sürü güç türü var. Amren dün böyle söyledi."

"Düşmanlarının ölmesini istediğini söyledin. Neden kendin öldürmeyesin?"

Tırnaklarını inceledi. "Benim adıma bunu yapabilecek birileri varken ne gerek var?"

Şakaklarımı ovma isteğimi bastırdım. "Biz..."

O sırada kütüphanenin kapıları açıldı. Sessizce içeri süzüldükten sonra birden duran ayak seslerini duyar duymaz hava bariyerimi indirdim.

"Sen...sen odandan çıkmışsın," diyen Lucien'i duyduğum anda Nesta'yı zaptetmek için koluna yapıştım.

Nesta dişlerini göstererek kabardı. Onu daha sıkı tuttum ve yerinden kıpırdamasın diye etrafımıza yeni bir hava duvarı çektim.

Elain'i haftalarca tecrit etmemize rağmen durumunda en ufak bir düzelme olmamıştı. Bilmece gibi konuşması bunu kanıtlıyordu. Ve Lucien koyduğumuz kuralları şu anda çiğniyor olsa da...

Daha fazla adım – şüphesiz Elain'in pencere önünde oturduğu yere doğru.

"Sana...bir şey getirmemi ister misin?"

Arkadaşımın sesinin hiç bu kadar yumuşak çıktığını duymamıştım. Bu kadar dikkatli, bu kadar ilgili.

Belki bu beni alçakların en alçağı yapacaktı ama zihnimi onlara doğru fırlattım. Lucien'e doğru.

Ve az sonra onun bedeninde, onun zihnindeydim.

Çok zayıf.

Hiç yemek yemiyor olmalı.

Buna nasıl dayanabiliyor?

Düşünceler aklımda dönüp duruyor, peş peşe. Kalbim dörtnala güm güm atıyor ve dikildiğim yerden beş adım öteye gitmeye cesaretim yok. Yüzünü bana dönmedi ama ölüm orucunun yarattığı tahribat her halinden belli.

Ona dokun, onu kokla, onun tadına bak...

İçgüdüler çağlayan bir nehir gibi. Ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum.

Onu burada bulmayı beklemiyordum. Öteki abla, yani engerek, bir ihtimaldi ve bu riski göze almaya değerdi. Dün gölgeokuyanla yaptığım konuşmayı saymazsak -ki Azriel düzgün bir adama benzese de toplantı beklediğim kadar sinir bozucu geçmişti- iki gündür

bu rüzgârlı eve tıkılıp kaldım. Herhangi biriyle karşılaşma düşüncesi bile Rhysand'ın gazabını göze almam için yeterliydi.

Sadece biraz yürümek istemiştim – ve birkaç kitap. Çok uzun zamandır, eğlenmek şöyle dursun, kitap okumak için bile boş vaktim olmamıştı.

Derken, işte burada.

Eşim.

Jesminda'ya hiç benzemiyor.

Jesminda şen şakrak, ele avuca sığmaz, doğduğu köy yaşamıyla yetinmeyecek kadar çılgın ve özgürdü. Bana sataşmış, iğnelemiş ve öyle fena baştan çıkarmıştı ki ondan başka hiç bir şey istemez olmuştum. Jesminda beni bir Yüce Lord'un yedinci oğlu olarak değil, bir erkek olarak görmüş ve beni sorgusuz sualsiz, tereddütsüz sevmişti. Jesminda beni seçmişti.

Elain ise...bana doğru itilmişti.

Sehpanın üzerindeki çay servisi gözüme ilişiyor. "Sanırım bu bardaklardan biri ablana ait."

Sahiden de engereğin her zamanki sandalyesinde bir kitap var. Ona mahkûm olacak erkeğin Kazan yardımcısı olsun.

"Sakıncası yoksa fazla bardaklardan birini aşırabilir miyim?"

Sıradan, rahat bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum, oysa kalbim deli gibi atıyor, atıyor, atıyor, hem de öyle hızlı ki kusacağımı düşünüyorum, yerdeki pahalı, antika kilimin üstüne. Desenler ve parlak renkler ölçü alınırsa, Sangravah kilimi olmalı.

Rhysand birçok şey olabilir ama kesinlikle zevk sahibi bir adam.

Tüm mekân akıl ve zarafetle; kasvet yerine rahatlığı esas alan bir anlayışla dekore edilmiş.

Ne bundan hoşlandığımı kabul etmek istiyorum ne de şehri güzel bulduğumu.

Ne de şimdi Feyre'nin yeni ailesi olduklarını iddia eden o arkadaş grubunu... Buradaki yaşam, bir zamanlar Tamlin'in sarayı için düşlediğim yaşamın aynısı.

Göğsüme yumruk yemiş gibi bir ağrı hissediyorum ama buna

rağmen yürüyüp kilimi geçiyorum. Titremesinler diye parmaklarıma hâkim olmaya çalışarak kendime bir bardak çay dolduruyorum ve Nesta'nın boşalttığı sandalyenin karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

"Bir tabak bisküvi var. Bir tane ister misin?"

Bana cevap vermesini beklediğim falan yok. Nesta döndüğünde beni burada bulmasın diye sandalyemden kalkıp gitmeden önce kendime dolu dolu bir dakika daha veriyorum.

Ama saçlarında parlayan gün ışığı aniden gözümü alıyor – ve Elain pencere önündeki nöbetini bırakıp yavaşça yüzünü dönüyor.

Hybern'deki o günden beri yüzünü tam görmedim.

O gün, başlarda gergin ve dehşet içinde olan yüzü, sonradan boş ve duygusuz bir hale dönüşmüş, saçları başına yapışırken dudakları soğuktan ve şoktan morarmıştı.

Şimdi ona bakınca...

Solgun, evet. Hatlarında hâlâ aynı boş ifade var.

Ama yüzünü tam olarak döndüğü anda nefesim kesiliyor.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadın.

İhanet hissi, iğrenç ve vıcık vıcık, bütün damarlarımda dolaşıyor. Çünkü bir zamanlar aynı şeyleri Jesminda için de söylemiştim.

Yine de utançtan yerin dibine girdiğim halde, bu kelimeler, bu his, monoton bir ilahi gibi mırıldanıyor*: Benim. Sen benimsin, ben de senin. Eşim.*

Gözleri karaca kürkü tonunda bir kahverengi. Ve bana baktığı anda içlerinde bir kıvılcım gördüğüme yemin edebilirim.

"Sen de kimsin?"

Hiçbir açıklamaya gerek duymadan biliyorum: Elain onun nesi olduğumun farkında.

"Ben Lucien. Güz Sarayı Yüce Lordu'nun yedinci oğlu."

Ve kocaman bir hiç. Bildiğim her şeyi gölgeokuyana anlattım: Yaşayan abilerimi, babamı. Annemi anlatmadım; konuyla ilgisiz ve tamamen kişisel olan bazı detayları kendine sakladım. Ama diğer her şey – babamın en yakın müttefikleri, en işbirlikçi hanedan üyeleri ve lordlar... Hepsini verdim. Tamam, bilgiler birkaç yüzyıl öncesine ait

Bütün elçilik yıllarımda topladığım istihbarata bakılırsa, değişen fazla bir şey yok. Zaten Dağın Altı'nda da aynı şekilde hareket etmişlerdi. Ve birkaç gün önce abilerimle yaşadıklarımdan sonra...bildiklerimi Azriel'e anlatırken en ufak bir suçluluk hissetmedim. Güneye, evim dediğim iki saraya doğru baktığımda, en ufak bir şey hissetmiyorum.

Elain'in yüzü uzunca bir süre hiç kıpırdamıyor ama gözleri biraz daha [redacted]*daklanmış gibi. Sonunda,* "Lucien," *diyor. İsmimi dudaklarından duyunca ellerim titremesin diye çay fincanını sıkı sıkı tutuyorum.* "Kız kardeşimin hikâyelerindeki adam. Onun arkadaşı."

"Evet."

Ama Elain yavaşça gözlerini kırpıyor. "Hybern'de sen de vardın."

Sadece, "Evet," *diyebiliyorum.*

"Bize ihanet ettin."

Beni tutup arkasındaki pencereden fırlatsa daha makbule geçerdi. "O...o bir hataydı."

Elain'in bakışları yapmacıksız ve soğuk. "Birkaç gün sonra evlenecektim."

İçimde kabaran öfkeye, onu elimden almaya çalışan adamı bulup [redacted]*ramparça etme isteğine karşı savaşıyorum.* "Biliyorum. Üzgünüm."

Beni sevmiyor, beni istemiyor, bana ihtiyaç duymuyor. Başka bir erkeğin gelini.

Ölümlü bir erkeğin karısı. Yani, olacaktı.

Başını çevirip pencereden dışarı bakıyor. "Kalbinin sesini duyabiliyorum," *diyor usulca.*

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için susuyorum ve ağzımı yakmasına aldırmadan çayı başıma dikiyorum.

"Uyuduğum zaman," *diye mırıldanıyor,* "kalbinin sesini duvarların ötesinden duyabiliyorum." *Şehir manzarasının vereceği cevabı beklermiş gibi başını yana eğiyor.* "Sen benim kalbimi duyabiliyor musun?"

Bana hitap ettiğinden emin olmasam da, "Hayır, leydim," *diyorum.* "Duyamıyorum."

İpincecik omuzları içe doğru kıvrılıyor. "Kimse asla duymaz. Kimse asla bakmaz – gerçek anlamda." *Dikenli kelimeler. Sesi fısıltıya dönüşüyor.* "O beni duydu. Gördü. Ama artık yapmayacak."

Başparmağıyla elinden çıkarmadığı yüzüğü okşuyor.

Başka bir erkeğin yüzüğü. Onu başka birine kaptırdığımın başka bir göstergesi...

Bu kadarı yeterliydi. Yeterince dinlemiş, öğreneceğimi öğrenmiştim. Lucien'in zihninden çıktım.

Aralarında geçen her kelimeyle beti benzi atan Nesta, bir yandan da aval aval yüzüme bakıyordu. "Hiç *benim* zihnime de..."

"Hayır," derken sesim çatallandı.

Ne yaptığımı nasıl anlamıştı, sormak istemedim. Etrafımızdaki kalkanı indirip oturma alanına seğirtirken bunu sormanın zamanı değildi.

Lucien ayak seslerimizi duymuş olacak ki bir bana bir Nesta'ya bakarken kıpkırmızı kesilmişti. Neyse ki zihnine girdiğimi ve gece yarısı yol kesen eşkıyalar gibi talan ettiğimi anlamamış gibiydi. Midemde yükselen hafif bulantıyı dizginledim.

Büyük ablam, "Çık dışarı," dedi ona.

Nesta'ya dik dik baktım ama Lucien ayaklandı. "Kitap almaya geldim."

"Tamam, bir tane bul ve git."

Pencereden dışarıyı seyretmeye devam eden Elain konuşmaların farkında değildi – ya da umursamıyordu.

Lucien kitap raflarına yönelmedi. Doğruca açık kapıya gitti. Çıkmak üzereyken durdu ve bana, Nesta'ya, "Temiz havaya ihtiyacı var," dedi.

"Neye ihtiyacı olduğuna biz karar veririz."

Lucien'in öfkesi kabarırken kızıl saçlarının kor metal gibi parladığına yemin edebilirdim. Ama sakinleşti ve kızıl-kahve gözünü bana dikti. "Onu denize götür. Bir bahçeye götür. Ama bir-iki saatliğine de olsa bu evden çıkar."

Sonra yürüyüp gitti.

İki ablama baktım. Burada, dünyanın tepesinde inzivaya çekilmişlerdi.

"Hemen şimdi kasaba evine taşınıyorsunuz," dedim onlara. Loş koridorda duraksayan Lucien'e.

Nesta, şaşırtıcı şekilde, itiraz etmedi.

Taşınma talimatımı bağ üzerinden iletip Cassian ve Azriel'le birlikte yardıma gelmesini istediğimde Rhys de itiraz etmedi. Hayır, eşim sadece, koridorun diğer ucundaki, yani merdivenin diğer tarafındaki iki odayı ablalarıma tahsis edeceğine söz verdi. Ve Lucien'e de bir oda – koridorun bizim olduğumuz tarafında. Elain'in odasından olabildiğince uzakta.

Otuz dakika sonra Azriel, sessiz ve tepkisiz Elain'i kucaklayarak aşağıya uçtu.

Kasaba evindeki gece nöbeti için şimdiden üniformasıyla silahlarını kuşanan Cassian'ın kendisine dokunmasına izin vermektense balkondan aşağıya atlamaya razı görünen Nesta'yı dirseğimle dürterek Rhys'e yönlendirdim, Lucien'i Cassian'a doğru ittim ve kendim de uçarak döndüm.

Yani, bir kez daha, denedim diyelim. Rüzgârın arındırıcı uğultusunun keyfini çıkararak yarım dakika kadar havada süzüldükten sonra kanatlarım yalpaladı, sırtım kasıldı ve büyük bir hızla düşmeye başladım. Yolun geri kalanını yabaladıktan sonra oturma odasındaki vazolarla bibloları düzelterek diğerlerinin gelmesini bekledim.

İlk gelen Azriel oldu; gölgeleri ortalıkta görünmüyordu ve kollarındaki ablam beyaz bir külçeden farksızdı. Elain'in altın-kahve saçının telleri Azriel'in göğsündeki ve omzundaki zırhın pullarına takılmıştı.

Azriel ablamı ön kapıdan içeri sokmaktan sonra antredeki kilimin üzerine nazikçe bıraktı.

Elain başını kaldırıp onun sabırlı, vakur yüzünü inceledi.

Azriel hafifçe gülümsedi. "Sana bahçeyi göstermemi ister misin?"

Azriel'in pullu savaş derileriyle, geniş omuzlarıyla, omuzlarının arkasından uç veren kanatlarıyla kıyaslandığında, ablam öyle ufak tefek, öyle savunmasız görünüyordu ki.

Ama Elain sadece başını eğip kaldırarak teklifini kabul ederken, ondan ne korktu, ne de utandı.

Azriel saray mensuplarına özgü bir zarafetle dirseğini uzattı. Elain onun elini görünce "Çok güzel," diye fısıldadı ama mavi sifonu mu yoksa yara izlerini mi kastediyordu anlayamadım.

Bronz yanaklarında pembe çiçekler açan Azriel başını eğerek teşekkür ettikten sonra ablamı gün ışığıyla yıkanan arka bahçe kapısına doğru götürdü.

Bir dakika sonra ön kapıdan paldır küldür içeri dalan Nesta'nın yüzü resmen yemyeşil kesilmişti. "Benim...tuvalete gitmem gerek."

Eli ceplerinde ağır ad*ımlarla arkasından gelen Rhys'le göz göze geldim. Ne yaptın sen?*

Kaşları yukarı fırladı. Nesta'ya sessizce merdivenlerin altındaki bayanlar tuvaletini işaret ettiğim anda Nesta fırladı ve kapıyı arkasından çarparak gözden kayboldu.

Ben? Rhys sırtını merdiven korkuluğunun alt direğine yasladı. *Kasten yavaş uçtuğumdan dem vurdu. Ben de hız yaptım.*

Cassian ve Lucien birbirlerinin yüzüne bakmadan kapıdan girdiler. Lucien'in dikkati doğrudan arka koridora kayarken burun delikleri genişledi: Elain'in gittiği yönün kokusunu almıştı. Ve ona eşlik eden adamın.

Boğazından kısık bir hırıltı çıktı.

"Sakin ol," dedi Rhys. "Azriel kadınların aklını başından alan bir tip değil."

Lucien ona ters ters baktı.

Şükürler olsun -ya da olmasın- ki sessizliği Nesta'nın öğürtüleri dağıttı. Cassian aval aval Rhys'e baktı. "Sen *ne* yaptın?"

"Aynı şeyi ben de sordum," dedim kollarımı kavuşturarak. "*Hız yapmış.*"

Nesta yeniden kustu – ve sessizlik.

Cassian tavana bakarak iç geçirdi. "Bir daha asla uçmaz."

Kapı kolu döndü ve hepimiz, en azından Cassian'la ben, onun öğürtülerini dinlemiyormuş gibi yaptık. Nesta'nın yüzü hâlâ yeşilimsi beyazdı ama... Gözlerinden alev çıkıyordu.

Bu alevi tarif etmenin bir yolu yoktu, hatta resmetmek bile imkânsızdı.

Gözleri hâlâ benimkiler gibi mavi-griydi. Ama yine de... Tek aklıma gelen şey erimiş maden oldu. İçin için yanan cıva.

Bize doğru bir adım atarken bütün dikkatini Rhys'e vermişti.

Kanatlarını sıkı sıkı kapatan Cassian gelişigüzel bir adım atarak ablamın önüne geçti. Ayaklarını kilimin üzerinde biraz açarak yere sağlam bastı. Belli belirsiz bir dövüş pozisyonuydu ama... sifonları da parladı.

"Biliyor musun," dedi Nesta'ya, yayvan yayvan, "bu evde son kez bir kavgaya karıştığımda beni bir aylığına kapının önüne koydular."

Nesta bakışlarını ona çevirdiğinde hâlâ ateş çıkan gözlerinde küçük de olsa bir kuşku parladı.

Cassian, "Hepsi Amren'in suçuydu, elbette," diye devam etti. "Ama kimse bana inanmadı. Ve kimse *onu* kovmaya cesaret edemedi."

Nesta usulca gözlerini kırpıştırdı.

Ama alevler, erimiş maden bakışları, daha da tehlikeli bir hal aldı. İçimizden biri ancak bu kadar tehlikeli olabilirdi.

Ta ki Lucien, "*Nesin* sen?" diye fısıldayana kadar.

Cassian gözünü Nesta'dan ayırmaya cesaret edemedi. Ama ablam usulca Lucien'e döndü.

Kan donduran bir sakinlikle, "Bir şey almadan yakasını bırakmadım," dedi. Kazan'ı kastediyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Nesta'nın bakışları önce yerdeki kilime, sonra duvardaki bir noktaya kaydı. "Odama gitmek istiyorum."

Benimle konuştuğunu fark etmem biraz zaman aldı. Boğazımı

temizledim. "Yukarıda, sağdan ikinci oda. Ya da üçüncü – sana hangisi uyarsa. Diğeri Elain'in olur." Oturma odasındaki saate göz attım. "İki saat içinde çıkmamız gerekiyor."

Hem onaylamak hem de teşekkür etmek için başını hafifçe indirip kaldırdı.

Hepimizin bakışları arasında, narin elini tırabzandan ayırmadan, eflatun elbisesinin eteklerini peşinden sürükleyerek merdivenden çıkmaya başladı.

Rhys, "Özür dilerim," diye seslendi arkasından.

Nesta'nın tırabzandaki eli gerildi, soluk teninden uç veren parmak boğumları beyaza kesti ama hiçbir şey demeden yoluna devam etti.

Odasının kapısı kapandığında, "Böyle bir şey mümkün olabilir mi?" diye mırıldandı Cassian. "Birisi Kazan'ın özünden bir şeyler *alabilir mi?*

Rhys dalgın dalgın "Demek ki mümkünmüş," dedikten sonra Lucien'e döndü. "Sizin alevlerden biri değildi galiba."

Lucien başını iki yana salladı. "Hayır. Kendi stoklarımdaki silahlardan hiçbirine benzemiyordu. Bu...alev almış buz gibi. Buz ama...alev kadar akışkan. Ya da buzdan yapılmış alev."

"Bence ölümdü," dedim usulca.

Rhys'in gözlerine baktım. Sanki bir kez daha bu dünyaya tutunmamı sağlayan tek şey bu bakışlardı. "Bence bu güç ölümün ta kendisi. Ölümün vücut bulmuş hali. Ya da Kazan'ın ölüme hükmeden tarafı. Bu yüzden Oymacı bunu duydu. Bu yüzden ablamı duydu."

Lucien elini saçlarına daldırdı. "Göklerdeki Ana."

Cassian başını ağır ağır öne arkaya sallayarak ona hak verdi.

Ama Rhys çenesini sıvazladı, düşünüp taşındı ve basit bir durum değerlendirmesi yaptı: "Sadece Nesta ölümü fethetmekle kalmayıp üstüne bir de yağmalardı."

Ablamın bu konuyla ilgili konuşmak istememesi, bizim lehimize şahitlik yapmaya yanaşmaması boşuna değildi. Kazan'ın içine

tırıldığında bizim için sadece saniyeler geçmişti.

Ama Kazan'ın içindeyken *sence* ne kadar süre geçti diye sormamıştım. Ne ona, ne de Elain'e.

Rhys, "Azriel onları gözetlediğinin farkında," diye mırladı. Yatak odamızdaki aynanın önünde siyah ceketinin kol ağızlarını düzeltiyordu.

Ayrılmaya hazırlanırken kasaba evinde sessiz bir telaş hüküm sürüyordu. Mor ve Amren yarım saat önce gelmişti. İlki oturma odasına yönelirken, ikincisi ablama getirdiği elbiseyi vermeye gitmişti. Amren'e Nesta için seçtiği elbiseyi görmek istediğimi söylemeye cesaret edememiştim.

Eğitim, demişti Amren günler önce. Biz Keir'le meşgul olurken, ablam Kâbuslar Sarayı'ndaki büyülü eşyalarla pratik yapma şansı bulacaktı. Bir yandan bu eşyaların arasında Ouroboros'un olup olmadığını merak ederken, diğer yandan Oymacı'nın deli gibi istediği bu ayna hakkında Amren'in bildiği bir şeyler var mı diye sormayı kafama not etmiştim. Keir'i bu gece bir şekilde vazgeçmeye ikna etmek zorunda kalacağım ayna hakkında.

Lucien biz yokken oturma odasındaki masalara yığılmış kâğıt yığınlarından bazılarını okuyarak bir işe yaramayı teklif etmişti. Amren bu teklife homurdanarak karşılık vermiş, ben de Lucien'e dönüp bunun *evet* anlamına geldiğini söylemiştim.

Cassian çatıdaki nöbet yerine erkenden kurulup silahlarını bilemeye başlamıştı. Ona *dokuz* kılıcın gerçekten gerekli olup olmadığını sorduğumda, hazırlıklı olmanın bir zararı olmadığını, eğer onu sorguya çekecek kadar zamanım varsa yeni bir idman yapabileceğimizi söylemişti. Ona parmak işareti yaptıktan sonra kaçarcasına uzaklaşmıştım.

Az önce duştan çıktığım için saçım hâlâ ıslaktı. Ağır küpeleri kulaklarıma takarken yatak odası penceresinden aşağıdaki bahçeyi gözetliyordum.

Elain ferforje masalardan birinde sessizce oturuyordu. Önünde

bir fincan çay vardı. Azriel gri taşların karşısındaki şezlonga yayılmış kanatlarını günlüyor ve rapora benzeyen bir kâğıt yığınını, büyük ihtimalle son bir kez göz attıktan sonra Rhys'e sunmayı planladığı Güz Sarayı istihbaratını okuyordu. Oyuk Şehir için giyinip kuşanmıştı ve üzerindeki vahşi, enfes zırh şu anda oturduğu şirin bahçey'e taban tabana zıttı. Ve o bahçede oturan ablamla.

"Neden *ikisi* eş olmasın?" dedim sesli düşünerek. "Neden Lucien?"

"Yerinde olsam bu soruyu Lucien'e sormazdım."

"Ben ciddiyim." Rhys'e doğru dönüp kollarımı kavuşturdum. "Buna ne veya *kim* karar veriyor?"

Rhys kumaştaki görünmeyen bir iplik parçasını çekiştirdikten sonra yakalarını düzeltti. "Kader, Ana, Kazan'ın dönen girdapları..."

"*Rhys.*"

Rhys aynadan beni izlerken gardırobuma gittim, kapağı sonuna kadar açtım ve seçtiğim kıyafeti çekip çıkardım. Yanardöner siyah şeritler – aylar önce Kâbuslar Sarayı'nda giydiğim elbisenin biraz daha mütevazı versiyonu. "Annenle babanın birbirleri için doğru kişiler olmadığını kendin söyledin; *Tamlin* kendi anne-babasının birbirleri için yaratılmadığını söylüyordu." Bornozumu çıkardım. "Yani erkekle kadını bir araya getirmek için en mükemmel sistem bu olmayabilir. Ya Elain'in ihtiyacı olan şey," -başımla pencereyi, bahçedeki ablamla gölgeokuyanı işaret ettim- "*buysa?* Özgür irade nerede kaldı? Ya Lucien bu birlikteliği istediği halde ablam istemiyorsa?"

Rhys, sergilediğim çıplaklığımın her santimini aynada ışıldayan gözleriyle yalayıp yutarken, "Eşlik bağı reddedilebilir," dedi kibarca. "Seçim hakkı vardır. Ve bazen, evet, bağ olumsuz seçimler yapar. Bazen, bağ dediğimiz şey...en güçlü dölü verecek çiftlerle ilgili tahmini varsayımlarda bulunur. İşin temelinde, bütün olay bundan ibaret olabilir. Birbirine uygun ruh ikizlerini işaret etmeyen, doğal bir işlev." Gülümsedi; belki bana, belki de nadir

erneklerden biri oluşumuza. "Öyle olsa bile," diye devam etti, "her zaman bir...çekim olur. Kadınlar için bu çekimi görmezden gelmek kolaydır ama erkekler... Bağ erkekleri çıldırtabilir. Aslında bu uğrunda mücadele etmeleri gereken bir sorumluluktur ama bazıları kadının kendi hakkı olduğuna inanır. Kadın bağı reddetse bile erkeğin gözünde ona aittir. Bazen kadının seçtiği erkeğe meydan okumak için geri dönerler. Bazen bu ölümle sonuçlanır. Vahşi, çirkin ve şükür ki çok sık rastlanmayan bir durumdur ama... Eşlenmiş çiftlerin çoğu, Kazan'ın onları bir amaç için seçtiğine inanarak birlikteliği yürütmeye çalışır. Bu eşleşmenin ruhen ideal olmadığını ancak yıllar sonra fark ederler."

Gardırop çekmecesini karıştırıp değerli taşlarla süslenmiş siyah kemerimi buldum ve belime gevşekçe bağladım. "Yani Elain arkasına bakmadan yürüyüp gidebilir ama Lucien onun birlikte olmak istediği herkesi öldürme hakkına sahip olur diyorsun."

Rhys nihayet aynayı bırakıp doğrudan bana döndü. İlk günkü gibi gıcır gıcır olan siyah takımının kesimi vücuduna tam oturuyordu. Bu gece kanat yoktu. "Öyle bir hakkı yok – en azından benim topraklarımda. Erkeklerin bu sınırlar içinde bunu yapmaları çok ama çok uzun zamandır yasak. Ben doğmadan önce bile yasaktı. Diğer saraylarda, yine hayır. Kıtada kadınların kelimenin tam anlamıyla eşlerinin *malı* olduğuna inanan bölgeler var. Ama burada yok. Elain bağı reddederse bizim tam korumamız altında olacak. Ama bağ, ne kadar zayıflarsa zayıflasın, var olmaya devam edecek ve hayatının sonunda kadar peşini bırakmayacak."

"Sence Lucien'le iyi bir çift olurlar mı?" Ayaklarıma bir çift sandalet geçirdim ve baldırlarıma kadar çıkan bağcıklarla uğraşmaya başladım.

"İkisini de benden daha iyi tanıyorsun. Ama Lucien'in sadık olduğunu söyleyebilirim – hem de ölümüne."

"Azriel de öyle."

"Azriel," dedi Rhys, "son beş yüz yıldır aynı kadına saplanmış durumda."

"Aralarında eşlik bağı olsaydı şimdiye kadar kendini belli etmez miydi?"

Rhys gözlerini yumdu. "Bence Azriel de Mor'la tanıştığından beri her gün kendine bu soruyu soruyordur." Ben bir ayağımı bitirip diğerine geçtiğimde derin bir iç çekti. "İznin olursa çöpçatanlık *yapmamanı* rica edebilir miyim? Bırak kendi aralarında hallet-sinler."

Ayağa kalkıp ellerimi belime koydum. "Başkalarının işine asla burnumu sokmam!"

Sadece kaşını kaldırarak sessizce meydan okudu. Ve neyi ima ettiğini adım gibi biliyordum.

Midem burkulurken tuvalet masasındaki sandalyeye oturup saçlarımı başımdaki tacın içine örmeye başladım. Belki de bunu sesli soramayacak kadar *ödlek olduğum için bağ üzerinden seslendim. Çok mu saygısızcaydı – Lucien'in zihnine o şekilde girmek?*

Senin adına cevap veremem. Rhys yanıma gelip elime bir tel toka tutuşturdu.

Tokayı örgümün bir katına soktum. *Onu kaçırmaya kalkmayacağından emin olmak zorundaydım. Bizi satmayacağından.*

Elime başka bir toka daha verdi. *Bir cevap bulabildin mi bari?*

Saçımı yerine sabitlemek için elbirliğiyle çalışmaya devam ettik. *Sanırım. Mesele sadece ne düşündüğü değil, aynı zamanda ne...hissettiğiydi. Hiçbir kötü niyet, hiçbir dalavere işareti sezmedim. Sadece ablam için duyduğu endişe. Ve...keder. Özlem.* Başımı iki yana salladım. *Ona söylesem mi? Ne yaptığımı?*

Rhys saçımın uzanması en zor olan bölgesini kendisi tokaladı. *Ödeyeceğin bedel vicdan azabını hafiflettiğine değecek mi diye düşün ve ona göre karar ver.*

Bu bedel, Lucien'in bana ve buraya duyduğu ikircikli güveni kaybetmekti. *Çizgiyi aştım.*

Ama bunu sevdiğin insanların güvenliğini sağlama almak için yaptın.

Nerden bilebilirdim... Kelimeler zihnimde sönerken başımı tekrar iki yana salladım.

Rhys omzumu sıktı. *Neyi?*

Kırlentli tabureye kendimi iyice salarak omuz silktim. *Bu kadar karmaşık olduğunu.* Yüzümü ateş bastı. *Kulağa feci şekilde toy geldiğini biliyorum ama...*

Bunu yüzyıllar yapmama rağmen hâlâ karmaşık geliyor ve hiç kolaylaşmıyor.

Tuvalet masasının üzerindeki fazla tokaları sağa sola iteledim. *Bu onun zihnine ikinci girişim.*

O halde bir daha yapmazsın olur biter.

Başımı kaldırıp şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Siyah denebilecek kadar koyu bir kırmızıya boyadığım dudaklarımı sıktım.

Olan oldu, diye açıkladı. *Ah vah etmek hiçbir şeyi değiştirmez. Bunun aşmaman gereken bir çizgi olduğunu anladın ve bu hatayı tekrar yapmazsın.*

Sandalyemde huzursuzca kımıldandım. *Sen olsan yapar mıydın?*

Rhys düşündü. *Evet. Ve sonra aynı şekilde suçluluk hissederdim.*

Bunu duyunca içimdeki bir ağırlık hafifledi. Başımla onayladım. Sonra bir daha.

Kendini biraz daha iyi hissetmek istiyorsan, diye ekledi, *Lucien'in teknik olarak kuralları çiğnediğini unutma. Yani onun zihnine bakmaya hakkın vardı, sırf ablanın güvenliği için bile olsa. Çizgiyi ilk o aştı.*

İçimdeki o şey biraz daha hafifledi. *Haklısın.*

Ve tamamen yok oldu.

Aynadan Rhys'in elinde siyah bir tacın belirdiğini gördüm. Daha önce onun başında gördüğüm, kuzgun tüyleri şekilli taçtı – daha doğrusu onun bayan modeli. Başımın üstüne tutturduğumuz örgünün ön tarafına, kendi elleriyle, kibarca, saygıyla koyduğu bir kraliçe tacı. Hemen ardından orijinal taç Rhys'in başında beliriverdi.

İREM ♥ SEDEF ♥ 20.05.25
ABZO ♥ AYŞE

Birlikte aynadaki yansımalarımıza baktık. Gece Lordu ve Leydisi.

"Hafif meşrep olmaya hazır mısın?" diye mırladı kulağıma.

O anda ayak başparmaklarım kıvrıldı, çünkü sesindeki okşama tınısını duyunca Kâbuslar Sarayı'na son gidişimizi hatırladım. Kucağında nasıl oturduğumu. Parmaklarının nereye uzandığını.

Tabureden kalkıp ona döndüm. Ellerini kaburgalarımın açıkta kalan yan taraflarında gezdirdi. Göğüslerimin arasında. Uyluklarımın dışlarında. Ah, o da hatırlamıştı.

Siyah ceketinin yakasından uç veren dövmenin kıvrımını öperek, "Bu kez," diye fısıldadım, "Keir'i yalvartacağım."

25. BÖLÜM

Amren Nesta'ya ne benimle Mor'un giydiği örümcek ağlı ve simli şifon elbiselerden giydirmişti, ne de kendi tarzı olan dökümlü pantolon ve yarım bel bluzlardan.

Basit olsun istemişti. Yabani.

Etekleri Oyuk Şehir'in koyu mermerine dökülen, korsesi ve kolları sıkı, kapalı yaka, içini göstermeyen siyah bir elbise. Basitçe arkasında bağladığı saçları yüz hatlarını ve gözlerinin yabani beraklığını ortaya çıkarırken, salonda toplanan kalabalığa, heybetli oyma sütunlara, görkemli platforma ve bu platformun üstündeki tahta bakan o gözlerde en ufak bir tereddüt yoktu.

Tam tersine, platforma doğru attığımız her adımda Nesta'nın çenesi daha da kalktı.

Platforma tek taht koyduklarını fark ettim. Birbirine dolanmış pullu yaratıklarla kaplı, ihtişamlı, tek bir taht.

Bunu Rhys de fark etti. Ve planını buna göre yaptı.

Ablam ve diğerleri platformun önüne gelince iki yana açılıp kanatlara yerleşti. Yüzlerinde ne korku vardı, ne neşe, ne de ışık. Mor'un yanında duran Azriel, hem salonda toplanan kalabalığı, hem de Mor'un annesi olduğunu düşündüğüm sarışın bir kadının

ABDULSAMET KELEŞ ♥

yanında dudak bükerek bizi bekleyen Keir'i canilere özgü bir sakinlikle süzdü. Mor beni uyarmıştı: Onlara hiçbir şey vadetme.

Rhys platformun basamaklarını çıkmam için elini uzattı. Elini tutup birkaç basamağı tırmanırken başımı dik, omuzlarımı geride tuttum.

Eşim bana göz kırptıktan sonra, tam bir centilmen gibi, dans edercesine rahat ve akıcı adımlarla beni tahta götürdü.

Çıplak uyluklarımı ısıran soğuk taşa oturduğumda kalabalıktan bir homurtu yükseldi.

Rhys basitçe tahtın koluna tüneyip bana gülümsedikten sonra Kabuslar Sarayı'na hitap ederek "Eğilin," dediğinde homurtular şaşkınlık uğultusuna dönüştü.

Söylemeden eğilmezlerdi. Hele ki tahtta ben otururken...

Yüzlerinde küçümsemeyle karışık bir şok ifadesiyle diz çöktüler.

Diğerleriyle birlikte eğilmek zorunda kalan Nesta'ya bakmaktan kaçındım.

Ama Keir'e, yanındaki kadına, bakışlarıma karşılık vermeye cüret eden herkesin gözlerinin içine baktım. Şu anda yüzünde bir gülümsemeyle eğilen Mor'a çocuk yaşta neler yaptıklarını kendime hatırlattım. Saray üyelerinin bir kısmı gözlerini kaçırdı.

Rhys, ölümcül bir sakinlikle, "Burada iki taht olmayışını, ani ziyaretimize hazırlıksız yakalanmanıza veriyorum," dedi. Ardından, hafifçe gülümseyerek, "Ve eşlenmemin şerefine siz sadık kullarımıza benden bir hediye olarak, derinizi yüzmeyeceğim."

Parmağımı tahtın kolundaki yaratığın pullu kıvrımında gezdirdim. Bizim sarayımız. Sarayımızın diğer yarısı.

Ve bizimle birlikte savaşmalarına ihtiyacımız vardı. Bunu kabul etmelerine – bu gece.

Kopkoyu bir kırmızıya boyadığım dudaklarım haylaz bir gülümsemeyle aralandı. Güç filizleri platforma doğru sinsi sinsi yaklaştı ama ilk basamağı geçmeye cesaret edemediler. Beni yokluyorlardı – ne tür bir gücüm olabileceğini. Ama Rhysand'ı kızdırmayacak bir mesafeden.

Etrafı koklaya koklaya biraz daha sokulurlarken, "Eminim ki [illegible]kım," diye seslendim, Rhys'e ve salondaki herkese, "artık ayağa kalkmak istiyorlardır."

Rhys önce bana, sonra kalabalığa bakarak gülümsedi. "Kalkın."

Kalktılar. Ve güç filizlerinden bazıları ilk basamağı geçmeyi göze aldı.

Saldırdım.

Kuş sürüsüne dalan bir kedi gibi atılıp pençelerimi bu aşırı meraklı güçlerin birkaçına birden, sertçe ve derine sapladığım anda, homurdanan kalabalığın içinden üç çığlık yükseldi.

Bütün salona hitap ederek, "Bunları geri istiyor musunuz?" diye usulca sordum.

Platformun önündeki Eris tek omzunun üzerinden geriye bakarak somurturken sarı saçlarının üstündeki gümüş taç parladı. Salonun arkasından bir inilti duyuldu.

Rhys, "Bir bayana izni dışında dokunmanın kabalık olduğunu bilmiyor musunuz?" diye mırladı.

Buna cevap olarak pençelerimi daha derine saplayınca, beni sınamaya cüret eden meçhul şahısların büyüleri pençelerimin altında debelenip kıvrandı. Kalabalığa doğru, "Uslu durun," diye şakıdım.

Ve pençelerimi kaldırdım.

Üç farklı hareketlilik dikkatimden kaçmadı. Birisi yabalayarak sıvıştı. Diğeri bayıldı. Üçüncüsü de titreyerek yanındakilere tutundu. Hepsinin yüzlerini ezberledim.

Amren ve Nesta platforma yaklaştı. Ablam beni ilk kez görüyormuş gibi dik dik bakıyordu. Ne dalgın sakinlik maskemi bozmayı göze alabildim, ne de kalkanının yerinde olup olmadığını, birilerinin onu da sınamaya kalkıp kalkmadığını sormayı. Nesta'nın kraliçelere özgü yüzünden de hiçbir şey okunmuyordu.

Amren başını eğerek selamladı, hem Rhys'i, hem de beni. "İzninizle, Yüce Lord."

Rhys elini tembelce kaldırdı. "Gidin. Keyfinize bakın." Ardından kendini izleyen kalabalığa dönerek başıyla işaret verdi. "Yemek ve müzik. Hemen."

Dedikleri yapıldı. Anında.

Herkes salona dağılmakla meşgulken ablam ve Amren yüksek kapıların ardındaki karanlıkta gözden kayboldu. Amren duvarın nasıl onarılacağını keşfedene kadar Nesta biraz pratik yapsın diye buradaki büyülü hazineyi bulup biraz oynayacaklardı.

Birkaç baş onlardan tarafa döndü ama Amren'e yakalanınca bakışlarını kaçırdılar.

İçindeki canavarı ucundan gösterdiği anda.

Ona hâlâ Oymacı'dan bahsetmemiştik. Zindan ziyaretimizden. İçim vicdan azabına benzer bir duyguyla burkuldu. Buna alışmam gerektiğini düşündüğüm sırada Rhys parmağıyla Keir'i çağırdı. "Konsey odası. On dakika."

Keir'in gözleri kapanacak kadar kısılırken, yanındaki kadın başını önünden kaldırmadı. Sorgusuz sualsiz itaat portresi. Zamanında Mor'dan bekledikleri duruş.

Hakikaten arkadaşım da kayıtsız bir yüz ifadesiyle anne-babasına bakıyordu. Azriel ise bir adım uzağında durmaya özen göstererek onun her hareketini izliyordu.

Rhys bana elini uzattı. Birlikte tahttan kalkıp savaş konuşmaya giderken, fazla ilgili, fazla endişeli görünmemeye çalıştım.

Oyuk Şehir'in konsey odası da neredeyse taht salonu kadar büyüktü. Aynı siyah kayalara oyulmuştu ve sütunlarında aynı girift yaratık kabartmaları vardı.

Siyah, devasa bir masa, yüksek kubbeli tavanın altındaki alanı yıldırım gibi ikiye bölüyordu. Masanın çentikli kenarları düzeltilmemişti ve jilet kadar keskindi.

Rhys baş köşeye oturdu. Ben de tam karşısındaki baş köşeye. Azriel ve Mor masanın bir yanına, Keir de onların karşısına geçti.

Keir'in yanındaki sandalye boş kaldı.

Rhys siyah sandalyesinde geri yaslandı ve asık suratlı hizmetkârın az önce doldurduğu şarap kadehini elinde çevirdi. Benim kadehim doldurulurken teşekkür etmemek için kendimi zor tutmuştum.

Burada, kimseye teşekkür etmeyecektim.

Burada, benim olanı alacak ve bunun için kimseye teşekkür etmeyecek, kimseden özür dilemeyecektim.

Keir, herhangi bir girizgâh yapmadan, "Neden geldiğinizi biliyorum," dedi.

"Ya?" Rhys'in güzelim kaşı yay gibi kalktı.

Keir, yüzünden hiç eksik etmediği iğrenme ifadesiyle hepimize tek tek baktıktan sonra, "Hybern sürüyü topluyor," dedi. Azriel'e yönelttiği bakışlarla hem onu hem de temsil ettiği Illyrialıları aşağılayarak, "Sizin lejyonlarınız da toplanıyor," diye devam etti. Uzun parmaklarını birbirine geçirip ellerini siyah camın üzerine koydu. "Karanlıkgetirenlerimin ordunuza katılmasını isteyeceksiniz."

Rhys şarabından bir yudum aldı. "Eh, en azından beni konunun etrafında dolanmaktan kurtardın."

Keir gözlerini kırpmadan Rhys'in bakışlarına karşılık verdi. "Itiraf etmeliyim ki kendimi Hybern'in davasına...daha yakın hissediyorum."

Mor sandalyesinde huzursuzca kımıldadı. Azriel soğuk, her-şeyi-gören bakışlarını Keir'e sabitlemekle yetindi.

Rhys, soğukkanlılıkla, "Yalnız sayılmazsın," diye karşılık verdi.

Keir kaşlarını içlerinde gümüş ışıklı periışıklarının parladığı gece çiçekleri şekilli avizeye doğru kaldırdı. "Hybern halkıyla benim halkım arasında birçok benzerlik var. İki halk da kapana kısılmış, durağan."

"Son baktığımda," diye araya girdi Mor, "yüzyıllardır canın ne istiyorsa yapmakta özgürdün. Hatta daha uzun zamandır."

Keir, "Ah, sen buna özgürlük mü diyorsun?" diye karşılık verir-

ken Mor'a bakmaya tenezzül etmeyince bu tavrı Azriel'in öfkesini çekti. "Dağın tümü bile bize ait değil – tepesinde sizin sarayınız varken."

"Hepsinin bana ait olduğunu hatırlatırım," dedi Rhys muzipçe.

"İşte bu kafa yapısı yüzünden Hybern'in bastırılmış halkını kader arkadaşlarım olarak görüyorum."

"Tepedeki sarayı istiyorsan, Keir, al senin olsun." Rhys bacak bacak üstüne attı. "Bunca zamandır bunu saplantı haline getirdiğini bilmiyordum."

Keir'in dudaklarında yılansı bir gülümseme belirdi. "Orduma çok fena ihtiyacın olmalı, Rhysand." Ardından, Azriel'e yönelen kindar bir bakış daha. "Yarasa irisi savaşçıların yeterli gelmiyor mu?"

"Gel onlarda pratik yap," dedi Azriel usulca, "ve kendi gözlerinle gör."

Keir yüzlerce yıllık sefil ömründe küçümseyici bakışlar konusunda ustalaşmıştı.

Ve Azriel'e böyle bakması... Mor'un dişleri loş ışıkta parladı. Aynı şeyi yapmamak için akla karayı seçtim.

Rhys'in yüzü enfes bir sıkılganlık portresiydi. "Kafanda bir fiyat belirlediğinden adım gibi eminim."

Keir bakışlarını masanın diğer ucuna çevirdi – yani bana. Beni doya doya seyrederken gözlerimi kaçırmadım. "Belirledim."

Bu bakış, bu söz karşısında midem bulandı.

Karanlık güç odanın içinde gümbürdeyince oniks avizeler tıngırdadı. "Konuşmana dikkat et, Keir."

Keir sadece gülümsedi – önce bana, sonra Rhys'e. Mor kaskatı kesilmişti.

"Bu savaşta bir şansın olması için ne verirdin, Rhysand? Sen bedenini Amarantha'ya vermiştin. Peki eşinden ne haber?"

Ona nasıl davrandığımızı unutmamıştı. Aylar önce onu nasıl aşağıladığımızı.

Ve Rhys... Hem yüzünde, hem de sandalyesinin arkasında top-

lanan karanlığın içinde, ebedi ve amansız ölümden başka bir şey yoktu. "Atalarımızın arasındaki pazarlık, ordularını nasıl ve ne zaman benim saflarıma göndereceğini seçme hakkı veriyor. Ama senin varlığından sıkıldığım zaman, Keir, canından olmama hakkı vermiyor."

Görünmez pençeler, bunu vurgulamak istercesine, cam gıcırtıları eşliğinde masada derin izler bıraktı. İrkildim. Bir karış ötesindeki çizikleri gören Keir'in beti benzi attı.

Rhys, "Ama bana yardım etmek konusunda...mızmızlık yapacağını tahmin etmiştim," diye devam etti. Onu hiç bu kadar sakin görmemiştim. Hayır, sakin değildi – sakin bir öfkeyle dolup taşıyordu.

Bazen Azriel'in gözlerinde yakaladığım türden bir öfkeyle.

Rhys parmağını şıklattı ve bizim görmediğimiz birine seslendi: "Onu içeri alın."

Kapılar kendiliğinden açıldı.

Bir hizmetkâr yanında uzun bir erkekle göründüğünde kime bakacağımı şaşırdım.

Yüzü dehşetle bembeyaz kesilen Mor'a mı? Hemen hançerine -Doğrucu'ya- davranıp tetikte ve odaklanmış nefesler alan ama hiç şaşırmış gibi görünmeyen, en ufak bir şok belirtisi göstermeyen Azriel'e mi?

Yoksa uzun adımlarla odaya giren Güz Sarayı tahtının vârisi Eris'e mi?

26. BÖLÜM

Boş sandalye onun içindi.

Ve Rhys...

Sandalyesinde yayılıp şarabını yudumlamaya devam etti. "Tekrar hoş geldin, Eris," dedi yayvan yayvan. "Buraya en son ayak basalı ne kadar oldu? Beş yüzyıl?"

Mor bakışlarını Rhys'e çevirdi. İhanete uğramışlık ve kırgınlık. Gözlerinden kırgınlık okunuyordu.

Bizi uyarmadığı için. Bu...sürpriz hakkında.

Ben kendi yüz hatlarımı arkadaşım kadar iyi kontrol edip edemediğimi merak ederken, Eris ürkek bakışlı Keir'e selam vermeye gerek duymadan yanındaki boş sandalyeye oturdu. "Hakikaten uzun zaman oldu."

Buzun üzerindeki günden sonra tamamen iyileşmişti. Karnında Cassian'ın açtığı yaradan hiçbir iz yoktu. Serbest bıraktığı kızıl saçları, fit kesimli kobalt ceketinin omuzlarına atılmış ipek bir şal gibiydi.

Kelimeleri mızrak gibi bağa fırlatırken içimde kopan fırtınaları saklamaya gerek duymadım. *Onun burada ne işi var?*

Rhys, *Keir'i yardım etmeye zorlamak için*, diye kesip attı. Kısa ve öz bir cevap. Temkinli.

Hâlâ öfkesinin olanca gücünü zaptediyormuş gibi.Azriel Eris'e yaklaşacakmış gibi bakarken omuzlarında dolanan gölgeler kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Rhys şarap kadehini masaya bıraktı. "Bir zamanlar Güz'le iyi ilişkiler kurmak istiyordun Keir. Bak şans ayağına geldi. Eris sana resmi bir ittifak önermeye hazır – elbette bu savaştaki hizmetlerinin karşılığında."

Bunu ona nasıl kabul ettirdiği sorabilir miyim?

Rhys cevap vermedi.

Rhysand.

Keir sandalyesinde geri yaslandı. "Bu yeterli değil."

Masanın ortasındaki sürahiden kadehine şarap dolduran Eris pofurdadı. "Geçen sefer pazarlığımız bozulduğunda neden o kadar rahatladığımı unutmuşum."

Rhys onu bakışlarıyla uyardı. Eris kadehinden büyük bir yudum aldı.

"O halde ne istiyorsun, Keir?" diye mırladı Rhys.

İçimden bir his yine beni ortaya koyarsa onu duvardan kazımak zorunda kalacağımızı söylüyordu.

Ama bunu Keir de anlamış olmalıydı ki Rhysand'a döndü ve basitçe, "Dışarı çıkmak istiyorum," dedi. "Halkımın bu dağdan kurtulmasını istiyorum."

"Yediğiniz önünüzde, yemediğiniz arkanızda," dedim sonunda. "Neyinize yetmiyor?"

Keir beni de görmezden geldi. Hayatındaki kadınların çoğunu görmezden geldiğinden hiç şüphem yoktu.

"Oldum olası sırlarla dolu biriydin, Yüce Lord." Keir parmaklarını birbirine geçirip masadaki pençe izlerinin üzerine koyarken dudaklarında iğrenç bir gülümseme belirdi. "Burada olmadığınız zamanlarda cümbür cemaat *nereye* gidiyorsunuz diye merak ederdururdum. Nihayet bu sorunun cevabını buldum – Hybern'in oraya...adı neydi? Velaris. Evet. Velaris'e yaptığı saldırı sayesinde. Yıldızışığı Şehri."

İREM KİTAP

Mor dondu kaldı.

"Şehre giriş hakkı istiyorum," dedi Keir. "Kendim ve halkım için."

"Hayır," dedi Mor. Sesi sütunlarda, camda, kayalarda yankılandı.

Ona katılmamak elde değildi. Keir'i ve güruhunu Velaris'te düşündükçe... Şehri kirlettiklerini düşündükçe. Varlıklarıyla; nefretleri ve dar kafalılıklarıyla; kibirleri ve zalimlikleriyle...

Rhys karşı çıkmadı. Teklifi elinin tersiyle itmedi.

Ciddi olamazsın.

Bağ üzerinden cevap verdiğinde gözleri hâlâ Keir'in üstündeydi. *Bunu tahmin etmiştim ve gerekli önlemleri aldım.*

Söylediklerini düşündüm. *Palas yöneticileriyle yaptığın toplantı...bununla bağlantılı mıydı?*

Evet.

Rhysand, "Bazı koşullarımız olur."

Mor dudaklarını araladı ama Azriel yaralı ellerinden birini onun ellerinin üzerine koydu.

Mor, Azriel'in elleri bir zamanlar nasıl yanmışsa, işte öyle yanmış gibi ellerini geri çekti.

Azriel'in sakinlik maskesi bu reddedilişten hiç etkilenmedi. Ama Eris'in kıs kıs gülmesi ela gözlerinin öfkeyle Yüce Lord'un oğluna dönmesine yetti. Eris sadece başını eğerek gölgeokuyanı selamladı.

"Koşulsuz giriş isterim," dedi Keir.

"Bunu alamazsın," dedi Rhys. "Belli bir süre ve belli bir sayı olur. Bu detaylara sonra karar veririz."

Mor yalvaran bakışlarını Rhys'e çevirdi. Biricik şehri. Ölesiye sevdiği o yer...

Sesi duyar gibi oldum. Aile bağlarımızdan yükselmek üzere olan çatırdama sesini.

Keir nihayet Mor'a baktı – ve yüzündeki çaresizliği, öfkeyi gördü. Gülümsedi.

Aslında buradan çıkmaya hevesli değildi.

Tek heves ettiği şey, kızının el üstünde tuttuğundan an itibarivle emin olduğu bir şeyi onun elinden almaktı.

Keir, "Anlaştık," dediğinde onun boğazını seve seve parçalayabilirdim.

Rhys gülümsemedi. Mor, yalvarma ifadesinin buruşturduğu yüzüyle, ona baktı, baktı, baktı.

"Bir şey daha var," diye atılıp omuzlarımı dikleştirdim. "Son bir talep."

Keir bu kez lütfedip beni dikkate aldı. "Ya?"

Damarlarıma buz sakinliği aşılayarak, "Ouroboros aynasını istiyorum," dedim. "Derhal."

Keir'in kahve gözlerinde ilgi ve şaşkınlık parladı. Mor'un gözleri.

"Bende olduğunu kim söyledi?" diye sordu usulca.

"Fark eder mi? Onu istiyorum."

"Sen daha Ouroboros'un *ne* olduğunu biliyor musun acaba?"

"Ses tonuna dikkat et, Keir," diye uyardı Rhys.

Keir öne doğru uzanıp kollarını masaya dayadı. "O ayna," dedi kıs kıs gülerek, "benden size eşlik hediyesi olsun." Ardından tatlı sert bir iğnelemeyle, "Tabii alabilirsen," diye ekledi.

Yüzüne baktığımda meydan okuma görmedim ama... "Ne demek istiyorsun?"

Keir ayağa kalkarken ağzında kanarya tutan bir kedi gibi sırıtıyordu. "Ouroboros'u almak için, onu sahiplenmek için, önce ona bakmak zorundasın." İzin istemeden kapıya yöneldi. "Ve bunu yapmayı deneyen herkes ya harap oldu ya da delirdi. Efsaneler doğruysa, bunlara bir-iki Yüce Lord da dahil." Kapılar kendiliğinden açılırken Keir eşikte durdu. Rhys'e hitap ederek, ayrılma izni istemek için bundan fazlasını yapamazmış gibi, "Lord Thanatos yine kızıyla ilgili bazı...sorunlar yaşıyor. Benden yardım istedi." Rhys, sanki az önce şehri adama teslim etmemiş gibi, elini sallayarak yol verdi. Keir başıyla Eris'e işaret yaptı. "Seninle konuşmayı çok isterim – en kısa zamanda."

Bu gece kazandığı zaferi kutladıktan sonra. Verdiklerimizi.

Ve kaybettiklerimizi.

Eğer Ouroboros'u alamazsak, en azından böyle ciddi bir riski göze almadan... Bu düşünceyi sonra ilgilenmek üzere paketleyip bir kenara koyarken Keir gitti. Bizi Eris'le baş başa bıraktı.

Güz Sarayı vârisi şarabından bir yudum aldı.

Sonra kadehini masaya bırakıp "İyi görünüyorsun Mor," dediğinde, içimde Mor'un çok ama çok uzaklara gittiğine dair kötü bir his vardı.

"Onunla konuşma," dedi Azriel usulca.

Eris acı acı gülümsedi. "Bakıyorum da bana hâlâ kin besliyorsun."

"Bu anlaşma, Eris," dedi Rhys, "sadece senin çeneni kapalı tutmana bağlı."

Eris pofurdadı. "Ama mükemmel iş çıkardım, değil mi? Gece evden çıkarken babam bile şüphelenmedi."

Önce eşime, sonra Eris'e baktım. "Siz ikiniz neler çevirdiniz?"

Eris beni şöyle bir süzdü. Tacımı ve kıyafetimi. "Babama senin *güçlerinden* bahsedip bahsetmediğimi öğrenmek için gölgeokuyanınızın gelip etrafı koklayacağını bilmiyor muydum sanıyorsun? Özellikle de kardeşlerim bu güçleri gizemli şekilde *unutmuş* görünürken? Sizden birinin gelip benim hafızamın da icabına bakmasının an meselesi olduğunu biliyordum." Eris uzun parmağıyla başının yan tarafını tıpışladı. "Sizin adınıza üzgünüm, çünkü dahemati numaralarıyla ilgili bir-iki şey öğrendim. Kardeşlerim adına da üzgünüm, çünkü bunları onlara öğretme gereği duymadım."

Göğsüm sıkıştı. *Rhys.*

Beni Beron'un gazabından korumak için, Yüce Lordlar'la kurmayı düşündüğümüz potansiyel ittifakın daha başlamadan çökmemesi için... *Rhys.*

Gözlerimdeki batışmayı engellemek için akla karayı seçtim.

Rhys sadece bağı nazikçe okşayarak karşılık verdi.

Eris şarabından bir yudum daha aldıktan sonra, "Elbette baba-

söylemedim," diye devam etti. "Böyle bir bilgiyi neden o piçe vererek heba edeyim? Tek cevabı senin peşine düşüp öldürmek olurdu – hem de Hybern konusunda boka battığımızı ve buna bir son verilmesinde senin kilit rol oynayabileceğini hesaba katmadan."

"Öyleyse bize katılmayı planlıyor," dedi Rhys.

Eris sırıttı. "Küçük sırrınızı öğrenmediği sürece."

Mor gözlerini kırpıştırdı – şimdi anlamış gibi: Rhys'in Eris'le irtibat kurması ve onu buraya davet etmesi... Bana yönelttiği duru ve yatışmış gözleri her şeyi anlatıyordu. İçlerinde hâlâ keder ve öfke vardı ama bununla birlikte anlamıştı da.

"Peki senin fiyatın ne Eris?" diye sordu Mor çıplak kollarını siyah camın üzerine koyarak. "Eziyet edeceğin yeni bir gelin mi?"

Eris'in gözlerinde kıvılcımlar çaktı. "Öncelikle bu yalanları senin kafana kim soktu bilmiyorum, Morrigan," dedi yırtıcı bir sakinlikle. "Büyük ihtimalle etrafına topladığın piçlerdir." Küçümseyen gözlerle Azriel'e baktı.

Mor'un hırlaması kadehleri tıngırdattı. "Beni aksine inandıracak hiçbir şey yapmadın. Özellikle de beni o ormanda bıraktığında."

"Tahmin bile edemeyeceğin güçler iş başındaydı," dedi Eris sakinlikle. "Ve bunları sana açıklayarak nefesimi tüketmeyeceğim. Neye istersen ona inan."

"Beni bir av hayvanıymışım gibi kıskıvrak yakaladın," diye araya girdim. "Sanırım en kötüsüne inanmayı seçeriz."

Eris'in soluk benzi kızardı. "Bir emir aldım. Ve bunu yerine getirmek için iki erkek kardeşimle birlikte gönderildim."

"Benimle birlikte yakaladığın öteki kardeşine ne demeli? Sevgilisine senin de yardımınla gözlerinin önünde işkence edilen kardeşine?"

Eris bir elini masaya bastırdı. "O gün neler olduğu hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun. *Hiçbir şey.*"

Sessizlik.

"Şaşırt beni," demekle yetindim.

Eris bana dik dik baktı. Aynı şekilde karşılık verdim.

"Lucien o gün Bahar sınırına nasıl ulaşabildi sanıyorsun?" dedi usulca. "Bahsettiğin şeyi yaptıklarında orada değildim. Ona sor. Karşı çıktım. Babama ilk ve son kez orada karşı geldim. Beni cezalandırdı. Ve ben serbest kalana kadar... Onu da öldüreceklerdi. Bunu engelledim. Tamlin'e isimsiz bir haber uçurup apar topar sınıra gelmesini sağladım."

Eris'in kardeşlerinin can verdiği sınıra. Lucien ve Tamlin'in ellerinde.

Eris ceketindeki başıboş bir ipliği çekiştirdi. "Aile ve arkadaşlar yönünden hepimiz senin kadar şanslı değiliz, Rhysand."

Rhys'in yüzü sıkılganlık maskesine bürünmüştü. "Öyle görünüyor."

Bunların hiçbiri yaptıklarını tamamen aklamazdı ama...soruyu bir kez de ben tekrarladım: "Fiyatın ne?"

"Azriel'i dün babamın ormanında etrafı gözetlerken bulduğumda yaptığım teklif hâlâ geçerli."

Başını hızla gölgeokuyana çeviren Mor'un gözlerinden ıstırap okunuyordu. Ama Azriel fiyatı açıklarken bu bakışları fark etmemişti. "Zamanı geldiğinde... Eris'in tahtı devralmasına destek vereceğiz."

Azriel bunu söylerken bile yüzü soğuk öfkeyle çarpılmıştı ve Eris nihayet bu görüntü karşısında bembeyaz kesilecek kadar akıllıydı. Belki de Eris bu yüzden güçlerimle ilgili bilgiyi kendine saklamıştı. Sadece bu tür bir pazarlıkta kullanmak için değil, aynı zamanda gölgeokuyanın gazabından kaçınmak için. Belindeki hançerden uzak durmak için.

Eris, kendini toparlayarak, "Talebim aynen geçerli, Rhysand," dedi. "Sonunda babamı öldürecekseniz bu işi oldu bilin. Birliklerimizi hemen toparlarım."

Göklerdeki Ana. Açık açık söylemekle kalmıyor, vicdanen rahatsız görünmeye bile çalışmıyordu. Hem niyeti, hem de bundan sıradan bir şeymiş gibi bahsetmesi karşısında çenemi masaya düşmekten zor kurtardım.

"Cazip ama çok karmaşık," diye yanıtladı Rhys. "Baban Büyük Savaş'ta bizim yanımızda yer almıştı. Umarım tekrar bu yönde karar vermeye ikna olur." Eris'e doğru anlamlı bir bakış fırlattı.

Parmağını masaya kazınmış pençe izlerinin birinde gezdiren Eris, "Olacak," diye söz verdi. "Ve Feyre'nin...yetenekleri konusunda kör cahil kalmaya devam edecek."

Bir taht. Sessiz kalması ve ikna etmesi karşılığında.

Rhys çekilebilirsin anlamında elini salladı. "Keir'e olmayacak vaatlerde bulunma."

Eris ayağa kalktı. "Bakarız." Şarabını kafasına dikip kadehini masaya bırakırken Mor'a bakarak kaşlarını çattı. "Onun yanındayken hâlâ kendini kontrol edemiyor olman çok şaşırtıcı. O güzel yüzünde bütün duyguların kabak gibi görünüyor."

"Dikkat et," diye uyardı Azriel.

Eris bir ona bir Mor'a bakarken dudaklarında belli belirsiz, gizemli bir gülümseme belirdi. Azriel'in bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi. "Sana elimi sürmeyecektim," dediği anda Mor yeniden bembeyaz kesildi. "Ama sen öteki piçi yatağa atınca..." Bunu duyunca Rhys'in boğazından bir hırıltı koptu. Ve benim boğazımdan. "Bunu neden yaptığını anladım." Dudaklarında yine o gizemli gülümseme belirince Mor sindi. *Sindi.* "Bu yüzden, hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek şekilde nişanı atarak sana özgürlüğünü verdim."

Azriel, *"Peki sonra ne oldu?"* diye hırladı.

Eris'in yüzünden bir karaltı geçti. "Pişmanlık duyduğum çok az şey var. Biri de bu. Ama...belki günün birinde, hazır müttefik olmuşken, sana nedenini anlatırım. Bana nelere mal olduğunu."

"Çok da umurumdaydı," dedi Mor usulca. Kapıyı gösterdi. "Defol"

Eris alaycı bir selam verdi. Hepimize. "On iki gün sonra toplantıda buluşmak üzere."

27. BÖLÜM

Nesta'yla Amren'i taht salonunun dışında bizi beklerken bulduğumuzda ikisi de asabi ve yorgun görünüyordu.

Eh, dört de bizi ekle, etti altı.

Keir'in ayna hakkında söylediklerinden şüphem yoktu – ve aynaya bakmanın riskli olduğundan... Hiçbirimiz bunu kaldıramazdık. Harap olmak. Delirmek. Hiçbirimiz, özellikle de şimdi. Belki bunu Kemik Oymacısı da biliyordu. Biraz eğlenmek için beni olmayacak duaya âmin dedirtmeye göndermişti.

Fısıldaşan saray ahalisine veda etme zahmetine girmeden kasaba evine yabaladık. Velaris'e. Artık sonsuz derecede daha kırılgan olan o huzur ve güzelliğe.

Cassian bir noktadan sonra çatıdan gelip oturma odasındaki Lucien'e katılmıştı ve büyük yığından alınmış bazı kitaplarla dolu sehpanın iki yanında oturuyorlardı. Yüzümüzün halini görünce ikisi de ayağa kalktı.

Cassian Mor'a doğru yürüdü ama yolu henüz yarılaşmıştı ki Mor birden Rhys'e döndü: *"Neden?"*

Sesi çatladı.

Ve yüzüne dökülen gözyaşlarını görünce benim de içimde bir şeyler çatladı.

Rhys öylece dikilip ona baktı. Yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu.

Mor ellerini onun bağrına vurup *"Neden?"* diye bağırırken eşim sadece seyretti.

Ardından, bir adım geriye çekilerek, "Eris Azriel'i yakalayınca elimiz kolumuz bağlandı," diye açıkladı. "Yapabileceğimin en iyisi buydu." Boğazı düğümlendi. "Üzgünüm."

Cassian odanın orta yerinde durmuş onları süzüyordu. Rhys'in hem onun, hem de Amren'in zihnine, hatta şaşkın göz kırpışlarından anladığım kadarıyla Lucien'in ve Nesta'nın zihinlerine seslendiğini anladım.

Mor Azriel'in üzerine yürüdü. *"Sen neden hiçbir şey söylemedin"*

Azriel onun bakışlarına karşılık verirken gözlerini bile kırpmadı. Kanatlarını bile titretmedi. "Çünkü bunu engellemeye çalışırdın. Çünkü Keir'le ittifak şansımızı kaybetmeyi ve Eris'in oluşturduğu tehditle yüzleşmeyi kaldıramazdık."

Meçhul bilgilendirme konuşması sona ermiş olmalıydı ki Cassian, "Sen o pislikle birlikte hareket ediyorsun," diye araya girdi. Mor'un yanına gidip elini sırtına koydu. Azriel'le Rhys'e bakarak başını iki yana sallarken dudakları nefretle büküldü. "Eris'in lanet kellesini ön kapılardaki parmaklıklara geçirmeliydiniz."

Azriel onlara aynı buzlu kayıtsızlık ifadesiyle baktı. Ama Lucien kanepenin arka tarafına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Cassian'a hak vermem gerekiyor. Eris yılanın tekidir."

Demek ki Rhys ona her şeyi anlatmamıştı. Eris'in en küçük kardeşini kurtarmak için elinden geleni yaptığına dair, karşı koyduğuna dair iddialarını atlamıştı.

Nesta'yla birlikte kemerli girişte oyalanan Amren, "Senin ailen tümden sakat," dedi. "Ama Eris kötünün iyisi olabilir. Elbette Beron'u gebertmenin bir yolunu bulup gücün kendisine geçmesini sağlayabilirse."

"Bunu yapacağından hiç şüphem yok," dedi Lucien.

Ama Mor hâlâ Rhys'e bakıyor, kızarmış yanakları hâlâ gözyaşlarıyla ıslanıyordu. "Bu Eris'le ilgili değil," dedi. Sesi titriyordu. "*Burasıyla* ilgili." Eliyle kasaba evini, şehri işaret etti. "Bu şehir benim *evim* ve sen Keir'in bunu *mahvetmesine* izin vereceksin."

Rhys, "Önlem aldım," diye açıklarken, sesindeki tınıyı uzun süredir duymamıştım. "Birçok önlem. İlk iş olarak Palas yöneticileriyle toplantı yaptım ve Keir'e ya da Kâbuslar Sarayı'ndan gelecek herhangi birine yiyecek, barınma ve eğlence hizmeti vermemeleri konusunda ikna ettim."

Mor şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Cassian elini onun omzuna kaydırıp sıktı.

"Haberi şehirdeki bütün esnaflara ulaştırıyorlar – restoranlara, dükkânlara, eğlence mekânlarına. Yani Keir ve çetesi buraya gelebilir ama iyi ağırlanmayacaklar. Başlarını sokacak bir yer bile bulamayacaklar."

Mor başını iki yana sallayarak, "Yine de mahvedecek," diye fısıldadı.

Cassian kolunu onun omzuna attı ve daha önce hiç görmediğim kadar sert bir ifadeyle Rhys'e baktı. Sonra Azriel'e. "Bizi uyarmalıydınız."

Rhys, "Uyarmalıydım," dedi – ama sesinde pişmanlık yoktu. Azriel bir adım ötede dikilmeye devam ederken kanatlarını sıkı sıkı kapatmıştı ve sifonları parlıyordu.

Sonunda devreye girdim. "Ne zaman ve ne sıklıkta gelecekleriyle ilgili kısıtlamalar getireceğiz."

Hâlâ Rhys'in yüzünden başka bir yere bakmayan Mor başını iki yana salladı. "Amarantha hayatta olsaydı..." Andığı isim odanın içinde yılan gibi süründü, köşeleri kararttı. "Eğer hayatta olsaydı ve ben *onunla* çalışmayı önerseydim, hepimizi kurtarmak için bile olsa, neler hissederdin?"

Rhys'in başına gelenleri tartışmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştık.

Eşime sokulup parmaklarına dokundum. Elimi sıkı sıkı tuttu.

"Amarantha bize zerre kadar yaşam hakkı tanısaydı," dedi Rhys, gözlerini bile kırpmadan, "tüm o yıllar boyunca kendini bana ■iktirmesine *gık demezdim.*"

Cassian irkildi. Bütün *oda* irkildi.

Rhys antre kapısını göstererek "Amarantha şimdi şu kapı■dan ■irseydi," diye hırladı, "ve Hybern'i yenmek, *hepinizin* canını kurtarmak için bana bir fırsat vereceğini söyleseydi, *kahrolasıca Kazan'a şükrederdim.*"

Yeniden gözyaşlarına boğulan Mor başını iki yana salladı. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

Rhys.

Ama bağ, aramızdaki köprü...uğultulu bir boşluktu. Karanlık, hırçın bir kasırga.

Çok fazlaydı. İkisinin de kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Cassian'ın bakışlarını yakalamaya çalıştım ama ikisine odaklanmıştı ve yüzü anormal derecede beyazdı. Azriel üzerinde toplanan gölgeler yüzünden yarı görünür haldeydi. Ve Amren...

Amren, Rhys'le Mor'un arasına girdi. İkisinin arasında cüce gibi kalıyordu.

"Bu takımı kırk dokuz yıl boyunca ayakta tuttum." Gözleri ■ldırımlar kadar parlaktı. "Şimdi paramparça etmenize izin vermeyeceğim." Yüzünü Mor'a döndü. "Keir ve Eris'le çalışmamız onların yaptıklarını affettirmez. Ve bu savaş bittiğinde, onları seninle birlikte yakalayıp kıtır kıtır keserim, eğer istediğin buysa."

Mor hiçbir şey demedi ama sonunda bakışlarını Rhys'in üzerinden çekti.

"Babam bu şehri zehirleyecek."

"Bunu yapmasına izin vermem," dedi Amren.

Ona inandım.

Ve sanırım Mor da inandı, çünkü ağlamaya devam etse de... gözyaşları sanki daha farklı akmaya başladı.

Amren Rhys'e döndüğünde adım adım perişanlığa doğru ilerleyen bir yüzle karşılaştı.

Parmaklarımı Rhys'in parmaklarına geçirdim. *Seni görüyorum,* dedim, tıpkı aylar önce fısıldadığım gibi. *Ve bu beni korkutmuyor.*

Amren de, "Sen sinsi piçin tekisin," dedi ona. "Hep böyleydin ve muhtemelen hep böyle kalacaksın. Ama bu bizi uyarmaman için bir bahane olamaz, oğlum. Onu uyarmaman için, hele de o iki canavar işin içindeyken. Evet, doğru seçim yaptın – oyunu iyi oynadın. Ama hile de yaptın."

Rhys'in gözleri utançla kararır gibi oldu. "Üzgünüm."

Af diliyordu – hem Mor'dan, hem de Amren'den.

Amren bir ona bir Mor'a bakarken siyah saçları dalgalandı. Mor sonunda başını iki yana salladı ama reddetmekten çok kabul eder gibi.

Yutkundum ama, "Bu bir savaş," derken sesim yine de boğuk çıktı. "Zaten bir avuç müttefikimiz var ve onlar da bize güvenmiyor." Hepsinin gözünün içine baktım – ablamın, Lucien'in, Mor'un, Azriel'in ve Cassian'ın. Sonra Amren'in. Sonra eşimin. Hissettiği suçluluk yüzünden pençelerini iyice derinlere çektiği elini sıktım. "Hepiniz savaşta bulundunuz ve ben henüz bir savaş meydanına ayak bile basmadım. Ama...uzun süre ayakta kalamayacağımızı görebiliyorum. Eğer parçalanırsak. İçeriden."

Kör topal, ahenksiz cümleler. Ama Azriel nihayet konuştu. "Haklı."

Mor onun yüzüne bile bakmadı. Azriel'in gözlerinin o anda vicdan azabıyla gölgelendiğine yemin edebilirdim...derken, bir göz kırpışıyla yok oldu.

Amren Nesta'nın yanına dönerken, Cassian bana baktı. "Ayna meselesi ne oldu?"

Başımı iki yana salladım. "Keir, al senin olsun dedi, eğer almaya cesaretim varsa. Belli ki aynada gördüğün şey seni ya harap ediyor ya da delirtiyor. Ona bakıp da yakasını kurtaran olmamış."

Cassian lanet okudu.

"Aynen," dedim. Bu muhtemelen hiçbirimizin yüzleşmeye hazır olmadığı bir riskti. Özellikle de her birimize bu kadar ihtiyaç varken.

Mor, bürümcük elbisesinin simsiyah büzgülerini ve panellerini düzelterek, "Babam bu konuda doğruyu söylüyordu," dedi ağlamaktan kısılmış sesiyle. "Ayna hakkındaki efsaneleri dinleyerek büyüdüm. Hiçbiri hoş değildi. Ya da mutlu sonlu."

Cassian bana ve Rhys'e bakarak kaşlarını çattı. "Peki şimdi ne..."

"Ouroboros'tan bahsediyorsunuz," diye araya girdi Amren.

Afalladım. Kahretsin. *Kahretsin.*

"O aynayı neden istiyorsunuz?" Sesi çok düşük bir perdeye inmişti.

Rhys boştaki elini cebine soktu. "Madem bu gecenin teması dürüstlük olacak... Çünkü Kemik Oymacısı o aynayı istedi."

Amren'in burun delikleri genişledi. "Zindan'a gittiniz."

Cassian, oturma odasının kemerli kirişine omzunu yaslayarak, "Eski dostlarının sana çok selamı var," dedi yayvan yayvan.

Amren'in yüzü gerildi. Dikkat kesilen Nesta bir ona, bir ötekine bakıyordu. Yüzümüzü okuyordu. Özellikle cıvalı gözleri girdap gibi dönen Amren, "Neden gittiniz?" diye sorduğunda.

Ağzımı açtım ama Lucien'in altın gözü gözüme takılınca...geri kapattım.

Bu tereddüdüm endişemi belli etmiş olmalıydı.

Lucien izin isteyerek odasına çekilirken dişlerini sıkışında bir içerleme seziliyordu. İçerleme – ve belki de hayal kırıklığı. Bunu aklımdan çıkardım. Ve bunun midemde yarattığı etkiyi.

Lucien gidince, "Oymacı'ya birkaç sorumuz vardı," diye açıkladı Cassian. Ardından kesik bir gülümseme. "Ve sana da birkaç sorumuz olacak."

Amren'in dumanlı gözleri çakmak çakmak oldu. "Oymacı'yı uzun edeceksiniz."

"Evet," dedim basitçe. Tek canavarlık bir ordu.

"Bu imkânsız."

Rhys, sakin bir sesle, "*Senin* oradan kaçtığını hatırlatırım, tatlı Amren," diye itiraz etti. "Ve özgür kaldığını. Demek ki olabiliyormuş. Belki sen bize bunu nasıl başardığını anlatabilirsin."

Cassian'ın Nesta'ya yakın olmak için kapıya yanaşması gözümden kaçmadı. Onu buradan çıkarmak için pozisyon alıyordu. Olur da Amren sohbetin gittiği yerin ya da odadaki mobilyaların canı cehenneme derse diye.

Ve Rhys de aynı nedenle Amren'in diğer tarafına geçerek onun dikkatini hem benden hem de kıvrak vücudundaki tüm kaslar tetikte olacak şekilde arkamızda bekleyen Mor'dan uzaklaştırdı.

Cassian Nesta'ya bakıyordu, hem de öyle ısrarla bakıyordu ki ablam sonunda yüzünü ona döndü. Göz göze geldiler. Cassian başını eğdi – hafifçe. Sessiz bir emir.

Nesta beni hayretler içinde bırakan bir şey yaptı: Emre itaat ederek usulca Cassian'ın yanına sokuldu. Bu sırada Amren nihayet Rhys'e cevap verdi. "Hayır."

"Bir rica değildi," dedi Rhys.

Eşim bir keresinde Amren'in birkaç yıl öncesine kadar kendisine soru sorulmasına bile izin vermediğinden bahsetmişti. Ama şimdi ona böyle emretmek, onu böyle zorlamak...

"Feyre ve Cassian gidip Kemik Oymacısı'yla konuştular. Bize hizmet etme, bizim için Hybern'le savaşma karşılığında Ouroboros'u istiyor. Ama bize onu nasıl çıkaracağımızı söylemelisin." Benimle veya Rhys'le yapacağı bir pazarlık Oymacı'yı davamıza sadık tutmaya yetecekti.

"Başka?" Amren'in sesi aşırı sakin, aşırı sevimliydi.

"Bütün bu hengâmeyi atlattığımızda," dedi Rhys, "aylar önce sana verdiğim söz hâlâ geçerli olacak. Nefesler Kitabı'nı kullanarak eve dönebilirsin. Eğer istersen."

Amren başını kaldırıp Rhys'in gözlerinin içine baktı. Ortalık o kadar sessizdi ki oturma odasının şömine rafında duran saatin

tik-takları duyulabiliyordu. Ve onun da arkasında, bahçedeki çeşmenin sesi.

"Köpeğini geri çek," dedi Amren tehditkâr bir ses tonuyla.

Çünkü Amren'in arkasındaki köşede gizlenen karaltı... Azriel'di. Yaralı eliyle Doğrucu'nun obsidiyen sapını kavramıştı. Hareket ettiğini hiç fark etmemiştim ama büyük ihtimalle diğerlerinin gözünden kaçmamıştı.

Amren ona dişlerini gösterdi. Azriel'in güzel yüzünde en ufak bir kıpırtı olmadı.

Rhys yerinden kıpırdamadan, "Neden bize söylemiyorsun?" diye sordu.

Cassian gelişigüzel bir hareketle Nesta'yı arkasına çekerken parmakları siyah elbisenin eteğine takıldı. Ablamı Amren'in yolunun üstünden çekmek istiyormuş gibiydi. Nesta ayak parmaklarının üzerinde yükselerek Cassian'ın omzunun üstünden baktı.

Amren, "Çünkü bu evin altındaki kayaların kulakları var," dedi. "Rüzgârın kulakları var. Hepsi dinliyor ve bunu rapor edecek olurlarsa... Hatırlayacaklar, Rhysand. Artık ellerinde olmadığımı. Beni tekrar o karanlık çukura koymalarına izin veremem."

Etrafımıza bir kalkan çekildiğini hissettiğimde kulaklarım uğuldadı. "Artık bu odadakilerden başka hiç kimse seni duyamaz."

Amren'in bakışları oturma odasındaki sehpada bırakılan kitaplara yöneldi.

Kaşları birbirine yaklaştı. "Bir şeylerden vazgeçmeliydim. *Kendimden* vazgeçmeliydim. Yürüyüp gitmek için tamamen farklı bir birine, Zindan'ın tanımayacağı birine dönüşmeliydim. Bu yüzden, ben...ben...kendimi bu bedene bağladım."

Konuşurken bu kadar bocaladığını hiç duymamıştım.

Rhys, "Seni başka birinin bağladığını söylemiştin," diye sorguladı dikkatle.

"Yalan söyledim – yaptığım şeyi gizlemek için. Kimse öğrenemesin diye. Zindan'dan kaçmak için kendimi ölümlü yaptım. Yani, eskisi kadar ölümsüz...ama eski halimle kıyaslanınca ölümlü. Eski

halim demişken... Sizin hissettiğiniz şekilde hissetmiyordum. Şu anda hissettiğim şekilde. Bazı şeyler vardı -sadakat, gazap, merak- ama tüm duygu tayfı değil." Yine uzaklara dalıp gitti. "Bazılarına göre, kusursuzdum. Pişmanlık duymazdım, yas tutmazdım – ve acı...hiç acı çekmezdim. Ama yine de...yine de kendimi *burada* buldum, çünkü diğerleri gibi değildim. Fazla meraklıydım. Fazla sorgulayıcı. Göklerin yırtıldığı gün...merakıma yenik düştüm. Erkek kardeşlerim ve kız kardeşlerim hemen *kaçtılar*. Hükümdarımızın emri üzerine ikiz şehirleri harabeye çevirmiş, yerle bir etmiştik ama onlar göklerdeki yırtığı görür görmez *kaçtılar*. Ben bakmak istedim. İstedim. İstek gibi bencilce şeyleri hissetmek için doğmamış, bunun için büyütülmemiştim. Sürüden ayrılan, önce kendi ihtiyaçlarını karşılamayı öğrenen türdeşlerimin başına gelenleri görmüştüm. Hissetmeye...başlamışlardı. Yine de göklerdeki o yırtıktan geçtim. Ve işte, buradayım."

"Ve Zindan'dan çıkmak için tüm bunlarda vazgeçtin?" diye sordu Mor usulca.

"Onurumu bıraktım. Kusursuz ölümsüzlüğümü. Bunu yaptığım anda...acıyı hissedeceğimi biliyordum. Ve pişmanlığı. İsteyecektim ve bu isteklerle yanıp tutuşacaktım. Dibe...vuracaktım. Ama ben...orada kilitliyken...umurumda değildi. Rüzgârı yüzümde hissedemiyor, yağmurun kokusunu alamıyordum... Bunların nasıl hissettirdiğini bile hatırlayamıyordum. Gün ışığını unutmuştum."

Mor dikkatini Azriel'e çevirdi. Gölgeokuyanın etrafındaki karanlık dağılırken anlayışla dolu gözleri ortaya çıktı. *Kilitli kalmak.*

"Böylece kendimi bu vücuda bağladım. Onurumun közünü kalbimin derinliklerine gömdüm. Beni ben yapan her şeyden vazgeçtim. Hücremin kapısı...açılıverdi. Ben de elimi kolumu sallayarak çıktım."

Onurun közü... Derinlerde hâlâ için için yandığını ancak gri gözlerindeki dumandan anladığımız o köz.

"Oymacı'yı serbest bırakmanızın bedeli bu," dedi Amren. "Onu bir vücuda bağlamak zorunda kalacaksınız. Onu bir... Ulu Peri

yapmak zorunda kalacaksınız. Ama böyle bir şeyi kabul edeceğini sanmam. Hele de Ouroboros olmadan."

Sessiz kaldık.

"Gitmeden önce bana sorsaydınız," diye devam ederken sesi yeniden sertleşti, "kendinizi boşuna yormayın derdim."

Rhysand yutkundu. "Peki bu bağı – çözebilir misin?"

"Kendim yapamam."

"Yapabilseydin ne olurdu?"

Amren uzun uzun Rhysand'a baktı. Sonra bana. Cassian'a. Azriel'e. Mor'a. Nesta'ya. Sonunda tekrar eşime döndü. "Sizi hatırlamazdım. Hiçbirinizi gözüm görmezdi. Ya sadece basar giderdim ya da hepinizi lime lime ederdim. Şu anda hissettiğim şeyler... bana yabancı olurdu, esamesi bile okunmazdı. Bütün benliğim, bu vücut...tarihe karışırdı."

"Eskiden *neydin*?" diye fısıldadı Nesta. Cassian'ın arkasından çıkıp yanında durdu.

Amren siyah inci küpelerinden biriyle oynadı. "Bir elçi. Bir asker-katil. Genç bir dünyayı yöneten gazap dolu bir tanrının emir eri."

Diğerlerinin zihninde mayalanan soruları hissedebiliyordum. Rhys'in gözleri bu sorularla parıldıyordu.

"İsmin Amren miydi?" diye sordu Nesta.

"Hayır." Amren'in gözlerindeki duman girdaplandı. "Bana hangi ismi verdiklerini hatırlamıyorum. Amren'i kullandım çünkü – uzun hikâye."

Anlatması için yalvaracaktım ama yumuşak ayak sesleri duyuldu ve...

"Ah!"

Elain sıçradı – hem de öyle bir sıçradı ki bizi duyamadığını anladım. Sesin dışarıya gitmesini engelleyen kalkan yüzünden bizim burada olacağımızı hiç düşünmemişti.

Kalkan hemen kayboldu. Ama ablam merdivenlerin yanında kaldı. Kendini frenlediği sırada parmaklarını geceliğinin üstün-

deki uçuk mavi ipek şala geçirmişti.

Hemen yanına gittim. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Hayır. Ben...ben uyuyordum ama...bir ses..." Başını iki yana salladı. Üzerimizdeki resmi kıyafetlere, başımdaki taca, Rhysand'ın başındaki taca şaşkınlıkla baktı. "Sizi duymadım."

Azriel öne çıktı. "Ama başka bir şey duydun."

Elain başıyla onaylayacak gibi oldu ama hemen vazgeçti. "Her halde rüyaydı," diye mırıldandı. "Sanırım bu günlerde sürekli rüya görüyorum."

"Gel de sana bir bardak sıcak süt getireyim." Onu oturma odasına yönlendirmek için elimi bileğine koydum.

Ama Elain elini çekip merdivenlere yöneldi. İlk basamakları tırmanırken, "O kadını duyabiliyorum," dedi. "Ağlıyor."

Merdivenin tırabzan direğini tuttum. "Hangi kadın?"

"Herkes onun öldüğünü düşünüyor." Elain tırmanmaya devam etti. "Ama yaşıyor. Sadece...farklı. Değişmiş. Benim gibi."

"Kim?" diye zorladım.

Ama Elain sırtına dökülen şalla birlikte yoluna devam etti. Nesta Cassian'ın yanından ayrılıp benim yanıma geldi. İkimiz de küçük nefesler alıp bir şeyler demeye hazırlandık, gerçi ne diyeceğimizi bilmiyorum ama...

Azriel, "Ne gördün?" diye sorduğunda irkilmemek için kendimi zor tuttum. Diğer yanımda bitmişti ve hareket ettiğini bile fark etmemiştim. Bir kez daha.

Elain merdivenin yarısında durdu. Yavaşça dönüp Azriel'e baktı. "Yaşlılıktan kırışmış genç eller gördüm. Oniks taşından bir sandık gördüm. Bir ateş tüyünün karın üstüne düşüp erittiğini gördüm."

Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Göz ucuyla Nesta'ya bakınca onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. Gördüğünü.

Delilik. Elain bal gibi delirmiş olabilirdi.

"Kızgındı," dedi Elain usulca. "Ona ait bir şeyi aldıkları için çok ama çok kızgındı. Ceza olsun diye onlardan bir şey aldı."

Hiçbir şey demedik. *Ne* diyeceğimi bilmiyordum – ne soracağı-
ne isteyeceğimi. Eğer Kazan ona *da* bir şeyler yaptıysa...
Azriel'e dönüp ellerimi iki yanıma açtım. "Bu da *ne* demek olu-
yor?"
Ablamın aşırı cılız bedenine bakakalan Azriel'in ela gözleri çal-
kalandı. Ve tek kelime etmeden yabalayıverdi. Mor gözünü onun
geride bıraktığı boşluktan alamadı.

Diğerleri gidene kadar bekledim. Cassian ve Rhys ismi olup cis-
i olmayan ittifak olasılıklarına kafa yormak için sıvıştıktan,
Mor da *kendince* bu şehirdeki huzur dolu son günlerin tadını çı-
karmak için, sesinde hâlâ hissedilen bir kırgınlıkla kendini dışarı
attıktan sonra, oturma odasında Nesta'yı sıkıştırdım.
"Oyuk Şehir'de Amren'le neler yaptınız? Hiç bahsetmedin."
"İyiydi."
Dişlerimi sıktım. "Neler yaptınız?"
"Beni hazinelerle dolu bir odaya götürdü. Tuhaf eşyalar. Bir-
kaçı..." Elbisesinin dar kol ağzını çekiştirdi. "Birkaçı bize *zarar
vermek* istedi. Sanki canlıydılar, bilinçliydiler. Tıpkı...tıpkı duvar
hakkında bize yutturulan o hikâyelerdeki ve yalanlardaki gibi."
"Sen iyi misin bari?" İkisinde de bir hasar görmemiştim ve ikisi
de bu yönde bir izlenim bırakacak şekilde konuşmamıştı...
"Davetsiz misafirleri geri püskürtmek için tasarlanmış bir
büyü türüyle ilgili eğitim tatbikatı yaptık." Ezberlenmiş sözcükler.
"Duvardakine benzer bir büyüyle. Benden savunmalarda gedik aç-
mamı, zayıflıkları bulmamı istedi."
"Ve onarmayı?"
"Sadece zayıflıkları bulmayı. Onarmak başka bir şey." Şömi-
nenin önündeki masada açık bırakılan kitaplara doğru bakarken
gözleri uzaklara daldı.
İç çektim. "Hiç olmazsa bu yolunda gitmiş desene."
O gözler tekrar jilet gibi keskinleşti. "Çuvalladım. Her seferin-
de. Yani, hayır. Yolunda gitmedi."

Ne diyeceğimi bilemedim. Sempati göstereyim desem büyük ihtimalle azar işitirdim. Bu yüzden rotamı değiştirdim. "Elain'le ilgili bir şeyler yapmalıyız."

Nesta kabardı. "Peki, tam olarak, nasıl bir çözüm öneriyorsun acaba? Eşinin onun zihnine girip ne var ne yok diye karıştırmasına izin mi vereceksin?"

"Bunu asla yapmam. Rhys'in...bu tür şeyleri iyileştirebildiğini bile sanmıyorum."

Nesta karartılmış şöminenin önünde ileri geri yürüdü. "Her şeyin bir bedeli var. Belki onun gençliğinin ve ölümsüzlüğünün bedeli aklının bir kısmını yitirmesidir."

Dizlerim öyle fena titredi ki kendimi kırlentli kanepeye bıraktım. "Peki senin bedelin neydi?"

Nesta gezinmeyi bıraktı. "Benim tırnağıma zarar gelmemişken Elain'in acı çekmesini seyretmek olabilir."

Ayağa fırladım. "Nesta..."

"Zahmet etme." Merdivenlere hücum edince peşinden seğirttim. O sırada aşağıya inmekte olan Lucien onu görünce yüzünü buruşturdu.

Nesta yanından hışımla geçerken iyice yana çekilip yol verdi. Yüzünün halini görünce durdum ve oturma odasına geri döndüm.

En yakın sandalyeye kendimi bırakırken kumaş tenimi sıyırınca siyah elbisemin hâlâ üzerimde olduğunu fark ederek şaşırdım. Oyuk Şehir'den geleli ne kadar olmuştu? Yarım saat? Daha az? Zindan'a daha bu sabah mı gitmiştik?

Günler geçmiş gibiydi. Başımı sandalyenin nakışlı sırtlığına dayadım ve Lucien'in en yakın kanepenin silindirik koluna tünemesini izledim. "Uzun bir gün müydü?"

Homurdanarak onayladım.

Metal gözü kısıldı. "Zindan'ın da bir masal olduğunu sanırdım."

"Eh, pek değil."

Ses tonumu tarttıktan sonra kollarını kavuşturdu. "Bırak bir şey yapayım. Elain için. Her şeyi duydum – odamdan. Olup biten

her şeyi. Bir şifacı getirip baktırsanız hiç fena olmaz. Hem bedenen, hem ruhen."

O kadar yorgundum ki konuşacak gücü zar zor toparladım. "Kazan'ın onu çıldırttığını mı düşünüyorsun?"

"Berbat bir dönemden geçtiğini düşünüyorum," diye cevap verdi dikkatle. "Ve en iyi şifacınıza onu detaylı bir şekilde muayene ettirmenizin hiçbir zararı olmaz."

Yüzümü elimle ovaladım. "Pekâlâ." Nefesim ağzımdan çıkan her kelimede tökezliyordu. "Yarın sabah." Başımı hafifçe eğip kaldırdıktan sonra gücümü toplayarak sandalyeden kalktım. Ağırlık – üstümde kadim bir ağırlık vardı. Kafayı bir vursam yüz yıl uyuyacakmışım ama bu bile yeterli gelmeyecekmiş gibi bir ağırlık.

Eşikten geçip antreye adım attığımda, Lucien "Lütfen beni haberdar et," dedi. "Şifacı ne söylerse. Ve eğer – eğer herhangi bir şekilde bana ihtiyacın olursa."

Kelimeler birden beni terk edince, son bir kez başımı indirip kaldırarak cevapladım.

Nesta'nın kapısından geçerken hâlâ uyumadığını biliyordum. Ve Ulu Peri kulakları sayesinde az önce Lucien'le yaptığımız sohbetin her kelimesini duyduğunu.

Ve Elain'in kapısını dinlediğimi, kapısını bir kez tıklattığımı, ardından kapıyı açıp onu uyurken bulduğumu ve nefeslerini dinlediğimi.

Rhysand'ın favori şifacısı Madja'ya ertesi gün sabah on birde gelmesi için çağrı yaptım. Neden, kim veya ne diye açıklama yapmadım. Sonra odama gittim, çarşafların üzerine kıvrıldım ve ağladım.

Neden ağladığımı gerçekten bilmiyordum.

Güçlü, geniş eller omurgamdan aşağıya kayarken gözlerimi açtığımda, odayı zifiri karanlık içinde ve Rhysand'ı yanımdaki şilteye tünemiş halde buldum. "Yiyecek bir şeyler ister misin?" Sesi yumuşaktı – ve ikircikli.

Başımı yastıktan kaldırmadım. "Üzerimde yine bir ağırlık hissediyorum," diye fısıldarken sesim çatladı.

Rhys hiçbir şey demeden beni kucakladığı gibi kendine çekti. Ceketi hâlâ üstündeydi, Cassian'la konuşmaktan yeni dönmüş gibi.

Karanlıkta, kokusunu içime çektim, sıcaklığının tadını çıkardım. "Sen iyi misin?"

Rhys uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Hayır," dedi.

Kollarımı beline dolayıp sıkı sıkı sarıldım.

"Başka bir yol bulmalıydım," dedi.

Parmaklarımı ipek saçlarına daldırdım.

"Eğer..." diye mırıldandı. Sonraki kelimeyi yutuşunu duydum. "Eğer bu eve gelecek olsaydı..." Kimi kastettiğini biliyordum. "Onu öldürürdüm. Ağzını açmasına bile izin vermezdim. Öldürürdüm."

"Biliyorum." Ben de aynısını yapardım.

"Kütüphanede sormuştun," diye fısıldadı. "Neden...neden her şeyi kendi üstüme almayı tercih ediyorum diye. Nedeni bu gece. Nedeni Mor'un *gözyaşlarını* görmek. Yanlış bir seçim yaptım. İçine düştüğümüz bu bok çukurundan çıkmak için farklı bir yol bulmaya çalıştım." Ve bu süreçte bazı şeyler kaybetmişti. *Mor* bu süreçte bazı şeyler kaybetmişti.

Sessizlik içinde dakikalarca birbirimize sarıldık. Saatlerce. Karanlıkta tek vücut olmuş iki ruh. Kalkanımı indirip onu tamamen içeri aldım. Zihni benim zihnimin etrafına kıvrıldı.

"Bakmayı göze alır mıydın?" diye sordum. "Ouroboros'a?"

Rhys bana daha sıkı sarılırken, "Henüz değil," demekle yetindi. "Henüz değil."

28.

BÖLÜM

Ertesi sabah bütün irademi kullanarak kendimi yataktan kazıdım.

Amren Oymacı'nın kendini bir Ulu Peri bedenine bağlamayacağını söylemişti – daha doğrusu, *iddia etmişti.*

Ama denemekten zarar gelmezdi. Eğer direnmemiz için, Rhys'in kendini feda etmesini engellemek için bize en ufak bir şans verecekse...

Uyandığımda Rhys çoktan gitmişti. Dişlerimi sıkarak deri kıyafetlerimi giydikten sonra Rüzgâr Evi'ne yabaladım.

Evin etrafındaki koruma büyülerine ulaştığımda kanatlarım hazırdı ve düzgünce süzülerek zirvedeki açık hava idman sahasına doğru inişe geçmeyi başardım.

Cassian elleri belinde beni bekliyordu. Onun bakışları altında alçaldım, alçaldım, alçaldım...

Fazla hızlı. Yeri pas geçen ayaklarım beni zıplattı, zıplattı, zıplattı...

"Geri katla..."

Cassian uyarmak için çok geç kalmıştı.

Yüzüm kızıl kayalara geçmeden önce kırmızı bir kalkana tos-

ladım. Ardından kontrol edemediğim kanatlarım yüzünden bir küfür savurarak geriye doğru sendelerken avuçlarım da gururum kadar yanıyordu. Cassian kendini tutamayıp kıs kıs gülerken omuzları titredi. Ortaparmağımı göstererek karşılık verdim.

"Böyle bir inişe hazırlanırken pistin yeterli olduğundan emin ol."

Somurttum. "Dersimi aldım."

"Ya da yana manevra yap ve havada daireler çizerek yavaşla."

"Anladık."

Cassian ellerini kaldırdı. Kanatlarımı yok edip ona doğru yaklaşmamı seyrederken neşesi kayboldu. "Bugün sert mi gitmek istersin, yoksa hafiften almak mı?"

Duygu akışlarındaki oynamaları fark etmesi için diğerlerinin Cassian'a benim kadar prim verdiklerini sanmıyordum. Sanırım lejyonlara kumanda edebilmek için bu tür şeyleri okuyabilmesi, askerlerinin ve düşmanlarının güçlü, kırıcı ya da kırılgan olup olmadıklarını anlayabilmesi gerekiyordu.

Şu anda bataklıktan farkı olmadığını hissettiğim kalbimi dinledim ve "Sert," dedim. "Buradan giderken elim ayağım tutmasın istiyorum." Deri ceketimi çıkarıp beyaz gömleğimin kollarını katladım.

Cassian yüzümü okumaya çalışır gibi dik dik baktı. "Bana da yardımcı oluyor – fiziksel aktivite, idman." Ben gerinme hareketleri yaparken o da omuzlarını çevirdi. "Odaklanmama ve kendime yoğunlaşmama hep yardımcı olur. Ve dün geceden sonra..." Siyah saçını bağladı. "Buna kesinlikle ihtiyacım var."

Bacağımı arkamda ikiye katlayınca gerilen kaslarım isyan etti. "Sanırım bununla başa çıkmanın daha rezil yöntemleri de vardır."

Yamuk yumuk bir gülümseme. "Elbette var."

Sonraki dersin içeriği, rüzgârın ortasında dikilip Azriel'in yatay ve dikey hava akımları hakkında, sıcak ve soğuğun rüzgârın şiddetini ve hızını nasıl şekillendirdiği hakkında verdiği bilgileri ezberlemekten ibaretti. Azriel ders boyunca sessiz ve uzaktı. Hem de kendi standartlarına göre.

Dün gece ortadan kaybolduktan sonra Mor'la konuşup konuşmadığını sormak gibi hata yapmıştım.

Hayır, konuşmamıştı. Ve hepsi bu kadardı.

Ama elini yanına salarak parmaklarını kasıp gevşetmişti. Sanki toplantıda dokunuşundan kaçan o ellerin parmaklarında bıraktığı hissi hatırlamış gibi. Tekrar tekrar. Ona doğru bir karar verdiğini söylemeye, kendi kendini yiyip bitirmektense Mor'la konuşması gerektiğini söylemeye cesaret edememiştim.

Saatler sonra kasaba evine döndüğümde hakikaten hiçbir yerim tutmuyordu. Mor'u yemek masasında, yolu üzerindeki bir fırından aldığı kocaman bir pastayı hapur hupur götürürken buldum.

"Bir at sürüsünden çifte yemiş gibi görünüyorsun," dedi dolu ağzıyla.

"İyiyim," dedikten sonra pastanın kalanını elinden kapıp bitirdim. Öfkeyle ciyakladı ama parmağını şıklatınca cilalı masanın üzerinde, koridorun diğer ucundaki mutfakta hazırlanmış bir kavun tabağı belirdi.

Tabağın altında farklı renklerdeki kâğıtlardan oluşan bir mektup yığını vardı. Dudaklarımdaki kırıntıları silerken, "Onlar nedir?" diye sordum.

Şirin bir edayla, "Yüce Lordlardan gelen ilk cevaplar," diyerek çatalını yeşil meyve dilimlerinden birine sapladı ve bir ısırık aldı. Dün geceki öfke ve korkunun yerinde yeller esiyordu.

"İç acıcı şeyler mi bari?"

"İlk mesaj Helion'dan. Tüm o iğnelemelerin arasında, sanırım toplantıya katılmaya niyetli olduğunu söylüyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

Mor omuz silkti. "Bizi endişelendiren Helion değil. Diğer ikisi..." Kavunu şapır şupur çiğneyerek yuttu. "Thesan toplantı gerçekten tarafsız ve güvenli bir yerde yapılmadığı sürece gelmeyeceğini söylüyor. Kallias... Dağın Altı'nda yaşananlardan sonra hiçbirimize tam olarak güvenmiyor. Silahlı muhafızlar getirmek istiyor."

Gün, Şafak ve Kış. En yakın müttefiklerimiz. "Diğerlerinden haber yok mu?" diye sorarken midem kasıldı.

"Hayır. Bahar, Güz ve Yaz henüz cevap göndermedi."

"Toplantıya fazla bir süre kalmadı. Ya cevap bile vermezlerse?" Eris'in sözünü tutup tutamayacağını, babasını önce toplantıya sonra da davamıza katılmaya ikna edip edemeyeceğini merak ettim ama bunu dillendirmeye yüreğim yetmedi. Mor'un yüzüne tekrar renk gelmişken yapamadım.

Mor bir dilim kavun daha aldı. "O zaman bir karar vermek zorunda kalırız: Ya Rhys'le ben gidip enselerinden tuttuğumuz gibi toplantıya getiririz ya da toplantıyı onlarsız yaparız."

"İkinci seçeneği tercih ederim." Mor kaşlarını kaldırdı. "İlk seçenek sağlam bir ittifak kurmaya yarayacakmış gibi durmuyor," diye açıkladım."

Gerçi Tarquin'in -bize açıkça kan güderken bile- henüz cevap vermemiş olması şaşırtıcıydı. Tanıştığım ve hâlâ büyük bir saygı beslediğim adam şüphesiz Hybern'e karşı bizimle ittifak yapmak isterdi. Elbette artık Rhys'le benim haritadan silinmemi garanti altına almak için *onlarla* birlik olmak istemiyorsa.

Mor, "Göreceğiz," diye kesip attı.

Burnumdan derin bir nefes verdim. "Dün gece hakkında..."

"Sorun değil. Bir şey yok." Konuşma hızı tam tersini söylüyordu.

"Bir şey var ve bir şey varmış gibi hissetmek en doğal *hakkın*."

Mor elleriyle saçlarını havalandırdı. "Öyle olsa bile bunun savaşı kazanmamızda bir faydası olmaz."

"Hayır. Ama... Ne desem bilemiyorum."

Mor pencereden dışarıya uzun uzun baktıktan sonra, "Rhys'in bunu neden yaptığını anlıyorum," dedi. "İçinde bulunduğumuz durumu. Eris... Nasıl biri olduğunu sen de biliyorsun. Ve eğer senin yeteneklerini babasına ispiyonlamakla tehdit ediyorsa... Göklerdeki Ana, Beron'un senin peşine düşmesini engellemek için *ben de* Eris'le aynı pazarlığı yapardım." Bunu duyunca içimdeki sıkıntı biraz hafifledi. "Sadece... Babam biliyor. Bu yeri duyduğundan

beri benim için ne anlam ifade ettiğini biliyor. Bu savaşta bize destek vermek için başka hiçbir fiyatı kabul etmezdi. Hiçbirini. Rhys bunu da biliyordu. Babam tümden Velaris'e yüklenmesin diye Eris'i işin içine sokarak ağzına bir parmak bal çalmak istedi."

Kaşlarımı kaldırıp bir cevap bekledim.

"Konuştuk – Rhys ve ben. Bu sabah. Cassian senin kıçını tekmelerken."

Pıskırarak güldüm. Olayın dışında kalma kararımı biraz zorlayarak, "Peki Azriel?" diye sordum.

Mor kavun dilimleriyle oynamayı sürdürdü. "Az... Eris onu bulduğunda çok zor bir karar verdi. O..." Dudağını ısırdı. "Neden benim tarafımı tutmasını bekledim, neden hiç beklemediğim yerden darbe yemiş gibi hissettim bilmiyorum." Bunu Azriel'e söylemesini önerecektim ama dilimi tuttum. Mor omuz silkti. "Sadece...hazırlıksız yakalandım. Ve bu anlaşma maddelerinden hiçbiri beni mutlu etmeyecek. Ama yine de bunun canımı sıkmasına izin verirsem...babam kazanır, Eris kazanır, onlar gibi olan bütün erkekler *kazanır*. Benim neşeme, hayatıma ve sizinle kurduğum ilişkilere darbe vurmalarına izin verirsem." Tavana bakıp iç çekti. "Savaştan nefret ediyorum."

"Al benden de o kadar."

"Sadece ölüm ve dehşet yüzünden değil," diye açıkladı. "Aynı zamanda bize yaptıkları yüzünden. Böyle kararlar yüzünden."

Başımla onaylarken bile söylediklerini yeni yeni kavrıyordum. Seçimler ve bedeller.

Konuşmak için ağzımı açtığım sırada birisi ön kapıyı tıklattı. Antrenin diğer ucuna, oturma odasındaki saate baktım. Elbette. Şifacı.

Bu sabah Elain'e saat on birde Madja'nın onu görmeye geleceğini söylemiş ve ikircikli bir cevap almıştım. Doğrudan reddetmesinden iyiydi, galiba.

"Kapıya bakacak mısın, yoksa benim mi bakmam gerekir?"

Mor'un sorusundaki ince göndermeye ortaparmak işareti ya-

parak karşılık verdim ama masadan kalkarken arkadaşım elimi yakaladı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa...burada olacağım."

Mor'a küçük, minnet dolu bir gülücük verdim. "Ben de aynı şekilde."

Derin bir nefes alıp kapıya doğru giderken Mor hâlâ bana gülümsüyordu.

Şifacı hiçbir şey bulamadı.

Ona inandım, çünkü Madja şu ana kadar gördüğüm Ulu Periler içinde, esmer teni yaşlılıktan kırışmış, saçları mısır püskülü gibi seyrelmiş birkaç kadından biriydi. Yaşına rağmen kahverengi gözleri hâlâ keskindi ve samimi bir ışıkla parlıyordu. Üstelik yatakta sessizce ve sabırla uzanan Elain'i muayene ederken elleri hiç titrememişti.

Üzerinden buram buram yayılan tatlı ve yatıştırıcı büyü odayı doldururken ablamın başını nazikçe ellerinin arasına aldığında irkilmiştim ama Madja ince omzunun üzerinden bana bakarak muzipçe gülümsemiş ve sakin olmamı söylemişti.

Nesta bir köşede durup çıt çıkarmadan izlemekle yetinmişti.

Çok uzun gelen bir sürenin ardından Madja kapıya doğru imalı bir bakış fırlatıp Elain'e bir bardak çay getireceğini söylemiş, Nesta'yla benden kendisine eşlik etmemizi rica etmişti. İkimiz de davete icap ederek Elain'i güneşli odasında yalnız bırakmıştık.

Nesta, "*Hiçbir şeyi* yok da ne demek?" diye tısladığında yaşlı kadın tek elini korkuluktan ayırmadan basamakları iniyordu. İhtiyaç duyarsa elime uzanabilsin diye yanından ayrılmadım.

Sayısız yaralanma vakaları bir yana, Cassian'la Azriel'i de Madja'nın iyileştirdiğini kendime hatırlattım. Savaş yıllarında Rhys'in kanatlarını da o iyileştirmişti. Çok yaşlı görünüyordu ama ne enerjisinden, ne de hastalarına yardım etme konusundaki kararlılığından bir şüphem vardı.

Madja basamakları bitirene kadar Nesta'ya cevap vermeye te-

[illegible]etmedi. Lucien oturma odasında bizi bekliyor, Mor hâlâ ye[illegible]k odasında oyalanıyordu. İkisi de ayağa kalktı ama antrenin [illegible]arafındaki karşılıklı odalarda kalmaya devam ettiler.

Madja, önce Nesta'yı sonra da beni şöyle bir süzdükten sonra, "Yani, onda hiçbir sorun bulamadım," diye açıkladı. "Vücudu sağ[illegible]lam – aşırı cılız, daha iyi beslenmeye ve açık havaya çıkmaya ih[illegible]tiyacı var ama herhangi bir hastalığı yok. Zihnine gelince...oraya giremedim."

Afalladım. "Kalkanı mı var?"

Şifacı, "O Kazan tarafından yaratıldı," diye cevap verirken Nesta'yı tekrar tepeden tırnağa inceledi. "Siz geri kalanımız gibi değilsiniz. Kazan'ın kendi damgasını en derinlere vurduğu yerleri eşeleyemem." Yani zihnini. Ruhunu. Şifacı bakışlarıyla beni uyardı. "Bence siz de denemeseniz iyi olur, Leydim."

Nesta, "Hiçbir işaret olmasa da bir rahatsızlığı olduğunu düşünmüyor musunuz?" diye zorladı.

"Daha önce de travma kurbanları gördüm. Kardeşinizdeki belirtiler gözle görünmeyen bu hasarlarla birebir örtüşüyor. Öte yandan...benim aklımın ermediği bir şey tarafından yaratıldı. Bir rahatsızlığı var mı?" Madja kendi sorusu üzerine kafa yordu. "Bu *rahatsızlık* kelimesinden hoşlanmıyorum. Belki, farklılık denebilir. Ya da değişiklik."

"Peki ona nasıl yardım edebiliriz?" diye sordu Nesta dişlerinin arasından.

Yaşlı şifacı başıyla Lucien'i işaret etti. "O ne yapabilir bir bakın. Yolunda gitmeyen şeyleri hissedecek biri varsa, o da eşidir."

"Nasıl." Kelime yüksek sesle verilen bir emirden farksızdı.

Nesta'yı nazik olması için uyaracak oldum ama Madja küçük bir çocuğa hitap edercesine, "Eşlik bağı," diye açıkladı ablama, "ruhlar arasında bir köprüdür."

Bu ses tonu karşısında ablam kabardı ama Madja ön kapıya doğru topallamaya başlamıştı bile. Kapıya vardığında Lucien'e doğru döndü. "Bir fırsatını bulup onunla biraz otur. Sadece konuş

– dinle. Neler bulabiliyorsun bir bak. Ama sakın zorlama." Ardından kimsenin kendisini uğurlamasını beklemeden çıkıp gitti.

Nesta'nın üzerine yürüdüm. "Biraz *saygılı ol*, Nesta..."

"Başka bir şifacı çağır."

"Köpek gibi havlayıp evden kovasın diye mi?"

"Başka bir şifacı çağır."

Mor yanıltıcı bir sakinlikle bize doğru seğirtti ama Nesta'nın bakışlarını görünce yavaşlayıp durdu.

Lucien'e baktım. "Bir dener misin?"

Nesta hırladı. "*Sakın* aklından bile..."

"Sessiz ol," diye yapıştırdım.

Nesta şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Ablama dişlerimi gösterdim. "Bırak *denesin*. Herhangi bir sorun bulamazsa başka bir şifacı getirtiriz."

"Onu yaka paça aşağıya mı indireceksin?"

"Onu aşağıya davet edeceğim."

Nesta oturma odasının kemerli girişinden bizi seyretmeye devam eden Mor'a döndü. "Peki bu arada *sen* ne yapacaksın?"

Mor'un yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Feyre'nin yanında otururum. Gözümü üzerlerinden ayırmam."

Lucien kimsenin gözetlemesine gerek olmadığına dair bir şeyler mırıldanınca hepimiz ona dönüp kaşlarımızı kaldırdık.

Hemen ellerini kaldırdı ve elini yüzünü yıkamak istediğini söyleyerek koridora fırladı.

29.

BÖLÜM

Hayatım boyunca hatırladığım en sıkıntılı yarım saatti.

Mor ve ben cumba penceresinin önünde, üç Yüce Lord'tan gelen mektupların durduğu sehpanın iki yanındaki bir örnek sandalyelerde nane çaylarımızı yudumlayarak oturuyor ve yaz güneşiyle yıkanan sokağı, Ulu Peri ve sıradan peri çocuklarının ellerinde uçurtmalarla, flamalarla ve çeşit çeşit oyuncaklarla sağa sola koşturmalarını seyrediyormuş gibi yapıyorduk.

Harartılmış şöminenin önünde oturan Lucien ve Elain, aralarındaki çay servisine el sürmeden, sessizce oturuyorlardı. Lucien'e ablamın zihnine girmeye çalışıp çalışmadığını veya Rhys'in zihniyle benim zihnim arasındaki kara taşlı köprüye benzer bir bağ hissedip hissetmediğini sormayı göze alamıyordum.

Altlığının üzerinde tıngırdayan bir fincan sesi duyunca Mor'la birlikte göz ucuyla baktık.

Ablam fincanını kaldırmıştı ve Lucien'e hiç bakmadan çayını yudumluyordu.

Nesta'nın da antrenin karşısındaki yemek odasından boynunu uzatarak baktığından emindim.

Emindim, çünkü Amren gözünü onlardan ayırmamasını tembih etmişti.

Nesta'ya yemek masasında karşısına geçip oturmasını emrettikten sonra bana dönmüş ve Elain'le Lucien'in kendi zihinlerine duvarlar öreceğini söylemişti.

Amren'in Nesta'ya hissetmeyi ve içindeki delikleri bulup onarmayı öğrettiği türden duvarlar. Madem Kâbuslar Sarayı'ndaki zalim eşyalar karşısında ne yapması gerektiğini kavrayamamıştı, o halde daha farklı ve görünmeyen bir güçle pratik yapmayı deneyeceklerdi. Amren tüm büyülerin göz alıcı ve ışıl ışıl olmadığını ilan ettikten sonra beni yemek odasından kovalamıştı.

Oysa Elain'de herhangi bir büyü gücüne dair en ufak bir işaret görmemiş, duymamış veya hissetmemiştim. Ve ikisi ondan tam olarak ne tür bir şey bulup çıkarmaya çalışacaklarını söylememişti.

Evin dışında bir hareketlilik dikkatimizi çekince Keir'in lejyon komutanlarıyla yaptıkları ilk toplantıdan dönen Rhys'le Cassian'ın alçak bahçe kapısından girdiklerini gördük. Karanlıkgetirenler çoktan toparlanıp hazırlanmaya başlamışlardı. Dün hiç olmazsa bu yolunda gitmişti.

Bizim pencere önünde oturduğumuzu fark edince donup kaldılar.

Rhys'i bağ üzerinden, *İçeri gelmeyin,* diye uyardım. *Lucien Elain'in nesi olduğunu bulmaya çalışıyor. Bağ üzerinden.*

Rhys benim söylediklerimi aktarınca Cassian -tıpkı az önce Nesta'nın yaptığından emin olduğum gibi- boynunu uzatıp arkamızı kolaçan etti.

Elain bunu biliyor mu? diye sordu Rhys muzipçe.

Çay içmeye aşağıya davet ettik. Şimdi de çaylarımızı içiyoruz.

Rhys yeniden mırıldanarak söylediklerimi aktarınca Cassian bir kahkaha patlatıp sokağa geri döndü. Rhys ellerini cebine sokup biraz oyalandı. *Bir içki içecekmiş. Sanırım ona eşlik edeceğim. Hayatımdan endişe etmeden ne zaman dönebilirim acaba?*

Pencereden ortaparmak işareti yaptım. *Büyük, güçlü Illyria sa-*

başına bak sen.

Illyria savaşçıları ne zaman savaşacaklarını iyi bilirler. Ve Nesher şeyi atmaca gibi izlerken ve siz ikiniz akbabalar gibi daireler çizerken...bu savaştan kimin yara almadan kurtulacağını biliyorum.

Yeniden aynı işareti yaptım. Mor sohbetin konusu hakkında yeterince fikir sahibi olmuş olacak ki bana katıldı. Rhys usulca güldü ve eğilerek selam verdi.

Ağır ağır uzaklaşırken, *Yüce Lordlar cevap vermeye başladı,* dedim. *Gün, Şafak ve Kış geliyor.*

Biliyorum. Az önce Cresseida'dan aldığım habere göre Tarquin de gelmeyi düşünüyormuş.

Hiç yoktan iyidir. Bu fikrimi Rhys'e söyledim.

Başını geri çevirip gülümsedi. Çayın keyfini çıkar, seni kaynana kılıklı zorba.

Senin peşine de kaynana kılıklı birini takarsam görürsün.

Evde dördünüz varsınız ya zaten.

Ben gülümseyerek karşılık verirken Rhys bahçe kapısında bekleyen arkadaşının yanına gitti. Cassian bu kısa gecikmeyi fırsat bilerek kanatlarını açmıştı ve bu kanatlara hayran hayran bakan yarım düzine kadar çocuğu eğlendiriyordu.

Amren diğer odada, "*Odaklan,*" diye tıslayınca yemek masası zangırdadı.

Sesten ürkmüş gibi görünen Elain fincanını alelacele sehpaya bırakıp ayaklandı.

Lucien de ayağa fırladı. "Affedersin."

"O...o da neydi?"

Mor elini dizime koyup benim de ayağa kalmamı engelledi.

"Bu...bir çekiştirmeydi. Bağ üzerinden."

Amren, "*Sakın,*" diye azarladı. "Seni aptal kız."

Ardından Nesta kapı ağzında belirdi. "Ne yaptın sen?" Kelimeler bıçak kadar keskindi.

Lucien önce ona, sonra bana baktı. Çenesinde bir kas seyirdi.

"Hiçbir şey," dedikten sonra yeniden eşine döndü. "Üzgünüm – eğer bu seni rahatsız ettiyse."

Elain yan yan büyük ablama, patladı patlayacakmış gibi görünen Nesta'ya doğru ilerdi. "Çok...tuhaf bir histi," diye fısıldadı. "Sanki kaburgama bağlı bir ipi çekmişsin gibi."

Lucien ellerini iki yana açtı. "Affedersin."

Elain uzun uzun ona baktı. Ardından yüzündeki canlılık tekrar kaybolurken başını iki yana salladı ve Nesta'ya dönerek, "İkiz kuzgunlar geliyor," dedi. "Biri siyah, biri beyaz."

Nesta yıkılmışlığını gizlemeyi başardı. Kederini. "Sana ne getireyim, Elain?"

Bu ses tonunu sadece Elain'le konuşurken kullanıyordu.

Ama Elain tekrar başını iki yana salladı. "Gün ışığı."

Nesta onu koridora, güneşli arka bahçeye yönlendirirken benden tarafa öfkeli bir bakış fırlattı.

Lucien cam kapının açılıp kapanmasını bekledikten sonra derin bir nefes koyverdi.

Bizden çok kendi kendisiyle konuşuyormuş gibi, "Bir bağ var," dedi. "Gerçek bir ip."

"Ve?" diye sordu Mor.

Lucien iki elini birden uzun kızıl saçlarına daldırdı. Teni artık daha koyuydu: Eris'in soluk benziyle kıyaslandığında esmer bile sayılabilirdi. "Ve ipin diğer tarafına ulaştığım anda benden kaçtı."

"Bir şey hissettin mi?"

"Hayır – vaktim olmadı. *Onu* hissettim ama..." Yanakları kızardı. Hissettiği şey, tam olarak ne olduğunu bilmesek de bizim aradığımız şey değildi.

"Tekrar deneyebiliriz," diye önerdim. "Başka bir gün."

Lucien başıyla onaylasa da ikna olmuşa benzemiyordu.

Amren yemek odasından çemkirdi. "Birisi gidip büyük ablanı geri getirsin. Ders daha bitmedi."

İç çektim. "Tamam, Amren."

Lucien'in dikkati arkama, farklı kâğıt türleri ve el yazılarıyla

düzenlenmiş mektuplara kaydı. Altın gözü kısıldı. Tamlin'in elçisi olarak bunların ne olduğunu hemen anlamıştı. "Dur tahmin edeyim. Evet dediler ama toplantı yeri başınızı ağrıtıyor."

Mor alnını kırıştırdı. "Bir önerin var mı?"

Lucien kahverengi bir deri iple saçlarını arkasından bağladı. "Bir haritanız var mı?"

Kaçılan Nesta'yı geri getirme işi bana kalmıştı.

"O çam ağacı az önce orada değildi."

İki gün sonra, saçımdan ve ceketimden çam iğneleri ayıklarken, büyük bir kayanın üzerinde oturup beni izleyen Azriel kıs kıs güldü. "Ebatlarını dikkate alırsak, en azından...iki yüz yıldır orada durduğundan eminim."

Üzerimdeki ağaç kabuklarını zedelenmiş gururumla birlikte silkeleyerek somurttum.

Mor'un öfkesine ve reddedişine maruz kaldıktan sonra başlayan o soğuk tavrı, o mesafeli duruşu...gitmişti. Bunun sebebi ya Mor'un dün geceki akşam yemeğinde -sessizce affeder gibi- onun yanında oturmayı tercih etmesiydi ya da bunu üzerinden atmak biraz zaman almıştı o kadar. Gerçi Azriel'i ne zaman Mor'a bakarken yakalasam, gözlerinde bir suçluluk kırıntısı gördüğüme yemin edebilirdim. Cassian'ın Azriel'e duyduğu öfkeye gelince...şu aralar pişmiş kelle gibi sırıtıp açık saçık yorumlar yaptığına bakılırsa, her şeyin normale dönmesinden memnun gibiydi. En azından şimdilik.

Azriel'in tünediği kayaya ve az önce birine yüzünü tosladığım çam ağaçlarının arasından ışıl ışıl görünen göle bakıp bir hesap yapınca yanaklarım kızardı, çünkü az önce o kayanın üzerinden sıçrayıp göle kadar *süzülmeyi* denemiş ama daha ilk denememde yaklaşık *beş metre* aşağıdaki orman tabanına çakılmıştım.

Ellerimi belime koyup yüksekteki ağaçları, ilerideki gölü inceledim. "Nerede hata yaptım?"

Azriel ela bakışlarını kucağında bilediği Doğrucu'dan kaldırdı. "Ağacı saymazsak mı?"

Gölgeokuyanın da bir espri anlayışı vardı. Yavan ve nadir olan bu espriler onunla baş başa olduğumuz zamanlarda, her nedense, grupça birlikte olduğumuz zamanlara göre kat kat daha fazla ortaya çıkıyordu.

Son iki günümü, ya zihinlerinde görünmez duvarlar oluşturup sessizce tamir etmeye çalışan Amren'le Nesta'ya vermek için kadim ciltler arasından duvarın onarılmasıyla ilgili ipuçları bulup çıkararak ya da Rhys ve diğerleriyle birlikte, toplantı yeriyle ilgili mesaj üstüne mesaj yollayan Yüce Lordlar'a ne cevap vereceğimize kafa yorarak geçirmiştim. Lucien sahiden de bize bir yer adı vermiş ve bu seçenek reddedilirse diye birkaç farklı lokasyon da önermişti. Sanki bunları daha önce sayısız kez yapmış gibi bunun beklenen bir sonuç olduğunu söylediğinde Rhys onu onaylarcasına, hatta hak verircesine başını öne arkaya sallamıştı.

Bu iki şeyi yapmadığım zamanlarda... Clotho'nun benim için bulabildiği bütün kitapları didik didik ediyordum. Ouroboros'la ilgili kitaplar. Ona nasıl hükmedileceğiyle ilgili.

Aynanın şerri nam salmıştı. Meşhur filozofların hepsi bu konu üstüne kafa yormuştu. Bazıları onunla yüzleşmeyi göze almış ve çıldırmıştı. Bazıları yakınına gitmiş ama arkasına bakmadan kaçmıştı.

Ona hükmetmeyi başaran birisiyle ilgili tek kelime bulamamıştım. Aynada pusu kuran şeyle yüzleştikten sonra aynayı yanına alarak çıkıp giden birinden söz edilmiyordu.

Ormanın Dokumacısı hariç – ki o da çok sevdiği bu ayna yüzünden zaten kafayı yemiş gibiydi. Ya da kadının içindeki kötülük aynaya bulaşmış olabilirdi. Bazı filozoflar da bunu ima ediyorlardı ama adını bilmedikleri için Dokumacı'dan bir zamanlar aynaya sahip olan ve onu gözü gibi koruyan karanlık kraliçe diye söz ediyorlardı. Dünyayı bu ayna sayesinde gözetleyen, sonsuza dek genç kalabilmek için güzel ve genç bakireleri kaçıran karanlık kraliçe.

Bir milenyumdur Ouroboros'u elinde tutan Keir'in ailesi içinde

Ölümsüzlerin hışmından kurtulma oranı çok düşüktü. Bu çok cesaret kırıcıydı. Özellikle de bütün metinler bir konuda ağız birliği ederken: Bu işi halletmenin başka yolu yoktu. Hiçbir zayıf nokta yoktu. Ona sahip olmanın tek yolu...içindeki dehşetle yüzleşmekti.

Buradan çıkan sonuç şuydu: Belki de başka alternatifler bulmanın, Kemik Oymacısı'nı bize katılmaya ikna edecek farklı yollar bulmanın zamanı gelmişti. İlk fırsatta.

Azriel efsanevi savaş bıçağını kınına koydu ve açık kanatlarımı inceledi. "Kendine kollarınla yön vermeye çalışıyorsun. Oysa yönle ilgili kaslar kanatların içinde ve sırtındadır. Kolların gereksiz. En fazla dengeni sağlamana yardımcı olurlar. Hatta bu bile sadece kafanın rahat etmesi içindir."

Onun ağzından bu kadar fazla kelime çıktığını duymamıştım.

Ağzım açık baktığımı fark edince tek kaşını kaldırdı. Hemen kapattım. Aşağıya bakarak kaşlarımı çattım. "Bir daha?"

Hafif bir kahkaha. "Atlaman için daha alçak bir çıkıntı bulabiliriz, eğer istersen?"

Yüzümü buruşturdum. "Buraya *bile* alçak demiştin."

Azriel ellerini geriye atıp arkaya kaykıldı ve bekledi. Sabırlı, soğukkanlı.

Ama ellerime batan ağaç kabuklarını, diz kapaklarımın çarptığı dalları.

"Sen ölümsüzsün," dedi Azriel usulca. "Kolay kolay kırılmazsın." Biraz duraksadıktan sonra, "Kendime hep böyle söylerdim," diye ekledi.

"Kolay kolay kırılmam," diye somurttum, "ama yine de *acıtıyor* işte."

"Bunu o ağaca söyle."

Acı acı güldüm. "Yüksek olmadığını da biliyorum, ucunda ölüm olmadığını da. Sadece...beni *itsen* olmaz mı?"

Çünkü az önce müthiş bir özgüvenle atladıktan sonra yaşadığım hezimet şimdi bütün uzuvlarımı kilitliyordu.

"Hayır." Basit bir cevap.

Yine de bir türlü atlayamadım.

Bu korku, yersizdi. Attor'un üstüne çullanıp üç yüz metre yukarıdan dalış yapan da bendim.

Ve Attor'u hatırlayınca, o sefil ömründe yaptıklarını, onun gibi olan diğerlerinin neler yapabileceğini hatırlayınca, dişlerimi sıkarak koştum ve kayanın üzerinden atladım.

Sonuna kadar açtığım kanatlarım rüzgârı yakalayınca sırtım isyan etti. Karnım teslim bayrağını çekerken vücudumun alt yarısı aşağıya sarktı, bacaklarım ölü yüklere dönüştü, derken...

Kör olasıca ağaç karşımda heyula gibi yükselince sağa doğru sert bir manevra yaptım.

Başka bir ağaca doğru.

Önce kanatlar.

Ağaca, ardından toprağa çarpan kemiklerden ve kaslardan yükselen çatırtıları duydum. Sonra Azriel'in usulca lanet okumasım. En sonunda da acıyı.

Dudaklarımdan cılız bir inleme döküldü. Önce avuçlarımdaki batışmayı hissettim. Sonra dizlerimdeki.

Sonra da sırtımdaki.

Azriel önümde diz çökerken sadece, "Hassiktir," diyebildim.

"Bir şeyin yok. Sadece sersemledin."

Dünya hâlâ etrafımda dönüyordu.

"Yana iyi kırdın," diye takdir etti Azriel.

"Başka bir ağaca doğru."

"Çevrenin farkında olmak uçmanın yarısıdır."

"Bunu daha önce söyledin," diye çemkirdim. Söylemişti. Sadece bu sabah onlarca kez.

Azriel topuklarının üzerine oturup elini uzatmakla yetindi. Parmaklarını tutup doğrulurken üzerimden onur kırıcı sayıda çam iğnesi ve kıymık döküldü. Azriel beni göl kıyısına götürürken sırtım öyle zonkluyordu ki toprağa sürtmesini umursamadan kanatlarımı saldım.

Turkuaz suya vuran kör edici gün ışığında Azriel'in gölgeleri

kayboldu; yüzü bütün çıplaklığı ve katılığıyla ortaya çıktı. Daha önce hiç görmediğim kadar...insaniydi.

Yanına diz çöküp derisi soyulan avuçlarıma ustaca ve kibarca müdahale etmesini izlerken, "Lejyonlarla birlikte uçmak gibi bir şansım yok, değil mi?" diye sordum. Güneş elindeki tüm yaraları acımasızca ortaya çıkarıyor, büklümlü, dalgalı izlerden hiçbirini saklamıyordu.

"Büyük ihtimalle yok," dedi. Bunu duyunca içim sızladı. "Ama mümkün olan son dakikaya kadar pratik yapmanın hiçbir zararı olmaz. Hangi seviyede eğitimin ne zaman işine yarayacağını asla bilemezsin."

Büyük bir kıymığı çıkardıktan sonra avucumu yıkarken yüzümü buruşturdum.

"Uçmayı öğrenmek benim için de hiç kolay olmadı," dedi. Bir şey demeye cesaret edemedim. "Çoğu Illyrialı yürümeye başlar başlamaz öğreniyor. Ama... Rhysand çocukluğuma ait detaylardan bahsetmiştir herhalde."

Başımla onayladım. Bir elimi bitirip ötekine geçti. "Fazla büyük olduğum için uçma korkum vardı ve içgüdülerime güvenemiyordum. Bu kadar geç eğitim almak...utanç kaynağıydı. Sadece benim için değil, kampa katıldığımda orada bulunan herkes için. Ama kendi başıma kamptan sıvışıp öğrendim. Beni ilk bulan, elbette, Cassian oldu. Sataştı, eşek sudan gelinceye kadar dövdü ve sonra beni eğitmeyi teklif etti. Rhys de ertesi gün oradaydı. Birlikte bana uçmayı öğrettiler."

Diğer elimi de bitirip kumsala otururken altındaki çakıllar kırdadı. Ellerimi yaralı avuçlarım yukarı gelecek şekilde dizlerime koydum, kanatlarımı arkamdan sarkıttım ve hiç kıpırdamadan yanında oturdum.

"İşleri kolay değildi... Savaş'tan birkaç yıl sonra Rhys bana bir hikâyeyle döndü. Hikâye bir lütuftu. Benim için. O – o Miryam'la Drakon'u yeni evlerinde görmeye gitmişti. Bu ziyareti öyle gizli tutmuştu ki geri dönene kadar hiçbirimizin haberi olmamıştı.

Herkesin inandığının aksine, herkesi inandırdıklarının aksine, onların ve halklarının denizde boğulmadığını biliyorduk. Anlayacağın, Miryam halkını Kara Topraklar'ın kraliçesinin ellerinden kurtardıktan sonra hepsini, yaklaşık elli bin kişiyi çölden geçirip ta Erythrian Denizi kıyılarına kadar götürmüştü. Drakon'un hava lejyonunun korumasında. Denize vardıkları zaman, onları dar kanaldan geçirip bir sonraki krallığa götürmek için bekleyen gemilerin tahrip edildiğini gördüler. Eski kölelerini geri almak isteyen kraliçe bütün gemileri bizzat batırdıktan sonra ordusundan geri kalan ne kadar askeri varsa peşlerinden göndermişti.

"Drakon'un halkı -Serafimler- kanatlıdır. Bizim gibi ama onların kanatları tüylüdür. Ve bizim aksimize, hem ordularında hem de toplumlarında kadınların yol göstermesine, savaşmasına, hükmetmesine izin verilir. Hepsi rüzgârın ve havanın güçlü büyüsüyle donatılmıştır. Kraliçenin ordusunun uygun adım yaklaştığını gördüklerinde sayısal olarak onlarla baş edemeyeceklerini anladılar. Böylece denizi yardılar – suda kanal boyunca uzanan bir yol açtılar ve insanlara koşmalarını emrettiler.

"Hepsi koştu ama Miryam herkesin karşıya geçtiğinden emin olana kadar beklemekte ısrar etti. Tek bir insanı bile geride bırakmayacaktı. Birini bile. Ordu onlara yetiştiğinde yolu ancak yarılamışlardı. Serafimler tükenmiş durumdaydı – büyü güçleri deniz geçidini zar zor açık tutuyordu. Ve Drakon yolu açık tutmaya devam ettikleri takdirde peşlerindeki askerlerin karşı tarafa geçip insanları katledeceğini biliyordu. Serafimler düşman ordusunun öncü kanadını deniz tabanında karşıladılar ve kanlı, vahşi, kaotik bir çarpışmaya girdiler... Ve o arbede içinde Miryam'ın doğrudan kraliçe tarafından vurulduğunu kimse göremedi. Drakon da göremedi. Askerlerinden birinin onu taşıyıp karşıya geçirdiğini düşünüyordu. Yardıkları denize kapanmasını emrederek düşman kuvvetlerini boğmak istedi.

"Ama genç bir Serafim, Nephelle isimli bir haritacı kız, Miryam'ın yere düştüğünü görmüştü. Nephelle'nin sevgi-

Drakon'un kadın generallerinden biriydi ve Miryam'la Nephelle'nin yokluğunu ilk fark eden o oldu. Drakon çılgına döndü ama büyü güçleri tükenmişti ve dünyadaki hiçbir güç o azgın suları geri çekemez, hiç kimse eşine zamanında ulaşamazdı. Ama Nephelle ulaştı.

"Nephelle, işe bak ki lejyonların savaş birlikleri tarafından reddedildiği için haritacı olmuştu. Kanatları çok küçüktü ve sağ kanadında hafif bir şekil bozukluğu vardı. Üstelik biraz narin ve ön saflardaki kalkan kalkana savaşta zayıf halka olacak kadar kısaydı. Drakon generalinin hatırına onu lejyonlardan birinde denemişti ama Nephelle başarısız olmuştu. Serafim kalkanını zar zor kaldırıyordu ve küçük kanatları diğerlerine yetişebilecek kadar güçlü değildi. O da savaşta işe yaramak için haritacı oldu ve kendi sevgilisiyle Drakon'a çarpışmalardaki coğrafik avantajları bulmalarında yardım etti. Ayrıca bu uzun aylar boyunca Miryam'ın en yakın arkadaşı oldu.

"Ve deniz tabanındaki o gün Nephelle arkadaşının sıranın en sonunda olduğunu hatırladı. Diğerleri uzaktaki kıyıya doğru koşarken o Miryam için geri döndü. Miryam'ı kraliçenin mızrağıyla vurulup kanlar içinde yatarken buldu. O sırada geldikleri taraftaki su duvarı yıkılmaya başladı. Önce onlara doğru koşan düşman ordusunu öldüren sular hızla üstlerine geliyordu.

"Miryam ona kendini kurtarmasını söyledi. Ama Nephelle arkadaşını orada bırakamazdı. Onu kaptığı gibi uçmaya başladı."

Azriel'in sesi huşuyla yumuşamıştı.

"Rhys bu konuyu yıllar sonra sorduğunda Drakon hâlâ olup bitenı kelimelerle ifade etmekte zorlanıyordu. Tüm mantığa, tüm eğitime ters bir durumdu. Bir Serafim kalkanını kaldıracak gücü olmayan Nephelle, bundan üç kat daha ağır olan Miryam'ı taşımıştı. Dahası...uçmuştu. Deniz üstlerine yıkılıyordu ama Nephelle en yaman Serafim savaşçıları gibi uçmuştu. Deniz tabanı sivri kenarlı kayalardan oluşan, Serafimlerin geçemeyeceği kadar dar bir labirent gibiydi. Ama Nephelle, o küçük kanatlarıyla, *bir parmak* daha

büyük olması halinde orada takılıp kalması işten olmayan kanatlarıyla...sadece aralarından geçmekle kalmamış, kollarında ölmekte olan Miryam'la birlikte, en güçlü Serafim kadar hızlı ve becerikli manevralarla zamana karşı yarışmıştı. Göz ardı edilen, unutulan Nephelle...bizzat ölümü alt etmişti. Deniz tabanından kanatlandığı sırada her iki yanından yaklaşan suyla arasında bir karış mesafe bile yoktu; ve tekrar ayaklarını yere basarken bu mesafe yarıya inmişti. Aşırı kısa kanat genişliği, o biçimsiz kanadı...onu yarı yolda bırakmamıştı. Bir kez bile. Bir kanat çırpışında bile."

Gözlerim doldu.

"Başardı. Uzun lafın kısası, sevgilisi o gece Nephelle'yi karısı yaptı ve Miryam...eh, bugün onun sayesinde hâlâ hayatta." Azriel düz, beyaz bir taş parçası alıp ellerinde çevirdi. "Rhys döndüğünde bu hikâyeyi anlattı. O zamandan beri Nephelle Felsefesi'ni gizlice kendi ordularımıza adapte ediyoruz."

Tek kaşımı kaldırdım. Azriel omuz silkti. "Biz -yani Rhys, Cass ve ben- en büyük zayıflığımızın bazen en büyük gücümüz olabileceğini birbirimize hatırlatıyoruz. Ve en umulmadık kişinin tarihin akışını değiştirebileceğini."

"Nephelle Felsefesi."

Başıyla onayladı. "Bildiğimiz kadarıyla kendi krallıklarında her yıl bu uçuşun onuruna Nephelle Koşusu düzenleniyor. Elbette, kuru toprakta... Nephelle ve Miryam o günün anısına yarışta birinci gelene kendi elleriyle taç takıyor." Elindeki taşı sahildeki kardeşlerinin yanında fırlattı; çıkan tıkırtı sesleri suyun üzerinde yankılandı. "Yani idman yapacağız, Feyre. Mümkün olan son güne kadar. Çünkü ilave bir saatin ne tür bir fark yaratacağını asla bilemeyiz."

Bu sözleri, Nephelle'nin hikâyesini düşündüm. Ayağa kalkıp kanatlarımı açtım. "Haydi bir daha deneyelim."

O gece topallayarak yatak odamıza girdiğimde Rhys'i masanın başında daha fazla kitaba gömülmüş halde buldum.

Başını kitaplardan kaldırmadan, "Azriel'in sert piçin teki olduğu konusunda seni uyarmıştım," dedi. Elini kaldırınca bitişik banyodan su şırıltıları yükseldi.

Teşekkür kabilinden bir şeyler geveledikten sonra sırtımdaki, uyluklarımdaki ve kemiklerimdeki ağrılar yüzünden dişlerimi sıkarak banyoya doğru ayaklarımı sürüdüm. Her yerimin *dökülmesi* yetmezmiş gibi, kanatlarımdaki kasların forma girmesi için *onları da* buraya kadar taşımak zorunda kalmıştım. Şu anda dermansız adımlarım dışında duyulan tek ses, kanatlarımın ahşabın, sonra kilimin, sonra tekrar ahşabın üzerinde çıkardığı sürünme sesleriydi. Buhar tüten küvete baktım ve içine girmek için dengemi sağlamak zorunda kalacağımı düşününce mızıldandım.

Üstümdekileri çıkarmak bile pes etme noktasına gelen kaslarımı kullanmak anlamına geliyordu.

Yatak odasında bir sandalye gıcırdayarak geri çekildi, ardından kedi patisi yumuşaklığında ayak sesleri duyuldu ve...

"Bunu bildiğinden eminim ama temizlenmek için küvete bakman değil, içine girmen gerekiyor."

Ona ters ters bakacak mecalim bile yoktu. Ayağımı kaldırıp suya doğru kazık gibi bir adım atmaya çalışırken tökezleyince Rhys beni yakaladı.

Kıyafetlerim ortadan kaybolup muhtemelen aşağıdaki çamaşır odasına gittiler ve Rhys beni kollarına alıp çıplak vücudumu suya indirdi. Kanatlar da olunca küvete zar zor sığıyordum ama...

Muhteşem sıcaklığı hissedince boğazımın derinliklerinden bir inilti kopardım ve sırtımı küvetin arkasına yaslamaktan başka hiçbir şey yapmak istemedim.

Rhys, "Hemen dönerim," dedikten sonra önce banyodan, sonra odadan çıktı.

O geri gelene kadar uyuduğumu sanmış olacak elini omzumda hissettiğimde anladım. "Dışarı," dedi ama beni kendi kollarında küvetten çıkardı, havluyla kuruladı ve yatağa götürdü.

Beni yüzüstü yatırdığında odaya yağ ve balsam şişeleri getirdi-

ğini fark ettim. Biberiye ve...ayırt edemeyecek kadar yorgun olsam da odaya buram buram yayılan bazı hoş kokular aldım. Avuçlarını cömertçe doldurunca elleri ışıl ışıl parladı ve sonra o eller tenime değdi.

Sırtımdaki ağrılı kasları yoğurmaya başladığında dudaklarımdan küfürle karışık iniltiler döküldü. En tutulmuş yerlerdeki dokunuşlar kulağa en zavallıca gelen sızlanmaları da beraberinde getirdi ama Rhys buraları nazikçe ovalayarak gerginliğini aldı; keskin, kör edici acıyı hafif ağrılara indirgedi.

Ardından kanatlarıma geçti.

Kaslarım gevşedikçe ve özellikle o hassas bölgeler sevgiyle, muziplikle sıvazlandıkça rahatlama ve mest olma hisleri birbirine karıştı.

Ayak parmaklarım kıvrılırken Rhys kanadımın en hassas noktasına ulaştığı anda ellerini bacaklarıma indirdi. Yavaş hareketlerle yukarı, daha yukarı, butlarıma doğru yükseldi ve muzipçe aralarına girerek okşayınca burnumdan nefes nefese kaldım. Oradan yükselerek belime ulaştı ve hem profesyonel hem de günah kokan masajına devam etti. Sonra yeniden yukarıya, sırtıma, oradan da kanatlarıma.

Dokunuşları farklılaştı. Keşfe çıkmış gibiydiler. Tüy kadar hafif, geniş okşamalar ve yay çizen, çemberler çizen ya da düz, mühürleyen dokunuşlar.

Cevherim ısındı, eridi ve o hassas noktanın yakınını, çok yakınını, tırnağıyla hafifçe sıyırınca dudağımı ısırdım. Başıboş, haylaz çemberler çizmeye devam eden Rhys, "İdman yüzünden kıpırdayacak halinin olmaması ne kötü," diye mırladı.

Tek yapabildiğim, yakarma ve hakaret yüklü karman çorman bir homurtu çıkarmak oldu.

Eğildi ve kanatlarımın arasını nefesiyle ısıtarak cevap verdi: "Hayatım boyunca senin kadar ağzı bozuk birini duymadığımı söylemiş miydim?"

Bu iddiasına daha fazla kanıt oluşturan şeyler mırıldandım.

Kıs kıs güldükten sonra bir eliyle o hassas noktanın kaymağını alırken, diğer elini doğrudan bacaklarımın arasına kaydırdı.

Büyük bir yüzsüzlükle kalçalarımı yukarı kaldırıp daha fazlasını istedim. Ama parmağın çizdiği çemberler de kanadımdaki okşamalar kadar haylazdı. Omurgamı öptü. "Bu gece seninle nasıl sevişeyim ki Feyreciğim?"

Hemen kenarda tuttuğu parmağının biraz daha fazlasını hissedebilmek uğruna altımdaki battaniyeleri kırıştırarak olduğum yerde yılan gibi kıvrandım.

"Seni sabırsız," diye mırlayarak parmağını içime kaydırdı. Bir eli bacaklarımın arasına yuvalanırken, diğeri avının etrafında dönen yırtıcılar gibi kanadımdaki o hassas noktaya doğru yaklaşırken, hissettiğim heyecan aşırı yoğun, aşırı tüketiciydi.

İçimdeki parmağına ikincisini ilave edip muzip, miskin hamlelerle girip çıkarken, "Bu hiç bitmeyecek mi?" dedi kara kara düşünerek. "Seni istemek – her saat, her an. Bin yıl boyunca buna dayanabileceğimi sanmıyorum." Kalçalarım onunla birlikte hareket ediyor, onu daha derine alıyordu. "Üretkenliğimin nasıl dibe vuracağını bir düşünsene."

Büyük ihtimalle çok da romantik *olmayan* bir şeyler homurdandığımı duyunca kıs kıs gülerek iki parmağını geri çekti. Dudaklarımdan mızırdanmayla karışık bir protesto yükseldi.

Ta ki daha iyi erişim sağlamak için elleriyle kalçalarımı kaldırdıktan sonra parmaklarının boşalttığı yeri dudaklarıyla doldurup kendine ziyafet çekmeye başlayana kadar. Her alaycı ve muzip dil darbesinde daha derine girdikçe inleme seslerim yastığın içinde boğuldu.

Butlarım yoğrulurken kısık bir feryat kopardım. Rhys görevini daha iyi yerine getirebilmek için beni daha sıkı tutmak zorunda kaldı. Dilini tam merkezime saplarken, "Sana kütüphanede sahip olma fırsatı bulamadım," dedi. "Bunun bir çaresine bakmalıyız."

"Rhys." İsmi dudaklarımdaki bir yakarıştı.

"Hımm," deyince sesi içimde gümbürdedi. Nefeslerim gittikçe

hızlanırken çarşafları sıkan ellerimi yumruk yaptım.

Elleri nihayet kalçalarımdan çekilince nihayet istediğim şeyi vereceğini düşünerek, teşekkürlerimi, sevincimi ve beklentimi iletmek için tekrar ismini fısıldadım.

Ama dudakları uyluklarımın zirvesindeki sinirlerin üzerine kapanırken eli...doğruca sol kanadımın iç tarafındaki o kahrolasıca noktaya gidip nazikçe okşadı.

Orgazm içimi yırtarak öyle bir yükseldi ki dudaklarımdan boşalan boğuk bir çığlıkla birlikte bedenimden dışarıya fırladım. Ve sarsıntı dalgalarıyla birlikte uçuşan yıldızlar yavaş yavaş kaybolduğunda...

Aramızdaki eşlik bağı kadar kalıcı ve sonsuz bir yorgunluk bütün iliklerime işledi. Rhys kanatlarımı nazikçe katladıktan sonra arkamdan sarıldı. "Eğlenceli bir tecrübeydi," diye mırıldandı kulağıma.

Arkamda sertleştiğini ve hazır olduğunu hissedebiliyordum ama orasına uzanmak için hamle yaptığımda bana doladığı kollarını sıktı. "Uyu, Feyre," dedi.

Ben de elimi koluna bırakıp güçlü kaslarının tadını çıkardım ve başımı göğsüne yasladım. Gözkapaklarım düşerken, "Keşke seninle daha fazla zaman geçirebilseydim – bu şekilde," demeyi başarabildim. "Sadece sen ve ben."

"Geçireceğiz." Saçlarımı öptü. "Geçireceğiz."

30.

BÖLÜM

Ertesi gün her yerim öyle fena ağrıyordu ki Cassian'a haber gönderip onunla idman yapamayacağımı söyledim. Ya da Azriel'le.

Muhtemelen hata yapmıştım çünkü dakikalar sonra ikisi de kasaba evinin kapısına dayandı ve ilki benim derdimin ne olduğunu sorarken, diğeri sırt ağrılarım için bir kutu merhem verdi.

Azriel'e merhem için teşekkür ettim ve Cassian'a kendi işine bakmasını söyledim.

Ardından Nesta'yı Rüzgâr Evi'ne onun uçurmasını istedim, çünkü bunu yapacak gücüm yoktu. Yabaladıktan sonra geriye sadece birkaç metre kalsa bile.

Nesta, görünüşe göre, kitapların içinde duvarı onarmakla ilgili hiçbir şey bulamamıştı ve kimse ona kütüphaneyi göstermeyince... bari ben göstereyim demiştim. Özellikle de Lucien duvarın onarılmasıyla ilgili bir şeyler bulmak için kahvaltıdan önce şehrin diğer ucundaki başka bir kütüphaneye gidince. Böyle bir görevi üstlenmesine dünden razı olsam da ona doğru dürüst bir Velaris turu yaptıramadığım için kendimi suçlu hissetmedim diyemem. Gerçi öyle hevesli görünüyordu ki. Hatta hevesliden de öte, kendini sokaklara atmak için yanıp tutuşuyormuş gibiydi.

Illyrialılar beni incelemeye öyle dalmışlardı ki gözlerindeki soğukluğu belirginleştiren uçuk gri elbisesiyle Nesta'nın ve toz pembe elbisesiyle Elain'in kahvaltı masasında oturduklarını çok geç fark ettiler.

İki erkek kısa süreli bir duraksama yaşadı. Ama Azriel hemen eğilerek selam verirken Cassian kasıla kasıla yemek masasına gitti, Nesta'nın omzunun üzerinden masaya uzandı ve küçük sepetteki çöreklerden birini alıp ısırdı. Ağzındaki yabanmersini-limon aromasının içinden, "Günaydın, Nesta," dedi. "Elain."

Nesta'nın burun delikleri genişledi ama Elain başını kaldırdı ve Cassian'a bakarak iki kez gözlerini kırpıştırdı. "O senin kanatlarını parçaladı, kemiklerini kırdı."

Cassian'ın çığlıklarını ve fışkıran kanı zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Nesta bakışlarını tabağına indirdi. Elain, hiç olmazsa, odasından çıkmıştı ama...

Cassian gözlerine ulaşmayan bir sırıtmayla, "Beni öldürmek için bundan daha fazlasını yapması gerekir," diye karşılık verdi.

Elain sadece, "Hayır," dedi. "Gerekmez."

Cassian'ın kara kaşları birbirine yaklaştı. Tek elimle yüzümü sıvazladıktan sonra Elain'in yanına gidip aşırı kemikli omzuna dokundum. "Bahçe işlerine başlamana yardım edeyim mi? Senin diktiğin bitkiler daha güzel tutuyor."

Elain sessizce kalkarken Azriel masaya yaklaşıp "Ben ona yardım ederim," dedi. Ne kulaklarında gölgeler vardı, ne uzattığı elinde karanlık filizleri dolanıyordu.

Nesta bir atmaca gibi Azriel'i inceledi ama Elain elini tutup onunla birlikte bahçeye giderken hiçbir şey demedi.

Cassian çöreği bitirip tek tek parmak uçlarını emdi. Nesta'nın tüm sahneyi göz ucuyla izlediğine yemin edebilirdim. Cassian da bunu fark etmiş gibi sırıttı. "Biraz uçmaya hazır mısın, Nes?"

"Bana böyle hitap etme."

Cassian'ın gözlerini kapatma şekli duymak istediği şeyin bu

olmadığını belli ediyordu.

O anda hiç düşünmeden Rüzgâr Evi'nin yukarısına yabaladım ve karanlık rüzgâr beni dünyanın içinden taşırken kıkır kıkır güldüm. Sanırım bir tür kardeş intikamıydı. Nesta'nın tavırlarına cevap olarak.

Neyse ki verandaya her zamankinden biraz daha hallice çakıl*dığımı* kimse görmedi. Cassian'ın siyah siluetiyle birlikte ablamın sabah güneşinde bronz renkte parlayan saçları gökyüzünde belirdiğinde kıyafetlerimdeki kir ve tozu ellerimle silkeleyerek uzaklaştırmıştım.

Cassian'ın kibarca yere bıraktığı Nesta'nın yüzü rüzgârdan al al olmuştu. Ablam arkasına bile bakmadan cam kapılara seğirtti.

Cassian onun arkasından sert bir ses tonuyla, "Bir şey değil," diye seslendi. İki yanına düşen ellerinde ablamdan kalan hissi uzaklaştırmak ister gibi parmaklarını birkaç kez yumruk yapıp açtı.

"Teşekkür ederim," dedim ama bana hoşça kal bile demeden gökyüzüne fırladı ve bulutların arasında gözden kayboldu.

Rüzgâr Evi'nin altındaki kütüphane gölgeli ve sessizdi. Kapılar bizim için açıldı, tıpkı Rhys'le birlikte ilk kez geldiğimde açıldıkları gibi.

Onu Clotho'nun kitapları bulduğu kata götürürken Nesta tek kelime etmeden her rafı, her balkon çıkıntısını ve yukarıdan sarkan her avizeyi inceledi. Daha önce kamp kurduğum okuma alanını ona gösterdikten sonra masayı işaret ettim. "Şu anda Cassian'a kızgın olduğunu biliyorum *ama* merak ettiğim bir şey var. Duvarla ilgili hangi kitaplara bakacağını *nasıl* biliyorsun?"

Nesta parmağını eski ahşap masanın üzerinde gezdirdi. "Çünkü, biliyorum işte."

"Nasıl."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. Amren sadece...bilgi tık diye yerine oturacak mı bir bak dedi." Ve belki de bu onu korkutmuştu. İlgisini çekmişti ama korkutmuştu da. Ve bunu Cassian'dan sak-

lamasının nedeni ondan nefret etmesi değil, ne kadar kırılgan olduğunu belli etmek istememesiydi. Kontrolünü kaybedebildiğini.

Üstüne gitmedim. Ama uzun uzun yüzüne bakmadan da edemedim. Nasıl yapabilirdim bilmiyordum – konuyu nasıl açsam, iyi olup olmadığını, yardım edip edemeyeceğimi nasıl sorsam. Onunla hiçbir zaman içli dış olmamıştım. Onu hiç kucaklamamış, hiç yanağından öpmemiştim. Nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Bu yüzden sadece, "Rhys bana rafların yerleşim planını verdi," dedim. "Sanırım birkaç kaç aşağıda Kazan ve duvarla ilgili daha fazla kaynak olabilir. İstersen burada bekleyebilirsin ya da..."

"Bulmana yardım ederim."

Yürüme yolundan döne döne aşağıya doğru sessizce yürürken, karıştırılan sayfalardan ve bir rahibenin taş zeminde sürünen cübbesinden gelen sesler dışında etrafta çıt çıkmıyordu. Nesta'ya bu rahibelerin kimler olduğunu, neden burada olduklarını kısık sesle açıkladım. Rhys'in ve benim Velaris'e ulaşmayı başaran bütün insanlara kucak açmayı planladığımızı da anlattım.

Hiçbir şey demedi ve aşağıya indikçe sessizlik derinleşmeye, sağımdaki kara kuyunun karanlığı gittikçe yoğunlaşmaya başladı.

Sonunda uzun bir koridor boyunca dağın içine giden kitap raflarının arasına girdik. Biz ilerledikçe duvarlardaki cam kürelerde periışıkları pır pır ederek yanıyordu. Birlikte yürürken Nesta rafları inceledi, ben de kitap başlıklarını okudum – elbette ablamın bir çırpıda okuduğu şeyleri okuyup anlamak için hâlâ biraz daha zamana ihtiyaç duyduğum için onun kadar hızlı değildim.

Bir kitap başlığını kısık sesle dışımdan okuduğumu fark eden Nesta, sınıflandırılmamış bir bölümün önünde durup "Okuma yazma bilmediğinden haberim yoktu," dedi. "Ders saatlerinde nerede olduğundan, her şey olup biterken neler yaptığından haberim yoktu. Bizim kadar kolayca okuduğunu sanıyordum."

"Eh, okuyamıyordum."

"Neden bizden öğretmemizi istemedin?"

Parmağımı düzgünce istiflenmiş kitapların sırtlarında gezdir-

dim. "Çünkü yardım etmek isteyeceğinizden emin değildim."

Nesta ona tokat atmışım gibi gerilirken gözlerindeki soğukluk yoğunlaştı. Rafların birinden bir kitap çekip aldı. "Amren okuyup yazmayı Rhysand'tan öğrendiğini söyledi."

Yanaklarımı ateş bastı. "Öyle oldu." Ve orada, dünyanın yedi kat dibinde, etrafımızda sadece karanlık varken, "Neden Elain dışındaki herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun?" diye soruverdim. *Neden beni kendinden uzaklaştırıyorsun?*

Gözlerinde bir duygu pırıltısı oldu. Gırtlağı kalkıp indi. Birkaç saniyeliğine gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Çünkü..."

Gerisi gelmedi.

Çünkü o anda bir şey hissettik.

Bir dalgalanma ve sallantı. Sanki...sanki dünyada bir kayma olmuş gibi. Akordu bozuk bir tele vurulmuş gibi.

Önce koridorun geldiğimiz aydınlık tarafına baktık, sonra da karanlığa doğru uzadıkça uzayan tarafına.

Tavandaki periışıkları titreyerek sönmeye başladı. Tek tek.

Bize doğru gittikçe yaklaşarak.

Yanımda sadece bir Illyria bıçağı vardı.

"Bu da ne," diye fısıldadı Nesta.

Sadece, "Koş," dedim.

İtiraz etmesine fırsat vermeden bileğinden tuttuğum gibi koridorun karanlık ucuna doğru depar attım. Biz geçtikçe periışıkları yanıyor ama peşimizdeki karanlık tarafından hemen emilip yutuluyordu.

Yavaştı. Üzerindeki elbisenin ve genel idman eksikliğinin peşindeki ablam fena halde yavaştı.

Rhys.

Cevap yok.

Zindan'ın etrafındaki koruma büyüleri iletişimi engelleyecek kadar kalınsa... Aynı şey burası için de geçerli olabilirdi.

Karşımızda bir duvar belirdi – ve duvarın önünde yeni bir koridor. Yine eğimli bir yol: Sol yukarıya, sağ aşağıya...

Karanlık yukarıdan aşağıya doğru gittikçe artıyordu. Ama aşağıdaki zifiri loşluk...taze ve açık hava.

Sağa gittim. "Daha hızlı," dedim Nesta'ya. Derinlerdeki meçhul varlığa doğru koşarsak doğruca çukura geri dönebilirdik. Ve oradan yabalarsam...

Yabalamak. Şimdi de yabalayabilirdim...

Nesta'nın kolundan tuttum.

O sırada hemen arkamızdaki karanlık duraksadı ve içinden iki Ulu Peri çıktı. İkisi de erkekti.

Biri siyah, diğeri beyaz saçlı. İkisi de beyaz sırmalı gri ceketler içinde.

Sağ omuzlarındaki armalarını tanıyordum. Ölü bakışlarını tanıyordum.

Hybern. Hybern *buradaydı*...

Adamlardan biri yüzümüze bir nefes üflerken yeterince hızlı hareket edemedim.

Periboğan tozu gözlerime ve ağzıma dolunca büyü gücüm sönüverdi.

Nesta'nın aldığı kesik nefesten benimle aynı durumda olduğunu anladım.

Ağzımdaki periboğanı tükürerek geriye doğru sendelerken tozdan yaşaran gözlerimi açtım ve iki adamın dikkatini ablama yönelttiğini fark ettim. Hemen kolunu tutup yabalamaya çalıştım. Nafile.

Adamların arkasında kapüşonlu bir rahibe yere yığıldı.

"Efendimiz koruma büyülerini bizim için parçaladıktan sonra rahibelerin zihinlerine girmek zor olmadı," dedi adamlardan biri – siyah saçlı olanı. "Onları âlim olduğumuza inandırdık. Seni kaçırmak için plan yapmıştık ama görünüşe göre sen bizi daha önce buldun."

Hepsini ablama söylüyorlardı. Nesta'nın yüzü beyaza kesmişti ama gözlerinde en ufak bir korku yoktu. "Siz de kimsiniz?"

Bize doğru yaklaşırlarken beyaz saçlı olanı geniş geniş gülüm-

yedi. "Biz kralın Kuzgunlarıyız. Onun uzaklara uçan gözleri ve pençeleriyiz. Ve seni geri götürmeye geldik."

Kral – efendileri. O... Göklerdeki Ana.

Kral burada mıydı? Velaris'te?

Rhys. Mental elimle bağa vurdum. Tekrar tekrar. *Rhys*.

Ses yok.

Nesta'nın nefesleri hızlandı. Adamların yanlarından kılıçlar sarkıyordu – adam başı ikişer tane. Omuzları geniş, kolları kaliteli kumaşın altından belli olacak kadar kaslıydı.

Bıçağımın kabzasını kavradım. "Onu hiçbir yere götürmüyorsunuz." Kral bunu nasıl başarmıştı? Fark edilmeden buraya gelip koruma büyülerimizi nasıl parçalamıştı? Ve şu anda Velaris'teyse... Bunu düşününce, kütüphanenin dışında bir yerlerde, görünmeden ve gizlice neler yapabileceğini düşününce...içimde yükselen dehşeti aklımdan uzaklaştırdım.

"Sen de beklenmedik bir ödül oldun," dedi siyah saçlı. "Ama ablan..." Beyaz dişlerinin tümünü göstererek sırıttı. "Kazan'dan bir şey aldın, kızım. Kral onu geri istiyor."

Kazan bu yüzden duvarı parçalayamıyordu.

Gücünü harcadığı için değil. Bir kısmını Nesta'ya kaptırdığı için.

31.

BÖLÜM

Önümdeki seçenekleri gözden geçirdim.

Kuzgunların güçlerimin dönmesini bekleyecek kadar çene çalacaklarını sanmıyordum. Ve kral gerçekten buradaysa... Herkesi uyarmalıydım. *Hemen.*

Dolayısıyla üç seçeneğim vardı.

Kuzgunlarda ikiz kılıçlar varken ve kaslı vücutlarına bakılırsa kullanmayı bildikleri ortadayken, bıçağımı çekip göğüs göğüse çarpışmak.

Tabanları yağlayıp kütüphaneden çıkmaya çalışmak – ve bu arada üst katlardaki rahibelerin canından olmalarını veya yeni travmalar yaşamalarını göze almak.

Ya da...

Bu sırada Nesta, "Çok istiyorsa gelsin kendisi alsın," diye çıkıştı.

Ak saçlı Kuzgun, "Daha önemli işleri var," diye mırlayarak bir adım daha attı.

"Anlaşılan sizin işiniz gücünüz yok."

Boştaki elimle Nesta'nın parmaklarını kavradım. Göz ucuyla bana baktı.

Bana güvenmene ihtiyacım var diye iletmeye çalıştım.

Ablam hislerimi gözümden okudu ve çenesini belli belirsiz indirip kaldırdı.

"Buraya gelmekle çok büyük bir hata yaptınız," dedim adamlara. "*Evime*."

Kişnercesine güldüler.

Pis pis sırıtarak karşılık verdim. "Ve umarım o şey sizi lime lime eder."

Ardından Nesta'yı çekiştirerek koştum. Üst katlara değil.

Aşağıya.

Kütüphanenin merkezindeki kuyunun sonsuz karanlığına.

Ve bu karanlığın içinde pusuya yatan meçhul yaratığın kollarına.

Döndükçe in, indikçe dön...

Raflar, kâğıtlar, mobilyalar, karanlık...derken...küf ve nem kokusu keskinleşmeye, hava ağırlaşmaya, karanlık çiy gibi tenime yapışmaya başladı...

Hızla attığımız her adımda Nesta'nın nefesleri eteklerinin hışırtılarına karışıyordu.

Rahibelerden birinin Rhys'le iletişim kurması an meselesiydi.

Ama bir saniye bile çok geç olabilirdi.

Başka seçenek yoktu. Hiç.

Ve artık yolumuzu aydınlatan periışıkları da yoktu.

Arkamızdan kısık, iğrenç kahkahalar yükseldi. "Karanlıkta yolunu bulmak kolay değil, ha?"

Nefes nefese ikimizi de karanlığın içine sürüklerken, "Sakın durma," dedim Nesta'ya,

Duvara sürten pençe seslerine benzeyen tiz gıcırtılar duyuldu. Kuzgunlar'dan biri, "Onlara ne olduğunu biliyor musun?" diye şakıdı. "Kraliçelere?"

Düşmemek için duvara tutunarak, "Devam et," diye fısıldadım.

Yakında – yakında dibe ulaşacaktık ve sonra... Sonra Cassian'ın adını bile anmak istemediği o korkunç dehşetle yüzleşecektik.

Ya kötünün iyisi, ya da beterin beteri.

"Kazan'a ilk önce en genç kraliçe, o sıska suratlı kaltak girdi. Sana ve kız kardeşine neler yaptığını görünce Kazan'a girmek için diğerlerini resmen çiğnedi."

Nesta tökezleyince, "Sakın durma," dedim. "Ben düşsem bile sen *koş*."

Bu seçeneği tartışmaya gerek bile yoktu ve beni hiç korkutmuyordu. Bir an bile olsa.

Taşlar bir çift pençenin altında gıcırdadı. "Ama Kazan... Ah, kendinden bir şey alındığının *farkındaydı*. Bilinci olmasa da...biliyordu. Ve o genç kraliçe içine girince..."

Kuzgunlar kahkahalarla güldüler. Onlar gülerken yol düzleşti ve kendimizi kütüphanenin dibinde bulduk.

"Eh, ona ölümsüzlük verdi. Onu Ulu Peri yaptı. Ama kendinden bir şey alındığı için... Kazan da onun en değer verdiği şeyi aldı. Gençliğini." Tekrar kişnediler. "Genç bir kadın girdi, pörsümüş bir kocakarı çıktı."

Ve hafızamın yeraltı mezarlarından Elain'in sesi kulaklarıma geldi: *Yaşlılıktan kırışmış genç eller gördüm.*

"Diğerleri onunla aynı akıbeti paylaşmaktan korktukları için Kazan'a giremiyor. Ve en genç kraliçe... Ah, neler söylediğini duymalısın Nesta Archeron. Hybern işinizi bitirdiğinde *sana* neler yapmak istediğini..."

İkiz kuzgunlar geliyor.

Elain biliyordu. Bunu *sezmişti.* Bizi uyarmaya çalışıyordu.

Kütüphanenin dibinde eski kitaplıklar vardı. Göremesek de körlemesine koşarken çarptığımız sivri kenarlarından hissedebiliyorduk. Neredesin? *Neredesin?*

Karanlığın derinliklerine doğru koştuk.

"Bu kovalamacadan sıkılmaya başladık," dedi adamlardan biri. "Efendimiz seni teslim etmemizi bekliyor."

Duyacakları kadar yüksek sesle pofurdadım. "Kendi işini bü-

külü nesnelere yaptırmaya öyle alışmış ki koruma büyülerini parçalayacak gücü nereden buldu hayret ediyorum."

Diğer adam tıslarken pençe sesleri sertleşti. "Amarantha on yıllar önce kimin büyü kitabını çaldı sanıyorsun? Bahar'dakilerin suratlarına maske takma eğlencesini kim önerdi? Bugün de basit bir büyüyle buradaki tılsımları kırıverdi. Tek kullanımlık bir büyü olması ne kötü."

Gözüme ilişen küçük bir ışık huzmesini inceledim. Çok uzaktan ve çok yüksekten geliyordu. "Işığa doğru koş," diye fısıldadım Nesta'ya. "Ben onları oyalarım."

"Hayır."

Arkamızdaki Kuzgunlar'dan biri karga sesiyle, "Fısıltılarınızdan anladığım kadarıyla asil bir duruş sergilemeye çalışıyorsunuz ama boşuna zahmet etmeyin," diye seslendi. "Nasıl olsa ikinizi de yakalayacağız."

Zamanımız yoktu. Buradaki şey her neyse bizi hemen bulmalıydı. Zamanımız yoktu...

"*Koş,*" diye fısıldadım. "Lütfen."

Nesta tereddüt etti.

"*Lütfen,*" diye yalvarırken sesim çatladı.

Nesta bir kez elimi sıktı.

Ve bir nefesten ötekine geçerken yana fırladı. Çukurun merkezine doğru. Yukarıdaki ışığa doğru.

Adamlardan biri "Ne..." diye başlayacak oldu ama ben körlemesine atıldım.

Yandaki kitaplıkların birine bütün gücümle yüklenince bedenimdeki tüm kemikler sızladı. Sonra bir daha. Bir daha.

Ta ki kitaplık sallanıp yanındakinin üstüne düşene kadar. Ardından diğeri yanındakinin üstüne. O da yanındakinin üstüne.

Böylece Nesta'nın gittiği yolu kapattılar.

Ve benim tek kaçış yolumu... Tahtalar gıcırdayıp kırıldı; kitaplar sağa sola saçıldı.

Ama önümde...

Duvarı tırmalayıp tıpışlayarak çukurun derinliklerine doğru ilerledim. Damarlarımdaki güç içi boş bir mısır koçanından farksızdı.

"Merak etme, onu yine de yakalarız," diye şakıdı adamlardan biri. "Kız kardeşleri birbirinden ayırmak istemeyiz."

Neredesin neredesin neredesin

Burnumun dibindeki duvarı göremedim.

Önce yüzümü vururken dişlerim sızladı. El yordamıyla bir çıkış, bir dönemeç aradım...

Duvar devam ediyordu. Çıkmaz sokak. Eğer gerçekten çıkmaz sokaksa...

"Gidecek hiçbir yerin yok, Leydi," dedi adamlardan biri.

Dişlerimi sıkarak ilerlemeye devam ederken içimdeki gücü yokladım ama hâlâ donuktu. Yolumu aydınlatacak, nerede olduğumu görmeme yardım edecek bir köz bile yoktu.

İlerideki herhangi bir boşluğu aydınlatacak bir köz...

Hissettiğim dehşet kemiklerimi kilitledi. Hayır. Hayır, hareket et, yola devam et...

Tutunacak bir kitaplık bulma ümidiyle boşluğa uzandım. Ortada kör bir kuyu olsa etrafına kitaplık falan koymazlardı herhalde.

Parmaklarımı boş karanlık karşıladı ve aralarından geçti. Tekrar tekrar.

Boşluğa doğru yampiri bir adım attım.

Parmaklarımın ucu deriye çarptı – sert deriye. El yordamıyla araştırınca kitapların sert sırtlıkları avucuma değdi. Öyle rahatladım ki hüngür hüngür ağlamamak için kendimi zor tuttum. Azgın sularda bir cankurtaran halatı. Kitaplığa dokunarak ilerledim, koşar adım. Ama çabucak sonuna geldim. Öne doğru körlemesine bir adım daha attım ve başka bir kitaplığın kenarına dokundum. Bu sırada Kuzgunlar'dan hoşnutsuz tıslamalar yükseldi.

Bu ses her şeyi anlatıyordu.

Beni kaybetmişlerdi – bir süreliğine.

Sırtımı kitaplığa vererek, ciğerlerimi sakinleştirip nefesleri-

min sesini kısarak yan yan ilerledim.

"Lütfen," diye yalvardım karanlığın içine. Sesim fısıltıdan farksızdı. "Lütfen bana yardım et."

Çok derinlerde, ayaklarımın altındaki kadim taşları sarsan bir *gümbürtü* oldu.

"Gece Sarayı Yüce Leydisi," diye şakıdı bir Kuzgun. "Kralımız seni nasıl bir kafese koyacak dersin?"

Korkudan ölebilirdim, korkudan...

Kulağımın dibinde yumuşak bir fısıltı duydum: *Sen Yüce Leydi misin?*

Ses hem genç hem yaşlıydı; hem iğrenç hem güzeldi. "E-evet," diye fısıldadım.

Ne vücut sıcaklığını, ne fiziksel varlığını algılıyordum ama... arkamda olduğunu hissediyordum. Sırtımı kitaplığa verdiğim halde hemen arkamda durduğunu hissediyordum. Etrafımda. Bir kefen gibi.

"Kokunu alabiliyoruz," dedi öteki Kuzgun. "Seni kaçırdığımızı öğrenince eşin nasıl da çılgına dönecek?"

"Lütfen," diye fısıldadım arkamda ve üstümde çöreklenen şeye.

Bana ne vereceksin?

Çok tehlikeli bir soru. Dağın Altı'na girmeden hemen önce Alis'in *asla pazarlık yapma* diye uyardığını hatırladım. Gerçi yaptığım pazarlıklar...hepimizi kurtarmıştı. Ve beni Rhys'e kavuşturmuştu.

"Ne istiyorsun?"

Kuzgunlar'dan biri, "Kiminle konuşuyor bu?" diye çemkirdi.

Taşlar ve rüzgâr, her şeyi duyar, her şeyi söyler. Senin Oymacı'yı kullanmak istediğini de fısıldadılar. Onunla pazarlık yaptığını.

Nefeslerim sertleşip hızlandı. "Ne olmuş?"

Bir zamanlar onu tanırdım – uzun zaman önce. Dünyada bu kadar can var olmadan önce.

İçlerinden biri, "Kendi kendine neler mırıldanıyor?" diye tıslayınca Kuzgunlar'ın yaklaştığını, hem de çok yaklaştığını anladım.

"Bildiği bir büyüyü mü okuyor yoksa, efendimiz gibi?"

"Fiyatın nedir?" diye fısıldadım arkamdaki karanlığa.

Kuzgunlar'ın ayak sesleri en fazla beş altı metre ötemdeydi. "Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu içlerinden biri.

Ziyaretçi. Bana bir ziyaretçi gönder.

Tamam diyecektim ama... "Yiyesin diye mi?"

Tüylerimi diken diken bir kahkaha. *Bana hayatı anlatsın diye.*

Hybern Kuzgunları yaklaşırken önümdeki hava hareketlendi. "İşte buradasın," dedi birisi.

"Anlaştık," diye fısıldadım. Sol kolumdaki tüyler ürperdi. Arkamdaki şeyin gülümsediğine yemin edebilirdim.

Onları öldüreyim mi?

"L-lütfen."

Önümde parlayan kör edici bir periışığı topu gözlerimi aldı.

Kuzgunlar tam karşımdaydı. Beni aydınlatıp yakalamak için omuzlarının üzerinde bir periışığı topu yakmışlardı.

Dikkatleri bana çevrildi. Sonra omzumun üzerine. Başımın üzerine.

Yüzleri filtreden geçmemiş saf dehşetle doldu. Arkamdaki şeyden duydukları dehşet.

O şey, *gözlerini kapat,* diye fısıldadı kulağıma.

Dediğini yaparken tir tir titriyordum.

Ardından çığlıkları duydum.

Kulak tırmalayan feryatlar ve yakarışlar. Kırılan kemikler, yağmur gibi fışkıran kanlar, ve çığlıklar, çığlıklar, çığlıklar...

Gözlerimi öyle sıkı yumdum ki yanmaya başladı. Öyle sıkı yumdum ki kafam zangır zangır titredi.

Sonra sıcak, katı ellerin beni tutup çekiştirdiğini, Cassian'ın sesinin kulağıma dolduğunu hissettim: "Sakın bakma. *Sakın bakma.*"

Bakmadım. Beni götürmesine izin verdim. O sırada Rhys'in geldiğini hissettim. Bütün dağı titretecek kadar sert şekilde kuyunun dibine indiğini hissettim.

İşte o zaman gözlerimi açtım ve onu bize doğru koşarken gördüm. Üzerinde karanlık dalgalanıyordu ve yüzünde öyle bir öfke vardı ki...

"Onları buradan çıkar."

Emir Cassian'a verilmişti.

Arkamızdan hâlâ çığlıklar yükseliyordu.

Rhys'e doğru hamle yaptım ama geride bir karanlık bulutu bırakarak ortadan kayboldu.

Gittiği yere bir görünmezlik kalkanı çekmişti.

Çünkü bakacağımı biliyordu.

Çığlıklar kesildi.

Cassian korkunç sessizliğin içinde beni hızla oradan uzaklaştırıp çukurun merkezindeki loşluğa götürdü. Nesta oradaydı; kollarını kendine dolamış, gözlerini kocaman açmıştı.

Cassian tek kolunu açarak onu bekledi. Ablam transa girmiş gibi gelip Cassian'ın diğer yanına sokuldu. Cassian kollarını ikimize doladığı anda sifonlar parlayarak karanlığı kan kırmızısı renginde aydınlattı.

Ardından yukarı fırladık.

Tam o sırada çığlıklar yeniden başladı.

32.

BÖLÜM

Cassian ikimize de birer brendi verdi. Uzun kadehlerde.

Yukarıdaki aile kütüphanesinde bir tekli koltukta oturan Nesta kadehini tek dikişte bitirdi.

Onun karşısındaki sandalyeye oturup içkimden bir yudum aldım, tadından başımı silkeledim ve kadehimi aramızdaki sehpaya bıraktım.

Cassian, "İçmeye devam et," diye emretti. Öfkeliydi ama bana değil.

Hayır – aşağıdaki şey her neyse ona. Olup bitenlere.

"Yaralandın mı?" diye sordu. Kısa, yabani kelimeler.

Başımı iki yana salladım.

Nesta'ya sormadığına göre...onu benden önce bulmuş olmalıydı. Ve bizzat kendisi kontrol etmişti.

"Kral...şehir..." diye başladım.

"Hiçbir iz bulamadık." Çenesinde bir kas seğirdi.

Sessizce oturduk. Rhys peşinde karanlıkla birlikte açık kapılardan girene kadar.

Hiçbir şeyi yoktu – ellerini kaplayan kan dışında.

Öğle güneşinde yakut gibi parlayan bunca kan.

İkisini de çıplak elleriyle parçalamış gibi.

Gözleri öfkeden buz kesmişti.

Ve o gözler, kir pas içindeki gömleğimin yukarıya katlı duran manşetinden görülen sol koluma kaydı.

Siyah demirden yapılmış ince bir halkayı andıran yeni dövme.

Rhys'in Dağın Altı'nda söylediklerini hatırladım: *Benim sarayımda pazarlıkların kalıcı olarak vücuda işaretlenmesi adettendir.*

"Ona ne verdin?" Bu ses tonunu Kâbuslar Sarayı ziyaretinden beri duymamıştım.

"O...o kendisini ziyaret edecek birini istedi. Ona hayattan bahsedecek birini. Ben de olur dedim."

"Bunun için *gönüllü mü* oldun?"

"Hayır." Sesinin tonu ve yüzünün katılığı karşısında kadehimi bitiriverdim. "Sadece *herhangi biri* dedi. Ve *zaman* belirtmedi." Yekpare siyah halkaya bakarak yüzümü ekşittim: Parmağımdan kalın değildi ve sadece yanlardaki iki ince boşlukla kesintiye uğruyordu. Ayağa kalkmaya, yanına gitmeye, o kanlı ellerini tutmaya yeltendim. Ama dizlerim öyle titriyordu ki yerimden kıpırdayamadım. "Kralın Kuzgunları öldü mü?"

"Oraya vardığımda can çekişiyorlardı. O şey ben girip bakabileyim diye zihinlerinin yeteri kadarını sağlam bırakmıştı. Ben de göreceğimi gördüm ve işlerini bitirdim."

Cassian'ın katı bakışları eşimin kanlı elleriyle donuk gözleri arasında gidip geldi.

Ama Rhys dikkatini ablama çevirdi. "Kazan'dan aldığın şey yüzünden Hybern senin peşinde. Kraliçeler seni öldürüp intikamlarını almak istiyor – ölümsüzlüğü onlardan çaldığın için."

"Biliyorum." Nesta'nın sesi boğuktu.

"Ne aldın?"

"Bilmiyorum." Sesi fısıltıdan farksızdı. "Amren bile ne olduğunu bulamadı."

Rhys ona dik dik baktı. Ama Nesta bana döndüğünde gözlerin-

de korkunun, suçluluğun ve...başka bazı duyguların parladığını yemin edebilirdim. "Bana koşmamı söyledin."

Sadece, "Biz kardeşiz," diyebildim. O da bir zamanlar beni kurtarmak için duvarı geçmişti.

Nesta, "Elain..." diye konuyu değiştirdi.

"Elain iyi," dedi Rhys. "Azriel kasaba evinde. Lucien geri dönüyor ve Mor birazdan orada olur. Hepsinin tehditten haberi var."

Nesta kendini hafifçe salarak başını koltuğun sırtlığına dayadı.

Rhys'e döndüm. "Hybern şehrimize sızdı. Bir kez daha."

"Adi herif o fani büyüyü gerçekten ihtiyaç duyana kadar saklamış."

"Fani büyü?"

"Muazzam etkileri olan, tek kullanımlık bir büyü. Koruma büyülerini delebiliyor... En uygun zamanı beklemiş olmalı."

"Peki koruma büyüleri..."

"Amren şu anda hepsini böyle durumlara karşı elden geçiriyor. İşi biter bitmez kral sırra kadem basmadan önce başka elebaşlarını bir yerlere sokmuş mu diye bütün şehri didik didik arayacak."

Sesindeki soğuk öfkenin gerisinde bir sertlik vardı – öyle keskin bir sertlikti ki, *Sorun ne?* diye sordum.

"Sorun ne?" diye cevapladı – dışından; artık ikisi arasındaki farkı ayırt edemiyormuş gibi. "Sorun şu ki o *bok* herifler evime girip *eşime* saldırdı. Sorun şu ki kendi lanet koruma büyülerim benim aleyhime çalıştı ve sen zorla götürülmemek için o şeyle pazarlık yapmak zorunda kaldın. Sorun şu ki..."

"Sakin ol," dedim, sakin ama zayıf olmayan bir ses tonuyla.

Gözleri okyanusa düşen yıldırımlar gibi çakmak çakmak oldu. Ama ağzından derin bir nefes alıp burnundan verirken omuzları az da olsa gevşedi.

"Aşağıdaki şeyin ne olduğunu gördün mü?"

"Aşağı yukarı bir tahminim olduğu için gözlerimi kapattım," dedi. "Ve Kuzgunlar'ın bedenlerinden çıkıp gidene kadar açmadım."

Cassian'ın benzi kül gibi oldu. O şeyi daha önce görmüştü. Bugün yine görmüştü. Ama hiçbir şey demedi.

"Evet, kral savunmamızı aştı," dedim Rhys'e. "Evet, işler kötü gitti. Ama hiçbirimize bir şey olmadı. Ve Kuzgunlar'dan bir takım kritik bilgiler elde ettik."

O anda Rhys'in onları öldürürken aşırı duygusal davrandığını fark ettim. Normalde Azriel sorgulayabilsin diye hayatta tutardı. Ama ihtiyacı olanı hızlıca ve hunharca aldıktan sonra hemen işlerini bitirmişti. Attor'da sergilediği basireti bu kez gösterememişti...

"Kazan'ın neden tam güç çalışmadığını artık biliyoruz," diye devam ettim. "Nesta'nın kral için benden daha büyük bir öncelik oluşturduğunu biliyoruz."

Rhys söylediklerimi düşündü. "Kral onları buraya getirerek elinin bir kısmını açık etti. Fetihle ilgili bir şüphesi olmasa böyle bir riski almazdı."

Nesta kusacak gibi oldu. Cassian tek kelime etmeden onun kadehini tazeledi. Ama...sormadan edemedim. "Başımızın dertte olduğunu nasıl anladınız?"

"Clotho," dedi Rhys. "Kütüphanede tılsımlı bir alarm zili var. Clotho zili çaldığı anda hepimiz duyduk. Oraya ilk ulaşan Cassian oldu."

O ilk anlarda neler olduğunu merak ettim. Ablamı bulduğu anlarda.

Rhys, düşüncelerimi okumuş gibi, şüphesiz Cassian'ın bir lütfu olan görüntüleri zihnime yolladı.

Panik – ve öfke. Kuyuya atlayıp bir zamanlar beni iliğime kadar titreten o kadim karanlığa şimşek gibi dalarken tek düşünebildiğim şey bunlar.

Nesta orada – ve Feyre.

Önce ilkini görüyorum; kocaman açılmış gözlerle düşe kalka karanlıktan çıkarken hissettiği korku öyle keskin bir koku yayıyor ki öfkem keskinleşiyor. Güçlükle düşünebiliyor, güçlükle nefes alabiliyorum...

Nesta beni görünce küçük, hayvani bir ses çıkarıyor – yaralı bir ceylan gibi. O sırada yere öyle sert bir iniş yapıyorum ki dizlerim

kıtırdıyor.

Nesta kirlenmiş ve dağılmış elbisesiyle kollarını öne doğru uzatarak bana doğru koşarken hiçbir şey demiyorum. Ona yaklaşmaktan, ona ulaşmaktan kendimi alıkoyamayarak kollarımı açıyorum...

Nesta deri kıyafetlerime tutunmayı yeğliyor. "Feyre," diyor nefes nefese. Boştaki eliyle arkasını işaret ederken, diğer eliyle beni sarsıyor. Güç – bu narin, güzel vücutta böylesine kontrolsüz bir güç. "Hybern."

Bunu duymam yeterli. Kılıcımı çekiyorum – derken Rhys'in, tanrıların gazabı bir volkan patlamasını andıran gücüyle, ok gibi yaklaştığını görüyorum. Karanlığın içine dalıp çığlıkları takip ediyorum...

Kendimi geri çektim, çünkü daha fazlasını görmek istemiyordum. Cassian'ın aşağıda şahit olduğu şeyleri.

Rhys uzun adımlarla yanıma geldi ve saçlarımı okşamak için elini kaldırdı – ama parmaklarını kaplayan kanı fark edince durdu. Bunun yerine sol kolumda eğreti duran dövmeyi inceledi. "O yaratığı gündönümü ziyafetinlerine davet etmediğimiz sürece buna katlanabilirim."

"*Sen* buna katlanabilirsin?" Kaşlarımı kaldırdım.

Yaşanan onca şeye rağmen, bizi bekleyen onca şeye rağmen, belli belirsiz gülümsedi. "En azından içinizden biri yaramazlık yaparsa artık ne ceza vereceğimi biliyorum. Aşağıya inip o şeyle bir saat boyunca *muhabbet etmek*."

Nesta tiksintiyle somurttu ama Cassian karanlık bir kahkaha patlattı. "Teşekkür ederim ama ben tuvalet temizliğini alayım."

"Onunla ikinci karşılaşman sanki ilki kadar korkunç değildi."

"Bu kez beni *yemeye* kalkmadı." Ama gölgeler hâlâ bakışlarını karartıyordu.

Onları Rhys de gördü. Gördü ve Yüce Lord sesine geri dönerek, "Gereken herkesi bu gece sokağa çıkmamaları konusunda uyar," dedi. "Gün batımından sonra sokaklarda çocuk kalmasın. Ay yükseldikten sonra da bütün Palaslar kapansın. Dışarda kalanlar sonucuna katlanır."

İçtiğim likör midemi kaynatırken, "Ne sonucu?" diye sordum.

Çenesi kasılan Rhys pencerelerin ötesindeki ışıltılı şehre baktı. "Amren'i iş başında görmek."

Kasaba evine vardığımızda Elain oturma odasındaki kanepede, rahat görünmek için kendini zorlayan Mor'la birlikte oturuyordu. Nesta yanımdan rüzgâr gibi geçip doğruca kanepeye gitti, Elain'in diğer yanına oturdu ve dikkatini antreye, yani bizim dikildiğimiz yere çevirdi. Bekliyordu – her nasılsa bir toplantının başlamak üzere olduğunu sezmişti.

Ön pencerenin yanında konuşlanan Lucien, sokağı seyretmeyi, daha doğrusu gözetlemeyi bırakıp bize döndü. Kemerinden bir kılıç ve bir hançer sarkıyordu. Yüzünde güçlü, kesin bir kararlılık dışında ne keyif vardı ne de sıcaklık.

Rhys oturma odasının kemerli kapı pervazına yaslanıp kollarını kavuşturduktan sonra ortaya konuşarak, "Azriel çatıdan geliyor," dedi.

Azriel onun çağrısını duymuş gibi merdivenin yanındaki gölgelerin içinden çıktı ve hepimizi tepeden tırnağa inceledi. Bakışları Rhys'in ellerindeki kuru kanda oyalandı.

Cassian ve Azriel aramızda dururken ben de Rhys'in karşısındaki pervaza yaslandım.

Rhys, kısa bir sessizliğin ardından, "Rahibeler bugün yaşananlarla ilgili konuşmayacak," dedi. "Ve şehir halkı Amren'in şu anda *neden* av hazırlığı yaptığını bilmeyecek. Diğer Yüce Lordlar bunu duyarsa altından kalkamayız. Bu onların cesaretini kırmakla kalmaz, binbir güçlükle yarattığımız imajı da yerle bir eder."

Mor oturduğu yerden itiraz etti. "Velaris baskını ne kadar kırılgan olduğumuzu zaten gösterdi."

Sifonları pır pır eden Cassian, "O çabucak üstesinden geldiğimiz sürpriz bir saldırıydı," diye yanıtladı. "Az'ın çabalarıyla yayılan haberler *bizi* Hybern'in yolumuza çıkardığı her güçlüğü aşabilecek galipler olarak resmetti."

"Aynı şeyi bugün de yaptık," dedim.

"Bu farklı," dedi Rhys. "Geçen sefer saldırının sürpriz olması bizi mazur gösterdi. Ama bu kez...hazırlıksız görünmemizi sağlar. Kırılgan. On gün sonraki toplantıdan önce bu riski alamayız. Dışarıdan bakan herkes telaş etmeden savaşa hazırlandığımızı görmeli."

Mor kanepede aşağı doğru kaykıldı. "Ne Prythian'da ne de ötesinde Keir hariç tek bir müttefik bulamadığımız bir savaşa."

Rhys ondan tarafa sert bir bakış fırlattı. Ama Elain, "Kraliçe gelebilir," dedi usulca.

Sessizlik.

Elain karartılmış şöminedeki gölgelere dalıp gitmişti.

Nesta, genelde onunla konuşurken kullanmadığı sert bir ses tonuyla, "Hangi kraliçe," diye sordu.

"Lanetlenen kraliçe."

Yaslandığım kapı pervazından ayrılıp Nesta'ya "Kazan'ın lanetlediği kraliçe," diye açıkladım. "Sen...içinden çıktıktan sonra, bütün kinini ona kusmuş."

"Hayır." Elain önce bana, sonra Nesta'ya baktı. "O değil. Diğeri."

Nesta sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra dudaklarını araladı. Ya Elain'i yukarıya postalayacaktı ya da başka bir soru soracaktı.

Ama Azriel kapı eşiğinden oturma odasına girdi ve yumuşak bir sesle, "Hangi diğeri?" diye sordu.

Elain'in kaşları birbirine yaklaştı. "Ateş tüylü kraliçe."

Gölgeokuyan başını yana eğdi.

Lucien gözlerini Elain'den ayırmadan bana doğru mırıldandı. "Acaba biz...onun neye ihtiyacı var diye?.."

Azriel, "Onun bir şeye ihtiyacı yok," diye yanıtladı, Lucien'e bakmadan.

Elain şimdi gözlerini bile kırpmadan Azriel'e bakıyordu.

"Ama bizim ihtiyacımız olan şey..." Azriel'in sesi dudaklarında söndü. Bir süre sonra, bizden çok kendi kendine konuşur gibi, "Bir kâhin," dedi. "Kazan seni bir kâhin yaptı."

33.

BÖLÜM

Kâhin.

O anda kafama dank etti.

Elain biliyordu. Nesta'yı Kuzgunlar konusunda *uyarmıştı*. Bu küçük ayrıntıyı ben de yakalamıştım ama saldırının karmaşası içinde aklımdan uçup gitmişti. Ablamın rüyayla gerçeği birbirine karıştırdığını düşündüğüm için göz ardı etmiştim. *Kâhin.*

Elain kanepede aval aval kendisine bakan Mor'a döndü. "Bu doğru mu?"

Ve bu kelimeler, bu ses tonu...kulağa o kadar *normal* geliyordu ki göğsüm sıkıştı.

Mor kullanacağı kelimeleri, soruyu, neyin doğru neyin yanlış olduğunu tartıyormuş gibi ablamın yüzüne dalıp gitti.

Sonunda, gözlerini kırptı, dudaklarını araladı. Sonunda, içindeki büyü gücüyle bir tür bulmacayı çözmeyi başarmış gibiydi. Usulca ve net şekilde başıyla onayladı. Lucien sessizce pencerenin önündeki sandalyelerden birine çöküp altın gözünü vızıldatarak ablamı tepeden tırnağa süzdü.

Sanırım ablama kulak veren tek kişinin Azriel olması gayet mantıklıydı. Diğerlerinin duyamadığı şeyleri duyan adam... Belki

o da eskiden anlam veremediği bu yeteneği yüzünden Elain gibi acı çekmişti. Gölgeokuyan sorusunu yineledi. "Başka bir kraliçe mi var?"

Elain cevap vermek için bir tür zihin berraklığına ihtiyaç duyuyormuş gibi, daha önce kafasını karıştırıp zihnini allak bullak eden şeye bu kez doğru açıdan bakmak istiyormuş gibi gözlerini kıstı. "Evet."

Mor, "Altıncı kraliçe," diye fısıldadı. "Sarışın kraliçenin *hasta değil* dediği kraliçe..."

"Bu yüzden diğer kraliçelere güvenmememizi söylemişti," diye ekledim.

Ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda... Adeta resmin bütününü görmek için geri çekilip uzaktan bakmak gibiydi. Yakından bakınca kelimeler bulanık ve karman çorman görünüyordu. Ama uzaktan...

Hepimizle Elain'in arasına atlamaya hazır görünen Nesta'ya dönerek, "Sen Kazan'dan bir şey çaldın," dedim. "Peki ya o Elain'e bir şey *verdiyse?*"

Nesta'nın beti benzi attı. "Ne?"

Aynı derecede bembeyaz kesilen Lucien, Nesta'nın boğuk sorusunu tekrarlamaya niyetlendi.

Ama Azriel başıyla onayladıktan sonra tekrar Elain'e döndü. "Genç kraliçenin kocakarıya dönüştüğünü bildin."

Elain gözlerini kırptı, kırptı, kırptı ve nihayet bakışlarına canlılık geldi. Sanki durumu kavrayınca, *hepimiz* kavrayınca...içinde bulunduğu o karanlık âlemden çıkmayı başarmıştı.

Azriel, sakin ve duru bir sesle, düşmanlarını pes ettiren ve müttefiklerini büyüleyen istihbarat subayının sesiyle, "Altıncı kraliçe hayatta mı?" diye sordu.

Elain içindeki bir sese kulak veriyormuş gibi başını yana eğdi. "Evet."

Lucien sanki ilk defa görüyormuş gibi ablamın yüzüne dalıp gitmişti.

Başımı hızla Rhys'e çevirdim. *Potansiyel bir müttefik?*

Bilemiyorum, diye karşılık verdi. *Eğer diğerleri onu lanetlediyse...*

Daha benimle konuşmasını bitirmeden, "Ne tür bir lanet?" diye sordu.

Elain yüzünü eşime çevirdi. Tekrar gözlerini kırptı. "Onu satmışlar – bir...bir tür...karanlık güce, bir tür...büyücü-lorda..." Başını iki yana salladı. "Kara lordu göremiyorum. Neye benzediğini. Oniks taşından bir sandığı var, onun için her şeyden değerli... Onlar hariç. Kadınlar. Orada tuttuğu başka kadınlar da var ama kraliçe... Geceleri tekrar insan olsa da gündüzleri başka bir şekle bürünüyor."

"Ateşten tüyleri olan bir kuş," dedim.

Rhys, "Gündüzleri ateşkuşu, geceleri insan..." dedi dalgın dalgın. "Yani şu anda bu büyücü-lordun tutsağı, öyle mi?"

Elain başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Onu duyuyorum – haykırışlarını. Öfkeyle. Katıksız bir öfkeyle..." Ürperdi.

Mor söz aldı. "Diğer kraliçelerin onu neden lanetlediğini biliyor musun? Neden onu büyücü-lorda sattıklarını?"

Elain sehpaya dalıp gitti. "Hayır. Hayır – hepsi sis ve gölgelerin gerisinde."

Rhys derin bir nefes verdi. "Nerede olduğunu algılayabiliyor musun?"

"Bir...göl var. Kıtanın derinliklerinde, sanırım. Dağların ve kadim ormanların ortasında gizlenen bir göl." Elain'in gırtlağı kalkıp indi. "Hepsini gölde tutuyor."

"Diğer kadınlar kraliçeyi seviyor mu?"

"Hem evet, hem hayır. Diğerlerinin kar beyazı tüyleri var. Kraliçe onların üzerindeki gökyüzünde çılgınca kanat çırparken onlar suda geziniyorlar."

Mor, "Altıncı kraliçe hakkında neler biliyoruz?" diye sordu Rhys'e.

Azriel, "Çok az," diye cevapladı Rhys'in yerine. "Çok az şey biliyoruz. Genç – yirmili yaşlarının ortalarında. Scythia toprakları

kıtanın doğusunda, duvar boyunca uzanıyor. İnsan kraliçelerin yönetimindeki en küçük krallık ama ticaret ve cephane bakımından zengin. Kraliçe Vassa olarak tanınıyor ama raporlarda tam ismini hiç görmedim."

Rhys uzun uzun düşündü. "Ciddi bir tehdit oluşturduğunu düşünmeseler ona cephe almazlardı. Ve gündemlerindeki meseleyi düşünürsek..."

"Vassa'yı bulabilirsek," diye sözünü kestim, "insan ordularını savaşmaya ikna etmemizde hayati bir rol oynayabilir. Üstelik kıtada bir müttefikimiz olur."

Cassian, "Tabi *bulabilirsek*," diye itiraz etti. Azriel'in yanına gelip hafifçe kanatlarını açtı. "Aylar alabilir. Onu tutsak alan adamın beklediğimizden daha dişli çıkma ihtimalini söylememe gerek bile yok. Bütün bu potansiyel riskleri göz ardı edemeyiz. Ya da bu kadar büyük bir zaman kaybını. Öncelikle Yüce Lordlar'la yapacağımız toplantıya odaklanmalıyız."

"Ama kazanacaklarımızı da göz ardı edemeyiz," dedi Mor. "Belki bir ordusu vardır..."

Cassian, "Belki vardır," diye sözünü kesti. "Ama kraliçe lanetlendiyse ordusunu kim yönetecek? Ve krallığı o kadar uzaksa... İnsanlara özgü yollarla seyahat etmek zorunda kalacaklar. Ne kadar yavaş hareket ettiklerini, ne kadar çabuk öldüklerini unutmayın..."

Mor, "Denemeye değer," diye çıkıştı.

"Size burada ihtiyaç var," dedi Cassian. Azriel sessiz kalsa da ona hak veriyormuş gibiydi. "Size savaş meydanında ihtiyacım var, kıtada avare avare dolaşmanıza değil. İnsanlar bu işin bir kısmı. O kraliçeler Hybern'e sunmak üzere ordularını topluyorsa, sizin Kraliçe Vassa'ya ulaşmanıza da engel olmaya çalışacaklarından adım gibi eminim."

"Sen bana emir veremezsin..."

"Hayır ama ben veriyorum," dedi Rhys. "Bana öyle bakma. Cassian haklı – sana burada ihtiyacımız var, Mor."

Mor başını iki yana salladı. "Scythia. Onları hatırlıyorum. Atlı insanlar. At binmiş süvariler çok daha hızlı hareket edebilirler..."

"Hayır." Rhys'in gözlerinde hâlâ kesin kararlılık vardı. Emrin geri dönüşü yoktu.

Ama Mor tekrar denedi. "Elain'in bu şeyleri görmesinin bir nedeni var. Diğer kraliçenin yaşlandığını ve Kuzgunlar'ın saldıracağını gördü. Peki bu görüntüler ona *neden* geliyor? Bu kraliçeyi *neden* duyuyor? Hayati bir önemi olmalı. Bunu göz ardı edersek, yenilgi bizim kaderimiz olabilir."

Sessizlik. Hepsini tek tek inceledim. Her biri *burada* gerekliydi. Ama ben...

Küçük bir nefes aldım.

"Ben giderim."

Konuşan Lucien'di ve gözlerini Elain'e dikmişti.

Hepimiz ona döndük.

Lucien dikkatini Rhys'le bana çevirdi. Ayağa kalkarak "Ben giderim," diye tekrarladı. "Altıncı kraliçeyi bulabilirim."

Mor ağzını açtı ama geri kapattı.

Rhys, "Onu bulabileceğini nereden çıkardın?" diye sordu. Kaba bir tonda değil, sadece bir komutanın bakış açısıyla. Riskler ve potansiyel faydalar karşısında Lucien'in ne tür beceriler sergileyebileceğini tartıyordu.

"Bu göz..." Lucien metal zımbırtıyı işaret etti. "Başkalarının... göremediği şeyleri görebiliyor. Büyüler, tılsımlar... Onu bulmama yardım edebilir. Ve laneti kırmama." Göz ucuyla Elain'e baktı ama ablam bakışlarını yine kucağına indirmişti. "Bana burada ihtiyacınız yok. İsterseniz savaşırım ama..." Bana bakarak acı acı gülümsedi. "Güz Sarayı'na ait değilim. Ve bahse girerim ki artık ee...Bahar Sarayı'nda da hoş karşılanmam." *Evimde de* diyecekti, neredeyse. "Ama burada *kös kös* oturamam. Sonuçta o kraliçeler ve orduları da bu savaş için büyük bir tehdit oluşturuyor. Bu yüzden, beni kullanın. Beni gönderin. Vassa'yı bulurum ve yardım getirip getiremeyeceğine bakarım."

"İnsan topraklarına gireceksin," diye uyardı Rhys. "Sana ayıracak muhafızım yok..."

"Muhafıza ihtiyacım yok. Tek başıma daha hızlı hareket ederim." Çenesini kaldırdı. "Onu bulurum. Ve eğer geri alacağı bir ordusu veya insan birliklerini kendi yanına çekebilecek bir hikâyesi varsa...bunun da bir çaresine bakarım."

Arkadaşlarım birbirlerine baktılar. Mor, "Bu çok...tehlikeli olabilir," dedi.

Lucien'in dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyi ya. Diğer türlü çok sıkıcı olurdu."

Lucien'in gülümsemesine sadece Cassian karşılık verdi. "Sana biraz Illyria çeliği yüklerim."

Elain şimdi temkinli bakışlarla Lucien'e bakıyor ve arada bir gözlerini kırpıştırıyordu. Bir şeyler gördüyse veya algıladıysa bile hiçbir şey demedi. Tek kelime bile.

Rhys kapı pervazından ayrıldı. "Seni yaklaşabileceğimiz kadar yakına yabalarım – arayışına nereden başlaman gerekiyorsa oraya." Sahiden de Lucien son günlerde tüm o haritaları yalayıp yutuyordu. Belki de hepimize yol gösteren o meçhul gücün sessiz emrini yerine getiriyordu. Eşim, "Teşekkür ederim," diye ekledi.

Lucien omuz silkti. Sadece bu hareket bile sonunda dilimi çözmeye yetti. "Emin misin?"

Lucien ablama, parmağını kanepe minderindeki nakışların üzerinde gezdirirken yine durgun bir boşluktan ibaret olan yüzüne baktı. "Evet. Bırak elimden ne geliyorsa yapayım."

Nesta bile kendi çapında endişeli görünüyordu. Lucien için değil, şüphesiz – ama eğer yaralanır veya öldürülürse... Elain bundan nasıl etkilenirdi? Eşlik bağının kesilmesi... Bunun beni ne hale getirdiğini hatırlayınca düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

Lucien'e döndüm. "Ne zaman gideceksin?"

"Yarın." Uzun zamandır bu kadar...kesin konuştuğunu duymamıştım. "Günün geri kalanında hazırlanırım ve yarın kahvaltıdan sonra yola düşerim." Rhys'e dönerek, "Senin için de uygunsa," diye ekledi.

Eşim elini salladı. "Senin yapacaklarının yanında, Lucien, lafı bile olmaz."

Yine bir sessizlik oldu. Kayıp kraliçeyi bulup bir insan ordusuyla geri dönebilirse veya en azından ölümlü birliklerini Hybern'in pençelerinden kurtarabilirse... Ve ben de o korkunç aynayı işin içine katmadan Oymacı'yı bizim yanımızda savaşmaya ikna etmenin bir yolunu bulabilirsem... Yeterli olur muydu?

Görünüşe göre bunun kararını Yüce Lordlar'la yapacağımız toplantı verecekti.

Rhys çenesiyle işaret çakınca Azriel bunu bir emir kabul ederek ortadan kayboldu. Şüphesiz Amren'i kontrol etmeye gitmişti.

Eşim daha sonra Mor'la Cassian'a dönerek, "Bakın bakalım Keir ve Karanlıkgetirenler herhangi bir saldırıya uğramış mı," deyince onlar da başlarıyla onaylayıp çıktılar. Ablalarım, Lucien ve Rhys'le baş başa kaldığımızda Nesta'nın gözlerinin içine baktım.

Ve Nesta, bir kez olsun, Elain'i bırakıp yanımıza geldi ve üçümüz çaktırmamak için çaba harcamadan merdivenlere yürüdük. Lucien'le Elain'i yalnız bıraktık.

Merdiven sahanlığında oyalanıp aşağıda konuşulanları dinlememek için kendimi zor tuttum.

Elbette bir şey konuşuluyorsa.

Bunun yerine, Rhys'in parmaklarında kuruyan kanlardan irkilsem de elinden tutarak onu banyomuza doğru sürükledim. Nesta'nın koridorun sonundaki kapısı kapandı.

Küvetin musluğunu açıp duvardaki kafesten bir banyo lifi alırken Rhys sessizce beni izledi. Küvetin kenarına oturup el bileğimle suyun sıcaklığını kontrol ettikten sonra yanımdaki porselen küvet kenarını tıpışladım. "Otur."

Boynunu bükerek söz dinledi ve yanıma ilişti.

Elinin birini tutup fokurdayan suya daldırdım.

Teninden yayılan kızıllık elinin altındaki suda girdaplandı. Lifi alıp nazikçe eline sürttüğümde daha fazla kan pul pul dö-

küldü ama ceketinin kol ağzı hâlâ tertemiz duruyordu. "Ellerini neden korumadın?"

"Hissetmek istedim – parmaklarımın altında can verdiklerini."

Soğuk, dobra kelimeler.

Parmak uçlarını ovaladım. Tırnakların etle buluştuğu yarıklara kan oturmuştu. Ve hilal şeklindeki diplerine. "Bunun diğerlerinden farkı neydi?" Attor'un kurduğu pusudan, Hybern'in ormandaki saldırısından, Velaris'e yapılan saldırıdan...hepsinden. Daha önce de öfkelendiğini görmüştüm ama hiç...hiç bu kadar kendinden geçtiğine şahit olmamıştım. Sanki ahlak ve nezaket, düştüğü dondurucu derinliklerden bakılınca, çok ama çok uzaktaki yüzeyde gezinen kavramlar gibiydi.

Avucunu gürül gürül akan suya tutup parmaklarının arasına daldım.

"Bu kadar gücün olmuş ne fayda," dedi. "Şehrimdeki en değerli varlıklarımı koruyamadıktan sonra? Bir saldırı yapılacağını anlayamadıktan sonra?"

"Bunu Azriel bile tespit edemedi..."

"Kral modası geçmiş bir büyüyü kullanarak ön kapıdan girdi. Eğer..." Rhys başını salladı. Artık tertemiz olan elini indirip diğerine uzandım. Su daha fazla kana bulandı. "Onları burada bile koruyamıyorsam... Nasıl..." Boğazı düğümlendi. Elimle çenesini yukarı ittirdim. Soğuk öfke yerini biraz bitkin ve kederli bir yüz ifadesine bırakmıştı. "O rahibeler yeterince çile çektiler. Bugün onları yüz üstü bıraktım. Artık o kütüphanede kendilerini güvende hissetmezler. Kendilerine ait olan tek yer, korunduklarına inandıkları tek yer... Bugün Hybern orayı onların elinden aldı."

Ve onun elinden. Ne zaman iyileşmek ve güvende hissetmek istese hep o kütüphaneye gitmişti.

"Belki de," diye devam etti, "Keir'in şehre girmesine izin vererek Velaris'i Mor'un elinden almamın cezası budur."

"Böyle düşünemezsin – bunun sonu iyi değil." Diğer elini de bitirdim, lifi temizledim ve ensesine, şakaklarına bastırdım... Temizle-

meyi değil rahatlatmayı amaçlayan, sıcak, teskin edici presler.

"Pazarlık konusunda kızgın değilim." Lifi alnında gezdirirken gözlerini kapattı. "Yani...eğer merak ettiysen."

"Etmedim."

Rhys sesimdeki gülümsemeyi duymuş gibi gözlerini açtı ve lifi küvetin içine atıp musluğu kapatmamı izledi.

Yüzünü nemli ellerimin arasına aldığımda hâlâ yüzümü inceliyordu. "Bugün olanlar senin suçun değildi," dedim. Sesim güneşli banyoyu doldurdu. "Hiçbiri. Her şeyin ucu Hybern'e çıkıyor ve kralla yeniden karşılaştığımızda, bu saldırıları, halkımıza çektirdiği bu acıları tek tek hatırlayacağız. Amarantha'nın büyü kitabını unutmamız bize pahalıya patladı. Ama artık kendimize ait bir Nefesler Kitabımız var ve ihtiyacımız olan büyünün onun içinde olduğunu düşünüyoruz. Ve şimdi...şimdi hazırlıklı olacağız ve bunun sonuçlarına göğüs gereceğiz. Şimdi, önümüze bakacağız."

Başını yana yatırıp avucumu öptü. "Hatırlat da maaşına zam yapayım."

Gülmekten boğuluyordum. "Ne için?"

"Ferasetli tavsiyelerin ve değerli hizmetlerin için." Göz kırptı.

İçtenlikle güldüm ve yanaklarını sıkarak dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Edepsiz çapkın."

Sıcaklık nihayet gözlerine geri döndü.

Fildişi renkli havlulardan birine uzanıp ellerini sarmaladım. Yumuşak kumaşın katları altındaki parmakları artık tertemiz ve sıcacıktı.

34.

BÖLÜM

Amren Velaris sokaklarındaki uzun av gecesinde başka bir Hybern suikastçısı veya casusu bulamadı. Onları nasıl aramıştı, dostu düşmandan nasıl ayırmıştı? Bazıları, diye anlattı Mor ertesi gün, *hepimizin* uykusuz geçirdiği gecenin sabahında, kapı eşiklerini kuzu kanıyla boyamıştı. Bir tür adak olarak. Ve uzak durması için rüşvet olarak. Bazıları da dış merdivenlere kupa kupa kuzu kanı bırakmıştı.

Sanki şehirdeki herkes Tahtın İkincisi olan bu ufak tefek sıska kadının, onları dünyanın diğer korkunç yaratıklarından koruyan bir canavar olduğunu biliyordu.

Rhys günün kalanını ve bütün geceyi, rahibelere yeni koruma büyülerini göstermekle ve güvenlikleri konusunda güvence vermekle geçirmişti. Hybernliler kendilerini içeriye alan rahibeyi, her nasılsa, sağ bırakmıştı. Kadın Rhys'in zihnine girip olanlara bakmasına izin verdi: Kral o fani büyüyle koruma duvarını deldiği anda Kuzgunlar rahibelerin kapıyı açması için âlim kılığında belirivermiş, ardından onun zihnine zorla girmiş ve gelenleri kontrol etmeden içeri buyur etmesini sağlamışlardı. Sadece bu ihlal bile... Rhys rahibelere saatlerce dil dökmüştü. Mor'la birlikte.

Konuşarak, *konuşabilen* rahibeleri dinleyerek, konuşamayanların ellerini tutarak.

Ve sonunda kütüphaneden çıktıklarında eşimle kuzeni arasında barış sağlanmıştı. Sivri kalan bazı kenarlar bir şekilde törpülenmişti.

Fazla zamanımız yoktu. Bunu biliyordum. Bunu her nefeste hissediyordum. Hybern gelmiyordu; Hybern zaten *buradaydı*.

Yüce Lordlar'la yapacağımız toplantıya neredeyse bir hafta kalmıştı – ve Nesta hâlâ bize katılmayı reddediyordu.

Ama sorun değildi. Yılmayacaktık. Yılmayacaktım.

Başka bir seçeneğimiz yoktu.

Ertesi sabah bu yüzden kendimi antrede dikilip Lucien'in ağır çantasını omuzlamasını seyrederken buldum. Değişen hava koşullarında hayatta kalmasına yardım edecek kat kat çamaşırın üstüne Illyria derilerini giymiş, hepsinin üstüne de ağır bir mont almıştı. Arkasında topladığı kızıl saçları, omurgasının üzerinde asılı duran Illyria kılıcını kapatacak kadar uzundu.

Cassian dün öğleden sonra kişisel silah zulasını yağmalaması için Lucien'e izin vermişti ama arkadaşım silah seçimi konusunda eli sıkı davranmıştı. Kılıç, artı bir pala, artı çeşitli bıçaklar. Çantasına bağlı duran, ipi takılmamış bir yay ve bir sadak dolusu ok.

"Rhys'in seni bırakacağı yeri tam olarak belirledin mi?" diye sordum sonunda.

Lucien ön kapıda bekleyen eşime bakarak başıyla onayladı. Rhys onu kıtadaki insan topraklarının kıyısına, Lucien'in ayak basmak için en uygun gördüğü meçhul yere bırakacaktı. Azriel eşimin daha öteye gitmemesi konusunda ısrar etmişti. Gelen raporlara göre bu fazla göze batan, fazla tehlikeli bir hareket olurdu.

Öne çıktım ve Lucien'in geri çekilmesine fırsat vermeden ona sıkı sıkı sarıldım. Üzerindeki çelik parçalarını, onları kullanmak zorunda kalıp kalmayacağını düşünmemeye çalışarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Beni kollarında hafifçe sıkan Lucien, "Zamanı gelmişti," dedi usulca.

Geri çekilip yaralı yüzünü inceledim. "Teşekkür ederim," dedim yeniden. Söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Rhys elini Lucien'e uzattı.

Lucien önce onun eline, ardından yüzüne baktı. Geçmişte birbirleri için sarf ettikleri okkalı küfürleri duyar gibi oldum. Hepsi şu anda burada, aralarında, Rhys'in eliyle onun eli arasında asılı duruyordu.

Ama Lucien kendisine uzatılan eli kabul etti. Sadece yolculuğu kapsamayan bu sessiz teklifi kabul etti.

O karanlık rüzgâr ikisini de süpürmeden önce Lucien arkasına baktı.

Bana değil – benim arkamdaki birine.

Solgun ve zayıf Elain merdivenlerin yukarısında dikiliyordu.

Göz göze geldiler ve öyle kaldılar.

Ama Elain hiçbir şey demedi. Bir adım aşağıya bile inmedi.

Lucien başını eğerek selam verdi ve bu hareketiyle gözlerindeki özlem ve keder ışıltısını gizledi.

Ve önüne dönüp Rhys'e gitme işaretini verdikten sonra...son bir kez dönüp Elain'e bakmadı.

Elain'in, onunla konuşmak ister gibi, onu durdurmak ister gibi, merdivenlere doğru yarım bir adım attığını görmedi.

Rhys beraberinde Lucien'i de götürerek gözden kayboldu.

Elain'i kahvaltıya davet etmek için arkamı döndüğümde çoktan gitmişti.

Antrede Rhys'in geri dönmesini bekledim.

Solumdaki yemek odasında Nesta sessizce ve kendi başına mental duvarlar inşa etme pratiği yapıyordu. Amren dün geceden beri ortalıkta yoktu. Bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini sorduğumda ablam, "Amren somut bir şeyler üzerinde çalışmaya çok yaklaştığımı düşünüyor," diye kesip attı.

Hepsi bu kadardı. Onu kendi haline bırakırken, peki Amren'in bendisi Nefesler Kitabı'nda o duvarı onaracak türden bir büyü bulmaya da yaklaşmış mı diye sormaya gerek duymadım.

Sessizlik içinde dakikaları saydım, tek tek.

Ardından, o tanıdık kara rüzgâr antrede girdaplanıp Rhys holdeki kilimin üzerinde belirince, derin bir oh çektim. Herhangi bir bela işareti, herhangi bir yara bere yoktu ama yine de onu hissetmek ve kokusunu içime çekmek için kollarımı beline doladım. "Her şey yolunda gitti mi?"

Rhys başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Bundan iyisi can sağlığı. Lucien şu anda kıtada doğu yönünde ilerliyor."

Nesta'nın yemek masasında ders çalıştığını fark etti. "Yeni kâhinimiz ne durumda?"

Elain'i kendi düşünceleriyle baş başa bıraktığımı söylemek için geri çekildim ama Nesta araya girdi. "Ona bu şekilde hitap etme."

Rhys duyduklarına inanamadığını ima eden bir bakış fırlattı ama yüzü yeniden ifadesizleşen Nesta, bir yandan Amren'in emrettiği şu meçhul duvar inşa etme pratiğine, diğer yandan önündeki kitabın sayfalarını karıştırmaya devam etti. Rhys'i kaburgalarından dürttüm. *Onu tahrik etme.*

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı ve yüzünden muziplik damlamaya başladı. *Onun yerine seni tahrik etsem?*

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine kenetledim...

Bu sırada ön kapı pat diye açıldı ve Amren hışımla içeriye girdi.

Rhys hemen karşısına dikildi. "Ne?"

Sulu neşesi ve rahat pozları kaybolmuştu.

Amren'in soluk benzi sakindi ama gözleri...öfkeyle girdaplanıyordu.

"Hybern Yaz Sarayı'na saldırdı. Biz burada çene çalarken, onlar Adriata'yı kuşatıyor."

35.

BÖLÜM

Hybern sonunda büyük hamlesini yapmıştı. Ve hiç tahmin etmediğimiz bir hamleydi.

Azriel'in bütün sorumluluğu üstüne alacağından emindim. Peşinde Cassian'la birlikte ön kapıdan giren gölgeokuyanın yüzüne şöyle bir bakınca bunu çoktan yaptığını anladım.

Hepimiz antrede dikilirken Nesta arkamdaki yemek masasında oyalanıyordu.

Cassian, "Tarquin yardım istedi mi?" diye sordu Amren'e.

Amren'in olup biteni nereden öğrendiğini sorgulayacak cesaretimiz yoktu.

Amren'in çenesi kasıldı. "Bilmiyorum. Bir mesaj aldım ve – hepsi bu."

Cassian başıyla onaylayıp Rhys'e döndü. "Oradayken Yaz Sarayı'nın hazır kıtalarını gördünüz mü?"

"Hayır," dedi Rhys. "Donanması körfeze yayılmıştı." Göz ucuyla Azriel'e baktı.

Gölgeokuyan, "Donanmanın yarısı Adriata'da, kalanı ise farklı yerlere dağılmış durumda," diye açıkladı. "Kara birlikleri Bahar Sarayı sınırına kaydırıldı... Feyre'den sonra. En yakın lejyon en

az üç günlük yürüme mesafesinde. Çok azı yabalama kabiliyetine sahip."

Rhys, "Gemi sayısı?" diye sordu.

"Adriata'da tam donanımlı yirmi gemi."

Amren'e yönelen ihtiyatlı bakışlar. "Hybern'in asker sayısı?"

"Bilmiyorum. Çok fazla. Ezici üstünlükleri var...herhalde."

"Mesajda tam olarak ne yazıyordu?" Katıksız ve amansız emir cümleleri.

Amren'in gözleri yeni parlatılmış gümüşler gibi parladı. "Bir uyarıydı. Varian'dan. Kendi savunma hatlarımızı hazırlamamız için."

Derin sessizlik.

Cassian, usulca,"Prens Varian...sana bir uyarı gönderdi?" diye sordu.

Amren ona ters ters baktı. "Arkadaşlar böyle yapar."

Daha derin sessizlik.

Rhys'le göz göze gelince sakin yüz hatlarının gerisinde fokurdayan baskıyı, dehşeti ve öfkeyi hissettim. "Tarquin'i onlarla tek başına yüzleşmeye terk edemeyiz," dedim. Hybern dün sırf dikkatimizi dağıtıp kendi sınırlarımızın ötesine bakmamızı engellemek için Kuzgunları göndermiş olabilirdi. Kendi adamızın kıyıları yerine Hybern kıyılarına odaklanalım diye.

Rhys yüzünü Cassian'a çevirdi. "Keir ve Karanlıkgetirenler henüz uygun adım yürüyecek durumda değil. Illyria lejyonları ne zaman uçabilir?"

Rhys emirleri bizzat vermek üzere Cassian'la birlikte savaş kamplarına yabaladı. Azriel de onlarla birlikte gözden kaybolup en güvendiği casuslarını yanına alarak Adriata'da keşif yapmaya gitti.

Cassian ve Azriel ellerinin üzerindeki sifonlara dokunup vücutlarını o pullu zırhlarla kapladıklarında içim bir hoş olmuştu. Her birinde yedi sifon ortaya çıktığında. Gölgeokuyanın yaralı elleri

bıçak kayışlarının ve sadağının tokalarını kontrol ettiğinde. Rhys Cassian için ilave Illyria kılıçları çağırdığında – sırtına iki, iki yanına birer kılıç.

Sonra gittiler – duygusuz ve kararlı yüzlerle. Kan dökmeye hazır yüzlerle.

Mor, sadece dakikalar sonra baştan ayağa silahlı ve saçı arkasında örgü yapılmış halde geri döndüğünde bütün hücrelerinden sabırsızlık yayılıyordu.

Ama Mor ve ben bekledik. Harekete geçin emrinin gelmesini. Bize katılın demelerini. Cassian burada olmadığım haftalarda Illyria lejyonlarını güney sınırımıza konuşlandırmıştı ama öyle olsa bile birkaç saatlik hazırlık yapmadan uçamazlardı. Bu durumda Rhys'in onları içeriye yabalaması gerekecekti. *Hepsini.* Adriata'ya.

"Savaşacak mısınız?"

Nesta merdivenlerin birkaç basamak yukarısında durmuş Mor'la benim hazırlanmamızı izliyordu. Çok yakında – Azriel veya Rhys çok yakında bizimle iletişim kuracak ve Adriata'ya yabalamanın serbest olduğunu bildirecekti.

Bıçak kayışlarımın belimde sağlam durduğunu bir kez daha kontrol ederek, "Gerekirse savaşacağız," diye cevapladım.

Mor da Illyria derileri giymişti ama kılıçları farklıydı. Daha ince, hafif, bazılarının ucu hafif kavisli. Yıldırımın cisim bulmuş hali gibi. Serafim kılıçları, diye açıklamıştı. Büyük Savaş'ta bizzat Prens Drakon hediye etmişti.

"Siz savaş hakkında ne biliyorsunuz ki?"

Ablamın ses tonundan hakaret mi ediyor, yoksa meraktan mı soruyor, çıkaramadım.

Örgü saçını sırtına çapraz astığı kılıçların arasından sarkıtan Mor, "Çok şey biliyoruz," dedi sertçe. Elain ve Nesta burada kalacak, Amren ikisine göz kulak olacaktı. Ayrıca Velaris'e de göz kulak olacaktı – Cassian'dan şehrin yukarısındaki dağlara kamp kurma emri alan küçük bir lejyonla birlikte. Mor buraya gelirken yolda Amren'e rastlamıştı. Ufak tefek kadın görünüşe göre kasaba

evinde kalmaya başlamadan önce erzak stok etmek için kasabın yolunu tutmuştu. Adriata'da kaldığımız süre boyunca yetecek kadar stok. Elbette dönebilirsek.

Bakışlarımı tekrar Nesta'ya çevirince temkinli bir soğuklukla karşılaştım. "İlk fırsatta sana haber yollarım."

Gece kadar karanlık bir gök gürlemesi mental duvarımın arka tarafını yaladı. Ovaların ve dağların ötesinden fırlatılmış sözsüz bir işaret. Sanki Rhys'in konsantrasyonu tamamen farklı bir yere odaklanmıştı ve bunu bozmaya cesaret edemiyordu.

Kalbim duracak gibi oldu. Mor'un kolunu tutunca deri zırhının pulları avucuma battı. "Vardılar. Gidelim."

Mor ablama döndüğünde onu hiç bu kadar...savaşçı gibi görmemiştim. Buzdağının görünmeyen yerinde saklandığını biliyordum ama şimdi karşımdaydı işte: Morrigan. Büyük Savaş'ta *kılıç sallayan* kadın. Kılıçla ve büyüyle nasıl can alınacağını çok iyi bilen Morrigan.

Kendinden emin bir gülümsemeyle ablama, "Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil," dedikten sonra ayrıldık.

Karanlık rüzgâr kükreyerek üstüme çullanınca Mor'a sıkı sıkı tutundum. Bizi sarayların üzerinden yabalarken hırıltılı nefesleri kulağıma doldu...

Derken... Kör edici ışık, boğucu sıcak, çığlıklar, kulakları sağır eden patlamalar, metal şakırtıları...

Bir yandan dengemi sağlamak için ayaklarımı açıp yere daha sağlam basarken, diğer yandan gözlerimi kırpıştırarak etrafımı inceledim.

Rhys ve Illyrialılar çoktan vuruşmaya başlamışlardı.

Adriata'nın yarım-ay şekilli körfezini çevreleyen çıplak tepelerden birinin zirvesine yabalamıştık ve bulunduğumuz yerden hem körfezin ortasındaki ada-şehir, hem de altımızdaki anakara boyunca uzanan şehir merkezi bütün çıplaklığıyla görülüyordu.

Körfezin suları kırmızıya boyanmıştı.

Binalardan ve batan gemilerden boğumlu siyah sütunlar halinde dumanlar yükseliyordu.

Çığlık atan şehir sakinleri, bağırıp çağıran askerler...

Çok fazla.

Bu kadar büyük ölçekli bir asker kalabalığı beklemiyordum. Her iki tarafta da.

Karşı karşıya gelmiş düzgün saflar beklerken, her yere yayılan bir kaos bulmuştum. Şehrin ve limanın üstünde uçan Illyrialılar, şehrin üstüne cehennem yağmuru gibi yağan Hybern ordusuna güç toplarıyla ve oklarıyla saldırıyordu. Ufka kadar uzanan bir gemi sürüsü körfezin iki girişini de kuşatmıştı. Ve körfezin içinde...

"Bunlar Tarquin'in gemileri." Mor, gergin bir yüz ifadesiyle, gri yelkenli Hybern filosuna canla başla kafa tutan beyaz yelkenli gemileri işaret etti. Sayıca çok az olsalar da yaklaşan her gemiye ellerindeki büyülerle -havayla, suyla, sarmaşıklı kamçılarla- saldırmaya devam ediyorlardı. Bu büyü saldırılarını savuşturmayı başaran düşman gemileri karşılarında mızraklı, oklu ve kılıçlı askerleri buluyorlardı.

Ve onların önünde, Hybern filosunun üzerine çullanan... Illyria hatları.

Çok kalabalıktılar. Rhys onları yabalamıştı – hepsini. Büyü gücünü tüketme pahasına.

Mor'un boğazı düğümlendi. "Bizden başka gelen yok," diye mırıldandı. "Diğer saraylar ortada yok."

Hybern tarafında da Tamlin'den ve Bahar Sarayı'ndan bir iz yoktu.

Hybern filosunun üzerinde kulakları sağır eden bir karanlık patlaması oldu ve gemiler parçalandı – ama sadece birkaç tane. Sanki... "Ya Rhys gücünün büyük kısmını tüketti ya da...gücünü engelleyen bir şey kullanıyorlar," dedim. "Yine bol bol periboğanı mı getirdiler?"

"Hybern periboğanı kullanmazsa aptallık eder." İki yanına saldığı yumruklarını sıkıp açmaya başladı. Şakaklarında terler birikti.

"Mor?"

"Bunun geleceğini biliyordum," diye mırıldandı. "Eninde sonunda, yeni bir savaş. *Bu* savaşla birlikte çarpışmaların başlayacağını biliyordum. Ama...ne kadar korkunç olduğunu unutmuşum. Bu sesler. Bu kokular."

Sahiden de çok gerilerdeki bu kayalık çıkıntıdan bile...boğucuydu. Kan kokusu, yakarışlar, çığlıklar... Ya tam ortasında olsaydık...

Alis. Alis orayı cehenneme çevireceğimden korkup Bahar Sarayı'nı terk etmişti – buraya gelmek için. *Buna* gelmek için. Şu anda bu şehirde olmaması için dua ettim. Onun ve yeğenlerinin güvende olmaları için dua ettim.

Mor omuzlarını dikleştirerek, "Saraya gitmemiz gerekiyormuş," dedi. Rhysand'ın dikkatini dağıtmamak için bağda bir kanal açmaya cesaret edememiştim ama görünüşe göre hâlâ emirlerini iletebiliyordu. "Düşman askerleri kuzey kanadına girip savunma hatlarını kuşatmış."

Başımı bir kez eğip kaldırarak onayladım. Mor ince, kıvrımlı kılıcını çekti. Serafim çeliği Amren'in gözleri gibi ışıl ışıl parladı.

Ben de sırtımdaki Illyria kılıcını çektim. Onun elindeki cayır cayır yanan gümüş parıltısı karşısında benim kılıcım kara ve eski kalıyordu.

"Birbirimize yakın duralım," dedi Mor, kesin ve net bir dille. "Sakın gözümün önünden ayrılma. Kontrol etmeden hiçbir merdivene veya koridora dalmayacağız."

Diyecek kelime bulamayınca tekrar başımla onayladım. Kalbim dörtnala koşuyor, avuçlarım terliyordu. Su – keşke yanımda biraz su olsaydı. Dudaklarım kemik gibi kurumuştu.

"Eğer birilerini öldürmeye kıyamazsan, arkamı kolla yeter," derken sözlerinde en ufak bir ayıplama yoktu.

"Yapabilirim – yani...öldürebilirim," dedim boğuk bir sesle. Velaris'i savunurken bol bol yapmıştım.

Mor kılıç tutuşuma, omuzlarımın duruşuna baktı. "Sakın durma ve sakın oyalanma. Ben geri çekilelim diyene kadar tam gaz ilerleyeceğiz. Yaralıları şifacılara bırak."

Hiçbirinin bundan hoşlanmadığını fark ettim. Arkadaşlarım... savaşa katılıp geri dönmüşler ve bunda yüceltilmeye değer hiçbir şey bulmamışlardı. Sonraki yüzyıllarda savaş anılarına tozpembe gözlüklerin ardından bakmaya çalışmamışlardı. Ama Prythian uğruna bu cehenneme tekrar dalmaya niyetliydiler.

"Gidelim," dedim. Burada kaybettiğimiz her saniye körfezdeki o pırıltılı sarayda birilerinin hayatına mal olabilirdi.

Mor bir kez yutkunduktan sonra ikimizi saraya yabaladı.

Mor yüzyıllar içinde burayı birkaç kez ziyaret etmiş olmalıydı, çünkü nerede ortaya çıkacağını çok iyi biliyordu.

Tarquin'in sarayında hizmetkârlarla sıradan perilerin tıkıldığı alt katlarla Ulu Perilerin şatafatlı konutlarının bulunduğu üst katlar arasında kalan orta kat kamusal alandı. Geniş karşılama salonunu son gördüğümde tertemiz ve bembeyaz bir gün ışığı duvar kabuklarıyla kaplı duvarlarda geziniyor, zeminde akan kanal sularında dans ediyordu. Yüksek pencerelerin ötesindeki deniz, safir mavisi benekli turkuaz rengindeydi.

Oysa şimdi o aynı deniz kocaman gemilerle ve kanla boğulmuş, o pırıl pırıl gökyüzü bu gemilere doğru kararlı ve sağlam sortiler yapan Illyria hatlarıyla kararmıştı. Illyrialılar pırıl pırıl kalkanlarıyla dalış yaptıkları her seferde kana bulanmış kalkanlarla geri yükseliyorlardı. Elbette geri yükselebilirlerse.

Ama benim görevim buradaydı. Bu binada.

Gözlerimi ve kulaklarımızı dört açarak bulunduğumuz katı taradık.

Merdivenlerin yukarısında yankılanan hararetli mırıltılara derin gümbürtüler eşlik ediyordu.

Mor, "Yukarı katlarda kendilerine barikat yapıyorlar," diye açıklayınca kaşlarımı çattım.

Sıradan perileri aşağıda kapana kısılmış halde bırakıyorlardı. Yardım ellerini uzatmadan.

"Piç kuruları," diye fısıldadım.

Ulu Periler'in hiç olmazsa büyü gücü vardı. Sıradan perilerde o da yoktu.

Mor çenesiyle aşağı kata inen merdivenleri işaret ederek, "Şu [redacted]ftan," dedi. "Üç kat aşağıdalar ve tırmanıyorlar. Elli kişi."

Bir gemi dolusu.

36.

BÖLÜM

Aldığım ilk iki can en zoruydu. Beş Hybern askeri – ki hepsi Ulu Peri'ydi, Attorumsu çapulcular değil...korku içindeki sıradan perilerle dolu, kapısına barikat kurulmuş bir odaya zorla girmeye çalışıyordu. Onlara saldırırken fiziksel güç harcamadım.

Hayır, bedenim öldürmek konusunda tereddüt etse de büyü gücüm etmedi.

Bana en yakın olan iki askerin kalkanları güçsüzdü. Cızırdayan bir ateş duvarıyla kalkanlarını delip geçtim. O ateş daha sonra ağızlarından girdi ve yolu üzerindeki her şeyi yakarak aşağıya indi.

Ve sonra derilerinde, kaslarında ve kemiklerinde cızırdayarak başlarını bedenlerinden ayırdı.

Mor kendine en yakın askeri kendi eski moda yöntemiyle, kılıçla boynunu vurarak öldürdü.

Ardından, askerin kellesi daha yere düşmeden, ekseni etrafında döndü ve yaklaşan diğer askerin başını ortadan ikiye ayırdı.

Beşinci ve son asker parçalanmış kapıya yüklenmeyi bıraktı.

Düz, nefretle parlayan bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi.

Kuzgunlara çok benzeyen bir aksanla, "Gelin bakalım," dedi.

Kalın kılıcını havaya kaldırınca çeliğin üzerindeki oluktan kanlar süzüldü.

Kapının arkasında korkuyla inleyen birinin sesini duyduk.

Asker üstümüze atılınca Mor'un kılıcı parladı.

Ama ilk darbeyi ben vurdum – saf sudan bir yılanı yüzüne savurduğumda neye uğradığını şaşırdı. Ardından suyu açık ağzından sokup boğazına ve burnuna yönlendirdim. Bütün hava yollarını mühürledim.

Asker kendisini boğan suyu tahliye etmek istermiş gibi boğazını tırmalayarak yere diz çöktü.

Onu orada bırakıp arkamıza bile bakmadan yola devam ederken, boğulma hırıltıları az sonra yerini sessizliğe bıraktı.

Mor yan gözle bana baktı. "Hatırlat da tersine denk gelmeyeyim."

Espri girişimi için minnettardım ama...kahkaha bana yabancıydı. O anda sadece ciğerlerimi dolduran nefes, damarlarımda gürüldeyen büyü ve her şeyi süzgeçten geçiren keskin, kararlı gözlerim vardı.

Hybern'in hastalıklı eğlence mekânına çevirdiği bir yatakhanede, ölülerin ve yaralıların ortasında, sekiz tanesini daha kıstırdık. Neler yaptıklarıyla oyalanmadım ama hangisini ne kadar hızlı ve ne kadar kolay öldüreceğimi tek tek belirledim.

Katliam yapanlar hızlı öldü.

Diğerleri... Mor ve ben ağırdan aldık. Çok oyalanmasak da onların ölümleri diğerlerinden yavaş oldu.

İkisini canlı bıraktık – yaralı, silahsız ama canlı; hayatta kalan periler öldürsün diye.

Bunu yapmaları için onlara iki Illyria bıçağı verdim.

Biz katı terk ederken iki Hybern askerinin feryatları yükseldi.

Alt kattaki koridor kana bulanmıştı. Kulakları sağır eden bir kargaşa hüküm sürüyordu. Tarquin'in sarayına ait mavi ve gümüş damalı zırhlar içindeki bir düzine asker koridoru tutmak için kalabalık bir Hybern birliğiyle savaşıyordu.

Sayıca çok az oldukları için sürekli olarak güç kaybederek neredeyse az önce indiğimiz merdivenlere kadar gerilemişlerdi ve karşılarındaki Hybern askerleri yerdeki Yaz Sarayı savaşçılarının cansız bedenleri üzerinden atlayarak, hatta üzerlerine basarak ilerliyordu.

Tarquin'in askerleri yorgunluktan ayakta durmakta zorlanırken bile pes etmiyordu. En yakın olanı bizi gördü ve kaçmamızı emretmek üzere dudaklarını araladı. Ama hemen ardından zırhlarımızı, üzerimizde kanı, kılıçlarımızı fark etti.

Ben elimi öne uzatırken Mor "Sakın korkma," dedi askere – ve her yer karardı.

Her iki taraf da bağırarak geri sıçradı; zırhlar birbirine çarparak tıngırdadı.

Gözlerimi gece görüşüne ayarladım. Tıpkı ilk Hybern kanını döktüğüm o Illyria ormanındaki gibi.

Mor, sanırım, gece görüş yeteneğiyle birlikte doğmuştu.

Zifiri karanlık koridorda kısa sıçramalarla yabaladık.

Onları öldürürken yüzlerindeki dehşeti görebiliyordum. Ama onlar beni göremiyordu.

Işık geçirmeyen karanlığın içinde deliye dönen Hybern askerlerinin karşısında her belirdiğimizde kelleleri yere düşüyordu. Birbiri ardına. Yabala; kes. Yabala; kes.

Yerdeki ceset tepeleri ve kan gölleri dışında onlardan geriye hiçbir şey kalmayana dek...

Koridordaki karanlığı kaldırdığımda Yaz Sarayı askerlerini nefesleri kesilmiş halde, şaşkın şaşkın bakarken buldum. Bize. Bir dakika içinde neler yaptığımıza.

Katliama alıcı gözle bakmadım. Mor da aynı şekilde.

Sadece, "Şimdi nereye?" diye sordum.

En alt katlarına kadar bütün sarayı temizledik. Ardından kendimizi sokaklara attık. Denize kadar uzanan dik yamaç Hybern askerleriyle kaynıyordu.

Yükselen sabah güneşi üzerimize çullandıkça derilerin içinde terden sırılsıklam ve yapış yapış olduk. Ellerimi kaplayan kan yüzünden avuçlarımdaki teri hissetmez oldum.

Bazen göğüs göğüse vuruşarak, bazen büyü kullanarak, arada sırada hafif yara bereler alarak öldürür, öldürür, öldürürken, başka bir çok şeyi de hissetmez oldum.

Güneş gökyüzündeki yolculuğuna devam ederken körfezdeki savaş da devam ediyordu. Tarquin'in donanması Hybern filosunu geri püskürtüyor, Illyria hatları da yukarıdan ölüm yağdırıyordu.

Ağır ağır sokakları Hybern askerlerinden temizlemeye devam ettik. Tek bildiğim şey güneşin elime yüzüme bulaşan kanları kavurduğu ve metalik kan kokusunun burnumdan hiç gitmediğiydi.

Dar bir sokağı henüz temizlemiştik. Mor yerdeki Hybern askerleri arasında mekik dokuyarak sağ kalanların...sağ kalmaya devam etmeyeceklerinden emin oluyordu. Vitrini tuzla buz olmuş bir tuhafiyeci dükkânının kanla yıkanmış taş duvarına sırtımı vererek Mor'un ele avuca sığmayan kılıcının şimşek parlamalarıyla kalkıp inmesini seyrettim.

Önümüzde, dört bir yanımızda, can çekişenlerin feryatları yükseliyordu. Şehrin susmak bilmeyen alarm çanları gibi.

Su...suya ihtiyacım vardı. En azından ağzımdaki kanı yıkamak için.

Kendi kanım değil, katlettiğimiz askerlerin kanı. Canlarını alırken ağzıma, burnuma, gözlerime püsküren kanlar.

Mor son cesede ulaştığında korku içindeki periler nihayet parke taşlı sokağın iki yanındaki kapı ve pencerelerden başlarını uzattı. Alis'ten, yeğenlerinden veya kuzeninden bir iz yoktu – ya da onlara benzeyen birilerinden. Ne yaşayanlar ne de ölenler arasında. Buna da şükür.

Devam etmeliydik. Daha fazlası vardı – çok daha fazlası.

Mor yerdeki gölcüklere basıp etrafa kan sıçratarak uzun adımlarla bana doğru yürümeye başladığında mental elimle bağa uzandım. Rhys'e doğru. Katı ve tanıdık gelen herhangi bir şeye doğru.

Elimi rüzgâr ve karanlık karşıladı.

Dar sokağı, kanı ve güneşi arka plana atarak aramızdaki köprüye baktım. *Rhys.*

Ses vermedi.

Köprüye doğru mızrak gibi fırladıktan sonra o şiddetli gece ve gölge fırtınası içinde körlemesine, düşe kalka ilerledim. Bazen canlı bir ışık kuşağı gibi hissettiğim bağ artık kara kışın ortasındaki siyah bir köprüydü.

Ve köprünü diğer ucunda...onun zihni yükseliyordu. Duvarlar... Kalkanı şimdi kale duvarlarından farksızdı.

Kalbim deli gibi atarken mental elimi kara taşa dayadım. Kalkanını bu kadar kalınlaştırdığına göre şu anda nelerle yüzleşiyordu? Nelere *tanık* oluyordu?

Diğer taraftaki varlığını hissedemedim.

Sadece taş ve karanlık ve rüzgâr.

Rhys.

Cevap verdiğinde Mor yanıma gelmek üzereydi.

Kalkanda bir çatlak – o kadar aniden beliriverdi ki kapanmadan önce hemen atılıp diğer tarafa geçmekten başka bir şey düşünemedim. Kendimi onun zihnine mühürlemekten başka.

Sokaklar, güneş, şehir gözden kayboldu.

Sadece burası vardı. Yani sadece o. Ve savaş.

Rhysand'ın gözlerinden bakmak. Tıpkı Dağın Altı'ndaki gibi... Güneşin sıcaklığını, yüzünden akıp siyah Illyria zırhının yakasından içeri süzülen kanı ve teri hissettim; dört bir yanımdan gelen tuzlu su ve kan kokularını aldım. Kaslarını ve büyü gücünü tüketen bitkinliği hissettim.

İki elinde birer kılıçla ana güvertesine indiği Hybern savaş gemisinin ayakları altında titrediğini hissettim.

Altı asker o anda öldü; zırhları ve vücutları kırmızı ve gümüş dumanlara dönüştüler.

Diğerleri, filolarının kalbine dalıp aralarına inen adamın kim olduğunu fark ederek duraksadı.

Rhys hiç acele etmeden karşısındaki miğferli başları inceledi ve silahları saydı. Gerçi hiçbir önemi yoktu. Hepsi birazdan ya kızıl dumanlara dönüşecekti ya da çarpışan gemilerin etrafındaki sularda dönüp duran yaratıklara yem olacaktı. Ardından bu gemiden geriye dalgaların üzerine sürüklenen tahta parçalarından başka bir şey kalmayacaktı.

Ama önce yapması gereken bir şey vardı. Aradığı kişi sıradan piyadelerden biri değildi.

Çünkü buram buram yayılıp onları bir çırpıda imha etmesi gereken gücü, şimdi boğuk, bastırılmış bir gurultuya dönmüştü.

Rhys onu buraya kadar takip etmişti. Gücünün üzerindeki tapayı; sifonların üzerindeki tapayı. Gücünü adeta yağlayarak elinden kaymasını sağlayan o tılsımı.

Bu yüzden savaş bu kadar uzun sürmüştü. Rhys'in Adriata'ya varır varmaz indirmeyi planladığı o temiz ve net darbe – sayısız hayatı kurtaracak o tek vuruş...ellerinden kayıp gitmişti.

Rhys de o tapanın peşine düşmüştü. Bu gemiye ulaşmak için şehrin bir ucundan diğer ucuna kadar savaşmıştı. Ve şimdi, her yerinden bitkinlik akarken... Rhysand'ın etrafındaki silahlı piyadeler iki yana açıldı ve... O güründü.

Güçleri boğulan ve bedeni tükenen Rhys'in zihninde kapana kısıldığım için, alt güverte basamaklarından çıkıp eşime gülümseyen adamı seyretmekten başka bir şey yapamadım. Hybern Kralı'nı.

37. BÖLÜM

Rhys'in ikiz kılıçlarının uçlarından güverteye kan damladı. Bir damla – iki. Üç.

Göklerdeki Ana. Kral...

Hybern Kralı kendi renklerine bürünmüştü: Beyaz sırmalı arduaz grisi. Üzerinde ne bir silah vardı, ne de bir kan lekesi.

Rhys'in zihnindeyken ne titrek bir nefes alabildim ne de göğüs kafesimde deli gibi atan kalbimi hissedebildim. Seyretmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Seyretmekten ve rahatsız olmasın diye, bir anlığına da olsa dikkati dağılmasın diye sus pus olmaktan başka.

Rhys kralın kalın kaşlarının altındaki kapkara gözlerine bakarak gülümsedi. "Hâlâ kendi savaşlarında meydana inmediğini görmek güzel."

Kral beyaz dişlerini gösteren vahşi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Daha ilginç bir av partisinin gelip çatmasını bekliyordum." Sesi Illyria dağlarındaki en yüksek zirveden daha soğuktu.

Rhys gözünü ondan ayırmaya cesaret edemedi. Kralı öldürmenin bir yolunu bulmak için gücünü fora edip kıyıyı köşeyi koklatırken yapamazdı. Bir tuzak – önce hangi Yüce Lord'un bu tapanın

kaynağını bulmaya çalışacağını keşfetmek için kurulmuş bir tuzak.

Rhys onlardan birini -kralı ya da elebaşlarından birini- burada bulacağını biliyordu.

Bunu bile bile gelmişti. Bunu bile bile bizden *yardım* istememişti...

Aklım varsa, dedi Rhys, sakin ve sağlam bir sesle, *onu canlı ele geçirmenin bir yolunu bulup Azriel'e veririm – onu konuşturup Kazan'ı teslim etmesini sağlasın diye. Ve duvarı yıkmaya çalışan öteki piç kurularına örnek olsun diye.*

Sakın, diye yalvardım. *Sadece öldür – öldür gitsin, Rhys. Bu savaş daha başlamadan bitsin.*

Rhys bir süre durup düşündü. *Ama burada gerçekleşecek hızlı ve acımasız bir ölüm...hiç şüphesiz onu destekleyenleri bana düşman eder.*

Tabii öldürebilirse. Kral bugün hiç savaşmamıştı. Güç rezervlerini hiç tüketmemişti. Oysa Rhys...

Rhys'in de benim gibi ihtimalleri gözden geçirdiğini hissettim. *Bırak birimiz yanına gelsin. Onunla tek başına yüzleşme...*

Çünkü gücünün tümüne ulaşmayı başaramazken kralı canlı ele geçirmeye çalışırsa...

Rhys'in gördüklerinden ve duyduklarından oluşan bilgi fırtınası dalga dalga zihnime yayıldı. Kralı canlı ele geçirmek Azriel'in yardım edecek kadar formda olup olmadığına bağlıydı. O ve Cassian da kendi çaplarında darbeler almışlardı ama üstesinden gelemeyecekleri şeyler değildi. Onların emrinde çarpışmaya devam eden Illyrialıları ürkütecek şeyler değildi. Şimdilik.

Etraflarındaki donanmanın Hybern güçlerini açık denize sürüklediğini fark eden Rhys, "Gel-git başladı galiba," diye yorumladı. Tarquin'i görmemişti. Ya da Varian'la Cresseida'yı. Ama Yaz Sarayı savaşmaya devam ediyordu. Hybern'i körfezden geriye, geriye, geriye doğru itiyorlardı.

Zaman. Rhys'in *zamana* ihtiyacı vardı...

Rhys kralın zihnine saldırdı – ve bir *hiçle* karşılaştı. Ne bir iz, ne bir fısıltı. Bütün benliği habis düşünceden ve kadim şerden ibaretmiş gibiydi.

Kral cık cık etti. "Senin sihirbaz olduğunu duymuştum, Rhysand. Ama karşıma geçmiş toy delikanlılar gibi el yordamıyla tırmalamaya çalışıyorsun."

Rhys'in dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Hybern'i hayal kırıklığına uğratmak her zaman bir zevk."

"Ah, tam tersine." Kral kollarını kavuşturunca güçlü pazıları yukarı pörtledi. "Asıl sen her zaman büyük bir eğlence kaynağı oldun. Özellikle de Amaranthacığım için."

Rhys'i yakaladım – zihninden kaçan düşünceyi.

Bu ismi hafızalardan kazımak istiyordu. Belki bir gün yapardı. Bir gün bu ismi dünyadaki bütün zihinlerden silerdi, ta ki o kadın artık hiç kimse ve hiçbir şey olana kadar.

Ama kral bunu biliyordu. Yüzündeki gülümsemeden belliydi.

Ve yaptığı onca şey... Tümü...

Öldür onu, Rhys. Öldür gitsin.

Bu o kadar kolay değil, diye net bir cevap verdi. *Bu gemiyi ya da kralı didik didik arayıp gücümüzü boğan tılsımı bulmadan ve onu kırmadan yapamam.*

Ama biraz daha oyalanacak olursa... Kralın kötü bir sürpriz hazırladığından adım gibi emindim. Her an zembereğinden boşanabilecek bir sürpriz. Rhys'in de bunun farkında olduğunu biliyordum.

Biliyordum, çünkü gücü saldırmaya hazır bir engerek gibi çöreklenip düşmanını kollamaya başlamıştı.

Kral ellerini ceplerine sokarak devam etti. "Amarantha'dan son haber aldığımda hâlâ senin keyfini sürüyordu." Askerler kıkırdadılar.

Eşim buna alışıktı – bu kahkahalara. Ben ağzıma geleni söylemek, hepsini lime lime etmek istesem de o dişlerini bile sıkmadı.

Kralın yüzündeki gülümseme derinlerde kanayan yaraları, eşinin Amarantha'nın dikkatini neden dağıtmak istediğini, dikkatini dağıtmak için neler yaptığını bildiğini belli etse de...

Rhys sadece sırıttı. "Ne yazık ki onun beklediği kadar zevkli bitmedi." Bir yandan da güçlerimizi dizginleyen ipin bağlı olduğu yeri bulmak için yılan gibi sürünen karanlık gücüyle geminin altını üstüne getiriyordu...

Onu öldür – onu hemen öldür. Kelime kanımda ve zihnimde dönüp duran bir zikir gibiydi.

Rhys de benimle birlikte tempo tutuyordu. Kendi düşüncelerim kadar net şekilde duyabiliyordum.

Kral, "Senin şu eşin, ne olağanüstü bir kızmış," diye konu değiştirdi. Sesindeki soğuk neşenin altında hiçbir duygu yoktu – en ufak bir öfke kırıntısı bile. "Önce Amarantha, sonra köpeğim Attor... Ardından kaçmanıza yardım etmek için sarayımdaki koruma büyülerinin icabına baktı. Bütün bunlar yetmezmiş gibi..." Acı acı güldü. "Kuzenlerim." Öfke – öfke bakışlarını karartmaya başladı. "Dagdan ve Brannagh'ı parçaladı, hem de ne için?"

"Bunu Tamlin'e sorsan daha iyi olur." Rhys tek kaşını kaldırdı. "Sahi, o nerelerde?"

"Tamlin." Kral bu ismin dilinde bıraktığı tadın keyfini çıkardı. "Sizin için planları var. Senin ve eşinin ona yaptıklarından sonra. Sarayına yaptıklarından sonra. Bu karışıklığı nasıl temizleyecek bilmem ama eşin sayesinde Tamlin'in topraklarına asker yerleştirirken eskisi kadar zorlanmıyorum."

Göklerdeki Ana – Göklerdeki Ana, bunu *ben* yapmıştım...

"Bunu duyduğuna sevinecek."

Çok fazla. Rhys çok fazla oyalanmıştı ve kral karşısında durur-ken... Savaş ya da kaç. Kaç ya da savaş.

"Yetenekleri nereden geliyor acaba? Ya da kimden?"

Kral biliyordu. Ne olduğumu. Nelere sahip olduğumu.

"Onun gibi bir eşe sahip olduğum için çok şanslıyım."

Kral yeniden gülümsedi. "Sonuna geldiğiniz şu fani ömrünüzde."

Rhys'in bu kelimeleri zihninden kovduğuna yemin edebilirdim.

Kral sohbet havasında devam etti. "Biliyor musun, her şeyi alacağım. Beni durdurmaya çalış. Elinden geleni ardına koyma. Yine de yeterli olmayacak. Ve her şeyini verip öldüğün zaman, Rhysand, eşin arkandan ağıt yakarken, onu da alacağım."

Rhys o havalı gamsızlık maskesini takınıp duygularını gizlerken, bu tehdit karşısında kükreyen gazabı beni sarmaladı, sahibini korumak için atılmaya hazır bir hayvan gibi önüme perde oldu. "Amarantha'yı ve Attor'u harcadı," dedi krala. "Senin de onu zorlayabileceğinden şüpheliyim."

"Göreceğiz. Belki onunla işimi bitirince Tamlin'e veririm."

Öfke Rhys'in kanını kaynattı. Ve benim kanımı.

Vur ya da kaç, diye yalvardım yeniden. *Ama hemen yap.*

Rhys gücünü çağırınca içinde kabaran şiddeti hissettim, Rhys'in bunu zar zor zaptettiğini hissettim.

Kral eliyle havada bir yay çizdi. "Tılsımın etkisi birazdan geçer. Hybern'de çürürken geliştirdiğim küçük numaralardan biri."

Rhys, "Neyden bahsettiğini bilmiyorum," diye mırladı.

Birbirlerine gülümsediler.

Ardından, "Neden?" diye sordu Rhys.

Kral neyi kastettiğini biliyordu.

"Sana ve senin kafanda olanlara kalırsa masada herkese yer vardı." Kral pofurdadı. "İnsanlara, sıradan perilere, melezlere. Sizin şu yeni dünyanızda herkese yer vardı – sizin gibi düşündükleri sürece. Ama Sadıklar'a... Bizi dışarıda bırakmak nasıl da hoşunuza gidiyordu. Bizi hor görmek." Kendilerini izleyen askerleri, körfezdeki savaşı işaret etti. "Nedenini mi merak ediyorsun? Çünkü acı çektik – siz bizi baskı altında tutarken, bizi dışlarken." Askerlerden bazıları onu onaylayan homurtular çıkardı. "Bir beş yüz yıl daha halkımın insan domuzlar karşısında boyun eğmesini görmeye niyetim yok. Siz o ölümlüleri pohpohlayıp şımartırken, bizim kaynaklarımızı ve servetimizi bir *hiç* karşılığında onlara peşkeş çekerken, halkımın yaşam savaşı vermesini izlemeye niyetim yok."

Başını eğip kaşlarının arasından baktı. "Yani bizim olanı geri alacağız. Ezelden beri ve ilelebet bizim olanı."

Rhys sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Denemesi bedava."

Ve daha fazla konuşmaya gerek duymadan savurduğu güç mızrağı bir ok kadar net bir şekilde hedefe ilerledi.

Ve krala ulaştığında...

Onun içinden geçip gitti.

Kral titreşti ve tekrar duruldu.

Bir illüzyondu. Yansıma.

Kral gürültülü bir kahkaha kopardı. "Bu savaşta cismen ortaya çıkacağımı mı sanıyordun?" Eliyle olup bitenleri aval aval izleyen askerlerini işaret etti. "Tadımlık. Bu savaş sizin için sadece tadımlık. İştahınızı açmak için."

Ardından ortadan kayboldu.

Onunla birlikte gemiden yayılan tılsım ve bu tılsımın Rhys'in gücü üzerine bulaştırdığı yağ tabakası da kayıplara karıştı.

Rhys hem bu geminin hem de etrafındaki gemilerin bordasındaki Hybern askerlerine en azından kılıçlarını kaldırma şerefini bahşetti.

Ardından her şeyi kırmızı dumana ve dalgalarda yüzen tahta parçalarına çevirdi.

38.

BÖLÜM

Mor beni sarsıyordu. Bunu biliyordum, çünkü Rhys oradaki askerlerin üzerine gazap gibi çökmeden önce beni zihninden atmıştı.

Siyah pençesiyle yüzümü okşamış ve *burada çok uzun kaldın* demişti. Sendeleyerek bağa geri döndüğüm anda kalkanı arkamdan gürültüyle kapanmıştı.

Mor, "Feyre," diye bağırırken tırnakları deri kıyafetime rağmen omuzlarıma batıyordu. *"Feyre."*

Güneş, kan ve dar sokak yeniden belirginleşirken gözlerimi kırpıştırdım.

Ardından midemdekilerin hepsini aramızdaki kaldırım taşlarına çıkardım.

Sokak sakinleri korkulu gözlerle bize bakıyordu.

Mor, "Bu taraftan," dedikten sonra kolunu belime kancalayıp beni tozlu, ıssız bir ara sokağa sürükledi. Meraklı gözlerden uzağa. Şehri, körfezi ve ötedeki açık denizi hayal meyal seçebildim. Gece, rüzgâr ve sudan oluşan büyük bir hortumun Hybern filosunu ufka doğru süpürdüğünü zar zor gördüm. Kral ortadan kaybolduktan sonra Tarquin'in ve Rhys'in güçleri zincirlerinden boşanmış gibiydi.

Kendimi yanımızdaki binanın yarı harabeye dönmüş duvarına atıp tekrar kustum. Ve tekrar.

Ben öğürürken Mor elini sırtıma koyup yatıştırıcı daireler çizdi. "İlk savaşımızdan sonra aynısını ben de yaptım. Hepimiz yaptık."

Bu bir savaş bile değildi – zihnimde canlandırdığım, iki ordunun boş bir meydanda karşılaştığı, kaotik ve çamurlu savaşla alakası yoktu. Gerçi bugün asıl savaş denizin üstünde yaşanmıştı ve Illyrialılar ancak şimdi karaya dönüyordu.

Dönüş yolcululuğuna kaçının katılacağını saymaya içim elvermedi.

Mor, Rhys, Cassian veya Azriel'in içi nasıl elverecekti bilmiyordum.

Ve az önce gördüklerim... "Kral buradaydı," diye fısıldadım.

Mor'un eli hâlâ sırtımdaydı. "Ne?"

Alnımı önümdeki evin sıcaktan ısınmış tuğlalarına dayayıp her şeyi anlattım – Rhys'in zihninde gördüklerimi.

Kral...hem buradaydı, hem değildi. Yeni bir hile; yeni bir tılsım. Rhys bu yüzden onun zihnini talan edememişti: Kral bedenen burada değildi.

Sözlerimi bitirdikten sonra alnımı tuğlaya daha sert bastırarak gözlerimi kapattım.

Her yerim hâlâ kan ve ter içindeydi. Bu bedenin içindeki ruhun normal alışkanlıklarını, önceliklerini, dünyaya nasıl baktığını hatırlamaya çalıştım. Normal zamanlarda uzuvlarım neler yapıyordu? Ellerim kılıç tutmadığı zamanlarda nasıl duruyordu? Hareket etmeden *nasıl* durabiliyordum?

Mor aklımda uçuşan düşünceleri, bedenime karşı hissettiğim yabancılığı anlamış gibi omzumu sıktı. Büyük Savaş yedi yıl boyunca her yeri kasıp kavurmuştu. *Yıllar*. Peki bu savaş ne kadar sürecekti?

Mor, "Diğerlerini bulsak iyi olur," dedikten sonra doğrulmama yardımcı oldu. Arkamızda yükselen saraya geri yabaladık.

Bağ üzerinden yeni bir düşünce göndermeyi göze alamadım. Rhys'in nerede olduğuna bakmayı. Beni bu halde görmesini ve *his-setmesini* istemiyordum. Beni yargılamayacağını bildiğim halde.

Bugün o da savaş meydanında kan dökmüştü. Ve bundan önce sayısız kez. Tüm arkadaşlarım gibi.

Rüzgâr etrafımızda uğuldarken, bir anlığına da olsa, insan ve peri hükümdarların neden Hybern'e boğun eğdiğini anladım. Bununla karşılaşmaktansa neden boyun eğmeyi tercih ettiklerini.

Bu iş sadece parçalanan, yıkılan ve bölünen hayatlarla sınırlı kalmıyordu. Bununla birlikte ruhlar da değişime uğruyordu. O anda fark ettim: Günün birinde Velaris'e geri dönebilirdim, barışın sağlandığını ve şehirlerin yeniden imar edildiğini görebilirdim...ama bu çarpışma, bu savaş...b*eni* sonsuza dek değiştirecekti.

Savaş benimle kalacaktı – sona erdikten çok sonra bile. Gittikçe silikleşen ama asla kaybolmayan bir yara izi gibi.

Ama evim için, Prythian ve insan toprakları ve diğer birçok bölge için...

Kılıçlarımı silecek ve ellerimdeki kanı yıkayacaktım. Ve sonra tekrar yapacaktım ve tekrar ve tekrar.

Sarayın orta katı ana baba günüydü: Şifacıların etrafında dört dönen, kanlar içindeki Yaz Sarayı askerleri; yere bırakılan yaralılara doğru koşturan hizmetkârlar.

Salonun ortasından akan su kıpkırmızıydı.

Gözleri kocaman açılmış Ulu Periler birbiri ardında yabalayarak daha fazla yaralı taşıyordu.

Onlar kadar kan revan içinde olsalar da bakışları daha metanetli olan birkaç Illyrialı açık pencere ve balkon kapılarından kendi yaralılarını getiriyordu.

Mor'la birlikte, ölüm kokusu ve yaralıların çığlıkları eşliğinde, salondaki izdihamı gözden geçirdik.

Yutkunmaya çalıştım ama ağzım kupkuruydu. "Neredeler..."

O sırada bir savaşçıyla göz göze geldik.

Uyluğu paramparça olmuş yaralı bir askerin başında diz çöken Varian beni görür görmez kaskatı kesildi. Esmer cildi bize gönderdikleri yakutlar kadar parlak kanlara bulanmış, saçları -sanki miğferini az önce çıkarmış gibi- başına yapışmıştı.

Dişlerinin arasından bir ıslık çalınca yanı başında beliren bir asker yaralı adamın uyluğuna uyguladığı turnikeyi devraldı. Adriata Prensi ayağa kalktı.

İçimde kalkan çekecek büyü gücü kalmamıştı. Rhys'i kralla birlikte gördükten sonra içimde kalan tek şey, korkumun fırtınalı bir deniz gibi savrulduğu boş bir kuyuydu. Ama Mor'un gücünün Varian'la arama girdiğini hissettim.

Başıma ödül konmuştu. Onlar tarafından.

Varian yaklaştı – yavaşça. Kaskatı. Her yeri ağrıyormuş gibi. Ama yakışıklı yüzünde bitkinlik dışında hiçbir ifade yoktu.

Dudakları aralandı – sonra kapandı. Ben de ne diyeceğimi bilmiyordum.

Sonunda konuştuğunda sesi öyle boğuk çıkıyordu ki uzun, çok uzun bir süredir bas bas bağırdığını anladım. "O...meşe kubbeli yemek odasında."

Buradayken hep birlikte ilk akşam yemeğimizi yediğimiz yer.

Başımı eğerek prense teşekkür ettikten sonra kalabalığı yararak ilerledim. Mor yanımdan ayrılmadı.

Varian'ın Rhysand'ı kastettiğini sanmıştım.

Ama kimisi kanlı kimisi de tertemiz kıyafetler içindeki Yaz Sarayı Ulu Perileri'nin doldurduğu güneşli odada, et parçaları yapışmış gümüş zırhıyla yemek masasının başında dikilen ve önündeki haritalarla çizelgeleri inceleyen kişi Tarquin'di.

Eşikte durduğumuz sırada Yaz Sarayı Yüce Lordu masadan başını kaldırıp bize baktı. Önce bana, sonra da Mor'a.

Yüce Lord'u son gördüğümde yüzünden okunan o sevecenlik ve anlayış gitmiş, yerine yüreğimi bulandıran, ciddi, soğuk bir şey gelmişti.

Tarquin bakışlarını odayı dolduranlara çevirdiğinde boynunda

pıhtılaşmış kalın bir kan topağı çatlayıp pul pul döküldü. "Bizi yalnız bırakın."

Odadakiler tek sıra halinde çıkarlarken biri bile arkasını dönüp ona bakmaya cesaret edemedi.

Buraya son geldiğimde korkunç şeyler yapmıştım. Yalan söylemiş ve ondan bir şey çalmıştım. Zihnine saldırıp onu masum olduğuma inandırmıştım. Zararsız olduğuma. Kan yakutu gönderdiği için onu suçlamıyordum. Ama intikamını şimdi almaya kalkarsa...

"İkinizin sarayımı düşmanlardan temizlediğinizi duydum. Adanın temizlenmesine de yardım etmişsiniz."

Sesi kısık ve...cansızdı.

Mor başını eğdi. "Askerleriniz bizimle birlikte cesurca savaştılar."

Tarquin onu görmezden gelerek ezici turkuaz gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdü. Üzerimdeki kanı, yaraları, deri kıyafetleri. Ardından parmağımdaki eşlik yüzüğünü, matlaşan yıldız şekilli safir taşı, metal halkanın ince katları ve kıvrımları arasında kuruyan kanı.

"Buraya işi bitirmeye geldiğini sandım," dedi bana bakmaya devam ederek.

Kıpırdamaya cesaret edemedim.

"Tamlin'in seni geri aldığını duydum. Sonra da Bahar Sarayı'nın düştüğünü. İçeriden yıkıldığını. Halkının ayaklandığını. Ve senin ortadan kaybolduğunu. Ve Illyria lejyonlarının buraya akın ettiğini görünce...benim de işimi bitirmeye geldiğini düşündüm. Hybern'in bizi silip süpürmesine yardım etmeye."

Varian Amren'e gönderdiği mesajdan ona bahsetmemişti. Çünkü bir yardım çağrısı değil, Amren'in kendini kurtarması için can havliyle gönderdiği bir uyarıydı. Tarquin'in bizim yolda olduğumuzdan haberi bile yoktu.

"Hybern'le asla işbirliği yapmayız," dedi Mor.

"Ben Feyre Archeron'la konuşuyorum."

Tarquin'in bu tonda konuştuğunu hiç duymamıştım. Mor kabardı ama bir şey demedi.

"Neden?" diye sordu Tarquin. İç içe geçen balık pullarından inlenerek yapılmış zarif zırhı gün ışığıyla parlıyordu.

Neyi kastettiğini biliyordum. Neden onu kandırıp hazinesini çal-tık? Neden yardıma gelmiştik? Neden hem öyle hem böyleydik?

Aklıma gelen tek şey, "Aynı hayalleri paylaşıyoruz," demek oldu.

Sıradan perilerin dışlanmadığı, tek vücut olmuş bir diyar. Daha iyi bir dünya.

Hybern'in ve müttefiklerinin istediği şeyin tam tersi.

"Yaptığın hırsızlığı böyle mi temize çıkarıyorsun?"

Kalbim duracak gibi oldu.

"Eşimle benim haklı sebeplerimiz vardı Tarquin," dedi Rhysand arkamdan. Yabalayarak geldiğine şüphe yoktu.

Sesini duyunca, ciddi bir yarası olmadığını belli eden yüz ifadesini, Azriel'in ve Cassian'ın giydikleriyle tıpatıp aynı olan, içimi ız ettiren birkaç çizik dışında sapasağlam duran kara zırhını görünce, neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti. *Cassian ve Azriel?*

İyiler. Hem *yaralı Illyrialılarla ilgileniyorlar, hem de tepelerde kamp kuruyorlar.*

Tarquin'in bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Eş."

Rhysand göz kırparak, "Belli olmuyor mu?" diye sordu. Ama gözlerinde tekin olmayan, şiddetli bir öfke vardı.

Boğsüm sıkıştı. *Yoksa kral gitmeden önce sana bir tür tuzak mı...*

Elini belime koydu. *Hayır, hayır. Ben iyiyim. Sadece karşımda duran kişinin bir illüzyon olduğunu anlamadığım için kendime kızıyorum – ama iyiyim.*

Tarquin'in yüzündeki soğuk gazap ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı. "Bahar Sarayı'na gidip Tamlin'i de tatlı yalanlarınla kandırdığında, onun sarayını mahvettiğinde...kapıları ardına kadar Hybern'e açtın. Tamlin'in bütün limanlarına yuvalandılar." Şüphesiz duvar yıkılana kadar orada bekledikten sonra güneye yelken açacaklardı. "Bugün de oradan kolayca kapıma dayanıverdiler. Sizin yüzünüzden."

Bağın üzerinde Rhys'in irkildiğini hissettiğime yemin edebilirdim. Ama sakin bir sesle, "Biz hiçbir şey yapmadık," diye cevap verdi. "Hybern ne yapacağına kendisi karar veriyor, biz değil." Çenesini Tarquin'e savurdu. "Sen şehrin güvenliğinden emin olana kadar askerlerim tepelerde kamp kuracak. Sonra gideriz."

"Gitmeden önce başka bir şey daha çalacak mısınız?"

Rhys kaskatı kesildi. Özür dilemekle dilememek arasında gidip geldiğini fark ettim. Açıklamakla açıklamamak arasında.

Onu seçim yapma derdinden kurtardım. "Yaralı askerlerinle ilgilen, Tarquin."

"Sakın bana emir verme."

Eski Yaz Sarayı amiralinin, tahtı kucağında bulmadan önce limandaki filoya komuta eden prensin yüzü. Gözlerini buğulandıran bitkinliği, öfkeyi ve kederi görebiliyordum.

Canlar kaybetmişlerdi. Çok sayıda. Yeniden ayağa kalkmak için canını dişine takan bu şehir, Amarantha'nın açtığı yaraları geride bırakmaya çalışan bu halk...

"Hizmetindeyiz," dedikten sonra arkamı dönüp yürüdüm.

Mor da yanım sıra geldi. Birlikte kapıdan çıkınca kendimizi danışmanlardan ve askerlerden oluşan bir güruhun ezici bakışları altında bulduk. Rhys'in arkamızda, "Başka seçeneğim yoktu," diye açıkladı. "O şeyleri yaptım ama sadece *bundan* kaçınmak için, Tarquin. Hybern'in bu kadar ileri gitmesini engellemek için." Sesinde bariz bir gerginlik vardı.

Tarquin, "Buradan git," diye karşılık verdi. "Ordunu da götür. Artık sürpriz saldırı avantajını kaybettiklerine göre körfezi savunabiliriz."

Sessizlik. Mor ve ben açık kapıların hemen dışında oyalandık – arkamızı dönmeden ama kulak vererek. Ve Rhysand'ın, "Büyük Savaş'ta Hybern'i yeterince tanıma fırsatım oldu ve şunu rahatlıkla söyleyebilirim," dediğini duyduk. "Bu saldırı kralın dünyaya salmayı planladığı cehennemin yanında devede kulak kalır." Bir süre duraksadıktan sonra, "Toplantıya gel, Tarquin," diye ekledi.

"Sana ihtiyacımız var. Prythian'ın sana ihtiyacı var."

Tekrar zonklayan bir sessizliğin ardından Tarquin tek kelimeyle cevap verdi: "Git."

"Feyre'nin teklifi hâlâ geçerli: hizmetindeyiz."

"Eşini de al ve sarayımı terk et. Ayrıca, Yüce Lordlara emir vermemesi konusunda onu uyarmanı tavsiye ederim."

Yumruklarımı sıktım ama tam arkamı dönecektim ki, "Kendisi Gece Sarayı Yüce Leydisi'dir," diye yapıştırdı Rhys. "Canı ne isterse yapabilir."

Önümüzdeki Ulu Peri duvarı usulca geri çekildi. Şimdi hepsi beni inceliyor, bazıları ağzı açık bakıyordu. Gittikçe yükselen bir mırıltı dalgası başladı. Tarquin kısık sesle acı acı güldü. "Geleneklerin içine tükürmeye sahiden bayılıyorsun."

Rhys başka bir şey demedi. Adımlarının karo döşemelerde çıkardığı sesi dinledim ve sonunda eli omzumu ısıttığında başımı kaldırıp yüzüne baktım. Herkesin aval aval baktığının farkındaydım. Bize. Bana.

Rhys kan ve ter kaplı şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra yabaladık.

39. BÖLÜM

Illyria kampı Adriata'nın tepelerinde kalmaya devam etti.

Daha çok, hayati tehlikeyi atlatacak kadar iyileşmedikleri sürece yerinden kıpırdatamayacağımız çok sayıda yaralımız olduğu için.

Parçalanmış kanatlar, dışarı çıkmış bağırsaklar, pençe izleriyle dolu yüzler...

Onlarla ellerinden geldiği kadar ilgilenmeye çalışan arkadaşlarımın hâlâ nasıl ayakta durabildiklerini bilmiyordum. Gözcülerinden gelen istihbaratı derleyip toparlamak için ayrı bir çadır kuran Azriel pek ortalıkta görünmüyordu. Ona ulaşan bilgilere göre Hybern filosu tamamen geri çekilmişti – ama Bahar Sarayı'na değil, denizin karşı tarafına. Saldırmaya hazır bekleyen başka kuvvetlerden bir iz yoktu. Tamlin ve Jurian'dan ses seda çıkmamıştı.

Cassian... Çakıllı kuru toprağın üzerinde yatan yaralıların arasında topallayarak geziniyor, tedavi edilmeyi bekleyen yaralı askerlere methiyeler düzerek acılarını hafifletiyordu. Sifonlarıyla yaralara hızlı bir ilk yardım müdahalesi yapabiliyordu ama...idare edecek türden. Detaylı bir tedavi değildi.

Durup dinlenmeden çalışan şifacılara malzeme taşırken ne zaman onunla karşılaşsam yüzü mezar gibiydi. Kasvetli. Zırhı hâlâ

üzerindeydi ve elini yüzünü yıkadığı halde göğüslüğündeki metahin boynunda yapışan kan izleri yerli yerinde duruyordu. Ela gözlerindeki donukluk benim gözlerimdeki sırdan farksızdı. Ve Mor'un.

Ama Rhys... Onun gözleri berraktı. Tetikte. Yüzü ciddi olsa da... askerleri gözünü ondan alamıyordu. Ve olması gereken her şeydi: Emrindeki orduyla Hybern filosunu yerle bir ederek masumlarla dolu bir şehri kurtaran, zaferi söke söke alan bir Yüce Lord. Bu kendi askerlerine pahalıya patlamıştı ama zafer için buna değerdi. Yaralıları denetleyerek ve Azriel'in ona verdiği bilgileri komutanlarıyla gözden geçirerek kampta gezinirken Illyria zırhları hâlâ üzerindeydi. Ama kanatları yoktu. Tarquin'in karşısına çıkmadan önce onları kaldırmıştı.

Güneş aşağıda uzanan şehrin üstüne karanlık bir örtü çekerek battı. Son gördüğümde ışıl ışıl ve hayat dolu olan şehir şimdi çok daha karanlıktı. Ama bu yeni karanlığı Velaris'teki saldırıdan sonra da gördüğümüz için hiç yadırgamadık.

Kampın üzerinde yanan periışıkları, çalışan veya yerde yaralı halde yatan Illyrialıların kanatları üzerindeki dikenleri parlattı. Çoğunun bana baktığını biliyordum. Yüce Leydilerine.

Ama Rhys'teki rahatlık bende yoktu. Ondaki ağırbaşlı zafer havası.

Böylece kâseler dolusu temiz su getirip kâseler dolusu kanlı su götürmeye devam ettim. Çığlık atan askerleri sabit tutmaya yardım ederken güçlü debelenmelerine karşı koymak için dişlerimi sıkmaktan çenem birbirine kaynadı.

Ayaklarım beni taşıyamaz hale geldiğinde sıhhiye çadırının dışındaki ters konulmuş bir kovaya oturup biraz soluklandım. Sadece birkaç dakika oturup kalkacaktım – sadece birkaç dakika...

Kısık ve yumuşak periışığıyla aydınlatılan başka bir çadırda, yere serilmiş kürklerin üzerinde uyanacaktım.

Rhys yanımda bağdaş kurmuş otururken saçları anormal derecede dağınıktı. Yol yol kan izleri göze çarpıyordu – kanlı ellerini saçına daldırmış gibi.

"İçim geçeli ne kadar oldu?" Sesim kendi kulaklarımı bile tırmaladı.

Önündeki kürkün üzerinde duran kâğıt yığınından başını kaldırdı. "Üç saat. Şafağa daha çok var. Uyumalısın."

Ama dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Sen uyumuyorsun."

Yanındaki kadehten su içerken omuz silkti. "Kovanın üzerinden yüzüstü çamura düşen ben değilim." Yüzündeki muzip gülümseme kayboldu. "Nasıl hissediyorsun?"

Neredeyse İyi diyecektim ama... "Hâlâ nasıl hissedeceğime karar vermeye çalışıyorum."

Başıyla dikkatle onayladı. "Açık savaş böyledir işte... Beraberinde getirdiği şeylerle ve ödediğin bedellerle nasıl başa çıkacağına karar vermek epey bir zaman alır.

İyice doğrulup oturduktan sonra önündeki kâğıtları inceledim. Ölü listesi. Sadece yüz kadar isim olsa da... "Tanıyor muydun? Ölenleri?"

Menekşe gözleri kapandı. "Birkaçını. Tarquin bizden çok daha fazla askerini kaybetti."

"Ailelere kim haber verecek?"

"Cassian. Şafak söker sökmez listeleri gönderecek. Sabaha kimin sağ çıktığını gördükten sonra. İçlerinde tanıdıkları varsa ailelerini ziyaret edecek."

Bir keresinde, Büyük Savaş'ta arkadaşlarının ismini ölü listelerinde aradığını, tanıdık bir isme rastlamaktan, hiçbirinin sağ çıkamadığını görmekten nasıl korktuğunu anlatmıştı.

O menekşe gözlerini perdeleyen o kadar çok gölge vardı ki. Elimi elinin üstüne koydum. Parmaklarımı, tırnaklarımın içindeki yay şekilli kirleri inceledi.

"Kral bugün sırf benimle alay etmeye geldi," dedi sonunda. "Kütüphane baskını, bu saldırı... Benimle oyuncak gibi oynuyor. Bizimle."

Çenesine dokundum. Soğuktu. Üzerimize çullanan yaz gecesine rağmen cildi soğuktu. "Bu savaşta ölüp gitmeyeceksin Rhysand."

Dikkatini bana çevirdi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Onun söylediklerinin tek kelimesine bile kulak asma. Çünkü biliyor..."

"Bizi biliyor. Geçmişimizi."

Ve bu Rhys'in ödünü koparıyordu.

"Kütüphaneyi de biliyordu... Orayı sadece Nesta'yı kaçırmak için değil, *beni* can evimden vurmak için seçti."

"Öyleyse biz de onun zayıf noktasını bulup sert bir darbe indiririz. Ya da en iyisi, daha fazla zarar vermeden önce gebertiriz."

Rhys başını usulca iki yana sallayıp yüzünü ellerimin arasından çekti. "Sadece kralın kendisiyle uğraşıyor olsaydık, haklısın... Ama Kazan'ı cephaneliğinde tuttuğu sürece..."

Ardından omuzlarını öyle bir düşürdü, çenesini -hafiften de olsa- öyle bir eğdi ki...yeniden elini tuttum. "Müttefiklere ihtiyacımız var," dedim. Gözlerim buğulanıyordu. "Bu savaşın bütün yükünü tek başımıza çekemeyiz."

"Biliyorum." Sesi ağırdı. Bitkin.

"Yüce Lordlarla yapacağımız toplantıyı erkene al. Üç gün sonraya."

"Yaparım." Sesinin böyle çıktığını hiç duymamıştım. Bu kadar kısık.

Ve tam da bu yüzden, "Seni seviyorum," dedim.

Başını kaldırdığında gözleri çalkalanıyordu. "Bu cümleyi duymanın hayalini kurduğum zamanlar oldu," diye mırıldandı. "Senin ağzından hiç duymayacağımı düşündüğüm zamanlar." Çadır bezini, arkasındaki şehri işaret etti. "İlk kez buraya yaptığımız seyahatte kendime...umut etme izni vermiştim."

Dinleyen yıldızlara...ve gerçekleşen hayallere.

Oysa bugün, Tarquin'le...

"Dünya bilmeli," dedim. "Dünya senin ne kadar iyi biri olduğunu bilmeli Rhysand. Hepinizin ne kadar harika olduğunu."

"Bana böyle güzel şeyler söylemenden endişe etmeli miyim, bilmiyorum. Yoksa kralın alaycılığı *sana* mı bulaştı?"

Kolunu çimdikleyince kısık kahkahalarla güldü ama sonra yüzümü kaldırıp gözlerimin içine baktı. Başını yana eğdi. "Endişe *etmeli miyim?*"

Elimi tekrar yanağına koyduğumda cildi artık sıcaktı. "Sen özverilisin, cesursun ve naziksin. Kendim için hayal ettiğim adamdan çok daha fazlasısın. Ama..." Kelimeler boğazıma düğümlenince derin bir nefes alarak yutkundum. Kralın söylediklerinden sonra bunu duymak isteyeceğinden emin değildim ama söylemem *gerektiğini* hissediyordum. Gözlerinde yıldızlar uçuşmaya başlamıştı. Yine de devam ettim: "Yüce Lordlarla yapacağın toplantıda hangi role bürüneceksin?"

"Her zamanki rolüme."

Bu cevabı beklediğim için başımı öne arkaya salladım. "Ve diğerleri de her zamanki rollerini oynayacak."

"Ve?"

Elimi yüzünden çekip kalbinin üstüne koydum. "Bence maskelerimizi çıkarmanın zamanı geldi. Rol yapmayı bırakmanın."

Bekledi. Sonuna kadar dinleyecekti.

"Velaris artık sır olmaktan çıktı. Kral bizimle ilgili çok şey biliyor – kim olduğumuzla ilgili. Ve diğer Yüce Lordlarla ittifak yapacaksak... Bence gerçeği bilmeliler. Bize güvenmek için gerçeği bilmek zorundalar. Senin gerçekte kim olduğunu, Mor'un, Cassian'ın ve Azriel'in gerçekte kim olduğunu bilmek zorundalar. Bugün Tarquin'le işlerin ne kadar berbat gittiğine bir bak. Bu şekilde... bu şekilde devam edemeyiz. Yani artık maske olmasın, oynanacak roller olmasın. Oraya kendimiz olarak gidelim. Bir aile olarak."

Her şey bir yana, sırf kralın alaycılığı bile bunu kanıtlıyordu. Oyun bitmişti. Artık kılık değiştirmek de olmayacaktı, yalan da. Rhys böyle başladığımız için böyle devam etmemiz gerektiğini düşünebilirdi. Ama bir şansımız olsun istiyorsak...zafer pekâlâ ters yönde olabilirdi. Dürüstlükte. Tamamıyla kendimiz olarak birlikte ve dimdik durmakta.

Rhys'in bana genç ve tecrübesiz olduğumu, siyaset ve savaş

hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylemesini bekledim.

Ama başparmağıyla çenemin üstünü okşadı ve "Yüzyıllardır onlara yutturduğumuz yalanlar yüzünden bize çok kızabilirler," dedi.

"Biz de neler hissettiklerini anladığımızı ama halkımızı korumanın başka bir yolunu bulamadığımızı açık açık söyleriz."

"Onlara Rüyalar Sarayı'nı göstereceğiz," dedi usulca.

Başımla onayladım. Onlara gösterecektik – ve Keir'e, Eris'e, Beron'a. Dosta düşmana.

Güzel gözlerinde bir anlığına parlayan yıldızlar usulca söndü. "Peki senin güçlerin?" Kral bunu da biliyordu – ya da tahmin ediyordu.

Rhys'in temkinli ses tonundan kafasında bir şeyleri netleştirdiği anladım. Ama seçimi bana bırakıyordu: Kararım ne olursa olsun, sonucuna benimle birlikte katlanacaktı.

Bu konuyu derinlemesine düşündüm ve... "Eşinin bütün Yüce Lordlar'dan güç çaldığını öğrenirlerse, iyi taraflarımızı ortaya dökmemizi çıkarcı bir davranış olarak görebilirler. Eğer kral bu bilgiyi bize karşı kullanmayı planlıyorsa...bunu o zaman düşünürüz."

"Teknik olarak, bu güçler sana *bahşedilmiş* olsa da...haklısın. Gerçek yüzümüzü gösterirken dikkatli bir yol izlersek, bunu bir tür tuzak veya entrika olarak görmezler. Ama senin güçlerin..." Gözlerindeki yıldızlar bir tür karanlıkla gölgelendi. Suikastçıların ve hırsızların karanlığı. Amansız ölümün karanlığı. "İçlerinde bizimle ittifak yapmayı düşünen varsa bile ibre Hybern lehine dönebilir. Beron tek başına seni öldürmeye çalışabilir, savaş olsun olmasın. Eris'in bu konuda onu zaptedebileceğinden emin değilim."

Rhys'in içinde gümbürdeyerek uyanan gücün savaş kampını gazapla salladığına yemin edebilirdim. Çadırın dışındaki sesler fısıltılara dönüştü. Ya da tamamen sustular.

Ama ona doğru uzanıp usulca öptüm. "Üstesinden geliriz," dedim dudaklarına.

Dudaklarını geri çektiğinde yüzü sakin ve vakurdu. "Güçleri-

ni saklarız ama benim verdiklerim hariç. Yüce Leydim olarak bir parça güce sahip olmanı bekleyeceklerdir."

Güçlükle yutkunarak başımla onayladım ve Rhys'in su kadehinden büyük bir yudum aldım. Artık yalan yoktu, hile yoktu. Tarquin hilekârlığımızın ilk ve son kurbanı olarak kalacaktı.

Dudağımı ısırdım. "Peki Miryam ve Drakon? Nereye gidebilecekleri hakkında bir şey öğrendin mi?" *Hava savaşçılarından oluşan lejyonlarıyla birlikte.*

Rhys bizi bekleyen şeyleri düşünürken dalıp gittiği meçhul yerden geri geldi.

Dikkatini yeniden ölü listelerine vererek iç geçirdi. Kâğıtların üzerindeki siyah mürekkep loş perilışığını emiyormuş gibiydi. "Hayır. Az'ın casusları çevre bölgelerden hiçbirinde onların izine rastlayamadı." Şakağını ovaladı. "Koskoca bir halkı nasıl ortadan yok edersin?"

Alnımı kırıştırdım. "Sanırım Jurian'ın onları deliklerinden çıkartmak için uyguladığı taktik ters tepti." Jurian... Bugünkü savaşta ondan en ufak bir iz yoktu.

"Öyle görünüyor." Başını iki yana sallarken çadırdaki ışık saçının kuzguni siyah tutamlarında yalımlandı. "Onlarla bazı protokoller belirlemeliydim – yüzyıllar önce. Acil durumlarda onlarla iletişim kurmanın, onların bizimle iletişim kurmasının yollarını belirlemeliydim."

"Neden yapmadın?"

"Dünyaya kendilerini unutturmak istiyorlardı. Ve Cretea'nın ne kadar huzurlu bir yere dönüştüğünü görünce... Ben de dünyanın onların mahremine girmesini istemedim." Çenesinde bir kas seyirdi.

"Eğer bir şekilde onları bulursak...yeterli olur mu? Yani, duvarın yıkılmasını engelledik diyelim. Bu durumda, bizim, Drakon'un, hatta -Lucien bulmayı başarabilirse- Kraliçe Vassa'nın güçleri, Hybern'e karşı yeterli olur mu?" Kralın hâlâ sinsi sinsi planladığı hamlelere veya tılsımlara karşı.

Rhys bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Yetmeli," diye cevapladı.

Sesindeki boğukluğu, gözlerindeki buğulanmayı görünce dudaklarına yapıştım ve bir elini göğsüne koyarak onu kürklerin üzerine sırt üstü yatırdım.

Kaşları kalktı ama dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Savaş kamplarında pek mahremiyet yoktur," diye uyarırken ışık kısmen de olsa gözlerine geri döndü.

Bu uyarısına ata biner gibi üzerine oturup siyah ceketinin en üst düğmesini çözerek karşılık verdim. Sonra bir altındakini. "O halde sanırım sessiz olman gerekecek," diyerek aşağıya doğru devam ettim, sonunda ceketini iki yana açıp altındaki gömleği ortaya çıkarana kadar. Parmağımı boynuna yakın yerden uç veren dövmenin üzerinde gezdirdim. "Bugün seni kralla yüzleşirken gördüğümde..."

Parmaklarıyla uyluklarımı okşadı. "Biliyorum. Seni hissettim."

Gömleğinin eteğinden tutup yukarı çekince dirsekleri üzerinde doğrularak ceketiyle gömleğini çıkarama yardım etti. Kaburgasında bir morluk vardı: Cayır cayır yanan bir leke.

Daha ben konuşamadan, "Önemli bir şey değil," dedi. "Iskaladılar."

"Neyle?"

Yine o yarım gülümseme. "Bir mızrak."

Kalbim durdu. "Bir ne..." Morluğu usulca okşarken güçlükle yutkundum.

"Periboğan uçluydu. Kalkanım darbenin büyük kısmını bloke etti ama isabet almaktan kurtulamadım."

Midem dehşetle burkuldu. Eğilip morluğun üzerine bir öpücük kondurdum.

Rhys derin bir nefes vererek kendini bıraktı. Sakinleşti.

Ben morluğu yeniden öptükten sonra aşağıya doğru hareketlenirken, o sırtımı ve omzumu hayaz hayaz okşadı.

Çadırımızın etrafına kalkan çektiğini hissettiğimde bir yandan pantolonunun düğmelerini çözüyor, diğer yandan karnındaki sıralı kaslarda yoluma devam ediyordum.

Aşağıya. Kıyafetlerinin geri kalanı da ortadan kaybolurken el-
lerini saçıma daldırdı.

Elimle penisini bir kez, sonra ikinci kez okşarken onu hisset-
menin keyfini çıkardım. Buradaydı. *Buradaydık*. Güvende.

Ardından aynı hareketi dudaklarımla tekrarladım.

Rhys'in zevk inlemeleri çadırı doldurarak yaralıların ve ölmek-
te olanların uzak çığlıklarını bastırdı. Yaşam ve ölüm o kadar ya-
kınımızdaydı ki kulaklarımıza fısıldıyordu.

Ama ben Rhys'in tadını çıkardım; ona ellerimle, dudaklarımla,
sonra da bedenimle tapındım – ve yaşama adak olarak sunduğu-
muz bu anların, aramızdaki hiç sönmeyen bu ışığın, ölümü biraz
daha uzaklaştırmasını umut ettim. En azından bir gün daha.

Gece boyunca sadece birkaç Illyrialı daha öldü. Ama Tarquin'in
şehrinden yükselen çığlıklar ve ağıtlar, Hybern'in ateşe verdiği
binalardan yükselen duman bulutlarının sırtında, tepelerin zir-
vesindeki kampımıza kadar ulaşıyordu. Şafaktan sonra erkenden
Velaris'e yabalarken yangınlar hâlâ söndürülememişti.

Cassian ve Azriel geride kalarak Illyria lejyonlarını güney sı-
nırımızdaki yeni kampa götürdü. Cassian daha sonra oradan da
ayrılıp steplere uçtu. Birkaç aileye başsağlığı dilemek için.

Nesta bizi kasaba evinin antresinde bekliyordu. Oturma oda-
sında şöminenin önündeki sandalyesine gömülen Amren dokun-
san patlayacak haldeydi.

Elain ortalıkta görünmüyordu ama daha ben soramadan Nesta
"Nasıl gitti?" diye atıldı.

Rhys önce bana, sonra da ayağa fırlayıp Nesta'yla aynı yüz ifa-
desiyle bize bakan Amren'e baktı. Sonra yeniden ablama dönüp
"Savaştık," dedi. "Ve kazandık."

Amren küçük ayaklarıyla kilimlerde neredeyse hiç ses çıkar-
madan yanımıza geldi. "Bunu biliyoruz. Tarquin'le nasıl gitti?"

Mor derin bir nefes alıp Varian'la ilgili bir şeyler söyleyecek
oldu ama sonu muhtemelen hiçbirimiz için iyi bitmeyeceği için arâ-

yardım. "Eh, bizi görür görmez öldürmeye çalışmadığına göre... iyi gitti desek?"

Rhys şaşkın şaşkın bana baktı. "Kraliyet ailesi hayatta ve durumları gayet iyi. Tarquin'in armadası çok kayıp verse de Cresseida ve Varian'ın burnu bile kanamadı."

Rhys'in bu dikkatli, diplomatik açıklaması üzerine Amren'in yüzündeki gerginlik dağılır gibi oldu.

Ama Nesta sırtını dimdik tutup dudaklarını sıktı ve savaştan dönenleri gözden geçirdi. "O nerede?"

Rhys, "Kim?" diye mırıldandı.

"Cassian."

Bu ismi ablamın ağzından duyacağıma hayatta inanmazdım. Cassian onun için hep *o* veya şu olmuştu. Ve Nesta biz gelene kadar...antrede volta atmıştı.

Endişeliymiş gibi.

Dudaklarımı araladım ama Mor lafı ağzıma tıktı. "Meşgul."

Mor'un sesinin hiç bu kadar...sert çıktığını duymamıştım. Soğuk.

Nesta Mor'un bakışlarına karşılık verdi. Çenesi kasıldı, sonra gevşedi, sonra yeniden kasıldı – bazı soruları içine atmak için savaş veriyormuş gibi. Mor gözlerini kaçırmadı.

Cassian'ın eski sevgililerinden konu açıldığında Mor'un huysuzlandığını hiç görmemiştim. Muhtemelen bahsedilmeye değmeyecek kadar önemsiz oldukları içindi. Ama Illyrialı komutan artık onunla Azriel arasında hem fiziksel hem de duygusal bir tampon görevi görmüyorsa... Ve, daha kötüsü, bu boşluğa neden olan kişi Nesta'ysa...

Mor dümdüz bir sesle devam etti. "Cassian geri döndüğünde o fetalh dilini dişlerinin arkasında tut."

Bu hakaret ve tehdit karşısında kalp atışlarım hızlandı; kollarım iki yanıma düştü.

Ama Rhys, "Mor," diye seslendi.

Mor yavaşça -çok yavaşça- ona döndü.

Rhys'in yüzünde sarsılmaz iradeden başka bir şey yoktu. "Toplantıyı üç gün sonra yapıyoruz. Diğer Yüce Lordlara haber gönder. Ayrıca nerede buluşacağımızı tartışmaktan da sıkıldım. Sen bir yer seç olsun bitsin."

Rhys sözünü bitirince Mor bir an bile oyalanmadan bakışlarını tekrar ablama çevirdi.

Nesta'nın soğukluktan taviz vermeyen yüzünde en ufak bir değişiklik yoktu. Öyle hareketsiz duruyordu ki dışarıdan bakan biri nefes almadığını sanırdı. Ama hiç ürkmedi. Gözlerini Morrigan'dan kaçırmadı.

Mor gözünü neredeyse hiç kırpmadan ortadan kayboldu.

Nesta sadece dönüp oturma odasına girdi ve şöminenin önünde duran, üzerinde kitaplar olduğunu yeni fark ettiğim sehpaya yürüdü.

Amren onun arkasından içeri akarken omzunun üzerinden arkasındaki Rhys'e baktı. Bu hareketi gri bluzunu dalgalandırınca kumaşın altındaki kırmızı ışıltı gözüme çarptı.

Yakut kolyesini taktığı halde gömleğinin altında gizliyordu. Varian'ın hediyesini.

Ama Rhys başıyla işaret verince Amren, "Nerede kalmıştık?" diye sordu ablama.

Tekli koltuğa oturan Nesta sinirlerine hâkim olmak için kendini öyle bir sıktı ki parmak boğumları bembeyaz kesildi. "Saraylar arasındaki sınırların nasıl şekillendiğini anlatıyordun."

Uzak, ağdalı kelimeler. Ama... *Tarih derslerine de mi başladılar? Bu ev hâlâ nasıl yerinde duruyor en az senin kadar şaşırıyorum.*

Kahkahamı yutarken Rhys'in koluna girip antreye doğru çekiştirdim. Onu uzun zamandır bu kadar pasaklı görmemiştim. İkimizin de banyoya ihtiyacı vardı ama daha önce yapmam gereken bir şey vardı. Yapmak zorunda hissettiğim bir şey.

Amren arkamızda, "Cassian defalarca savaşa gitti, kızım," diye mırıldandı. "Boş yere Rhys'in ordu komutanı olmadı. Bu savaş bizi bekleyen şeylerle kıyaslandığında ancak bir çatışma sayılır. Biz

parada konuşurken o büyük ihtimalle ölenlerin ailelerini ziyaret ediyordur. Toplantıdan önce dönmüş olur."

Nesta, "Umurumda değil," diye cevapladı.

En azından yeniden konuşmaya başlamıştı.

Koridorun ortasına geldiğimizde Rhys'i durdurdum.

Evdekiler kulak misafiri olmasın diye bağı kullandım: *Beni zindana götür. Hemen şimdi.*

Rhys tek bir soru bile sormadı.

40.

BÖLÜM

Yanımda kemik getirmemiştim. Üstelik önce bayır yukarı, sonra da karanlığın içine doğru attığım her adım çilemi ve bitkinliğimi katlıyordu. Ama durmadım. Bir ayağımı ötekinin önüne atmaya devam ettim.

Rhys'in aynı şekilde hareket ettiğini hissedebiliyordum.

İki saat sonra Kemik Oymacısı'nın karşısına dikildiğimde, kadim ölüm tanrısı hâlâ müstakbel oğlumun kılığındaydı. "Arzuladığın başka bir şey söyle," dedim.

Oymacı'nın menekşe gözleri parladı. "Yüce Lord neden koridorda oyalanıyor?"

"Seni görmeye pek hevesli değil."

Doğruydu ama kısmen. Rhys onun gururuna vurulacak bir darbenin bize avantaj sağlayıp sağlamayacağını görmek istemişti.

Oymacı burnundan derin bir nefes alarak ciğerlerini kokumla doldurdu. "Leş gibi kan ve...ölüm kokuyorsun."

Sadece, "Ouroboros'tan başka bir şey seç," diye karşılık verdim.

Hybern geçmişimizi ve olası müttefiklerimizi biliyordu. Elimizde kalan son umut ışığı Oymacı'nın bize katılacağını tahmin edememesiydi.

"Dünyaya açılan penceremden başka hiçbir şey istemem."

Yumruklarımı sıkma isteğimi bastırdım.

"Sana başka bir sürü şey önerebilirim," dedim kısık ve şirin bir sesle.

"Aynaya bakmaktan korkuyorsun." Oymacı başını yana eğdi. "Neden?"

"Sen korkmuyor musun?"

"Hayır." Minik bir gülümseme. Boynunu yana doğru uzattı. "Sen de korkuyor musun Rhysand?"

Eşim koridordan cevap verme zahmetine girmese de kapıda belirdi ve omzunu kapı çerçevesine yaslayıp kollarını kavuşturdu. Oymacı onu kirli, kanlı ve buruşuk kıyafetlerin içinde görünce iç geçirdi. "Ah, sizi kanlı elbiseler içinde görmek çok daha güzel."

"Başka bir şey seç," diye cevap verdim. *Ve bu kez aptalca bir şey olmasın.*

"Bana ne verebilirsin? Burada zenginlik fayda etmez. Güç taşlara işlemez." Kıs kıs güldü. "İlk doğacak çocuğuna ne dersin?" Dudaklarında sır yüklü bir gülümseme belirirken, o küçük çocuğun eliyle kendini işaret etti.

Rhys dikkatini bana *çevirdiğinde* yüzünden şaşkınlık ve daha derin, daha müşfik bir şey okunuyordu. *Demek ki sıradan bir çocuk değil.*

Yanaklarımı ateş bastı. *Hayır. Sıradan bir çocuk değil.*

"Topluluk içinde fısır fısır konuşmak sizlere yakışıyor mu, Majesteleri?"

Oymacı'ya ters ters baktım. "Başka bir şey yok diyorsun yani?" *Sadece baktım diye beni paramparça etmeye kalkmayacak bir şey mi diyorsun?*

"Bana Ouroboros'u getirdiğiniz anda sizinim. Sözüm söz."

Oymacı'nın neşeli yüz ifadesini tarttıktan sonra kapıya yöneldim.

"Kemiğim nerede?" Soru karanlığı yırtarak yankılandı.

Yürümeye devam ettim. Ama Rhys ona bir şey fırlattı. "Öğle yemeğinden."

Tavuk kemiği yerdeki taşlarda yuvarlanırken Oymacı'nın öfkeli tıslaması bizi koridora kadar takip etti.

Sessizce Zindan'ın çıkışına doğru tırmandık. Ayna... Bir şekilde onu almak zorunda kalacaktım. Ama toplantıdan sonra. Olur da beni gerçekten...yok ederse diye.

Kime benziyor?

Yumuşak, çekingen bir soruydu. Kimi kastettiğini biliyordum.

Parmaklarımı Rhysand'ın parmaklarından geçirip sert şekilde sıktım. *Sana göstereyim.*

Ve karanlıkta, hâlâ gözden uzakta gizlenen o ışığa doğru yürürken, gösterdim.

Kasaba evine vardığımızda açlıktan ölmek üzereydik. İkimiz de yemeğin hazırlanmasını bekleyecek halde olmadığımız için Amren'le Nesta'nın önünden geçerken el bile sallamadan doğruca mutfağa yöneldik.

Rhys mutfağın yaylı kapısını omzuyla iterken ağzım sulanmaya başlamıştı bile.

Ama içerdeki manzarayı görünce donup kaldık.

Elain uzun tezgâhın başında Nuala ve Cerridwen'in ortasında duruyordu. Üçünün de üstü başı un içindeydi. Önlerindeki yüzeyde bir tür hamur karmaşası göze çarpıyordu.

İki casus-hizmetçi hemen eğilerek Rhys'i selamladılar ve Elain...

Kahverengi gözlerinde ufak bir ışıltı vardı.

Sanki onlarla birlikte olmaktan keyif alıyormuş gibi.

Nuala güçlükle yutkundu. "Leydim acıktığını söyleyince onun için bir şeyler hazırlamaya geldik. Ama – nasıl yapıldığını öğrenmek istediğini söyleyince..." Ellerini kaldırıp çaresizlik jesti yaparken gölgeler içindeki parmakları kar örtüsü gibi unla kaplıydı. "Ekmek yapıyoruz."

Elain'in bakışları dördümüz arasında gidip gelirken gözkapakları inmeye başlayınca ona bakarak geniş geniş gülümsedim.

"Umarım çabuk olur. Açlıktan ölüyorum."

Elain başıyla onaylarken hafifçe gülümsedi.

Acıkmıştı ve...bir şeyler yapıyordu. Bir şeyler öğreniyordu.

Midem guruldasa da, "Biz yıkanacağız," diye ilan ettim. "Sizi ekmeğinizle baş başa bırakalım."

Veda sözcüklerini bitirmelerini bile beklemeden Rhys'i koridora geri çektim. Mutfak kapısı arkamızdan yaylanarak kapandı.

Merdiven duvarının tahta panellerine sırtımı verip elimi döşüme koydum. Bir kalp atışı geçmeden Rhys'in eli elimdeydi.

"Ben de böyle hissetmiştim," dedi. "Sidra kıyısında yemek yediğimiz gece gülümsediğini gördüğüm zaman."

Öne uzanıp alnımı göğsüne, tam kalbinin üstüne dayadım. "Önünde hâlâ uzun bir yol var."

"Hangimizin yok ki?"

Öteki eliyle sırtımı sıvazladı. Bu dokunuşa yaslanıp sıcaklığının ve gücünün tadını çıkardım.

Uzun dakikalar boyunca böyle kaldıktan sonra "Haydi," dedim. "Karnımızı doyuracak bir yer bulalım. Dışarıda."

"Hımm." Beni bırakmaya niyeti yokmuş gibiydi.

Sonunda başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözleri o tanıdık, muzip ışıkla parlıyordu. "Sanırım benimki başka tür bir açlık," diye mırladı.

Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrıldı ama kaşlarımı kaldırıp soğukkanlı bir sesle, "Nasıl yani?" diye sordum.

Rhys ikimizi yatak odamıza yabaladığında iki tabak dolusu yiyecek masanın üzerinde bizi bekliyordu. Kulağımın kenarını dişledikten sonra içine fısıldadı.

"Dün geceden sana borcum var, eşciğim."

En azından nezaket göstererek yemeye hangisinden başlayacağına benim karar vermemi istedi: Tabaklardan mı, benden mi?

Akıllıca bir seçim yaptım.

* * *

Ertesi sabah Nesta yemek masasında bekliyordu.

Basit bir hizmetçiymişim gibi göz ucuyla bakıp başını çevirince beklediği kişinin ben olmadığımı anladım.

Cassian'ın hâlâ savaş kamplarında olduğunu söylemeye gerek duymadım. Kendisi sormadığı sürece bu işe bulaşmayacaktım.

Özellikle de Amren ablamın duvarı yamayacak potansiyele sahip şu meçhul yeteneği keşfetmeye yakın -çok yakın- olduğunu iddia ederken. Kendini bir *salsa* olacak, diyordu ve ben de *dünya buna hazır olmayabilir* demeye cesaret edemiyordum.

Çatalımla tabağımı sıyırarak sessizce kahvaltımı yaptım. Amren, Nefesler Kitabı'nda ihtiyaç duyduğumuz şeyi bulmaya *da* çok yaklaştığını söylüyordu. Ablamın kullanacağı şu meçhul büyüyü. Bunu nereden biliyordu, bilmiyordum. Sormak da akıllıca görünmüyordu.

Nesta ancak ben ayağa kalkınca konuştu. "İki gün sonra o toplantıya gideceksin."

"Evet."

Söyleyeceği şeye kendimi hazırladım.

Ön camlardan dışarıya baktı. Hâlâ bekliyormuş gibi. Hâlâ gözü yollardaymış gibi.

"Savaşa gittin. İkinci kez düşünmeden. Neden?"

"Çünkü mecburdum. Halkımızın yardıma ihtiyacı vardı."

Mavi-gri gözleri odaya giren sabah güneşi altında neredeyse gümüş rengindeydi. Biraz daha bekledim ama Nesta başka bir şey demeyince, uçma dersi için Azriel'in yanına, Rüzgâr Evi'ne yabaladım.

41.

BÖLÜM

Sonraki iki gün o kadar yoğun geçti ki Azriel'le o gün yaptığım ders dışında bir daha idman yapamadım. İstihbarat şefi toplantının erkene alınmasıyla ilgili Mor'un yazdığı mesajları iletip geri dönmüştü. Neyse ki tarihi kabul etmişlerdi. Ama Mor'un bildirdiği toplantı yeri, emrivaki bir dille yazılmış olmasına rağmen, külliyen reddedilmişti. Böylece saraylar arasındaki mekik diplomasisi hız kesmeden devam etti.

Dağın Altı bir zamanlar hepsinin tarafsız buluşma yeriydi.

Şu anda mühürlü olmasa bile artık kimse orada toplanmaya yanaşmazdı.

Böylece hararetli tartışmalar tek bir noktada yoğunlaştı: Yüce Lordların hepsini bir araya getirecek toplantıya kim ev sahipliği yapacaktı?

Yani, hepsini değilse de altısını. Beron, neyse ki teşrif etmeye karar vermişti. Ama, mesajları aldıklarını bilsek de Bahar Sarayı'ndan hiçbir haber gelmemişti.

Hepimiz gidecektik – Nesta ve Nesta'nın daha fazla pratik yapmaya ihtiyacı olduğunu söyleyen Amren hariç. Özellikle de Amren

Nefesler Kitabı'nda duvarı onarmak için ihtiyacımız *olabilecek* bir pasaj bulmuşken.

Toplantıdan önceki son akşam nihayet toplantının Şafak Sarayı'nda yapılmasına karar verildi. Hem adada merkezi bir konumdaydı, hem de -Amarantha'nın halkına yaşattığı dehşetlerden sonra Kış Yüce Lordu Kallias topraklarına kimseyi sokmadığı için- tarafsız orta bölgeye komşu olan diğer tek saraydı.

Rhys'le Şafak Yüce Lordu Thesan'ın arası fena değildi. Şafak Sarayı anlaşmazlıklarda çoğunlukla tarafsız kalıyordu ama üç Güneş Sarayı'ndan biri olarak bize doğal bir yakınlıkları vardı. Gün Sarayı'ndaki Büyü Kasabı Helion kadar olmasa da sıkı bir müttefik sayılırdı.

Elbette bu yakınlık, Rhys, Mor ve Azriel'in toplantıdan önceki gece kasaba evindeki yemek masasında toplanmalarını ve Thesan'ın sarayı hakkında şimdiye kadar öğrenmiş oldukları her bilgi çekirdeğini -olası tehlikeleri, tuzakları ve kaçış yollarını- gözden geçirmelerini engelleyemedi.

Masadan kalkıp odada volta atmamak ve riskler faydalardan ağır basabilir mi diye sormamak için akla karayı seçtim. Hybern'de işler çok ters gitmişti. Dünyanın her yerinde işler çok ters gidiyordu. Azriel her konuştuğunda o yıldırım göğsünü delip geçerken acı içinde attığı çığlıkları duyuyordum. Mor ne zaman bir fikir ileri sürecek olsa o soluk yüzünü ve kralın huzurunda nasıl gerilediğini görüyordum. Rhys her fikrimi sorduğunda arkadaşlarının kanlarına diz çöktüğünü, krala bağı koparmaması için yalvardığını görüyordum.

Amren oturma odasında Nesta'yla yaptığı pratiklere sık sık ara vererek ya bizim sohbetimize salça olup toplantıyla ilgili küçük tavsiyelerde ve uyarılarda bulundu, ya da kendisi Nefesler Kitabı'nı tararken Nesta'yı konsantre olması ve daha fazla gayret etmesi için fırçaladı.

Nesta nihayet baş ağrısından yakınarak odasına çıktığında, Amren, birkaç gün sonra, diye ilan etti. Ablam birkaç gün sonra

çhul ve gizemli gücüyle bir şeyler *yapabilecekti*. Elbette Amn Kitap'taki umut verici pasajı zamanında çözebilirse. Ve kara saçlı kadın, bu açıklamaların ardından, *gözleri kanayana kadar* okumaya devam edeceğini iddia ederek hepimize iyi geceler diledi.

Kitap'ın ne kadar korkunç olduğu düşündüğümde, lafın gelişi mi öyle söyledi yoksa ciddi miydi anlayamadım.

Diğerleri de anlayamadı.

Tabağıma pek dokunmadım. Ve gece doğru dürüst uyumadım. Çarşafların içinde bir oraya bir buraya dönerken Rhys sonunda uyandı. Ve ben korkularımı mırıldanırken ve mırıldandıkça hepsinden kurtulurken sabırla beni dinledi.

Şafak nihayet söktü ve ben üstümü giyinirken ufuk güneşli ve kuru bir güne merhaba dedi.

Toplantıya gerçek yüzlerimizle katılacak olmamıza rağmen kılık kıyafetimiz değişmemişti: Rhys'te favori siyah ceket ve pantolonu, Azriel ve Cassian'da cilalanıp parlatılmış yedişer sifonla birlikte Illyria zırhları. Mor her zamanki kırmızı elbisesini bırakıp gece mavisi bir elbisede karar kılmıştı. Şeffaf panelleri ve tiril tiril dökülen etekleriyle bir öncekiyle aynı kesimlere sahipti ama bunda farklı bir...hava vardı. Asalet havası. Diyarın prensesi havası.

Her zamanki giysiler – benimki hariç.

Yeni bir elbise değildi. Oturma odasının şömine rafındaki saat on biri vurduğunda zaten üstümdeki elbisenin üzerine tanımıyordum.

Rhys henüz aşağıya inmemişti ve bizi uğurlamaya gelecek olan Amren ve Nesta ortalıkta görünmüyordu. Gerçi zamanından birkaç dakika önce toplanmıştık ama...her neyse. Kendime tekrar baktım. Elbisem antredeki loş periışığında bile yeni kesim bir elmas gibi ışıl ışıl parlıyordu.

Yıldızbatışı'nda giydiğim elbiseyi dolaptan çıkarıp küçük bir dokunuş yapmıştık: Omuzların arkasına, yıldızlardan dokunmuş bir duvak veya pelerin gibi sırtıma dökülen şeffaf ipek paneller

eklemiştik. Eğer Rhysand Gecenin Efendisiyse, ben de ancak onun karanlığı sayesinde parlayan, ancak onun sayesinde görünebilir olan bir yıldızdım.

Merdivenlere bakarak somurttum. Tabii Rhys zahmet edip zamanında gelirse.

Nuala saçımı tepemde zarif, süslü bir topuz halinde örmüştü ve önüne...

Cassian'ı bir dakika içinde üçüncü kez bana bakarken yakalayınca, "Ne var?" diye sordum.

Dudaklarının kenarı seğirdi. "Çok şey görünüyorsun..."

Mor merdiven korkuluğuna sırtını verip kırmızı ojeli tırnaklarını çekiştirdiği yerden, "İşte başlıyoruz," diye homurdandı. Her parmağının her boğumunda yüzükler parlıyor, bileklerindeki bilezikler birbirine çarparak şıkırdıyordu.

Cassian ondan tarafa inanamadığını imâ eden bakışlar yönelterek, "Resmi," dedi. Sifonlu eliyle beni gösterdi. "Şık."

Mor kederli bir şekilde başını iki yana salladı. "Beş yüz yaşını geçmiş, saraylar arasında nam salmış, yetenekli bir savaşçı ve general – ve hâlâ bayanlara iltifat etmeyi imkânsıza yakın bir şeymiş gibi görüyor. Diplomatik toplantılara seni neden götürüyoruz ki?"

Ön kapıda gölgeler içinde dikilen Azriel sessizce kıkırdadı. Cassian ona sert bir bakış fırlattı. "Ben de *senin* bir şiir patlattığını hiç görmedim, kardeşim."

Azriel hafifçe gülümsemeye devam ederek kollarını kavuşturdu. "O kadar düşmedik."

Mor karga kahkahaları atarken ben de kendimi tutamayıp pıskırınca Cassian kaburgalarımı dürttü. Elini geri kovaladım ama onu sert şekilde itip kakma istediğimi bastırdım – hem Adriata'dan sonra onu ilk kez gördüğüm ve gözlerindeki gölgelerin hâlâ kaybolmadığını fark ettiğim için, hem de başımın üstünde her an düşecekmiş gibi duran şey yüzünden.

Bir taç.

Rhys, onun eşi ve Yüce Leydisi olmadan önce, katıldığımız her toplantı veya görevde başıma bir taç kondurmuştu. Dağın Altı'nda bile.

Nuala ve Cerridwen'in o zamanlar saçıma tutturduğu halka taçları, yarım taçları, toka taçları hiç sorgulamamıştım. Aramız şimdiki gibi değilken bile hiç itiraz etmemiştim. Ama bu taç... Rhys'in kilimlerde çıkardığı ağır, telaşsız ayak seslerini duyunca yukarı baktım.

Bu taç daha ağırdı. Rahatsız etmiyordu ama...tuhaftı. Ve Rhys, o siyah ceketiyle ve yeni cilalanmış gibi parlayan kanatlarıyla öyle muhteşemdi ki dün geceki o geç saatlere, yatakta debelenip sağa sola dönerken onu uyandırdıktan sonra beni götürdüğü o odaya geri döndüm.

Oda Rüzgâr Evi'ndeki kütüphanenin hemen üstündeki müstakil bir kattaydı ve o kadar çok büyüyle korunuyordu ki Rhys koruma duvarını saf dışı bırakmak için birkaç dakika uğraşmıştı. Oraya sadece o ve ben girebilecektik -ve doğacak çocuklarımız diye eklemişti yumuşak bir gülümsemeyle. Kendimiz birilerini buyur etmediğimiz sürece.

İçeride öyle soğuk ve ürpertici bir karanlık var ki uyuyan bir tür yaratığın zihnine girmişiz gibi hissediyorum. Ve kubbeli odanın her yeri öbek öbek ışıklarla parlıyor. Mücevherlerle.

On bin yıllık bir hazine.

Sergilerde, açık çekmecelerde, büstlerde ve raflarda düzenli bir şekilde sergilenen değerli taşlar.

"Aile mücevherleri," diyor Rhys manalı manalı sırıtarak. "Sevmediğimiz bazı parçalar Kâbuslar Sarayı'nda duruyor, hem bize kul olmasınlar diye, hem de bazen Mor'un ailesine armağan verdiğimiz için. Ama bunlar...bunlar aileye ait."

Bana küçük takımyıldızlar gibi parlayan vitrinleri gezdiriyor. Her biri öyle değerli ki...bir tüccarın kızı olduğum halde hiçbirine paha biçemiyorum.

Ve odanın arkasına doğru, daha ağır bir karanlığın içinde... Kı-

tada, sevilen ya da nefret edilen kişilere ait kafataslarının duvardaki nişlerde tutulduğu, tek bir duvarda düzinelerce veya yüzlerce kafatasının sergilendiği anıt mezarlardan bahsedildiğini duymuştum.

Buradaki konsept de aynı: Kayanın içine oyulmuş nişlerde kocaman bir duvar dolusu taç var. Hepsi kendi özel istirahatgâhında duruyor ve her biri...şeylerle aydınlatılıyor..."

"Ateşböcekleri," diyor Rhys. Her bir kuytunun kemerli tavanına kabuk misali yapışan mavimsi ışık noktaları sayesinde duvar yıldızlı bir geceden farksız. Hatta...çok yukarıdaki tavanda periışığı olduklarını sandığım şeyler...aslında ateşböceği. Kadim ve sessiz ateşleriyle mücevherleri ay ışığı kadar ipeksi, açık mavi ve turkuaz renklerle aydınlatıyorlar.

"Birini al," diye fısıldıyor Rhys kulağıma.

"Ateşböceği mi?"

Kulağımın kenarını ısırıyor. "Yok artık." Beni her biri birbirinden farklı, her biri kafatası kadar kendine özgü taçlarla dolup taşan duvara geri yönlendiriyor. "İstediğin kadar alabilirsin."

"Ben, bir tane bile alamam."

"Bal gibi alabilirsin. Bunların hepsi senin."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Pek öyle sayılmaz."

"Yasalar ve geleneklere göre bunların hepsi senin. İster satarsın, ister eritirsin, ister kullanırsın – canın ne isterse yaparsın."

Çoğu krallıktan bile değerli olan hazineyi işaret ediyorum. "Hiçbiri umurunda değil mi?"

"Ah, seni satmamaya ikna edebileceğim bazı favori parçalarım var... Ama hepsi senin. En ufak parçasına kadar."

Gözlerimiz buluşuyor ve onun da aylar önce ona fısıldadığım kelimeleri hatırladığını anlıyorum. Hâlâ iyileşmekte olan kalbimin tamamen ona ait olduğunu. Gülümsüyorum ve elimi kolunda gezdirerek taç duvarına yaklaşıyorum.

Bir zamanlar Tamlin'in sarayında verilen taç beni dehşete düşürmüştü. Korkutmuştu. Oysa Rhys'le birlikteyken bu konuda hiç

sıkıntı çekmedim. Sanki bir parçam hep burada olmam gerektiğini biliyormuş gibi; hemen yanında. Onun dengi olarak. Onun kraliçesi olarak.

Rhys evet der gibi başını eğiyor – görüyormuş, anlıyormuş ve başından beri biliyormuş gibi.

Ve şimdi kasaba evinin merdivenlerden inerken dikkati doğruca başımın üstündeki taca kaydı. Ve yüzünde dalgalanan duygu Mor ve Cassian'ın bakışlarını başka tarafa çevirmeye yetti.

Bu tacın çağrısına uymuştum. Tarz veya rahatlık için değil, ona doğru çekildiğim için seçmiştim. Tıpkı Dokumacı'nın kulübesinde olduğu gibi.

Elmas kakmalı gümüş halkanın her yeri yıldız girdapları ve ayın çeşitli evreleriyle bezenmişti. Kemerli sorgucunda, iki patlayan yıldızın ortasından yükselen dolunay şekilli bir pırlanta vardı. Ve Yıldızbatışı'ndan aldığımız dökümlü elbiseyle...

Rhys merdivenlerden inip elimi tuttu.

Gecenin Efendisi – ve Ebedi Yıldız.

O tatlı, tüyleri diken diken eden gece; ben de sadece onun karanlığında hayat bulan pırıltılı ışık.

Nesta'nın sesi yukarıdan aramıza girdi. "Gidiyorsunuz galiba."

Dikkatimi Rhys'ten çekip kendimi hazırladım.

Nesta koyu lacivert bir elbise giymişti ama ne bir takı takmıştı, ne de topuz yaptığı saçını süslemişti. Bu çarpıcı güzelliğiyle takıya ihtiyacı olduğunu sanmıyordum. Bir aslana pırlanta takmak gibi olurdu. Ama onun böyle giyinmiş olması...

Merdivenlerden indi ve diğerleri sessiz kalırken kafama dank etti...

Fazla belli etmemeye çalışarak göz ucuyla Cassian'a baktım.

Adriata'dan bu yana birbirlerini görmemişlerdi.

Ama general meraktan şöyle bir baktıktan sonra Azriel'e dönüp bir şeyler konuşmaya başladı. Mor ikisini de dikkatle izlerken ablama yaptığı uyarı sessizce aralarında çınlıyordu ve Nesta, Ana

kahretsin, bu çınlamayı duymuş gibi ağzındaki baklayı çıkarmaktan vazgeçip bana yaklaştı.

Ve kalbimi şaşkınlıktan durma noktasına getiren bir şey söyledi: "Çok güzel görünüyorsun."

Ona bakarak gözlerimi kırpıştırdım.

Mor, "Cassian da az önce bunu söylemeye çalışıyordu," deyince sözün muhatabı olan şahıs duymamayı tercih ettiğimiz bir şeyler homurdandı.

"Teşekkür ederim," dedim Nesta'ya. "Sen de çok güzelsin."

Nesta sadece omuz silkti.

"*Neden* bu kadar süslendin?" diye zorladım. "Amren'le pratik yapman gerekmiyor muydu?"

Cassian'ın dikkatini bize çevirdiğini, diğerlerinin de bize baktığını hissettim.

Nesta, "Sizinle geliyorum," dedi.

42.

BÖLÜM

Herkes suspus oldu.

Nesta çenesini kaldırdı. "Ben..." Daha önce konuşurken bocaladığını hiç görmemiştim. "Ben...bir korkak olarak hatırlanmak istemiyorum."

"Kimse sana böyle demez," dedim usulca.

"Ben derim." Nesta hepimize tek tek bakarken Cassian'ı atladı. Onu küçümsediği için değil, Cassian'ın ona yönelttiği bakışlara cevap vermekten kaçındığı için. Onaylayan bakışlara – hatta daha fazlası. "Bana çok uzak gelirdi," dedi. "Savaş. Çarpışma. Ama artık...artık öyle değil. Size yardım ederim, elimden geldiği kadar. Ve sanırım bunun yolu...yaşadıklarımı onlara anlatmaktan geçiyor."

Elbisemi hışırdatarak ona doğru tek bir adım atmayı göze aldım. "Yeterince yardım ediyorsun zaten. Amren ihtiyacın olan şu yetenekte ustalaşmaya çok yaklaştığını söylüyor. Burada kalmalı ve buna yoğunlaşmalısın."

"Hayır." Açık ve net bir cevap. "Birkaç gün geri kalsam hiçbir şey fark etmez. Hem biz dönene kadar Amren Nefesler Kitabı'ndaki o tılsımı deşifre etmiş olabilir." Tek omzunu silkti. "Doğru dürüst tanımadığınız, sizi dost olarak bile görmeyen bir

saray için savaşa gittiniz. Amren kan yakutunu bana gösterdi. Ve sana *neden* diye sorduğumda...doğru olanın bu olduğunu söyledin. Halkın yardıma muhtaç olduğunu." Gırtlağı inip kalktı. "Duvarın diğer tarafındaki insanları korumak için kimse savaşmayacak. Kimsenin umurunda değil. Ama benim umurumda." Elbisesinin katlarıyla oynadı. "Benim umurumda."

Rhys yanıma geçti. "Yüce Leydi olarak Feyre artık insan dünyasından sorumlu elçim değil." Nesta'ya temkinli bir gülücük verdi. "İşi ister misin?"

Nesta'nın yüzü ne düşündüğünü belli etmese de gözlerinde kıvılcımların çaktığına yemin edebilirdim. "Bu toplantıyı deneme amaçlı düşün. Ve hizmetlerimin karşılığını söke söke alırım."

Rhys eğilerek selam verdi. "Archeron kardeşlerden daha azını beklemezdim." Kaburgalarını dürttüğümde bir kahkaha patlattı. "Saraya hoş geldin," dedi ablama. "Cehennem gibi bir ilk güne başlamak üzeresin."

Nesta'nın dudaklarında bir gülümseme belirince şok üstüne şok geçirdim.

Cassian Rhys'in bu kez saklamadığı kanatları işaret ederek, "Bunun geri dönüşü yok," dedi.

Rhys ellerini ceplerine soktu. "Sanırım kimin daha büyük kanat genişliğine sahip olduğunu bütün dünyanın öğrenme vakti geldi."

Cassian kıkır kıkır güldü, hatta Azriel bile gülümsedi. Ama Mor bana öyle manalı baktı ki gülmemek için dudağımı ısırdım.

Hâlâ Nesta'ya doğru dürüst bakmaktan kaçınan Cassian, "İlk bir saat içinde kavga çıkacağına yirmi altın basarım," dedi.

Mor kollarını kavuşturdu. "Otuz altın, hem de ilk kırk beş dakika içinde."

"Orada tarafsızlık yeminleri ve tılsımları olacağını unutmayın," dedi Rhys usulca.

"Sizin dövüşmek için yumruğa veya büyüye ihtiyacınız yok ki," diye cıvıldadı Mor.

Azriel kapının önünden el yükseltti. "Elli, hem de ilk yarım saatte. Üstelik kavgayı da Güz başlatacak."

Rhys gözlerini devirdi. "Bari üstlerine bahis *oynamamış* gibi yapın. Ayrıca kavga çıkarmak için hile yapmak da yok." Cevap olarak diğerlerinin yüzünde beliren sırıtmalar hiç hayra alamet değildi. Rhys iç geçirdi. "İlk on beş dakikada kavga çıkacağına yüz altın koyuyorum."

Nesta kendini tutamayarak hafifçe pofurdarken bütün bakışlar beklentiyle bana döndü.

Omuz silktim. "Rhys'le ben bir takımız. Paramızı bu saçma sapan bahse yatırıp çarçur etmek istiyorsa kendisi bilir."

Hepsi fena halde bozuldu.

Rhys koluma girdi. "Görünüşte bir kraliçe..."

"Sakın gerisini getirme," dedim.

Güldü. "Gidelim mi?"

Beni o yabalayacaktı; Mor, Cassian'la Nesta'yı alacaktı; Azriel de kendini götürecekti. Rhys oturma odasındaki saate göz attı ve başıyla gölgeokuyana onay verdi.

Azriel o anda yok oldu. İlk o varacak, bizi bekleyen bir tuzak var mı diye bakacaktı.

Sessizlik içinde bekledik. Bir dakika. İki dakika.

Derken, Rhys derin bir soluk vererek, "Temiz," dedi. Parmaklarını benimkilere geçirip sıktı.

Mor takılarını ışıldatan bir hareketle omuzlarını hafifçe saldıktan sonra Cassian'a yürüdü.

Ama Cassian sonunda Nesta'nın yanına gitmişti. Ve dünya karanlığa ve rüzgâra bürünürken, ablamın karşısında kule gibi dikildiğini ve çenesini tutup meydan okurcasına kaldırdığını gördüm. Ve "Merhaba Nesta," dediğini duydum.

Rhys'in yabalamayı duraklattığını fark ederken, "Demek sağ salim döndün," dedi ablam.

Cassian yabani bir gülümsemeyle dişlerini gösterirken hafifçe kanatlarını açtı. "Aksini mi umuyordun?"

Bütün kasları gerilen Mor ikisini yakın takibe almıştı. Yeniden Cassian'a uzandı ama general gözlerini Nesta'dan ayırmadan kolunu geri çekti.

Nesta, "Gelmedin..." diye başladı ama kendini tuttu.

Yarıda kesilen o cümleyle birlikte bütün dünya nefesini tutmuş gibiydi – herkesten ve her şeyden çok da Cassian. Harıl harıl bir savaş raporu okuyormuş gibi ablamın yüzünü taradı.

Ardından, Mor'un sessiz bakışları altında, Nesta'nın narin elini tutup parmaklarını parmaklarına geçirdi, kanatlarını sıkıca kapattı ve diğer elini yabalama emri verir gibi körlemesine Mor'a uzattı.

Cassian gözlerini Nesta'dan ayırmadı; Nesta da Cassian'dan. Ama ikisinin yüzünde de ne sıcaklık vardı, ne de sevecenlik. Sadece o hırçın yoğunlaşma, o tuhaf kibir-anlayış-ateş karışımı.

Rhys bizi tekrar yabalamaya başladı ve karanlık rüzgâr ikimizi süpürürken Cassian'ın kısık ve boğuk bir sesle, "Bir dahaki sefere, Elçi Hanım, uğrayıp bir merhaba derim," dediğini duydum.

Şafak Sarayı'nda göreceklerim konusunda Rhys'ten yeterince bilgi almıştım ama benim için çizdiği resimler bile manzarayı yansıtmakta yetersizdi.

Önce bulutları gördüm.

Kobalt mavisi gökyüzünde sürüklenen muazzam bulutlar. Yumuşak ve görkemli, hâlâ gündoğumunun gül rengi kalıntılarıyla yüklü, yuvarlak hatları altın gün ışığıyla yaldızlanan bulutlar. Döne döne gök kubbeye yükselen dağ-saraya bakarken, ılıman havada hâlâ sabahın çiyli tazeliği hissediliyordu.

Kâbuslar Sarayı'nın tepesindeki sarayımız aytaşından yapıldıysa, o halde bu da...gün*taşından* yapılmıştı. Binlerce gün doğumunun ışıltısını içine hapsetmiş gibi görünen bu şeffafımsı altın renkli taşı tarif edecek başka bir kelime bulamıyordum.

Merdivenler, balkonlar, kemerler, verandalar; kuleleri ve sarayın yaldızlı kubbelerini birbirine bağlayan köprüler; sütunlara tır-

munan mor çiçekli gündüzsefaları; düzgün kesimli taş duvarları yalayan bulutlar.

Üstünden geçen değil, *yalayan*, çünkü sarayı barındıran bu dağ... Önce bulutları görmem boşuna değildi.

Yabaladığımız veranda boştu – Azriel ve yanındaki ince belli görevli dışında. Adamın üzerinde sarı-kırmızı bir Şafak üniforması vardı. Dökümlü, hafif, kat kat olmasına rağmen ferah bir cübbe.

Pürüzsüz esmer teninden gençlik ve güzellik akan görevli eğilerek selam verdi. "Bu taraftan, Yüce Lord."

Sesi bile ufuktaki ilk altın parıltılar kadar tatlıydı. Rhys görevlinin selamına başını hafifçe eğerek karşılık verdikten sonra dirseğini bana uzattı.

İkili sıra halinde yürürken Nesta'yla yan yana düşen Mor, "Yeni bir ev yapmaya niyetlenirsen, Rhys," dedi arkamızdan, "buradan biraz ilham al."

Rhys başını çevirip kulaklarına inanamadığını belli eden bir bakış fırlattı. Cassian ve Azriel usulca kıkırdadı.

Görevli bizi verandanın sonundaki kemerli giriş yerine, bir kulenin çıplak cephesinden döne döne yukarı çıkan merdivenlere yönlendirince göz ucuyla Nesta'ya baktım.

Ablam -Mor hariç- hepimiz gibi ortamı yadırgamışa benziyordu ama..

Yüzünde hayranlık vardı.

Bulutların içindeki saraya hayran hayran bakıyordu. Aşağıda göz alabildiğine uzanan, kırmızı çatılarla ve ışıltılı geniş nehirlerle beneklenen yemyeşil doğaya. Yazın ağırlığıyla bereketlenmiş, uçsuz bucaksız düzlüklere.

Velaris'i ilk gördüğüm gün yüzümün böyle görünüp görünmediğini merak ettim. Öfkeyle karışık bir hayranlık. Ve dünyanın çok büyük ve güzel olduğunu ama kendi muhteşemliği içinde hepsini bir anda yalayıp yutmanın imkânsız olduğunu fark etmenin getirdiği kederle karışık bir hayranlık.

Şafak toprakları içinde birkaç saray daha vardı – lehimcilik, saat yapımcılığı ve akıllı aletler konusunda uzmanlaşmış küçük şehirlerde. Ama burada...kırsaldaki tepelere yuvalanmış küçük kasabalar dışında hiçbir yapılaşma yoktu. Sadece saray, gökyüzü ve bulutlar.

Döner merdivenlerden tırmanırken, kenardan aşağıya, pembe güllerle ve pofuduk mor şakayıklarla kaplı, sıcak renkli kayalara düşmek işten değildi. Güzel, renkli bir ölüm.

Kulenin yukarısına doğru attığımız her adım beni daha temkinli olmaya zorluyordu. Neyse ki Rhys elimi tutarken parmaklarında en ufak bir titreme yoktu.

Kanatları dışarıdaydı. Dolayısıyla hiç tereddüt etmeden tırmanıyordu.

Neşeli ve sorgulayıcı bakışlarını bana çevirdi. Bağın üzerinden, *Sence de evimizi yeniden dekore etmemiz gerekiyor mu?* diye sordu.

Kalın ipek halılarla ve pelüş kilimlerle bezenmiş açık hava teraslarını geçtik; çerçeveleri alacalı renklere boyanmış pencereleri geçtik; lavantalarla dolup taşan amfora vazoları ve ılıman gün ışığı altında bemberrak sularla çağlayan çeşmeleri geçtik.

Bu bir yarış değil, dedim titrek bir sesle.

Elimi daha sıkı tuttu. *Eh, Thesan'ın daha güzel bir sarayı olsa bile, yanında* Yüce Leydi'si olan tek Yüce Lord benim."

Yanaklarımın kızarmasını engelleyemedim.

Özellikle de Rhys, *Bu gece o tacı yatakta da giymeni istiyorum – ama sadece tacı,* diye eklediğinde.

Hergele.

Her zaman.

Gülümsedim. Rhys kolayca eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu.

Mor kendisini eşli çiftlerden esirgemesi için Ana'ya yakardı.

Son dönüşümüzü tamamlamadan önce güntaşı kulesinin üstündeki açık hava meclisinden gelen boğuk sesler duyduk; kimi

kalın, kimi tiz, kimi de cıvıl cıvıl seslerle yapılan sohbet, kemerli ve camsız pencereler sayesinde hiçbir engelle karşılaşmadan kulağımıza kadar geliyordu.

Rhys, *Üçü çoktan gelmiş*, diye uyardı. Azriel'in aynı anda Mor'la Cassian'a fısıldadığı şeyin de bu olduğu hissine kapıldım. *Helion, Kallias ve Thesan.*

Gün, Kış ve ev sahibi Şafak.

Bu da Güz ve Yaz'ın, yani Beron'la Tarquin'in henüz gelmediği anlamına geliyordu. Ve Bahar'ın.

Tamlin'in teşrif etmesi zaten şüpheliydi ama Beron ve Tarquin... Hybern saldırısı Tarquin'in fikrini değiştirmiş olabilirdi. Ve Beron öyle nemrut bir adamdı ki Eris'in yönlendirmelerine bakmadan, çoktan Hybern'in tarafına geçmiş olabilirdi.

Açık girişe doğru son basamakları tırmanırken Rhys'in adem elmasının kalkıp indiğini gördüm. Kulenin diğer yarısı, korkuluklarından şafak rengi morsalkımların döküldüğü bir köprüyle saraya bağlanıyordu. Acaba diğerleri de buraya basamakları tırmanarak mı gelmişti, yoksa bir tür hakarete mi uğramıştık?

Rhys, *Kalkanın yerinde mi?* diye sordu ama Velaris'ten ayrıldığımızdan beri hiç indirmediğimin farkında olduğunu biliyordum.

Tıpkı benim, barış şartları olsun olmasın, Rhys'in hepimizin etrafına mental ve fiziksel bir kalkan çektiğinin farkında olduğum gibi.

Ve yüzü sakin, omuzları geride olsa da *Senin her şeyini* görüyorum, Rhys, dedim. *Ve bütün benliğimle* âşık *olmadığım tek bir parçan bile yok.*

Parmaklarımı sıkarak karşılık verdikten elimi koluna taktı ve dirseğini öyle bir kaldırdı ki meclise saraylara lâyık bir giriş yapmış olmalıydık.

Tek cevabı, *kimseye boyun eğme,* oldu.

43.

BÖLÜM

Meclis hem beklediğim gibiydi, hem de değildi. Kırlentli meşe sandalyeler terasın ortasında büyük bir daire oluşturacak şekilde dizilmişti – tüm Yüce Lordlar ve delegeleri için yeterli sayıda. Bazılarının kanatlara göre dizayn edildiğini fark ettim.

Bu gayet normal görünüyordu, çünkü görür görmez Dağın Altı'ndan hatırladığım, tatlı, zarif bir adamın etrafında kanatlı Ulu Periler kümelenmişti. Illyrialılar'ın kanatlarına yarasa kanatları dersek, bunlar da...kuş kanatlarıydı.

Rhys, altın zırhlı ve kaslı kadınlardan ve erkeklerden oluşan kanatlı grubu kastederek *Peregrinler Drakon'un Serafimleriyle uzaktan akrabadır ve Thesan'a küçük bir hava gücü sağlarlar,* diye açıkladı. *Thesan'ın yanındaki adam onun hem yüzbaşısı hem de sevgilisi.* Yakışıklı adam sahiden de Yüce Lorduna diğerlerinden daha fazla sokulmuştu ve eli diğer yanındaki kılıcın kabzasında duruyordu. *Henüz eşlik bağı yok,* diye devam etti Rhys, *gerçi olsaydı bile sanırım Amarantha'lı yıllarda Thesan bunu kabul etmeyi göze alamazdı. Amarantha onların tüylerini tek tek yolmaktan büyük bir zevk alıyordu. Bir keresinde bu tüylerden kendine bir elbise bile yaptı.*

Açık kemerlerden içeri dolan günışığıyla ısınan cilalı mermer zemine adım atarken yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Diğerleri başlarını çevirip bize baktılar, bazıları Rhys'in kanatlarını fark edip mırıldandı ama benim dikkatim doğrudan meclisin en nadide parçasına gitti: Yansıma havuzu.

Sandalye halkalarının ortasındaki boşlukta masa yerine, zemine gömülü sığ bir yansıma havuzu vardı. Suyun karanlık yüzeyi, bir erkek eli kadar geniş taç yaprakları olan, pembe ve sarı çiçekli nilüferlerle kaplıydı ve bunların altında da balkabağı-vefildişi renkli balıklar yüzüyordu.

İşte bundan bir tane isterim, diye itiraf ettim Rhys'e.

Bağda bir muzip bir espri dalgası hissettim. *Doğum günün için bir kenara not ederim.*

Köprü korkuluklarındaki morsalkımların daha fazlası mekânı çevreleyen sütunları boydan boya kaplamıştı ve var olan birkaç duvarın önüne koyulan uzun masalara şarabi renkli ipeksi çiçekleriyle demet demet şakayıklar konulmuştu. Ve bu vazoların arasındaki tabaklar ve sepetler dolusu yiyecek -kuru pastalar, tütsülenmiş etler, türlü türlü meyveler- buğulanmış bakır ibriklerdeki içeceklerin önünden gel gel yapıyordu.

Nihayet bakışlarımı meclisteki üç Yüce Lord'a çevirdim.

Şık giyinen sadece biz değildik.

Rhys'le birlikte yolun yarısında durduk.

Hepsini tanıyordum – daha doğrusu, Dağın Altı'ndaki aylardan hatırlıyordum. Rhys beni eğitirken hepsinin geçmişini ezberletmişti. Bakışları ikimiz arasında gidip gelirken içimdeki gücü algılayıp algılayamadıklarını merak ettim.

Thesan işlemeli ve zarif ayakkabılarıyla yerde hiç ses çıkarmadan bize doğru süzüldü. Tuniği ince göğsüne sıkı sıkı oturuyordu ama -Amren'in tercihlerini andıran- dökümlü pantolonu bize doğru gelirken hışırdadı. Koyu cildi ve siyah saçları, adeta güneş ışığıyla kalıcı olarak yaldızlanmış gibi, altın renginde parlasa da bence en çekici özelliği, yeni sürülmüş tarlaların koyu kahverengi-

sini andıran, yukarı çekik gözleriydi. Birkaç adım ötemizde durup Rhys'i, beni ve beraberimizdekileri inceledi. Sonra da Rhys'in arkasında katladığı kanatları.

"Hoş geldiniz," derken sesi de gözleri kadar derin ve canlıydı. Sevgilisi birkaç adım gerisinde her nefesimizi izlerken, arkamızdaki arkadaşlarımızın da aynı şeyi yaptığını fark etmiş olmalıydı. "Yoksa," diye düşündü Thesan, "toplantı çağrısı sizden geldiğine göre, hoş bulduk mu demeliyim?"

Rhys'in kusursuz yüzünde hafif bir gülümseme belirirken saçlarında gölgeler gezinmeye başladı. Gücünün üzerindeki tapayı gevşetmişti. Azıcık. Tıpkı diğerleri gibi. "Toplantıyı ben talep etmiş olabilirim, Thesan – ama bu güzel konutu sunma nezaketini gösteren sensin."

Thesan başını öne eğerek sessizce teşekkürlerini sunduktan sonra, Rhysand'ın yeni ortaya çıkardığı kanatları sormanın kabalık olduğunu düşünmüş olacak ki bana döndü.

Biz bakışırken bizimkiler arkamda eğilerek selam verdi. Tıpkı Yüce Lord'un karısının da yapması gerektiği gibi.

Ancak ben sadece dikildim. Ve baktım.

Rhys bu ilk teste hiç müdahale etmedi.

Şafak – iyileştirme yeteneği. Rhysand'ın hayatını kurtarmamı sağlayan şey ondan aldığım bu yetenekti. Kaderimi sonsuza dek değiştiren gerçeği öğrendiğim gün beni Suriel'e gönderen yetenek.

Thesan'a temkinli bir gülücük verdim. "Eviniz çok güzel."

Ama Thesan'ın dikkati dövmeye kaydı. Mürekkebin yanlış eli örttüğünü fark ettiği anda durumu çaktığını biliyordum. Ardından başımdaki taca baktı. Kaşları yukarı fırladı.

Rhys omuz silkmekle yetindi.

Bu sırada diğer iki Yüce Lord da karşılamaya geldi.

Rhys beyaz saçlı olana bakarak, "Kallias" diye selamladı. Adamın teni o kadar beyazdı ki donmuş gibi görünüyordu. Rhys'in kanatlarına bakan ama hemen görmezden gelen masmavi gözleri bile buzullardan yontulmuşa benziyordu. Yakası ve kol ağızla-

Yi beyaz tavşan kürküyle desteklenmiş, gümüş sırmalı, kraliyet mavisi bir ceket giymişti. Bu ılık gün için fazla kalın giyindiğini düşünürdüm, özellikle de dizlerine kadar gelen, boğazı kürklü botları görünce ama yüzündeki soğukluğa bakılırsa kanı donmuş olabilirdi. Aynı cilde sahip üç Ulu Peri yerlerinden kalkmamıştı ve içlerinden biri, büyüleyici güzellikte genç bir kadın, doğrudan Mor'a bakarak gülümsedi.

Mor samimi bir gülümsemeyle karşılık verirken ağırlığını bir ayağından ötekine verdi ve tam Kallias ağzını açtığı sırada sevinçle ciyakladı...

Ciyakladı.

İki kadın birbirlerine koştular ve Mor kollarını zarif yabancıya dolayıp sıkıca sarılırken ciyaklaması sessiz hıçkırıklara dönüştü. Mor'u kucaklayan kadının kolları da titriyordu.

Sonra gülüştüler, ağlaştılar, birbirlerinin etrafında döndüler, durup birbirlerinin yüzlerini incelediler, gözyaşlarını sildiler ve tekrar kucaklaştılar.

"Hiç değişmemişsin," dedi kadın ağzı kulaklarında. "Seni son gördüğümde üzerinde yine bu elbise mi vardı?"

"Asıl *sen* hiç değişmemişsin! Yazın göbeğinde kürk – tam senlik."

"Görünüşe göre olağan şüphelileri de yanında getirmişsin."

"Neyse ki yeni katılanlar sayesinde tayfa biraz genişledi..." Mor bana el salladı. Onu uzun süredir böyle ışıl ışıl parlarken görmemiştim. "Viviane, bu Feyre. Feyre, bu Viviane – Kallias'ın karısı."

Göz ucuyla karşımdaki iki Yüce Lord'a baktım. Kallias kalkık kaşlarla karısına ve Mor'a bakıyordu. "Evde kalmasını önerecek oldum," dedi kuru bir sesle, "ama taşaklarımı dondurup elime vermekle tehdit etti."

Rhys hınzır hınzır kıkırdadı. "Kulağa tanıdık geliyor."

Simli omzumun üzerinden onlara doğru ters ters bakınca Kallias'ın yüzündeki gülümsenin kaybolduğunu ve Rhys'i tepeden tırnağa süzdüğünü gördüm. Kanatlar dahil. Eşimin keyfi de kaçtı ve Kallias'la aralarında bir tür gerginlik oldu.

Ama ben Mor'la Viviane'ın yanına varmıştım bile. Yüzümdeki merak ifadesini silip kadının elini sıkınca şaşırtıcı şekilde sıcak olduğunu fark ettim.

Gümüş rengi saçları gün ışığında taze karlar gibi parlıyordu. "Karısı," dedi Viviane cık cık ederek. "Biliyor musun, bana hâlâ tuhaf geliyor. Birisi ne zaman böyle dese, başka birini mi kastediyor diye arkama bakıyorum."

Rhys'in karşısında kazık gibi durmaya devam eden Kallias, "Bunu hakaret olarak kabul edip etmeyeceğime karar verseydim iyi olurdu," dedi ortaya. "Çünkü her gün söylüyor."

Viviane ona dil çıkardı.

Mor onun omzunu tutup sıktı. "Zamanı gelmişti."

Viviane'ın beyaz yanakları al al oldu. "Evet, yani – Dağın Altı'nda her şey farklıydı." Safir bakışlarını bana çevirip başını eğdi. "Teşekkür ederim – eşimi bana kavuşturduğunuz için."

"Eş?" dedi Mor coşkuyla. Bakışlarını ikisi arasında gezdirdi. "Evlendiniz *ve* eşlendiniz?"

"Siz ikiniz bunun ciddi bir toplantı olduğunun farkında mısınız?" diye sordu Rhys.

Kallias da, "Ve havuzdaki balıklar yüksek seslere karşı çok hassas," diye ekledi.

Viviane ikisine de ortaparmağını gösterince ona birden kanım kaynadı.

Rhys Kallias'a bu çileyi uzun zamandır çeken erkek edasıyla baktı. Ama Yüce Lord bu bakışa karşılık vermedi.

Sadece dik dik baktı. Yüzündeki eğlence yine gitmiş, o soğukluk geri dönmüştü.

Mor, Lucien'le beni buzun üzerinden kurtardıklarında, Kış Sarayı'yla aramızın gergin olduğunu söylemişti. Dağın Altı'nda yaşanan bir olaydan kalan bir husumet.

Ama üçüncü Yüce Lord nihayet havuzun diğer tarafından yanımıza gelmişti.

Babam bir keresinde ticaret yapmak için rüzgârda sallanan

hurma ağaçlarıyla ve kumlara gömülü saraylarla dolu çorak güneydoğu krallıklarından birine gitmiş, Ulu Periler'in tanrı krallar olmak hükmettikleri zamandan kalma harabelerden çıkarılan, lapis lazuli taşlı bir kolye satın almıştı. Kolyenin renklerinden, el işçiliğinden büyülenmiştim ama asıl ilgimi çeken, bu kolyeyle birlikte gönderilen mür ve kuru incir sevkiyatıydı. Ofisinde aylak aylak dolaşırken babam bu incirlerden birkaçını ağzıma tıkıştırmıştı. Şimdi bile, dilimde bıraktıkları o hoş tadı, üzerlerine sinmiş o toprak kokusunu alabiliyordum ve nedenini tam olarak açıklayamasam da... Yüce Lord bize doğru gelirken o antika kolyeyi ve o enfes lezzetleri hatırladım.

Üzerindeki cübbe ile elbise arası kıyafet, kaslı bedenine sarmalanıp kıvrımlar verilmiş tek parça beyaz kumaştan ibaretti. Güçlü pazılarından birinde, yarı parlak esmer tenini ön plana çıkaran, kafasını yukarıya dikmiş yılan kabartmalı bir kolluk, simsiyah saçlarının üstünde de -fark ettiğim kadarıyla güneş ışınlarını temsil eden- altın çubuklu bir taç vardı.

Güneşin cisim bulmuş hali. Güç ve zarafetten mayışmış; hem cömertlik hem de gazap vadeden. Neredeyse Rhysand kadar yakışıklı. Ve bir şekilde – Kallias'tan daha soğuk.

Yanında getirdiği heyet neredeyse bizim kadar kalabalıktı: Aynı tarzda ama değişik parlak renklerde -kobalt, kızıl, ametist- giyinmiş, bazıları ustaca sürmelenmiş gözlü, hepsi fit ve sağlıkla parlayan Ulu Periler.

Belki de hepsinin -ve *onun*- fiziksel gücü basit bir aldatmacaydı.

Çünkü Helion'un lakabı Büyü Kasabı'ydı ve sahip olduğu bin kütüphanede dünyanın bütün bilgisinin var olduğu söyleniyordu. Belki de bütün bu bilgiler yüzünden aşırı temkinli, sıcak ışıl ışıl gözlerine rağmen aşırı soğuktu.

Belki de Amarantha bu kütüphanelerden bazılarını bizzat yağmaladığı zaman bu hale gelmişti. Amarantha'nın ondan aldıklarını geri alabildi mi ya da yaktıklarının ardından yas tuttu mu diye merak ettim.

Helion aramızda tedbirli bir mesafe bırakarak durduğunda Mor ve Viviane bile kavuşma sohbetini bıraktı.

Arkadaşlarımı Hybern'den çıkartan gücümü ondan almıştım. Rhys'le ne zaman sarmaş dolaş olsak ve yüreğim ne zaman neşeyle dolup taşsa parlamama neden olan gücümü.

Görünüşe göre şu ana kadar eşimin kanatlarına şaşırmayan tek Yüce Lord başıyla Rhys'e işaret yaptı. Ama etkileyici kehribar tonlu gözlerini bana çevirdi.

"Tamlin onun ne olduğunu biliyor mu?"

Sesi hakikaten Kallias'tan daha soğuktu. Tıpkı özenle kurguladığı soru gibi.

"Eğer güzel ve zeki oluşunu kastediyorsan," dedi Rhys yayvan yayvan, "evet – sanırım biliyor."

Helion ona donuk bir ifadeyle baktı. "Onun eşin olduğunu biliyor mu? Ve bir Yüce Leydi olduğunu?"

Viviane, "*Yüce Leydi mi?*" diye ciyaklayınca Mor sus işareti yaparak onu geri çekti ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Thesan ve Kallias beni tepeden tırnağa süzdü. Acele etmeden.

Cassian'la Azriel gece esintisini andıran adımlarla bana doğru yanaştı.

Rhys soğukkanlı bir şekilde, "Teşrif ederse anlarız," diye cevap verdi.

Helion karanlık bir kahkaha patlattı. Tehlikeliydi. Güneşten bronzlaşmış bu Yüce Lord son derece tehlikeliydi.

Thesan iyi ev sahibini oynayarak öne çıktı. Çünkü bu kahkaha gerçekten şiddet içeriyordu. Sevgilisi ve diğer Peregrinler savunma pozisyonu alır gibi yaptılar – ya Yüce Lordlarını korumak ya da hepimize onların evinde misafir olduğumuzu hatırlatmak için.

Ama Helion'un dikkati Nesta'ya kaydı.

Ve orada kaldı.

Nesta onun bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Telaşsız, umursamaz.

Gün Yüce Lordu bu kez de istediğimden daha kısık bir sesle, "Konuğunuz kim?" diye sordu.

Cassian ablamı *tanıdığına* dair hiçbir şey belli etmese de savunma pozisyonunu bir milim bize bozmadı. Azriel de öyle.

Sonunda, "O benim ablam ve insan diyarından sorumlu elçimiz," diyerek Nesta'nın yanına gittim. "Ve diğerleri de geldiğinde size kendi hikâyesini anlatacak."

"O bir Ulu Peri."

Viviane, "Hadi ya," diye homurdandı kısık sesle. Mor da pıskırarak gülüyordu ki Kallias onlara doğru dönüp kaşlarını kaldırınca sustu. Helion ikisini de duymazdan geldi.

Thesan başını yana eğerek, "Onu kim dönüştürdü?" diye sordu kibarca.

Ablam Thesan'a şöyle bir baktı. Sonra Helion'a. Sonra da Kallias'a.

Ardından, "Hybern," dedi basitçe. En ufak bir korku pırıltısı yoktu – ne gözlerinde, ne de yukarı kaldırdığı çenesinde.

Şaşkınlık sessizliği.

Ama ablama yiyecekmiş gibi bakmalarından usanmıştım. Koluna girip bize ayrıldığını tahmin ettiğim alçak sırtlıklı sandalyelere doğru götürürken, "Onu Kazan'a attılar," diye açıkladım. "Ve diğer ablam Elain'i." Sandalyeme kurulup Nesta'yı da yanıma oturttuktan sonra, bir arada duran, görgüden, incelikten ve tatlı dillilikten nasiplerini almamış üç Yüce Lord'a baktım. "Yüce Rahibe Ianthe ve Tamlin hem Prythian'ı hem de ailemi onlara sattıktan sonra."

Nesta başını öne arkaya sallayarak sessizce onayladı.

Helion'un gözleri demirci ocağı gibi alevlendi. "Bu çok ağır bir suçlama – özellikle de eski sevgilin için."

Ellerimi kucağıma bıraktım. "Bu bir suçlama değil. Hepimiz oradaydık. Ve şimdi bu konuda bir şeyler yapacağız."

Bağın üzerinde gurur pırıltısı hissettim.

Viviane kocasının kaburgalarını dürtükleyerek homurdandı. "Neden *ben de* Yüce Leydi olamıyorum?"

* * *

Diğerleri geç geldi.

Yansıma havuzunun etrafındaki yerlerimizi aldık. Thesan'ın kusursuz bir terbiye almış görevlileri duvarın önündeki masalardan hepimize yemek tabakları ve egzotik meyve suyu kadehleri servis ettiler. Heyetler arasında bir durup bir başlayan sohbetler yapılırken, Mor ve Viviane yan yana oturup elli yıldır biriken dedikoduları birbirlerine yetiştirmeye çalıştılar.

Viviane Dağın Altı'na hiç gitmemişti. Çocukluk arkadaşı olan Kallias başından beri ona aşırı derecede kol kanat germiş, keskin zekâlı kadını sarayındaki entrikalardan korumak için sınır görevine vermişti. Ayrıca Amarantha'nın yanına hiç yaklaştırmamıştı. Kallias hayatı boyunca Viviane'ı sevmişti ama bunu ona zerre kadar belli etmediği gibi, kimsenin bu beyaz saçlı çocukluk arkadaşına duyduğu hislerin kokusunu almasına da izin vermemişti. Ve güçlerinin o tılsım tarafından çekilip alındığı o son anlarda... kalan tüm gücünü Viviane'ı uyarmak için savurmuştu. Onu sevdiğini söylemek için. Ardından halkını koruması için ona yalvarmıştı.

Ve Viviane bunu yapmıştı.

Mor ve arkadaşlarım Velaris'i korurken, o da kendi gözetimindeki şehri gizleyip korumuş ve oraya ulaşmayı başaranlara kucak açmıştı.

Dağın Altı'nda mahsur kalan Yüce Lordu'nu ve can dostunu asla unutmamış, onu kurtarmanın bir yolunu aramaktan asla vazgeçmemişti. Ve Amarantha halkını cezalandırmak ve dirençlerini kırmak için sarayın üzerinde dehşet saçarken bile onları bir arada tutmayı başarmış, terörün egemenliğindeki tüm o yıllar boyunca Kallias'ın kendisi için ne anlam ifade ettiğini, ona karşı neler hissettiğini fark etmişti.

Kallias sarayına döner dönmez soluğu Viviane'ın yanında almıştı.

Viviane onun tek kelime etmesine fırsat vermeden dudakların

dan öpmüştü. Kallias hemen orada diz çöküp evlilik teklifi yapmıştı.

Bir saat sonra bir tapınağa gidip evlilik yeminlerini etmişlerdi. O gece, Viviane'ın Mor'a izah etmek için sırıtarak kullandığı tabirle *malum işi yaparken,* eşlik bağı kendini göstermişti.

Bu hikâye, beklemekle geçen boş zamanımızın hepsini doldurdu, çünkü Mor detayları bilmek istiyordu. Hepsini. Bunlardan bazıları görgü kurallarını zorlayıp Thesan'ın mürver şarabını boğazına kaçırmasına bile neden oldu. Ama Kallias hem karısı hem de aşığı olan kadına öyle sıcak, öyle ışıl ışıl gülümsüyordu ki buz renkli bir cilde sahip olmasına rağmen Gün Yüce Lordu olmayı daha fazla hak ediyordu.

Sivri dilli, yabani, ablamla bana kartal gibi bakan Helion'dan daha fazla. Sipsivri pençeleri olan, kocaman, altın bir kartal.

Canavar halinin neye benzediğini merak ettim. Rhysand gibi kanatlar çıkarıyor muydu? Ve pençeler?

Acaba Thesan da kimseyle iki çift laf etmeyen sevgilisi gibi veya sessizce etrafı gözleyen diğer Peregrinler gibi beyaz kanatlar çıkarıyor muydu? Belki de Güneş Sarayı Yüce Lordlarının tamamında kanatlar vardı – kendi saraylarının egemenliğinde olduğunu iddia ettikleri gökyüzünün bir lütfu olarak.

Thesan, "Tarquin geldi," diye duyurduğunda bir saat geçmişti.

Dudaklarım kurudu. Tatsız bir sessizlik yayıldı.

Pazısındaki altın kollukla oynayan Helion, "Kan yakutlarını duydum," diye sırıttı Rhys'e bakarak. "*Bu* konuda sana anlatmak istediğim bir hikâye var."

Rhys eliyle havada bir yay çizdi. "Daha müsait bir zamana sakla," dedikten sonra *pislik* diye ekledi bana göz kırparak.

Ama o sırada bir yanına Varian'ı, diğer yanına Cresseida'yı alan Tarquin son basamağı tırmanıyordu.

Varian burada olmayan birini arıyormuş gibi heyetimizi tek tek süzdü – ve Nesta'nın solunda oturan Cassian'ı fark edince ters ters baktı. Cassian sadece ukala ukala sırıtarak karşılık verdi.

Cassian'ın Yaz Sarayı'na yaptığı son ziyaretle ilgili olarak, sa*dece bir binayı yıktım,* dediğini hatırladım. Şimdi orada *yasaklıydı.* Belli ki savaşta onlara yardım etmesi bile bu yasağı kaldıramamıştı

Tarquin, Rhysand'ı ve beni, hepimizi, hatta Rhys'in kanatlarını bile görmezden gelerek, geç kaldığı için özür dilerken suçu savaşa attı. Doğru olabilirdi. Ya da daveti kabul etmiş olmasına rağmen gelip gelmemeye son dakikaya kadar karar verememiş olabilirdi.

Helion'la karşılıklı olarak gerildiler. Sadece Thesan'la arası iyi gibiydi. Yani, ne iyi ne de kötü. Kallias desen eskisinden de soğuktu – ve mesafeli.

Tanışma faslına geçildi, derken...

Görevlilerden biri Thesan'a Beron'un ve *tüm* oğullarının geldiğini fısıldadı. Mor'un dudaklarındaki ve gözlerindeki gülümseme anında kayboldu.

Ben de ondan farksızdım.

Güz Yüce Lordu kemerli girişte belirdiğinde arkadaşlarımın içinde yükselen şiddet ateşi ayaklarımızın dibindeki havuzu fokurdatacak kadar kızgındı. Beron'un oğulları arkasında sıra olmuştu ve karısı -Lucien'in annesi- hemen yanındaydı. Kadın'ın kızıl kahve gözleri kayıp oğlunu ararmış gibi meclisi taradı ama onun yerine kara başını alaycı bir selamla eğen Helion'u buldu. Kadın hemen bakışlarını kaçırdı.

Dağın Altı'nda benim hayatımı kurtarmıştı. Oğlunun hayatını kurtarmama karşılık.

Kayıp oğlunun şu anda nerede olduğunu biliyor muydu? Benim yaydığım söylentileri, dokuduğum yalanları duymuş muydu? Oğlunun bir umut kırıntısı bulmak için kıtaya gittiğini, ordulara yakalanmadan lanetli bir kraliçeyi aradığını ona söyleyemezdim.

İnce yüzlü ve kumral saçlı Beron toplantıya katılan Yüce Lordlar dışında kimseye bakma gereği duymadı. Ama oğulları küçümseyici bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi. Peregrinler bu bakışlar karşısında tüylerini kabarttı. Hatta içlerinden biri

Cresseida'ya pis pis bakınca Varian bile uyarmak için dişlerini gösterdi. Babaları onları yola sokmak için hiçbir şey yapmadı.

Ama Eris yaptı.

Babasının bir adım gerisinden, "Yeter," diye homurdanınca kardeşleri kendilerine çeki düzen verdiler. Üçü de.

Beron bunu duyduysa veya umursadıysa bile yüzüne yansıtmadı. Hayır, sadece yarı yolda durdu, kollarını önünde kavuşturdu ve kaşlarını çatarak baktı – başıboş bir köpek sürüsüne bakarmış gibi.

Beron. Meclisteki en yaşlı kişi. Ve en korkunç.

Rhys'in gücü kara bir dağ gibi altımızda zangırdasa da verdiği selam gayet akıcıydı. "Evlatlarının eşimi yakalayamayacak kadar hantal oldukları hesaba katıldığında, bu kadar gecikmen hiç şaşırtıcı değil. Sanırım sizin ailede irsi bir özellik."

Beron bana, başımdaki taca bakarken dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Eş – ve Yüce Leydi."

Ona doğru ifadesiz, sıkılgan bir bakış fırlattım. Sonra da iğrenç oğullarına. Eris'e.

Eris sinsi ve soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. Babasının hayatına son verip tahtını çalınca da bu maskeyi giyecek miydi?

Cassian müstakbel Yüce Lord'u bir sonraki avını süzen bir atmaca gibi izliyordu. Eris lütfedip Illyrialı generale baktı ve başını eğerken çaktırmadan karnını tıpışlayarak gel gel yaptı. Rövanşa hazırdı.

Ardından dikkatini Mor'a çevirdi ve öyle küçümseyerek süzdü ki gözlerimi kan bürüdü. Mor ona boş ve sıkılgan bakışlarla karşılık verdi.

Viviane dudağını ısırdı. Demek ki Mor'a yapılanları biliyordu – ve Eris'in varlığının hangi hatıraları tetikleyeceğini. Gerçekleşen toplantıdan, kurulan uğursuz ittifaktan habersiz.

Azriel öyle hareketsizdi ki nefes aldığından emin değildim. Mor bunu fark etmişse bile, yaptığımız pazarlığın üzerinde durmamak için elinden geleni yaptığı halde Azriel'in hâlâ bunun ağırlığı al-

tında ezildiğini görüyorsa bile, bunu yüzüne yansıtmadı.

Son gelenler de yerlerine oturdu.

Bir tane bile boş sandalye kalmadı.

Bu Tamlin'in niyeti hakkında yeterince ipucu veriyordu.

Görevliler Güz Sarayı heyetiyle ilgilenirken kendimi pelte gibi bırakmamaya çalıştım.

Thesan ev sahibi sıfatıyla toplantıyı açtı. "Bu toplantı çağrısı senden geldi, Rhysand. Bizi planladığımızdan daha erken toplanmaya zorladın. Artık bu kadar acil olan şeyi açıklamanın zamanı geldi."

Rhys şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı – usulca. "Kıyılarımıza çıkan istila orduları her şeyi açıklamıyor mu?"

Kollarını kaslı, pırıl pırıl bacaklarına dayayan Helion, "Peki bizi ne demeye çağırdın?" diye diklendi. "Ortak bir ordu kuralım diye mi?"

"Her şey bir yana," dedi Rhys kibarca, "biz..."

Neredeyse aynıydı. Bu giriş.

Tıpkı eski kulübemizde kapının paramparça olduğu, bir canavarın dondurucu soğukla birlikte içeriye dalıp kükrediği geceki gibi.

Aşağıdaki terasa inmeye veya refakatçilere gerek duymamıştı. Beraberinde kimseyi getirmemişti.

Gök gürültüsü gibi, bir bahar fırtınası kadar beklenmedik şekilde, doğrudan meclise yabalamıştı.

Ve aniden ortaya çıkıp bir kurt gibi gülümsediğinde kanım Kallias'ın buzundan bile daha hızlı dondu: Tamlin.

44.

BÖLÜM

Mutlak sessizlik. Mutlak hareketsizlik.

Her Yüce Lord'un ve maiyetinin etrafına kalkan üstüne çekilirken meclisi titreten büyü dalgasını hissettim. Rhysand'ın zaten etrafımıza çekmiş olduğu kalkan da takviye edilirken...öfke kokusu aldım. Öfke ve gazap. Ama eşimin yüzünde sıkılgan, miskin bir ifade vardı.

Nesta'nın Tamlin'e yönelttiği soğuk ve temkinli bakışları veya Mor'un yüzündeki hafif iğrenme ifadesini kendime uyarlamayı denedim. Denedim – ve elime yüzüme bulaştırdım.

Kızdığı zaman neler yapabileceğini biliyordum.

Nagaları lime lime doğrayan Yüce Lord; Amarantha'yı Lucien'in kılıcına geçirip boğazını dişleriyle parçalayan Yüce Lord.

Hepsi, şimdi ikimize sabitlenen o yeşil gözlerde parlıyordu. Geniş geniş gülümserken ortaya çıkan, akbabaların sıyırdığı kemikler kadar beyaz dişlerinde.

Thesan ayağa kalktı. Yüzbaşı yanında oturmaya devam etti ama elini kılıcının kabzasından ayırmadı. "Seni beklemiyorduk, Tamlin." Thesan narin elini kaldırıp korkudan sinen görevlilere doğru salladı. "Yüce Lord'a bir sandalye getirin."

Tamlin bakışlarını benden çekmedi. Bizden.

Gülümsemesi daha sönük ama daha sinir bozucu bir hal aldı. Daha tehlikeli.

Her zamanki yeşil tuniğini giymişti. Ne taç vardı, ne takı. Ne de benim çaldığım silah askısının yerine koyduğu başka bir askı.

Beron, "İtiraf etmem gerekirse, Tamlin," dedi yayvan yayvan, "seni burada gördüğüme şaşırdım." Tamlin yine dikkatini benden ayırmadı. Aldığım nefeslerden. "Başka birilerine biat ettiğini söylüyorlar."

Tamlin'in bakışları yön değiştirdi – ama aşağıya. Parmağımdaki yüzüğe. Sağ elimi süsleyip uçuk mavi elbisemin kol ağzından içeri süzülen dövmeme. Ardından tekrar yukarı tırmandı ve kendime seçtiğim taca sabitlendi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Bedenimi, nefeslerimi nereye koyacağımı bilemedim.

Ne maske vardı, ne yalan, ne de hile. Gerçek en yalın ve en açık şekilde karşısında duruyordu. Öfkeye kapılarak yaptığım onca şey, ona yutturduğum onca yalan. Hybern'e karşı savunmasız bıraktığım bir halk ve topraklar. Şimdi de aileme dönmüştüm. Eşime...

Eriyik halindeki gazabım donup keskin kenarlı ve kırılgan bir kütleye dönüştü.

Görevliler bir sandalye getirip Beron'un oğullarından biriyle Helion'un heyetinden birinin arasına koydu. İkisi de bundan korkmamış gibi görünüyordu ama Tamlin sandalyeye otururken fiziksel olarak irkilmeyecek kadar da saf değillerdi.

Tamlin hiçbir şey demedi. Tek kelime bile.

Helion yara izleriyle dolu ellerinden birini kaldırdı. "O halde baştan alalım."

Thesan boğazını temizledi. Kimse başını çevirip ona bakmadı.

Tamlin Rhys'in simli dizimde duran eline bakarken kimse gözünü başka yere çeviremedi.

Tamlin'in gözlerinden resmen kin fışkırıyordu.

Şimdiye dek hiç kimse bana böyle bir nefretle bakmamıştı. Amarantha bile.

Hayır, Amarantha beni gerçekten tanımıyordu. Onunki, zehirli geçmişinden gelen, yüzeysel bir kindi. Ama Tamlin... Tamlin beni tanıyordu. Ve şu anda beni ben yapan her şeyden nefret ediyordu.

Dudaklarını aralayınca kendimi hazırladım.

"Gören de sizi tebrik etmek için herkesin kuyruğa girdiğini sanır."

Duygusuz kelimeler – duygusuz ama yine de bronz cildinin altında gizlenen pençeler kadar sivri.

Hiçbir şey demedim.

Rhys sadece Tamlin'in bakışlarına karşılık verdi. Yüzü buz gibi olsa da altında saf öfke fokurduyordu. Aramızdaki bağ üzerinde kabarıp çağıldayan, tufansı bir öfke.

Ama eşim, yerine geri otursa da rahat olmadığı her halinden belli olan Thesan'a döndü. "Gündemdeki meseleyi sonra tartışabiliriz."

Tamlin, "Ben sizi bölmüş olmayayım," dedi sakin bir sesle.

Rhysand'ın gözlerindeki ışık, karanlık bir el tüm o yıldızları kovalamış gibi karardı. Ama arkasına yaslandı ve elini dizimden çekip sandalyenin ahşap kolunda gelişigüzel çemberler çizdi. "Planlarımızı düşmanla tartışmak işime gelmez."

Yansıma havuzunun karşı tarafındaki Helion bir aslan gibi sırıttı.

"Hayır," dedi Tamlin aynı sakinlikle. "Ama onları sikip atmak işine geliyor."

Tüm düşünceler ve sesler anafor oluşturup aklımdan uçup gitti.

Hâlâ ölü gibi hareketsiz duran Cassian, Azriel'den Mor'dan buram buram öfke dalgaları yayılıyordu. Ama Tamlin meclisteki en acımasız üçlünün şu anda kendisini öldürmek istediğini fark ettiyse bile, belli etmedi.

Rhys omuz silkip hafifçe gülümsedi. "Savaşa göre çok daha yaratıcı bir alternatif gibi görünüyor."

"Ve başladığın işi bitirmek için buraya geldin desene."

Rhysand gözlerini kırpıştırmasa kafasının karıştığını anlamayacaktım.

Tamlin'in parmak boğumundan bir pençe tırnağı dışarı çıktı. Gerilen Cassian tek elini Viviane'ın sandalyesinin koluna götürdü – kendini Tamlin'in önüne atacakmış gibi. Ama Tamlin o tek tırnağını kendi sandalyesinin oymalı kolunda gezdirdi, tıpkı bir zamanlar benim tenimde gezdirdiği gibi. Hangi anıyı tetiklediğini çok iyi biliyormuş gibi bana bakarak gülümsedikten sonra eşime döndü. "Gecenin köründe gelinimi kaçırmasaydın, Rhysand, onu geri almak için bu kadar sert önlemler almak zorunda kalmazdım."

"Seni terk ettiğimde etraf günlük güneşlikti," dedim usulca. O yeşil gözlerini bana çevirdi – donuk, yabancı. Ardından kısık sesle pofurdayıp yüzünü başka tarafa döndü.

Beni kâle almıyordu.

"Neden buradasın Tamlin?" diye sordu Kallias.

Tamlin tırnağını tahtaya saplanıp derin bir oyuk açarken bu hareketin de bana yönelik olduğundan hiç şüphem yoktu. Ama, "Sevdiğim kadını zihinlerle oyuncak gibi oynayan bir sadistin elinden geri alma karşılığında topraklarımdan geçmelerine izin verdim," diye açıklarken sesi sakindi. "O gelir gelmez ne yapıp edip kralla yaptığım pazarlığın etrafından dolanmaya ve Hybern'le savaşmaya kararlıydım. Gelin görün ki Rhysand ve çetesi onu kendilerinden birine dönüştürmüştü. Ve bu kadın topraklarımın kapısını güle oynaya Hybern'e açtı. Sırf kendisinin ya da...*sahibinin* bana garezi olduğu için."

"Sakın hikâyeyi kafana göre yeni baştan yazma," diye fısıldadım. "Sakın bunu kendine yontmaya kalkma."

Tamlin başını yana eğerek Rhys'e baktı. "Onu sikerken, boşalmadan hemen önce çıkardığı o küçük sesi fark ettin mi?"

Yanaklarımı ateş bastı. Açık açık savaşmak yerine, sürekli ve hesaplı vur-kaçlarla onurumu, saygınlığımı zedelemeye çalışıyor-

Beron zevkten dört köşe olsa da Eris olup biteni dikkatle takip ediyordu.

Rhys başını çevirip beni tepeden tırnağa süzdükten sonra tekrar Tamlin'e döndü. Fırtına öncesi sessizlik.

Ama soğuk ölümü andıran sesiyle müdahale eden Azriel oldu. "Yüce Leydimle nasıl konuştuğuna dikkat et."

Tamlin'in gözlerinde parlayan bir anlık şaşkınlık hemen kayboldu. Kayboldu, çünkü elimi kaplayan dövmelerin nedenini anladığı anda bakışlarına yansıyan saf öfke tarafından yutuldu. "Yanımda oturmak sana yetmiyordu, değil mi?" Dudaklarında kindar bir gülümseme belirdi. "Bir keresinde bana Yüce Leydim olup olmayacağını sormuştun ve ben sana olmaz deyince..." Kısık bir kahkaha. "Belki de seni fazla hafife aldım. Onun sarayında hükmetmek varken, neden benimkinde hizmet edesin?"

Tamlin yüzünü nihayet meclisteki diğer Yüce Lordlar'a ve heyetlerine döndü. "Topraklarımızın ve barışın savunulmasıyla ilgili ağdalı laflar ediyorlar. Ama şu kadın sarayıma gelip topraklarımı Hybern'e karşı savunmasız bıraktı. Şu kadın Yüce Rahibe'mi kaçırdı ve sırf garezinden elini paramparça ettikten sonra zihnini büktü. Bizi kurtarmak için Dağın Altı'na giren o kız nereye gitti diye soruyorsanız... Yanında oturan adama bakın. Sorun bakalım bu savaştan ne kazanacak – ne *kazanacaklar?* Hybern'le ne için savaşacağız? Günün birinde onları Prythian'ın Kralı ve Kraliçe'si olarak bulmak için mi? Kadın ne kadar hırslı olduğunu zaten kanıtladı ve yanındaki adam da kendi kılına zarar gelmesin diye Amarantha'ya seve seve hizmet etti."

Hırlamamak, sandalyemin kollarını sıkıp ona doğru kükrememek için akla karayı seçtim.

Rhys karanlık bir kahkaha attı. "İyi denemeydi, Tamlin. Çabuk öğreniyorsun."

Bu ince alay karşısında Tamlin'in yüzü öfkeyle çarpıldı. Ama Kallias'a döndü. "Neden burada olduğumu sordun? Ben de size aynı size soracaktım." Başıyla Kış Yüce Lordu'nu ve Viviane'ı işa-

ret etti – ve beraberlerinde getirdikleri, sessizce oturan birkaç kişiyi. "Şimdi siz bana, Dağın Altı'nda olanlardan sonra, birlikte çalışmayı midemiz kaldırır mı diyorsunuz?" Parmağıyla Rhysand'ı işaret etti. "Onunla?"

O parmağı Tamlin'in elinden koparıp almak ve onunla Middengard Solucanı'nı beslemek istedim.

Kallias'ın gümüş ışıltısı köreldi.

Viviane bile sönükleşir gibi oldu. "Buna henüz karar vermedik."

Mor arkadaşına soru yüklü bir bakış attı. Viviane buraya geldiğimizden beri ilk kez ondan tarafa bakmadı. Eşi dışında kimseye bakmadı.

Rhys onlara, hatta meclisteki herkese hitap ederek, "Bu olayla bir ilgim yok," dedi. "Hem de hiç."

Kallias'ın gözleri mavi alevler gibi parladı. "O kadın emri verirken tahtın yanında dikiliyordun."

Rhys'in bronz cildinin sararmasını içim burkularak izledim. "Durdurmayı denedim."

"Bunu katledilen iki düzine gencin ailelerine söyle," dedi Kallias. *"Denemiş!"*

Unutmuştum. Amarantha'nın rezil geçmişinin bu kısmını unutmuştum. Bu olay yaşandığında hâlâ Bahar Sarayı'ndaydım. Lucien'in Kış Sarayı'ndaki kaynaklarından biri gizlice bir rapor ulaştırmayı başarmıştı. Raporda iki düzine gencin "hastalık" yüzünden can verdiği yazıyordu. Yani Amarantha yüzünden.

Rhys'in dudakları gerildi. "Bunu hatırlamadan geçirdiğim bir gün bile yok," dedi Kallias'la Viviane'a. Ve onların yol arkadaşlarına. "Bir gün bile."

Bunu bilmiyordum.

Bir keresinde, aylar önce, hiç kimseyle -benimle bile- paylaşmaya dilinin varmadığı bazı hatıraları olduğundan bahsetmişti. Bunların sadece Amarantha'nın ona yaptıklarıyla ilgili olduğunu sanmıştım. Oysa şahit olmaya zorlandığı şeyler de vardı. Eli kolu bağlı şekilde katlanmaya zorlandığı şeyler.

Ve Amarantha o çocukların katledilmesini emrederken, ona zincirlenmiş halde yanında dikilmek...

"Hatırlamak onları geri getirmiyor," dedi Kallias. "Öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Rhys eveleyip gevelemeden. "Hayır, getirmiyor. Ve şimdi bunun bir daha yaşanmaması için savaşıyorum."

Viviane'ın bakışları kocasıyla Rhys'in arasında gidip geldi. "Dağın Altı'nda değildim. Ama onu *nasıl* durdurmaya çalıştığınızı duydum, Yüce Lord." Yüzünden keder akıyordu. Ülkesinin küçük bir parçasını savunduğu sırada -*o da*- bu katliamı önleyememişti."

Rhys ağzını açmadı.

Beron pofurdadı. "Nihayet dilini yuttun ha, Rhysand?"

Elimi Rhys'in koluna koydum. Tamlin'in bunu fark ettiğinden şüphem yoktu ama umurumda değildi. Kolunu sıktım ve sesimi kısmaya gerek duymadan, "Sana inanıyorum," dedim.

Beron, "Diyene bak," diye çıkıştı. "Kendi ismin yerine masum bir kızın ismini verip onu Amarantha'ya kıtır kıtır doğratan sen değil miydin?"

Kelimeleri Clare'nin hatırasıyla birlikte beynimden uzaklaştırdım.

Rhys yutkundu. Kolunu daha sıkı tuttum.

Konuşmaya başladığında sesi boğuktu. "Halkınız isyan ettiğinde..." Evet, isyan etmişlerdi. Hatırlıyordum. Kış Amarantha'ya karşı ayaklanmıştı. Ve Amarantha...çocuklarla karşılık vermişti. İtaatsizliklerine kestiği ceza buydu. "Amarantha çılgına döndü. Senin ölmeni istedi, Kallias."

Viviane'ın beti benzi attı.

"Ben...onu," diye devam etti Rhys, "bunun hiçbir amaca hizmet etmeyeceğine ikna ettim."

Beron, "Bir penisin bu kadar ikna edici olacağını kim bilebilirdi?" diye şakıdı.

"Baba." Eris'in kısık sesi uyarı yüklüydü.

Çünkü Cassian, Azriel, Mor ve ben bakışlarımızı Beron'a sabitlemiştik. Ve hiç birimiz gülmüyorduk.

Belki de Eris planladığından daha önce Yüce Lord olurdu.

Ama Rhys Kallias'la konuşmaya devam etti. "Seni öldürme fikrinden geri adım attı. İsyancılarınız ölmüştü – ona bu kadarının yeterli olduğunu söyledim. Olayın kapandığını sandım." Nefesleri biraz hızlandı. "Katliamdan aynı gün haberim oldu. Seni korumamı bir tür tehlike işaret olarak görmüş olacak ki ne yapacağını bana söylemedi. Ve beni...kapattı. Gönderdiği askerlerin zihinlerini bükmeye çalıştım ama güçlerimin üzerinde tuttuğu sürgü o kadar sağlamdı ki onları engelleyemedim – ve olan oldu. Askerlerle birlikte bir de daemati göndermişti. Şey için..." Rhys bocaladı. Çocukların zihinleri...parçalanmıştı. Rhys yutkundu. "Sanırım benden şüphelenmeni istedi. Ona karşı ittifak yapmamızı engellemek için."

O askerlerin zihinlerinde şahit olduğu şeyler...

"Seni nereye kapattı?" Soru kollarını önünde kavuşturan Viviane'dan gelmişti.

Rhys, "Kendi yatak odasına," deyiverince neye uğradığımı şaşırdım. Arkadaşlarım kendilerinden bile saklanan bu detaylardan duydukları öfkeyi ve kederi saklayamadılar.

"Hepsi hikâye," dedi Tamlin, sandalyesinde kaykılarak. "Kanıtınız var mı?"

"*Kanıt mı...*" Cassian sandalyesinden yarı doğrulup kanatlarını açmaya hazırlandı.

Mor koluyla onu durdurup sandalyesine geri oturmaya zorlarken, Rhys, "Hayır," diye cevapladı. Ardından Kallias'a döndü. "Ama doğruyu söylediğime yemin ederim." Elini elimin üstüne koyarak, "Eşimin başı üzerine," diye bitirdi.

Onu tanıdığımdan beri ilk defa avuçları yapış yapıştı.

Rhys Kallias'la bakışırken bağa uzandım. Söyleyecek sözüm yoktu. Heyula gibi yükselen kara duvarın dibine sessizce kıvrılarak sadece benliğimi ve ruhumu hissetmesini istedim.

Buraya gelmenin, kendimizi olduğumuz gibi göstermenin nelere mal olacağını biliyordu. Çok sevdiği o kanatlar dışında neleri ortaya dökebileceğini biliyordu.

Tamlin gözlerini devirdi. Ona saldırmamak için kendimi zor tuttum. Gözlerini yuvalarından çıkarmamak için.

Ama Kallias, Rhys'in yüzünden ve sözlerinden her ne çıkardıysa Tamlin'e sert bir bakış fırlatıp sorusunu tekrarladı: "*Neden* buradasın, Tamlin?"

Tamlin'in çenesinde bir kas seğirdi. "Hybern'le savaşmanıza yardım etmeye geldim."

Cassian, "Hadi oradan," diye homurdandı.

Tamlin ona ters ters baktı. Kanatlarını düzgünce katlayıp tekrar sandalyesine yaslanan Cassian pis pis sırıtarak karşılık verdi.

Thesan, "Şüpheci davrandığımız için bizi mazur görmelisin," diye kibarca araya girdi. "Ya da planlarımızı paylaşmakta tereddüt ettiğimiz için."

"Hybern'in manevralarıyla ilgili bütün bilgilere sahip olsam bile mi?"

Sessizlik. Tarquin, havuzun karşısında, sadece izliyor ve dinliyordu – ya en gençleri olduğundan ya da birbirimizi yememizin ona bazı avantajlar getireceğini bildiğinden.

Tamlin bana gülümsedi. "Onları neden evime davet ettim sanıyorsun? Topraklarıma?" Kısık bir hırıltı çıkarınca Rhys'in yanımda gerildiğini hissettim ama Tamlin devam etti. "Bir keresinde sana tiranlığa karşı, bu tür kötülüklere karşı savaşacağımı söylemiştim. Beni yolumdan döndürmeye *yeteceğini* mi sandın?" Kar beyaz dişleri parladı. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra bile bana hâlâ canavar demek senin için ne kadar da *kolay*." Nesta'ya yönelen küçümseyici bakışlar. "Ailen için yaptıklarımdan sonra... *Bu herifin* Dağın Altı'nda yaptığı her şeye şahit oldun ama yine de ona bacaklarını açıyorsun. Sanırım birbirinize yakışıyorsunuz. O on yıllar boyunca Amarantha'ya orospuluk yaptı. Karşılığında sen neden onun orospusu olmayasın ki?"

Mor, "Ağzını topla," diye diklendiğinde, yutkunmakta, nefes almakta zorlanıyordum.

Tamlin onu tamamen görmezden gelerek Rhysand'ın kanatla-

rını işaret etti. "Bazen senin *ne* olduğunu unutuyorum. Artık maskeler düştü mü, yoksa yeni bir hile mi?"

"Kabak tadı vermeye başladın, Tamlin," dedi Helion başını yumruğuna yaslayarak. "Aşk acılarını başka yere sakla ve şu savaşı konuşmamız için bizi yalnız bırak."

"Sonuncusundan ne kadar kazançlı çıktığını düşünürsek savaş çıkacak diye göbek atıyorsundur."

Helion, "Savaşın kârlı olamayacağını söyleyen oldu mu?" diye çıkıştı. Tamlin'in dudakları sessiz bir hırlamayla öyle büzüldü ki Rhys'le yaptığım pazarlığı kırması için önce Helion'a gittiğini ama geri çevrildiğini düşünmeden edemedim.

"Yeter," dedi Kallias. "Hybern'le yaşadığımız anlaşmazlığın nasıl çözüleceğine dair herkesin kendine göre bir fikri var." O buzlu gözler yeniden Tamlin'e çevrilirken iyice sertleşti. "Burada kimin müttefiki olarak bulunuyorsun? Hybern'in mi, Prythian'ın mı?"

Alaycı, iğrenç parıltı yerini kaya kadar sağlam bir kararlılığa bıraktı. "Hybern'e karşı mücadele ediyorum."

Helion, "İspatla," diye zorladı.

Tamlin elini kaldırınca sandalyesinin yanındaki sehpada bir kâğıt yığını belirdi. "Orduların, cephaneliklerin ve peribogan depolarının yerlerini gösteren haritalar... Aylardır kılı kırk yararak topladığım her şey."

Bu kelimelerin hepsini bana bakarak söylemişti. Çenemi indirmeyi bile reddederek dimdik durayım derken omurgamın iki yanında yükselen bir ağrı dalgası sırtımı dağlamaya başladı.

"Kulağa ne kadar asilce gelse de," diye devam etti Helion, "bu bilginin doğru olduğunu ya da Hybern ajanı olarak bizi yanlış yönlendirmeye çalışmadığını kim söyleyebilir?"

"Rhysand ve çetesinin Hybern ajanı olmadığını kim söyleyebilir? Bütün bunların sizi boyun eğmeye zorlayacak gizli bir tezgâh olmadığını?"

Nesta, "Ciddi olamazsın," diye mırıldandı. Mor ablama *ne yazık ki öyle* dercesine baktı.

"Madem Hybern'e karşı ittifak yapmamız gerekiyor," dedi Theron, "neden aramıza nifak sokmak için elinden geleni yapıyorsun, Tamlin?"

"Şu anda size dürüstlük ve dostluk kisvesi altında yaklaşmalarına rağmen *onun* elli yıl boyunca Amarantha'nın yatağını ısıttığını ve ancak rüzgâr tersine esmeye başlayınca kazan kaldırdığını hatırlatarak sizi uyarmaya çalışıyorum. Kendi şehirlerine Hybern tarafından saldırı düzenlendiğini iddia ederlerken, sanki bunu bekliyorlarmış gibi kolayca üstesinden geldiklerini hatırlatarak sizi uyarmaya çalışıyorum. Sizi ittifaka özendirmek ve ortak bir düşmanımız olduğuna ikna etmek için bir-iki binayı ve birkaç sıradan periyi gözden çıkarmayacaklarını sakın düşünmeyin. Adriata'ya yapılan saldırıyı neden sadece Gece Sarayı haber aldı ve kurtarıcıyı oynamak için oraya zamanında yetişen tek saray oldu?"

Varian buz gibi bir sesle araya girdi. "Haber aldılar, çünkü onları *ben* uyardım."

Tarquin başını hızla kuzenine çevirdiğinde kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı.

Tamlin, "Onlarla birlikte çalışmadığın ne malum," dedi Adriata Prensi'ne. "Ne de olsa tahtın bir numaralı vârisi sensin."

Varian dişlerini gösterirken araya girerek, "Sen delirmişsin," diye fısıldadım Tamlin'e. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" Nesta'yı işaret ettim. "Hybern ablamı bir Ulu Peri'ye dönüştürdü – senin *kaltak* rahiben onları krala sattıktan sonra."

"Belki Ianthe'nin zihni o sırada Rhysand'ın esiriydi. Böylece sonsuza dek genç ve güzel kalmayı bir trajediye çevirmeyi başardınız. Sen iyi bir oyuncusun ve bunun sizin ailede irsi olduğundan hiç şüphem yok."

Nesta kısık bir kahkaha patlattı. "Bütün bunlar için bir suçlu arıyorsan," dedi Tamlin'e, "önce aynaya baksan iyi olur."

Tamlin hırladı.

Cassian aynı şekilde karşılık verdi. *"Dikkat et!"*

Tamlin'in bakışları ablamla Cassian arasında gidip geldikten

sonra Cassian'ın kapalı kanatlarına kaydı. "Anlaşılan," diye pofurdadı, "Archeronların diğer tercihleri de irsi."

Gücüm içimde gümbürdemeye başladı – esneyerek uyanan dev bir yaratık gibi.

"Ne istiyorsun?" diye tısladım. "Ayaklarına kapanıp af mı dileyeyim? Yatağına geri dönüp şirin, tatlı karıcığı mı oynayayım?"

"Çürük malı neden geri isteyeyim ki?"

Yanaklarımı ateş bastı.

Tamlin hırlamaya devam etti. "Onun altına yattığın anda, tıpkı bir..."

Bir kalp atışı önce, uzamaya başlayan dişlerle dolu ağzından zehirli kelimeler dökülüyordu...

Bir kalp atışı sonra, hepsi kesildi.

Tamlin'in basitçe ses çıkaramaz oldu. Ağzını kapadı, açtı ve tekrar denedi.

Ne bir ses, ne de bir hırıltı.

Rhysand başını sandalyenin sırtına yaslarken, yüzünde herhangi bir gülümseme ya da keyif ifadesi yoktu. "Karada soluk almaya çalışan balık ifadesi sana çok yakıştı, Tamlin."

Kâh küçümseyen, kâh eğlenceli, kâh sıkılgan bakışlarla olup biteni seyreden herkes eşime döndü. Artık hepsinin gözlerinde korku gölgeleri dolaşıyordu, çünkü aralarında oturan bu adamın -tam olarak- kim ve ne olduğunu anlamışlardı.

İçlerinden biriydi – ama değildi.

Tamlin bir Yüce Lord'tu ve en az diğerleri kadar güçlüydü. Benim yanımda oturan Yüce Lord hariç. İnsanlarla Ulu Periler arasındaki fark neyse, onlarla Rhys arasındaki fark da oydu.

Bazen bunu unutuyorlardı – bu güç kuyusunun ne kadar derinlere indiğini; Rhys'in ne tür bir güce sahip olduğunu.

Ama Rhysand Tamlin'in konuşma yeteneğini çekip alınca, hatırladılar.

45. BÖLÜM

Sadece arkadaşlarım şaşkın görünmüyordu.

Tekrar tekrar konuşmaya çalışan Tamlin'in gözleri yeşil alevler gibiydi. Vücudunun etrafında parıldayan altın ışığı görünce büyüsünün Rhysand'ın kontrolünden kurtulmak için çırpındığını anladım.

Rhysand uysal bir sesle, "Hybern'le birlikte iş çevirmediğimizin kanıtını istiyorsanız," dedi hepsine, "zihninize dalıp her istediğimi yaptırmanın çok daha az zaman alan bir süreç olduğunu hatırlatırım."

Sadece Beron pofurdayacak kadar aptaldı. Eris sandalyesinde yana kaykılıp annesinin önüne set çekti.

Beron'a onu duyduğunu belli eden bir bakış atmaya tenezzül etmeyen Rhysand, "Ama buradayım işte," diye devam etti. "Hepimiz buradayız."

Mutlak sessizlik.

Ardından şimdiye kadar sessizce izlemekle yetinen Tarquin boğazını temizledi.

Bizi yerin dibine sokacak darbenin gelmesini bekledim. Biz onu aldatan hırsızlardık, evine dostça girip eşyasını çalmıştık, işi ga-

rantiye almak için zihinlerinde cirit atmıştık.

Ama Tarquin, bana ve Rhysand'a bakarak, "Varian'ın kimseye danışmadan gönderdiği uyarıya rağmen..." diye başladı ve bundan dolayı pek pişman görünmeyen kuzenine dik dik baktıktan sonra, "sonuçta sadece siz yardıma geldiniz," dedi. "Sadece siz. Ve bunun karşılığında hiçbir şey istemediniz. Neden?"

Rhys hafif boğuk bir sesle, "Arkadaşlar bunun için değil midir?" diye cevap verdi.

İmalı, zarif bir teklif.

Tarquin ona baktı. Sonra bana. Sonra da diğerlerimize. "Kan yakutlarını iptal ediyorum. Aramızda alacak verecek kalmasın."

Cassian, "Amren'den kendi yakutunu geri vermesini bekleme," diye mırıldandı. "Ona çok bağlandı."

Varian'ın dudaklarını çekiştiren bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim.

Ama Rhys, hâlâ ağzı kapalı ve gözleri çakmak çakmak olan Tamlin'e döndü ve "Sana inanıyorum," dedi. "Prythian için savaşacağına inanıyorum."

Kallias pek ikna olmuşa benzemiyordu. Helion da öyle.

Eşim Tamlin'in sesindeki düğümü çözdü. Bunu sadece Tamlin'in çıkardığı kısık hırlamadan anladım. Ama Tamlin saldırmak için hamle yapmadığı gibi tek kelime de etmedi.

Rhysand, "Savaş kapımıza dayandı," diye ilan etti. "Enerjimi kendi aramızda tartışarak tüketmeye hiç niyetim yok."

Adam gibi adam. Kendini dizginlemesi, seçtiği kelimeler... Hepsi özenli bir sağduyu ve güç portresi çiziyordu. Ama Rhysand... Sözlerinde ciddi olduğundan emindim. Hybern'deki tuzakta, hatta kendi ailesinin ölümünde Tamlin'in parmağı olsa bile... Evimiz için, Prythian için, hepsini bir kenara koyacaktı. Kendi ruhu dışında kimseye zararı olmayan bir fedakârlık.

Ama Beron, "Sen ona inanmaya meyilli olabilirsin, Rhysand," diye söze girdi, "ama onunla aynı sınırı paylaşan biri olarak ben o kadar kolay hüküm veremem." Muzip bir bakış. "Belki maceracı

ğlum bu duruma netlik getirebilir. Sahi, o nerede?"

Tamlin bile bakışlarını bize çevirdi – bana.

"Şehrimizi savunmamıza yardım ediyor," diye kesip attım. Yalan değildi, tam olarak.

Eris pofurdadıktan sonra bakışlarını Nesta'ya çevirdi. "Diğer kız kardeşini getirmemen yazık olmuş." Nesta gözünü bile kırpmadan dik dik bakarak karşılık verdi. "Küçük kardeşimizin eşinin çok güzel olduğunu duydum."

Elain'in onun eşi olduğunu biliyorlarsa... Bunun işin başka bir boyutu olduğunu büyük bir korkuyla fark ettim. Mantık dışı şekilde ölümüne nefret ettikleri küçük kardeşlerini can evinden vurmanın başka bir yolu. Dilim damağım kurudu.

Ama Mor, "Bakıyorum da hâlâ kendin konuşup kendin dinliyorsun Eris," dedi sakince. "Bazı şeylerin yüzyıllar sonra bile değişmediğini gördüğüm iyi oldu."

Eris, yıllardır görüşmediklerini ima eden bu dikkatli sözlere gülümsedi. "Beş yüzyıl sonra bile hâlâ bir sürtük gibi giyindiğini gördüğüm iyi oldu."

Bir an önce, Azriel oturuyordu.

Bir sonraki an, mavi bir alev topuyla birlikte Eris'in kalkanına yüklenmişti. Eris üzerindeki Azriel'le birlikte sırtüstü yere düşerken sandalyesi altlarında parçalandı.

Cassian bir küfür savurup yerinden fırladı...

Ve mavi bir duvara tosladı.

Yaralı elleriyle Eris'in boğazına yapışan Azriel onu ve kendisini içeri mühürlemişti. Rhys, "Yeter," diye seslendi.

Azriel sıktıkça sıktı; Eris onun altında debelendikçe debelendi. Fiziksel sataşma yok – meclisteki düsturlardan biri buydu ama Azriel, gölgelerden aldığı o meçhul güçle...

Rhys bu kez, "*Yeter,* Azriel," diye emretti. Belki de şu anda gölgeokuyanın her yerinde kıvrılarak gezinen gölgeler onu bağlayıcı büyünün gazabından *gizliyordu*. Diğerleri de bunu düşünüyor olmalıydılar ki kimse onları ayırmaya yeltenmedi.

Azriel dizini Eris'in karnına bastırıp bütün ağırlığını vererek onun ciğerlerindeki tüm havayı boşaltırken, gece kadar sessizdi. Beron'un alevleri mavi kalkanı dövdü, tekrar tekrar – ama çoğu sekerek havuzun sularında fışırdadı. Yoluna devam edebilen birkaç tanesi ise gölgeler tarafından lime lime edildi.

Beron, "Azman yarasanı geri çek," diye emretti Rhys'e.

Rhys, Eris'le pazarlık yapmış olsun olmasın, bundan keyif alıyor olmalıydı – çünkü isteseydi saniyeler önce son verebilirdi. Eşim bana *aynen öyle* der gibi baktı. Ve önden buyur der gibi.

Ayağa kalktığımda şaşırtıcı şekilde dizlerim titremedi.

Pırıltılı elbisemin eteklerini yerde hışırdatarak gölgeokuyana doğru yürürken ve dövmeli ellerimden birini zar zor görülebilen kalkanın sert ve kavisli duvarına koyarken, herkesin gerildiğini, Tamlin'in ise dağlayan bakışlarla izlediğini hissedebiliyordum. "Gel, Azriel."

Azriel durdu.

Yaralı eller gevşeyince Eris derin bir nefes alarak ciğerlerini doldurdu. Azriel yüzünü bana döndü...

Donuk öfke beni olduğum yere mıhladı.

Ama bu öfkenin altında ona musallat olan görüntüleri görür gibiydim: Mor'un elini ondan kaçırması, gözyaşlarına boğulması, Rhys'e bağırırken yüzündeki perişan ifade.

Ve şimdi, arkamızda, Mor sandalyesinde titriyordu. Beti benzi atmıştı ve titriyordu.

Elimi Azriel'e uzattım. "Gel yanımda otur."

Nesta sandalyesini yana kaydırıp yer açtı ve o boşluğa ilave bir sandalye konuldu.

Uzattığım elimin titremesine engel oldum. Ve bekledim.

Azriel yeniden Eris'e baktı. Altına aldığı Yüce Lord'un oğlu kesik kesik soluyordu. Gölgeokuyan eğilip kulağına bir şeyler fısıldayınca Eris'in zaten uçuk olan benzi iyice attı.

Ama kalkan yok oldu. Gölgeler gün ışığına karışıp kayboldular.

Beron bir ateş mızrağı savurdu – ama bu da benim yarattığım

sert bariyere çarparak sekti. Başımı kaldırıp Güz Yüce Lordu'na baktım. "Kalkık götlerinizi iki kez yere indirdik. Bence daha fazla rezil olmayın."

Helion bir kahkaha patlattı. Ama ben Helion'a değil, elimi tutarak ayağa kalkan Azriel'e bakmayı yeğledim. Yaralı eli parmaklarımı törpülese de teni buz gibiydi. Saf buz.

Mor Azriel'e bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama Cassian elini onun çıplak dizine koyup başını iki yana salladı. Gölgeokuyanı benim sandalyemin yanındaki boş sandalyeye götürdüm, sonra da masaya gidip ona bir kadeh şarap doldurdum.

Kadehi eline tutuşturup yerime oturana kadar kimse tek kelime etmedi.

Azriel'e kendi ellerimle servis yaptığım için kalkan kaşlara, "Onlar benim ailem," diye açıkladım. Tamlin başını tiksintiyle iki yana salladı ve o tek pençe tırnağını nihayet parmağına geri çekti. Ama ben Eris'in dumanlı gözlerinin içine baktım ve Azriel'in yüzü kadar soğuk bir sesle, "Bu savaşta müttefik olup olmamamız umurumda değil," dedim. "Arkadaşıma bir daha hakaret edecek olursan, bu kez Azriel'e engel olmam."

Eris bu ittifakın ne kadar ömrü olduğunu çok iyi biliyordu. İki taraftan biri elindeki bilgileri açık ettiği anda bu toplantıyı berbat edebilirdi. Ve bizim açık edeceğimiz bilgi babasının onu dünya üzerinden silmesine neden olabilirdi.

Mor gözlerini Azriel'den ayırmadı ama Azriel ona bakmayı reddetti. Eris'e ölüm-bakışı fırlatmak dışında herhangi bir şey yapmayı reddetti.

Eris akıllıca davranarak gözlerini kaçırdı. Ve "Özür dilerim Morrigan," dedi.

Babası bunu duyunca şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Ama en büyük oğlunun tekrar yerine oturmasını seyreden Güz Leydisi'nin yüzünde onaylayan bir ifade parlıyordu.

Thesan şakaklarını ovuşturdu. "Bu hiç iyi olmadı."

Ama Helion bacak bacak üzerine atıp o güçlü, pürüzsüz bacak-

larını sergilerken, heyetindekilere bakıp sırıttı. "Görünüşe göre bana on altın borçlusun, Thesan."

Anlaşılan toplantı üzerine bahis oynayan sadece biz değildik. Gerçi Helion'un alaycı sırıtışına kendi heyetindeki hiç kimse aynı şekilde karşılık vermemişti ama.

Helion eliyle çağırınca Tamlin'in derlediği kâğıt yığını kendiliğinden ona gitti. Eskrim yaralarıyla dolu parmaklarını şıklatınca da meclisteki her sandalyede yeni tomarlar belirdi. Benim sandalyem de dahil. Önündeki kâğıtları karıştıran Helion başını bile kaldırmadan, "Kopyalar," diye açıkladı.

Kullanışlı bir numara – hele de hazinesi altın yerine bilgiyle dolup taşan biri için.

Helion dışında hiç kimse önündeki kâğıtlara elini sürmedi.

Helion cık cık etti. "Eğer bütün bunlar doğruysa," diye başladı ve sesindeki imaya hırlayan Tamlin'e aldırış etmeden, "iki öneride bulunabilirim," diye devam etti. "Birincisi: Hybern'in periboğan depolarını imha edelim. Bunları çok yönlü silahlara dönüştürmeye devam ederlerse fazla dayanamayız. Onları yok etmek için alacağımız her riske değer."

Kallias tek kaşını kaldırdı. "Peki bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?"

Tarquin, "Biz hallederiz," dedi. Varian başıyla onayladı. "Onlara Adriata'dan bir borcumuz var."

Thesan, "Buna gerek yok," diye araya girdi.

Hepimiz şaşkınlık içinde ona baktık. Tamlin bile. Şafak Yüce Lordu ellerini kucağında kavuşturdu. "Lehim ustalarımdan biri saatlerdir bekliyor. İzniniz olursa artık bize katılabilir."

Kimsenin cevap vermesine kalmadan meclisin diğer ucunda Ulu Peri bir kadın belirdi. Öyle hızlı eğilerek selam verdi ki açık kahverengi teni ve uzun, ipeksi saçları dışında yüzünü seçemedim. Thesan'ın üstündekine benzer bir kıyafet giyiyordu ama elbisesinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmış, tüniğinin üst düğmelerini iliklememişti. Ve eli...

Daha başını kaldırmadan önce kim olduğunu tahmin etmiş-
tim. Sağ eli som altındandı – yani mekanikti. Lucien'in gözü gibi.
Yüce Lorduyla göz göze geldiğinde meclisteki herkes hafifçe tıkla-
yıp vızlayan bu ele odaklanmıştı. Thesan sıcak bir gülümsemeyle
onu meclise buyur etti.

Ama kadının yüzü... Amren kendini bir Ulu Peri bedenine bağ-
larken yüzü için bu kadının atalarından birini model almış olabi-
lir mi diye düşündüm. Sivri çene, yuvarlak yanaklar ve yukarıya
çekik büyüleyici gözler. Ama Amren'in uğursuz cıva gözlerinin ak-
sine, zifir karası gözler. Ve Thesan'a "Lordum," derken hepimizin
aval aval eline baktığımızın farkındaydı.

Thesan meclisin karşısında duran kadına başını kaldırmasını
işaret etti. "Nuan en yetenekli zanaatkârlarımızdan biridir."

Rhys ismi hatırlayınca kaşlarını kaldırıp geri yaslandı ve
Beron'a başıyla bir işaret çaktı. "Sen Nuan'ı, senin deyiminle *ser-*
seri oğluna, Amarantha'nın çıkardığı sol gözünü yeniden kullan-
masında yardım eden kişi olarak tanıyor olabilirsin."

Nuan başını eğip kaldırarak onay verdikten sonra dudaklarını
sıkarak Lucien'in ailesini inceledi. Tamlin'e dönüp bakmadı – ve
onları birbirine bağlayan ortak geçmişe, ortak arkadaşlarına rağ-
men, Tamlin de onu tanımazlıktan geldi.

Helion, "Peki bunun periboğanla ne ilgisi var?" diye sordu.
Thesan'ın sevgilisi Gün Yüce Lordu'nun ses tonuna öfkelenip ka-
bardı ama Thesan şöyle bir bakınca hemen sakinleşti.

Saçları tek omzunun üzerinden önüne dökülen Nuan başını çe-
virip Helion'u tepeden tırnağa süzdü. Ve gördüklerinden etkilen-
miş gibi görünmedi. "Çünkü buna bir çözüm buldum."

Thesan elini kaldırdı. "Bu savaşta periboğan kullanıldığına,
senin şehrine bununla sardırdıklarına dair söylentiler duyduk,
Rhysand. Bu hepimiz için ölümcül bir zayıflık haline gelmeden
önce meseleye bir göz atalım istedik." Başıyla Nuan'ı işaret etti.
"Emsalsiz lehimciliğinin yanında, usta bir simyacıdır."

Nuan kollarını kavuşturunca güneş metal elinde parladı. "Ve-

laris baskınından edindiğimiz numuneler sayesinde, bir tür...panzehir yapmayı başardım."

Cassian, "O numuneleri nasıl aldınız?" diye sordu.

Nuan'ın yanakları kızardı. "Ben – söylentiler kulağıma gelince, tüm bu yaşananlardan sonra Lucien Vanserra'nın orada kaldığını tahmin ettim." Sessizlik içinde kara kara düşünen Tamlin'e hâlâ bakmıyordu. "Birkaç gün önce ona ulaşmayı başardım ve numune göndermesini rica ettim." Rhysand'a dönerek, "Gönderdi ama size söylemedi, çünkü beklentinizi yükseltmek istemiyordu," diye ekleyiverdi. "Ben bir çözüm bulana kadar da söylemeyecekti."

Lucien'in araştırmamıza yardım etmek için Velaris'te tek başına gezinmeye can atması boşuna değildi. Rhys'e bir bakış fırlattım. *Lucien hâlâ tilkilik yapabiliyor desene.*

Rhys bana bakmadı ama *Hiç sorma* diye cevap verirken dudakları yukarı kıvrıldı.

Nuan devam etti. "Ana bize bu dünyada ihtiyacımız olan her şeyi verdi. Tek yapmamız gereken, güçlerimizi yok etme kapasitesine sahip bu Hybern cevherine karşı bize Prythian'da ne bıraktığını bulmaktı."

Helion sabırsızca kımıldayınca üstündeki parlak beyaz kumaş açılarak kaslı bağrını ortaya çıkardı.

Onun bu sabırsızlığını Thesan da fark etmiş olacak ki, "Nuan çok kısa bir sürede bir panzehir geliştirmeyi başardı," diye açıkladı. "Suyla, yemekle ya da nasıl isterseniz öyle alabileceğiniz bu toz periboğana karşı bağışıklık sağlıyor. Şu anda üç şehrimdeki işçilerim ittifak ordularına dağıtılmak üzere mümkün olduğunca fazla üretim yapmakla meşgul."

Rhys bile operasyonun gizliliğinden ve şimdi dürüstçe paylaşılmasından etkilenmişe benziyordu. Bağ üzerinden, *Bugün kendin hakkında bu kadar açık olmamana şaşırdım,* diye laf çarptım.

Güzel ve zalim Yüce Leydi, diyerek göz kırptı.

Tarquin, "Peki periboğandan yapılan silahlar ne olacak?" diye

sordu. "Bize saldırdıklarında kalkanlarımızı delen zırh eldivenleri vardı." Başıyla Rhys'e işaret etti. "Aynı şekilde senin şehrine saldırdıklarında da."

"Buna karşı yapabileceğiniz tek şey soğukkanlılığınızı kaybetmemek," dedi Nuan. Tarquin'in bakışlarından gözünü kaçırmayınca Tarquin buna şaşırmış gibi sırtını dikleştirdi. "Hazırladığım bileşim sadece gücünüzü periboğana karşı korur. Ucu periboğan taşından yapılmış bir silahla yaralanmanız halinde, bileşim sadece bunun gücünüze etki etmesini engeller."

Bir sessizlik oldu.

Beron, "Ve biz de size gözü kapalı inanıp," dedi önce Thesan'a, ardından Nuan'a bakarak, "bu...zımbırtıyı bir güzel yutacağız."

"Hybern'le güçlerin olmadan yüzleşmeyi mi tercih ederdin?" diye sordu Thesan. "Simya ve lehim ustalarım işini çok iyi bilir."

"Öyledir," dedi Beron kaşlarını çatarak. "Ama bu kadın nereli? *Kimsin* sen?" Son soru Nuan'a yöneltilmişti.

Nuan, sert bir şekilde, "Çocuklarına daha iyi bir hayat sunmak için buraya göç eden Xianlı iki Ulu Peri'nin kızıyım, eğer öğrenmek istediğiniz buysa," diye cevapladı.

Helion, "Bunun konumuzla ne alakası var?" diye sordu Beron'a.

Beron omuz silkti. "Eğer ailesi Xian'dan gelmişse – ki onların Sadıklar için savaştıklarını hatırlatırım, sizce kimin çıkarlarına hizmet ediyordur?"

Helion'un kehribar gözleri öfkeyle parladı.

Thesan sertçe araya girdi. "Ben de *sana* kendi annemin de Xianlı olduğunu hatırlatırım, Beron. Ve saray halkımın büyük bir çoğunluğunun. Sözlerine dikkat et."

Beron sivri dilini kullanamadan önce Nuan çenesini kaldırıp, "Ben Prythian'ın evladıyım," dedi Güz Lordu'na. "Burada, bu topraklarda doğdum, tıpkı sizin oğullarınız gibi."

Beron'un yüzü karardı. "Ses tonuna dikkat et, kızım."

"Hiçbir şeye dikkat etmek zorunda değil," diye sözünü kestim. "Hele de sen ona böyle bok atarken." Yüzümü simyacıya çevirdim.

"Panzehirini kullanacağım."

Beron gözlerini devirdi.

Ama Eris, "Baba," diye seslendi.

Beron tek kaşını kaldırdı. "Eklemek istediğin bir şey mi var?"

Eris irkilmedi ama kelimelerini dikkatli, çok dikkatli seçmeye çalıştığı belliydi. "Periboğanın etkilerini gördüm." Bana bakarak başını eğdi. "Güçlerimizi sahiden kullanılmaz hale getiriyor. Eğer bu savaşta ve sonrasında bize karşı kullanılacak olursa..."

"Buna o zaman bakarız. Bir *teoriyi* test etmek için halkımı ve ailemi riske atmam."

"Bu bir teori değil," dedi Nuan. Yumruk yaptığı mekanik eli tıklayıp vınladı. "Hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kanıtlarım olmasaydı, bugün karşınıza çıkmazdım."

Onurlu ve çalışkan bir kadın.

Eris, "Ben de kullanacağım," dedi.

Şu ana kadar onun ağzından duyduğum en...sağduyulu cümleydi. Mor bile şaştı kaldı.

Beron oğlunu öyle bir süzdü ki beynimin uzak bir köşesinde, farklı bir babası olsaydı Eris iyi biri olarak büyür müydü diye merak ettim. Yüzyıllarca yıllık zehrin altında hâlâ iyi biri saklanıyor olabilir mi diye.

Çünkü Eris... Dağın Altı onun için nasıl geçmişti? Ne tür oyunlar oynamış, nelere katlanmıştı? Kırk dokuz yıl boyunca kapana kısılmak. Böyle bir şeyin tekrarlanmasını göze alacağından şüpheliydim. Bu, babasına karşı çıkmak anlamına gelse bile – hatta belki de sırf bu yüzden.

Beron, "Hayır, kullanmayacaksın," diye çıkıştı. "Gerçi kardeşlerin bunu duyduklarına pek sevinmeyecek ama."

Diğerleri hakikaten taht yolundaki en önemli engelin Nuan'ın çözümünü test ederek hayatını riske atmayacağına bozulmuş gibiydi.

Rhys, "O halde kullanma," dedi basitçe. "Ben kullanacağım. Bütün sarayım ve bütün ordum da kullanacak." Nuan'a baş sela-

mıyla teşekkür etti.

Thesan da aynı şeyi yaptı – teşekkür ederim ve çekilebilirsin anlamında. Lehim ustası eğilerek selam verdikten sonra meclisten ayrıldı.

Tamlin zembereklenen sessizliğini bozarak, "En azından tozu verecek ordularınız var," dedi sakince. Bana bakarak gülümsedi. "Belki bu da planın bir parçasıydı. Benim birliklerimi etkisiz hale getirerek kendi ordularına yol açmak mı istedin? Yoksa sadece halkımın acı çekmesini seyretmek yeterli miydi?"

Sağ şakağımda bir ağrı zonklamaya başladı.

Tamlin'in pençeleri tekrar parmak uçlarını zorladı. "Kendi askerlerimi bana karşı kışkırtınca halkımın Hybern'e karşı savunmasız kalacağını bal gibi biliyordun."

Gözümün önüne gelen görüntüleri kovalarken sessiz kaldım.

Tamlin iyice kısılan zehirli bir sesle devam etti. "Sarayımın çöküşünü hazırladın. Ve çöktü. Tekrar ayağa kaldırmayı çok istediğin o kasabalar var ya, şu anda hepsi enkaz halinde."

Bu görüntüleri de kafamdan uzaklaştırdım. Bana kendi ağzıyla söylemişti: Kasabalara dokunulmayacaktı; Hybern *söz vermişti*...

"Ve sizler panzehirler üretip kahramanlık naraları atarken, ben birliklerimin güvenini kazanmaya, onları bir araya getirip yeterli sayıya ulaşmalarına çalışıyordum. Halkımı doğuda, Hybern'in henüz istila etmediği bölgelerde toplamaya çalışıyordum."

Nesta soğuk bir ifadeyle, "Yani panzehiri kullanmayacağım diyorsun," dedi.

Tamlin pençelerini sandalyenin koluna geçirse de ablamı duymazdan geldi. Ama ona inandım – elinden geldiğince fazla vatandaşını sarayın doğusuna taşıdığına. Evime dönmeden önce bunu yapacağını söylemişti.

Thesan boğazını temizledi ve Helion'a dönerek, "Analiz ettiğin bilgilere dayanarak *iki* önerin olduğunu söylemiştin."

Helion omuz silkince tüniğinin altın sırmaları gün ışığını yakalayarak parladı. "Doğru – ama Tamlin lafı ağzımdan aldı. Ba-

har Sarayı'nın tahliye edilmesi gerekiyor diyecektim." Kehribar gözleri Tarquin'le Beron arasında gidip geldi. "Kuzey komşuların herhalde onları ağırlar."

Beron'un dudakları büzüldü. "Böyle bir şey için yeterli kaynağımız yok."

"Doğru," dedi Viviane, "çünkü herkes senin hazinendeki pırlantaları tek tek parlatmakla meşgul."

Beron ona öyle bir bakış fırlattı ki Kallias gerildi. "Kadınlar nezaketen davet edildi, danışmanlık yapsınlar diye değil."

Viviane'ın safir gözleri yıldırım çarpmış gibi parladı. "Eğer bu savaş kötü giderse sizin yanınızda biz de kanımızı dökeceğiz, o yüzden bir-iki kelime etmeye hakkımız var diye düşünüyorum."

"Hybern öldürmekten çok daha beterini yapar," dedi Beron, serinkanlı bir sesle. "Özellikle de senin gibi genç ve güzel bir kadına."

Kallias'ın havuzu titreten hırlaması, Mor'un kopardığı hırlamayla yankılandı.

Beron hafifçe gülümsedi. "Son savaşta sadece üçümüz vardık." Rhys'le Helion'a baş işareti yapınca ikisinin de yüzü karardı. "Ve hiçbirimiz Hybern ve Sadıklar'ın kamplarda tutsak ettiği kadınlara neler yaptığını kolay kolay unutamaz. Kendisi ya da ailesi insanlar için savaşan Ulu Peri kadınlara neleri reva gördüklerini." Ağır ellerinden birini karısının aşırı ince koluna koydu. "Onun iki kız kardeşi uzunca bir süre kaçmayı başardı – Hybern güçleri topraklarına baskın yapana kadar. İki leydi de o savaş kampından sağ çıkamadı."

Helion ayıplayan bakışlarla Beron'un gözlerinin içine baktı.

Güz Sarayı Leydisi gözlerini yansıma havuzundan ayırmadı. Yüzünde renk menk kalmamıştı. Dagdan ve Brannagh gözlerimin önüne geldi. O insanların cesetleri. Onları öldürmeden önce ve öldürdükten sonra neler yaptıkları.

Tarquin usulca araya girerek, "Halkını biz alırız," dedi Tamlin'e. "Senin Hybern'le ne tür bir bağlantın olursa olsun...halkın masum. Bölgemde yeterince yer var. Gerekirse hepsini alırız."

Tamlin bunu kabul ettiğini ve minnet duyduğunu sadece kuru bir baş selamıyla iletti.

Beron, "Mevsim Sarayları mezarlıklara ve pansiyonlara dönerken, Güneş Sarayları Kuzey'de etliye sütlüye karışmadan rahatına bakacak desenize," diye laf çarptı.

"Hybern bütün çabalarını adanın güney yarısında yoğunlaştırdı," dedi Rhys. "Duvara yakın olmak için – ve insan diyarına."

Bu sözün üzerine Nesta'yla bakıştık.

Rhys devam etti. "Güney'i ele geçirip doğrudan kıtadaki insan topraklarına saldırmak varken, neden kuzeydeki peri bölgelerinden geçsin ki?"

"Ve sen kıtadaki insan ordularının Hybern'e boyun eğeceğini düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordu Thesan.

Nesta, "Kraliçeleri satın aldılar," diye açıkladı. Çenesini kaldırdı ve bir elçi pozuyla devam etti. "İnsan kraliçeler ölümsüzlük kazanabilmek için Hybern'in topraklarına girip her türlü direnişi kırmasına izin verirler." Nesta bakışlarını benimle Rhys'e çevirdi. "Adamızdaki insanlar nereye gider? Onları kıtaya tahliye edemeyiz ve duvar gerçeği ortada dururken... Çoğu, duvarın bu tarafına geçmektense orada beklemeyi göze alabilir."

Beron, "Duvarın aşağısındaki insanların kaderi bizi ilgilendirmez," diye araya girdi. "Hele de adamızdaki kıç kadar topraklarında kraliçesiz ve ordusuz yaşayıp gidenlerin kaderi hiç ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirir," dediğimde sesim öyle çıktı ki konuşan Avcı Feyre veya Lanetkıran Feyre değil, Yüce Leydi Feyre'ydi. "İnsanlar bizim türümüze karşı neredeyse tamamen savunmasız."

"O halde onları savunmak için kendi askerlerini harca," dedi Beron. "Birliklerimi köleleri korumaya gönderecek değilim."

Bu hakaret karşısında fokurdamaya başlayan kanımı ve çıtır çıtır eden büyümü soğutmak için derin bir nefes aldım. Ama hiçbir işe yaramadı. Eğer bütün Yüce Lordları Hybern'e karşı birleştirmek bu kadar zorsa...

Güz Yüce Lordu'na, "Sen ödleğin tekisin," diye fısıldadığımda Rhys bile gerildi.

Beron sadece, "Aynısını senin için de söylemek mümkün," diye cevap verdi.

İçim çalkalandı. "Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim."

"Bana değil ama kızın ailesine – gerçi onlar da ölmüştü, değil mi? Kendi yataklarında katledilip cayır cayır yanarak verdiler. O zamanlar kendi kıçını kurtarmak için bir çırpıda harcadığın insanları korumak için şimdi kendini paralaman çok komik."

Avuçlarım adeta içlerinde ikiz güneşler oluşup girdaplanıyormuş gibi ısındı. *Sakin ol,* diye mırladı Rhys. *Yaşlı bunağın teki işte.*

Ama sesini zar zor duydum, çünkü zihnimdeki görüntü karmaşası her şeyi örtüyordu: Clare'in duvara çivilenmiş paramparça bedeni; Beddorlar'ın evinin karlar içinde zebaniler gibi yükselen isli enkazı; beni Dağın Altı'ndaki taş koridorlarda sürüklerken Attor'un yüzünde beliren o gülümseme...

"Leydimin de dediği gibi," dedi Rhys ağzını yayarak, "kendini size açıklamak zorunda değil."

Beron sırtını geri yasladı. "O halde sanırım ben de kendi nedenlerimi açıklamak zorunda değilim."

Rhys tek kaşını saldırdı. "Afallatıcı cömertliğini bir tarafa bırakırsak, hiç olmazsa ittifak ordusuna katılıp katılmayacağını söyle."

"Henüz karar vermedim."

Eris babasına sitemkârlığın sınırında gezen bir bakış atacak kadar ileriye gitti. Durumun acilliğinden dolayı mı, yoksa herhangi bir ret kararının kendi gizli *ittifakımız* için ne anlamaya gelebileceğinden dolayı mı, çıkaramadım.

"Orduları hazırlamak zaman alır," dedi Cassian. "Kıçını yayıp oturmak gibi bir lüksün yok. Askerlerini hemen toplaman gerek."

Beron yüzünü ekşitti. "Sıradan peri fahişelerinin piçlerinden emir almam."

Kalbim öyle vahşi atıyordu ki bedenimin her yerinden duyuyor, kollarımda, karnımda zonkladığını hissediyordum. Ama Cassian'ın yüzündeki gazapla karşılaştığında bu bir hiçti – ya da Azriel'le Rhys'in yüzlerindeki soğuk öfkeyle. Ve Mor'un yüzündeki üksintiyle.

Nesta, gözleri alevlenmeye başlasa da son derece sakin bir sesle, "O piç," dedi, "gün gelir Hybern ordusuyla senin halkın arasında duran tek kişi olur."

Bunu söylerken Cassian'a bakmamıştı. Ama Cassian ona baktı. Hem de daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

Bu tartışma çok anlamsızdı. Ve Beron'a seslenirken onların kim olduğunu ya da benim kim olduğumu umursamadım: "Yardım etmeyeceksen defol git."

Onun hemen yanında oturan Eris gerçekten endişelenecek kadar sağduyu sahibiydi. Ama Beron oğlunun ikaz eden bakışlarını yine görmezden gelerek, "Senin *eşin* Amarantha'nın yatağını ısıtırken, halkımın büyük bir bölümünün o dağın altında kilitli olduğunu biliyor muydun?" diye tısladı.

Cevap vermeye gerek duymadım.

"Eşin başını onun bacakları arasında tutarken, ailelerimizin gece eğlencesi olmasını engellemek için savaştığımızı biliyor muydun?"

Görüntüleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Yapılanlara karşı içimde yükselen öfkeyi. Rhys'in Amarantha'nın dikkatini dağıtmak için yaptıklarına karşı, utançtan mı yoksa canı istemediğinden mi bilmesem de hâlâ benimle paylaşmadığını bildiğim sırara karşı duyduğum öfkeyi. İki sandalye yanımdaki Cassian kendini zor tutuyormuş gibi titriyordu. Ve Rhys hiç konuşmuyordu.

Tarquin, "Bu kadar yeter, Beron," diye mırıldandı.

Rhysand'ın yaptığı fedakârlığı, bunun nedenleri anlayan Tarquin.

Beron onu duymazdan geldi. "Ve şimdi o Rhysand kahramanlığa boyunuyor. Amarantha'nın Orospusu şimdi oldu Hybern Fatihi.

Ama işler kötü giderse..." Zalim, soğuk bir gülümseme. "Hybern'in karşısında diz mi çöker? Yoksa hemen bacaklarını açıp..."

Kelimeleri duymaz oldum. Kalbim ve nefeslerim dışında hiçbir şey duymaz oldum.

İçimdeki ateş patlayarak dışarı çıktı.

Azgın, akkor bir alev mızrağı Beron'a doğru fırladı.

46.

BÖLÜM

Beron alevi son anda bloke etti ama kalkanından seken parçalar kumaşı yakıp geçerek Eris'in kolunu dağladı. Ve Lucien'in annesinin solgun, güzel kolunu.

Diğerleri haykırarak ayağa fırladı ama ben Beron'un sözlerinden başka *hiçbir* şey duyamıyor, Dağın Altı'ndaki o anlardan, Amarantha'nın Rhys'i koridorun diğer ucuna sürüklediği o kâbustan, Rhys'in katlandığı şeylerden başka bir şey göremiyordum.

Feyre.

Bunu duymazdan gelerek ayağa kalktım. Ve yansıma havuzundan bir dalga gönderip Beron'u sandalyesiyle birlikte suyla çevreledim. Havasız bir su baloncuğu.

Alevler baloncuğa karşı koyup suyu buharlaştırmaya başladı ama bütün gücümle yüklendim.

Onu öldürecektim. Öldürecektim ve arkama bile bakmayacaktım.

Feyre.

Rhysand dışından mı sesleniyordu yoksa bağ üzerinden mi mırıldanıyordu çıkaramadım. Belki ikisi birdendi.

Beron'un alev duvarı benim suyuma öyle sert çarptı ki tıslayan buhar dalgaları oluştu.

Ben de dişlerimi gösterdim ve o alevli kalkana beyaz ışıktan bir yumruk gönderdim – Gün'ün beyaz ışığı. Tılsım katili. Büyü kasabı.

Kalkan aşınıp sular içeri girmeye başlayınca Beron'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ardından yüzümde eller vardı. Ve yüzümün hemen önünde, sakin ama ısrarcı, menekşe gözler. "Kendini kanıtladın, aşkım," dedi Rhys. "Onu öldürürsen, yerini aşağılık Eris alır ."

O zaman ben de hepsini öldürürüm.

Rhys, "İlginç bir deneyim olsa da," diye mırıldandı, "sorunları daha karmaşık hale getirmekten başka işe yaramaz."

Ardından zihnime *Seni seviyorum,* diye seslendi. *O aşağılık puştun sözleri hiçbir şey ifade etmiyor. Hayatında neşe yok. İyi olan hiçbir şey yok. Bizim var.*

Bir şeyler duymaya başladım – yere damlayan havuz suyu, ateş çıtırtıları, etrafımızdakilerin hızlanan nefesleri, gittikçe daralan ışıklı su kozasında sıkışıp kalan Beron'un küfürleri.

Seni seviyorum, dedi Rhys yeniden.

Ve gücümü bıraktım.

Alevler patlayarak gül yaprakları gibi etrafa saçıldı ve Rhys'in -Beron'un değil, benim ateşimden korunmak için- çektiği kalkana çarparak zararsız bir şekilde sekti.

Artık diğer Yüce Lordlar'ın hepsi ayaktaydı.

"Koruma büyülerimi nasıl aştığın belli oldu," diye mırıldandı Tarquin.

Beron öyle yüksek sesle soluyordu ki ateş kusacak sandım.

Ama Helion yeniden oturup çenesini sıvazladı. "Ben de o minik parça nereye gitti diyordum. Çok küçük – adeta tartıya çıkmış bir kova balığın içindeki kayıp bir balık gibi. Ama ne zaman gücümü yoklayacak olsam hâlâ o küçük boşluğu hissediyorum." Rhys'e bakarak sırıttı. "Onu Yüce Leydi yapmama şaşmamalı."

"Onu Yüce Leydi yaptım," dedi Rhys basitçe, elini yüzümden çekerek ama yanımdan ayrılmadan, "çünkü onu seviyorum. Gücü hesaba kattığım son şeydi."

Ne söyleyeceğimi, ne hissedeceğimi bilemedim. Helion, Tamlin'e döndü. "Onun güçlerinden haberin var mıydı?"

Tamlin sadece benimle Rhys'i seyrederken eşimin az önceki itirafı aramızda asılı duruyordu. "Bu seni ilgilendirmez," demekle yetindi. Helion'a. Oradaki herkese.

Beron, "Bu güç *bize* ait," diye köpürdü. "Bence öyle."

Mor ondan tarafa öyle bir bakış fırlattı ki başkası olsa arkasına bakmadan kaçardı.

Güz Leydisi kolunu, ay beyazı cildine yayılan kızarıklığı tutuyordu. Ama yüzünde acıdan eser yoktu. Sandalyeme otururken, "Özür dilerim," dedim ona.

Bakışlarını bana kaldırdığında gözleri kocaman açılmıştı.

Beron, "Onunla konuşayım deme, seni iğrenç insan bozuntusu," diye çemkirdi.

Rhys onun kalkanını, ateşini ve savunmasını paramparça ederek geçti.

Pencereye atılan bir taş kadar kolayca. Ve karanlık gücüyle öyle bir darbe vurdu ki Beron sandalyesiyle birlikte geriye kaydı. Ardından altındaki sandalye siyah simli tozlara dönüştü.

Ve Beron kıç üstü yere oturdu.

Yerden havalanan simli siyah toz Beron'un kızıl ceketine ve kahverengi saçlarına kül yığınları gibi kondu.

"Sakın," dedi Rhys ellerini ceplerine sokarak, "eşimle bir daha böyle konuşma."

Beron üzerindeki tozları silkelemeye gerek duymadan ayağa fırladı ve bütün meclise hitap ederek, "Bu toplantı bitmiştir," diye duyurdu. "Umarım Hybern hepinizi kılıç kıtır keser."

Ama Nesta ayağa kalktı. "Toplantı *bitmedi*."

Ses tonu Beron'u bile duraksattı. Eris babasıyla ablam arasındaki mesafeyi tarttı.

Nesta çelik bir sütun gibi dimdik durdu. "Sadece siz varsınız," dedi Beron'a – hepimize. "Hybern'le iyi ve güzel olan her şeyin sonu arasında sadece siz varsınız." Kararlı ve sert bakışlarını Beron'a dikti. "Son savaşta Hybern'e karşı savaştın. Şimdi neden aynı şeyi yapmayı reddediyorsun?"

Beron cevap verme gereği duymadı. Ama gitmedi de. Eris oturmaları için kardeşlerine usulca işaret etti.

Nesta bunu görünce duraksadı. Herkesin dikkatini çektiğini, ağzından çıkacak her kelimenin çok önemli olduğunu fark etmiş gibi. Ardından, "Bizden nefret edebilirsin," diye devam etti. "Umurumda bile değil. Ama masumların acı çekip ölmesine göz yumarsan umurumda olur. Kendi halkının ölmesine. Hybern'in ibret olsun diye onları cezalandırmasına. Hepimizi cezalandırmasına."

Beron, "Bunu yapacaklarını nereden çıkardın?" diye sordu dudak bükerek.

"Kazan'a girdim," dedi Nesta dümdüz bir sesle. "Bana kralın kalbindekileri gösterdi. Duvarı yıkacak ve duvarın her iki tarafındakileri de katledecek."

Gerçek ya da yalan, anlayamadım. Nesta'nın yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Ve kimse yalan söylediğini iddia etmeye cesaret edemedi.

Bakışlarını Kallias'la Viviane'a çevirdi. "Kaybettiğiniz o çocuklar için çok üzgünüm. Tek bir can kaybı bile korkunçtur." Başını iki yana salladı. "Ama duvarın diğer tarafında, çocukların hatta ailelerin açlıktan öldüklerini gördüm." Çenesiyle beni işaret etti. "Kız kardeşim olmasaydı...benim sonum da farklı olmazdı."

Gözlerim buğulandı ama gözkapaklarımı kırpıştırıp yaşları engelledim.

"Uzun zamandır," dedi Nesta. "Çok uzun zamandır, siz Prythian'da zenginleşirken, duvarın diğer tarafındaki insanlar acı çektiler ve canlarından oldular. Sadece onun döneminde değil – yani...o kraliçenin." Amarantha'nın adını ağzına almaktan iğreniyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Çok daha öncesinden beri

Bir şey için savaşacaksanız, orada unuttuğunuz o insanlar için savaşın. Onlara unutulmadıklarını gösterin. Bir kez olsun."

Thesan boğazını temizledi. "Asil bir temenni olsa da Anlaşma'nın ayrıntıları insan komşularımızın ihtiyaçlarını karşılamamızı istemiyordu. Yalnız bırakılacaklardı. Biz de uyduk."

Nesta yerine oturmadı. "Geçmiş geçmişte kaldı. Ben önüme bakarım. Peri ya da insan demeden hiçbir çocuğun zarar görmemesine bakarım. Bu toprakları korumak sizin boynunuzun borcu." Etrafındaki yüzleri inceledi. "Bunun için savaşılmaz mı?"

Sözlerini Beron ve ailesine bakarak bitirdi. Sadece Leydi ve Eris ona kulak veriyormuş gibiydi. Hatta karşılarındaki bu tuhaf, fokur fokur kaynayan kadından etkilenmişe benziyorlardı.

Kalbimden geçenleri ifade edecek kelime bulamadım. Cassian da benden farksızdı.

Beron sadece, "Bunu düşüneceğim," dedi. Ailesine şöyle bir baktı ve tek tek ortadan kayboldular.

Sona kalan Eris'in yüzünde ikircikli bir ifade vardı, planladığı sonuç bu değilmiş gibi. Beklediği sonuç.

Sonra o da kayboldu ve onlardan geriye o simli siyah tozdan başka bir şey kalmadı.

Nesta usulca otururken yüzü yine ifadesizdi – Beron'un ortadan kaybolmasından duyduğu öfkeyi bu maskenin altında saklıyormuş gibi.

Kallias kısık bir sesle, "Buzda ustalaştın mı?" diye sordu bana.

Başımla onayladım. "Hepsinde."

Kallias yüzünü ovuştururken Viviane elini onun koluna koydu. "Bu bir şeyi değiştirir mi, Kal?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Kallias.

İttifak pat diye çökmüştü. Pat diye, üstelik sırf kontrolümü kaybettiğim için ve...

Bu olmazsa başka bir şey olacaktı, dedi Rhys yanımda oturup tek eliyle elbisemin simli panelleriyle oynarken. *Sonra olacağına şimdi olması iyi oldu. Kallias vazgeçmez – sadece kendi başına ka-*

lıp biraz düşünmeye ihtiyacı var.

Ama Tarquin, "Dağın Altı'nda bizi kurtardın," dedi. "Bir güç çekirdeğini kaybetmek adil bir karşılık gibi görünüyor."

Helion, "Koruma büyülerine rağmen Beron'u saniyeler içinde boğulmanın eşiğine getirebildiğine göre, bundan çok daha fazlasını almışa benziyor," diye itiraz etti. Belki de sırf sonradan yaratıldığım için tılsımların etrafından dolaşabilmiştim, çünkü beni tanımadıkları için tespit edememişlerdi.

Helion'un sıcak ve berrak gücü aramızdaki boşluğa ağ gibi yayılarak kalkanımıza kadar dayandı. Bir güç ipliği arıyormuş gibiydi. Sanki ben ondan güç emmeye çalışan bir parazittim. Seve seve ayıklayacağı bir parazit.

Thesan, "Olan oldu," diye duyurdu. "Onu öldürmediğimiz sürece" -bu söz üzerine Rhys'in gücü meclisin içinde kara bulutlar gibi çalkalandı- "elimizden bir şey gelmez."

Çok teskin edici bir ses tonu değildi. Barış sözleri – ama kısa ve öz. Sanki Rhys ve gücü burada olmasa beni hemen bir sunağa bağlayacak, gücünün nerede olduğunu ve nasıl alacağını görmek için içimi açacaktı...

Ayağa kalkıp Thesan'ın gözlerinin içine baktım. Sonra Helion'un. Tarquin'in. Kallias'ın. Az önce Nesta'nın yaptığı gibi. "Ben sizin gücünüzü almadım. Kendiniz verdiniz, ölümsüz hayat lütfuyla birlikte. İkisi için de minnettarım. Ama artık hepsi bana ait. Onlarla ne istersem yaparım."

Bizimkiler ayağa kalktı. Nesta soluma gelirken diğerleri arkama dizildi. Rhys sağıma geçti ama fazla sokulmadı. Kendi başıma durmama, kendi başıma yüzleşmeme izin veriyordu.

Usulca ama zayıf olmayan bir sesle, "Bu güçleri -*kendi* güçlerimi- Hybern'i parçalara ayırmak için kullanacağım. Onları yakacağım, boğacağım ve donduracağım. Bu güçleri yaralıları tedavi etmek için kullanacağım. Hybern'in koruma büyülerini kırmak için. Bunu bir kez yaptım ve yine yapacağım. Ve şu anda tek derdinizin güç çekirdekleri olduğunu düşünüyorsanız, öncelikleriniz

iddi şekilde sorunlu demektir."

Bağın üzerinde gurur pırıltısı hissettim. Yüce Lordlar'dan ve heyetlerinden ses çıkmadı.

Ama Viviane, çenesini yukarıda tutarak ayağa kalktı. "Seninle birlikte savaşacağım."

Hemen ardında Cresseida kalktı. "Ben de."

Her ikisi de kendi saraylarındaki erkeklere baktılar.

Tarquin ve Kallias ayağa kalktı.

Ardından Rhys'le ikimize bakarak sırıtan Helion.

Ve son olarak da Thesan ve...son birkaç dakikadır neredeyse hiç ağzını açmayan, hiç kıpırdamayan, şimdi de benden tarafa bakmayan Tamlin. Hepsi ayağa kalktığı sürece gerisi dert değildi.

Yedide altı. Rhys bağ üzerinde kıs kıs güldü. *Fena değil, Lanetkıran. Hiç fena değil.*

47.

BÖLÜM

İttifak çalışmaları iyi başlamadı.

Tam iki saat boyunca konuşmamıza rağmen tartışmalar, bir ileri bir geri yapmalar devam etti. Tamlin oradayken kimse ne asker sayısını telaffuz edecekti, ne silah sayısını, ne de zayıf yönlerini.

Gün akşama dönerken Thesan sandalyesinde geri yaslandı. "Bu gece bana misafir olun ve toplantıya sabah devam edelim – elbette evlerinizde yatmayı tercih etmiyorsanız."

Kalıyoruz, dedi Rhysand. *Bazılarıyla yalnız konuşmak istiyorum.*

Diğerleri de aynı şeyi düşünüyor olmalıydılar ki hepsi kalmaya karar verdi.

Tamlin bile.

Bize ayrılan süitlere gitmeye hazırlanırken güntaşı duvarlar ikindi güneşinde koyu altın rengine dönmüştü. Önce Tamlin gitti, bizzat Thesan'ın ve tir tir titreyen bir görevlinin eşliğinde. Toplantı boyunca bizi yok sayması dikkatlerden kaçmasa da akıllıca davranıp Rhys'e veya bana sataşmamıştı. Sırtını dik tutarak kesik adımlarla giderken de tek kelime etmedi. Güzel.

Ardından Tarquin'e, sonra da Helion'a yol gösterdiler. Sonunda sadece Kallias'ın grubu ve biz kaldık.

Rhys sandalyesinden kalktı ve eliyle saçını düzeltti. "İyi gitti. Sanırım kavgayı ilk kimin çıkaracağı konusunda *hiçbirimiz* bahsi kazanamadı."

Azriel ifadesiz bakışlarını yere indirdi. "Özür dilerim." Sesi duygusuzdu – ve uzak.

Vahşi saldırısından beri hiç konuşmamış, neredeyse hiç kıpırdamamıştı. Mor'un titremesi ancak yarım saat sonra geçmişti.

"Bunu hak etti," dedi Viviane. "Eris pisliğin teki."

Kallias kalkık kaşlarla eşine döndü.

"Ne var?" dedi Viviane elini döşüne götürerek. "Öyle işte."

Kallias, "Öyle olsa bile," dedi alttan alarak, "Beron'un bizim yanımızda savaşıp savaşmayacağı hâlâ belli değil."

Mor, "Diğerleri ittifak yaparsa Beron da katılır," dedi boğuk bir sesle. Saatler sonra ilk kez konuşuyordu. "Hybern'in yanında kaybetme riskini almayacak kadar akıllıdır. Elbette işler ters giderse kolayca saf değiştireceğinden de eminim."

Rhys başıyla onayladıktan sonra Kallias'a döndü. "Ne kadar askerin var?"

"Fazla değil. Amarantha işini iyi yaptı." Yine bağ üzerinde nabız gibi atan suçluluk dalgasını hissettim. "Viv'in komuta edip sakladığı birlik dışında pek bir şeyimiz yok. Sen?"

Rhys sanki kendi gerginliğimmiş gibi hissettiğim gerginliğini yüzüne en ufak şekilde yansıtmadı. "Büyük bir ordumuz var. Çoğunlukla Illyria lejyonları. Ve birkaç bin Karanlıkgetiren. Ama yürüyebilecek durumdaki her askere ihtiyacımız olacak."

Viviane hâlâ solgun bir yüzle oturmaya devam ederken Mor'un yanına gidip ellerini arkadaşının omuzlarına koydu. "Günün birinde omuz omuza savaşacağımızı biliyordum."

Mor kahverengi gözlerini yukarıya kaldırdı. Ama endişeli görünmemek için elinden geleni yapan Kallias'a baktı. Yüce Lord'a *ben onu korurum* dercesine bir bakış attıktan sonra Viviane'a gü-

lümsedi. "Neredeyse Hybern'e acıyacağım."

"Neredeyse." Viviane pis pis gülümsedi. "Ama yapmayacaksın."

Ortasında müsrifçe döşenmiş bir oturma alanı ve ayrı bir yemek odası bulunan bir süite götürüldük. Güntaşından oyulan odalar mücevher renkli kumaşlarla bezenmiş, kilimlerin üzerine geniş minderler atılmış ve tavanlarına her tür ve büyüklükte kuşlarla dolu, süslü altın kafesler asılmıştı. Thesan'ın evinde buraya gelene kadar gözüme çarpan sayısız avlu ve bahçede de tavus kuşları dolaşıyor, bazıları saksılardaki incir ağaçlarının gölgesinde tüylerini temizliyordu.

Çok aşağıdaki puslu kır manzarasına açılan oturma odasını incelerken, "Thesan burayı Amarantha'nın elinden nasıl kurtarmış?" diye sordum Rhys'e.

"Burası onun özel konutu." Rhys kanatlarını yok edip karartılmış şöminenin yanındaki zümrüt yeşili minderlerden birine kendini bıraktı. "Büyük ihtimalle Kallias'la benim yaptığım gibi kalkanlarla gizlemiştir."

Yüzyıllar boyunca altında ezilmeye devam edeceklerinden hiç şüphe duymadığım bir karar.

Azriel'e baktım. Tabandan tavana pencerenin yanındaki duvara yaslanmıştı ve etrafında gölgeler uçuşuyordu. Kafeslerindeki kuşlar bile sus pus olmuştu.

Bağ üzerinden, *O iyi mi?* diye sordum.

Rhys ellerini başının arkasında birleştirdi ama dudakları gergindi. *Muhtemelen değil. Ama onunla bu konuda konuşmaya çalışırsak, durumu daha da kötüleştiririz.*

Sahiden de kanepelerin birinde uzanan Mor'un bir gozu Azriel'in üzerindeydi. Yanında oturan Cassian onun ayaklarını kucağında tutuyordu. Kanepenin Azriel'e yakın tarafına oturmuştu, yani ikisinin arasına. Gerekirse yerinden fırlayıp aralarına girecekmiş gibi.

Durumu çok güzel idare ettin, diye ekledi Rhys. *Baştan sona.*

Patlamama rağmen mi?

Patlaman sayesinde.

Eşimin gömüldüğü minderlerin yanındaki tekli koltuğa oturup bakışlarına karşılık verirken, gözlerinin altında girdaplanan duyguları hissettim. *Güçlü olduğunu biliyordum. Ama diğerlerinden bu kadar üstün olduğunu fark etmemiştim.*

Rhys gözlerini kapadığı halde bana gülümsedi. *Beron'un bu güne kadar bunu bildiğinden emin değilim. Şüpheleniyor muydu... belki ama... Şu anda beni daha beşikteyken öldürmediğine bin pişmandır.*

Omurgamdan aşağıya bir ürperti indi. *Elain'in Lucien'in eşi olduğunu biliyor. Ablama zarar vermek ya da kaçırmak için bir hamle yaparsa, kendini ölmüş bilsin.*

Çelik gibi bir irade ifadesi Rhys'in gözlerindeki yıldızları süpürdü. Böyle bir şey yaparsa onu kendi ellerimle gebertirim. Ya da sen gelip işini bitirene kadar bekletirim. Sanırım seni seyretmek daha zevkli olur.

Bir dahaki doğum günün için aklımda tutarım. Parmaklarımı koltuğun *cilalı kolunda tıpırdattım; ahşap* adeta cam kadar pürüzsüzdü. *Tamlin'in bizim lehimize çalıştığına gerçekten inanıyor musun?*

Evet. Bağda kısa bir sessizlik oldu. *Ve bu ihtimali hesaba bile katmadığımız için muhtemelen işini baltaladık. Onu neredeyse gözü kanlı bir barbar olarak görmeye başlamıştım.*

Üzerimde bir yorgunluk hissettim – kemiklerimde, nefeslerimde. *Bu bir şeyleri değiştirir mi dersin?*

Bazı yönlerden, evet. Diğer yönlerden... Yüzüme uzun uzun baktı. *Hayır. Hayır, değiştirmez.*

Bağda kaybolduğumu fark edince gözlerimi kırpıştırdım ve Azriel'i hâlâ pencerenin yanında dikilirken, Cassian'ı da Mor'un ayaklarını ovalarken buldum. Nesta tek kelime etmeden odasına çekilmişti ve...orada kalmıştı. Sarf ettiği sözlere rağmen Beron'un çekip gitmesi canını sıkmış olabilirdi.

Ayağa kalkıp simli elbisemin katlarını düzelttim. *Nesta'yı kontrol etsem iyi olur. Biraz konuşuruz.*

Rhys yine ellerini başının arkasında birleştirip minder yığınına iyice gömüldü. *Bugün iyi iş çıkardı.*

Bu övgüyle koltuklarımı kabartarak odayı geçtim. Ama antrenin kemerli girişine vardığım sırada güneşli koridora açılan dış kapı vuruldu. Durdum; elbisemin şeffaf panelleri usulca sallanarak altın sarısı gün ışığında uçuk mavi alevler gibi parladı.

Mor kanepeden kalkmadan, "Sakın açma," diye uyardı. "Kalkanın olsa bile açma."

Rhys ayağa fırladı. "Akıllıca." Ama yanımdan geçip kapıya yöneldi. "Ama gereksiz." Kapıyı açınca Helion'u gördük – yalnız.

Helion tek elini kapı çerçevesine koyup sırıttı. "Thesan'ı daha güzel manzaralı bir yer vermeye nasıl ikna ettiniz?"

"Sanırım bizdeki erkekleri sizinkilerden daha yakışıklı buldu."

"Bence kanat fetişisti."

Rhys bir kahkaha patlatarak kapıyı ardına kadar açıp içeri buyur etti. "Bu arada, kasıntılı pislik performansında hakikaten uzmanlaşmışsın. On numaraydı."

Helion'un attığı her zarif adımda elbisesi sallanarak güçlü uyluklarını fırçaladı. Antrenin ortasındaki yuvarlak sehpanın yanında durduğumu görünce eğilerek selam verdi. Yerlere kadar.

"Pislik numarası için özür dilerim," dedi. "Can çıkmadıkça huy çıkmazmış."

Ve işte, kehribar gözlerindeki o eğlence ve neşe. Mutluluktan kendimi kaybettiğim zamanlarda parlamama yol açan o aynı ışık. Helion bakışlarını Rhys'e çevirerek alnını kırıştırdı. "Bugün anormal derecede *usluydun*. Günün sonunda Beron'un öleceğine bahse girerdim. Elini kolunu sallayarak gittiğinde yaşadığım şoku tahmin bile edemezsin."

"Eşim olduğumuz gibi görünmemizin bizim yararımıza olacağını söyledi."

"Eh, ben de artık Beron kadar kötü görünüyorum." Bana göz

kırparak yanımdan geçti ve oturma odasına girdi. Azriel'e bakarak sırıttı. "Aklıma gelmişken, yeni gece fantezim Eris'in kıçını tekmeleyişin olacak."

Azriel başını çevirip Yüce Lord'a bakma gereği duymadı. Ama Cassian pofurdadı. "Ben de ona buna sulanmaya ne zaman başlayacak diye merak ediyordum."

Helion kendini Cassian'la Mor'un karşısındaki tekli koltuğa attı. Işık saçan tacını çıkarmıştı ama yılanlı kolluğu yerli yerinde duruyordu. "Aradan -dur bakayım- yüzyıllar geçti ama üçünüz hâlâ teklifimi kabul etmediniz."

Mor başını yana çevirip ona baktı. "Ne yazık ki paylaşmayı sevmiyorum."

Helion, "Denemeden bilemezsin," diye mırladı.

Üçü aynı yatakta...onunla? Aval aval gözlerimi kırpıyor olmalıydım ki Rhys açıklama gereği hissetti. *Helion hem erkeklerden hem de kadınlardan hoşlanır. Yatağında genellikle birer tane olur. Ve yüzyıllardır bu üçlünün peşinden koşuyor.*

Şöyle bir düşündüm – yakışıklı Helion ve bizimkiler... *Ne demeye kabul etmiyorlar ki?*

Rhys bir kahkaha patlatınca hepsi kalkık kaşlarla ona baktı.

Eşim sadece arkamdan yanaştı, ellerini belime doladı ve enseme bir öpücük kondurdu. *Bize yatakta birinin katılmasını istermiydin, Feyreciğim?"*

Sesinin tonu ve getirdiği öneri derimi kemiklerime yapıştırdı. *Sen iflah olmazsın.*

Bence vücuduna iki erkeğin tapınması çok hoşuna giderdi.

Ayak parmaklarım kıvrıldı.

Mor boğazını temizledi. "Zihinden zihine ne muhabbeti yapıyorsanız ya bizimle de paylaşın ya da başka bir odaya gidin. Böylece burada oturup kokularınızı çekmek zorunda kalmayız."

Ona dil çıkardım. Rhys tekrar gülerek enseme bir öpücük daha kondurdu. "Hassas duyularını incittiysek özür dileriz, kuzen."

Rhys'in kollarından, düşünmemi zorlaştıracak kadar başımı

döndüren dokunuşundan sıyrılıp Mor'la Cassian'ın kanepesinin yanındaki sandalyeye oturdum.

Cassian, "Birliklerin hazır mı?" diye sordu Helion'a.

Helion'un neşesi sönerken, o zorlu, hesapçı dış görünüş geri döndü. "Evet. Sizinkilerle Mrymidons'taki buluşma noktasında bir araya gelecekler."

Saraylarımızın sınırındaki dağ sırası. Böyle bir bilgiyi daha önce paylaşmak istememişti.

Mor'un ayak tabanına masaj yapan Cassian, "Güzel," dedi. "Oradan güneye intikal ederiz."

Mor, "Peki nihai kamp noktası neresi olacak?" diye sorarken ayağını Cassian'ın ellerinden çekip bağdaş kurdu. Helion onun çıplak bacağının kıvrımını takip ederek gözlerine ulaştığında kehribar gözleri hafifçe parladı.

Mor gözlerini bu şehvetli bakıştan kaçırmadı. Ve keskin bir farkındalık onu ele geçirir gibi oldu, adeta bedenindeki her siniri sarsarak uyandırmış gibi. Azriel'den tarafa bakmaya cesaret edemedim.

Dört açılan gözlere ve kulaklara karşı odanın etrafına, her çatlağın ve aralığın etrafına koruma kalkanları çekilmiş olmalıydı ki Cassian, "Thesan'ın kuvvetlerine katıldıktan sonra," diye açıkladı, "Kallias'ın güneybatı sınırına konuşlanacağız – yani Yaz Sarayı yakınlarına."

Helion dikkatini Mor'dan çekti ama sadece Rhys'e bir soru sormak için. "Sen ve şirin Tarquin bugün coştunuz. Gerçekten bize katılacak mı dersin?"

Minderlerden oluşan döşeğine geri uzanan Rhys, "Yatağı kastediyorsan, kesinlikle hayır," dedi muzip bir gülümsemeyle. "Ama savaşı kastediyorsan... Evet. Bizimle birlikte savaşmak istediğine inanıyorum. Ama gel gör ki Beron..."

"Hybern Güney'e odaklanıyor," dedi Helion. "Ve Tamlin'in ne düşündüğü bir yana, Bahar Sarayı'nın büyük bölümü işgal edildi. Beron bize katılmazsa kendi topraklarının savaş alanına dönece-

zini tahmin edecektir – özellikle de Yaz bize katılırsa."

Yani savaşın asıl ceremesini Bahar Sarayı ve insan toprakları çekecekti.

Mor, "Tamam da bakalım Beron mantığın sesini dinlemeyi tercih edecek mi?" dedi düşünceli bir şekilde.

Helion tırnağının ucunu koltuğunun ahşap koluna vurdu. "Büyük Savaş'ta oynadığı oyunlar ona çok pahalıya patladı. Halkı onun yaptığı seçimleri hatırlayacaktır – ve neler kaybettiklerini. Kendi lanet karısı da hatırlayacaktır."

Helion toplantı boyunca Güz Leydisi'ne bakıp durmuştu. Dikkatli ve rahat bir tavırla, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Mor başını iki yana salladı ama bana değil, geçmişte yaşananlara.

Helion tüm dikkatini bana verdi. Bu odaklanmadan, bu fokurdayan yoğunlaşmadan irkilmemek için akla karayı seçtim. Kaslı bedeni sadece bir maskeydi – altındaki bu kurnaz zihni gizlemek için. Rhys'in bu huyunu ondan alıp almadığını merak ettim.

Helion bir ayağını öteki dizinin üzerine attı. "Güz Sarayı Leydisi'nin iki kız kardeşini resmen..." Doğru kelimeyi aradı. "Doğradılar. Büyük Savaş sırasında, önce işkence ettiler, sonra da doğradılar."

Aklıma Kazan'a doğru sürüklenen Elain'in gözyaşları, Nesta'nın çığlıkları geldi ama hemen uzaklaştırdım.

Lucien'in teyzeleri o doğmadan önce ölmüştü. Annesi ona bu hikâyeyi anlatmış mıydı?

Rhys bana dönerek, "Hybern güçleri topraklarımıza oradan akın ettiler," diye açıkladı.

Helion dişlerini sıktı. "Güz Sarayı Leydi'si [illegible] kardeşlerinin yanına gönderilmiş, küçük çocukları da diğer akrabalara dağıtılmıştı. Soyun devamını garanti altına almak için." Elini saçlarına daldırdı. "Hybern saldırdığında kız kardeşleri ona kaçması için zaman kazandırmak istedi. Beron'la evli olduğu için değil, birbirlerini sevdikleri için. Çok sevdikleri için. Kalmak için ayak dire-

diyse de onu gitmeye ikna ettiler. Böylece evden çıkıp var gücüyle koştu, koştu, koştu ama Hybern'in canavarları ondan hızlıydılar. Güçlüydüler. Onu bir dağ geçidinde, yüksekçe bir kayanın üzerinde kıstırdıklarında, paçasından yakalamak için köpekler gibi sıçrıyorlardı."

Helion uzun bir süre sessiz kaldı.

Çok fazla detay. Çok fazla detay biliyordu.

Usulca, "Onu kurtardın," dedim. "Onu buldun, değil mi?"

Gür siyah saçlarının üstünde ışıktan bir taç alevlenir gibi oldu. "Buldum."

Bu tek kelimede öyle bir keder, kızgınlık ve ikisinin arasında bir şey yüklüydü ki bakışlarımı Gün Yüce Lordu'nun gözlerinden alamadım.

"Peki ne yaptın?"

Helion bakışlarını kaçırmadı. "O canavarları çıplak ellerimle paramparça ettim."

Omurgamdan aşağıya bir ürperti indi. "Neden?"

Onların işini binlerce farklı yoldan bitirebilirdi. Daha kolay yollar. Daha temiz.

Kuzgunların saldırısından sonra Rhys'in kanlı elleri gözlerimin önüne geldi.

Helion koltuğunda hiç kımıldamadı. "Hâlâ çok gençti; neredeyse yirmi yıldır o sevimli adamla evli olduğu halde. Çok genç evlenmişti. Evlilik ayarlandığında daha yirmisindeydi."

Kesik kesik cümleler. Ve yirmi – çok genç. Eris'le evlendirmeye çalıştıklarında Mor'un olduğu kadar genç.

"Yani?" Tehlikeli, kışkırtıcı bir soru.

Ve bu soru üzerine Helion'un gözlerinde harlayan, güneşler kadar parlak o ateş.

Ama Mor sakince araya girdi. "O zamanlar kulağıma gelen bir söylentiye göre, Helion, bu evliliği kabul etmeden önce beklemiş. Bir yıl önceki ekinoksta rastlantı eseri tanıştığı malum bir şahsın ortaya çıkmasını beklemiş."

Gözlerimi kırpıştırmamaya, artan ilgimin su yüzüne çıkmasını engellemeye çalıştım.

Helion Mor'dan tarafa yarım ağızla gülümserken gözlerindeki ateş közlendi. "İlginç. Ben de ailesinin iktidarla güçlü bağlar kurmak istediğini ve ona başka bir seçenek bırakmadan Beron'a sattıklarını duydum."

Onu satmışlardı. Mor'un burun delikleri genişledi. Cassian elini başının arkasına götürerek saçlarını ensesine doğru sıvazladı. Azriel penceredeki nöbetinden başını çevirmese de kapalı kanatlarının kasıldığına yemin edebilirdim.

Rhys yumuşak bir sesle araya girdi. "Ne yazık ki hiç kimse tarafından teyit edilmediği için bunların hepsi söylentide kaldı."

Helion kaslı kolundaki kolluğu çevirip yılan kabartmasını pazısının tam üstüne getirmekle yetindi. Ama ben alnımı kırıştırdım. "Beron Savaş'ta karını kurtardığını biliyor mu?" Toplantıda bu konu hiç açılmamıştı.

Helion kötü kötü güldü. "Ulu Kazan, hayır." Ses tonunda öyle muzip, öyle sinsi bir alay vardı ki oturduğum yerde belimi dikleştirdim.

"Sen – Onu kurtardıktan sonra birlikte oldunuz?"

Helion, yüzündeki eğlence ifadesi büyürken, işaretparmağını yapmacık bir uyarı ifadesiyle dudaklarına götürdü. "Dikkat et, Yüce Leydi. Burada kuşlar bile Thesan'a rapor verir."

Odanın her yerindeki kafeslerde duran ama Azriel'in gölgeli varlığından dolayı hâlâ sesleri çıkmayan kuşlara kaşlarımı çatarak baktım.

Etraflarına kalkan çektim, dedi Rhys bağın üzerinden.

"İlişkiniz ne kadar sürdü?" diye sordum. O içine kapanık kadınla... Aklımın ucundan bile geçmezdi.

Helion pofurdadı. "Böyle kaba sorular bir Yüce Leydi'ye yakışıyor mu?"

Ama bunu söyleyiş tarzı, yüzündeki o gülümseme...

Onu zorlama işini sessizliğe bırakarak bekledim.

Helion omuz silkti. "Düzensiz aralıklarla on yıllar boyunca. Taki Beron fark edene kadar. Bundan önce leydilerinin etrafa ışık ve gülücük saçtığını söylerler. Ama Beron dizginleri eline aldıktan sonra... Halini sen de gördün."

"Ona ne yaptı?"

"Şu anda yaptıklarını." Helion elini havada salladı. "Kendi dışında hiç kimsenin görmediği yara bereler bırakarak onu hep aşağıladı."

Dişlerimi sıktım. "Madem onun sevgilisiydin, neden bunun önüne geçmedin?"

Pot kırmıştım. Helion'un yüzünde dalgalanan karanlık öfkeye bakılırsa fena halde pot kırmıştım. "Beron bir Yüce Lord; o da onun karısı ve çocuklarının annesi. Beron'la kalmayı seçti. *Seçti.* Ve protokollerle kurallara karşı gelenlerin sonu, *Leydim*, sizin de ileride göreceğiniz üzere, çoğu zaman sizin durumunuzda olduğu kadar iyi *olmuyor.*"

Ne geri adım attım, ne de özür diledim. "Bugün ona doğru dürüst bakmadın bile."

"Daha önemli işlerimiz vardı."

"Beron bu konuyu görüşmek için seni hiç çağırmadı mı?"

"Herkesin gözü önünde böyle bir şey yapsaydı, karısı hâlâ onun *malı* olduğu için kendini gülünç duruma düşürürdü. Bu yüzden, yüzyıllar sonra bile küçük dansımıza devam ediyoruz." Serseri cazibesine ve teklifsizliğine rağmen Helion'un bunu gerçekten bir dans olarak gördüğünden şüpheliydim.

Ama bu ilişki yüzyıllar önce bittiyse ve Leydi bir daha Helion'la hiç görüşmeyip Beron'un kendisine bu kadar kötü davranmasına izin verdiyse...

Şu anda *neyi keşfettin bilmiyorum ama,* dedi Rhys, şaşkınlıktan küçük dilini yutacakmış gibi görünmekten vazgeç.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Siz Yüce Lordlar her şeyi melodrama dönüştürmekten hoşlanıyorsunuz, değil mi?"

Helion'un yüzünde beliren gülümseme gözlerine ulaşmadı.

Ama Rhys hemen konuyu değiştirdi. "Kütüphanelerinde duvarın nasıl onarılacağından bahseden bir belgeye rastladığın oldu mu?"

Helion bunu neden bilmek istediğini, Hybern'in Kazan'la neler yaptığını sordu...ve Rhys ona tüm cevapları bir çırpıda ve tane tane sıraladı.

Sohbet devam ederken bağ üzerinden seslendim. *Helion, Lucien'in babası.*

Rhys bir süre sessiz kaldı. Sonra...

Vay canına yandığım.

Yaşadığı şok aramızda kayan bir yıldız gibiydi.

Helion'un duvarla ve nasıl onarılacağıyla ilgili anlattıklarını yarım kulakla dinleyerek bakışlarımı odanın sağında solunda gezdirdim, ardından cesaretimi toplayıp bir anlığına Yüce Lord'un yüzünü inceledim. *Ona bak. Burnu, gülümsemesi aynı. Sesi. Üstelik Lucien abilerinden daha esmer.* Onların beyazlıklarıyla kıyaslandığında buğday tenli sayılırdı.

Bu babasıyla abilerinin ondan neden bu kadar nefret ettiklerini de açıklıyor. Neden bütün hayatı boyunca ona eziyet ettiklerini.

Bunu duyunca yüreğim ezildi. *Ve Eris'in neden onun ölmesini istemediğini. Sonuçta Eris'in iktidarı için bir tehdit oluşturmuyor – taht için.* Yutkundum. *Helion'un bundan haberi yok, değil mi?*

Yok gibi görünüyor.

Güz Leydisi'nin en sevdiği oğlu Lucien'di ve bunun nedeni sadece iyi bir evlat olması değildi. Ayrıca sahip olmayı hayal ettiği çocuktu...asıl âşık olduğu adamdan.

Beron ilişkiyi haber aldığında karısı Lucien'e hamile olmalı.

Beron büyük ihtimalle şüphelendi ama bunu ispatlamanın bir yolu yoktu – özellikle de Beron'la aynı yatağı paylaşmaya devam ederken. Rhys'in tiksintisi dilimde kötü bir tat bıraktı. *Beron bu ihaneti öğrenince karısını öldürmeyi düşünmüştür. Hatta daha sonra – Lucien kendinden olan oğullarıyla aynı itibara sahip olunca ve son oğlunun gerçek babasının kim olduğundan asla emin olamadıkça.*

Bu konuyu zihnimde evirip çevirdim. Lucien Beron'un değil, Helion'un oğluydu. *Her şeye rağmen Lucien'in gücü ateş. Beron'un unvanının ona geçebileceğini düşünmüş olmalılar.*

Lucien'in annesinin ailesi çok güçlü – zaten Beron bu yüzden onlardan kız aldı. Bu yeteneğini annesinden almış olabilir.

Sen hiç şüphelenmedin mi?

Bir kez bile. Nasıl akıl edemedim diye kendime kızıyorum.

Peki bunun anlamı ne?

Anlamı yok. Hem de hiç. Helion'un tek vârisinin Lucien olabileceği gerçeği dışında.

Ve bu gerçek...savaşta hiçbir fark yaratmazdı. Özellikle de Lucien şu anda lanetlenmiş kraliçeyi ararken. Bir ateş kuşu ve bir ateş lordu. Acaba birbirlerini bulmuşlar mıydı?

Antrede bir kapı açılıp kapandı ve Nesta göründüğünde hemen kendimi toparladım. Helion duvarla ilgili konuşmasına ara verip onu tepeden tırnağa süzdü, tıpkı daha önce yaptığı gibi.

Büyü-Kasabı. Lakabı buydu.

Nesta da *onu* her zamanki kibirli bakışlarıyla süzdü.

Helion bana yaptığı gibi ona da eğilerek selam verdi – ve bunu yaparken yüzünde öyle seksi bir gülümseme vardı ki benim kalp atışlarım bile hızlandı. Güz Leydisi'nin bu gülüş karşısında en ufak bir şansı olmaması şaşırtıcı değildi. "Sanırım daha önce doğru dürüst tanıştırılmadık," diye mırıldandı Nesta'ya. "Ben..."

Nesta elini kaldırıp hızlı hızlı sallayarak, "Umurumda değil," dedikten sonra onu geçip yanıma geldi. "Sana bir şey söylemem gerek," dedi. "Hemen."

Cassian, Helion'un yüzündeki katıksız şaşkınlık ve şok ifadesine gülmemek için parmak boğumunu ısırdı. Bir kadının veya erkeğin onu böyle tümden yok sayması sanırım her gün rastlanacak bir şey değildi. Yüce Lord'a yarı mahcup bir bakış attıktan sonra ablamın beni odadan çıkarmasına izin verdim.

Boydan boya pembe ipeklerle ve altın yaldızlarla bezenmiş, aralara fildişi dokunuşlar yapılmış, müsriflik konusunda bizim

tamamını gölgede bırakan odasına girdiğimizde, "Ne var?" diye sordum.

"Buradan gitmeliyiz," dedi Nesta. "Hemen."

Bütün duyularım alarm haline geçti. "Neden?"

"Bir terslik var. Bunu hissedebiliyorum."

Önce onu, sonra da rustik perdeli yüksek pencerelerin ötesindeki gökyüzünü inceledim. "Bir şey olsaydı Rhys ve diğerleri hissederdi. Muhtemelen burada bir araya gelen güçleri algılıyorsun."

Nesta, "Bir terslik *var*," diye ısrar etti.

"Böyle hissettiğinden hiç şüphem yok ama... Eğer diğerleri bunu algılamıyorsa..."

"Ben diğerleri gibi *değilim*." Gırtlağı kalkıp indi. "Gitmeliyiz."

"Seni Velaris'e geri gönderebilirim ama bizim burada konuşacak şeylerimiz..."

"Kendimi düşündüğüm falan yok, ben sadece..."

Kapı açıldı ve Cassian endişeli bir yüz ifadesiyle içeri girdi. Ablamın pembe ağırlıklı şatafatlı odasında bu kanatların ve Illyria zırhlarının oluşturduğu manzara beynime öyle bir işledi ki Cassian, "Sorun nedir?" dediğinde resim kafamda şekillenmeye başlamıştı.

Ablamı tepeden tırnağa inceledi. Odada ondan başka hiçbir şey ve hiç kimse yokmuş gibi.

"Bir terslik olduğunu ve hemen gitmemiz gerektiğini söylüyor," diye açıkladım.

Ciddiye alınmamayı bekledim ama Cassian başını yana eğdi. "Tam olarak ne hissediyorsun?"

Gerilen Nesta ses tonunu ayarlamak için dudaklarını büzdü. "Bir tür...tedirginlik. Sanki...sanki bir şeyi unutmuşum da ne olduğunu hatırlayamıyormuşum gibi."

Cassian bir süre daha ona baktı. "Rhys'e söylerim."

Ve söyledi.

Dakikalar sonra Rhys, Cassian ve Azriel ortadan kayboldu. Mor'la Helion'u sessiz ve tetikte bıraktılar. Ben Nesta'yla birlikte

bekledim. Beş dakika. On. On beş.

Yarım saat sonra dönüp başlarını iki yana salladılar. Hiçbir şey yoktu.

Ne sarayın içinde, ne de dışında; ne yukarıdaki gökyüzünde, ne de aşağıdaki yeryüzünde. Kilometrelerce çevremizde. Hiçbir şey. Rhys Amren'i bile kontrol etti ve Velaris'te de bir terslik bulamadı. Elain, neyse ki sapasağlamdı.

Yine de hiçbiri Nesta'nın bunu uydurduğunu düşünecek kadar aptal değildi. Hele de damarlarında uhrevi bir güç dolaşıyorken. Gerçi tedirginliği Hybern'de geçirdiği zamandan kalma bir yan etki olabilirdi. Tıpkı benim yüzleşmek zorunda kaldığım, şimdi bile bazı geceler üstüme çullanan o ezici panik gibi.

Böylece yerimizde kaldık. Süitteki yemek odasında akşam yemeğimizi yerken Helion bize katıldı. Tarquin ve Thesan'dan ses soluk çıkmadı – ve elbette Tamlin'den.

Kallias ve Viviane yemeğin yarısında çıkagelince Mor arkadaşına yer açmak için Cassian'ı sandalyesinden kışkışladı. İki arkadaş çene çalıp dedikodu yaparken bile Mor göz ucuyla Helion'a bakıp durdu.

Ve Gün Yüce Lordu da Mor'a.

Azriel hemen hemen hiç konuşmazken omuzlarına tüneyen gölgeler hâlâ yerli yerinde duruyordu.

Gecenin geç vakitlerine kadar saatlerce yiyip içtik. Rhys ile Kallias'ın arası hâlâ gergin olsa da birbirlerine sataşmadılar... Yemeğin sonunda en azından konuşuyorlardı.

Hâlâ endişeli ve diken üstünde olan Nesta masadan ilk kalkan kişi oldu. Herkes kendini bulut kadar yumuşak yataklardaki ipek çarşaflara bırakmadan önce, bizimkiler etrafı son bir kez kolaçan ettiler.

Mor ve Helion'u oturma odasındaki kanepede diz dize bırakarak Rhys'le birlikte odamıza çekildiğimizde Viviane ve Kallias çoktan kendi süitlerine dönmüştü. Azriel'in hangi deliğe girdiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu – ve dolayısıyla, Cassian'ın.

Ve fildişi-altın renkli banyodan çıktığımda Helion'un boğuk sırıltısıyla Mor'un kısık kahkahasının holden yaklaşıp kapımızı geçtiğini duydum. Ardından *Mor'un* kapısının gıcırdayarak açıldığını ve kapandığını...

Yatak odası penceresinden dışarıdaki yıldızları seyreden Rhysand'ın kanatları sıkı sıkı kapalıydı. Yıldızlar burada bir şekilde daha ıssız ve daha küçüktü.

"Neden?"

Neyi kastettiğimi anladı.

"Mor ürkmüş durumda. Az'ın bugün yaptığı şey ödünü bokuna karıştırdı."

"Şiddet?"

"Azriel'i bu şiddete yönelten hisler, Eris'le yaptığı pazarlıktan kalan suçluluk duygusu ve...ikisinin de yüzleşmeyeceği bazı şeyler."

"Sence de üzerinden yeterince zaman geçmedi mi? Üstelik Helion'u yatağına alması yapılabileceği *en kötü* şey değil mi?"

Ama Helion'un da en az Mor kadar kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı. Sevip de sahip olamadıkları kişileri uzun uzun düşünmemek için böyle yapıyorlardı.

Rhys'in kanatları usulca kımıldadı. "Hem Mor'un hem de Azriel'in yüzyıllar boyunca sevgilileri oldu. Buradaki tek fark birbirlerine çok yakın olmaları."

"Bu durumdan gayet memnun gibisin."

Rhys başını geri çevirip bana baktığında fildişi nevresimli devasa yatağın baş ucunda dikiliyordum. Ahşap yatak başı üst üste binmiş nilüferler şeklinde oyulmuştu. "Bu onların hayatı – onların ilişkisi. Hislerini itiraf etmeleri için bol bol fırsatları oldu. Ama yapmadılar. Özellikle de Mor. Kendine göre nedenleri olduğundan eminim. Ben müdahale edersem işler iyice karışır."

"Ama...ama Azriel ona âşık. Nasıl hiçbir şey yapmadan bir kenarda oturabiliyor?"

"Mor'un onsuz daha mutlu olacağını düşünüyor." Gözleri kendi

anılarıyla parladı: O da benden uzak durmayı seçmişti. "Ona layık olmadığını düşünüyor."

"Bu Illyrialılara has bir özellik herhalde."

Rhys pofurdayarak yıldızlara geri döndü. Yanına gidip kolumu beline doladım. O da kolunu açıp omzuma atınca başımı omzuyla göğsünün birleştiği yumuşak bölgeye yasladım. Aynı anda kanadı beni kuşatarak gölgeli sıcaklıyla örttü. "Gün gelecek Azriel onun için savaşmaya ya da peşini bırakmaya karar verecek. Ama bunu başka bir erkek Mor'a hakaret etti veya yatağına attı diye yapmayacak."

"Peki Cassian ne olacak? O da işin içinde ve bu saçmalığa meydan veriyor."

Muzip bir gülümseme. "Cassian da bir karar vermek zorunda kalacak. Bana kalırsa, çok yakında."

"O ve Nesta?.."

"Bilmiyorum. Bağ kurulmadan bir şey söylemek güç." Rhys gözlerini yıldızlardan ayırmadan bir kez yutkundu. Ben sadece bekledim. "Tamlin hâlâ sana âşık, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Çok tatsız bir karşılaşma oldu."

"Toplantının tümü tatsızdı," dedim. Beron ve Tamlin'in Amarantha'yla ilgili sözleri, Rhys'in açıklamaya mecbur kaldığı sırlar... "Sen iyi misin?" Amarantha'nın yaptıklarından bahsederken avuçlarında biriken terleri şu anda elimi tutarken bile hissedebiliyordum.

Başparmağını omzumda gezdirdi. "Kolay...değildi." Sonra hemen, "Midemdekileri çıkarıp her yeri batıracağımı sandım," diye düzeltti.

Ona daha sıkı sarıldım. "O şeyleri paylaştığın için üzgünüm. Bütün...bütün hepsi için üzgünüm Rhys." Derin bir nefes alıp kokusunu ciğerlerime doldurdum. "Muhtemelen hiçbir anlamı yok ama...seninle gurur duyuyorum. Bunları dile getirebilecek kadar cesur olduğun için."

"Anlamı var," dedi usulca. "Benim hakkında, bugün yaptıklarım hakkında böyle düşünmen." Şakağımı öpünce bağ üzerinde bir sıcaklık pır pır etti. "Bunun anlamı..." Kanatları beni daha sıkı kuşattı. "Tarif edecek kelime bulamıyorum." Ama o aşk, o neşe ve ışık bağın üzerinde böyle parıldarken...anladım.

Başını eğip gözlerime baktı. "Peki sen...iyi misin?"

Başımı göğsüne iyice gömdüm. "Sadece...yorgun hissediyorum. Üzgün. İşler bu hale geldiği için üzgün – ama...ama benim ve ablalarımın başına gelenler için hâlâ öfkeli." Derin bir nefes verdim. "Bahar Sarayı'na geri döndüğümde..." Yutkundum. "Onların...kanatlarını aradım."

Rhys kaskatı kesildi. Elini tutup sıktığımda sadece, "Buldun mu?" diye sordu. Sesi ıslıklı bir esintiden farksızdı.

Başımı iki yana salladım ama yüzündeki keder daha fazla büyümeden önce, "Onları yaktığını öğrendim – uzun zaman önce."

Rhys dikkatini tekrar yıldızlara vererek uzadıkça uzayan bir süre boyunca sustuktan sonra, "Teşekkür ederim," dedi. "Bunu düşündüğün, onları aramayı göze aldığın için." Annesiyle kız kardeşinden alınan o korkunç ganimetler; onlardan geriye kalan yegâne şeyler. "Aslında...onları yakmış olmasına sevindim," diye itiraf etti. "Hâlâ birçok nedenden dolayı onu seve seve öldürebilirim ama yine de..." Bağrını sıvazladı. "En azından onlara huzur içinde yatma fırsatı sunmasına sevindim."

Başımla onayladım. "Biliyorum." Başparmağımı elinin üstünde gezdirdim. Ve belki de bu saf, keskin sessizlikten dolayı, "Biraz tuhaf geliyor," diye itiraf ettim. "Onunla aynı çatı altındayken seninle aynı odayı, aynı yatağı paylaşmak."

"Tahmin edebiliyorum."

Tamlin bu sarayın bir yerinde kendi yatağında uzanırken benim Rhysand'la aynı yatağa girmek üzere olduğumu gayet iyi biliyordu. Geçmiş yumak yumak olup hırıldarken, "Burada seks yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadım. Ona bu kadar yakınken. Rhys sessiz kaldı. "Özür dilerim, eğer..."

"Özür dilemene gerek yok. Hem de hiç."

Başımı kaldırınca gözleriyle karşılaştım – ne kızgın, ne de içerlemiş ama kederli bakışlar. Anlayan bakışlar. "Yine de seninle bu yatağı paylaşmak istiyorum," diye fısıldadım. "Bana sarılmanı istiyorum."

Gözlerindeki yıldızlar pır pır ederek yandı. "Daima," diye söz vererek alnımı öptüğünde, kanatları beni artık tamamen sarmalamıştı. "Daima."

48.

BÖLÜM

Helion biz uyanmadan önce Mor'un odasından sıvışmış olsa da bütün gece onları duymuştum. Öyle ki Rhys odamızın etrafına kalkan çekmek zorunda kalmıştı. Sabah olduğunda Azriel ve Cassian hâlâ dönmemişti.

Ne var ki Mor kahvaltısını didiklerken muhteşem bir Yüce Lord'la sabaha kadar yatıp yuvarlanmış bir kadına benzemiyordu. Gözlerinde bir boşluk, normalde altın sarısı olan cildinde bir solgunluk vardı.

Cassian sonunda kasıla kasıla yürüyerek içeri girdi ve Mor'u zevzekçe selamladı. "Berbat görünüyorsun. Helion sabaha kadar uyutmadı mı yoksa?"

Mor ona kaşığını fırlattı. Sonra da yulaf lapasını.

Cassian birincisini tuttu, ikincisini de uyanan köz gibi parlayan sifonuyla kalkan çekerek engelledi. Yulaf lapası kalkanda kayarak yere indi.

Mor çayını tazelerken, "Helion senin de katılmanı istedi," diye karşılık verdi. "Hem de ısrarla."

Cassian, "Belki gelecek sefere," dedikten sonra kendini yanındaki sandalyeye bıraktı. "Ablan nasıl?"

"İyi gibi ama hâlâ endişeli." Azriel'le onun geceyi nerede geçirdiklerini sormadım. Sırf Mor'un cevabı duymak istediğinden emin olmadığım için.

Cassian meyve ve kuru pasta tabaklarından kendine servis yaparken sofrada et olmamasına bozuldu. "Tartışma ve entrika dolu bir güne daha hazır mısınız?"

Mor ve ben mırın kırın ettik. Rhys banyodan saçları hâlâ ıslak halde, sırıtarak geldi. "Takım ruhu diye buna derim."

Önümüzdeki sıkıcı güne rağmen eşime gülümsedim.

Bütün gece bana sarılmış, kanadını üstüme sererek beni göğsüne bastırmıştı. Seksten daha farklı bir yakınlıktı. Daha derin. Ruhlarımız sarmaş dolaş olmuştu.

Uyandığımda kanadı hâlâ üzerimdeydi ve nefesi kulağımı gıdıklıyordu. Uykulu yüzünü incelerken boğazım düğümlenmiş, göğsüm ağrıyacak kadar sıkışmıştı. Onu deliler gibi sevdiğimi zaten biliyordum ama onu böyle seyrederken...bu sevginin bedenimin her hücresinden fışkırdığını, beni ezip tüketebileceğini hissetmiştim. Ve bir daha ona hakaret eden olursa...

Kahvaltıyı bitirip giyinirken ve ittifakın belkemiğini şekillendirmek için sarayın üstündeki meclise geri dönerken, bu düşünce hâlâ aklımın bir köşesinde sinsi sinsi dolaşıyordu.

Dünkü tacım yine başımdaydı ama Yıldızbatışı elbisemin yerine içini göstermeyen abanoz ipek kumaştan, simli obsidiyen tül detaylı, ışıl ışıl siyah elbisemi giymiştim. Etekleri arkamdan dökülüyor, dar kol ağızları avuçlarımın merkezini fırçalayan noktalara doğru sivrilerek oniks bir halkayla ortaparmaklarıma bağlanıyordu. Dün yeryüzüne inmiş bir yıldızsam, bugün Rhys'in gizemli terzisi sayesinde Gecenin Kraliçesi olmuştum.

Arkadaşlarım da benzer şekilde giyinmişti.

Dün kendimiz olmuştuk – açık fikirli, dost canlısı ve sempatik. Bugün düşmanlarımıza gösterdiğimiz yüzümüzü bütün saraylar görecekti. Tahrik edildiğimizde neler yapabileceğimizi.

Sarayın birçok yaldızlı kulesinden birinin tepesine tüneyen se-

simli meclise vardığımızda, o sivri ve kasıntılı hoşnutsuzluğuna geri dönen Helion sandalyesinde kaykılarak oturuyordu. Mor'a bakadan bir bakış atarken dudakları şehvetli bir keyifle kıvrıldı. Onun ışıltılı esmer tenini dengeleyen altın işlemeli kobalt cübbesi ve ayaklarındaki altın rengi sandaletleriyle göz kamaştırıyordu. Azriel, omuzlarından sarkan ve ayaklarına sürünen gölgeleri peşinden sürükleyerek meclise girerken onu görmezden geldi. Oysa antrede buluştuğumuzda Mor'un karşısında hiç renk vermemişti.

Mor onun bütün geceyi ve sabahı nerede geçirdiğini sormamıştı; Azriel de söylemeye gönüllü değildi. Ama en azından Mor orada değilmiş gibi davranmamıştı. Hayır, bunun yerine derhal her zamanki dikkatli sessizliğine geri çekilmişti ve Mor onun böyle yapmasına memnuniyetle izin vermiş, Azriel muhtemelen dakikalar önce keşif yaptığı yürüme yolundan bizi toplantıya götürmek üzere kapıya döndüğünde biraz rahatlayarak kendini salmıştı.

Morsalkımlı geçidin bitiminde bizi karşılama zahmetine giren tek kişi Thesan'dı ama o da giysilerimize, yüzlerimize şöyle bir baktıktan sonra Kazan'a bir dua mırıldandı. Toplantıya aynı yüzbaşı kıyafetiyle katılan sevgilisi kanatlarını hafifçe açarak bizi tepeden tırnağa süzdü ama diğer Peregrinlerle birlikte oturmaya devam etti.

En son Tamlin geldi ve otururken hepimizi tek tek inceledi. Ona selam verme gereği hissetmedim.

Ve Helion, Thesan'ın başlama işaretini beklemeden, bir ayağını öteki dizinin üzerine atarak söze girdi. "Derlediğin tabloların ve krokilerin hepsini inceledim, Tamlin."

Tamlin sadece, "Ve?" diye sordu. Demek ki bugün *fevkalade* iyi geçecekti.

Dün geceki güleç, rahat halinden hiç eser kalmayan Helion, basitçe, "Ve ordunu hızlıca toparlayabilirsen, Orta Bölge'nin üzerindeki saraylar daha büyük kalabalıklar getirene kadar Tarquin'le birlikte ön cepheyi tutabilirsin."

"Bu o kadar kolay değil," dedi Tamlin dişlerinin arasından. "Askerlerimin sadece üçte biri elimde kaldı." Benden tarafa doğru

ateş saçan bir bakış. "Feyre onların bana duyduğu güveni yerle bir ettikten sonra."

Bunu yapmıştım. Bir anlık öfke ve intikam arzusuyla... Uzun soluklu düşünmemiştim. O orduya ihtiyaç *duyabileceğimizi* hesaba bile katmamıştım. Ama...

Nesta hırıltılı, tiz bir ses çıkararak ayağa fırladı ve bir elini döşüne koyup geriye doğru sendeledi. Ona doğru hamle yaparken neredeyse elbisemin eteğine takılıp düşecektim.

Geriye doğru bir adım daha atarsa takılıp yansıma havuzuna düşmesi işten değildi ama Mor ileriye atılıp onu yakaladı ve ayaklarının üzerine doğrulturken, "Sorun ne?" diye sordu. Ablamın yüz acıyla buruşmuştu. Şaşkınlık ve acıyla.

Yüzü ölü gibi beyazladığı halde alnında boncuk boncuk terler birikti. "Bir şey..." Sözünü yarıda bırakıp kısık bir inleme çıkardı. Olduğu yere yığılırken Mor onu tuttu ve yüzünü inceledi. Cassian hemen yanlarında biterek elini Nesta'nın sırtına dayadı ve nereden geldiği belli olmayan tehdide karşı etrafına bakarak meydan okudu.

Yanına gidip "Nesta," diye seslendim.

Nesta kendine geldi ve Cassian'ın etrafından dolanıp midesindeki her şeyi yansıma havuzuna çıkardı.

"Zehir?" Kallias kolunu açarak eşini arkasına ittirdiyse de Viviane onun kolunun etrafından dolaştı. Tamlin çenesini kasarak oturduğu yerden hepimizi izlemekle yetindi.

Ama Helion ve Thesan, ciddi, odaklanmış yüzlerle yaklaştı. Helion'un gücü göz kamaştıran ateş böcekleri misali bedeninden havalanıp ablama yöneldi ve onun üstüne nazikçe kondu.

Altın ve pembe renklerde parlayan Thesan da elini Nesta'nın koluna koydu. İyileştirme gücü.

Bir ağızdan, "Bir şeyi yok," dediler.

Kesik kesik soluyan Nesta başını Mor'un omzuna dayadı. "Bir terslik var," demeyi başardı. "Bende değil. Ben değil."

O değilse... Kazan.

Rhys hem Azriel'e hem de ablamın aldığı her nefesi dikkatle iz-

Cassian'a sessizce bir şeyler söyledi. İki Illyrialı Rhys'i başla- onayladıktan sonra dışarı uçmak için açık pencerelere yöneldi.

Nesta tekrar kusacakmış gibi gerilerek inledi. Ama sonra onu hissettik.

Bütün yeryüzünü ürperten bir dalga. Havayı ve kayaları ve or- anları ve ekinleri.

Sanki yüce bir tanrı yeryüzüne doğru bir nefes üflemiş gibi.

Ardından darbe geldi.

Rhys öyle büyük bir hızla üzerime kapaklandı ki bütün dağın allandığını ve sarayın *yan yattığını* tam olarak algılayamadım. Kendimizi yerde bulduğumuz anda üzerimize molozlar yağmaya başladı ve Rhys'in yabalamaya hazırlandığını hissettim...

Derken, durdu.

Aşağıdaki vadiden çığlıklar yükseldi. Ama sarayda sessizlik hüküm sürüyordu. Mecliste.

Nesta yeniden kustu ve Mor bu kez onun yere sarkmasına izin verdi. Helion, "Bu da ne *zıkkım*..." diye başladı.

Ama Rhys üzerimden çekildiğinde beti benzi atmıştı. Güneye doğru, en güneye doğru bakarken dudaklarındaki kan çekildi.

Gücünün bir mızrak gibi fırladığını, kayan bir yıldız gibi adanın öteki ucuna gittiğini hissettim.

Ve Rhys bakışlarını tekrar bize çevirdiğinde gözleri doğrudan beni buldu. İçlerindeki korku -ıstırap ve korku- dudaklarımı kuruttu. Kanımı dondurdu.

Rhys yutkundu. Bir kez. İki kez. Ardından boğuk bir sesle, "Hybern Kralı az önce duvara saldırmak için Kazan'ı kullandı," diye açıkladı.

Mırıltılar; şaşkınlıkla tutulan birkaç nefes.

Rhys üçüncü kez yutkundu ve dünyayı ayaklarımın altından kaydıran o sözleri söyledi: "Duvar paramparça oldu. Artık yok. Ne Prythian'da, ne de kıtada." Sonra, kendini buna ikna etmeye çalışırcasına tekrarladı. "Çok geç kaldık – çok ağırdan aldık. Hybern az önce duvarı yıktı."

49.

BÖLÜM

Kasaba evindeki yemek masasının etrafında toplandığımızda, Rhys ablamın Kazan'la kurduğu bağ sayesinde Hybern Kralı'nın onu kullanacağını hissettiği sonucuna vardı.

Ben nasıl Yüce Lordlarla aramdaki bağları kullanarak onların güç izlerini takip ettiysem, nasıl Nefesler Kitabı'yla Kazan'ın yerini bulduysam, Nesta'nın kendi gücü ve ölümsüz yaşamı da Kazan'a o kadar yakından bağlıydı ki uyandırıldığında o korkunç varlığıyla Nesta'nın bilincine sürtünüyordu.

Kral bu yüzden Nesta'nın peşindeydi. Sadece çaldığı güç yüzünden değil, aynı zamanda bir uyarı zili olduğu için.

Şafak Sarayı'ndan apar topar ayrılmadan önce, Thesan iki gün içinde bütün Yüce Lordlara ve ordularına büyük partiler halinde periboğan panzehiri sevkiyatı yapacağına ve Peregrinlerin göklerdeki Illyrialılara katılmak için yüzbaşının komutasında hazırlıklara başlayacağına söz vermişti.

Kallias ve Helion da kendi kara kuvvetlerini en kısa sürede harekete geçireceklerine söz vermişlerdi. Sadece güney sınırı tüm duvar boyunca uzanan ve ordusu darmadağın olan Tamlin'in sesi çıkmamıştı. Gitmeden önce Helion ona seslenerek, "Halkını ora-

dan çıkar," demişti. "Toplayabildiğin herkesi getir." Yani, benden geriye ne kaldıysa.

Tarquin de bütün Bahar Sarayı vatandaşlarına güvenli sığınma sözü vererek aynı hassasiyeti göstermişti. Tamlin ikisine de cevap vermemişti. Ordusunu toplayıp getireceğine söz vermeden ve benden tarafa hiç bakmadan yabalamıştı. Az da olsa rahatlamıştım, çünkü yardım edeceğine dair yemin etmesini rica etmekle yüzüne tükürmek arasında gidip geliyordum.

Vedalaşma faslı kısa sürmüştü. Viviane Mor'a sıkı sıkı sarılmıştı – sonra da şaşılacak şekilde, bana. Kallias gergin, kararsız bir hareketle Rhys'in elini sıkmakla yetinmiş, ardından eşiyle birlikte yabalamıştı. Onların peşinden de bize bakarak göz kırpan Helion. Bir yanına Varian'ı, diğer yanına Cresseida'yı alan Tarquin sona kalmıştı. Donanmalarını kendi şehirlerini korumak için geride bırakmaya, ordularının büyük bölümünü karadan göndermeye karar vermişlerdi.

Tarquin'in gücü onları yabalamaya hazırlanırken ezici mavi gözleri parlamıştı. O sırada Varian -bana ve Rhys'e- "Ona teşekkür ettiğimi söyleyin," demişti. Elini göğsüne, deniz mavisi ceketinde sabah güneşiyle parlayan altın ve gümüş sırmaların üzerine koymuştu. "Ona deyin ki..." Ama Adriata Prensi burada susmuş ve başını iki yana sallamıştı. "Onu bir daha gördüğümde kendim söylerim." Bir söz verir gibi: Savaş olsun olmasın, Amren'i tekrar *görecekti*. Sonra yabalamışlardı.

Thesan'a minnetlerimizi sunup veda ederken Beron'dan ses seda çıkmamıştı. Fikrini değiştirmiş olabileceğine dair en ufak bir iz yoktu. Ya da Eris'in onu ikna etmiş olabileceğine dair.

Ama benim derdim bu değildi. Ya da Nesta'nın.

Duvar yıkıldıysa... Çok geç. Çok geç kalmıştık. Tüm o araştırmalar... Amren Nesta'nın *neredeyse* hazır olduğunu söylediği an, doğruca duvara gidelim diye, Kitap'taki tılsım olsun olmasın ne yapabileceğimize bir bakalım diye ısrar etmeliydim.

Belki de hepsi benim suçumdu. Ablama kol kanat germek iste-

diğim, güçlenmesini beklediğim, geride kalmasına izin verdiğim için. Ama üstüne fazla gitseydim bu kez de...

Şimdi bile, Velaris'teki kasaba evinin yemek masasında otururken bile, hayatları kurtarma pahasına ablamın zihnini kalıcı olarak parçalama riskine değip değmeyeceğine karar veremiyordum. Rhys ve diğerleri böyle kararları nasıl almışlardı bilmiyordum – hem de yıllarca. Özellikle de Amarantha'nın döneminde.

"Aylar önce tahliye etmeliydik," dedi Nesta. Tabağındaki sebzeli tavuk kızartmasına dokunmamıştı. Herkesin sessizce tabaklarındaki yemekleri dürtüklediği son birkaç dakikadır konuşan ilk kişiydi.

Elain'e haberi Amren vermişti. Masada bizimle otururken sırtı son zamanlarda gördüğümden daha dik, bakışları daha netti. Yeni içgörüsünün bahşettiği meçhul gezginlik yeteneğiyle bunu da görmüş müydü? Sormaya cesaret edemedim.

Rhys, "Bu gece evinize gidebiliriz," dedi Nesta'ya. "Orada kalan herkesi tahliye edip buraya getirebiliriz."

"Gelmezler."

"Kalırlarsa büyük ihtimalle ölürler."

Nesta çatalıyla bıçağını tabağının yanında bıraktı. "Onları güneyde bir yere kaçıramaz mısın? Buradan çok uzağa?"

"O kadar insanı? Önce güvenli bir yer bulmadan olmaz ki buna vaktimiz yok." Rhys biraz düşündü. "Bir gemi bulabilirsek denize açılabilirler..."

"Ailelerinin ve arkadaşlarının da gelmesini isteyeceklerdir."

Bir sessizlik oldu. Bu mümkün değildi. Derken, Elain usulca söz aldı: "Onları Graysenlerin topraklarına taşıyabiliriz."

Sesi öyle normaldi ki herkes dönüp ona baktı.

Yutkunarak açıklarken narin boğazı solgundu. "Babasının kalın taşlardan örülmüş yüksek surları var. Ve birçok insanı ve erzakı barındıracak yeri." Hepimiz onun takmaya devam ettiği yüzüğe *bakmamaya* özen gösterdik. "Babası çok uzun zamandır böyle bir duruma karşı hazırlık yapıyor," diye devam etti. "İstihkâmları, depoları..." Sığ bir nefes aldı. "Ve bir üvez ağacı koruluğu var. Ve bu

ağaçtan yapılarak zulalanmış silahlar."

Cassian hırladı. Güçlerine ve yeteneklerine rağmen üvez odunu her nasılsa peri savunmasını yerle bir ediyordu. Bunu bizzat yaşamıştım: Tamlin'in gözcülerinden birini boynundan vurduğum bir okla öldürmüştüm.

Cassian, "Büyü gücü olan periler saldırırsa kalın surlar işe yaramaz," dediğinde Elain onun sert ses tonundan irkildi.

"Kaçış tünelleri var," diye fısıldadı. "Hem, hiç yoktan iyidir."

Illyrialılar birbirlerine baktı. Cassian, "Bir muhafız birliği ayarlarsak..." diye başladı.

Elain, "Olmaz," diye sözünü keserken sesi aylardır ilk kez bu kadar yüksek çıktı. "Onlar... Graysen ve babası..."

Cassian'ın çenesi kasıldı. "Öyleyse biz de gizlenip..."

"Tazıları var. Sizi avlamak için büyütülüp eğitilen tazılar. Yerinizi tespit ederler."

Arkadaşlarım bu tazıların tam olarak nasıl eğitildiğini düşünürken kısa bir sessizlik oldu.

Cassian bu kez biraz daha kibar bir ses tonuyla, "Onların kalelerini savunmasız bırakmamızı kastediyor olamazsın," diye zorladı. "Üvezleri olsa bile yetmez. En azından koruma büyüleri çekmemiz şart."

Elain bunu aklında evirip çevirdi. "Onunla konuşabilirim."

"Hayır," dedim – Nesta'yla aynı anda.

Ama Elain ikimizi de susturdu. "Eğer...eğer siz ve..." -Rhys'e ve arkadaşlarıma baktı- "...onlar, benimle gelirseniz, peri kokularınız köpekleri huzursuz eder."

Nesta, "Sen de perisin," diye hatırlattı.

Elain, "Beni tılsımla," dedi Rhys'e. "İnsan gibi görünmemi sağla. Sığınacak bir yer arayanlara kapılarını açmaları için onları ikna etmeme yetecek kadar. Belki arazinin etrafına o koruma büyülerini çekmenize bile izin verirler."

Ve kokularımız o tazıların aklını karıştırırsa... "Bunun sonu çok kötü olabilir, Elain."

Parmağını tektaş demir nişan yüzüğünde gezdirdi. "Sonu zaten kötü oldu. Artık her şey bunun sonuçlarıyla nasıl yüzleşeceğimize bağlı."

Mor, "Ağzına sağlık," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. Ardından Cassian'a döndü. "Illyria lejyonlarını bugün yola çıkarman gerekiyor."

Cassian başıyla onayladıktan sonra Rhys'e döndü. "Duvar yıkıldığına göre Illyrialılara bazı açıklamalar yapman gerekiyor. Benimle kampa gelmeli ve yola çıkmadan önce şu güzel konuşmalarından birini yapmalısın."

Rhys'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O halde hep birlikte gidelim. Oradan da insan diyarına geçeriz." Bizi, kasaba evini inceledi. "Hazırlanmak için bir saatiniz var. Burada buluşup öyle gideriz."

Mor ve Azriel anında yabaladılar. Cassian hızlı adımlarla Rhys'in yanına gidip Kâbuslar Sarayı ve onların hazırlıklarıyla ilgili bir şeyler sordu.

Nesta'yla ben Elain'e koşup bir ağızdan konuştuk. "Emin misin?" diye sordum Nesta'yla aynı anda. "Ben gidebilirim – bırak onunla ben konuşayım."

Elain ayağa kalktı. "Seni tanımıyor," dedi bana. Sonra Nesta'ya dönüp dürüst, şaşkın bir bakış fırlattı. "Senden de nefret ediyor."

İçimdeki rezil bir ses, hiç olmazsa nişanın bozulması hayırlı olmuş, diye fısıldadı. Ya da dedi hemen ardından, Lucien hazır Prythian'ı terk etmişken acaba Elain bu ziyareti araya sokarak son bir şans... İç sesimin lafını bitirmesine izin vermedim.

Kasaba evinden yok olan arkadaşlarımın geride bıraktığı boşluğa bakarak, "Bir şeyi anlamanı istiyorum, Elain," dedim. "Eğer işler yolunda gitmezse...eğer sana veya herhangi birimize zarar vermeye kalkarsa..."

"Biliyorum. Kendini savunursun."

"*Seni* savunurum."

Gözleri boş bakışlarla buğulandı. Ama çenesini kaldırdı. "Ne

olursa olsun, onu öldürmeyin. Lütfen."

"Elimizden geleni..."

"Söz ver." Bu ses tonuyla konuştuğunu hiç duymamıştım. Hiç.

"Söz veremem." Geri adım atmayacaktım, özellikle de bu konu-

du. "Ama böyle bir şeyin olmaması için gücüm dahilindeki her şeyi yapacağım."

Elain de bunu fark etmiş gibiydi. Üstündeki basit mavi elbiseye baktı. "Giyinmem gerek."

Nesta, "Sana yardım edeyim," dedi.

Ama Elain başını iki yana salladı. "Nuala ve Cerridwen yardım eder."

Ve omuzlarını eskisine göre biraz daha dik tutarak gitti.

Nesta'nın boğazı düğümlendi. "Biz durduramadan önce duvarın yıkılması senin suçun değil," diye mırıldandım.

Delici bakışlarını gözlerime dikti. "Burada kalıp pratik yapsaydım..."

"O zaman da bizim toplantıdan dönmemizi bekliyor olacaktın."

Nesta siyah elbisesini eliyle düzeltti. "Peki şimdi ne yapacağım?"

Bir amaca ihtiyacı olduğunu fark ettim. Duvardaki delikleri onarmanın bir yolunu bulma görevi ablama insan yaşantımızın hiç bahşetmediği bir şey vermişti: Bir dayanak noktası.

"Bizimle Graysen'in kalesine gel, sonra da orduyla birlikte hareket et. Kazan'la aranda sahiden bir bağ varsa yanımızda olman işimize gelir. Gücünü yeniden toplayıp toplamadığını söylemene ihtiyacımız olabilir."

Tam bir görev sayılmazdı ama Nesta yine de başıyla onayladı.

Cassian o sırada Rhys'in omzunu tıpışladı ve bize doğru geldi. Önümüzde durup kaşlarını çattı. "Elbiseler uçmaya uygun değildir, hanımlar."

Nesta cevap vermedi.

Cassian tek kaşını kaldırdı. "Bugün havlayıp ısırmak yok mu?"

Ama yüzü hâlâ bitkin ve solgun olan Nesta kızıp köpürmedi.

Sadece, "Daha önce hiç pantolon giymedim," demekle yetindi.

Cassian'ın yüzünde parlayan şeyin kaygı olduğuna yemin edebilirdim. Ama bu ifadeyi bir kenara itip "Giyseydin," dedi yayvan yayvan, "bir isyana neden olacağından eminim."

Tepki yok. Ulu Kazan...

Nesta yanından geçmeye çalışırken Cassian önünü kesti. Nasırlı bronz ellerinden birini ablamın alnına koydu. Nesta başını silkeleyip bu dokunuştan kaçtı ama Cassian bu kez de bileğinden tutup onu gözlerine bakmaya zorladı. "O pislik insanlardan biri sana zarar vermeye kalkarsa," diye fısıldadı, "öldür gitsin."

Cassian bizimle gelmiyordu, çünkü Illyria lejyonlarını tam kadro toparlamakla meşgul olacaktı. Ama Azriel bize katılıyordu.

Cassian bıçaklarından birini Nesta'nın eline tutuşturdu. Bakışlarını keskin metale indiren ablama, ölümcül bir sakinlikle, "Üvez artık seni öldürebilir," diye açıkladı. "Tek bir çizik seni savunmasız bırakacak kadar sersemletebilir. Bütün odalardaki, çitlerdeki ve avlulardaki çıkışları ezberle. İçeri girer girmez bu çıkışları ve etrafında kaç kişi olduğunu kafanın bir köşesine yaz. Rhys'in ve diğerlerinin nerede olduğunu. Onlardan daha güçlü ve daha hızlı olduğunu unutma." Ablamın parmaklarını bıçağın sapı üzerine katlayarak, "Zayıf noktaları hedef al," diye ekledi. "Ve biri seni alıkoymaya kalkarsa..." Cassian onun dirseğini bir silah gibi tutup bir erkeğin zayıf noktalarını gösterirken Nesta hiçbir şey demedi. Sadece kasık değil, ayağın ve uyluğun iç tarafı. Bitirip geri çekildiğinde ela gözleri ne olduğunu kestiremediğim bir duyguyla çalkalanıyordu.

Nesta elindeki keskin bıçağı inceledi. Ardından başını kaldırıp Cassian'a baktı.

Cassian ukala ukala sırıtarak, "Sana idmanlara gelmeni söylemiştim," dedikten sonra büyük adımlarla odadan çıktı.

Nesta'ya baktım – elindeki bıçağa; sessiz, hareketsiz yüzüne.

"Sakın sen de başlama," diye uyardıktan sonra merdivenlere yöneldi.

* * *

Amren'i evinde Nefesler Kitabı'na küfürler yağdırırken bulduum.

"Bir saat içinde yola çıkıyoruz," dedim. "Evde ihtiyacın olan her şey var mı?"

"Evet." Amren başını kaldırdığında çekik gümüş gözleri öfkeyle girdaplanıyordu. Kızdığı şeyin ben olmadığımı fark edince hissettiğim rahatlama öyle az buz değildi. Hybern'in duvar konusunda bizden erken davranmasına kızıyordu. *Ondan* erken davranmasına.

Şu anda bununla uğraşacak halim yoktu.

Yüce Lordlar'la yaptığımız toplantıda söylenenler, Beron'un asker veya yardım sözü vermeden çekip gitmesi, Rhys'le Cassian'ın diğer saraylardaki asker sayısının Hybern güçleriyle kıyaslandığında ne kadar az olduğunu söylemeleri gözlerimin önünden gitmiyordu.

Ayrıca Kral'ın Rhys'le kafa bulması günlerdir beynimde dönüp duruyordu.

Kral ondan kendisine engel olması için her şeyini vermesini bekliyordu, *her şeyini*. Bize savaşmak için bir fırsat vereceğini iddia etmişti. Ve ben eşimi tanıyordum. Belki kendimden bile daha iyi tanıyordum. Kazanmak, hayatta kalmak için en ufak bir şans varsa, Rhys'in varını yoğunu ortaya koyacağını, kendini paralayacığını biliyordum.

Diğer Yüce Lordlar... Sadece onlara bel bağlama riskini göze alamazdım. Helion ne kadar kudretli olsa da kendi sevgilisini kurtarmak için bile adım atmamıştı. Tarquin, belki. Ama diğerleri... Onları tanımıyordum. İkircikli bağlılıkları üzerine kumar oynamayacaktım. Rhys'in başı üzerine kumar oynamayacaktım.

Amren, yüzüne dalıp gittiğimi görünce, "Ne istiyorsun?" diye çemkirdi.

"Kütüphanenin dibinde bir yaratık olduğunu biliyor musun?"

Amren Nefesler Kitabı'nı kapattı. "Adı Bryaxis."

"O ne?"

"Bilmek istemezsin, kızım."

Dağınık çatı katıyla büyük bir tezat oluşturan süslü siyah elbisemin kolunu geri sıyırdım. "Onunla bir pazarlık yaptım." Kolumdaki dövme halkasını gösterdim. "Bu yüzden, sanırım bilmek isterim."

Amren ayağa kalkıp gri pantolonundaki tozları silkeledi. "Duydum. Aptal kız."

"Başka bir seçeneğim yoktu. Ve artık birbirimize bağlandık."

"Sadede gelecek misin?"

"Ona yeni bir pazarlık önermek istiyorum. Onu orada tutan tılsımları incelemene ihtiyacım var – ve bazı şeyleri açıklamana." Ne şirin görünmeye gerek duydum, ne çaresiz. Ne de müteşekkir. Ve yüzümdeki soğuk, sert maskeyi silme gereği bile duymadan, "Benimle geliyorsun," diye ekledim. "Hemen şimdi."

50.

BÖLÜM

Bizi kütüphanenin kalbindeki kara çukura götürmek için bekleyen hiçbir rahibe yoktu. Ve Amren, bir kez olsun, uslu duruyordu.

Tabandaki zifiri karanlığa ulaştığımızda adımlarımız dışında hiçbir ses duymuyorduk.

Çok yukarılardan sızan ışığın ötesinden bizi çağıran karanlığa seslendim. "Seninle konuşmak istiyorum."

Kimse beni çağırmaz.

"Ben çağırıyorum. Sana eşlik edecek birini getirdim. Pazarlığımızın gereği olarak."

Sessizlik.

Sonra onu hissetim. Ortamdaki ışığı yutarak etrafımızda kıvrılıp büründüğünü. Amren usulca sövdü.

Getirdin de bakalım ne getirdin?

"Sana benzeyen birini. Onun gibi olabileceğin birini."

Bilmece gibi konuşuyorsun.

Soğuk, hayali bir el ensemi yalayıp geçince arkamdaki ışığa doğru gerileme isteğimi bastırdım. "Bryaxis. Senin adın Bryaxis. Ve birisi seni çok uzun zaman önce buraya hapsetti."

Karanlık duraksadı.

"Sana yeni bir pazarlık önermeye geldim."

Amren, ona tembih ettiğim gibi kıpırdamadan ve sessizce dikilirken, sadece başını eğip kaldırarak onay verdi. Doğru zaman geldiğinde Bryaxis'i burada tutan tılsımları parçalayabilirdi.

Sesimin titremesini engelleyerek, "Bir savaş var," dedim. "Topraklarımızı kasıp kavurmak üzere olan bir savaş. Seni serbest bırakırsam benim için savaşır mısın? Yüce Lordum için?"

O şey -yani Bryaxis- cevap vermedi.

Amren'i dirseğimle dürttüm.

Yaratığınki gibi hem genç hem yaşlı çıkan bir sesle, "Bunun karşılığında seni buradan azat etmeyi öneriyoruz," diye açıkladı.

Bir pazarlık. Basit, güçlü bir büyü. Nefesler Kitabı'ndaki her büyü gibi harika bir büyü.

Burası benim evim.

Biraz düşündükten sonra, "Peki sen ne istersin?" diye sordum.

Gün ışığı. Ve mehtap. Yıldızlar.

Gece Sarayı Yüce Leydisi olduğum halde ben bile böyle bir şey için söz vererem diyecek oldum ama Amren ayağıma bastı ve "Bir pencere," diye mırıldandı. "Yukarıya."

Oymacı'nın istediği gibi bir ayna değil. Ama dağın içinde bir pencere. Çok uzun bir tünel oymak zorunda kalacaktık ama yine de...

"Hepsi bu mu?"

Amren bu kez ayağımı resmen çiğnedi.

Bryaxis kulağıma fısıldadı. *Savaş meydanlarında hiçbir kısıtlama olmadan avlanabilecek miyim? Korkularını ve dehşetlerini doya doya içebilecek miyim?*

"Evet," derken Hybern'e az da olsa acıdım. "Ama sadece Hybernlileri. Ve sadece savaş bitene kadar." Öyle ya da böyle.

Kısa bir duraksama. *Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?*

Amren'i işaret ettim. "Detayları o anlatır. Sana ihtiyacımız olduğunda tılsımları etkisiz hale getirecek."

Sabırsızlıkla bekleyeceğim.

"O halde anlaştık. Sen bu savaşta emirlerimizi yerine getireceksin, sana ihtiyacımız kalmayana kadar bizim için savaşacaksın. Karşılığında biz de sana güneşi, ayı ve yıldızları getireceğiz. Evine." Zamanla hücresini sevmeye başlayan bir mahkûm daha. Belki de Bryaxis'le Oymacı'yı tanıştırsak iyi olurdu. Kadim bir ölüm tanrısı ve kâbusların yüzü. Korkunç ama etkileyici bir resim zihnimin derinliklerinde kök salmaya başladı.

Karanlık etrafımda dolanıp Amren'le aramda eserken omuzlarımı gevşek tutup olabildiğinde rahat bir poz verdim. Sonunda kulağıma fısıldadı. *Anlaştık.*

Bir saati en iyi şekilde değerlendirmiştim. Illyria kampına yabalamak için bir kez daha kasaba evindeki antrede toplandığımızda savaş derilerimin altında yepyeni bir dövmem vardı.

Kimse nereye kaybolduğumu sormadı. Sadece Mor beni şöyle bir süzdükten sonra, "Amren nerede?" diye sordu.

Rhys yabalayarak geldiği sırada, "Kitap'tan başını kaldırmıyor," diye cevapladım. Yalan sayılmazdı. Amren savaş meydanlarında ona ihtiyacımız olana kadar burada kalacaktı.

Rhys başını yana eğdi. "Hâlâ ne arıyor? Duvar yıkıldı."

"Ne olursa," dedim. "Kazan'ı sıfırlamak için beynimin burnumdan akıp gitmeyeceği alternatif bir yol."

Rhys suratını buruşturarak itiraz edecek oldu ama ona fırsat vermeden, "Başka bir yolu olmalı," diye atıldım. "Amren başka bir yolu *mutlaka* vardır diyor. Biraz araştırma yapmasının bir zararı olmaz. Bırak kralı durdurabilecek başka ne var diye baksın."

Ve Amren bunu yapmasa da... Byraxis'i kütüphanenin altında tutan karmaşık tılsımları kaldıracaktı. Ama sadece ben onu çağırdığım zaman. Sadece Hybern ordusu tüm gücüyle üstümüze çullandığı zaman. Madem aynayı alıp Oymacı'ya veremiyordum, o halde Bryaxis hiç yoktan iyiydi.

Diğerlerine bundan neden bahsetmediğimi tam olarak bilmiyordum.

Rhys gözlerini kırpıştırırken şüphesiz Kazan'la ilgili farklı bir yolun başıma hangi dertleri açabileceği düşüncesiyle savaşıyordu ama yine de başıyla onayladı.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirip bir kez sıktım.

Mor arkamda Nesta'yla Cassian'ın ellerini tutup yabalamaya hazırlanırken, gölgelerini etrafına toplayan Azriel'in yanındaki Elain kocaman açılmış gözlerle gölgeokuyanın bu haline bakıyordu.

Ama duraksadık – hepimiz. Son bir kez etrafımdaki detayları yalayıp yuttum. Mobilyalara, döşemelere, gün ışığına doya doya baktım. Velaris'in seslerini, sokaklardaki çocukların gülüşmelerini, martıların şarkılarını doya doya dinledim.

Sessizliğin içinde arkadaşlarımın da aynı şeyi yaptıklarını biliyordum.

Rhys boğazını temizledikten sonra Mor'a başıyla işaret verdi. Ve Mor o anda Cassian ve Nesta'yla birlikte ortadan kayboldu. Ardından Azriel, elindeki yaraların zarar vermesinden korkuyormuş gibi Elain'in elini nazikçe tutarak yabaladı.

Rhys'le yalnız kalınca ön kapıdan süzülen puslu gün ışığının tadını çıkardım. Sabah Nuala ve Cerridwen'in Elain'le birlikte pişirdiği ekmeğin kokusunu içime çektim.

"Kütüphanedeki yaratık," diye mırıldandım. "Adı Bryaxis."

Rhys tek kaşını kaldırdı. "Ya?"

"Ona bir anlaşma önerdim. Bizim için savaşması karşılığında."

Menekşe gözlerinde yıldızlar ışıldadı. "Peki Bryaxis ne dedi?"

"Sadece bir pencere istediğini söyledi. Yıldızları, ayı ve güneş görebilmek için."

"Ona düşmanlarımızı katletmek için ihtiyaç duyduğumuzu açık açık söyledin, değil mi?"

Onu kalçamla dürttüm. "Kütüphane onun evi. Sadece ufak bir tadilat istiyor."

Rhys'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Eh, ma-

dem Thesan'ın gösterişiyle yarışmak için kendi evlerimi yeniden dekore etmek zorundayım, o gariban için de bir pencere ekleyelim bari."

Bu kez kaburgalarına bir dirsek attım. Toplantıdaki şık kıyafeti hâlâ üzerindeydi. Kıkırdadı. "Ordumuza bir kişi daha katıldı desene. Zavallı Cassian yepyeni askerini gördükten sonra bir daha kendine gelemeyecek."

"Darısı Hybern'in başına."

"Peki Oymacı?"

"Bırak orada çürüsün. Onun oyunlarına ayıracak vaktim yok. Bryaxis'le idare etmek zorunda kalacağız."

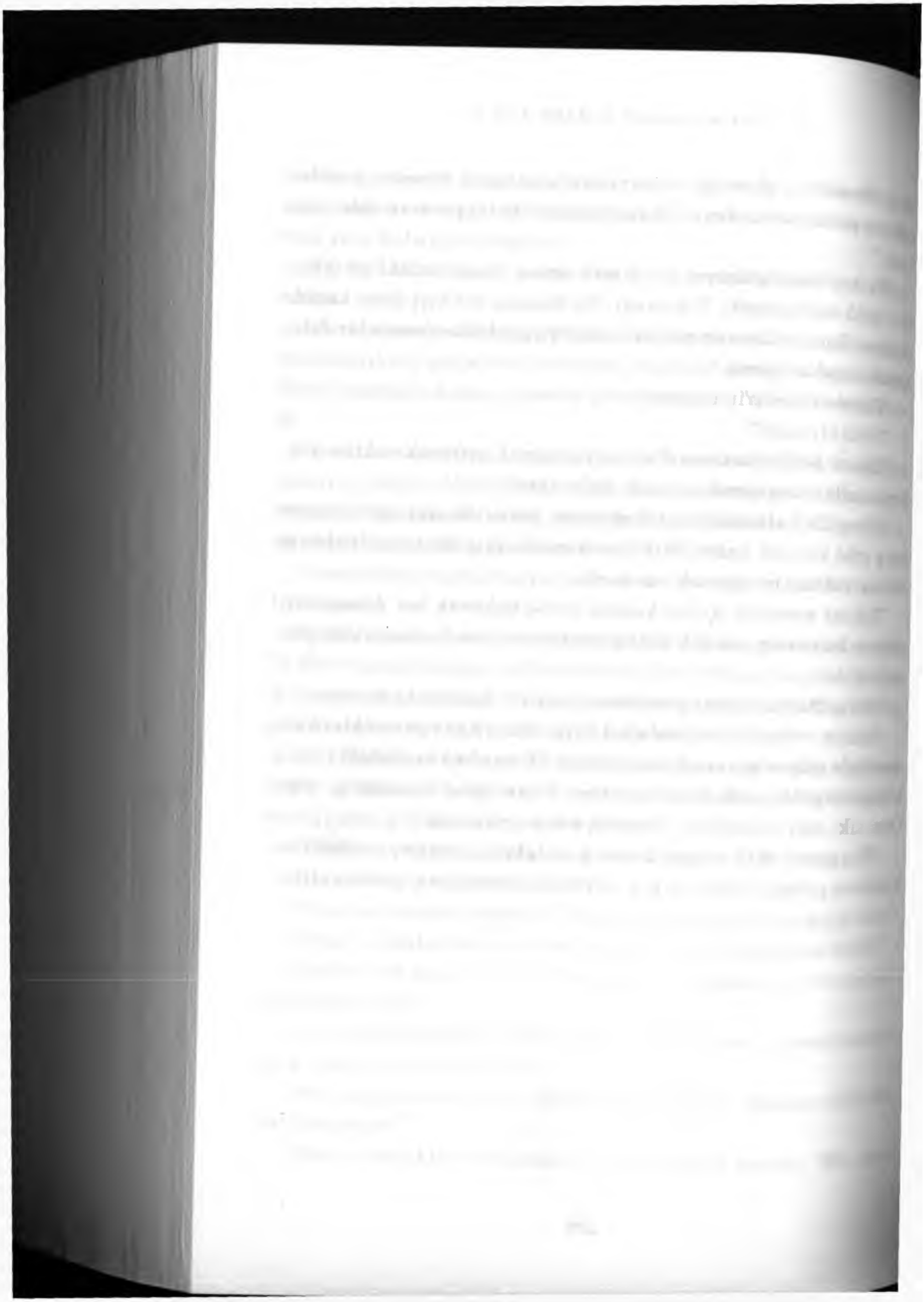
Rhys, ilk halkanın yanındaki yeni, ikinci dövmeyi görebiliyormuş gibi koluma baktı. Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırıp elimin üstüne bir öpücük kondurdu.

Tekrar sessizlik içinde kasaba evine bakarak her detayı beynimize kazırken, ıssızlık bütün odalara bir toz katmanı gibi çökmüştü.

Rhys, "Acaba tekrar görebilecek miyiz?" diye sordu usulca.

Sadece evden bahsetmediğini biliyordum. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip yanağından öptüm. Karanlık rüzgâr bizi Illyria kampına götürmeye hazırlanırken, "Göreceğiz," diye söz verdim. Ona sıkı sıkı tutundum. "Hepsini tekrar göreceğiz."

Ve o gece yüklü rüzgâr bizi alıp uzaklara, savaşın, tarifsiz tehlikelerin göbeğine götürürken, sözümde durabilmek için dua ettim.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

YÜCE LEYDİ

51.

BÖLÜM

Yazın göbeğinde olmamıza rağmen Illyria dağ kampı rutubetliydi. Serin. Yabaladığımızda etrafıma somurtarak baktığımı gören Rhys burada güneşli günlerin de yaşandığı konusunda beni temin etse de bir ordugâh söz konusuysa havanın serin olması daha iyiydi. Sıcaklık sinirleri gerebilirdi. Özellikle de rahat uyuyamayacağınız kadar sıcak olursa. Ve Illyrialıların ne kadar çabuk parladıklarını hesaba katarsak... Havanın bulutlu ve rüzgârın sisli olması aslında bir nimetti.

Ama hava bile bizi karşılayan grubun keyifli görünmesine yetmemişti.

Tepeden tırnağa silah kuşanmış kaslı Illyrialılardan sadece birini tanıyordum. Lord Devlon. Yüzünden hâlâ okunan o küçümseme ifadesi diğer birkaç savaşçının düpedüz aşağılayan bakışlarıyla kıyaslandığında hafif kalıyordu. Azriel ve Cassian gibi hepsinin saçları siyah, gözleri de farklı ela ve kahverengi tonlarındaydı. Ve tıpkı arkadaşlarım gibi altın esmer tenli ciltlerinde farklı büyüklüklerde kemik beyazı yara izleri göze çarpıyordu.

Ama arkadaşlarımın aksine ellerindeki bir ya da iki sifondan başka sifonları yoktu. Bunların karşısında Cassian'la Azriel'in ye-

dişer sifonu neredeyse görgüsüzlük gibi duruyordu.

Buna rağmen adamlar, Yüce Lord'un iki yanındaki Illyrialılar ağaçlardan farksızmış gibi sadece Rhys'e bakıyordu. Üzerine lacivert, rahat bir elbise geçiren Nesta, kampı, kanatlı savaşçıları, etrafımızdaki kampta bir araya gelen kalabalığın *büyüklüğünü* incelerken, Mor ve ben onun iki yanında durduk.

Elain'i vücutlarımızdan oluşan duvarın ardında yarı gizli tuttuk. Illyrialıların kadınlar konusunda ne kadar geri kafalı olduklarını hesaba katarak bu toplantıda bir adım geride durmayı önermiştim – gerçek anlamda. Koca lejyonda sadece birkaç kadın savaşçı vardı... Ve Illyrialıların hoşgörüsünü sınamanın zamanı değildi. Bunu sonra yapardık. Daha sonra. Eğer savaşı kazanabilirsek. Hayatta kalabilirsek.

İlk konuşan Devlon oldu. "Demek doğru. Duvar sahiden yıkıldı."

Rhys, "Geçici bir arıza," diye mırladı. Yüce Lordlar'la yaptığımız toplantıda giydiği şık takım hâlâ üzerindeydi. Her nedense Illyria derilerini kuşanmamayı tercih etmişti. Ve kanatlarını.

Çünkü benim onlarla birlikte eğitim aldığımı, onlardan biri olduğumu zaten biliyorlar. Aynı zamanda onların Yüce Lord'u olduğumu da hatırlamaları gerek. Dizginleri gevşetmeye hiç niyetim yok.

Kelimeler zihnimi tırmalayan ipek tırnaklar gibiydi.

Rhys yakında başlayacak güney yolculuğu hakkında kararlı ve soğuk emirler vermeye başladı. Yüce Lord'un sesi. Büyük Savaş'ta canını ortaya koyan ve bu yeni savaşı kaybetmeye hiç niyeti olmayan bir savaşçının sesi. Cassian sık sık kendi emirlerini ve talimatlarını ekledi.

Azriel – Azriel sadece dik dik baktı. Aylar önce kampa gelmek istememişti. Buraya dönmekten hoşlanmıyordu. Bu kanatlı savaşçılardan, kendi köklerinden nefret ediyordu.

Diğer lordlar gölgeokuyana dehşetle, öfkeyle ve tiksintiyle baktılar. Azriel de o ölümcül bakışlarıyla karşılık verdi.

Konuşmalar devam ederken Devlon bir ara Rhys'in omzunun üzerinden bize baktı.

Mor'a somurttu. Bana kaşlarını çattı – ama akıllıca davranıp fazla ■bartmadan. Ardından Nesta'yı fark etti.

"*O* da ne?" diye sordu.

Tek eliyle pelerinin iki yakasını döşünün üzerinde sıkı sıkı tutan Nesta bakışlarını kaçırmadı. Kamp lordlarından biri şeytan kovma işareti yaptı.

Cassian aşırı kısık bir sesle, "*O*," dedi "seni ilgilendirmez."

"Bir cadı mı?"

Ağzımı açtığım sırada Nesta basitçe, "Evet," diye yanıtladı.

Ve havasından geçilmeyen yaşlı başlı savaş lordlarının irkildiklerini gördüm.

Cassian duruma açıklık getirdi. "Bazen öyle davrandığı oluyor ama hayır, o bir Ulu Peri."

"Bizim kadar değil," diye çıkıştı Devlon.

Uzun süren bir sessizlik oldu. Rhys bile ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Devlon ilk karşılaşmamızda Amren ve benim Öteki olmamdan şikâyet etmişti. Böyle şeyleri hissetmesini sağlayan bir sezgiye sahipmiş gibi. "Onu kadınlarımızla çocuklarımızdan uzak tutun."

Nesta'nın boştaki elini sıkarak sessiz kalması için uyardım.

Mor pıskırarak gülünce Illyria savaşçıları gerildi. Ardından kenara çekilerek arkasındaki Elain'i ortaya çıkardı. Elain kocaman açılmış gözlerini kırpıştırarak savaş kampına baktı. Orduya.

Devlon onu görünce domuz gibi homurdandı. Mavi pelerinini etrafına saran Elain gözlerini bu uzun boylu, kaslı savaşçılardan, ufka doğru uzanan telaşlı ordugâhtan başka yöne çevirdi... Dört nala koşan atların eşelediği çamurlu toprakta yeşermiş bir gül.

"Onlardan korkma," dedi Nesta indirdiği kaşlarının arasından.

Elain bu ordugâhta açmış bir gülse, Nesta...kan dökmeyi bekleyen, yeni dövülmüş bir kılıçtı.

Onları komuta çadırına götür, dedi Rhys sessizce. *Devlon bir dakika daha Nesta'yı görmek zorunda kalırsa ciddi ciddi sinir krizi geçirecek.*

Bunu görmek için servet öderdim.

Ben de.

Gülümsememi gizledim. Ablalarıma, "Gelin içecek sıcak bir şeyler bulalım," dedikten sonra Mor'a başımla bize katılmasını işaret ettim. Bir dağ ve üç yıldız işlemeli siyah bir flamanın dalgalandığı, kamptaki en büyük çadıra yöneldik. Ateşlerin etrafında hummalı bir şekilde çalışan savaşçılar ve kadınlar bizi sessizce izledi. Nesta hepsini bakışlarıyla dövdü. Elain dikkatini çakıllı kuru topraktan ayırmadı.

İçerisi basit ama konforluydu. Rutubeti uzak tutmak alçak bir ahşap platform üzerine kurulan çadırın zemini halılarla kaplıydı; her tarafta ayaklı periişığı meşaleleri titreşiyordu; kalın kürklerle kaplı sandalyeler ve birkaç şezlong sağa sola serpiştirilmişti. Devasa bir toplantı masası ana alanın yarısını kaplıyordu. Ve arka taraftaki bir perdenin ardında...sanırım yatağımız bizi bekliyordu.

Mor kendini en yakın şezlonga bıraktı. "Bir Illyria kampına hoş geldiniz, bayanlar. Hayranlığınızı fazla belli etmemeye çalışın."

Masanın üzerindeki haritalara doğru ilerleyen Nesta, ortaya konuşarak, "Bir periyle bir cadı arasındaki fark nedir?" diye sordu.

Mor birden ciddileşti. "Cadılar doğal rezervlerinin ötesinde güç toplar. Kazan'ın onlar için uygun gördüğü güçten daha fazlasına hükmetmek için tılsımlar ve kadim gereçler kullanırlar. Ve bu gücü diledikleri gibi kullanırlar – iyi ya da kötü yönde."

Elain başını geriye atarak sessizce çadırı inceledi. Uzun altın kahve saçları bu hareketle dalgalanırken periişığı ipeksi tutamların arasında dans etti. Saçlarının sadece bir kısmı arkasında bağlanmış, gerisi yanlardan serbest bırakılmıştı. Graysenler'in malikânesinde tılsımların işlememesi ihtimaline karşı kulaklarını gizleyen bir saç modeli. Tamlin'in tılsımı Nesta üzerinde işe yaramamıştı; Graysen ve babasının da bu tür şeylere karşı bir bağışıklığı olabilirdi.

Küçük ablam sonunda Mor'un yanındaki sandalyeye otururken her zamankinden daha süslü şafak-pembesi elbisesi hışırdadı. "Bu – bu askerlerden çoğu ölecek mi?"

Ben irkildim ama Nesta "Evet," diye yapıştırdı. Nesta'nın kendini tutup söylemediği diğer kelimeleri de duyar gibi oldum. *Ama senin eşin onlardan çok daha önce ölebilir.*

Mor araya girdi. "Hazır olduğunda, Elain, seni tılsımlayabilirim."

Elain, "Acıtır mı?" diye sordu.

Nesta masaya doğru eğildi. "Tamlin anılarını tılsımladığında hiç acı hissetmemiştin."

Mor, buna rağmen, "Hayır." diye cevapladı. "Sadece ufak bir... karıncalanma olabilir. Sen insan olduğun zamanlarda nasıl davranıyorsan öyle davran yeter."

"Şimdi de öyle davranıyorum." Elain narin parmaklarını bükmeye başladı.

"Evet," dedim, "ama...oradayken...gelecekle ilgili öngörülerini kendine saklamaya çalış." Ardından, "Saklanılmayacak kadar önemli bir şey olursa, o başka," diye ekleyiverdim.

Elain narin omuzlarını dikleştirerek, "Yapabilirim," dedi. "Yapacağım."

Mor gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Derin bir nefes al."

Elain denileni yaptı. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti.

Ölümsüz sağlığın hafif pırıltısı, keskin yüz hatları, sivri kulaklar ve zarafet...gitti. Bastırıldı. Donuklaştı – elbette Elain kadar güzel bir kadın ne kadar donuklaşabilirse o kadar. Sanki saçları bile eskisi kadar parlamıyordu ve altın yerine pirinç, kahverengi yerine fare tüyü rengi gelmişti.

Elain ellerini çevirerek altını üstünü inceledi. "Bu kadar sıradan göründüklerini...fark etmemiştim."

"Hâlâ çok güzelsin," dedi Mor kibarca.

Elain yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sanırım savaş böyle istekleri önemsiz hale getiriyor."

Mor bir an sessiz kaldıktan sonra, "Belki," dedi. "Ama ne olursa olsun savaşın bunu senden çalmasına izin verme."

* * *

Mor Azriel'le Nesta'yı, Rhys de Elain'le beni insan topraklarına yabaladığında, elinden tuttuğum Elain'in avucu terden yapış yapıştı. Ve kendimizi ölümlü diyarındaki bir yaz gününün amansız sıcağına ve aydınlığına gözlerimizi kırpıştırırken bulduğumuzda, yüzü sakin görünse de elimi en az parmağındaki demir yüzük kadar güçlü tutuyordu.

Sıcaklık karşımızdaki malikane topraklarının üzerine bütün ağırlığıyla çökmüştü. İçeriye giriş çıkışlar, görebildiğim kadarıyla, taş bir nöbetçi karakolundan yapılıyordu.

Ve bu karakolun hemen ardında bir mamut kadar heybetli duran surlar öyle yüksekti ki üzerindeki kazıkları görebilmek için başımı iyice geriye yatırmak zorunda kaldım.

Ağır demir kapılarda nöbetçiler vardı...

Rhys ellerini ceplerini soktuğu anda etrafımızda bir kalkan belirdi. Mor ve Azriel iki yanımıza geçip savunma pozisyonu aldılar.

Kapıda on iki nöbetçi vardı. Tepeden tırnağa silahlıydılar ve bu sıcağa rağmen yüzleri kalın miğferlerin ardında gizlenmişti. Ayaklarındaki botlara kadar bütün vücutları da aynı şekilde metal zırhlarla kaplıydı.

İçimizden herhangi biri parmağını bile kıpırdatmadan hepsinin hayatına son verebilirdi. Ve savundukları bu surlar, tuttukları bu kapılar...onların da fazla dayanacağını sanmıyordum.

Ama koruma büyüleri çekebilirsek, hatta peri savaşçıların yer alacağı bir tabya inşa edebilirsek... Açık kapılardan gözüme uçsuz bucaksız bir arazi ilişti – tarlalar, meralar, koruluklar ve bir göl... Ve bunların ötesinde...koyu kahverengi taştan, sağlam, kocaman bir kale.

Nesta haklıydı. Burası bir hapishaneden farksızdı. Buraya kapanarak fırtınayı atlatma hesapları yapan lord bu kaynaklarla krallar gibi yaşıyordu. Neyse ki yerleri vardı. Herkese yetecek kadar yerleri vardı. Ve bu toprakların müstakbel hanımı, başı dik Elain, narin boğazına doğrultulmuş bir düzine okla bekleyen nöbetçilere, "Graysen'e nişanlısının geldiğini söyleyin," diye seslendi. "Ona...ona şöyle deyin: Elain Archeron sığınma talep ediyor."

52.

BÖLÜM

Bir nöbetçi at binip uzun ve tozlu yolda kaleye doğru dört nala giderken kapıların dışında bekledik. Devasa binanın etrafında ikinci bir perde duvar yükseliyordu. Ulu Peri görüşümüzle önce *oradaki* kapıların, sonra da başka bir çift kapının açıldığını görebildik.

Sur kapılarının dışında heyula gibi yükselen meşe ağaçlarının gölgesinde oyalanırken, "O kendini buraya kapatmışken nasıl oldu da *tanışabildiniz*?" diye sordum.

Elain gözlerini uzaktaki kaleden alamadı. "Bir baloda. Babasının verdiği bir baloda."

Nesta, "Buradan daha neşeli cenaze evleri gördüm," diye mırıldandı.

Elain hışımla ona döndü. "Bu ev yıllardır bir kadın dokunuşuna muhtaç."

Hiç birimiz bu kadının o olmasının artık pek mümkün görünmediğini söylemedik.

Birkaç adım arkamızda duran Azriel meşe gölgelerinden ayırt edilemiyordu. Ama Mor ve Rhys...gözlerini dört açmışlardı. Nöbetçilerin hissettiği dehşet ve üzerlerinden buram buram yayılan tuzlu ter kokusu, bütün sinir uçlarımızı tırmalıyordu.

Ama yerlerinden kıpırdamadılar. Üvez uçlu oklarını bize doğrultmaya devam ettiler.

Uzun dakikalar geçti. Sonunda uzak kale kapılarında sarı bir bayrak yükseldi. İçeri girmek için toparlandık.

Ama önümüzdeki nöbetçilerden biri, "Sizinle burada görüşecek," diye homurdandı.

İçeri girmemize izin vermiyorlardı. Savunmalarını ve kaynaklarını görmemize.

Görmemize izin verdikleri tek yer nöbetçi karakoluydu.

Bizi karakola aldılar. Farklılığımızı minimum seviyede tutmaya çalıştığımız halde içerideki köpekler kötü kötü hırlayınca nöbetçiler hepsini dışarı çıkardı.

Karakolun zaten havasız ve basık olan ana salonu, biz içerideyken daha bunaltıcı bir hal aldı. Elain'e kapalı pencerenin yanındaki sandalyeyi önerdiysem de hepimizin önünde ayakta dikilerek kapalı demir kapıya bakmayı tercih etti.

Rhys'in dışarıdaki nöbetçilerin ağzından dökülen her kelimeyi dinlediğini, niyetlerindeki en küçük bir değişimi yakalamak için güç filizlerinin tetikte beklediğini biliyordum. Karakolun taşları ve demirleri herhangi birimizi zaptedebilir miydi emin değildim, kaldı ki hep birlikteyken bu zaten imkânsızdı ama yine de... Beklememiz için bizi buraya kapatmalarına izin vermek...sinirlerimi bozdu. Huzursuzlanan bedenimden soğuk terler boşanmasına neden oldu. Daracık, havasız...

Rhys, *sakin ol,* diye pışpışladı. *Bu yer seni tutamaz.*

Dışından konuşmadığı halde başımı öne arkaya sallayarak karşılık verdim. Üstüme üstüme gelen duvarları ve tavanı düşünmemeye çalıştım.

Nesta dikkatle beni izliyordu. "Bazen...kapalı alanlarda sıkıntı yaşıyorum," diye itiraf ettim.

Bana uzun uzun baktı. Sonra, benimki kadar kısık ama elbette herkesin duyabildiği bir sesle, "Ben de artık küvete giremiyorum,"

dedi. "Kovaları kullanmak zorunda kalıyorum."

Küvetin içine girmek, suya gömülmek... Bunu hiç düşünmemiş-rim. Aklımın ucundan bile geçmemişti.

Eline dokunmak gibi bir hata yapacak değildim. Ama, "Eve dö-nünce banyonu elden geçiririz," demeden de edemedim.

Gözlerinin minnettarlıkla parladığına yemin edebilirdim, hat-ta bir şey söyleyecek oldu ama tam o anda yaklaşan atlıları duy-duk.

Azriel, "İki düzine muhafız," diye mırıldandı Rhys'e. Ardından Elain'e baktı. "Ve Lord Graysen'le babası Lord Nolan."

Kapının diğer tarafında çakılları ezerek yaklaşan adımlar duyulduğunda Elain bir ceylan gibi donakaldı. Nesta'nın gözüne baktım, beni anladığını fark ettim ve başımla onayladım.

Elain'e zarar vermeye kalkarlarsa, ona verdiğim sözü zerre ka-dar umursamayacaktım. Eski nişanlısını parçalama işini Nesta'ya bırakacaktım. Sahiden de büyük ablamın parmakları sanki uçla-rında görünmez kuş pençeleri varmış gibi kıvrılmıştı.

Kapı güm diye açıldı ve...

Nefes nefese kalan genç adam o kadar...insan görünümlüydü ki.

Yakışıklı, kumral, mavi gözlü ama insan. Hafif zırhları içinde yapılı, uzun boylu ve ölümlü masallarında güzel bir bakireyi atı-nın terkisine atıp gün batımına doğru dört nala süren o şövalye-lerden biri.

Ama Illyrialılar'ın vahşi güçleri karşısında, Mor'la Amren'in çifte su verilmiş ölümcüllükleri karşısında öyle çıtkırıldım duru-yordu ki. Benim ve Nesta'nın yırtıcı pençeleri karşısında.

Elain Graysen'i görünce dudaklarından minik bir ses döküldü. Graysen nefesini tutarak ablamı tepeden tırnağa süzdükten sonra ona doğru bir adım attı...

Ama yara izleriyle dolu geniş bir el Graysen'i zırhının arkasın-dan tutarak durdurdu.

Genç lordu engelleyen elin sahibi bütün endamıyla daracık oda-ya girdi.

Kemerli burunlu, gri gözlü, sırım gibi... "Bu da ne demek oluyor?"

Hepimiz inik kaşlarımızın arasından ona baktık.

Elain titriyordu. "Bay...Lord Nolan..." Nişanlısına tekrar baktığında ne diyeceğini unuttu. Genç adam sert mavi bakışlarını ablamdan ayırmıyordu, bir an bile.

Nesta öne çıkarak Elain'in yanında durdu. "Duvar yıkıldı."

Graysen ancak o zaman dikkatini Elain'den çekip Nesta'ya verdi. Gördüğü şey karşısında afalladı: Kulakları, güzelliği...üzerinden dalga dalga yayılan uhrevi gücü. Kısık ve kulak tırmalayıcı bir sesle, "Nasıl?" diye sordu.

Nesta sakince, "Kaçırıldım," diye açıklarken gözlerinde en ufak bir korku kırıntısı yoktu. "Bu toprakları işgal eden ordu tarafından alıkonuldum ve zorla dönüştürüldüm."

Aynı soruyu bu kez Nolan sordu. "Nasıl?"

"Bir kazan var – bir silah. Sahibine bu tür şeyler yapabilecek gücü veriyor. Beni denek olarak kullandılar." Ardından kraliçeleri, Hybern'i, duvarın neden çöktüğünü genel hatlarıyla anlattı.

Bitirdiğinde Lord Nolan, "Peki yanınızdakiler kim?" diye sordu.

Bir kumardı – öyle olduğunu biliyorduk. Bırakın Yüce Lordları, *herhangi* bir Ulu Peri'nin bile sebep olacağı dehşeti bile bile kim olduğumuzu söylemek...

Ama öne çıktım. "Benim adım Feyre Archeron. Gece Sarayı Yüce Leydisi'yim. Bu Rhysand, benim...kocam." *Eş* teriminin bu ortamda kullanılmaya uygun olup olmadığından emin değildim.

Rhys yanıma geldi. Muhafızlardan bazıları dehşetle kımıldanıp mırıldandı. Rhys arkasını işaret etmek için elini kaldırırken birkaçı korkudan sıçradı. "Tahtın üçüncüsü, Morrigan. Ve istihbarat şefimiz, Azriel."

Lord Nolan takdire şayan şekilde renk vermedi. Graysen'in beti benzi atmıştı ama dik durmaya çalışıyordu. "Elain," diye fısıldadı. "Neden *onlarla* birliktesin?"

Nesta, "Çünkü biz kardeşiz," diye cevapladı. Parmakları hâlâ

görünmeyen pençelerle bükülmüştü. "Ve bu savaşta onun için bizim yanımızdan daha güvenli bir yer yok."

Elain, "Buraya sana yalvarmaya geldik Graysen..." diye fısıldadı. Yalvaran bakışlarını Graysen'in babasına çevirdi. "İkinize de... Buraya ulaşmayı başaran her insana kapılarınızı açmanız için. Ailelere. Artık duvar yok ve herkesi tahliye etmek için yeterli zaman olmadığını düşünüyoruz – düşünüyorlar. Ama burada, bir şansları olabilir."

İki adam da bir şey demedi ama Graysen ablamın parmağındaki nişan yüzüğüne bakıyordu. Mavi gözleri kederle dalgalandı. "Sana inanabilirdim," dedi usulca, "eğer aldığın her nefeste bana yalan söylememiş olsaydın."

Elain afalladı. "Ben...yalan söylemedim, ben..."

Lord Nolan, "Ne sanıyordunuz?" diyerek bize doğru bir adım atınca, Nesta'yla birlikte Elain'e iki yanından yanaşarak safı sıklaştırdık. "*Evime* gelip beni peri büyülerinizle kandıracağınızı mı sanıyordunuz?"

"Neye inandığınız umurumda değil," dedi Rhys. "Buraya sadece kendini savunamayacak durumda olanlar için yardım istemeye geldik."

"Bundan sizin kazancınız ne olacak? Hiçbir risk almadan?"

"Üvez silahlarla dolu bir cephaneliğiniz var," dedim. "Sanırım bizim için risk gayet açık."

Nolan, Elain'i işaret ederek, "Bu ablan için de geçerli," diye çemkirdi. "Onu dahil etmeyi unutma."

Mor, "Ölümlülere herhangi bir silah zarar verebilir," dedi kibarca.

Nolan pis pis gülümsedi. "Ama o bir ölümlü değil. Hayır – güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre Ulu Peri'ye dönüştürülen ilk kişi Elain Archeron'du. Ve şu anda bir Yüce Lord'un oğluyla *eşlik bağı* var.

Rhys kızgınlığını ve şaşkınlığını zerre kadar belli etmeden tek kaşını kaldırdı. "Peki bunu, tam olarak, kim söyledi?"

Ayak sesleri duyuldu.

Ve Jurian karakola girip "Ben söyledim," dediğinde hepimiz silahlarımıza davrandık.

53.

BÖLÜM

Jurian güneşten bronzlaşmış ellerini kaldırdığında avuçlarında ve parmaklarında taze nasırlar vardı. Taze – çünkü sıfırdan yaratılan vücudunu son birkaç ayda silah tutacak hale getirmişti.

"Yalnız geldim," dedi. "Hırlamayı kesin."

Elain, gerçek ortaya çıktığı için mi, yoksa Jurian'ı görünce tıpkı Nesta gibi anı yağmuruna tutulduğu için mi bilinmez, titremeye başladı. Jurian başını eğerek ablalarımı selamladı. "Leydilerim."

Lord Nolan, "Onlar leydi falan değil," dedi dudak bükerek.

Graysen, "Baba," diye uyardı.

Nolan onu duymazdan geldi. "Jurian geldiğinde size *-ikinize-* neler yapıldığını anlattı. Kıtadaki kraliçelerin neyi arzu ettiğini."

Rhys, "Peki neyi arzu ediyorlarmış?" diye sorarken sesindeki nağme yanıltıcıydı.

"Güç ve gençlik," dedi Jurian omuz silkerek. "Her zamanki şeyler."

"*Neden* buradasın?" diye sordum. Onu öldürmeliydik. Bize daha fazla zarar vermeden önce onu şuracıkta gebertmeliydik. Azriel'in göğsüne fırlattığı şimşek için. Miryam'la Drakon'a tehdit oluşturduğu, bu yüzden ortadan kaybolmalarına sebep olarak bizi bu sa-

yeşini tek başımıza bıraktığı için.

Jurian duvara dayalı bir masanın kenarına ilişti. "Kraliçeler yıllar ihanetleri yüzünden paramparça edilmeyi hak ediyorlar. Hybern onları kendi davalarına inandırmak için beni gönderdiğinde hiç zorlanmadım. Sadece birisi arkamdan iş çevirecek kadar asildi – boka battığımızı anlayıp elinden geldiğince oyunlar oynayacak kadar. Ama size yardım ettiğinde diğerleri bunu anladı. Ve onu Attor'a verdiler." Jurian'ın gözleri parlıyordu ama bu kez, fark ettiğim kadarıyla, delilikle değil.

Berraklıkla.

Ve Jurian sözlerine devam ederken dünyanın ayaklarımın altından kayıp gittiğini hissettim. "Kralın bana yeniden hayat vermesinin tek nedeni onları kendi davasına ikna etmekti. Bunu yaparken, Amarantha'nın beni hapsettiği beş yüz yılın ardından aklımın yerinde olmadığına inanıyordu. Böylece yeniden doğdum ve kendimi eski düşmanlarımın ortasında buldum. Bir zamanlar öldürmek için aklıma kazıdığım yüzlerin arasında. Kendimi duvarın yanlış tarafında ve diğer taraftaki insan diyarı parçalanmak üzereyken buldum."

Büzülmüş dudaklarla kendisini izleyen Mor'a baktı. "Sen benim dostumdun," derken sesi çatallandı. "Omuz omuza çarpıştığımız zamanlar oldu. Ama daha ilk görüşte bana inandın; beni devşirmelerine *izin verdiğimi* sandın."

"Aklını Clythia'yla bozmuştun. *Delirmiştin*. Bu seni mahvetmişti."

"Buna razıydım," diye hırladı Jurian. "Savaşta bize avantaj sağlayacaksa buna *razıydım*. Özgürlüğümüzü elde ettiğimiz sürece, bunun bana neler yaptığı, benden neler alıp götürdüğü umurumda bile *değildi*. Ve can düşmanımın elinde kapana kısılmış halde tutulurken bunu düşünmek için beş yüz yılım oldu. Tam beş yüz yıl, *Mor*." Adını öyle bir söylemişti ki... Kırk yıllık dostuna hitap eder gibi...

Rhys, "Kötü adamı oynarken çok ikna ediciydin, Jurian," diye mırladı.

Jurian yüzünü hızla Rhys'e çevirdi. "Bakman gerekirdi. Zihnimin içine *bakıp* gerçeği görmeni bekledim. Neden yapmadın?"

Rhys uzun bir süre sessiz kaldı. Ardından usulca, "Çünkü onu görmek istemedim," diye yanıtladı.

Amarantha'ya dair hiçbir şey görmek istememişti.

"Yani şimdi sen," diye zorladı Mor, "bu süre zarfında *bize* yardım etmeye çalıştığını mı ima ediyorsun?"

"Düşmanlarına komplo kurmak ve zayıflıklarını öğrenmek isteseydin, aklına onların yanı başından daha güzel bir gelir miydi?"

Suspus olduk. Lord Graysen ve babası sadece izliyordu – daha doğrusu, sadece babası izliyordu. Graysen'le Elain'in gözleri birbirlerinden başkasını görmüyordu.

"Peki Miryam'la Drakon'u bulmayı neden saplantı haline getirdin?"

"Çünkü dünyanın benden beklentisi bu. Hybern'in beklentisi. Özellikle de kral onları bulmak için bir dediğimi iki yapmadığı sürece. Drakon savaşın akışını değiştirecek bir lejyona sahip. Zaten Büyük Savaş'ta bu yüzden onunla ittifak yaptım. Drakon'un lejyonunu hâlâ eğitimli ve hazır tuttuğundan eminim. Söylentiler çoktan kulağına ulaşmış olmalı. Özellikle benim onları aradığımı öğrenmiş olmalılar."

Bir uyarı. Jurian'ın onlara bir uyarı mesajı göndermesinin tek yolu buydu: Kendini avcı yapmak.

"Miryam'la Drakon'u öldürmek istemiyorsun," dedim.

Başını iki yana sallarken gözlerinde saf dürüstlükten başka bir şey yoktu. "Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Onlardan af dilemek istiyorum."

Mor'a baktığımda gözlerinde biriken yaşları uzaklaştırmak için hışımla gözlerini kırpıştırdığını gördüm.

"Miryam ve Drakon ortadan kayboldu," dedi Rhys. "Halklarıyla birlikte."

"Sen de bul o zaman," dedi Jurian. Çenesiyle Azriel'i işaret etti.

"Golgeokuyanı gönder, güvendiğin başka birini gönder ama *bul*."

Sessizlik.

Jurian, "Kafamın içine bak," dedi Rhys'e. "Bak ve kendi gözlerinle gör."

"İyi de neden şimdi?" diye sordu Rhys. "Neden burada?"

Jurian eşimin bakışlarına karşılık verdi. "Çünkü duvar yıkıldı ve artık buradaki insanları uyarmak için özgürce hareket edebiliyorum. Çünkü..." Derin bir nefes verdi. "Çünkü bu sabah toplantınız biter bitmez Tamlin soluğu Hybern'in yanında aldı. Doğruca Bahar Sarayı'ndaki kamplarına gidip her şeyi yetiştirdi ve Hybern yarın oradan Yaz Sarayı'na kara saldırısı düzenlemeyi planlıyor."

54.

BÖLÜM

Jurian düşmanım değildi.

Bunu hâlâ aklım almıyordu. Rhys'le birlikte onun zihnine *bakarken* bile.

İçeride fazla oyalanmadım.

Acı, pişmanlık, öfke; gördüğü ve katlandığı şeyler...

Ama doğruyu söylüyordu. her şeyi gözlerimizin önüne serdi.

Tam olarak hangi noktadan saldırmayı planladıklarını biliyordu. Nereden, ne zaman, kaç kişiyle.

Azriel hiçbirimize bakmadan ortadan kayboldu. Cassian'ı uyarmak ve lejyonu harekete geçirmek için.

Jurian, Mor'la sohbeti koyulaştırmıştı. "Altıncı kraliçeyi öldürmediler. Vassa'yı. O en başından beri benim ne olduğumu gördü – daha doğrusu, gördüğünü sandı. Diğerlerini bu konuda uyardı. Onlara, eğer yeniden doğduysam bunun hayra alamet olmadığını, tehdit daha fazla büyümeden önce orduları toplayıp bununla yüzleşmeleri gerektiğini söyledi. Ama Vassa çok atılgan, çok genç. Oyunu sarışın kraliçenin, yani Demetra'nın oynadığı gibi oynayamadı. Onlara Kazan'ın güçlerini anlattığımda diğerlerinin gözlerinde parlayan ihtirası göremedi. Hybern'in yalanlarını dokumaya

başladığım anda diğerlerinin kendisine diş bilediğini anlayamadı. Vassa'yı öldüremezlerdi, çünkü tahtın vârisi ondan daha dik kafalı. Böylece duvarın diğer tarafından, genç kadınları kendi kölesi yapmaya meraklı, yaşlı bir ölüm-lordu buldular. Ölüm lordu onu lanetleyip kaçırdı... Bütün dünya altıncı kraliçenin son aylarda hasta olduğuna inanıyor."

Mor, "Biliyoruz," dediğinde hiçbirimiz Elain'e bakmaya cesaret edemedik. "Bilgisi bize geldi."

Ve gerçek tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmış olsa da hiçbirimiz Lucien'in onu aradığını söylemedik.

Ama Elain hatırlamış gibiydi. Kayıp kraliçeyi kimin aradığını. Buna rağmen, bütün bu zaman boyunca sert ve kederli bir yüz ifadesiyle kendisine bakan Graysen'e, "Niyetim seni kandırmak değildi," dedi.

Onun yerine babası cevapladı. "Buna inanmakta neden zorlanıyorum acaba?"

Graysen yutkundu. "Buraya geri dönüp benimle yaşayabileceğini mi düşünüyordun? Bu...yalanla?"

"Hayır. Evet. Ben – ben ne istediğimi bilmiyorum..."

"Üstelik bir... Ulu Peri erkeğine bağlısın. Bir Yüce Lord'un oğluna."

Ve muhtemelen başka bir Yüce Lord'un vârisi, demek istedim.

Elain, "Adı Lucien," dedi. Daha önce bu ismi onun dudaklarından duyduğumdan emin değildim.

"Adından bana ne." Graysen'in ağzından çıkan ilk sert cümle buydu. "Sen onun *eşisin*. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Elain, "Hiçbir anlamı *yok*," derken sesi çatallandı. "Hiçbir anlamı *yok*. Buna kim neden karar veriyorsa umurumda bile *değil*."

"Sen *ona* aitsin."

"Ben *kimseye* ait değilim. Ama kalbim *sana* ait."

Graysen'in yüzü sertleşti. "İstemem."

Ablamın gözlerindeki acı öyle derindi ki ona yumruk atsaydı bun-

dan daha iyiydi. Ve Elain'in yüzünün acıyla kırıştığını görünce...

Öne çıkıp Elain'i arkama ittim. "Aynen şöyle olacak. Siz buraya ulaşmayı başaran herkesi içeri alacaksınız. Biz de surların etrafına koruma büyüleri çekeceğiz."

Nolan yüzünü buruşturdu. "Sizin büyülerinize ihtiyacımız yok."

"Ne kadar yanıldığını sana bizzat göstereyim mi?" diye sordum. "Yoksa yarım yamalak bir düşünce gücüyle bu surları yerle bir edebileceğimi söylesem yeterli olur mu? Arkadaşlarımın neler yapabileceğinden bahsetmiyorum bile. Bence, Lord Nolan, koruma büyülerimizi ve yardımımızı *istediğini* er geç fark edeceksin. Bunun karşılığında senden istediğimiz tek şey, güvenli bir yer arayan insanlara kapılarını açman."

"Topraklarımda ayak takımının gezinmesini istemiyorum."

Rhys tek kaşını kaldırdı. "Yani bu kapılardan sadece zenginler ve seçkinler geçebilir, öyle mi? Aristokratların sizin toprağınızı işlemeye, gölünüzde balık tutmaya veya besi hayvanlarınızı kesmeye hevesli olacaklarını hiç sanmıyorum."

"Burada bu işlere bakan sürüyle işçimiz var."

Yine aynı şey oluyordu. Yine dar kafalı, iğrenç adamlara laf anlatmaya çabalıyorduk.

Ama Jurian "Atanızla yan yana savaştım," dedi lordlara. "Yardıma ihtiyacı olanları dışarıda bıraktığınızı görseydi yerin dibine girerdi. Bunu yapacağınıza mezarına tükürün daha iyi. Hybern Kralı'yla aramda sıkı bir güven ilişkisi var. Ağzımdan çıkacak tek kelimeyle lejyonunun sizi ziyaret etmesini sağlayabilirim."

"Bizi gazabından korumaya çalıştığın o düşmanı şimdi de buraya getirmekle mi tehdit ediyorsun?"

Jurian omuz silkti. "Ayrıca onu buraya dokunmamaya da ikna edebilirim. Bana o kadar güveniyor. Bu insanları içeri alırsan, onun ordularını buradan uzakta tutmak için elimden geleni yaparım."

Rhys'e bir bakış fırlattı – sıkıyorsa bundan da şüphe et, der gibi.

Hepimiz öyle sersemlemiştik ki tarafsız görünmeyi beceremedik.

Ama Nolan, "Büyük bir orduya sahip olduğumu iddia edecek değilim," diye itiraf etti. "Sadece kalabalık bir askeri birlik. Söylediklerin doğruysa..." Graysen'e baktı. "Onları alırız. Buraya ulaşmayı başaran herkesi."

Yaşlı lord oğlundan daha sağduyulu olabilir mi diye düşündüm. Özellikle de Graysen ablama, "O yüzüğü çıkar," dediğinde.

Elain parmaklarını yumruk yaptı. "Hayır."

Bu iş haddinden fazla çirkinleşmek üzereydi.

"O.Yüzüğü.Çıkar."

Bu kez ismini mırıldanarak oğlunu uyarma sırası Nolan'daydı. Graysen onu duymazdan geldi. Elain hiçbir hamle yapmadı.

"Çıkar *şunu!*" Kükreyen kelimeler taşlarda yankılandı.

"Bu kadar yeter," dedi Rhys ölümcül bir sakinlikle. "Leydi yüzüğü çıkarmak istemiyorsa çıkarmaz. Gerçi hiçbirimiz bu yüzüğün gittiğini görmekten üzülmeyiz. Kadınlar altını ve gümüşü demire tercih etmeye yatkındır."

Graysen ateş saçan gözlerle Rhysand'a baktı. "Bu daha başlangıç mı? Siz Ulu Peri *erkekleri* buraya gelip bütün kadınlarımızı alacak mısınız? Kendi kadınlarınız yeterince sikilebilir değil mi?"

"Diline hâkim ol, evlat," dedi babası. Elain bu kaba sözcükler karşısında bembeyaz kesildi.

Graysen tekrar Elain'e döndü. "Seninle evlenmiyorum. Artık nişanlı falan da değiliz. Topraklarınızdaki herkesi alırım. Ama seni...a*sla*."

Elain'in gözünden boşanan yaşlar odayı tuz kokusuyla doldurdu.

Nesta öne doğru bir adım attı. Sonra bir daha. Ve bir daha.

Ta ki kimsenin göremeyeceği kadar büyük bir hızla Graysen'in karşısına dikilene kadar.

Ta ki Graysen'in başını yana savuran okkalı bir tokat patlatana kadar.

Graysen yanağını tutarak iki büklüm lanet okurken, Nesta şaşkın sessizliğin ortasında, "Onu hiç hak etmedin," diye hırladı. Sonra başını çevirip bana baktı. Gözleri filtre edilmemiş, alev alev

yanan bir öfkeyle çalkalansa da buz gibi bir sesle, "Sanırım buradaki işimiz bitti," dedi.

Tek kelime etmeden başımla onayladım. Ve Nesta bir kraliçenin mağrur hareketleriyle Elain'i kolundan tutup çıkış kapısına yürüdü. Silahların ve hırlayan köpeklerin görüş alanına girerlerken Mor arkalarını kollamak için peşlerinden seğirtti.

İki lord geldikleri kapıdan çıkıp giderken veda etme gereği duymadılar.

Jurian'la yalnız kaldığımızda, "Gölgeokuyana göğsüne fırlattığım ok için üzgün olduğumu söyleyin," dedi.

Rhys başını iki yana salladı. "Peki bundan sonraki hamlen ne olacak? Sanırım insanlara kaçıp saklanmalarını söylemekten daha fazlasını yapacaksın."

Jurian masadan kalktı. "Bundan sonraki hamlem, Rhysand, Hybern kampına dönmek ve Miryam'la Drakon'un yerlerini tespit etme arayışından elim boş döndüğüm için öfke nöbeti geçirmek olacak. Ondan sonraki adımda kıtaya bir yolculuk daha yapacağım ve kraliçelerin sarayları arasına nifak tohumları ekeceğim. Böylece bazı *hayati* öncelikleri gündemlerinden düşürecekler. Aslında kimi desteklediklerini. Aslında neyi istediklerini. Kendi iç çatışmalarına öyle gömülecekler ki buraya yelken açmak akıllarına bile gelmeyecek. Ve bu meseleyi de hallettikten sonra...kim bilir? Belki savaş meydanında size katılırım."

Rhys başını eğip başparmağı ve işaretparmağıyla kaşlarını düzeltirken saçları önüne döküldü. "Kafanın içindekileri görmesem, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmazdım."

Jurian elini kapı çerçevesine vurdu. "Cassian'a söyle yarın sol kanattan sert bir darbe indirsin. Hybern eğitimsiz asillerini sırf çeşni olsun diye oraya koyuyor. Hepsi kof ve tecrübesiz. Oradaki safları yıkıp geçerseniz diğerleri de dağılır. Sahip olduğunuz her şeyle hızlı bir darbe indirin ki saflarını veya cesaretlerini toparlayacak vakit bulamasınlar." Rhys'e söyleyecekleri bitince bana dönerek ciddiyetle gülümsedi. "Dagdan ve Brannagh'ı katlettiğin

için seni tebrik edememiştim. Ellerine sağlık."

"Bunu orada hayatını kaybeden Kutsalın Çocukları için yaptım," diye karşılık verdim. "Böbürlenmek için değil."

Jurian, "Biliyorum," dedikten sonra kaşlarını kaldırdı. "Neden sana güvenmeye karar verdim sanıyorsun?"

55.
BÖLÜM

"Bu tür sürprizler için fazla yaşlıyım," diye söylendi Mor, komuta çadırı Kış Sarayı'mn kuzey sınırındaki uğultulu dağ rüzgârıyla gıcırdarken. Illyria ordusu geceyi geçirmek için kamp kurmuştu. Yarınki saldırıyı beklemek için. Bütün gün uçtuktan sonra yerleştikleri bu konum, bizim çapımızdaki bir orduyu bile gözlerden uzakta tutacak mesafedeydi. En azından yarına kadar.

Tarquin'i uyarmış, Helion'la Kallias'a yetişebilirlerse bize katılmaları için mesajlar göndermiştik. Ama Illyria lejyonu her halükarda şafaktan bir saat önce havalanacak ve kanatlarına kuvvet güneydeki savaş meydanına uçacaktı. Bir aksilik olmazsa gün doğmadan önce yere inmiş olacaklardı. Tam da Keir'le komutanlarının Karanlıkgetiren lejyonuyla birlikte yabaladığı vakitte.

Ve katliam başlayacaktı. Her iki taraf için de. Elbette Jurian'ın söyledikleri doğruysa. Onun savaş tavsiyelerini Cassian'a ilettiğimizde boğulacak gibi olmuştu. Azriel daha önceki tepkisinin yanında bunun hafif kaldığını söylemişti.

Mor'la paylaştığımız kürk kaplı şezlongun ayak ucundan, "Jurian'ın...*iyi* olabileceğinden şüphelendiğin olmuş muydu?" diye sordum.

Mor şarabından bir yudum aldıktan sonra şezlong başlığına koyduğu minderlere yaslandı. Ablalarım bizimki kadar büyük olmasa da aynı konfora sahip başka bir çadırda kalıyordu ve iki yanlarında Azriel'le Cassian'ın çadırları, önlerinde de Mor'un çadırı vardı. Arkadaşlarımın bilgisi olmadan kimse onlara ulaşmayacaktı. Hoş, Mor şu anda burada benimle birlikteydi ama.

"Bilmiyorum," dedi Mor, bacaklarının üzerine kalın bir yün battaniye çekerek. "Jurian'la hiçbir zaman bazılarıyla olduğum kadar içli dışlı olmadım...ama birlikte savaştık. Birbirimizi kurtardık. Ben sadece, Amarantha'nın onu harap ettiğini düşünüyordum."

Jurian'ın anılarını ve hislerini hatırlayınca ürpererek, "Bir kısmı hâlâ harap durumda," dedim. Battaniyenin alt ucunu kucağıma çektim.

"Hepimiz öyleyiz," dedi Mor. "Kendi çapımızda ve kimsenin göremediği köşelerde."

Başımı yana eğip sorgulayacak oldum ama benden önce davrandı. "Elain...iyi mi?"

"Hayır," diye kesip attım. Elain iyi değildi.

Buraya yabalarken sessizce ağlamıştı. Ve sonraki saatlerde, ordu gelip yeniden kamp kurarken. Yüzüğü hâlâ parmağındaydı. Çadırındaki kampete uzanıp kürklerle battaniyelere gömülmüş ve gözlerini boşluğa dikmişti.

Kaydettiği bir gıdım iyileşme, bir gıdım düzelme belirtisi de kaybolmuştu. Geri dönüp Graysen'in vücudundaki bütün kemikleri kırmayı düşünmüş ama vazgeçmiştim – sırf Nesta'ya meşru bir zemin hazırlayıp onun üzerine salmamak için. Ve onu kendi elleriyle öldürmemesi için. Graysen'le işi bittiğinde öldürme eylemi için yeni bir kelime icat ederler miydi acaba?

Ve Elain'in sessiz gözyaşları kesilip dinmeyince, bunun yüreğindeki yangının bir işareti olup olmadığını merak etmiştim. Bugün kaybolan son umut kırıntısının. Graysen'in hâlâ onu seveceğine, hâlâ onunla evleneceğine ve aşkın eşlik bağına baskın geleceğine

dair beslediği umut kırıntısının.

Onu insan topraklarındaki hayatına bağlayan son şey de kopmuştu.

Bu tür bir bağlantı olarak geriye sadece babam kalmıştı ama onun da nerede olduğu belli değildi.

Mor, yüzümden her ne okuduysa, kadehini şezlongun yanındaki ahşap sehpaya bıraktı. "Uyusak iyi olur. Neden içki içtiğimi bile bilmiyorum."

"Çünkü çok...b*eklenmedik* bir gün oldu."

"Düşmanlar arkadaşlara dönüşünce daha da beter oluyor." Battaniyenin geri kalanını benim kucağıma tıktıktan sonra sızlanarak ayağa kalktı. "Ya da tam tersi olursa. Neyi göremedim? Neyi gözden kaçırdım ya da neyi görmezden geldim? Onlardan çok *kendimi* didiklemek zorunda kalıyorum."

"Bu da savaşın cilvelerinden biri mi?"

Çadırın kapısına giderken pıskırarak güldü. "Hayır. Hayatın cilvelerinden biri."

Gece doğru dürüst uyumadım.

Rhys çadıra gelmedi – bir kerecik bile.

Karanlık yavaş yavaş griye çalmaya başlarken yataktan kalktım ve tıpkı Dağın Altı'ndaki son günün sabahında yaptığım gibi eşlik bağındaki çekiştirmeyi takip ettim.

Eşim yer yer buzla kaplı kayalık bir çıkıntıda ayakta dikiliyor, hâlâ uyuklayan kampın üzerindeki yıldızların tek tek kaybolmasını izliyordu.

Tek kelime etmeden kolumu beline doladım. Kanadını çekip beni yanına bastırdı.

"Bugün çok asker ölecek," dedi usulca.

"Biliyorum."

"Asla kolaylaşmaz," diye fısıldadı.

Yüzünün güçlü hatları gerildi; yıldızlara bakan gözlerinde gümüş çizgiler peydahlandı. Kederini, hüznünü ve acısını sadece bu-

rada, sadece şimdi gösterecekti. Ama askerlerinin karşısında asla; düşmanlarının karşısında asla.

Derin bir nefes verdi. "Hazır mısın?" Mor'la birlikte arka saflarda kalıp savaşı anlamaya çalışacaktım. Akışını, dehşetini ve yapısını. Ablalarım biz onları güvenli bir şekilde başka bir yere yerleşene kadar burada kalacaklardı. Elbette o zamana kadar işler sarpa sarmazsa.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama hazır olmaktan başka çarem yok."

Rhys başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Birlikte gökyüzünden silinen yıldızları izledik.

Bir süre sonra, ışıyan havayla birlikte aşağıdaki kamp hareketlenirken, "Bunun için minnettarım," dedi. "Yanımda olduğun için. Sana bunu daha önce hiç söyledim mi bilmiyorum ama – iyi ki yanımdasın."

Gözlerimi kırpıştırarak yanma hissini bastırdıktan sonra elini tutup kalbimin üzerine koydum. Kalp atışlarımı hissetmesine izin vererek onu son bir kez öperken, son yıldızlar da gökyüzünden silinmiş, aşağıdaki ordu savaşa uyanmıştı.

56.
BÖLÜM

Jurian haklıydı.

Bunu zihninde görmüştük ama içimizde hâlâ bir şüphe vardı. Oraya vardığımızda Hybern'i farklı bir konumda veya başka bir yere saldırırken bulup bulmayacağımızı merak ediyorduk.

Ama Hybern sürüsü tam olarak Jurian'ın iddia ettiği yerdeydi.

Ve Bahar sınırını geçip Yaz topraklarına girerken Illyria ordusunu birden karşılarında bulduklarında...şaşkınlıkları her hallerinden belli oluyordu.

Rhys birliklerimizi gizlemişti – hepsini. Kilometrelerce süren uçuş boyunca bu devasa kalabalığı gözlerden, kulaklardan ve burunlardan saklarken öyle zorlanmıştı ki şakaklarından terler süzülmüştü. Kanatlarım yeterince güçlü olmadığı için Mor beni gökyüzünde peş peşe yabalayarak onların hızına ayak uydurmamı sağlamıştı.

Böylece onlarla aynı anda varmayı başarmıştım. Ve Rhys nihayet görünmezlik kalkanını kaldırıp gökyüzünde düzenli ve sık saflar halinde ok gibi ilerleyen, savaşa susamış Illyria birliklerini ortaya çıkardığında... Aynı şekilde, gece karanlığını andıran zırhları ve yıldız gibi parlayan silahlarıyla karadan hareket eden

Karanlıkgetiren lejyonunu gözler önüne serdiğinde... Uygun adım yürüyen Hybern kalabalığında dalga dalga yayılan paniğe bakıp böbürlenmemek elde değildi.

Ama Hybern ordusu...göz alabildiğine uzanıyordu – hem enine, hem boyuna. Önlerine çıkan her şeyi silip süpürmeye niyetliydiler.

Cassian, "*KALKANLAR*," diye bağırdı en ön saftan.

Birbiri ardına pır pır ederek hayat bulan kırmızı, mavi ve yeşil kalkanlar Illyrialıları ve silahlarını kuşatarak bir balığın pulları gibi birbirlerinin üstüne örtüldü. Tıpkı her birinin sol elinde taşıdığı, ayak bileğinden omuzlara kadar her yerlerini kapatan sert metal kalkanların birbirinin üzerine kapanması gibi.

Aşağıda, zifiri kalkanlarla dalgalanan Keir'in birlikleri, önlerindeki alana çan şeklinde yayıldı.

Mor beni savaş meydanına yukarıdan bakan, ağaçlarla kaplı bir tepeye yabaladı. Cassian, Azriel'in yaptığı keşfe dayanarak, düşmanı vurabileceğimiz en iyi yerin bu vadi olduğuna hükmetmişti. Çimenli arazide bizim lehimize olan bir eğim vardı. Biz yüksekteydik; Hybern ordusunun arkasında, onlardan çok da uzak olmayan, dar ve sığ bir nehir göze çarpıyordu. Cassian, alelacele yaptığımız kahvaltıda, bir meydan muharebesindeki başarının çoğunlukla sayılardan değil, nerede savaşacağını iyi seçmekten geçtiğini söylemişti.

Hybern ordusu dezavantajlı konumda olduğunu dakikalar içinde anlamış gibiydi.

Ama Illyrialılar çoktan Keir'in askerlerinin yanına inmişti. Cassian, Azriel ve Rhys ön saftan çıktılar. Hepsi siyah Illyria zırhlarına bürünmüştü ve diğer kanatlı askerler gibi tam teçhizatlıydı: Sol elde zırh, sağ elde Illyria kılıcı, üzerlerinde türlü türlü bıçaklar ve başlarında miğfer.

Onları diğerlerinden ayıran tek şey miğferleriydi. Diğerlerindeki düz kubbeli miğferlerin aksine, Rhys, Azriel ve Cassian'ın siyah miğferlerinde kuzgun kanatları şeklinde yanaklıklar vardı. Jilet kadar keskin bu kanatlar kulağın hemen üzerinden yukarıya doğ-

ru devam ederek miğferin iki yanından yükseliyordu. Altı üstü kuzgun kanatlarıydı ama dehşet bir etki yarattıklarını itiraf etmeliydim. Özellikle de sırtlarına bağlı iki yedek kılıç, ellerinin her santimini örten zırh eldivenleri ve Cassian'la Azriel'in zifir karası zırhlarında parlayan sifonlarla birlikte.

Cassian sola doğru hareketlenirken Rhys'in gücü kendi etrafında girdaplanarak sağ kanadı vurmaya hazırlandı. Gücünü idareli kullanmak zorundaydı – kral gelirse diye. Ya da daha beteri, Kazan gelirse diye.

Ama karşımızdaki ordu, ne kadar devasa olursa olsun...kralın komutasındaymış gibi görünmüyordu. Ya da Tamlin'in. Ya da Jurian'ın. Sadece, arkadan gelecek kara birliklerine yol açan öncü istila birliğiydi ama o kadar kalabalıktı ki...arkalarında bıraktıkları yıkımı, bulutsuz yaz göğüne yükselen duman sütunlarından rahatlıkla anlayabiliyorduk.

Mor ve ben sonraki saatler boyunca doğru dürüst konuşmadık.

Kelimeleri bir araya getirip tutarlı cümleler kuracak durumda olmadığım için sadece izlemekle yetindim. Ya bu kez biz sürpriz baskın yaptığımız için, ya da tamamen şans eseri, karşı tarafta periboğandan hiçbir iz yoktu. Ana'ya bunun için şükretsem yeriydi.

Bu sabah kampımızdaki bütün askerler yulaf lapalarına Nuan'ın panzehirinden karıştırıp yutmuştu ama bu önlem savunma kalkanlarının periboğan başlıklı *kalkan-savar* silahlarıyla parçalamasına engel değildi. Sadece bu lanet tozla temas edince veya ucunda bu taşın bulunduğu silahlarla yaralanınca büyü gücünün boğulmasını engelliyordu. Bugün kullanılmıyor olması bizim için çok büyük bir şanstı.

Ve düzenli taarruz hattımızın dökmeye başladığı kanı görünce...o ön saflarda bana yer olmadığını anladım. Illyrialılar kılıç gücüyle, kas gücüyle ve iki yanındaki arkadaşlarına duydukları güvenle savaşıyorlardı. Keir'in askerleri bile, itaatkâr ve tereddütsüz, karanlıktan ve çelikten yoğrulmuş tek bir vücut gibi saldırıyordu. Ben bu aşılmaz zırhın içinde bir çatlak olurdum.

Hele de Cassian'ın komutasındaki Illyrialıların Hybern ordusuna saldıkları dehşeti görünce...

Cassian düşmanın sol kanadına çullanmıştı. Sifonlardan ateşlenen güç topları bazen kalkanlardan sekiyor, bazen de hedefini bulup etlerle kemikleri paramparça ediyordu.

Hybern'in büyü kalkanlarının fazla dirençli çıktığı yerlerde, Rhys, Azriel ve Cassian güç yıldırımları göndererek hepsini paramparça ediyor ve düşman askerlerini sifonların ve saf Illyria çeliğinin karşısında savunmasız bırakıyorlardı. Ve buna rağmen düşman hattı düşmezse... Keir ve Karanlıkgetirenler geride kalanları temizliyordu. Kolayca. Soğukkanlılıkla.

Savaş meydanı kanla vıcık vıcık olmuş bir çamur çukuruna döndü. Cesetler zırhlarına vuran sabah güneşiyle ışıl ışıl parladı. Hiç dağılmadan sürekli yüklenen Illyria safları tarafından geriye doğru itildikçe itilen Hybern kanadı panikledi.

Ve sol kanattaki asillerin bir kısmı can verirken kalanlar da arkalarına bakmadan kaçınca... Diğer Hybern askerleri de paniklemeye başladı.

Sadece at binmiş olan bir komutan boyun eğmiyordu. Atını geri çevirip arkalarındaki nehre doğru kaçmaya niyeti yoktu.

Cassian onu kendine rakip seçti.

Ön saftaki yekpare kalkan ve kılıç duvarından ayrılıp öne çıkarken, etrafındaki askerler onun boşalttığı yeri hemen doldurdu. Mor bunu görünce elimi tutup acıtacak kadar sıktı. Cassian'ın siyah miğferiyle zırhı, kanla ve çamurla kaplanmıştı.

Elindeki uzun kalkanı bir kenara attı ve sırtında duran, aynı siyah metalden yapılmış yuvarlak kalkanı aldı.

Ve birden koşmaya başladı.

Rhys'in, savaş meydanının diğer ucunda, atlı Hybern komutanına ulaşmak için düşman askerleri arasında kendine yol açan Cassian'ı izlemek için duraksadığına yemin edebilirdim. Komutan da kendisi için neyin ve kimin geldiğini fark etmiş olmalıydı ki daha iyi bir silah bulmaya çalışıyordu.

Cassian bunun için doğmuştu – bu meydanlar, bu kaos, bu vahşilik ve öngörü için.

Hiç durmadan yol alırken, sanki önünde ve arkasında savaşan tüm rakiplerinin nereden saldıracaklarını biliyor, etrafındaki savaşı adeta nefes gibi içine çekiyordu. Güç kalkanlarını bile iptal etti – sırf savaşı yakından yaşamak, elindeki siyah kalkana çarpan okların titreşimlerini *hissetmek* için. Kalkanıyla bir askere vururken, diğer elindeki kılıç sıradaki rakibe doğru yola çıkmış oluyordu.

Hayatımda böyle bir şey görmemiştim – böyle bir yetenek ve dakiklik. Tıpkı bir dans gibiydi.

Bunu dışımdan söylemiş olmalıydım ki Mor, "Onun için savaş zaten bu," diye cevapladı. "Bir senfoni."

Gözlerini Cassian'ın ölüm dansından bir an bile ayırmıyordu.

Üç asker ona saldırmayı deneyecek kadar cesur ve aptaldı. Cassian dört hamlede hepsinin leşini yere serdi.

"Kutsal Ana," diye fısıldadım.

Beni eğiten adam buydu. Bu yüzden Ulu Periler onun adını duyunca titriyordu.

Bu yüzden safkan Illyria savaşçıları onu ölümüne kıskanıyordu.

Ve şimdi Cassian'la o atlı komutan arasında kimsecikler kalmamıştı.

Komutan ölen askerlerden bir mızrak bulmuştu. Var gücüyle fırlattı.

Mızrak hızlı ve net bir çizgide Cassian'a doğru döne döne giderken kalbim duracak gibi oldu.

Cassian dizlerini kırdı, kanatlarını sıkıca kapattı, kalkanını kaldırdı...

Ve mızrağı öyle bir karşıladı ki çarpışma sesini duyduğuma yemin edebilirdim. Sonra mızrağın sapını kılıcıyla kesip koşmaya devam etti.

Bir kalp atışında, kalkanını ve kılıcını sırtına geri astı.

Neden böyle yaptığını soracak oldum ama yerden bir mızrak kapmıştı bile.

Ve çoktan savurmuştu, hem de bütün vücudunu bu atışın içine çokan bir ivmeyle. Öyle mükemmel bir hareketti ki bir gün bunun resmini yapacağımı biliyordum.

Bu atış karşısında her iki ordu da adeta duraksadı.

Mesafeye rağmen Cassian'ın mızrağı hedefini buldu.

Komutanın göğsüne öyle sert saplandı ki adam resmen atın üzerinden uçtu.

Daha yere düşmeden Cassian tepesinde bitmişti.

Havaya kalkıp hızla inen kılıcı gün ışığını yakalayıp parladı.

Cassian çok doğru bir hedef seçmişti. Hybern ordusu artık tamamen dağılmıştı. Gerisin geri nehre doğru kaçıyorlardı.

Ama bu kez de Tarquin'in ordusunu nehrin diğer tarafında kendilerini beklerken buldular. Tam olarak Cassian'ın olmalarını istediği yerde.

Tarquin'in nehrin diğer tarafındaki iki bin askeri ile arkalarındaki Illyrialılar ve Keir'in Karanlıkgetirenleri ile arasında kapana kısılınca...

Katliamı seyretmekte zorlandım.

"Bitti," dedi Mor.

Güneşin yükselmesiyle birlikte sıcaklık her dakika artıyordu.

"Bunu görmesen de olur," diye ekledi.

Çünkü bazı Hybern askerleri dizlerinin üzerine çöküp teslim oluyordu.

Tarquin'in topraklarında olduğumuz için Rhys tutsaklara ne yapılacağıyla ilgili kararı ona bırakmıştı.

Aramızdaki mesafeye rağmen Tarquin'i zırhından tanıdım: Rhys'inkinden daha süslü ama yine de vahşi. Hayatta kalan birkaç yüz düşman askerine ulaşmak için cesetleri çiğneyerek yürürken, balık pulları ve yüzgeçleri motifli zırhının arkasından dökülen gök mavisi pelerini yerdeki çamurlarda sürünüyordu.

Düşmanın diz çöktüğü yere bakarken yüzü miğferinin ardında saklıydı.

Hemen yanında, Cassian ve Azriel bir yandan onu izliyor, bir

yandan da Keir ve Illyria komutanlarıyla konuşuyordu. Savaş meydanındaki cesetler arasında fazla kanat görmedim. Çok şükür.

Tarquin eliyle bir hareket yaptığında, şükür teslim olanların dillerinden çok uzaktı.

Merhamet dileyen, bildiklerini anlatmayı teklif eden bazı Hybern askerlerinin feryatları havada çınlayarak bize kadar ulaştı.

Tarquin'in parmağıyla işaret ederek seçtiği birkaç esir Yaz askerleri tarafından kalabalığın içinden yaka paça alındı. Sorgulanmak için. Pek hoş olmayacağını tahmin ettiğim yollarla.

Ama diğerleri...

Tarquin elini onlara doğru uzattı.

Hybern askerlerinin neden debelendiklerini, kendilerini tırmaladıklarını, bazılarının sürünerek kaçmaya çalıştığını anlayamadım. Ama sonra içlerinden biri, yüzü güneşe dönük şekilde yere yığıldı. Ve bu mesafeden bile ağzından su – evet su fışkırdığını görebildim.

Hepsi aynı şekilde can verdi. Tarquin bütün Hybern askerlerini karada boğdu.

Diğerleri bir yana Rhys'i bile saatlerce görmedim, çünkü eşim Illyria kampının Kış Sarayı sınırından savaş meydanının yanına taşınmasını emretmişti. Göç hemen başlayınca Mor'la birlikte eski ve yeni kamp yerleri arasında yabalayarak mekik dokumak zorunda kaldık. En son ablalarımı getirdik – Rhysand'ın cesetlerin çoğunu siyah toza çevirmesini bekledikten sonra. Kan ve çamur bâki kalmıştı ama hem arazi kamp yapmaya çok müsaitti, hem de başka bir yer arayacak zamanımız yoktu.

Elain'in bunu umursadığı söylenemezdi. Onu yabaladığımızı fark ettiği bile söylenemezdi. Sadece çadırından çıkıp Mor'un kollarına yürüdü, sonra da Mor'dan ayrılıp yeni kamptaki aynı çadıra geri dönüp yattı.

Ama Nesta... Eski kampa varır varmaz ona herkesin iyi olduğunu söylemiştim. Yine de savaş meydanına yabaladığımızda, öy-

lece bakakaldı. O kanlı, çamurlu ovaya. İki sarayın askerlerinin düşman cesetlerinden yağmaladıkları silahlara.

Ve düşük rütbeli Illyria savaşçılarının Cassian hakkında fısıldadıkları şeyleri dinledi: O mızrağı nasıl savurduğunu, düşman askerlerini nasıl buğday başakları gibi devirdiğini, nasıl da Enalius gibi savaştığını. En kadim savaşçı-tanrılardan biri ve ilk Illyrialı olan Enalius gibi.

Cassian'ı çok uzun zamandan beri savaş meydanlarında görmedikleri belliydi. Büyük Savaş'ta henüz çok gençti – ama şimdi... Cassian geçerken ona yönelttikleri bakışlar, Rhys'in gücüne şahit olduktan sonra diğer Yüce Lordlar'ın yüzlerinde beliren bakışların aynısıydı. İçlerinden biri – ama yine de Öteki.

Etrafımızda kamp kurulurken Nesta bunların hepsini izledi ve dinledi.

Cesetlerin nereye kaybolduğunu sormadı. Keir ve Karanlık-getirenler'in yanı başımıza kurdukları kamptan ona, bana ve Illyrialılara küçümseyerek bakan, kapkara zırhlı savaşçıları görmezden geldi. Hayır, Nesta önce Elain'in çadırına bakıp onun uyukladığından emin oldu, sonra da keten kumaşlardan sargı bezi kesenlere yardım etmeye başladı.

Rhys ve Cassian hâlâ zırhlarının içinde çıkageldiklerinde ikindi ateşinin etrafında sargı bezi kesmeye devam ediyorduk. Azriel ortalıkta görünmüyordu.

Rhys benim tünediğim kütüğün kenarına zırh gürültüleri eşliğinde oturup şakağıma bir öpücük kondurdu. Fena halde metal, kan ve ter kokuyordu.

Miğferi ayaklarımızın önündeki toprağa düşerek çınladı. Tek kelime etmeden eline bir su testisi tutuşturdum ama daha bardak getirmeme kalmadan bakır testiyi kaldırıp doğrudan kafasına dikti. Ağzının kenarlarından taşan sular uyluklarını sarmalayan siyah metale aktı. Sonunda testiyi bir kenara koyduğunda çok... bitkin görünüyordu. Yorgunluğu gözlerinden okunuyordu.

Ama onlar geldiğinde ayağa kalkan Nesta dikkatle Cassian'a

bakmaya devam etti. Koltuğunun altına sıkıştırdığı miğferine; omuzlarının üzerinden uç veren ve iyi bir temizliğe ihtiyaç duyan silahlarına; terden kağşayan siyah saçlarına ve miğfer kullanmasına rağmen çamurla kaplanan yüzüne.

Son olarak yedi adet sifona, o sönük kırmızı taşlara baktı ve "Yaralanmışsın," dedi.

Rhys bunu duyunca dikkat kesildi.

Cassian'ın yüzü ciddi, gözleri donuktu. "Önemli bir şey değil." Ama konuşması bile halsizdi.

Nesta onun koluna uzandı – kalkan tutan koluna.

Cassian bir an tereddüt ettikten sonra kolunu Nesta'ya bıraktı ve elinin üstündeki sifona dokundu. Kol zırhı biraz geri çekilince...

"Bu haldeyken dolaşmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun," dedi Rhys biraz sertçe.

Cassian bileğindeki şişliği inceleyen Nesta'dan gözlerini ayırmadan, "İşim vardı," diye cevapladı. Ablam zırhın altındaki yarayı nasıl tespit etmişti? Bunu Cassian'ın bakışlarından, duruşundan okumuş olmalıydı.

Illyria generalini vücut dilini çözecek kadar gözlemlediğini fark etmemiştim.

Cassian, "Sabaha geçer zaten," diye eklerken Rhys'e *itiraz istemem* der gibi baktı.

Ama Nesta'nın beyaz parmakları esmer tenindeki şişliği kibarca yoklayınca dişlerinin arasından tısladı.

Nesta, "Bunu nasıl iyileştiririm?" diye sordu. Günün erken saatlerinde saçlarını tepesinde gevşek bir topuz yapmıştı ve şifacılara malzeme hazırlayıp dağıtmakla geçen saatlerde topuzdan kurtulan başıboş tutamlar, sıcaklık ve nemle birlikte şakağına, ensesine yapışmıştı. Yanakları güneşten al al, yukarı kıvrılmış kol ağızlarının açıkta bıraktığı çıplak teni çamur içindeydi.

Cassian az önce Nesta'nın tünediği kütüğe otururken usulca sızlandı – sanki bu hareket bile ona yük oluyormuş gibi. "Buz koymak genelde işe yarar ama eklemi sabit tutacak bir sargı yaparsan

kulma kendiliğinden düzelir."

Nesta önce kendi hazırladığı sargı bezleriyle dolu sepete, sonra da ayağının dibindeki su testisine uzandı.

Nazik dokunuşlarla Cassian'ın bileğini yıkarken izlemekten başka bir şey yapacak halim yoktu. Ablama bu şişliği oracıkta iyileştirecek güce sahip olup olmadığını soracak halim bile yoktu. Nesta bileğini sararken Cassian da konuşamayacak kadar bitkin olmalıydı ki ablam çok mu sıkı, çok mu gevşek ya da bu gerçekten işe yarayacak mı diye sorarken sadece homurtularla cevap verdi. Ama hep Nesta'yı seyretti – kaşları birbirine yakın, dudakları odaklanmayla büzüşmüş halde, gözlerini onun yüzünden bir an olsun ayırmadan.

Ve Nesta düzgün bir düğüm atıp sargıyı bitirdikten sonra geri çekilmek üzereyken Cassian sağlam eliyle onun parmaklarını yakaladı. Nesta bakışlarını Cassian'ın yüzüne kaldırdı. "Teşekkür ederim," dedi Cassian boğuk bir sesle.

Nesta elini geri çekmedi.

Ağzını açıp iğneli bir cevap yapıştırmadı.

Sadece baktı, baktı, baktı. O güzel siyah zırh içinde çok daha güçlü görünen geniş omuzlarına; onların arasından yükselen güçlü ve esmer boynuna; kanatlarına. Sonra da hâlâ kendisine bakan o ela gözlerine.

Cassian başparmağını Nesta'nın elinin üzerinde gezdirdi.

Nesta sonunda dudaklarını aralayınca kendimi hazırladım...

"Yaralandın mı?"

Cassian Mor'un sesini duyunca elini çekti ve haylaz bir gülümsemeyle ona doğru döndü. "Arkamdan gözyaşı dökmeni gerektirecek bir şey değil, merak etme."

Nesta bakışlarını Cassian'ın yüzünden çekip artık boş olan kendi eline, sanki Cassian'ın eli hâlâ avucundaymış gibi kıvrık duran parmaklarına indirdi. Sonra ayağa kalktı, testiyi aldı ve çadırdan biraz daha su getirmekle ilgili bir şeyler geveleyip gitti.

Cassian ve Mor kahkahalar atarak, birbirlerine sataşarak,

hem bugünkü hem de önümüzdeki savaşlarla ilgili atıp tutarak muhabbet ettiler.

Nesta uzun süre çadırından çıkmadı.

Gece geç vakitlere kadar yaralılara yardım ettim. Mor ve Nesta da benimle birlikte çalıştı.

Hepimiz için uzun bir gündü, evet ama diğerleri...saatlerce savaşmışlardı. Mor, Illyrialı ya da Karanlıkgetiren demeden bütün yaralılarla ilgilenirken çenesi öyle kasılmıştı ki çevresinde dönen savaş muhabbetinin canını sıktığını anladım. Zafer ve kan hikâyelerinden bunaldığı için değil, sırf onların yanında savaşamadığı için.

Ama Karanlıkgetirenlerin ve Illyrialıların arasında...kendine nasıl yer bulacaktı? Kime emredecek ya da kimin emirlerini yerine getirecekti? Keir söz konusu bile olamazdı ama... Nihayet yatağımızdaki sıcak çarşafların altına süzülüp Rhys'e sokulduğumda bu soru hâlâ kafamda dönüp duruyordu.

Rhys hazır bekliyormuş gibi elini belime atıp beni kendine çekti. "Kan kokuyorsun," diye mırıldandı karanlığın içine.

"Affedersin," dedim. Yatağa girmeden önce ellerimle kollarımı yıkamıştım ama banyo yapmak... Kampın içinden çadıra yürürken ayakta durmakta bile zorlanmıştım.

Elini belimden kalçama doğru kaydırdı. "Yorgunluktan ölüyor olmalısın."

Sıcaklığına battaniye gibi sarınmak için yatakta kıpırdanarak iyice sokuldum ve "Sen de *uyuyor* olmalısın," diye azarladım.

Dudaklarıyla şakağımı okşayarak "Uyku tutmuyor," diye itiraf etti.

"Neden?"

Eli sırtıma kaydı; omurgamın üzerinden yukarıya tırmanan uzun okşayışa yaslanarak yaylandım. "Savaştan sonra sakinleşmem biraz zaman alıyor." Savaş biteli saatler olmuştu. Rhys'in dudakları şakağımdan çeneme doğru bir gezintiye çıktı.

Ve bütün ağırlığıyla üstüme çullanan yorgunluğuma rağmen, dudaklarıyla çenemi sıyırıp alt dudağımı dişlediğinde...ne istediğini çok iyi biliyordum.

Elimi karın kaslarının keskin hatlarında gezdirip güçlü vücuduna rağmen teninin yumuşaklığa hayret ederken, Rhys dişlerinin arasından derin bir nefes aldı.

Dudaklarıma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Parmaklarım yolculuğuna devam edip heykelvari alt karın kaslarını da geride bıraktığında, hiç kıpırdamadan beklediği halde, "Eğer çok yorgunsan," diye başladı.

Onu öperek cevap verdim. Sonra bir daha. Sonunda dilini dudaklarımın arasına saplayınca ağzımı ona açtım.

Hızlı ve sert bir sevişme oldu. İkimiz de sarsılarak kendi doruklarımıza ulaşırken, elimi kanatlarından aşağıya kaydırıp sırt kaslarını tırmalıyordum.

Uzun dakikalar boyunca bu şekilde kaldık: Bacaklarım omuzlarının üstünde durmaya, göğüsleri az önceki beden hareketlerimizin silik yankısı şeklinde göğüslerimin üstünde inip kalkmaya devam etti.

Ardından, her iki dizimin alt taraflarına birer öpücük kondurduktan sonra bacaklarımı iki yanına bıraktı ve geri çekilip dizlerinin üzerinde doğruldu.

Buruşuk çarşaf dizlerindeki dövmelerin büyük kısmını saklıyordu ama parmaklarımı bu pozisyonla gerilen dağların zirvelerinde, bu zirvelerin üzerine dövmelenmiş yıldızlarda gezdirirken, Rhys gözlerini benden ayırmadan karşımda diz çökmeye devam etti.

"Savaş meydanındayken seni düşünmediğim bir saniye bile olmadı," dedi usulca. "Bu sayede odaklandım, yoğunlaştım ve bu sayede üstesinden geldim."

Dizindeki dövmeleri tekrar okşadım. "Buna sevindim. Sanırım...sanırım benim de bir parçam orada seninle birlikteydi." Göz ucuyla, daracık giyinme alanındaki bir kukla mankene tertemiz

şekilde giydirilen zırh takımına baktım. Kanatlı miğferi çadırın loşluğunda bir yıldız gibi parlıyordu. "Bugün seyrettiğim savaşın... Adriata'dakinden farklı olduğunu hissettim." Rhys dinlemekle yetinirken yıldızlı gözleri sabırlıydı. "Adriata'da ben..." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Adriata'daki savaşın kaosu, bir şekilde, daha kolaydı. Yani, *kolay* değildi tabii ama – nasıl desem..."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

İç geçirerek doğruldum. Artık diz dize, göz gözeydik. "Anlatmaya çalıştığım ama elime yüzüme bulaştırdığım şey şu: Adriata'da veya Velaris'te karşılaştığım çarpışmalarda...ben de savaşabilirim. O tür ortamlarda seve seve savaşırım – savaşabilirim. Ama bugün gördüğüm şey, bu tarz bir mücadele..." Yutkundum. "Bu tür bir savaş için kendimi hazır hissettiğimden emin değilim dersem, benden utanır mısın?" Kendi becerilerim kadar yanımdaki askerlere de güvenerek, kendimden geçene kadar, bir düşman askerini bir karacadan ayıran çizgiler netliğini yitirene kadar, sürekli kılıç sallayıp hançer saplayarak göğüs göğüse çarpışmak. Bu kadar büyük ölçekli bir kan banyosunu bu kadar yakından görüp işitmek.

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni bir kez öptü. "Asla. Senden asla utanmam. Hele de böyle bir şey için." Dudaklarını benimkilere öyle yakın tutuyordu ki aynı nefesleri paylaşıyorduk. "Bugünkü savaş hem Adriata'dakinden hem de Velaris'tekinden *farklıydı*. Sana askerlerle birlikte eğitim verecek kadar zamanımız olsaydı safların arasında kolaylıkla savaşıp ayakta kalabilirdin. Eğer savaşmak isteseydin. Ve şimdilik, bu ilk savaşlarda...o katliamın orta yerinde olmanı ben de istemiyorum." Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Biz bir çiftiz," dedi dudaklarıma. "Benim yanımda savaşmak istersen, bu benim için büyük bir onur olur."

Başımı geri çekip kaşlarımı çattım. "Şu anda kendimi bir ödlek gibi hissediyorum."

Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Bütün yaptıklarından sonra kimse senin için böyle düşünmez, Feyre." Kısa bir duraksama. "Savaş çirkin, karmaşık ve acımasız. Savaşan askerler bu işin

sadece bir kısmı. Seni burada görmelerinin, yaralılarla ilgilendiğini, o toplantılara ve konseylere katıldığını görmelerinin onlar için taşıdığı anlamı asla küçümseme."

Parmaklarımı göğüslerindeki ve omuzlarındaki Illyria dövmelerinde gezdirirken bunu düşündüm.

Ve belki az önceki sevişmemizin mahmurluğu, belki de bugün kazandığımız zafer yüzünden, ona inandım.

Tarquin'in ordusu Keir'in lejyonu gibi bizimle kaynaşmak yerine yan tarafımıza ayrı bir kamp kurmayı yeğledi. Azriel Hybern sürüsünün yerini bulmak ve bir sonraki hamlelerini öğrenmek için her yere gözcü üstüne gözcü gönderdi... Ama nafile.

Tamlin'in de onlarla birlik olup olmadığını merak ediyordum. Acaba o toplantıda konuştuğumuz her şeyi ve saraylar arasındaki bütün zayıflıkları kralın kulağına fısıldamış mıydı? Kimseye sormaya cesaret edemedim.

Ama Nesta'ya Kazan'ın gücünün fokurdadığını hissediyor mu diye sormayı göze aldım. Neyse ki hiçbir terslik hissetmediğini söyledi. Öyle olsa bile... Rhys'in Velaris'te kalan Amren'le sık sık temas kurduğunu, Nefesler Kitabı'nda yeni bir keşfedip keşfetmediğini sorduğunu biliyordum.

Gerçi Amren Kazan'ı durduracak yeni bir yol bulsa bile, önce kralın ordusunun geri kalanını nerede sakladığını bulmalıydık. Ve bulunca onlarla tek başımıza yüzleşmeyecektik. Hayır, onları bulunca diğerlerini getirip işlerini bitirecektik.

Ama Hybern ordusunun yerini öğrenmeden Bryaxis'i ortaya çıkarmayacaktım. Kralın Bryaxis'i öğrenip planlarını buna göre değiştirmesi işimize gelmezdi. Hayır, sadece o asıl ordu üstümüze çullandığında...işte ancak o zaman Bryaxis'i üzerlerine sürecektim.

Savaştan sonraki ilk üç gün ordular yaralılarını tedavi edip dinlendi. Dördüncü gün, çıkabilecek muhtemel huzursuzlukların ve tehlikeli homurdanmaların önüne geçmek için, Cassian hepsine lüzumsuz görevler verdi. İlk emir: Tüm kampın etrafına siper kazılacak.

Ama siperin yarısının tamamlandığı beşinci gün Azriel komuta çadırımızın ortasında belirdiğinde nefes nefeseydi.

Hybern bir şekilde etrafımızdan dolanıp kuzeye bir ordu göndermeyi başarmıştı. Güz Sarayı'yla Yaz Sarayı arasındaki sınır boyunca Kış Sarayı'na doğru uygun adım ilerleyen bir ordu.

Bunu neden yaptıklarını anlayamadık. Azriel de anlayamamıştı. Şu anda bizden yarım günlük uçuş mesafesindeydiler. Azriel çoktan Kallias'la Viviane'a haber uçurmuştu.

Rhys, Tarquin ve diğerleri olasılıkları tartarak saatlerce tartıştı. Sınırın bu noktasını terk edersek Hybern'in ekmeğine yağ sürebilirdik. Ama kuzeydeki orduyu sahipsiz bırakırsak diledikleri kadar kuzeye devam etmelerine neden olabilirdik. Gücümüzü ikiye bölmeyi de göze alamazdık, çünkü zaten yeterli askerimiz yoktu.

Derken, Varian bir fikirle çıkageldi.

Kız kardeşi, Tarquin ve ailem dışındaki herkesin dışarı çıkmasını istedi. Diğer tüm general ve komutanlar gibi Keir ve Devlon da çadırdan hışımla çıkarken bu emirden hoşnut görünmüyorlardı.

"Hem kuzeye gideceğiz, *hem de* kalacağız."

Rhys tek kaşını kaldırdı. Cassian kaşlarını çattı.

Varian işaretparmağını etrafında toplandığımız haritaya sapladı. "Bir tılsım yap – en iyisinden. Öyle ki buraya yaklaşan herkes karşısında bir ordu görsün, duysun, kokusunu alsın. Çok fazla sokulmamaları için ne tür büyüler gerekiyorsa yerleştir. Ama bırak Hybern casusları hâlâ burada olduğumuzu rapor etsinler. Burada kalmayı seçtiğimizi."

Cassian çenesini kaşıyarak, "Bu sırada biz de görünmezlik kalkanları altında kuzeye ilerleriz," diye mırıldandı. "İşe yarayabilir." Ardından Varian'a bakıp sırıttı. "Buradaki güneşten bunaldığında Velaris'e gelip bizimle takılabilirsin."

Varian'ın alnı kırışsa da gözlerinde bir ışıltı belirdi.

Ama Tarquin, "Böyle bir gözbağı yapabilir misin?" diye sordu Rhys'e.

Rhys başıyla onayladıktan sonra bana göz kırptı. "Eşimin de yardımıyla."

Hepsi bana bakarken yeterince dinlendiğim için şükrettim.

O gece Rhys'le birlikte işi bitirdiğimizde resmen iliğim kurumuştu. Eşimin talimatları doğrultusunda yüzleri ve detayları işaretlemiş, sonra da şekil değiştirme gücüme onları yoktan var etmesini, hepsine başka bir boyutta yeni bir hayat vermesini emretmiştim.

Tıpkı...kamptaki herkesi saydam bir folyoyla kaplamak gibiydi. Yola çıktığımızda folyolar bizden ayrılacak ve kendi başına hareket eden, konuşan ve burada yapılması gereken her şeyi yapan varlıklara dönüşecekti. O sırada biz, Rhys sayesinde gözlerden gizlenerek, Hybern ordusunun önünü kesmeye gidiyor olacaktık.

Ama işe yaradı. Cresseida kendi tılsımlama yeteneğiyle Yaz Sarayı askerleri üzerinde bizzat çalıştı. Saatler sonra ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve elime bir kırba su tutuşturduğunda ancak başımı eğip kaldırarak teşekkürlerimi iletebildim. Cresseida erkek kardeşi gibi bir eğitimli bir savaşçı değildi ama ordusunun içinde sağlam, ihtiyaç duyulan bir duruşu vardı. Yaz askerleri rehberlik ve metanet için onun ağzına bakıyordu.

Uçarak geldiğimizden daha büyük bir kütle halinde taşındık. Yaz Sarayı askerleri ve Keir'in lejyonu uçamıyordu ama Tarquin kendi güç rezervini dibine kadar zorlayarak hepsini bizimle birlikte yabaladı. Düşmanı yakaladığımızda gücü tamamen tükenmiş olacaktı ama zaten çelikle daha iyi savaştığında ısrar etmişti.

Hybern ordusunu Yaz Sarayı'nın doğu sınırı boyunca uzanan büyük ormanın kuzey ucunda bulduk.

Azriel ilerideki araziyi keşfe çıkıp Cassian'a en küçük ayrıntısına kadar rapor etmişti. Akşam vakitleriydi ve Hybern gece için kamp kurmaya hazırlanıyordu.

Cassian bunu tahmin ederek ordumuzun gün boyunca dinlenmesine izin vermişti. Hybern güçlerinin bütün gün taban teptikten sonra yorgun ve sersemlemiş olacaklarını biliyordu. Savaşın

kurallarından biri daha, demişti bana. *Ne zaman* savaşacağını bilmek de nerede savaşacağını bilmek kadar önemliydi.

Yere ayak bastığımızda doğudan yağmur yüklü bulutlar geliyor, güneş arkamızdaki ormanın gerisine, devasa çınar ve meşe ağaçlarının arkasına alçalıyordu. Rhys etrafımızdaki tılsımı kaldırdı.

Hybern askerlerinin her defasında karşılarına *kimin* çıktığını, *kimin* onları katlettiğini görmelerine izin vererek bu hikâyenin düşman saflarında kulaktan kulağa yayılmasını istiyordu.

Yine kampta kalarak savaşı izledim. Bu kez Hybern'in dinlenmeyi planladığı yeşil vadiyi tepeden gören bakan dar bir yamaçtaydık. Elain Illyria savaşçıları kendisi için bir çadır kurduğu anda içeri daldı. Ama Nesta çadırların bittiği yere seğirtip vadi tabanındaki savaşı seyretti. Mor önce ona, sonra bana eşlik etti.

Nesta savaşın gürültü patırtısından hiç ürkmedi. Gözlerini bile kırpmadan siyah zırhlı bir savaşçıya doğru bakıyordu. Saflara komuta eden bu malum savaşçı ara sıra meydanın bir ucundan diğer ucuna *yüklenin* ya da *kanadı tutun* diye emirler savurmakla meşguldü.

Çünkü bu kez... Hybern hazırlıklıydı. Verdikleri o görüntü, gece için kamp kurmaya hazırlanan yorgun ordu görüntüsü... Bir aldatmacaydı. Tıpkı bizimki gibi.

Önce Keir'in askerleri pır pır ederek sönen gölgeler gibi sapır sapır dökülmeye başladı. Ön safları çöktü.

Mor bunu duygusuz gözlerle izledi. Üst üste yığılan cesetlere babasının da katılmasını gönlünün bir köşesinden geçirdiğinden adım gibi emindim. Ama Keir, Cassian'ın kükreyerek verdiği emri duyunca, Karanlıkgetirenleri toparlamayı ve ön saflara çeki düzen vermeyi başardı. Ve meydanın diğer tarafında...

Rhys ve Tarquin'in büyü güçleri öyle kurumuştu ki düşman askerleriyle yalın kılıçla savaşıyorlardı. Ve yine, ne kraldan bir iz vardı, ne Jurian'dan, ne de Tamlin'den.

Mor arada bir benden tarafa bakarken yerinde duramıyordu. Bu vahşet, bu barbarlık – onun ruhuna müzik gibi geliyordu. Burada benimle durmak...kesinlikle ona göre değildi.

Ama yaptığımız bu şey... Orduların peşinden koşup durmak, bir adım önde olmaya çalışmak...

Bir çözüm getirmeyecekti. Bunun sonu yoktu.

Gökyüzü delindi ve savaş çamurlu bir katliama dönüştü. Sifonlar parladı, sifonlar söndü. Hybern nihayet kendi büyü gücüyle karşılık verirken, periboğan uçlu oklar bir yana, periboğan bulutları yükseldi. Neyse ki yağmurlar yüzünden ömürleri uzun olmadı. Ve Nuan'ın panzehiri sayesinde bünyelerimize hiçbir etki yapmadı – zerre kadar. Oklar da becerikli kalkan hamleleriyle savuşturularak ya da doğrudan sapları tuzla buz edilerek gökyüzünden sapır sapır dökülen zararsız taşlara dönüştürüldü.

Cassian, Azriel ve Rhys savaşmaya, öldürmeye devam ettiler. Tarquin ve Varian da hâlâ ayaktaydı ve Keir'in bir kez daha yara alan saflarına yardım etmek için askerlerini o tarafa doğru kaydırıyorlardı.

Ama geç kalmışlardı.

Uzaklığa ve yağmura rağmen Keir'in askerlerinden oluşan siyah hattın bir Hybern süvari saldırısıyla yarıldığını net olarak görebildik.

Mor, "Kahretsin," diye fısıldadı. Koluma yapışıp morartacak kadar sıkarken saçlarımız ve elbiselerimiz ılık yaz yağmurundan sırılsıklamdı. "*Kahretsin.*"

Hybern askerleri baraj suları gibi önüne çıkanı yıkarak Keir'in birliklerini ikiye böldü. Cassian'ın haykırışı üzerinde durduğumuz tepeden bile rahatlıkta duyuldu – ve oklarla mızraklardan kaçarak hızla havalandığını gördük. Sifonları öyle sönüktü ki onu doğru dürüst koruyamıyordu. Rhys'in ona doğru kükreyerek bir emir verdiğine yemin edebilirdim ama Cassian oralı bile olmadı ve saflarımızı bölen düşman askerlerinin ortasına, *tam ortasına* inerek kılıç sallamaya başladı.

Nesta yüksek sesli, kesik bir nefes aldı.

Hybern yüklendikçe yüklendi, ordumuzu böldükçe böldü. Rhys onları geri itmek için büyü gücüyle bir kanat saldırısı yaptı. Ama

dün geceden sonra gücü kurumuş, tükenmişti. Yüzlercesi yerine sadece onlarcası poflayan gölgelere dönüştü.

Kolumu bırakıp ileri geri yürümeye başlayan Mor, "Safları yeniden düzenleyin," diye mırıldandı. "Kahrolası safları yeniden düzenleyin!"

Cassian buna çabalıyordu. Mavi ışıklı bir gölgeden ibaret olan Azriel oradaki hengâmeye daldı ve çevresi tamamen sarılan Cassian'a doğru savaşarak ilerledi.

"Göklerdeki Ana," dedi Nesta usulca. Sesindeki şey hayranlık değildi, hayır. Dehşetti.

Kendi dehşetimin içinden, "Başa çıkabilirler," dedim. Ve içimden bunun için dua ettim.

Bu savaşa rağmen... Hybern bize bundan çok daha fazlasını vadediyordu.

Bundan çok daha fazlasını vadediyorlardı ve biz şimdi bile geri, geri, geri itiliyorduk.

Savaşın göbeğinde, bir köz patlamasını andıran, kırmızı bir parlama oldu. Bir düşman çemberi o anda can verdi.

Ama daha fazla Hybern askeri Cassian'ı tekrar çevreledi. Azriel bile onun yanına gidemiyordu. Mideme kramplar girdi, tekrar tekrar.

Oysa kral ordusunun büyük bir bölümünü başka bir yerde saklamıştı. Gözcülerimiz bu yeri bulamamıştı. *Azriel* bulamamıştı. Ve Elain...devasa bir ordu göremediğini söylemişti. Ne uyurken gördüğü rüyalarda, ne de uyanıkken gördüğü hayallerde.

Savaşla ve savaşmakla ilgili çok az şey biliyordum. Ama bu... bu batan bir gemideki delikleri kapatmaya çalışmaktan farksızdı.

Yağmurdan iliklerimize kadar ıslanırken, Mor ileri geri yürüyerek aşağıdaki katliama, bizim tarafta üst üste yığılmaya başlayan cesetlere, bozguna uğrayan saflarımıza lanetler okurken... eğer onlarla birlikte aşağıda savaşamıyorsam, ne yapmam gerektiği kafama dank etti. Hybern'in asıl ordusunun yerini sormak için kimi avlamam gerektiği.

Suriel.

57.

BÖLÜM

"Hayatta olmaz," dedi Mor. Onu Nesta'dan birkaç adım öteye çekmiştim; savaşın ve yağmurun gürültüsü seslerimizi boğuyordu. "*Hayatta olmaz.*"

Başımla aşağıdaki vadiyi işaret ettim. "Git onlara katıl. Burada harcanıyorsun. Sana ihtiyaçları var." Doğruydu. "Cassian ve Az'ın düşman saflarını geri püskürtmek için sana *ihtiyaçları var.*" Çünkü Cassian'ın sifonları pır pır etmeye başlamıştı.

"Seni burada bırakırsam Rhys beni öldürür."

"Onun böyle bir şey yapmayacağını sen de biliyorsun. Kampın etrafında koruma büyüleri var. Hem benim elim de armut toplamıyor ya."

Yalan *değildi,* tam olarak ama... Mor yanımdayken Suriel ortaya çıkmayabilirdi. Ve ona nereye gideceğimi söylersem, benimle gelmekte ısrar edeceğinden adım gibi emindim.

Jurian'dan bilgi bekleme lüksümüz yoktu. Birçok konuda. Gitmek zorundaydım – hem de hemen.

"Git savaş. O Hybern pisliklerini biraz bağırt."

Nesta gözlerini katliamdan ayırdı ama sadece, "Onlara yardım et," diyecek kadar.

Çünkü Cassian yine bir Hybern komutanına doğru hamle yapı-

yordu. Düşman askerlerini geçen seferki gibi ürkütmek için.

Mor alnını kırıştırdı, parmaklarının üzerinde yükselip alçaldı. "Sadece – çok dikkatli olun. İkiniz de."

Yüzümü ekşittiğimi görünce hemen çadırına koştu. Her yerine silah iliştirerek çıkmasını ve bana selam çaktıktan sonra yabalamasını bekledim. Savaş meydanına.

Doğruca Azriel'in yanına. Tam da bir düşman askeri onun sırtına yumruk indirmek üzereyken.

Asker yumruğunu vuramadan Mor kılıcını onun boğazına sapladı.

Ardından Cassian'a doğru, ön taraftaki dağınık saflara doğru bir yol açmaya girişti. Islak sarı saçları, çamurun ve siyah zırhların arasındaki bir güneş ışınına benziyordu.

Askerler çığlık atmaya başladı. Azriel parlayan mavi sifonlarıyla Mor'un yanına gelince çığlıkların şiddeti daha da yükseldi. Birlikte Cassian'a doğru bir yarık açtılar – daha doğrusu, açmaya çalıştılar.

Daha on adım gidemeden düşman askerleri üstlerine çullandı. O izdiham içinde Mor'un saçları bile çamurun ve yağmurun içinde kayboldu. Nesta bir elini yağmurdan parlayan çıplak boğazına götürdü. Cassian Hybern komutanına yeniden hücum ediyordu ama bu kez daha yavaş.

Şimdi. Şimdi gitmeliydim – en hızlı şekilde. Manzaradan bir adım geriye çekildim.

Ablam kaşlarını birbirlerine yaklaştırarak bana baktı. "Gidiyor musun?"

"Hemen dönerim," diye kesip attım. Döndüğümde ordumuzun ne kadarını sağ bulacağımı düşünmeye cesaret edemedim.

Ben hızlı adımlarla uzaklaşırken, saçları yağmurdan başına yapışan Nesta yüzünü çoktan savaşa çevirmişti. Aşağıdaki vadi tabanında savaşan generali gözetlemeye kaldığı yerden devam ediyordu.

Suriel'in izini bulmalıydım.

Ve Elain her ne kadar Hybern sürüsünün yerini görememiş

sa da... Denemeye değerdi.

Çadırı öyle loş ve sessizdi ki uzaktaki katliam sesleri kulağa rüya gibi geliyordu.

Elain uyanıktı; kanvas tavana boş boş bakıyordu.

Her tarafa su damlatarak kucağına bir harita açtım. "Benim için bir şey bulman gerekiyor." Gerektiği kadar nazik konuşmamış olabilirdim ama sesimin tonunu fark edince en azından doğrulup oturdu. Prythian haritasına bakarak gözlerini kırpıştırdı.

"Ona Suriel deniyor; aynı adı taşıyan birçok yaratıktan biri. Ama...şöyle görünüyor." Ona göstermek için eline uzandım ama birden tereddüt ettim. "Sana göstermeme *izin verir misin?*"

Ablamın kahverengi gözleri donuktu.

"Görüntüyü zihnine yerleştireceğim," dedim. "Böylece nereye bakacağını bilirsin."

"Nasıl bakacağımı bilmiyorum," diye geveledi.

"Deneyebilirsin." Amren'den onu da eğitmesini istemeliydim.

Ama Elain önce bana, sonra haritaya baktı ve başıyla onayladı.

Ne mental kalkanı vardı, ne de bir bariyer. Zihnine açılan kapılar som demirdendi ve çiçekli sarmaşıklarla, daha doğrusu izin verilmesi halinde çiçek açacak sarmaşıklarla kaplıydı. Uyuyan tomurcuklar yaprak ve diken yumaklarına sokuşturulduğu için goncaların hepsi mühürlüydü.

Kapılardan içeriye doğru tek bir adım atıp zihninin antresine girdim ve Suriel'in görüntüsünü, korkunç göründüğü halde bana hiç zarar vermediği gerçeğiyle birlikte, büyük bir dikkatle aşıladım.

Çıktığımda Elain'in ürpertisi sürüyordu. "Neden?"

"Ondan bazı cevaplar almam gerekiyor. Acilen." Aksi halde, ben onların yerini tespit edene kadar, Hybern'in asıl sürüsüyle savaşacak bir ordumuz *kalmayabilirdi*.

Elain tekrar haritaya baktı. Sonra bana. Ardından gözlerini kapattı.

Mavi damarların küçük dereler gibi göründüğü, incecik, solgun gözkapaklarının ardında gözleri oynadı. "Hareket ediyor..." diye fı-

sıldadı. "Yeryüzünde sanki bir...bir batı rüzgârı gibi hareket ediyor."

"Nereye gidiyor?"

Parmağını havaya kaldırıp haritadaki sarayların üzerinde tuttu. Sonra yavaşça indirdi.

"Buraya," diye fısıldadı. "Buraya gidiyor. Şimdi."

Parmağını koyduğu yere bakınca yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

Orta Bölge.

Suriel Orta Bölge'deki o kadim ormana gidiyordu.

Hemen kuzeyinde, belki sadece birkaç kilometre ötesinde...

Ormanın Dokumacısı vardı.

Beş sıçrayışta yabaladım. Dünkü tılsımlama çalışması, ıslaklığımı kurutmak için çağırdığım ateş ve beni savaşın kenarından alıp o kadim ormanın göbeğine götüren yabalama yüzünden sıfırı tüketmiş ve nefes nefese kalmıştım.

Boğumlu kayın ağaçlarını sıkboğaz eden kalın yosun tabakası, her tarafa saçılmış gri taşlar ve küf kokulu ağır hava hatırladığım kadar berbattı. Ve elbette o sessizlik.

Sessizliği dinlerken ve kalan gücümle Suriel'in izini ararken, Mor'u getirsem daha mı iyi olurdu diye düşünmeden edemedim.

Ayak seslerimi perdeleyen yosunların üzerinde yavaşça ve dikkatle yürüdüm. Gözümü ve kulağımı dört açarak. Güneydeki o savaş o kadar uzak, o kadar önemsiz geliyordu ki.

Yutkunma sesim bile kulağıma yüksek geldi.

Bu ormanda Dokumacı'dan başka korkunç yaratıklar da vardı. Ve Dokumacı'nın kendisi... Kemik Oymacısı'nın deyimiyle Stryga. Oymacı'nın ikiz kız kardeşi. Ve dünyanın başka bir yerinde gizlenen korkunç bir abinin küçük kız kardeşi.

Illyria kılıcımı çekerken metal sesi ağır havada çınladı.

O sırada arkamdan, kadim, törpülü bir ses yükseldi. "Beni öldürmeye mi geldin, yoksa yine yardım etmem için yalvarmaya mı, Feyre Archeron?"

58. BÖLÜM

Arkamı döndüm ama kılıcı arkamda saklamadım.

Suriel birkaç adım ötemde duruyordu. Üzerinde, aylar önce ona verdiğim pelerin yerine, daha kalın ve koyu, kumaşı çoktan yırtılıp parçalanmış bir cübbe vardı. Sanki üstünde seyahat ettiği o rüzgâr kumaşı görünmez pençeleriyle lime lime etmişti.

Onu son gördüğümden bu yana, Rhys'in benim eşim olduğunu söylediğinden bu yana, sadece birkaç ay geçmişti. Oysa koca bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

Büyük-ötesi dişlerini hafifçe takırdattı. "Üçtür görüşüyoruz. Üçtür beni yakalıyorsun. Bu kez beni bulması için titrek karacayı gönderdin. O ceylan gözlerin dünyanın öbür ucundan bana bakmasını beklemiyordum."

Elimden geldiğince titrememeye çalışarak, "Saygısızlık ettiysem özür dilerim," dedim. "Ama çok acil bir durum var."

"Hybern'in ordusunu nerede sakladığını bilmek istiyorsun?"

"Evet. Birkaç şey daha var. Ama bununla başlayalım."

Korkunç, tüyler ürpertici bir gülümseme. "Bunu ben bile göremem."

Midem kasıldı. "Her şeyi görebiliyorsun ama bunu değil, öyle mi?"

Suriel başını yana eğince aslında bir yırtıcı olduğunu hatırladım. Ve bu kez onu yerinde tutacak bir kapan yoktu.

"Ordusunu perdelemek için büyü kullanıyor – benden çok daha kadim bir büyü."

"Kazan."

Korkunç bir gülümseme daha. "Evet. O kudretli, habis şey. O ölüm ve yaşam kâsesi." Zevkten ürpererek titrediğine yemin edebilirdim. "Hybern'in yerini bulacak kişi elinin altında duruyor."

"Elain göremediğini söylüyor. Kralın büyüsünün ardına bakamıyormuş."

"O halde sen de diğerini kullan."

"Nesta? Kazan'ı bulmak için *Nesta'yı* mı kullanayım?"

"Tencere dibin kara. Hybern Kralı gittiği her yere Kazan'ı da götürüyor. Yani Kazan neredeyse, kral ve ordusu da oradadır. Güzel hırsıza söyle onu bulsun."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Nasıl?"

Başını yana eğdi, dinliyormuş gibi. "Henüz vasıfsız diyorsan... kemikler ona söyler."

"Fal? Kemiklerle fal mı baksın?"

"Evet." Hırpani pelerini kendiliğinden uçuştu. "Kemiklerle ve taşlarla."

Yeniden yutkundum. "Nefesler Kitabı'nı bir araya getirip Kazan'ı sıfırlayacak büyüyü okuduğumda Kazan niye tepki vermedi?"

"Çünkü ona yeterince uzun süre dokunmadın."

"Beni az daha öldürüyordu."

"Hiçbir bedel ödemeden onun gücünü dizginleyeceğini mi sanıyordun?"

Kalbim duracak gibi oldu. "Onu – onu durdurmak için ölmem mi gerekiyor?"

"Ne kadar dramatik, şu insan kalbi. Ama evet, o tılsım senin içinden yaşamı çekip alacaktı."

"Peki kullanabileceğimiz başka – başka bir tılsım yok mu? Kazan'ın güçlerini sıfırlamak için?"

"Varsa bile, bunu kullanmak için de Kazan'a yaklaşman gerekecek. Hybern aynı hatayı ikinci kez yapmaz."

Yutkundum. "Kazan'ı sıfırladık diyelim. Bu... Hybern'i durdurmaya yeter mi?"

"Bu kimlerle ittifak yaptığınıza bağlı. Sonrasında savaşacak kadar hayatta kalıp kalmayacaklarına."

"Kemik Oymacısı bir fark yaratır mı?" *Ve Bryaxis.*

Suriel'in gözkapakları yoktu. Ama süt rengi gözleri şaşkınlıkla parladı. "Bunu göremem – yani onu. O...bu dünyada doğmadı. İpi bu dünyanın kumaşına dokunmadı." Kıvrık dudakları gerildi. "Prythian'ı onu salıverme riskini alacak kadar mı seviyorsun?"

"Evet." O ordunun yerini tespit ettiğim an Bryaxis'i üzerlerine salacaktım. Oymacı'ya gelince... "Benden bir – hediye istedi. Karşılık olarak. Ouroboros."

Suriel'in çıkardığı sese bakılırsa nefesi kesilmişti ama zevkten mi yoksa korkudan mı, bilmiyordum. "Başlangıçların ve Sonların Aynası."

"Evet ama...onu alamıyorum."

"Bakmaktan korkuyorsun. İçinde göreceklerinden."

"Beni – delirtir mi? Perişan eder mi?"

Karşımdaki kocaman yüzden, süt rengi gözlerden ve dudaksız ağızdan ürkmemek için akla karayı seçtim. Hepsi bana odaklanmıştı. "Seni neyin perişan edeceğine sadece sen karar verebilirsin, Lanetkıran. Sadece sen." Tam bir cevap sayılmazdı. Aynaya bakmayı göze almam için bu cevap kesinlikle yeterli değildi. Suriel tekrar o hayali rüzgârı dinledi. "Gümüş gözlü elçiye söyle, cevap Kitap'ın baştan ve sondan ikinci sayfalarında gizli. Birlikte anahtarı tutuyorlar."

"*Neyin* anahtarını?"

Suriel kemikli parmaklarını şıklattı. Eli, çok eklemli kollarını birbirine vuran bir deniz kabuklusuna benziyordu. "Hybern'i durdurmak için ihtiyaç duyduğunuz şeyin anah..."

Neler olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Suriel'in boğazını delip geçen o tahta çubuğun bir üvez ok olduğunu anlamam. Yüzüme sıçrayan ve ağzıma giren o toprak kokulu sıvının onun siyah kanı olduğunu anlamam.

Suriel çığlık atmaya fırsat bulamadan duyulan pat pat seslerinin...saplanan daha fazla oktan geldiğini fark etmem.

Suriel dudaksız ağzından boğulma sesleri çıkararak dizlerinin üzerine çöktü.

Ormanda onu yakaladığım gün nagalardan korkmuştu. Öldürülebileceğini biliyordu.

Kılıcımı yukarıda tuttum ve sol elime bir bıçak alarak ona doğru seğirttim.

Başka bir ok atılınca kendimi boğumlu bir ağacın arkasına attım.

Suriel ok darbesiyle bir çığlık kopardı. Kuşlar uçarak dört bir yana dağılırken kulaklarım çınladı.

Ardından yere yığıldı; ıslak hırıltıları ormanı doldurdu. Ta ki cıvıl cıvıl bir kadın sesi konuşana kadar. "Bu yaratık benimle konuşmaya bile tenezzül etmezken, neden seninle uzun uzun muhabbet ediyor, Feyre?"

Bu sesi tanıyordum. Kelimelerin arasına sıkıştırdığı o kahkahayı.

Ianthe.

Ianthe buradaydı. Arkasında iki Hybern askeriyle birlikte.

59. BÖLÜM

Saklandığım ağacın arkasında sağıma soluma bakındım. Aşırı derece bitkindim ama yine de... Yabalayabilirdim. Yabalayıp gidebilirdim. Ama Suriel'e fırlattıkları o üvez oklar...

Yosunların üzerinde kan kaybederek yatan Suriel'e baktım.

Rhys'e attıkları üvez okların aynısıydı. Ama eşime atılanlar sadece yaralayıp etkisiz hale getirmek içindi.

Bunlar ise öldürmek için atılmıştı.

Suriel, aşırı büyük dişlerle dolu ağzını oynatarak sessiz bir kelime oluşturdu. *Kaç.*

Ianthe, gittikçe yaklaşan sesiyle, "Bana yaptığın şeyi çözmek Hybern Kralı'nın *günlerini* aldı," diye mırladı. "Elimin büyük bölümünü hâlâ kullanamıyorum."

Cevap vermedim. Yabalamalıydım – hemen yabalamalıydım.

Okun çirkin ucu Suriel'in kalın derisini yırtarak çıkmıştı ve boynundan kanlar damlıyordu. Onu iyileştirebilirdim ama o üvez oklar hâlâ etine saplıyken değil. Onlar çıkana kadar değil.

Ianthe, "Tamlin bu şeyi nasıl yakaladığını anlatmıştı," diye devam etti. Sesi gittikçe yaklaşıyordu. "Senin yöntemlerini aynen uyguladım ve bana hiçbir şey *söylemedi*. Ama senin onunla arada

bir iletişim kurduğunu bildiğim için ona öyle bir *cübbe* verdim ki..." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Kralın hediye ettiği, basit bir takip büyüsü. Senin varlığınla harekete geçecek bir büyü. Tekrar onu aramaya geldiğinde."

Suriel kan içindeki dudaksız ağzını oynatarak bir kez daha *kaç* dedi.

Gözlerinden acı okunuyordu. Her ölümlü canlının hissettiği gerçek acı. Ve Ianthe onu Hybern'e canlı teslim ederse... Suriel bunun ihtimal dahilinde olduğunu biliyordu. Bir keresinde onu özgür bırakmam için yalvarmıştı. Oysa şimdi götürülmeye razıydı. Sırf ben kaçabileyim diye.

Süt gözleri kısıldı – hem acıyla, hem de anlayışla. *Evet,* der gibiydi. *Kaç.*

Ianthe boş boş konuşmaya devam etti. "Kral seni bulduğumda bana tekrar zarar vermeni engellemek için zihnime kalkanlar çekti."

Ağacın kenarından başımı uzatınca açıklığın kenarında dikilen Ianthe'nin çatık kaşlarla Suriel'e baktığını gördüm. Beyaz cübbesini giymişti ve mavi taşlı tacı kapüşonunun üstündeydi. Yanında sadece iki muhafız vardı. Bu kadar zaman sonra bile beni hâlâ hafife alıyordu.

Beni göremeden önce ağacın arkasına geri saklandım. Son bir kez daha Suriel'in gözlerine baktım.

Ve içimde somutlaşan duyguların hepsini bütün çıplaklığıyla yüzümden okumasına izin verdim.

Suriel başını iki yana salladı. Daha doğrusu, sallamaya çalıştı.

Ama ona bir veda gülücüğü verdikten sonra açıklığa çıktım.

"Çadırdaki o gece senin boğazını kesmeliydim," dedim rahibeye.

Muhafızlardan biri ok fırlattı.

Bir hava kalkanı çekerek oku engelledim ama kalkan hemen dağıldı. Kurumuştu. Büyü gücüm neredeyse tamamen kurumuştu. Eğer bir üvez ok daha gelirse...

Ianthe'nin yüzü gerildi. "Çok yakında konuştuklarına dikkat

etmek zorunda kalacaksın. Hybern'de seni benden başka savunan olmayacak."

Havalı bir şekilde, "Sanırım önce beni yakalaman gerekecek," dedim – ve koştum.

O kadim ormanın beni bağrına bastığına yemin edebilirdim.

Ve Suriel'e aktardığım düşünceleri okuyup yolumu açtığına.

Ve peşimdekilere zorluk çıkardığına.

Bütün gücümü bacaklarıma ve ayakta kalmaya verip ağaçların arasından koştum, kayaların ve derelerin üzerinden atladım, yosun kaplı büyük kayaların etrafından dolandım.

Hem muhafızlar, hem de *Ianthe*, birden önlerine çıkan ağaçlara, ayaklarının altından kayan oynak taşlara lanet okusalar da bana yakın kalmayı başardılar. Tek yapmam gereken şey, bir süreliğine onların önünde koşmaktı.

Sadece birkaç kilometre. Onları uzağa çekerek Suriel'e zaman kazandırmak için.

Ve yaptıklarını onlara ödetmek için. Yaptıkları her şeyi.

Bütün duyularımı açarak bana yol göstermelerine izin verdim. Gerisini zaten orman hallediyordu.

Belki de beni bekliyordu. Belki de ormana yolu açmasını emreden oydu.

Hybern muhafızları arayı kapatmaya başladı. Bir geyik kadar hızlı adımlarla uçarcasına koşmaya devam ettim.

Ağaçları, kayaları tanımaya başladım. İşte, Rhys'le birlikte dikildiğim, onunla cilveleştiğim yer. Ve işte, Rhys'in beni beklerken tünediği ağaç.

Arkamdaki hava yarıldı: Bir ok.

Sola manevra yapayım derken neredeyse bir ağaca toslayacaktım. Ok beni ıskalayarak geçip gitti.

İlerideki gün ışığı farklılaştı – canlandı. Açık alan.

Duyabilecekleri kadar yüksek bir sesle rahatlayarak inledim.

Ağaçların arasından sıçrayarak açıklığa, çatısı saçlarla kaplı o

kulübeye giden yola indiğimde dizlerim çatırdadı.

"*Yardım et,*" diye fısıldadım, yine duyabilecekleri bir sesle.

Ahşap kapı yarı aralık duruyordu. Attığım her adımda ve kalbimin her atışında dünya yavaşlayıp berraklaşırken nihayet eşiğin üzerinden geçtim.

Ve Dokumacı'nın kulübesine daldım.

60.

BÖLÜM

Eşiği geçerken kapı kolunu yakaladım ve yere sağlam basıp tüm gücümü kollarıma vererek sıkı sıkı tuttum. Kapanmasın diye. Beni içeriye kilitlemesin diye.

Görünmez eller kapıyı çekiştirdi ama elime batan demire aldırmadan dişlerimi sıktım ve bir ayağımı duvara dayayarak sıkı sıkı tuttum.

Arkamdaki oda karanlıktı. O güzelim ses, "Hırsız," diye şakıdı karanlığın içinden.

Kulübenin dışında adımlarını yürüme hızına düşüren Ianthe, "Yanında her kim varsa," diye kıkırdadı, "onu da öldürmek zorunda kalacağımızı biliyorsun. Ne kadar da bencilsin, Feyre."

Nefes nefese açık tutmaya çalıştığım kapının arkasına saklandım.

"İkizimi görmüşsün," diye tısladı Dokumacı. Sesinde şaşkınlık vardı. "Kokusu üzerine sinmiş."

Dışarıda, Ianthe ve muhafızları yaklaşmaya devam ettiler. Yakına. Daha yakına.

Odanın gerisinde *onun* hareket ettiğini hissettim. Ayağa kalktığını. Ve bana doğru bir adım attığını.

Dokumacı, "Nesin sen," diye fısıldadı.

Ianthe, "Artık sıkmaya başladın, Feyre," dedi. Eşiğin önündeydi. Kapıyla pervazın arasındaki boşluktan beyaz cübbesini seçebiliyordum. "Bizi burada pusuya düşürebileceğini mi sanıyorsun? Kalkanını gördüm. Gücün tükenmiş. Ve şu *parlama* numarasının işe yarayacağını hiç sanmıyorum."

Dokumacı karanlıkta sinsi sinsi yaklaşırken elbisesi hışırdadı. "Kimi getirdin, küçük kurt? Bana kimi getirdin?"

Ianthe ve iki muhafız eşiğe adım attılar. Sonra bir adım daha. Kapıyı geçtiler. Benim kapının arkasındaki gölgelerin içinde saklandığımı görmediler.

Dokumacı'ya, "Akşam yemeği," diye cevap verdikten sonra kapının dış tarafına dolandım. Ve kapı kolunu bıraktım.

Kapı kulübeyi sarsacak kadar sertçe kapanırken Ianthe'nin içeriyi aydınlatmak için yaktığı periışığını gördüm.

Dokumacı'nın korkunç suratını, keyifle ve uğursuz bir açlıkla kocaman açtığı, çentikli dişlerle dolu ağzını gördüm. Hayat açlığı çeken, kadim bir ölüm tanrıçası. Ve hemen önünde güzel mi güzel bir rahibe.

Muhafızların ve Ianthe'nin çığlıkları duyulduğunda ben çoktan ağaçlara doğru koşmaya başlamıştım.

Bitmeyen çığlıklar yarım kilometre boyunca arkamdan geldi. Suriel'in vurulduğu yere vardığımda çoktan kesilmişlerdi.

Yerde boylu boyunca yatan Suriel'in kemikli göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkarken nefesleri güçsüz ve seyrekti.

Ölüyordu.

Dizlerimi kanlı yosunlara gömerek üzerine eğildim. "Yardım etmeme izin ver. Seni iyileştirebilirim."

Rhysand'a yardım ederken izlediğim yolu takip edecektim. Okları çıkar, sonra da kanından bir yudum ver.

İlk oka uzandım ama kuru, kemikli elini bileğime koydu. "Büyü gücün..." diye hırıldadı, "tükenmiş. Boş yere...ziyan etme."

"Seni kurtarabilirim."

Sadece bileğimi tuttu. "Benim işim bitti."

"Peki ne – ne yapabilirim?" Sesim incelip çatladı.

"Kal..." diye fısıldadı. "Sonuna kadar...kal."

Elini ellerimin arasına aldım. "Özür dilerim." Başka ne diyecegimi bilemiyordum. Bunu ben yapmıştım. Onu buraya ben getirmiştim.

Düşüncelerimdeki kaymayı algılayınca, "Biliyordum," dedi nefes nefese. "Beni izlediklerini...biliyordum."

"O halde neden geldin?"

"Sen...iyiydin. Korkularınla...savaştın. İyiydin."

Ağlamaya başladım.

"Sen de bana karşı iyiydin," dedim. Kana bulanmış, yırtık pırtık cübbesine damlayan gözyaşlarımı silmedim. "Teşekkür ederim – bana yardım ettiğin için. Kimse kılını bile kıpırdatmazken."

Dudaksız ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Feyre Archeron." Güçlükle bir nefes aldı. "Sana Yüce Lord'la kalmanı söylemiştim. Ve kaldın."

İlk karşılamamızda beni bu sözlerle uyarmıştı. "Sen...sen Rhys'i kastediyordun." Bunca zaman. Bunca zaman...

"Onunla kal...ve her şeyin düzeldiği görene kadar sakın ölme."

"Evet. Dediğini yaptım ve her şey düzeldi."

"Hayır – henüz değil. *Onunla kal.*"

"Onunla kalacağım." Daima.

Göğsü kabarıp indi.

"Daha adını bile bilmiyorum," diye fısıldadım. Suriel bir ünvandı. Türüne verdikleri bir isim.

Tekrar o küçük gülümseme. "Fark eder mi, Lanetkıran?"

"Evet."

Gözlerini kıstı ama bana adını söylemedi. Sadece, "Artık gitmelisin," dedi. "Daha kötü şeyler – çok daha kötü şeyler geliyor. Kan... onları buraya çekiyor."

Kemikli elini sıkarak, "Biraz daha kalabilirim," derken köse-

lemsi derisinin gittikçe soğuduğunu fark ettim.

Bir bedenin ölmek üzere olduğunu anlayacak kadar çok hayvan öldürmüştüm. Artık an meselesiydi – sadece birkaç nefes daha.

"Feyre Archeron," dedi Suriel yeniden. Bakışlarını tepesindeki yaprak örtüsünde, bu örtünün içinden görünen gökyüzünde gezdirdi. Acı veren bir nefes aldı. "Bir ricam olacak."

Yüzüne doğru eğildim. "Ne istersen."

Titrek bir nefes daha. "Dünyayı...bulduğundan daha iyi bir durumda bırak."

Göğsü son bir kez daha kalkıp tamamen durduğunda, ciğerlerindeki nefes son bir rahatlamayla çıkıp giderken, Suriel'in neden tekrar tekrar bana yardım etmeye geldiğini anladım. Bunu sadece iyilik olsun diye değil...aynı zamanda bir hayalci olduğu için yapmıştı.

Ve o devasa göğüs kafesinin içinde atmayı bırakan bu yürek, bir hayalcinin yüreğiydi.

Yüreğinin ani sessizliği benim yüreğimde yankılandı.

Başımı onun göğsüne, artık çıt çıkmayan o kemik kubbesine dayadım ve gözyaşlarına boğuldum.

Ağladım, ağladım, ta ki omzumda güçlü bir el hissedene kadar.

Bu elin kokusunu, dokunuşunu tanımıyordum. Ama sesini duyduğum anda Helion'u tanıdım. "Gel, Feyre. Burası güvenli değil. Gel."

Başımı kaldırdım. Helion'un yüzü ciddi, esmer benzi kül gibiydi.

"Onu burada böyle bırakamam," dedim Suriel'in elini bırakmayı reddederek. Helion'un beni nasıl bulduğu umurumda değildi. Neden bulduğu.

Yerde cansız yatan yaratığa bakarken dudakları gerildi. "Ben hallederim."

Onu yakacaktı – güneşten aldığı güçle.

Helion'un beni ayaklarımın üzerine kaldırmasına izin verdim. Bir elini yerdeki ölüye doğru uzatmasına izin verdim ama sonra...

"Dur."

Helion sözümü dinledi.

"Bana pelerinini ver. Lütfen."

Helion her iki omzuna bağlanmış parlak kızıl pelerininin iplerini çözerken kaşlarını birbirine yaklaştırdı.

Nedenini izah etmeye gerek duymadan kaliteli kumaşı Suriel'in üzerine örttüm. Ianthe'nin ona verdiği iğrenç paçavradan çok daha kaliteliydi. Pelerinin kenarlarını o geniş omuzların ve kemikli kolların altına sıkıştırdım.

Suriel'e son bir kez, "Teşekkür ederim," dedikten sonra geri çekildim.

Helion'un ateşi kör edici, saf beyaz ışıktı.

Suriel'i bir anda küle çevirdi.

"Gel," dedi Helion tekrar, elini uzatarak. "Seni kampa götüreyim."

Sesi o kadar yumuşaktı ki tekrar hıçkırıklara boğuldum. Ama yine de elini tuttum.

Sıcak bir ışık bizi alıp götürürken, yerdeki kül yığınının hayalet bir rüzgârla uçuştuğuna yemin edebilirdim.

61.

BÖLÜM

Helion beni kampa yabaladı. Doğruca Rhys'in komuta çadırına.

Eşimin beti benzi atmıştı. Ellerinden yüzüne, zırhından saçlarına kadar her yeri kan ve pislik içindeydi.

Dudaklarımı araladım – ama savaşın nasıl geçtiğini mi soracaktım, yoksa olup biteni mi anlatacaktım, bilmiyordum.

Ama Rhys sadece yanıma gelip beni göğsüne bastırdı.

Ve onun kokusu, sıcaklığı, sağlamlığı... Tekrar gözyaşlarına boğuldum.

Çadırda kimlerin olduğunu bilmiyordum. Savaştan kimlerin sağ çıktığını. Ama içerideki herkes çadırı terk etti.

Eşim beni nazikçe sarsarak kucaklarken ve ben hüngür hüngür ağlarken, bizi yalnız bıraktılar.

Rhys ancak gözyaşlarım dindikten sonra neler olduğunu anlattı. Suriel'in siyah kanını ellerimden ve yüzümden temizledikten sonra.

Kendimi hemen dışarı attım ve yorgunluktan bitap düşmüş askerlere çarpmamaya çalışarak çamura bata çıka koştum. Rhys bir adım arkamdaydı ama ben başka bir çadıra dalıp kimlerle ve neyle karşılaştığımı anlamaya çalışırken tek kelime etmedi.

Mor ve Azriel kampetin baş ucunda dikiliyor, önlerinde oturan şifacının her hareketini dikkatle izliyorlardı.

Kadının ışık saçan elleri Cassian'ın üzerindeydi.

O zaman anladım. Cassian'ın bir ara bahsettiği sessizliğin ne olduğunu.

Onun çamur ve acı içindeki yüzünü gördüğüm anda benim beynim de o sessizliğe gömüldü. Onun zahmetli, ıslak nefeslerini duyduğum anda.

Karnından göğüs kemiğine kadar uzanan kesiği gördüğüm anda. Açılmış etini. Büyük oranda yavaşlamış olsa da ince ince sızmaya devam eden kanını.

Bayılacak gibi oldum ama Rhys dirseklerimin altından tutup yere yığılmamı engelledi.

Alnını kırıştırarak işine odaklanan şifacı başını çevirip bana bakmadan ellerinden beyaz ışık saçmaya devam etti. Işığın değdiği yerlerde yaranın iki kanadı usulca birbirine yaklaşıyordu.

Bunca zaman sonra bile bu kadar kötüyse...

"Nasıl," diye sorarken sesim çatallandı. Rhys bir dakika önce bana üç şey söylemişti:

Kazanmıştık – zar zor. Sağ kalan düşman askerlerine ne yapılacağına yine Tarquin karar vermişti. Ve Cassian ağır yaralıydı.

Mor sadece, "Neredeydin," diye sordu. Sırılsıklamdı, yara bere içindeydi ve her yeri çamura bulanmıştı. Azriel de öyle. Neyse ki küçük kesikler dışında fazla bir şeyleri yoktu.

Başımı iki yana salladım. Rhys bana sarılırken zihnimi okumasına izin vermiştim. Ona her şeyi göstermiştim: Ianthe'yi, Suriel'i ve Dokumacı'yı. Suriel'in bana neler söylediğini. Rhys'in gözleri bir an uzaklara dalıp gitmişti ve o anda Amren'in Kitap'la birlikte buraya doğru yola çıktığını anlamıştım. Nesta'nın Kazan'ı takip etmesine, en azından denemesine yardım etmek için. Mor'a gerekli açıklamayı Rhys yapabilirdi.

Rhys gittiğimi ancak savaş bittiğinde anlamıştı. Mor'un da savaş meydanında olduğunu fark ettiğinde. Ve beni kampta bula-

madığında. Elain'in çadırına bakmak üzereyken Helion beni bulduğunu haber vermişti. Böyle şeyleri sezmesine olanak tanıyan meçhul büyü gücü sayesinde. Ve beni geri getireceğini söylemişti. Muğlak, kısa bilgiler.

"Yoksa...yoksa o..." Gerisini getiremedim. Kelimeler yıldızlar kadar uzak ve yabancıydı.

Şifacı, "Hayır," dedi bana bakmadan. "Ama birkaç gün canı yanacak."

Sahiden de yaranın iki ucu birleşmişti ve şimdi birbirine kaynıyordu.

Açık eti görünce midem ağzıma geldi.

"Nasıl," diye sordum yeniden.

"Bizi beklemedi," dedi Mor düz bir sesle. "Safları yeniden oluşturmaya çalışarak saldırmaya devam etti. Düşman komutanlarından biri ona saldırdığında geri çekilmedi. Az yetişene kadar çoktan yere yığılmıştı."

Azriel ela gözlerini kapanan yaradan bir an olsun ayırmasa da yüzü kaskatıydı.

Mor tekrar, "Nereye gittin?" diye sordu.

"Kavga edecekseniz dışarı çıkın," dedi şifacı sertçe. "Hastamın bunları duyması gerekmiyor."

İkimiz de yerimizden kıpırdamadık.

Rhys bir elini kolumda gezdirdi. "Her zamanki gibi, istediğin zaman istediğin yere gitmekte özgürsün. Ama sanırım Mor'un söylemeye çalıştığı şey... Bir dahaki sefere not bırakmayı denersen iyi olur."

Konuşması rahat olsa da gözlerindeki şey panikti. Tamlin'in yenik düştüğü o kollayıcı korkudan ziyade, nerede olduğumu ve yardıma ihtiyacım olup olmadığını bilememenin verdiği dehşet. Onun yerinde olsam ben de nereye kaybolduğunu, yardıma ihtiyacı olup olmadığını, düşman etrafımızı sarmışken sırra kadem basıp basmadığını merak ederdim. "Özür dilerim," dedim. Hem ona, hem de diğerlerine.

Mor yüzüme bile bakmadı.

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi Rhys elini yanağıma koyarak. "Kendi göbeğini kendin kesmek istedin ve bu arada çok değerli bilgiler edindin. Ama..." Başparmağı yanağımı okşadı. "Şansımız yaver gitti," diye fısıldadı. "Hep bir adım öndeydik. Hybern'in pençelerinden uzak durduk. Her ne kadar bugün savaş meydanında biraz – biraz kısmetsiz olsak da. Ama içimdeki uğursuz bir ses şansımızın tükenmek üzere olduğunu söylüyor. Ve bunun senin başına patlaması hiç işime gelmez."

Hepsi benim genç ve tedbirsiz olduğumu düşünüyor olmalıydılar.

Rhys bağ üzerinden Hayır dediğinde kalkanımı açık bıraktığımı fark ettim. İnan bana, Cassian'la Mor'un yediği haltların yarısını bilseydin, böyle düşünmediğimizi anlardın. Ben sadece... Bir daha ki sefere bir not bırak. Ya da bana söyle.

Söyleseydim gitmeme izin verir miydin?

Sana hiçbir şey için izin vermem. Yüzümü yukarı kaldırdı; Mor ve Azriel bakışlarını başka yöne çevirdi. Kimse sana karışamaz, kendi kararlarını kendin verirsin. Ama biz eşiz – *ben seninim, sen de benimsin. Birbirimize ne yapacağımızı dikte edermiş gibi izinler vermeyiz. Ama... Evet, seninle gitmekte ısrar edebilirdim. Daha çok kendi akıl sağlığım için. Güvende olduğundan emin olmak için."*

Meşguldün.

Hızla parlayıp sönen bir gülümseme. Sen Orta Bölge'ye gitmeyi kafana koymuşsan, savaştaki meşguliyetime son verirdim.

Savaşın bitmesini beklemediğim için dırdır etmesini bekledim ama... Başını yana eğdi. "Dokumacı artık seni affetmiş midir dersin?" diye sesli düşündü.

Şifacı bile Rhys'in sözlerini ve içinde geçen ismi duyunca irkilir gibi oldu.

Omurgamdan aşağıya bir ürperti indi. "Bilmek istemiyorum."

Rhys kısık bir kahkaha patlattı. "Öyleyse biz de sormayız."

Ama yeniden Cassian'a bakınca bütün neşesi kayboldu. Artık tamamıyla mühürlenen o yaraya bakınca.

Suriel senin hatan değildi.

Cassian'ın gözkapakları kıpırdamaya başladığında derin bir oh çektim. Biliyorum.

Hybern'e ödeteceğim şeyleri not ettiğim, gittikçe uzayan o liste-ye Suriel'in ölümünü çoktan eklemiştim.

Uzun dakikalar boyunca sessizce bekledik. Nesta'nın nerede olduğunu sormamıştım. Mor ben orada değilmişim gibi davranı-yordu. Ve Rhys...

Cassian sonunda gözlerini açarken Rhys kampetin kenarına oturdu. General acıyla homurdandı.

Şifacı malzemelerini toplarken, "Kendini bir kılıcın önüne atar-san, böyle olursun işte," diye azarladı. Sonra kaşlarını çatarak baktı. "Bu gece ve yarın dinlen. Yarından sonra da dinlen diye ısrar ederek boşuna çenemi yormayacağım ama bu aralar kendini kılıçların önüne atmamaya çalış."

Şifacı, Cassian'ın şaşkın bakışları altında, eğilerek Rhys'le bana selam verdikten sonra çadırdan çıktı.

Cassian, "Ne kadar kötü," diye sordu boğuk bir sesle.

"Yaran mı ne kadar kötü," dedi Rhys sevecenlikle, "yoksa onla-rın kıçını ne kadar kötü mü tekmeledik?"

Cassian tekrar gözlerini kırptı. Yavaşça. Aldığı meçhul yatıştı-rıcı etkisini göstermeye başlamış gibi.

Rhys, "İkinci sorunun cevabını merak ediyorsan," diye devam ederken, sesindeki sertleşmeyi hisseden Mor ve Azriel bir-iki adım geri çekildi. "Başardık. Keir büyük bir darbe aldı ama kazandık. Güçbela. İlk sorunun cevabına gelince..." Rhys dişlerini gösterdi. "Sakın bir daha böyle bir halt yiyeyim deme."

Cassian bu öfkeyi, bu meydan okumayı duyar duymaz gözlerin-deki sır perdesi kalktı ve doğrularak oturmaya çalıştı. Ama göğ-sünden aşağıya inen, kırmızı, iltihaplı kesiğe ters ters bakarak tısladı.

"Bağırsakların dışarı çıkmıştı, seni geri zekâlı ahmak," diye çıkıştı Rhys. "Az kendi elleriyle onları içeride tuttu."

Gölgeokuyanın elleri sahiden de kana bulanmıştı. Cassian'ın kanına. Ve yüzü... Buz kesmişti – öfkeyle.

"Ben bir askerim," dedi Cassian doğrudan. "Bu da işimin bir parçası."

Rhys, "Sana beklemeni emrettim," diye gürledi. "Beni dinlemedin."

Mor'a ve Azriel'e baktım – kalsak mı yoksa gitsek mi diye sessizce sormak için. Ama Rhys'le Cassian'ı seyretmeye öyle dalmışlardı ki bakışlarımı fark etmediler.

Cassian, "Saflar dağılıyordu," diye diklendi. "Verdiğin emir zırvalıktı."

Rhys ellerini Cassian'ın bacaklarının iki tarafına koyup yüzüne doğru eğildi ve "Ben senin Yüce Lordunum," diye hırladı. "Benimmediğin emirleri kulak ardı etmek gibi bir lüksün yok."

Cassian bu kez, bedenini dağlayan acıya lanet okuyarak da olsa, doğrulup oturdu. "Sırf kızgınsın diye mevkiini kullanmaya kalkma."

"Bu artistliğin yüzünden savaş meydanında geberip gidecektin." Rhys ağzına geleni söylese de gözlerinde -yine- panik vardı. Sesinde. "Kızmadım. Sinirimden kudurdum."

"Yani sen bizim seni korumak için verdiğimiz kararlardan deliye dönebilirsin ama biz senin kendini feda etme saçmalığına kızamayız, öyle mi?"

Rhys ona dik dik baktı. Cassian da aynı şekilde karşılık verdi.

Rhys'in sesi çatallandı. "Ölebilirdin,"

"Sen de öyle."

Tekrar sessizlik – öfkeyi silip süpüren bir sessizlik.

"Hybern'den sonra bile," dedi Rhys usulca. "Hâlâ içim kaldırmıyor."

Onun yaralandığını görmeyi. Herhangi birimizin yaralandığını görmeyi.

Ve Rhys'in konuşma şekli, Cassian'ın tekrar yüzünü buruşturarak uzanıp Rhys'in omuzlarını kavrama şekli...

Çadırdan dışarı fırladım. Baş başa konuşsunlar diye. Azriel ve Mor arkamdan geldi.

Puslu ışığa, gerçek karanlıktan önceki son gün ışığına gözlerimi kısarak baktım. Ve gözlerim alıştığında, Nesta'yı en yakın çadırın yanında, ayaklarının arasında boş bir su kovasıyla birlikte dikilirken buldum. Çamurlu saçları ıslak bir keşmekeşten ibaretti. Çadırdan çıktığımızı görünce yüzü gerildi.

"O iyi. Tedavi edildi ve gözlerini açtı," dedim çabucak.

Nesta'nın omuzları hafifçe düştü.

Kazan'ın izini sürme konusunu konuşmak için onu arama zahmetinden kurtulmuştum. Bunu şimdi, ortalık nispeten ıssızken yapmak en iyisiydi. Özellikle de Amren henüz gelmemişken.

Ama Mor buz gibi bir sesle, "Senin o kovayı doldurman gerekmiyor mu?" diye çıkıştı.

Nesta kabardı. Mor'u tepeden tırnağa süzdü. Ama Mor bu bakıştan hiç ürkmedi.

Az sonra Nesta kovasını aldı, çamurla kaplı baldırlarıyla balçığa bata çıka ilerleyerek yoluna devam etti.

Arkamı döndüğümde Azriel'in uzun adımlarla komutanlara doğru gittiğini gördüm. Ama Mor...

Kıpkırmızıydı. Yüzünü bana döndüğünde resmen kıpkırmızı kesilmişti. "Senin gittiğini hiçbirimize söyleme gereği duymadı."

Demek ki öfke yüzünden. "Nesta çok şey olabilir ama kesinlikle sadıktır."

Mor gülümsemedi. Sadece, "Yalan söyledin," dedi.

Sonra hışımla kendi çadırına girip gözden kayboldu. Yaptığı bu yorumdan sonra peşinden gitmekten başka seçeneğim kalmamıştı.

Üzeri silahlarla ve haritalarla dolu küçük masasıyla yatağı çadırın çoğunu kaplıyordu. "Yalan söylemedim," dedim yüzümü buruşturarak. "Sadece...ne yapacağımı söylemedim."

Şaşkın şaşkın baktı. "Israrla kampta güvende olacağını söyleyerek seni bırakmam için bana gaz verdin."

"Üzgünüm," dedim.

"Üzgünsün? Üzgünsün?" Ellerini iki yana açınca çamur taneleri sağa sola uçuştu.

Ben kendi ellerimi nereye koyacağımı, onun yüzüne nasıl bakacağımı bilemedim. Daha önce de çileden çıktığını görmüştüm ama bana...asla. Şimdiye kadar beni önemsediği için sürtüştüğüm bir arkadaşım olmamıştı.

Mor, "Şu anda söylemek üzere olduğun her şeyi, neden seninle gelemeyeceğimle ilgili sıralayacağın her bahaneyi biliyorum," diye çıkıştı. "Ama bunların hiçbiri senin bana yalan söylemeni affettirmez. Eğer açıklasaydın, gitmene izin verirdim. Eğer bana güvenseydin, gitmene izin verirdim. Ya da seni ölümün kıyısına getirecek aptalca bir fikirden vazgeçirmeye çalışırdım. Senin izini sürüyorlar. Seni ellerine geçirip kullanmak istiyorlar. Hybern'in neler yapabileceğini, nelerden zevk aldığını sadece ucundan gördün. Kral seni yola getirmek için her şeyi yapar."

"Bu bilgiye ihtiyacımız vardı." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Elbette vardı. Ama Rhys'in gözlerinin içine bakıp senin nerede olduğun hakkında hiçbir fikrimin olmadığını söylemek nasıl bir his, biliyor musun? Kendi adıma, ortadan kaybolduğunu ve bunu yapabilmek için beni üçkâğıda getirdiğini fark etmek?" Eliyle yüzünü sıvazlayıp çamuru ve pıhtılaşmış kanı iyice buladı. "Bundan daha akıllı olduğunu sanırdım. Bundan daha iyi olduğunu."

Bu sözlerin yarattığı ateş görüşümü bulandırdı, omurgamı yakarak aşağıya indi. "Bunu dinlemeyeceğim."

Çadırdan çıkmak için arkamı döndüm ama Mor çoktan koluma yapışmıştı. "Ah, evet, dinleyeceksin. Rhys bunlara gülüp geçebilir ama sen hâlâ bize karşı sorumlusun. Sen benim Yüce Leydimsin. Sana yardım etmemiz konusunda bize güvenmediğini ima etmen bizim için ne demek, biliyor musun? Tek başına bir şey yapmak istediğinde bu isteğine saygı duymayacağımızı ima etmen? Bize yalan söylemen?"

"Yalandan mı konuşmak istiyorsun?" Ağzımdan çıkanı kulağım duymuyordu. Keşke Ianthe'yi kendi ellerimle gebertmiş olsay-

dım, sırf kemiklerimde sinsi sinsi dolaşan bu öfkeyi silip atmak için. "Peki kendine ve hepimize her Ana'nın günü yalan söylediğin gerçeğine ne demeli?"

Kaskatı kesilse de kolumu bırakmadı. "Sen ne söylediğini bilmiyorsun."

"Neden Azriel konusunda bir adım atmıyorsun, Mor? Neden yatağına Helion'u davet ettin? Bundan zevk almadığın her halinden belliydi. Ertesi gün bakışlarını gördüm. Beni yalancılıkla suçlamadan önce kendine şöyle uzun uzun ve dikkatle bakmanı tavsiye ederim..."

"Bu kadar yeter."

"Öyle mi? Başkalarının bu konuda üzerine gelmesinden hazzetmiyor musun? Kendi seçimlerin konusunda? Eh, al benden de o kadar."

Mor kolumu bıraktı. "Çık dışarı."

"Hay hay."

Arkama bile bakmadan çıktım. Çamurlu kampta hışımla attığım her adımda deli gibi çarpan kalbimi duyup duymadığını merak ettim.

Yirminci adımıma kalmadan Amren'i kucağında bir tomar kâğıtla karşıma buldum. "Beni ne zaman evde bıraksanız birileri karnını deştirmeyi başarıyor."

62. BÖLÜM

Amren'e gülümseyecek halim yoktu. Çenemi bile zar zor yukarıda tuttum.

Sanki Mor'un çadırından buraya kat ettiğim yolu görebiliyormuş, yaptığımız kavganın kokusunu alabiliyormuş gibi omuzlarımın üstünden arkama baktı. Peşine takılıp tekrar kendi çadırımıza dönerken, "Onun üstüne giderken dikkatli ol," diye uyardı. "Morrigan'ın henüz kendisinin bile yüzleşmediği bazı gerçekler var."

Kor öfke yerini çabucak soğuk, iğrenç ve ağır bir duyguya bıraktı.

"Zaman zaman hepimiz kavga ediyoruz, kızım," dedi Amren. "İkiniz de biraz soluklanın. Yarın konuşursunuz."

"Emredersin."

Amren bana sert bir bakış fırlatırken saçları bu hareketle savruldu ama neyse ki çadıra varmıştık.

Rhys ve Azriel aralarında tuttukları Cassian'ı kâğıtlarla dolu masadaki bir sandalyeye nazikçe oturtuyorlardı. Generalin yüzü hâlâ griye çalıyordu ama birisi ona yeni bir gömlek vermiş ve üzerindeki kanı temizlemişti. Sandalyede nasıl iki büklüm olduğunu görünce... Gelmek için kendisi ısrar etmiş olmalıydı. Ve Rhys ma-

sanın diğer tarafına yürümeden önce onun saçlarını hafifçe dağıtınca, o yaranın da üstünün kapatıldığını anladım.

Rhys içeriye girdiğimde hâlâ tepinir gibi yürüdüğümü fark ederek tek kaşını kaldırdı. Başımı iki yana salladım. *Sonra anlatırım.*

Pençelerini zihnimin en iç bariyerinde gezdirdi: Yatıştırıcı bir dokunuş.

Amren Nefesler Kitabı'nı masaya pat diye bırakınca ayaklarımızın altındaki yer titredi.

Kitap'tan odaya yayılan güçten ürkmemek için elimden geleni yaparak, "Baştan ikinci ve sondan ikinci sayfa," dedim. "Suriel aradığın anahtarın bu sayfalarda olduğunu söyledi. Kazan'ın gücünü sıfırlamak için."

Rhys sanırım her şeyi Amren'e anlatmış, hatta birilerinden Nesta'yı bulup getirmesini istemişti, çünkü ablam bir dakika sonra çadırın ağır kapı kanatlarını iterek içeri girdi.

Nesta masaya yaklaşırken, Rhys, "Onları getirdin mi?" diye sordu Amren'e.

Hâlâ baldırlarına kadar çamurla kaplı olan Nesta masanın diğer tarafında, Cassian'ın oturduğu yerden biraz uzakta durdu. Cassian'ı şöyle bir süzdü. Yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu ama elleri... Amren'e bakmadan önce parmaklarından bir ürperti dalgasının geçtiğine yemin edebilirdim. Cassian da ona biraz daha baktıktan sonra yüzünü Amren'e döndü. Nesta savaşı izlemek için o tepede ne kadar kalmıştı? Cassian'ın yaralanıp düştüğünü görmüş müydü?

Amren donuk kurşuni pelerininin cebinden çıkardığı siyah kadife keseyi masaya fırlattı. Ahşaba temas eden keseden tıkırtılar ve şıkırtılar yükseldi. "Kemikler ve taşlar."

Nesta sadece başını yana eğerek keseye baktı.

Ablana neye ihtiyacımız olduğunu söyleyince hemen geldi, dedi Rhys. *Sanırım Cassian'ın yaralandığı görünce ateşkes ilan etmeye karar verdi.*

Ya da tamamen başka birine savaş ilan etmeye karar vermişti.

Nesta keseyi tutup kaldırdı. "Yani sokak şarlatanları gibi bu yleri fırlatacağım ve Kazan'ı bulacağım, öyle mi?

Amren kıkır kıkır güldü. "Onun gibi bir şey."

Nesta'nın tırnaklarının dibinde hilal şeklinde çamurlar birikmişti. Kesenin ipini çözüp içindekileri masaya boşaltırken bunların farkında değilmiş gibiydi. Üç taş, dört kemik. Kemikler kahverengiydi ve kullanılmaktan parlıyorlardı. Taşlar ise ay kadar beyaz, cam kadar pürüzsüzdü ve her birinde tanımadığım bir alfabeye ait, ince, kamışımsı semboller vardı.

Amren, Nesta'nın kaşlarının kalktığını görünce, "Ana'nın üç yüzü için üç taş," diye açıkladı. "Ve...senin şu şarlatanların her ne halt için kullandıklarını hatırlayamadığım dört kemik."

Nesta pofurdadı. Rhys de onun duygularını paylaştı. "Ne yani," diye sordu ablam. "Bunları avucumda sallayıp masaya mı atacağım? Hangisinden ne anlam çıkartmam gerektiğini nereden bileceğim?"

Cassian boğuk ve bitkin bir sesle, "Buna o zaman bakarız," dedi. "Önce sen bunları avucuna al ve Kazan'ı düşün."

"Sadece *düşünme*," diye düzeltti Amren. "Zihnini *ona doğru* fırlatmalısın. Sizi birbirinize bağlayan bağı bulmalısın."

Bu noktada ben bile duraksadım. Ve Nesta, taşlarla kemikleri avucuna aldığı halde, gözlerini kapatmak için hamle yapmadı. "Ona – ona dokunmam gerekiyor mu?"

Amren, "Hayır," diye uyardı. "Sadece yaklaş. Onu bul ama sakın temas etme."

Nesta yine kıpırdamadı. Küvete giremediğini söylemişti. Hatırlattığı şeyler yüzünden.

Cassian, "Sana burada kimse zarar veremez," dedikten sonra derin bir nefes aldı ve hafifçe sızlanarak ayağa kalktı. Azriel onu durdurmak için atıldı ama Cassian onu başından savıp ablama doğru yürüdü. Yanına varınca elini masaya dayadı ve "Kimse sana zarar veremez," diye tekrarladı.

Nesta sonunda gözlerini kapatırken hâlâ ona bakıyordu. Oturduğum yerde öne doğru eğilince daha önce durduğum açıdan belli olmayan bir detayı yakaladım.

Ablam avucunda taşlar ve kemikler bulunan elini yumruk yaparak önündeki haritanın üzerine uzatırken, yanındaki Cassian'ın diğer eli onun belinde duruyordu.

Nesta'nın öne uzattığı çamurlu eline, yüzüne yerleşen odaklanma ifadesine ne kadar şaşırdıysam, bu dokunuşa izin vermesine de o kadar şaşırdım.

Ablamın gözleri, adeta dünyayı tarıyormuş gibi, gözkapaklarının ardında hareket etti. "Hiçbir şey göremiyorum."

Amren, "Daha derine in," diye zorladı. "Aranızdaki o ipi bul."

Nesta gerildi ama Cassian biraz daha sokulunca tekrar sakinleşti.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha.

Nesta'nın alnında bir kas seğirdi. Eli zangırdadı.

Dişlerinin arasından aldığı nefesler hızlanıp sertleşirken dudakları büzüldü.

Cassian, "Nesta," diye seslendi.

"Sessiz ol," diye çıkıştı Amren.

Nesta'nın dudaklarından küçük bir ses çıktı. Dehşetle yüklü bir ses.

"O nerede, kızım," diye sordu Amren tatlı bir dille. "Avucunu aç. Bize göster."

Ama Nesta yumruğunu iyice sıktı. Parmak boğumları, avucunda tuttuğu taşlar kadar beyazladı.

Her ne yapıyorsa, çok derindeydi...

Ona doğru atıldım. Fiziksel olarak değil. Zihnimle.

Elain'in zihin kapıları uyuyan bir bahçeyse, Nesta'nınkiler... kadim bir kalenin haşin ve yabani kapılarıydı. Bir zamanlar üzerinde kurbanların kazığa geçirildiğini düşündüren türden kapılar.

Ama ardına kadar açıktılar. Ve içeride...

Karanlık.

Rhysand dahil daha önce hiç tanık olmadığım bir karanlık.

Nesta.

Zihnine doğru bir adım attım.

Üzerime görüntüler çullandı.

Peş peşe geldiler, geldiler...ve onları gördüm.

Ufka kadar uzayan bir ordu. Silahlar, nefret, akıllara zarar bir kalabalık.

Kralın Jurian'la ve birkaç komutanla birlikte komuta çadırındaki haritanın başında dikildiğini ve arkalarında, odanın orta yerinde, Kazan'ın durduğunu gördüm.

Ve Nesta oradaydı.

Çadırda dikilmiş krala ve Kazan'a bakıyordu.

Olduğu yerde donakalmıştı.

Saf bir korku içinde.

"Nesta."

Onlara bakarken beni duymuyormuş gibiydi.

Eline uzandım. "Onu buldun. Görüyorum – Kazan'ın nerede olduğunu görüyorum."

Nesta'nın yüzünden kan çekilmişti. Ama sonunda dikkatini bana çevirdi. "Feyre."

Korkulu gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Haydi geri dönelim," dedim.

Başıyla onayladı ve arkamızı döndük. Ama o anda hissettik – ikimiz de.

Kralı veya onunla birlikte entrikalar planlayan komutanları değil. Tehlikeli ihanet oyununa devam eden Jurian'ı da değil. Kazan'ı hissettik. Sanki uyuyan bir canavar tek gözünü açmıştı.

Sanki bizim ona baktığımızı hissetmişti. *Orada* olduğumuzu.

Fokurdadığını hissettim – Nesta'nın üzerine atılacakmış gibi. Ablamın elini tutup koştum.

Nesta'nın zihnindeki demir kapılarına doğru koşarken, "Avucunu aç," diye emrettim. "Avucunu aç, *hemen*."

O korkunç güç arkamızda dev bir kara dalga gibi yükselerek

kabarırken Nesta sadece nefes nefese koşuyordu.

"*Hemen aç* yoksa buraya gelecek. Aç şunu *artık*, Nesta!"

Kendimi zihninden dışarı atarken kendi sesimi duydum. Duydum çünkü çadırın içinde avazım çıktığı kadar bağırıyordum.

Nesta'nın parmakları bir şaşkınlık nefesiyle birlikte açıldı. Taşlarla kemikler haritanın üzerine döküldü.

Nesta sallanırken Cassian onu belinden tuttu ve bu hareketin verdiği acıyla tısladı. "Bu da *neydi* şimdi..."

Amren, "Bak," diye fısıldadı.

Hiçbir zar atışı bunu başaramazdı – bir büyüyle takdis edilmediği sürece.

Taşlar ve kemikler haritanın üzerinde kusursuz, sıkı bir çember oluşturmuştu.

Nesta ve ben bembeyaz kesildik. O ordunun büyüklüğünü görmüştük. Hybern bu iki savaşla bizi peşine takıp kuzeye doğru çekerken...

Kral asıl sürüsünü insan topraklarının batı kıyısında toplamıştı.

Baba evimizden en fazla yüz elli kilometre uzakta.

Rhys keşfettiğimiz şeyi göstermek için Tarquin'le Helion'u çağırdı.

Yetmezdi. Buradaki üç orduya rağmen, asker sayımız o sürüye kafa tutmaya yetmezdi. Gördüklerimi Rhysand'a gösterdim; o da diğerlerine gösterdi.

Helion elini zifir karası saçlarına daldırdı. "Kallias çok yakında burada olur."

"Kırk bin asker getirmesi gerekiyor," dedi Cassian. "Yarısını bile getirebileceğinden şüpheliyim."

Rhys gözlerini haritadaki taşlarla kemiklerden ayıramıyordu. Üzerinden yayılan gazabı hissedebiliyordum. Sadece Hybern'e değil, kendine de kızıyordu: Kralın bizimle oyun oynadığını, bizi buralara sürüklediğini fark edememişti.

Biz sadece iki çarpışmayı kazanmıştık ama kral savaşı kazanmak üzereydi.

Bizi Orta Bölge'de neyin beklediğini biliyordu.

Ve bizi daha kuzeye sürebilmek için burada, bu noktada toplanmaya zorlamıştı. Güneyden bütün gücüyle gelip bizi kuzeye ittirecekti. Böylece ya Orta Bölge'ye çekilecektik ya da oradaki ölümcül ormandan ve bölge sakinlerinden uzak durmak için dağılmak zorunda kalacaktık.

Eğer onlarla çarpışmayı göze alırsak...ölümlerden ölüm beğenecektik.

Hiçbirimiz, gerçekten kimin tarafında yer aldığından bağımsız olarak, Jurian'a bağlı bir plan yapacak kadar aptal değildik. Diğer müttefikler gelene kadar zaman kazanmaktan başka şansımız yoktu. Kallias. Thesan.

Tamlin bu savaşta rengini belli etmişti. Gerçi Prythian'ı seçmiş olsaydı bile, ona duydukları güveni yerle bir ettiğim gözcülerini yeniden toparlamak gibi bir sorunla boğuşuyor olurdu.

Ve Miryam'la Drakon... *Yeterli zamanımız yok,* dedi Rhys. *Onları arayıp bulmak ve ordularını getirmek uzun sürer. Döndüğümüzde Hybern'i kendi ordumuzu haritadan silmiş halde bulabiliriz.*

Ama Oymacı vardı – eğer ödülünü alıp ona verecek cesareti bulabilirsem. Bundan bahsetmedim ve bu konuda hiçbir öneride bulunmadım. Yorgunluktan bayılmadan önce bir güzel dinlenecek ve salim kafayla bir karar verecektim.

Tarquin derin bir nefes verdikten sonra, "Önce dinlenelim," dedi. "Yarın şafakta buluşuruz. Uzun bir günün ardından kararlar almak kimseye fayda sağlamaz."

Helion ona hak verdi ve hiçbirimizin kapıya kadar geçirmesini beklemeden çıkıp gitti. Onun yüz hatlarına bakıp Lucien'in yüzüyle kıyaslamamak çok zordu. Burunları aynıydı – tüyler ürpertici şekilde tıpatıp. Nasıl olmuştu da kimse ona bundan bahsetmemişti?

Şu anda dert etmem gereken en son şey buydu herhalde. Tarqu-

in haritaya son bir kez baktı. "Bir şekilde hallederiz."

Rhys başıyla onaylasa da Cassian dudak kıvırdı. Toplantı başlayınca sandalyesine geri dönmüştü ve şu anda Azriel'in eline tutuşturduğu şifalı bitki çayını yudumluyordu.

Tarquin arkasını döndüğü anda çadırın kapısı geniş omuzlarla iki yana açıldı.

Varian. Yüce Lordu'na bakma gereği bile duymadan dikkatini doğrudan masanın baş köşesindeki Amren'e yöneltti. Sanki Amren'in burada olduğunu sezmiş ya da birinden öğrenmiş gibiydi. Ve koşarak gelmiş gibi.

Varian olduğu yerde donup kalırken Amren gözlerini Nefesler Kitabı'ndan kaldırdı. Dudakları cilveli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Varian'ın esmer teninden gümüş zırhına ve kısa kesimli saçlarına kadar her yeri hâlâ kan ve toz toprak içindeydi. Uzun adımlarla Amren'e doğru giderken bunun farkında olduğu ya da umursadığı söylenemezdi.

Ve sandalyesinin önünde diz çöküp Amren'in şaşkın yüzünü geniş ellerinin arasına aldığında ve onu sesli şekilde öptüğünde, hiç kimse ağzını açmaya cesaret edemedi.

63.

BÖLÜM

Akşam yemeğinden sonra hiçbirimiz daha fazla dayanamadık.

Amren ve Varian zaten yemeğe kadar bile dayanamamıştı.

Hayır, Amren oracıkta, hepimizin gözü önünde bacaklarını onun beline dolamış ve Varian tek hamlede Amren'le birlikte ayağa kalkmıştı. Hâlâ Amren'i öperken ve Amren'in parmakları saçlarına saplanmışken yürümeyi nasıl başarabiliyordu bilmiyorum ama sinir bozucu şekilde mırlayarak kapıdan çıkmışlar ve kampın içinde gözden kaybolmuşlardı.

Hepimiz arkalarından aval aval bakarken Rhys kısık bir kahkaha patlatmıştı. "Varian galiba Adriata'ya gitmemizi söyleyen Amren'e ne kadar müteşekkir olduğunu böyle ifade etmeye karar verdi."

Tarquin yüzünü buruşturmuştu. "Tatil günlerinde onlarla muhatap olmamız gerekirse sıraya koyarız."

Cassian kaba kaba pofurdayarak Nesta'ya bakmıştı ama ablam hâlâ solgun ve sessizdi. Gördüğü şeyler; onun zihninde *benim* gördüğüm şeyler...

O ordunun büyüklüğü...

Cassian Nesta'ya, "Yemek mi, yatak mı?" diye sorduğunda bunun bir yatma teklifi olup olmadığını anlayamamıştım. Cassian'a

bu haldeyken yapamazsın demeyi bile düşünmüştüm.

Nesta sadece "Yatak," diye cevap vermişti ve bu bitkin cevapta teklifin *"t"si* bile yoktu.

Rhys ve ben gördüklerimiz üzerinde sakin kafayla konuşarak birkaç lokma yemeyi başarmıştık. Her aldığım nefeste üzerime öyle bir bitkinlik çökmüştü ki yatağa kıvrılarak battaniyelerin üzerinde bayılıp kalmadan önce tabağımdaki koyun kızartmasını zar zor bitirmiştim. Rhys beni sadece botlarımı ve ceketimi çıkartmak için uyandırdı.

Yarın sabah. Her şeyin üstesinden nasıl geleceğimize yarın sabah bakardık. O orduyu haritadan silmemize yardım etmesi için Bryaxis'i içtimaya çağırma meselesini Amren'le yarın sabah konuşurdum.

Belki de göremediğimiz bir şeyler vardı. O sıfırlama büyüsünün ötesinde farklı bir kurtuluş yolu.

Rüyamda kendimi, karmakarışık bir bahçede, dikenlere takılarak güçbela yürümeye çalışırken gördüm.

Kan kaybeden ve gülümseyen Suriel'i gördüm. Ianthe hâlâ çığlıklar atarken ona doğru atılan Dokumacı'nın açık ağzını gördüm. Hem ölümlü hem gencecik Lord Graysen'in kampın kenarında durup Elain'e eliyle gel gel yaptığını gördüm. Buraya onun için geldiğini söylüyordu. Kendisiyle gelmesini istiyordu. Ona yapılanları geri almanın, onu tekrar insan yapmanın bir yolunu bulduğunu iddia ediyordu.

Hybern Kralı'nın çadırında uyuklayan zifir karası Kazan'ı gördüm... Nesta'yla birlikte orada kimseye görünmeden dikilirken birden uyanıyordu.

Bize nasıl baktığını gördüm. Bizi *tanıdığını.*

Hâlâ beni izlediğini hissedebiliyordum. Rüyamda bile. Kadim, kara filizlerinden birini bana doğru uzattığını...

Sıçrayarak uyandım.

Rhys'in çıplak bedeni benimkine sarılmış, yüzü uykuyla gevşemişti. Çadırın karanlığında etrafı dinledim.

Dışarıda çıtırdayan ateşler. Nöbet tutan askerlerin uykulu mırıltıları. Kanvas çadırların arasında uğuldayan, tepelerindeki bayrakları uçuşturan rüzgâr.

Kulaklarımı iyice açarak geceyi dinledim.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Rhys."

Eşim birden uyandı ve yatakta doğrularak oturdu. "Ne oldu?"

"Bir şey..." Kulaklarımı zorlayarak dikkatle dinledim. "Dışarıda bir şey var. Tuhaf bir şey."

Rhys yataktan kalktığı gibi pantolonunu ve bıçak askısını kaptı. Ben de aynısını yaptım. Parmaklarım askının kemerlerinde bocalarken hâlâ dinlemeye çalışıyordum. "Bir rüya gördüm," diye fısıldadım. "Kazan'ın tekrar bize *baktığını* gördüm."

"*Hassiktir.*" Kelime bir tıslamadan farksızdı.

Ayaklarımı botlarımın içine sokarken, "Galiba bir kapıyı açtık," diye devam ettim. "Ve galiba...galiba..." Cümlemi bitirmeden çadırdan dışarıya fırladım. Rhys hemen peşimdeydi. Nesta. Nesta'yı bulmalıydım.

Kamp ateşinin ışığında altın sarısı saçlar parladı ve işte, Nesta, geceliği hâlâ üzerinde olduğu halde koşarak yanıma geldi. "Demek sen de duyuyorsun," dedi nefes nefese.

Duymak? Duyamıyordum, sadece *hissediyordum*...

Amren'in minyon silueti bir çadırın arkasından belirdiğinde, üzerinde Varian'a aitmiş gibi görünen, dizlerine kadar gelen bir gömlek vardı. Sahiden de hemen arkasından gömleğin gerçek sahibi, tıpkı Rhys gibi üst tarafı çıplak halde ve kocaman açılmış gözlerle geldi.

Amren'in çamur içindeki çıplak ayaklarına otlar yapışmıştı. "Buraya geldi – onun gücü. Hissedebiliyorum: Sinsi sinsi dolaşıyor. *Arıyor.*"

"Kazan?" dedi Varian kaşlarını birbirine yaklaştırarak. "O – *bilinçli* mi?"

"Yanına fazla sokulduk," dedi Amren. "Savaş bir yana, biz nasıl

onun yerini biliyorsak artık o da bizim yerimizi biliyor."

Nesta elini kaldırdı. "*Dinleyin.*"

İşte o zaman duydum.

Dişil ve eril, genç ve yaşlı, sinir bozucu ve cezbedici bir sesten çıkan notalar: Bir şarkı ve bir çağrı.

"Ben hiçbir şey duyamıyorum," dedi Rhys.

Amren, "Sen sonradan yaratılmadın," diye tersledi. Ama biz öyleydik. Üçümüz...

Kazan o siren şarkısını tekrarladı.

İliklerime kadar ürperdim. "Bizden *ne* istiyor?"

Geri çekildiğini, gecenin derinliklerine doğru süzüldüğünü hissettim.

Azriel gölgelerin içinden çıkıp geldi. "Bu da *ne*?" diye tısladı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Duyabiliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır – ama gölgeler, rüzgâr... Ürküyorlar."

Kazan şarkısı tekrar duyuldu.

Uzaktan – gittikçe azalarak.

"Galiba gidiyor," diye fısıldadım.

Az sonra Cassian, bir eli göğsünde, topallaya topallaya geldi. Mor hemen peşindeydi. Rhys olup biteni anlatırken ne Mor bana baktı, ne de ben ona baktım. Hep birlikte gecenin karanlığında dikildik.

Kazan son bir nota mırıldandıktan sonra sustu.

Varlığı, ağırlığı – kayboldu.

Amren derin bir oh çekti. "Hybern artık nerede olduğumuzu biliyor. Kazan büyük ihtimalle kendisi gelip bir göz atmak istedi. Biz onu dürtükledikten sonra."

Yüzümü ovuşturdum. "Dua edelim de bu onu son görüşümüz olsun."

Varian başını yana eğdi. "Demek üçünüz...*yaratıldığınız* için onu duyabiliyorsunuz? Algılayabiliyorsunuz?"

Amren, "Onun gibi bir şey," dedikten sonra, hallerinden anlaşıl-

dığı kadarıyla yarıda bıraktıkları şeyi tamamlamak için Varian'ı çekiştirmeye yeltendi.

Ama Azriel usulca, "Elain ne durumda?" diye sordu.

İçim buz kesti. Nesta gözlerini bile kırpmadan Azriel'e baktı, baktı, baktı ve...

Birden koşmaya başladı.

O önde biz arkada Elain'in çadırına koşarken çıplak ayakları yerde kayıyor, üzerimize çamur sıçratıyordu.

"Elain..." Nesta çadırın kanatlarını iki yana açtı.

Birden duruverince hızımı alamayıp ona çarptım. Çadır – çadır boştu.

Nesta kendini içeriye attı ve sanki kız kardeşi hakikaten yer yarılmış içine girmiş gibi battaniyeleri sağa sola fırlattı. *"Elain!"*

Hızla kamp alanına dönüp komşu çadırlara göz attım. Rhys'e şöyle bir bakınca Elain'in çadırında neyle karşılaştığımızı anladı. Elinde Illyria kılıcı belirdiği anda yabalayarak ortadan kayboldu.

Azriel yanıma gelip benimle birlikte Elain'in çadırına girdi, dar alanda hareket edebilmek için kanatlarını sıkıca kapadı ve yerden kalkan Nesta'nın uyarı dolu hırlamasını duymazdan gelerek kampete eğildi.

Yaralı elini dağınık battaniyelerin üzerinde gezdirdi. "Hâlâ sıcak."

Cassian dışarıda emirler yağdırarak bütün kampı ayağa kaldırıyordu.

"Kazan," diye fısıldadım. "Uzaklaşıyordu – bir yere doğru gidiyordu."

Nesta çoktan tabanları yağlamış, duyduğumuz o sesin, Elain'i *cezbeden* o sesin peşinden koşmaya başlamıştı.

Kazan'ın bunu nasıl yaptığını biliyordum.

Rüyamda görmüştüm.

Graysen kampın kenarından Elain'i çağırıyor, ona aşk ve iyileşme vadediyordu.

Kampın bitişiğindeki ormana daldığımızda Rhys gecenin için-

de beliriverdi. Kılıcı omzunun arkasında asılıydı ve ellerinde bir şey tutuyordu. Yüzünde, hislerini ele vermeyen, donuk bir ifade vardı.

Nesta ağlamaklı bir inilti çıkardığında Rhys'in ormanın kenarında bulduğu şeyin ne olduğunu anladım. Kazan'ın aceleyle Hybern kampına dönerken yerden almaya üşendiği şeyin. Ya da alaycı bir hediye olsun diye bilerek bıraktığı şeyin.

Hâlâ Elain'in sıcaklığını taşıyan lacivert bir pelerin.

64.

BÖLÜM

Nesta benim çadırımda başı ellerinin arasında oturuyordu. Ne konuşuyor, ne de kıpırdıyordu. Dağılmamak için kendi içine çöreklenmiş gibiydi. Ben de kendimi aynen böyle hissediyordum.

Elain – Hybern ordugâhına götürülmüştü.

Nesta Kazan'dan çok değerli bir şey çalmıştı ve bugün bizim için iz sürerken... Kazan *onun* en değer verdiği şeyin ne olduğunu öğrenmişti.

Ve bu şeyi ondan çalarak karşılık vermişti.

Küçük oturma alanının karşısındaki şezlongun kenarına tüneyip dikkatle Nesta'yı izleyen Cassian, "Onu geri alırız," diye hırladı. Rhys, Amren ve Mor diğer Yüce Lordlar'la toplantı halindeydiler. Olup biteni anlatmak, bir şey bilip bilmediklerini, yardım edip edemeyeceklerini öğrenmek için.

Nesta ellerini indirip başını kaldırdı. Gözlerinin çevresi kıpkırmızı, dudakları gergindi. "Hayır, alamazsınız." Masanın üzerindeki haritayı işaret etti. "O orduyu gördüm. Ne kadar büyük olduğunu, kimlerden oluştuğunu. Hepsini *gördüm* ve hiçbirinizin o ordunun kalbine girme ihtimali *yok*." Cassian ağzını açtığında, "Senin bile," diye ekledi, "özellikle de yaralıyken."

Ve Hybern'in Elain'e yapacağı, hatta muhtemelen şu anda yaptıkları şeyler...

Azriel çadırın girişindeki gölgelerin içinden, dile getirilmemiş bir meydan okumaya cevap verircesine, "Ben onu almaya giderim," diye atıldı.

Nesta bakışlarını gölgeokuyana çevirdi. Azriel'in ela gözleri loş ışıkta parlıyordu.

"O halde ölürsün," dedi Nesta.

Azriel, bakışlarında parlayan öfkeyle, "Onu almaya giderim," diye tekrarladı.

Gölgeler sayesinde içeri sızma şansı bulabilirdi. Ama dikkate alması gereken bazı şeyler vardı: koruma büyüleri, kadim sihirler, kral, kralın tılsımları ve Kazan.

Bir an, Elain'in kenara koyduğu birkaç kuruşla bana aldığı o boyalar gözlerimin önüne geldi. Kulübemizdeki şifonyeri boyamak için tadını çıkara çıkara kullandığım kırmızı, sarı ve mavi boyalar. O zamana kadar yıllarca elime fırça almamış, parayı kendime harcamaya cesaret edememiştim... Ama Elain benim için bunu yapmıştı.

Ayağa kalktım. Azriel'in gazap yüklü bakışlarına karşılık verdim.

"Seninle geliyorum."

Azriel sadece başıyla onayladı.

Cassian, "O kampta fazla içeri giremezsiniz," diye uyardı.

"Hem de elimi kolumu sallayarak gireceğim."

Ve hepsinin kaşları birbirine yaklaşırken şekil değiştirdim. Tılsım değil, gerçek bir şekil değiştirmeydi.

İşim bittiğinde, Cassian "Vay anasını," dedi.

Nesta ayağa fırladı. "Onun öldüğünü çoktan öğrenmişlerdir."

Çünkü şu anda Ianthe'nin yüzüne, Ianthe'nin saçlarına bürünmüştüm. Bu zaten bitik durumdaki büyü gücümün geri kalanını da kurutmuştu. Bir gıdım bile kalmamıştı... Öyle ki bazı küçük detaylar ekleyeyim derken asıl görüntüyü bozabilirdim. Ama başka yollar da vardı. Başka seçenekler. İhtiyacım olan küçük dokunuşları yapmak için.

"Sifonlarından birine ihtiyacım var," dedim Azriel'e. Biraz daha koyu bir maviydi ama gece karanlığında farkı anlamayabilirlerdi.

Elini uzattı ve avucundaki yuvarlak, yassı taşı elime bıraktı. Parmaklarımı ılık taşın üstüne katladığımda içindeki güç dünya dışı bir nabız atışı gibi damarlarımda zonkladı. Cassian'a döndüm. "Nalbant nerede?"

Çadırımdan getirdiğim gümüş şamdanları ve Azriel'in sifonunu eline tutuşturduğumda kamp nalbandı hiçbir şey sormadı. O tacın aynısını yapmasını istediğimde. Acilen.

Ölümlü bir nalbant olsa günler sürebilirdi. Ama bir Ulu Peri için...

Nalbant işini bitirene kadar Azriel kamp rahibesinden yedek bir cübbe alıp gelmişti. Ianthe'ninkinin aynısı olmasa da yeterince yakındı. Bir Yüce Rahibe'ye kimse alıcı gözle bakmazdı. Sorular sormazdı.

Tacı kapüşonumun üzerine koyduğum sırada Rhys sessizce çadıra girdi. Azriel bütün dikkatini Doğrucu'yu bilemeye vermişti. Cassian da Illyria derilerimin üzerine bağlayacağım ama cübbemin altında kalacak silahlara aynı şeyi yapıyordu.

Rhys'in ağzını açmasına fırsat vermeden, "Kral senin gücünü algılar," dedim.

Boğuk bir sesle, "Biliyorum," dedi. O anda anladım: Diğer Yüce Lordlardan hiçbir şey çıkmamıştı.

Ellerim titremeye başladı. Zorlukları biliyordum. Orada nelerle karşılaşacağımı biliyordum. Saatler önce Nesta'nın zihninde hepsini görmüştüm.

Rhys aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp ellerimi tuttu. Ianthe'nin yüzüne değil, arkasındaki ruhu görebiliyormuş gibi doğrudan *bana* baktı. "Kampın etrafında koruma büyüleri var. İçeri yabalayamazsın. Yürüyerek girip çıkmak zorundasın. Sonra doğrudan buraya zıplayabilirsin."

Başımla onayladım.

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Ianthe ablalarını sattı," dedi, keskinleşen ve sertleşen bir sesle. "Elain'i geri almak için onu kullanman son derece adil görünüyor."

Yüzümü ellerinin arasına alıp burnunu burnuma değdirdi.

"Dikkatinin dağılmasına izin verme. Oyalanma. Sen bir savaşçısın ve savaşçılar ne zaman savaşacaklarını iyi bilirler."

Nefeslerimiz birbirine karışırken başımı eğip kaldırdım.

"Bizim olanı aldılar," diye hırladı. "Bunu yanlarına bırakamayız."

Gücü dalga dalga yayılarak beni sarmaladı.

"Korkmak yok," dedi fısıltıyla. "Bocalamak yok. Pes etmek yok. İçeri gir, onu al ve buraya geri dön."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan tekrar başımla onayladım.

"Bir kurt olduğunu ve asla zincire vurulamayacağını unutma."

Bir kez daha alnımdan öptüğünde kanım damarlarımda fokurdayıp kaynıyor, intikam çığlıkları atıyordu.

Cassian'ın masaya düzgünce sıraladığı silahları kuşanmaya başladım. Rhys hepsini cübbemin altından belli olmayacak şekilde yerleştirerek kayışları ve ipleri bağlamama yardım etti. Sadece Illyria kılıçlarımı alamadım çünkü onları saklamanın ve kolayca çekmenin bir yolu yoktu. Cassian onların boşluğunu doldurmam için ilave bir hançer verdi.

Üzerimdeki silahların ve dökümlü cübbenin ağırlığına alışmaya çalışarak istihbarat şefinin yanına geldiğimde, Rhys ona hitap ederek, "Onları geri getir, gölgeokuyan," dedi. "Bunu yapmak için kaç kişiyi öldürmen gerektiği umurumda bile değil. İkisi de oradan çıkacak."

Azriel eğilerek vakur, kararlı bir selam verdi. "Başüstüne, Yüce Lord."

Resmi sözler, resmi hitaplar.

Azriel'in yaralı elini tuttuğumda sifonu kapüşonumun üzerinden alnıma baskı yapıyordu. Rhys'e, Cassian'a, Nesta'ya ve son anda, nefes nefese çadırın kapısında beliren Mor'a baktık. Mor önce bana, sonra gölgeokuyana bakarken, gözleri şaşkınlık ve kor-

kuyla parladı...

Ama yola çıkmıştık bile.

Azriel'in kara rüzgârı Rhys'inkinden farklıydı. Daha soğuk. Daha keskin. Dünyayı bir kılıç gibi yararak bizi düşman ordugâhına fırlattı.

Devasa kampa yukarıdan bakan bir tepenin ormanla kaplı doruğuna ayak bastığımızda hâlâ gece karanlığı hüküm sürüyordu ve şafağın sökmesine aşağı yukarı iki saat vardı.

Rhys'in Velaris'in ve ordularımızın etrafına çektiği tılsımları kral da kullanıyordu. Ordugâhını gözlerden uzak tutan ve yaklaşanları caydıran tılsımlar.

Nesta'nın verdiği bilgiler sayesinde bunların iç tarafına inmiştik. Bulunduğumuz yerden gecenin içine yayılan asker şehrini net şekilde görüyorduk.

Yıldızlar kadar çok kamp ateşi vardı. Canavarlar yularlarını ve zincirlerini çekiştirerek hırlıyordu. Ordu, yeryüzüne çöreklenerek hayatı emen bir baş belası gibi, göz alabildiğine uzanıyordu.

Azriel sessizce karanlığa dönüştü – ta ki sonunda benim gölgemden başka bir şey olmayana kadar.

Rahibenin beyaz cüppesini kabarttım, başımdaki tacı düzeltim ve tepeden aşağı doğru yola koyuldum.

Hybern ordusunun kalbine doğru.

65.
BÖLÜM

İlk sınavımız hem en tehlikelisi hem de en bilgilendirici olanıydı.

Kampın girişinde nöbet tutan muhafızları geçmek ve Ianthe'nin akıbetinden haberleri olup olmadığını öğrenmek. Ianthe'nin burada gerçekte nasıl bir gücü olduğunu keşfetmek.

Ianthe'nin sürekli olarak yüzüne yapıştırdığı o kutsayıcı, şirin maskeye bürünüp başımı tıpkı onun gibi yukarıda tutarken, eşlik yüzüğüm diğer elimde ters takılmıştı ve bileklerimde Azriel'in kamp rahibesinden ödünç aldığı bilezikler sallanıyordu. Onları tıpkı Ianthe'nin yaptığı gibi şıkırdatarak yürüdüm. Tasmasına çıngırak takılmış kediler gibi.

Sanırım Ianthe zaten tam da buydu: Kralın evcil kedisi.

Azriel'i göremesem de Ianthe'nin mavi mücevherini taklit eden sifon sayesinde varlığını hissedebiliyordum. Kâh ileri fırlayıp kâh geride kalarak bulduğu her gölgeye siniyordu.

Kamp girişinin iki yanını tutan altı muhafız, karanlıktan çıkarak kasıla kasıla onlara doğru yürüyen Ianthe'yi maskesiz bir hoşnutsuzla izlediler. Kalbimi sakinleştirip tamamen Ianthe *oldum*: Burnu havada ve cilveli; mağrur ve yırtıcı; kutsal ve şehvetli.

Yanlarından geçip uçsuz bucaksız kampı ikiye bölen uzun yola

girdiğimde beni durdurmadılar. Şaşırmış ya da beklentili görünmediler.

Omuzlarımı düşürmemek, hatta derin bir oh çekmemek için kendimi zor tuttum. Kampın ana caddesinin iki tarafı çadırlarla, demirci ocaklarıyla ve...ve çıkardıkları sesler üstüme çullanırken dönüp bakmadığım yaratıklarla doluyken hiç sırası değildi.

Kâbuslar Sarayı buranın yanında el değmemiş bakirelerin yastıklara nakışlar işlediği bir oturma odası gibi kalıyordu.

Ve bu cehennem çukurunun bir yerinde, Elain... Kazan onu krala sunmuş muydu? Yoksa kendi meçhul karanlık dünyasıyla bu dünya arasında bir yerde arafta mı tutuyordu?

Nesta'nın keşfi sırasında kralın çadırını görmüştüm. Ama o zaman göründüğünden çok daha uzakta, kampın merkezinden bir heyula gibi, dikenli bir yaratık gibi yükseliyordu. O çadıra girmek için yeni bazı engelleri aşmamız gerekecekti.

Elbette oraya kadar fark edilmeden gidebilirsek.

Gecenin bu vakti bizim işimize geliyordu. Uyanık olan askerler ya farklı seviyelerde kepazelik içeren aktivitelerle meşgul oluyorlar ya da bu kepazelikleri düşleyerek nöbet tutuyorlardı. Geri kalanlar uykudaydı.

Kampın kalbine doğru attığım her adımda ve takılarımın her şıkırtısında Hybernlilerin gerçekten dinlenmeye ihtiyaç duyduklarını görmek çok tuhaftı.

Onların bir şekilde bunu aştıklarını, bitmek tükenmek bilmeyen, efsanevi bir güce ve öfkeye sahip olduklarını hayal etmiştim.

Ama onlar da yoruluyor, karınlarını doyuruyor ve uyuyorlardı.

Uykuları insanlarınki kadar deliksiz veya uzun olmayabilirdi ama şafağa daha iki saat olması bizim için bir nimetti. Çünkü güneş gölgeleri dağıttığı anda... Kostümümdeki bazı nataları kabak gibi ortaya çıkardığı anda...

Bu ortama alışık olan birini taklit ederken yanından geçtiğimiz çadırlara göz atmak veya kamptaki seslere kulak kabartmak uygun kaçmazdı. Daha Ianthe'nin burada bir çadırı olup olmadı-

ğını, kafasına her estiğinde kralın yanına gitmesine izin verilip verilmediğini bile bilmiyordum.

Bundan şüpheliydim. Kralın çadırına elimizi kolumuzu sallayarak girip Elain'in hangi cehennemde olduğunu öğrenebileceğimizden şüpheliydim.

Kampın merkezine yakın bir yerde çıtır çıtır yanan dumansız şenlik ateşini görmeden önce etrafındaki cümbüşten yükselen sesleri duyduk.

Ve birkaç saniye sonra askerlerin çoğunun *uyumadığını* anladım.

Buradaydılar.

Kutlama yapıyorlardı.

Bazıları ateşin etrafında uğursuz çemberler çizerek dans ederken eğri büğrü bedenleri gecenin içine savrulan yamru yumru gölgelere karışıyordu. Bazıları Tamlin'in stoklarından tanıdığım kocaman meşe fıçılardan bira içiyordu. Bazıları birbirine girerken, bazıları onları izliyordu.

Ama birden, kahkahaların, şarkıların ve müziğin içinden yükselerek alevlerin gürültüsünü bastıran o ses... *Bir* çığlık!

Bir gölge omuzlarımdan tutarak koşmamam gerektiğini hatırlattı.

Ianthe koşmazdı. Telaş belirtisi göstermezdi.

Çığlık sesi tekrar duyulduğunda dudaklarım kurudu.

Buna katlanamazdım – bunun devam etmesine, ona neler yapıldığını görmeye...

Azriel gölge eliyle elimden tutup beni kendine doğru çekti. Görünmeyen bedeninden öfke dalgaları yayılıyordu.

Cümbüşün etrafından ağır adımlarla dolanınca manzarayı bütün açıklığıyla gördük. O çığlıklar...

Elain'e ait değildi.

Derme çatma bir granit platformun yanındaki işkence sehpasında bağlı duran kişi Elain değildi.

Genç, narin bir Kutsalın Çocukları müridiydi.

Midem ağzıma gelecek kadar tehditkâr bir şekilde burkuldu.

Hemen yanında zincirlenmiş iki mürit daha vardı. Vücutlarının nasıl sarktığını ve çıplak bedenlerindeki yaraları görünce...

Clare. Onlara Clare'ye yaptıklarının aynısını yapmışlardı. Ve tıpkı Clare'ye yaptıkları gibi onları da çürümeye bırakmışlar, şafakla birlikte buraya üşüşecek leş kargalarının insafına terk etmişlerdi.

Bu çıtı pıtı kız onlardan daha dayanıklı çıkmıştı.

Yapamazdım. Onu – onu orada *bırakamazdım*...

Ama biraz daha oyalanacak olursam beni fark edebilirlerdi. Ve dikkatleri üzerime çekersem...

Bununla yaşayabilir miydim? Bir zamanlar Tamlin'i ve halkını kurtarmak için iki masumu öldürmüştüm. Ablamı kurtarmak için bu kızı orada bırakırsam onu da bal gibi öldürmüş olacaktım...

Yabancıydı. Kız bir *yabancıydı*...

Kalın bir erkek sesi, "O da seni arıyordu," diye seslendi.

Arkamı dönünce Jurian'ın iki çadırın arasından çıkıp bana doğru geldiğini gördüm. Göz ucuyla platforma baktım. Ve sanki görünmez bir el dumanı yelleyerek uzaklaştırınca...

Hybern Kralı'nın platformda oturduğunu gördüm. Çenesini yumruğuna dayayarak sandalyesinde oturuyor, muğlak bir keyif ifadesiyle cümbüşü, eziyeti ve işkenceyi seyrediyordu. Yalaka kalabalık arada bir ondan tarafa dönüp selam veriyor ya da şerefe kadeh kaldırıyordu.

Sesimi yumuşatıp oynak bir hava kattım. "Hemşirelerimle ilgileniyordum."

Jurian bakışlarını başımın üstündeki sifona kaydırarak beni uzun uzun inceledi.

Kahve gözlerindeki belli belirsiz ışıltıyı gördüğüm anda beni tanıdığını anladım.

"O nerede," diye fısıldamakla yetindim.

Jurian ukala ukala sırıttı. Ama beni değil, bizi seyredenleri hedef alarak. "Haftalardır bana askıntı oluyorsun," diye fısıldadı. "Ona göre davran."

Boğazım düğümlendi. Ama elimi koluna koydum ve kirpiklerimi kırpıştırarak ona sokuldum.

Jurian şaşkın şaşkın pofurdadı. "Onun kalbini de böyle kazandığına hayatta inanmam."

Kaşlarımı çatmamaya çalıştım. "O *nerede?*"

"Güvende. El sürülmedi."

Bu sözler üzerine göğüs kafesimdeki tüm hava boşaldı.

Jurian, "Fazla uzun sürmez," diye devam etti. "Küçük ablan birden Kazan'ın önünde belirince kral neye uğradığını şaşırdı. Onu hemen derdest ettirdi. Sonra da onunla ne yapacağını arpacı kumrusu gibi düşünmek için buraya geldi. Ve bunu size nasıl ödeteceğini düşünmek için."

Elimi kolunda gezdirerek yukarıya çıktıktan sonra kalbinin üzerine koydum. "O. Şu anda. Nerede."

Jurian beni öpecekmiş gibi eğilip dudaklarını kulağıma götürdü. "Onun vücuduna bürünmeden önce öldürmeyi akıl ettin mi bari?"

Ceketinin yakalarını kavradım. "Layığını buldu."

Jurian'ın kulağıma doğru gülümsediğini hissettim. "Kralın çadırında. Çelikle ve kralın favori kitabından bir tılsımla zincirlenmiş halde."

Kahretsin. *Kahretsin.* Helion'u da getirmeliydim. O olsaydı bütün büyüleri kıtır kıtır...Jurian başparmağı ve işaretparmağıyla çenemi tuttu. "Çadırıma gel, Ianthe. Bu güzel dudaklar neler yapabiliyor bir görelim."

Elini belime koymasına izin verirken irkilmemek için akla karayı seçtim. Jurian kıs kıs güldü. "Görünüşe göre zaten yeterince sertsin. Benim sertliğime ihtiyacın yok."

Yüzüne bakarak ışıltılı, şirin bir gülücük verdim. "İşkence sehpasındaki kız ne olacak?"

Gözlerinde gölgeler uçuştu. "O ilk değildi ve son olmayacak."

"Onu burada bırakamam," dedim dişlerimin arasından.

Jurian beni çadır labirentinden geçirip orta yuvarlağa doğru gö-

türdü. "Ya ablan, ya da o kız. İkisini birden buradan çıkaramazsın."

"Onu bana getir, gerisini ben hallederim."

Jurian, "Birlikte inzivaya çekilmeden önce Kazan'a dua etmek istediğini söyle," diye mırıldandı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırparken hemen önümüzdeki muhafızları fark ettim. Muhafızları ve...o kemik renkli devasa çadırı. Ellerimi önümde kavuşturup Jurian'a döndüm. "Birlikte – inzivaya çekilmeden önce, Ulu Kazan'ın huzurunda dua etmek, bugünkü cömertliği için ona şükranlarımı sunmak istiyorum."

Jurian ertelenmekten hoşlanmayan azgın erkek edasıyla bana ters ters baktı. Çenesini çadır kapısının iki yanında duran nöbetçilere doğru savurarak, "Elini çabuk tut," diye söylenirken onlara fırlattığı bakışı yakaladım. Erkek erkeğin halinden anlar bakışı. Yanlarından geçerken muhafızlar şehvetli bakışlarını gizleme gereği duymadı.

Ve *Ianthe* olduğum için... İkisine de şuh gülücükler vererek onları Prythian'a getiren fetih arzusundan daha farklı bir fetih niyetiyle tepeden tırnağa süzdüm.

Sağdaki *beni alabilirsin* gibisinden sırıtarak karşılık verdi.

Sonra, dedim bakışlarımla. *Yanımdaki insanla işimi bitirdikten sonra.*

Çadıra girerken nöbetçi kemerini hafifçe gevşetti.

İçerisi loştu – ve soğuk. Şafaktan önceki gökyüzü hissi veriyordu.

Ne çıtırdayan ayaklı meşaleler, ne peri ışığı. Ve kocaman çadırın orta yerinde... Işığı yutan bir karaltı. Kazan.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Jurian, "Ablanı buradan çıkartmak için beş dakikan var," diye fısıldadı kulağıma. "Onu batı sınırına getir. Nehre tepeden bakan bir uçurum var. Orada buluşuruz."

Ona aval aval baktım.

Jurian'ın sırıtması karanlıkta beyaz bir kamçı darbesi gibi parladı. "Çığlıklar duyarsan paniğe kapılma." Bu şekilde dikkat dağıtacaktı. Sonra gölgelere dönerek tekrar sırıttı. "Umarım üç kişiyi taşıyabilirsin, gölgeokuyan."

Azriel orada olduğunu, Jurian'ı duyduğunu teyit etmedi.

Jurian son bir kez bana baktı. "Kendi kalbin için bir hançer sakla. Sağ olarak ele geçirilirsen, kral seni..." Başını iki yana salladı. "Seni sağ yakalamalarına izin verme."

Ardından gitti.

Azriel o anda çadırın köşesindeki gölgelerden çıkıp geldi. Başıyla çadırın arka tarafındaki perdeleri işaret etti. Ianthe'nin sayısız dualarından birini, Bahar Sarayı'nda binlerce kez onun ağzından dinlediğim şirin bir hitabeyi yüksek sesle terennüm etmeye başladım.

Masalara ve mobilyalara çarpmamaya gayret ederek halının üzerinde hızla hareket ederken sürekli olarak Ianthe'nin ilahilerini okudum.

Azriel perdeyi yana çekti.

Elain geceliğiyle karşımızda duruyordu. Ağzı bağlanmış, bileklerine mor ışık yayan çelik kelepçeler takılmıştı. Bizi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Azriel'i ve *beni* görünce...

Gerçek yüzüme geri büründüm ve Azriel onun önünde diz çökerken işaretparmağımı dudaklarıma götürdüm. Dua ayinime hiç ara vermeden Kazan'a rahmimi bereketli kılması için tekrar tekrar yalvardım.

Azriel ablamın ağzındaki bez parçasını nazikçe çıkardı. "Canını yaktılar mı?"

Ablam Azriel'e doya doya bakarken gözlerine inanamıyormuş gibiydi. "Benim için geldin." Gölgeokuyan sadece başını eğerek karşılık verdi.

"Acele et," diye fısıldadıktan sonra duaya kaldığım yerden devam ettim.

Azriel'in sifonları parlarken benim başımdaki de ısındı.

Ama kelepçelere temas eden büyü hiçbir işe yaramadı. Zerre kadar.

Duamın son dizelerini okumaya başlamıştım.

Ablamın el ve ayak bilekleri bağlıydı. Bunlar yerinde dururken koşamazdı.

Elimi ona doğru uzatıp kralın zincirlere uyguladığı tılsımı çözecek bir kırıntı bulmak umuduyla Helion'dan aldığım gücü eşeledim. Ama rezervlerim hâlâ bitik ve karman çormandı.

Azriel, "Zamanımız kalmadı," diye mırıldandı. "O geliyor."

O anda çığlıklar ve feryatlar yükseldi.

Azriel başını Elain'in bağlı kollarının arasından geçirdikten sonra onu kucağına aldı. "Sıkı tutun," diye emretti. "Ve sesini çıkarma."

Ulumalar ve intikam çığlıkları geceyi yırtarak yükseldi. Cübbemin kanatlarını açıp Azriel'in sifonunu cebime attım ve iki elime birer hançer aldım. "Arka taraftan mı?"

Bir baş onayı. "Koşmaya hazır ol."

Kalbim güm güm atıyordu. Elain bakışlarını ikimiz arasında gezdirdi ama titremedi. Ürkmedi.

"Koş ve sakın durma," dedi Azriel. "Batı yakasındaki uçuruma doğru depar atacağız."

"Ya Jurian kızı oraya zamanında getiremezse..."

"Öyle olursa sen gidersin. Ben kızı alırım."

Derin bir nefes vererek kendimi sakinleştirdim.

Ulumalar ve hırlamalar gittikçe yükseldi – yakınlaştı.

Azriel, "Şimdi," der demez koştuk.

Sifonları parladı ve çadırın arka kanvası eriyip yok oldu. Yakındaki nöbetçiler ne olduğunu anlayamadan bu gedikten ok gibi fırladık.

Bize tepki vermediler. Sadece çadırda açılan deliğe aval aval baktılar.

Azriel bizi görünmez yapmıştı. Gölgelere karışmıştık.

Çadırların arasında hızla koşarken ayaklarımız otların ve çamurun üzerinde adeta uçuyordu. Azriel, "Acele et," diye fısıldadı. "Gölgeler uzun sürmez."

Çünkü arkamızda, doğuda, güneş yükselmeye başlıyordu.

Keskin ulumalar can çekişen geceyi yardı. Yaptığımız şeyi fark ettiklerini anladım. *Buraya* geldiğimizi. Ve onlar bizi göremeseler

de... Hybern Kralı'nın peşimize taktığı tazılar kokularımızı alabilirdi.

Azriel, "*Daha hızlı,*" diye hırladı.

Arkamızda toprak sallandı. Dönüp bakmaya cesaret edemedim.

Yolumuzun üzerinde bir silah tezgâhı vardı. Bıçaklarımı kınlarına koyup ellerimi boşalttım ve yanından son sürat geçtiğimiz tezgâhın üzerinden bir yay ve bir sadak dolusu ok kaptım. Üvez *oklar*.

Sadağı omzuma atarken oklar tıkırdadı. İçlerinden birini yayıma taktım.

Azriel birden sağa sapınca onu takip ederek bir çadırın etrafından dolaştım.

Ve uygun açıyı yakalayınca...dönüp ateş ettim.

Bize en yakın tazıya. Ama ok döne döne hedefin başına doğru giderken bunun bir tazı olmadığını fark ettim.

Nagaların uzak akrabalarından biriydi. Kocaman, pullu yaratık, kendisi gibi yılanımsı bir yüze ve kemik parçalayan dişlere sahip üç arkadaşıyla birlikte hırlayarak peşimizden geliyordu.

Okum doğrudan boğazına saplandı.

O yere devrilirken biz çadırı döndük ve hâlâ karanlıklar içindeki batı ufkuna doğru koştuk.

Yayıma yeni bir ok yerleştirdim.

Üç tane daha. Arkamızda üç tane daha vardı ve her pençeli adımda aradaki farkı kapatıyorlardı.

Tazılarla yarışırcasına koşan ama bizi hâlâ göremedikleri için hayvanları takip etmek zorunda kalan Hybern komutanlarını da hissedebiliyordum. Az önce fırlattığım ok sayesinde aramızdaki mesafe hakkında bilgi sahibi olmuşlardı. Tazılar bize yetiştiği anda bu komutanlar yüzlerini gösterecekti. Bizi öldürmek ya da yakalayıp götürmek için.

Kampın göbeğindeki kargaşa yüzünden yavaş yavaş uyanan çadır sıralarını geride bıraktık.

Havada bir dalgalanma hissettim ve arkama bakınca bize doğru gelen bir üvez ok yağmuru gördüm. Denk gelirse diye körlemesine atılmış sayısız ok.

Azriel'in mavi kalkanı okların çarpmasıyla sarsılmasına rağmen ayakta kaldı. Ama gölgelerimiz titreşerek kayboldu.

Tazılar hızla yaklaşırken ikisi kanatlara doğru açıldı. İki yanımızı keserek bizi gütmek için.

Çünkü kampın diğer ucunda bir *uçurum* ve aşağıdaki acımasız nehre kadar uzanan çok uzun bir düşüş vardı.

Ve o uçurumun kenarında, siyah bir pelerine sarınmış...

O kız.

Jurian onu orada bırakmıştı – bizim için. Kendisi nereye gitmişti? Etrafta ondan hiçbir iz göremedim.

Ama arkamızda...kral konuştu. Büyü sayesinde sesi bütün gökyüzünü dolduruyordu.

"Ne gözü pek hırsızlar," dedi yayvan yayvan. Kelimeler her yerde ama hiçbir yerdeydi. "Size ne ceza versem?"

Koruma büyülerinin uçurumun az ötesinde sona erdiğinden emindim. Yüz metreden az bir mesafe sonra avlarının elinden kaçacağını anlamış görünen tazıların hırlamaları bunu teyit ediyordu. Eğer bu büyülerden kurtulacak kadar uzağa sıçrayabilirsek...

"*Sen ablamı götür, Azriel,*" diye yalvardım nefes nefese. "Kızı ben alırım."

"Ama *hep birlikte...*"

"*Bu bir emirdir.*"

Temiz bir atış, o uçurumun kenarına doğru engelsiz bir koşu ve sonra özgürlük...

"Sen sadece..." Sözlerim yarıda kesildi.

Önce darbeyi hissettim. Ardından omzumdan yükselen, dağlayıcı, *alev alev* acıyı. Bir üvez ok...

Kanlar önüme fışkırırken ayaklarım birbirine dolandı ve kayalık zemine öyle sert kapaklandım ki bütün kemiklerim sızladı. Azriel lanet okudu ama kucağında Elain varken savaşmak...

Tazılar birazdan yanımda olacaktı.

Hemen dönüp bir ok fırlatırken omzum bu hareketle sızladı. Tazı yere devrilince arkasındaki manzarayı gördüm.

Kral çadırların arasından çıkıp telaşsız ve avını yakaladığından emin adımlarla bize doğru yürürken, elinden bir yay sarkıyordu. Az önce vücuduma saplanan oku fırlatan yay.

Hâlâ büyüyle yükseltilen sesiyle, "Sana işkence etmek çok sıkıcı olurdu," diye yüksek sesle düşündü. "En azından, geleneksel bir işkence." Her adımı yavaş ve maksatlıydı. "Rhysand nasıl da küplere binecek. Nasıl da panikleyecek. Biricik eşi sonunda kucağıma düşmüş."

Azriel'i acele etmesi için uyarmama kalmadan diğer iki tazı üstüme çullandı.

Birisi doğruca üzerime zıpladı. Dişlerinin yolunu kesmek için yayımı kaldırdım.

Tazı yayı ikiye kırdı ve parçalarını sağa sola savurdu. İkincisi zıpladığında hançerime davrandım...

Bir kükreme kulaklarımı sağır etti, başımı döndürdü. O anda tazılardan biri üzerimden alınıp geriye fırlatıldı.

Bu kükremeyi tanıyordum...

Tazılara kafa tutan, kıvrık boynuzlu, altın kürklü bir canavar.

"Tamlin," diye seslendim ama yeşil gözleri kısıldı. *Kaç,* der gibiydi.

Az önce yanımızda koşan oydu. Bizi bulmaya çalışıyordu.

Tazılar üzerine çullanınca Tamlin ikisini de dişleriyle ve pençeleriyle karşıladı.

Kral duraksadı. Çok uzakta olmasına rağmen suratının şaşkınlıkla tavsadığını açık seçik görebiliyordum.

Şimdi. Şimdi gitmeliydim...

Tökezleyerek ayağa kalktım ve omzumdaki oku çekip çıkarırken çığlığımı yuttum. Birkaç kalp atışı geçmeden Azriel yanımda bitti.

Beni yakamdan tuttuğunda mavi ışıktan bir ağ omzumu sardı.

Bir şifacıya görünene kadar kanı durduracak bir bandaj.

"Uçmalısın," dedi nefes nefese.

Altı tazı daha hızla yaklaşıyordu. Tamlin hâlâ diğerleriyle boğuşarak geçmelerine engel oluyor, hattı koruyordu.

Azriel, alay edercesine yavaş adımlarla yaklaşmaya kaldığı yerden devam eden krala göz ucuyla bakarak, "Havalanmamız gerekiyor," dedi. "Yapabilir misin?"

Genç kadın hâlâ uçurumun kenarında dikiliyordu. Kocaman açılmış gözlerle bizi seyrederken siyah saçları yüzünü dövüyordu.

Daha önce hiç koşarak havalanmamıştım. Havada kalmayı bile doğru dürüst beceremiyordum.

Azriel boştaki koluyla kızı alsa bile...

Diğer seçeneği aklımdan uzaklaştırdım. Öyle ya da böyle *havalanacaktım*. Sadece o uçurumdan sonra yeterince yol alacak kadar – ve koruma büyülerini geçer geçmez hemen yabalayacaktım.

Tamlin acıyla havlıyormuş gibi bir ses çıkardıktan sonra yeri sarsan bir kükreme daha koyverdi. Ama tazıların karşısında hiç bocalamadı ve bir adım bile gerilemedi.

Kanatlarımı çağırdım. Çekiştirmeleri ve ağırlıkları... Kaslarım gerilince sifon bandajına rağmen bütün duyularımı kör eden bir acı hissettim.

Azriel kanatlarını çırparak öne atıldığında birbirine kenetlediğim dişlerimin arasından hızlı hızlı nefes alıyordum. Uçuruma doğru uzanan düz çıkıntı yan yana havalanmamıza yetecek kadar geniş değildi. Onun havalanışını, kanatlarını nasıl çırptığından bedenini hangi açıyla hareket ettirdiğine kadar bütün detayları yalayıp yuttum.

Azriel gözleri fal taşı açılmış insan kıza doğru yıldırım gibi koşarken, Elain *"Ona tutun!"* diye emretti kıza. Kız bir kurda yakalanmak üzere olan bir karaca gibi görünüyordu.

Ona yaklaştıklarında kollarını açmadı.

Elain bu kez avazı çıktığı kadar bağırdı. *"Yaşamak istiyorsan, hemen dediğimi yap!"*

Kız pelerinini bırakıp kollarını iki yana açtı.

Azriel onu resmen gökyüzüne çelmelediğinde, kanatların arasından Azriel'in sırtına dökülen siyah saçlarını gördüm. Koşmaya başladığımda Elain'in solgun elleriyle kızın boynundan yakalayıp elinden geldiğince sıkı sıkı tuttuğunu gördüm.

Mükemmel bir zamanlama.

Tazılardan biri güçlü bir sıçrayışla Tamlin'in elinden kurtuldu. Başımı eğerek darbenin gelmesini bekledim.

Ama hedefi ben değildim. İki uzun zıplamayla uçurumun kenarına ulaştıktan sonra yeniden sıçradı...Keskin pençelerini Azriel'in sırtına, kanatlarına sapladığında arkadaşımın haykırışı kayalarda yankılandı.

İnsan kız bir çığlık kopardı ama Elain arkasını döndü. Azriel onları bırakmamak ve havada kalmak için çabalarken ablam hayvanın suratına sert bir tekme indirdi. Tam gözüne. Sonra bir daha. Bir daha.

Hayvan acıyla inlerken, Elain o çıplak, çamurlu ayağını bir kez daha ama bu kez destekli bir şekilde onun yüzüne gömdü.

Yaratık nihayet acı yüklü bir havlamayla pençelerini çekti ve kendini aşağıdaki vadiye bıraktı.

Çok hızlı. Her şey çok hızlı olup bitmişti. Kan...Azriel'in sırtından, kanatlarından kan fışkırıyordu...

Ama havada kalmayı başardı. Mavi ışık yaraların üzerine yayılıp hem kanı durdurdu, hem de kanatlarını dengeye getirdi. Ben hâlâ uçurumun kıyısına doğru koşarken, Azriel kollarındaki iki kadınla birlikte arkasına döndü. Yüzü acıyla buruşmuştu.

Dikkati birden arkamdaki hengâmeye kaydı. Önümdeki mesafeye. Ve son metreleri koşmamı seyrederken, onunla tanıştığımdan beri ilk kez gözlerinde korku gördüm.

Kanatlarımı çırptığımda ayaklarım yerden kesildi ama sonra yeniden kayalara çarptı. Sendelediğim halde, sırtım acı içinde feryat ederken, koşmaya, kanat çırpmaya devam ettim.

Tazılardan biri daha Tamlin'in savunmasını geçmeyi başardı

ve pençeleriyle kayaları aşındırarak peşimden dar çıkıntıya doğru koştu. Kralın arkamdan kahkahalar attığına yemin edebilirdim.

Her kanat çırpışında kan kaybeden Azriel, *"Daha hızlı!"* diye kükredi. Kanatlarındaki yırtıklardan ağaran gökyüzü görülüyordu. *"Kendini yukarı ittir!"*

Ensemdeki tazının gürültülü adımları kayalarda yankılandı.

Resifin kenarı önümde belirdi. Ötesindeki uçurum. Tazının da benimle birlikte sıçrayacağını biliyordum. Kral ne pahasına olsun beni yakalatacaktı – bedenim çok aşağıdaki o nehirde paramparça olsa bile. Bu yükseklikten aşağıya çakılırsam, bir kulenin tepesinden düşen bir yumurta gibi etrafa saçılırdım.

Ve kral benden geriye kalanları toplayıp saklardı. Tıpkı Jurian'ı sakladıkları gibi: Canlı ve bilinçli.

"Şunları *kaldır biraz!*"

Kanatlarımı açabildiğim kadar açtım. Uçurumla aramda otuz adım kalmıştı.

"Bacaklar yukarı!"

Yirmi adım. Doğu ufkunda yüzünü gösteren güneş Azriel'in kanlı zırhını altın yaldıza boyadı.

Kral bir ok daha gönderdi. Hayır, iki. Biri bana doğru, diğeri de Elain'in açıkta kalan sırtına doğru süzüldü. Azriel ikisini de mavi bir kalkanla karşılayıp durdurdu. Bu kalkanın Tamlin'i de koruyup korumadığını görmek için arkama bakmadım.

On adım. Kaslarım acıyla inlese de kanım sifon sargısının altından sızmaya devam etse de kanatlarımı çırptım. Kemikler ve sinirler kopacak kadar gerildiğinde yerden yukarı doğru bir rüzgâr oluşturup kanatlarımı havayla doldurdum.

Ayaklarım yerden kesildi. Sonra yine yere vurdu. Hava akımıyla kendimi yukarı atarken deli gibi kanat çırptım. Tazı bana yetişti.

Beş adım. Şimdi anlıyordum. Beni uçmayı öğrenmeye iten o meçhul güç, bir şekilde bunu tahmin etmişti. Bu anın geleceğini. Hepsi – hepsi, bu an içindi.

Kız pelerinini bırakıp kollarını iki yana açtı.

Azriel onu resmen gökyüzüne çelmelediğinde, kanatların arasından Azriel'in sırtına dökülen siyah saçlarını gördüm. Koşmaya başladığımda Elain'in solgun elleriyle kızın boynundan yakalayıp elinden geldiğince sıkı sıkı tuttuğunu gördüm.

Mükemmel bir zamanlama.

Tazılardan biri güçlü bir sıçrayışla Tamlin'in elinden kurtuldu. Başımı eğerek darbenin gelmesini bekledim.

Ama hedefi ben değildim. İki uzun zıplamayla uçurumun kenarına ulaştıktan sonra yeniden sıçradı...Keskin pençelerini Azriel'in sırtına, kanatlarına sapladığında arkadaşımın haykırışı kayalarda yankılandı.

İnsan kız bir çığlık kopardı ama Elain arkasını döndü. Azriel onları bırakmamak ve havada kalmak için çabalarken ablam hayvanın suratına sert bir tekme indirdi. Tam gözüne. Sonra bir daha. Bir daha.

Hayvan acıyla inlerken, Elain o çıplak, çamurlu ayağını bir kez daha ama bu kez destekli bir şekilde onun yüzüne gömdü.

Yaratık nihayet acı yüklü bir havlamayla pençelerini çekti ve kendini aşağıdaki vadiye bıraktı.

Çok hızlı. Her şey çok hızlı olup bitmişti. Kan...Azriel'in sırtından, kanatlarından kan fışkırıyordu...

Ama havada kalmayı başardı. Mavi ışık yaraların üzerine yayılıp hem kanı durdurdu, hem de kanatlarını dengeye getirdi. Ben hâlâ uçurumun kıyısına doğru koşarken, Azriel kollarındaki iki kadınla birlikte arkasına döndü. Yüzü acıyla buruşmuştu.

Dikkati birden arkamdaki hengâmeye kaydı. Önümdeki mesafeye. Ve son metreleri koşmamı seyrederken, onunla tanıştığımdan beri ilk kez gözlerinde korku gördüm.

Kanatlarımı çırptığımda ayaklarım yerden kesildi ama sonra yeniden kayalara çarptı. Sendelediğim halde, sırtım acı içinde feryat ederken, koşmaya, kanat çırpmaya devam ettim.

Tazılardan biri daha Tamlin'in savunmasını geçmeyi başardı

ve pençeleriyle kayaları aşındırarak peşimden dar çıkıntıya doğru koştu. Kralın arkamdan kahkahalar attığına yemin edebilirdim.

Her kanat çırpışında kan kaybeden Azriel, *"Daha hızlı!"* diye kükredi. Kanatlarındaki yırtıklardan ağaran gökyüzü görülüyordu. *"Kendini yukarı ittir!"*

Ensemdeki tazının gürültülü adımları kayalarda yankılandı.

Resifin kenarı önümde belirdi. Ötesindeki uçurum. Tazının da benimle birlikte sıçrayacağını biliyordum. Kral ne pahasına olsun beni yakalatacaktı – bedenim çok aşağıdaki o nehirde paramparça olsa bile. Bu yükseklikten aşağıya çakılırsam, bir kulenin tepesinden düşen bir yumurta gibi etrafa saçılırdım.

Ve kral benden geriye kalanları toplayıp saklardı. Tıpkı Jurian'ı sakladıkları gibi: Canlı ve bilinçli.

"Şunları *kaldır biraz!*"

Kanatlarımı açabildiğim kadar açtım. Uçurumla aramda otuz adım kalmıştı.

"Bacaklar yukarı!"

Yirmi adım. Doğu ufkunda yüzünü gösteren güneş Azriel'in kanlı zırhını altın yaldıza boyadı.

Kral bir ok daha gönderdi. Hayır, iki. Biri bana doğru, diğeri de Elain'in açıkta kalan sırtına doğru süzüldü. Azriel ikisini de mavi bir kalkanla karşılayıp durdurdu. Bu kalkanın Tamlin'i de koruyup korumadığını görmek için arkama bakmadım.

On adım. Kaslarım acıyla inlese de kanım sifon sargısının altından sızmaya devam etse de kanatlarımı çırptım. Kemikler ve sinirler kopacak kadar gerildiğinde yerden yukarı doğru bir rüzgâr oluşturup kanatlarımı havayla doldurdum.

Ayaklarım yerden kesildi. Sonra yine yere vurdu. Hava akımıyla kendimi yukarı atarken deli gibi kanat çırptım. Tazı bana yetişti.

Beş adım. Şimdi anlıyordum. Beni uçmayı öğrenmeye iten o meçhul güç, bir şekilde bunu tahmin etmişti. Bu anın geleceğini. Hepsi – hepsi, bu an içindi.

Ve o uçurumun kenarına üç adım bile kalmadan... Leylak ve taze ot kokularıyla yüklü, ılık bir rüzgâr beni kepçeleyerek yukarı kaldırdı. Bir – bahar rüzgârı. Kanatlarıma dolarak beni havalandıran bir bahar rüzgârı.

Ayaklarım yerden kesildi. Ve yükseldi. Yükseldi.

Tazı peşimden atladı.

"Yana yat!"

Yana manevra yaparak havada geniş bir daire çizdim. Her şey -söken şafak, yeryüzü, gökyüzü- bir süreliğine yan yattıktan sonra yeniden düzleşti.

Arkama bakınca naga-tazının az önce bulunduğum yeri ısırmaya çalıştığını gördüm. Sonra aşağıdaki vadiye ve nehre doğru düştüğünü, düştüğünü, düştüğünü...

Kral ucu mor güçle parlayan bir ok daha fırlattı. Azriel'in kalkanı güçlükle de olsa dayandı ama Azriel okun ucundaki o meçhul büyü yüzünden acıyla homurdandı.

Ama, *"Uç!"* diye hırladığını duyar duymaz, havada dik durmak için büyük bir çaba sarf ederek tekrar kaçış yönüne döndüm. Azriel de döndü ve insan kızın korkulu çığlıkları eşliğinde birkaç metre alçalıp benimle aynı seviyeye indikten sonra yanımda uçmaya başladı.

Kral kükreyerek bir emir verince kamptan yükselen yaylım ateşi yağmur gibi üstümüze yağdı.

Azriel'in kalkanı eğilip büküldüyse de tek parça halinde kaldı. Sırtım acıyla inlerken kanat çırpmaya devam ettim.

Bir elimi yarama bastırdığım sırada koruma büyüleri üstüme abandı. Beni zaptetmeye çalışıyormuş gibi. Kanatlarından fışkıran, parçalanmış sırtından süzülen kanlara rağmen deli gibi kanat çırparak ilerlemeye çalışan Azriel'i tutmaya çalışıyormuş gibi...

Helion'un beyaz ışığından bir tutam alev saldım. Yakan, dağlayan, eriten ateş.

Koruma büyülerinde ancak bizim geçmemize yetecek genişlikte bir gedik açıldı.

Hiç tereddüt etmeden kendimizi diğer tarafa attığımızda güçlükle nefes alıyordum. Yine de arkama baktım. Son bir kez.

Tamlin tazılarla çevrelenmişti. Nefes nefese, kanlar içinde ve hâlâ canavar formunda.

Ondan en fazla on metre uzakta olan kral, benim bir kez daha koruma büyülerini delik deşik ettiğimi görünce sinirden mosmor kesildi. Tamlin onun bu dikkat dağınıklığından faydalandı.

Birden uçurumun kenarına doğru koşarken bize hiç bakmadı.

Ve sıçradı. Uzağa. Herhangi bir hayvanın veya Ulu Peri'nin yapabileceğinden çok daha uzağa. Bana gönderdiği o rüzgâr şimdi de onu kucağında taşıyor, az önce bizim geçtiğimiz gediğe doğru sürüklüyordu.

Tamlin gedikten geçer geçmez yabaladığında hâlâ bana bakmıyordu. Aynı anda ben de Azriel'in elini tuttum ve biz de ortadan kaybolduk.

Kamp yerimizin eteklerinde Azriel'in gücü tükendi.

İnsan kız, ay beyazı cildindeki yanık ve kırbaç izlerine rağmen, yürüyebilecek durumdaydı.

Yeryüzünü aydınlatan puslu sabah ışığında, ayak bileklerimize dolanan sisin içinde kampa yürürken, Azriel hâlâ Elain'i bağrına bastırarak taşıyordu. Yürüdüğümüz tüm zaman boyunca sırtından kanlar damlamıştı ama bedenindeki yaralarla kıyaslandığında bu devede kulak kalıyordu. Sadece güç bandajlarıyla zaptedilen asıl hasarla kıyaslandığında. Acilen bir şifacıya ihtiyacı vardı. Yardıma.

İkimizin de. Kanamayı minimum düzeyde tutmak için bir elimi yaramın üzerine bastırdım. Kız lime lime olmuş giysilerinden bir parça kesip yarayı sarmayı teklif edecek kadar ileri gitti.

Etine üvez saplanmış bir Ulu Peri olduğumu ona açıklamaya nefesim yetmezdi. Yarayı içindeki kıymıklarla birlikte sarıp mühürlemeden önce bir şifacıya görünmem gerektiğini. Bu yüzden adını sormakla yetindim.

Briar, dedi, bağırmaktan kısılmış sesiyle. Adı Briar'dı.

Ayaklarının altında vıcık vıcık sesler çıkararak baldırlarına sıçrayan çamurdan rahatsız olmuyormuş gibiydi. Sadece çadırlara, çadırlardan yalpalayarak çıkan askerlere baktı. O askerlerden biri Azriel'i gördü ve bir şifacının acilen istihbarat şefinin çadırına gitmesi için yüksek sesle komut verdi.

Biz ilk çadır sırasını geçmeden önce Rhys önümüze yabaladı. Bakışları önce Azriel'in kanatlarına, sonra benim omzumdaki yaraya, bembeyaz kesilen yüzüme kaydı. Sonra Elain'e ve en sonunda da Briar'a.

"Onu orada bırakamadım," diye açıklarken kendi sesimin de kısık çıkmasına şaşırdım.

Koşarak yaklaşan adımlar duyduk. Nesta bir çadırın etrafından dolanıp bizimle karşılaşınca çamurun ortasında zınk diye durdu.

Hâlâ Azriel'in kucağında duran Elain'i görünce ağlamaklı bir ses çıkardı. Daha önce ondan böyle bir ses çıktığını duymamıştım. Bir kez bile.

Yaralı değil diye seslendim – zihnindeki antreye. Çünkü iki kelimeyi bir araya getirecek halim yoktu.

Nesta yeni bir depar attı. Gergin bir yüzle bize doğru yürüyen Rhysand'a sarılmak için kollarımı kaldırdım.

Ama Nesta araya girdi.

Büyük ablam kollarını boynuma dolayıp bedenimdeki tüm havayı boşaltacak kadar sıkı sıkı sarılınca dudaklarıma kadar yükselen acılı feryadı yuttum.

Nesta gözyaşlarına boğulurken ve durmadan, tekrar tekrar, "Teşekkür ederim," derken zangır zangır titriyordu.

Rhys hemen Azriel'e seğirtip Elain'i kucağından aldı ve nazikçe ayaklarının üzerine bıraktı. Olduğu yerde sallanan Azriel, boğuk bir sesle, "Zincirleri çıkartmak için Helion'a ihtiyacımız var," dedi.

Ama Elain ayak parmaklarının ucunda yükselip gölgeokuyanı yanağından öperken bu zincirlerin farkında değilmiş gibiydi.

Ardından Nesta'yla bana doğru hareketlenince büyük ablam beni bırakıp onun temiz yüzünü, ışıltılı gözlerini doya doya seyretti.

Rhys, "Seni Thesan'a götürmeliyiz," dedi Azriel'e. "Hemen şimdi."

Arkamı dönmeye fırsat bulamadan Elain bana sarıldı. O narin kolların beni mengene gibi sıktığını hissedince hangi ara ağlamaya başladığımı hatırlayamadım.

Şifacının hangi ara beni tedavi ettiğini veya Rhys'in bana nasıl banyo yaptırdığını da hatırlayamadım. Helion zincirleri çıkarmaya geldiğinde, Nesta bir yandan zincirin kalitesine hayran hayran bakıp diğer yandan kralın el işçiliğine küfürler savurarak Elain'in etrafında dört dönerken, Jurian'la ve Tamlin'le yaşadıklarımızdan Rhys'e nasıl bahsettiğimi hatırlayamadım.

Hatırladığım tek şey, her şey bittiğinde, ayı postundan yapılmış kilimin üzerinde uzandığımdı. Yanıma kıvrılan ve omzumdaki sargılı yaraya dokunmamaya özen göstererek bana sokulan Elain'in narin vücudunun nasıl hissettirdiğiydi. Onun sıcaklığı vücuduma yayılmadan önce ne kadar üşüdüğümün farkında bile değildim.

Az sonra, başka bir sıcak beden soluma sokuldu. Nesta'nın kokusu üzerime çullandı. Alev ve çelik ve sarsılmaz irade.

Uzaktan, Rhys'in sesini duydum. Thesan'ın tedavi ettiği Azriel'i hep beraber ziyaret etme bahanesiyle herkesi dışarı çıkarıyordu.

Orada ablalarımla birlikte yatarken ne kadar zaman geçti anlayamadım, tıpkı eski köhne kulübemizde paylaştığımız o oymalı karyoladaki gibi. O zamanlar, kendimize biraz daha yer açabilmek, azıcık soluk alabilmek için birbirimizi tekmeler, sağa sola kımıldanır, durmadan didişirdik.

Ama o sabah güneş dünyanın üzerinde yükselirken birbirimize sımsıkı sarıldık. Ve hiç bırakmadık.

66.

BÖLÜM

Kallias ve ordusu öğlene doğru ulaştı.

Ablalarımla birlikte sızdığımız yerde ancak onların gürültüsüne uyandım. Ve uyanır uyanmaz aklıma bir şey takıldı.

Tamlin.

Yaptığı şeyler Jurian'ın ihanetini perdeleyecekti. Ve o toplantıdan sonra bize ihanet etmek için değil, casusluk yapmak için Hybern kampına döndüğünden hiç şüphem yoktu.

Gerçi dün geceden sonra...artık Hybern'e yaklaşması mümkün görünmüyordu. Özellikle de kral her şeyi kendi gözleriyle görmüşken.

Bundan ne sonuç çıkaracağımı bilemiyordum.

Beni kurtarmıştı ve bunu yapabilmek için kendini ele vermişti. Yabaladığında nereye gitmişti? Bahar Sarayı birlikleriyle ilgili hiçbir şey duymamıştık.

Ve gönderdiği o rüzgâr... Daha önce böyle bir güç kullandığını görmemiştim.

Nephelle Felsefesi işe yaramıştı. Ama güce dönüşen zayıflığım kanatlarım veya uçuşum değildi. Tamlin'di. Eğer o müdahale etmeseydi... Düşünmek bile istemedim.

Tek yumak olmuş uzuvların arasından yavaşça sıyrıldığımda Elain ve Nesta hâlâ ayı postundan kilimin üzerinde baygın halde uyuyorlardı. Yatağımın yanındaki bakır teknede yüzümü yıkadım. Hemen yukarısındaki aynada kendime bir göz atınca daha güzel günlerim olmuştu diye düşündüm. Daha güzel haftalarım. Aylarım.

Beyaz gömleğimin yakasını yana çekip omzumdaki sargılara çatık kaşlarla baktım. Yüzümü buruşturarak omzumu oynatınca yaranın büyük ölçüde iyileştiğini şaşkınlıkla fark ettim. Ama sırtım...

Sırtımda ağrıyıp sızlamayan tek bir yer yoktu. Aynı şekilde karnımda da. Havalanmak için kopma noktasına kadar zorladığım kaslar. Aynaya kaşlarımı çatarak saçımı ördüm ve omzumu hareket ettirirken tıslayarak ceketimi giydim. Birkaç gün sonra ağrılar kılıç tutabileceğim kadar azalmış olurdu. Belki.

Azriel'in toparlanmış olması için dua ettim. Eğer Thesan onu bizzat tedavi etmişse olmayacak şey değildi. Ve elbette şansımız yaver giderse.

Azriel'in o kadar süre nasıl havada kaldığını, bilincini nasıl ayakta tuttuğunu bilmiyordum. Acıyı böyle yönetmeyi nasıl, nerede ve ne zaman öğrendiğini düşünmek istemedim.

En yakın kamp-annesine usulca seslenerek ablalarım için birkaç kap yemek ayarlamasını rica ettim. Elain büyük ihtimalle açlıktan ölüyordu ve Nesta'nın bizim yokluğumuzda bir şeyler yediğinden şüpheliydim.

Kanatlı anaç kadın *benim* bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu ve ben iyi olduğumu söylediğimde cık cık ederek bana da mutlaka yiyecek bir şeyler getireceğini söyledi.

Amren'in favori yemeğinden de bulup buluşturmasını istemeye cesaret edemedim. Dün gece Varian'la yaptığı *aktivitelerden* sonra buna ihtiyaç duyacağından hiç şüphem yoktu. Elbette Varian onun için çoktan...

Amren'in çadırına doğru yürürken bunu aklımdan uzaklaştır-

dım. Hybern ordusunu bulmuştuk. Ve dün gece kendi gözlerimle gördükten sonra... Amren'e Suriel'in işaret ettiği tılsımları çözmesi için yardım teklif edecektim. Ne olursa, yeter ki Kazan'ı durduralım. Ve son savaş meydanımızı seçtiğimizde... O zaman, işte o zaman, Bryaxis'i Hybern'in üzerine salacaktım.

Illyria savaşçılarının ihtiyatlı bakışlarına ve baş selamlarına ağırbaşlı gülümsemelerle karşılık vererek çadıra varmak üzereyken az ötedeki curcuna gözüme ilişti. Birkaç adım daha atınca, kampımızın çimen ve çamurla işaretlenmiş ince sınır hattı boyunca uzanan Kış Sarayı kampının bütün ihtişamıyla yükselmeye başladığını gördüm.

Kallias'ın sarayı, kar beyazı ya da zifiri siyah saçlı, ay beyazından koyu esmere kadar çeşitli ten renklerinde Ulu Periler'den oluşuyordu. Ama erzak ve savaşçı birlikleri yabalamaya devam eden Kış Sarayı ordusundaki sıradan periler... Illyrialıları saymazsak hepimizden çok daha fazla sıradan peri getirmişlerdi. Kampın sınırında dikilip onlara aval aval bakmamak gerçekten çok zordu.

Birbirine eklenmiş buz parçalarından yapılmış gibi görünen, çadırların tepesine kobalt mavi ve gümüş damalı bayrakları zorlanmadan dikebilecek kadar uzun bacaklı ve uzun kollu yaratıklar büyük adımlarla ortalıkta dolaşıyor; yük arabalarını aheste adımlarla çeken geniş toynaklı rengeyikleri ve hantal kutup ayıları, konuşabildiklerini duysam şaşırmayacağım kadar bilinçli görünüyorlar; minik nakışlı yeleklerinde -buradan göründüğü kadarıyla- bazı mesajlar taşıyan beyaz tilkiler ayak altında bir o yana bir yana koşturuyorlardı.

Bizim Illyria ordumuz, gösterişin az, rütbenin bol olduğu, yabani, basit bir topluluktu. Ama Kallias'ın ordusu -yani, Amarantha'nın döneminde Viviane'ın bir arada tuttuğu ordu- komplike, güzel, cıvıl cıvıldı. Düzenli ama hayat dolu. Herkesin bir amacı vardı ve herkes bunu en etkin şekilde ve gururla yerine getirmek için didiniyordu.

Mor'un Viviane'la ve Viviane'ın ikizi veya kız kardeşi gibi görü-

ken, akıllara durgunluk verecek kadar güzel bir kadınla yürüdüğünü gördüm. Viviane'ın yüzü sevinçle parlıyor, Mor belki de ilk kez bu kadar uysal görünüyordu ve yana doğru eğilince...

Kaşlarım kalktı. İnsan kız -Briar- onlarla birlikteydi. Viviane'ın kolunun altında büzülmüş dururken, yüzü hâlâ yara bere içinde ve yer yer şiş olsa da Kış Sarayı leydilerine ürkek ürkek gülümsüyordu.

Viviane Briar'ı usulca bir kenara çekerek neşeyle bir şeyler anlatırken, Mor ve Viviane'ın muhtemel kız kardeşi geride kalıp onlara baktılar. Yabancı kadın Mor'un söylediği bir şeye gülümsedi, yani, az da olsa.

Gergin bir gülümsemeydi ve anında kayboldu. Özellikle de yanlarından geçen bir Ulu Peri askeri yoluna devam etmeden önce kadına doğru bakarak manalı manalı sırıtınca. Mor kadının yüzüne dalıp gitti ama kadın kendisine döndüğü anda başını çevirdi. Kadın Mor'un omzunu tıpışladıktan sonra Viviane'la Briar'ın durduğu yere doğru seğirtti.

Mor benden tarafa bakınca onunla yaptığımız tartışmayı hatırladım. Yarım kalan sözleri, belki de hiç söylenmemesi gereken kelimeleri. Mor saçlarını tek omzunun üzerinden havalandırarak yanıma geldi.

Konuşmasına fırsat vermeden, "Briar'ı onlara mı verdin?" diye sordum.

Yüzümüzü kendi kampımıza dönüp yürümeye başladık. "Az önce ne halde bulduğunuzu anlattı. Savaş delisi Illyrialıların ortasında kalmak sakinleşmesine yardımcı olmaz diye düşündüm."

"Ne yani, Kış Sarayı ordusu daha mı iyi?"

"Pofuduk hayvanları var."

Pıskırarak gülerken başımı iki yana salladım. O devasa ayılar sahiden de pofuduktu – pençeleriyle dişlerini görmezden gelirsen.

Mor yan yan baktı. "Briar'ı kurtarmak çok cesurca bir davranıştı."

"Kim olsa aynısını yapardı."

"Hayır," dedi üzerindeki Illyria ceketini düzelterek. "Bundan emin değilim... Şahsen *ben* onu kurtarmaya çalışır mıydım, emin değilim. Bu riski göze alır mıydım? Sonu kötü biten buna benzer o kadar seçim yaptım ki ben..." Başını iki yana salladı.

Yutkundum. "Azriel nasıl?"

"Yaşıyor. Sırtı iyi. Ama Thesan daha önce pek Illyria kanadı tedavi etmediği için iyileşme hızı biraz...yavaş. Anlaşılan Peregrin kanatlarını onarmaya benzemiyor. Rhys Madja'ya haber uçurdu. Bugün geç vakitte ya da yarın buraya varıp onun üzerinde çalışacak."

"Peki yeniden – uçabilecek mi?"

"Cassian'ın kanatlarının bundan daha beter olduğunu düşünürsek, sanırım evet. Ama... Belki bu savaşta değil. Yakın zamanda değil."

Midem kasıldı. "Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Hiçbirimizin hoşuna gitmeyecek."

Savaş meydanında Azriel'den yoksun kalmak...

Mor düşüncelerimi yüzümden okumuş gibi, "Ölü olmasından iyidir," dedi. Eliyle altın sarısı saçlarını arkaya taradı. "Dün gece işler ters gidebilirdi. Ve ikinizin yabaladığını görünce... Bu düşünce, bu korku içimde yer etti. Seni bir daha görememek. Ve bazı şeyleri düzeltmemek.

"İstemediğim şeyler söyledim..."

"Söyledik." Beni kamplarımızın sınırındaki ağaçlara doğru götürünce, kimsenin kulak misafiri olmasını istemediği bazı şeyler söylemek üzere olduğunu anladım. Amren'le görüşmemi bir süreliğine ertelemeye değecek şeyler.

Yüksek bir meşe ağacının gövdesine yaslanıp ayağını yerde tıpırdattı. "Artık aramızda yalan dolan olmasın."

Suçluluk duygusu içime oturdu. "Evet," dedim. "Ben...ben seni kandırdığım için üzgünüm. Sadece... Hata ettim. Özür dilerim."

Mor yüzünü ovuşturdu. "Pek haksız sayılmazdın. Sadece..." Parmaklarını yüzünden çektiğinde eli titriyordu. Dudağını ısırdı;

gırtlağı kalkıp indi. Gözleri benimkilerle buluştu – berrak, ürkek, kederli. "Azriel'i sevmiyorum," derken sesi çatallandı.

Hiç kıpırdamadan durarak dinlemeye devam ettim.

"Hayır, bu da tam olarak doğru değil. Onu...onu seviyorum. Ailem gibi. Ve bazen daha fazlası olabilir mi diye düşündüğüm oluyor ama... Ona âşık değilim. Onun bana karşı hissettiği şeyleri hissetmiyorum." Son kelimeleri titrek bir fısıltıdan farksızdı.

"Peki onu daha önce sevmiş miydin? O şekilde?"

"Hayır." Kollarını bedenine doladı. "Hayır. Bu mümkün değil... Yani..." Daha önce kendini ifade ederken bu kadar zorlandığını hatırlamıyordum. Gözlerini kapadı, parmak uçlarını etine sapladı. "Onu bu şekilde *sevemem*."

"Neden?"

"Çünkü kadınları tercih ediyorum."

Az kalsın küçük dilimi yutacaktım. "Ama – erkeklerle yatıyorsun. Helion'la yattın..." Ve ertesi gün berbat görünüyordu. Eziyet çekmiş ve hiç doymamış gibi.

Konu Azriel değildi... Çünkü istediği şey bu değildi.

"Sonuçta zevk alıyorum. İki taraftan da." Elleri öyle fena titriyordu ki kendine iyice sarıldı. "Ama daha çocuk yaşlardayken bile kadınları tercih ettiğimi biliyordum. Onlara erkeklerden daha fazla ilgi duyduğumu. Ruhumun derinliklerinde onlarla daha iyi iletişim kurduğumu, daha fazla hoşlandığımı. Ama Oyuk Şehir'de... evlilik yoluyla ittifaklar kurarak soylarının devamını sağlamaktan başka bir şeyi umursamazlar. Özellikle de benim gibi biriyle. Eğer kalbimin istediği biriyle evlenecek olsaydım, çocuğum olmazdı. Babamın soyu benimle birlikte *kururdu*. Bunu bildiğim için onlara söyleyemedim. Asla. Benim gibilere...ağza gelmedik küfürler ederler. Soyun devamını sağlamaktan aciz benciller olarak görürler. Bu yüzden bu konuda ağzımı açıp tek laf etmedim. Ve sonra – sonra babam beni Eris'le nişanladı ve... Beni korkutan şey Eris'in evliliğe bakışı değildi. Hayır, onun vahşiliğiyle, zalimliğiyle ve soğukluğuyla baş edebileceğimi biliyordum. Ondan daha güçlüydüm

– yani, *güçlüyüm*. Ama... Ödül olarak verilen damızlık bir kısraktan farkım olmadığını ve benliğimin bu parçasından vazgeçmek zorunda kalacağımı düşününce...” Dudakları titreyince eline uzanıp zorla kolundan ayırdım. Utançla kızaran yüzünden yaşlar boşanmaya başladığında parmaklarını nazikçe sıktım.

“Cassian’la yattım, çünkü onun da bunu takmayacağını biliyordum. Çünkü bu yolla özgürlük için bir fırsat yakalayacağımı biliyordum. Annemle babama kadınları tercih ettiğimi söyleseydim... Babamla tanıştın. Beron’la bir olup beni gerdek gecesinde yatağa bağlayarak Eris’e teslim ederdi. Bunu gerçekten yapardı. Ama lekelenirsem... Özgürlüğümün buna bağlı olduğunu biliyordum. Ve Azriel’in bana nasıl baktığını görüyordum. Neler hissettiğini. Onu seçseydim...” Başını iki yana salladı. “Ona haksızlık yapmış olurdum. Bu yüzden Cassian’la yattım ve Azriel onu kendime layık görmediğimi düşündü. Derken, olan oldu ve...” Elimi tutan parmaklarını sıktı. “Azriel rahmime çivilenmiş o notla birlikte beni bulunca... Açıklamaya çalıştım. Ama birden hislerini itiraf etmeye başlayınca panikledim ve... Ve onu *durdurmak* için, beni sevdiğini söyleyip durmasın diye arkamı dönüp uzaklaştım ve... Ve sonra da açıklayacak cesareti bulamadım. Ne Az’a, ne de diğerlerine.”

Titrek bir nefes verdi. “Erkeklerle arada sırada yatıyorum, çünkü hem hoşuma gidiyor, hem de herkesin beni mercek altına almasını engelliyor.”

“Rhys bunu umursamaz. Velaris’te hiç kimsenin umursayacağını sanmıyorum.”

Başıyla onayladı. “Velaris benim gibiler için bir – liman. Rita’nın Yeri... Sahibi de benim gibi. Çoğumuz oraya takılıyoruz. Kimsenin ruhu bile duymuyor.”

Demek ki oraya gidince ağzının kulaklarına varması boşuna değildi.

“Ama bu parçam...” Mor boştaki eliyle gözyaşlarını sildi. “Ailem beni evlatlıktan reddettiğinde hiç takmadım. Bana fahişe ve sürtük dediklerinde. Canımı yaktıklarında. Çünkü o şeyler...benim

benliğimin bir parçası değildi. Ne doğruydular, ne de...benimdiler. Bana zarar veremediler çünkü...çünkü derinlerdeki bu parçama dokunamadılar. Bu akıllarına bile gelmedi. Ben de sakladım... ve hâlâ saklıyorum çünkü...” Başını geriye atıp gökyüzüne baktı. “Çünkü ailem bunu anlayacak diye, benliğimin tamamen bana ait kalan bu parçasına yüklenip *zarar verecekler* diye ödüm kopuyor. Bu benim elimde kalan tek şey. Onların bunu...bunu parçalamasına izin veremem. Bunu denemelerine bile izin veremem. Bu yüzden bu yönümü pek belli etmedim... Ama Büyük Savaş sırasında nihayet ilk kadın sevgilimi buldum.”

Uzun süre sessiz kaldı. Gözlerini kırparak gözyaşlarını uzaklaştırdıktan sonra devam etti. “Nephelle ile sevgilisi -şimdi *karısı*, sanırım- beni denemeye cesaretlendirdi. Onları çok kıskandım. Kişisel olarak değil, sadece...sahip oldukları şeyi. Açıklıklarını. Böyle şeyleri hiç önemsemeyen bir yerde, hiç önemsemeyen kişilerle birlikte yaşıyorlardı. Ve savaş ortamında, dünyanın her yerini seyahat ederken... Bir keresinde aylarca evdeki herkesten ayrı kaldım ve ilk kez kendimi güvende hissettim. Ve insan kraliçelerden biri...”

Yakından tanıdığı, büyük bir tutkuyla bahsettiği arkadaşları.

“Adı Andromache’ydi. Ve öyle...güzeldi ki. Nazik. Onu deliler gibi sevdim.”

İnsan. Adromache bir insandı. Gözlerim yanmaya başladı.

“Ama insandı. Ve kraliyet soyunu devam ettirmekle yükümlü bir kraliçe, özellikle de o çalkantılı dönemde. Bu yüzden son çatışmalar da bitince onu terk edip eve döndüm. Ve bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu, onunla en fazla altmış yıl daha geçirebilecek olsam da umurumda olmadığını fark ettiğimde...duvar aramıza girdi.” Dudaklarından hafif bir inleme döküldü.

“Duvarı geçemedim. Buna iznim de gücüm de yoktu. Denedim. Üç yıl boyunca tekrar tekrar denedim. Sonunda bir gedik bulup ona ulaşmayı başardığımda... Evlenmişti. Bir adamla. Küçük bir kızı vardı ve ikinci çocuğu da yoldaydı. Sarayına adım atmadım. Onu görmeye bile yeltenmedim. Sadece arkamı dönüp evin yolunu tuttum.”

"Çok üzüldüm," diye fısıldadığımda sesim çatladı.

"Beş çocuğu oldu. Ve yatağında, güven içinde, yaşlı bir kadın olarak öldü. Ruhunu tekrar görme şansım oldu – o sarışın kraliçede. Adromache'nin soyundan geliyordu."

Mor gözlerini kapattı ve titrek dudaklarından dalgalı bir nefes koyverdi. "Uzun süre arkasından yas tuttum. Hem hayattayken, hem de öldükten sonra. Birkaç on yıl boyunca hiç sevgilim olmadı – iki taraftan da. Ama sonra...bir gün uyandım ve istedim... Ne istediğimi bilmiyorum. Ama onun zıddını aradım. Ve buldum – kadın, erkek. Son yüzyıllarda birkaç sevgilim oldu. Kadınlarla hep gizli kapaklı ilişkiler yaşadım ve sanırım bu yüzden bunalıp her defasında beni terk ettiler. Bu konuda hiç...açık olamadım. Onlarla birlikte görünmemeye özen gösterdim. Erkeklere gelince... Hiçbiriyle derin bir bağ kuramadım. Yani, eşlik bağı. Hâlâ bunun için can atıyorum – yani, kırk yılda bir." Kesik bir kahkaha patlatınca ona eşlik ettim. "Ama hiçbiri... Andromache gibi değildi; hiçbiri onun gibi bir his bırakmadı – burada," diye fısıldadıktan sonra elini kalbine koydu.

"Ve erkeklerle birlikte olmak, Azriel'i beni düşünmekten, neden onu fark etmediğimi, neden harekete geçmediğimi düşünmekten alıkoymanın bir yolu haline geldi. Ne kadar – ne kadar muhteşem olduğunu sen de görüyorsun. Ne kadar özel olduğunu. Ama onunla yatsaydım, bir kerecik, sadece *denemek* ve emin olmak için bile olsa...bunca zaman sonra bile bunu bir zirve noktası olarak görürdü. Bir mutlu son olarak. Ve...bundan sonra ona gerçekleri söyleseydim herhalde bir daha kendine gelemezdi. Kalbimi ona bu anlamda bütünüyle verebileceğimden emin değilim. Ve...ve onu, hak ettiği şekilde sevebilecek birini bulmasını isteyecek kadar seviyorum. Ve kendimi... Kendimi de doğru kişiyi bulana kadar bir dala konmayacak kadar seviyorum." Omuz silkti. "Elbette o gün geldiğinde bunu bütün dünyaya ilan edecek cesareti bulabilirsem. Gerçeği söylemek bana bahşedilen bir yetenek ama gel gör ki bütün varlığım bir yalan üzerine kurulu."

Bir kez daha elini sıktım. "Hazır olduğunda söylersin. Ve ne olursa olsun seni desteklerim. O zamana kadar sırrın benimle güvende. Kimseye söylemem – Rhys'e bile."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır – bana bunu söylediğin için asıl ben teşekkür ederim. Onur duydum."

"Sana söylemek istedim. Azriel'le birlikte Hybern kampına yabaladığınız anda bunu sana söylemek istediğimi fark ettim. Ve buna hiç fırsat bulamayabileceğimi düşününce..." Parmakları benimkileri sarmaladı. "Oradan sağ salim dönersen, sana bunu söyleyeceğime dair Ana'ya yemin ettim."

"Görünüşe göre bu pazarlık onun da hoşuna gitmiş," dedim gülümseyerek.

Mor yüzünü silerek sırıttı. Ama gülümsemesi birden kayboldu. "Azriel'i oyaladığım için korkunç biri olduğumu düşünüyor olmalısın. Ve Cassian'ı."

Söylediği şeyi düşündüm. "Hayır. Hayır, düşünmüyorum." Taşlar şimdi yerine oturuyordu. Azriel'in ateşli bakışlarından gözlerini kaçırması. Romantik bir yakınlaşmadan kaçındığı halde Azriel'in fiziksel ve duygusal sağlığının tehlikede olduğunu hisseder hissetmez onu savunmaktan geri kalmaması."

Azriel ona âşıktı, bundan hiç şüphem yoktu. Ama Mor... Bunu göremeyecek kadar kördüm. Aradan beş yüz yıl geçtiği halde Azriel'in ona uzattığı eli kabul etmemesinin çok iyi bir nedeni olması gerektiğini düşünemeyecek kadar.

"Sence Azriel şüpheleniyor mudur?" diye sordum.

Mor elimi bırakıp birkaç adım uzaklaştı. "Belki. Bilmiyorum. O kadar dikkatli bakıyor ki şüphelenmesi gerekir sanki. Sanırım ne zaman eve erkek getirsem kafası karışıyor."

"Peki Helion'la yaptığın şey... Neden?"

"O kendi problemlerinden uzaklaşmak istiyordu ve ben..." İç geçirdi. "Azriel ne zaman duygularını açığa vursa, Eris olayındaki gibi... Aptalca, biliyorum. Yaptığım bu şey *aptalca* ve zalim-

ce ama... Helion'la yatmamın tek nedeni Azriel'e hatırlatmaktı... şeyi... Tanrım, söyleyemiyorum bile. Sanki söyleyince daha korkunç gelecekmiş gibi."

"Ona ilgi duymadığını hatırlatmak istedin."

"Ona söylemeliyim. Ona söylemem *gerekiyor*. Göklerdeki Ana, hele dün geceden sonra mutlaka söylemeliyim. Ama..." Sarı saçlarını bu kez diğer omzundan havalandırdı. "Uzun zaman oldu. Çok uzun zaman. Onunla yüzleştiğimi, hiç olmayacak biri ve hiç olmayacak bir şey için beş yüz yılını boşuna harcadığını söylediğimi düşündükçe kanım donuyor. Yol açacağım muhtemel yıkımı düşündükte... Her şeyin bu haliyle kalması beni rahatsız etmiyor. Her ne kadar – her ne kadar *kendim* olamasam da bir şekilde idare ediyorum."

"Bence *idare etmekle* yetinmemelisin," dedim usulca. "Ama anlıyorum. Ve tekrar söylüyorum: Doğru zamanın geldiğini düşündüğünde, yarın veya bir beş yüz yıl daha sonra... Senin arkanda olacağım."

Yine gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını uzaklaştırdı. Kampa doğru döndüğümde dudaklarımda hafif bir gülümseme açtı.

Mor yanıma geldi. "Ne oldu?"

"Aklıma geldi de," diye cevap verirken dudaklarımdaki gülümseme büyüdü. "Hazır olduğunda...sana çöpçatanlık yapmak eğlenceli olurdu."

Arkadaşım Gün Sarayı'nın tümünden daha aydınlık bir sırıtmayla karşılık verdi.

Amren çadırların birinde inzivaya çekilmişti ve kimsenin içeriye girmesine izin vermiyordu. Ne benim, ne Varian'ın, ne de Rhysand'ın.

Koruma büyülerine yüklenip ıkınarak içeri girmeyi denedim ama Helion'un güç çekirdeği bile işe yaramadı. Ve ne kadar dil döküp yalvardıysam da Amren oralı olmadı. Suriel'in benimle gönderdiği tavsiyeye uyarak Kitap'ta bulduğu şeyler, demek ki buraya

neden geldiğimi bile sormayacak kadar önemliydi. Oysa Bryaxis'i salıverme konusunda bana eşlik etmesini isteyecektim. Amren zaten Bryaxis'i zapteden koruma büyülerini saf dışı bıraktığı için bunu kendi başıma da yapabilirdim ama... O da yanımda olsa hiç fena olmazdı. En azından benim için.

Belki bu beni ödleğin teki yapıyordu ama Bryaxis'le tek başıma yüzleşmek, onu biraz daha elle tutulur bir vücuda bağlamak ve nihayet Hybern ordusunu ezip geçmesi için buraya getirmek... Amren benden daha iyi becerirdi – konuşmayı, emretmeyi.

Ve planlarımı kampın orta yerinde uluorta bağıracak halim olmadığından... Amren'e yüksek sesle bir küfür savurduktan sonra hışımla komuta çadırımıza geri yürüdüm.

İçeri girer girmez planlarımın çoktan suya düştüğünü anladım. Bryaxis'i Hybern ordusunun karşısına diksem bile...o ordu artık olması gereken yerde değildi.

Dört bir yanı Yüce Lordlar'la ve onların komutanlarıyla çevrelenen devasa çalışma masasının yanına gidip kollarımı kavuşturduğumda, Helion sinir bozucu sayıda figürü Prythian haritasının alt yarısına doğru kaydırdı. "Gözcülerim Hybern'in bu öğleden sonra itibariyle harekete geçtiğini söylüyor."

Kanatlarıyla sırtı yoğun sargılar içinde ve yüzü kan kaybından hâlâ kül renginde olan Azriel, tünediği taburede başını bir kez eğip kaldırarak onayladı. "Benim casuslarım da öyle söylüyor." Sesi bağırmaktan hâlâ kısıktı.

Helion'un parlak kehribar gözleri kısıldı. "Ama yön değiştirdiler. Başlangıçta ordusunu kuzeye gönderip bizi o tarafa doğru sürmeyi planlamıştı. Şimdi doğruca doğuya gidiyor."

Rhys ellerini masaya dayayıp haritayı incelerken samur saçları önüne düştü. "Yani şu anda doğruca adanın diğer ucuna gidiyor – ama niye? Etrafından dolaşsa daha karlı çıkardı. Bizimle savaş meydanında kozları paylaşma fikrinden vazgeçtiğini sanmıyorum. Tamlin'in aslında düşman olduğunu görmüş olsa bile." Bazıları son cümleyi duyunca sessiz bir şaşkınlık yaşadı, bazıları

da derin bir oh çekti. Gerçi Tamlin'in az sayıdaki askerini toplayıp bize katılmak için yola çıktığını duymamıştık. Aynı şekilde Beron'dan da hiçbir haber yoktu.

Tarquin kaşlarını çattı. "Tamlin'i kaybetmek krala askeri açıdan fazla bir şeye mal olmaz ama Hybern ordusu doğu sahilinde başka bir müttefikle buluşabilir. Kıtadaki insan kraliçelerin ordularıyla orada buluşmak üzere randevulaşmış olabilirler."

Azriel başını iki yana sallarken bu hareketin sırtına verdiği acıyla yüzünü buruşturdu. "Hepsi kral tarafından evlerine gönderildi ve saraylarından dışarı çıkmadılar. Daha ordularını toplamadılar bile. Kral oradaki orduları kullanmak için kıtaya ayak basana kadar beklemek zorunda."

Bizi imha eder etmez bunu yapardı. Ve yarın bir gün başarısız olursak...kıtada Hybern'e kafa tutacak birileri çıkar mıydı? Özellikle de o kraliçeler kendi insan ordularını kralın bayrağı altında topladıklarında?

Kallias alnını kırıştırarak, "Belki de bizi başka bir tuzağa çekiyor," diye fikir yürüttü. Viviane onun hemen yanında haritayı inceliyordu.

Mor, "Hybern'in tarzı değil," diye karşılık verdi. "Kral sabit hareket kalıpları kullanmaz. Bizi zayıf düşürme metodunu anladığımızı biliyor. Şimdi başka bir yol deneyecek."

Mor konuşurken, iki sessiz Karanlıkgetiren komutanının ortasında dikilen Keir onu dikkatle inceledi. Kendimi herhangi bir küçümseme ifadesine hazırladım ama adam tekrar haritaya dönmekle yetindi. Mor için bu toplantılar babasının bu savaştaki rolünü kabul ettiği tek yerdi – ve buna rağmen, şimdi bile, ondan tarafa neredeyse hiç bakmıyordu.

Aslında doğrudan düşmanca davranmasındansa böyle yapması daha iyiydi. Gerçi Karanlıkgetirenlere hâlâ ihtiyacımız varken Mor'un Keir'e saldırmayacak kadar akıllı olduğundan şüphem yoktu. Özellikle de Keir'in lejyonu ikinci çarpışmada ağır kayıplar vermişken. Keir bu kayıplar yüzünden sinirinden kuduruyorsa

bile renk vermiyordu. Aynı şekilde hiçbir askeri de hislerini belli etmiyor, gerekli olmadıkça kendi üstleri dışında hiç kimseyle konuşmuyorlardı. Sessizlik, sanırım, çok daha fazla tercih ediliyordu. Ve Keir'in kendini koruma içgüdüsü, hiç şüphesiz, bu toplantılarda çenesini kapalı tutmasını sağlamakla kalmıyor, ayrıca ondan tarafa gönderilen her emri kabul etmesine de zemin hazırlıyordu.

Helion, "Hybern savaşı erteliyor," diye mırıldandı. "Ama neden?"

Ayaklı perişığı meşalelerinin yanında Elain'le birlikte oturan Nesta'ya göz ucuyla baktıktan sonra, "Kayıp parçayı hâlâ bulamadı," diye açıkladım. "Kazan'ın gücündeki kayıp parçayı."

Rhys başını yana eğerek önce haritayı, sonra da ablalarımı inceledi. "Cassian." Bahar Sarayı'nın ortasına kadar sokulan uzun nehri işaret etti. "Eğer buradan doğruca güneye, insan topraklarına gidecek olsaydık, şu nehri geçer miydin, yoksa bundan kaçınmak için batısından mı dolaşırdın."

Cassian tek kaşını kaldırdı. Dün geceki solgun ve acılı yüz ifadesi gitmişti. Buna da şükür.

Masanın karşı tarafındaki Lord Devlon fikrini söylemek için ağzını açacak oldu. Illyria komutanı -Keir'in aksine- bizden duyduğu rahatsızlığı belli etmekten çekinmiyordu. Özellikle de Cassian'ın komutasıyla ilgili konularda.

Ama Devlon daha kalabalığa seslenemeden Cassian, "Böyle bir nehir geçişi hem tehlikeli, hem de vakit kaybı olurdu," diye cevap verdi. "Nehir çok geniş. Oraya kadar yabalasak bile karşıya geçmek için sallar veya köprüler inşa etmemiz gerekirdi. Ve bu büyüklükteki bir ordu... Dolayısıyla önce batıya gittikten sonra güneye inmek zorunda kalırdık ve..."

Kelimeler dudaklarında sönerken beti benzi attı. Hybern ordusunun o büyük nehrin altından doğuya doğru ilerlediği yere baktım. Şu anda bulunduğumuz yerden uzaklığına...

Helion lafı Cassian'ın ağzından alarak, "Ordularımızı oradan oraya yabalatarak yorgun düşmemizi istedi" dedi. "Bizi bu savaş-

larla yordu. Böylece, zamanı geldiğinde, o nehri yabalayarak geçmeye gücümüz yetmeyecekti. Yayan yol almak zorunda kalacaktık ve nehir geçişinden kaçınmak için etrafından dolaşarak yolu uzatacaktık."

Tarquin sonunda lanet okuyarak söze girdi. "Günlerce geride olduğumuzu bildiğine göre rahatlıkla güneye ilerleyebilir. Ve hiçbir dirençle karşılaşmadan insan topraklarına girebilir."

Kallias, "Bunu en başından beri yapabilirdi," diye karşı çıktığında dizlerim titremeye başlamıştı. "Neden şimdi?"

Nesta, odanın diğer ucundaki ayaklı meşalenin yanındaki sandalyesinden, "Çünkü onu küçük düşürdük," diye açıkladı. "Ben – ve kız kardeşlerim."

Bütün gözler bize çevrildi.

Elain elini boğazına götürdü. "Sırf bizden intikam almak için insan topraklarını istila edip herkesi katledecek, öyle mi?"

"Ben onun rahibesini öldürdüm," diye mırıldandım. Nesta'ya bakarak, "Sen onun Kazan'ından güç çaldın," dedim. Sonra Elain'e dönerek, "Ve seni..." diye açıkladım, "seni onun elinden geri almamız bardağı taşıran son damla oldu."

"Sadece delinin teki üç kadından intikam almak için bütün ordusunu savaşa gönderir," dedi Kallias.

Helion pofurdadı. "Bazılarımızın Büyük Savaş'ta bulunduğunu unutuyorsun. Kralın ne kadar delirebileceğine bizzat şahit olduk. Ve böyle bir şey kesinlikle onun tarzına uygun olurdu."

Rhys'in gözlerine baktım. *Ne yapacağız?*

Başparmağıyla elimin üstünü okşadı. "Geleceğimizi biliyor."

Helion, "Öyleyse insanlara verdiğimiz değeri fazla abartıyor demektir," dedi. Keir ona hak verecek gibi oldu ama akıllıca davranarak sesini çıkarmadı.

Rhys omuz silkti. "Elain'in güvenliğine verdiğimiz önceliği, burada Archeronlar'ın sözünün geçtiğinin bir kanıtı olarak değerlendirmiş olmalı. Onların yönlendirmesiyle kıçımızı kaldırıp oraya gideceğimizi, muhtemelen pek lehimize olmayan bir savaş meyda-

nına yerleşeceğimizi ve böylece bizi yok edeceğini sanıyor."

Tarquin alnını kırıştırdı. "O halde gitmiyor muyuz?"

Rhys belini dikleştirip çenesini kaldırdı. "Elbette gidiyoruz. Sayıca az olabiliriz, bitkin düşmüş olabiliriz ve bu işin sonu iyi olmayabilir. Ama bunun eşimle ya da ablalarıyla hiçbir ilgisi yok. Duvar yıkıldı. Kayıplara karıştı. Artık yeni bir dünya var ve eski dünyanın nasıl sona ereceğine, yenisinin nasıl başlayacağına karar vermemiz gerekiyor. Bu yeni dünyaya, kendini savunamayacak durumda olanların katledilmesine göz yumarak başlayıp başlamayacağımıza. Bu tür kişiler olup olmayacağımıza. Saraylar olarak değil. Biz olarak, Ulu Peri *halkı* olarak. İnsanları tek başına mı bırakacağız?"

"O halde hep birlikte ölürüz," dedi Helion.

Cassian, "Bana uyar," dedi Nesta'ya bakarak. "Yardıma muhtaç olanları savunurken hayatımı kaybedersem, kendimi boş yere ölmemiş sayarım." Lord Devlon başını öne arkaya sallayarak ilk kez onu destekledi. Cassian'ın bunu fark edip etmediğini merak ettim – umursayıp umursamadığını. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu, hele de tamamen büyük ablama odaklanmışken.

"Bana da uyar," dedi Tarquin.

Kallias Viviane'a baktı ve karşılığında mahzun bir gülücük aldı. Bu gülüşte kaybettikleri zamandan duydukları pişmanlığı gördüm. Ama Kallias, "Katliamın önüne geçmek istiyorsak yarın sabah yola çıkmalıyız," dedi.

"Çok daha önce," dedi Helion o büyüleyici gülümsemesiyle. "Birkaç saat içinde." Çenesiyle Rhys'i işaret etti. "Biz daha oraya varamadan insanları katledeceğini sen de biliyorsun."

"Ondan hızlı davranırsak yapamaz," dedim omzumu hareket ettirerek. Hâlâ kaskatı ve ağrılı olsa da hızla iyileşiyordu.

Hepsi kaşlarını kaldırdı.

"Bu gece," dedim. "Oraya yabalarız – bunu yapabilen herkesle birlikte. İnsanların evlerine, kasabalarına. Ve şafaktan önce elimizden geldiği kadar fazla insanı yabalayarak götürürüz."

"İyi de nereye?" diye sordu Helion.

"Velaris'e."

Rhys önümüzdeki haritayı inceleyerek, "Çok uzak," diye mırıldandı. "Bu çapta bir yabalama için fazla uzak."

Tarquin işaretparmağını haritaya koydu – kendi topraklarına. "O halde hepsini Adriata'ya getirin. Onlara göz kulak olması için Cresseida'yı geri gönderirim."

Kallias, "Hybern'le savaşmak için gücümüzün her zerresine ihtiyacımız olacak," dedi dikkatle. "Eğer insanları yabalayarak israf edersek..."

"Bu israf değil," dedim. "Bir hayat dünyayı değiştirebilir. Birileri benim hayatımı kurtarmayı zaman israfı olarak görseydi hepiniz şu anda nerede olurdunuz?" Rhys'i işaret ettim. "Eğer *o*, Dağın Altı'nda benim hayatımı kurtarmayı zaman israfı olarak görseydi? Yirmi aileyi bile kurtarsak – ya da on... Hiçbiri israf değildir. Ne benim için, ne de sizin için."

Viviane ondan tarafa sert, sitemkâr bir bakış fırlatınca Kallias bir özür mırıldanacak kadar sağduyu gösterdi.

Derken, çadırın kapı kanatlarını açarak içeri dalan Amren'in sesini duyduk. "Umarım hepiniz Hybern'le savaş meydanında yüzleşmek yönünde oy vermişsinizdir."

Rhys tek kaşını yaylandırdı. "Öyle yaptık. Ne oldu?"

Amren kitabı pat diye masaya bıraktı. "Çünkü kralın dikkatini dağıtmak için böyle bir savaşa ihtiyacımız var." Bana bakarak ağırbaşlılıkla gülümsedi. "Kazan'a gitmeliyiz, kızım. *Hep birlikte.*"

Yüce Lordları kastetmediğini biliyordum.

Dördümüzü kastediyordu – yani *Yaratılmış* olanları. Ben, Amren...ve iki ablam.

"Kazan'ı durdurmanın başka bir yolunu mu buldun?" diye sordu Tarquin.

Amren'in sivri çenesi bir baş onayıyla dalıp çıktı. "Daha da iyisi. Kralı ve bütün ordusunu durdurmanın bir yolunu buldum."

67.

BÖLÜM

Kazan'a erişmemiz ve ona dokunmamız gerekiyordu. Birlikte.

Bunu tek başıma yaptığımda neredeyse canımdan oluyordum. Ama Yaratılmışlar olarak hepimize paylaştırıldığında... Onun ölümcül gücüne karşı ayakta kalabilirdik.

Onu kendi kontrolümüze alabilirsek, kralı ve ordusunu bir çırpıda bağlayabilirdik. Ve hepsini yeryüzünden silebilirdik.

Amren bunu yapacak bir tılsım bulmuştu. Tam da Suriel'in kitapta kodlandığını iddia ettiği yerlerde. Kazan'ın güçlerini sıfırlamaktansa...onu kontrol eden kişiyi sıfırlayacaktık. *Ve* onun tüm sürüsünü.

Ama önce Kazan'a ulaşmalıydık. Hem de iki ordu karşılıklı savaş düzeni almışken.

Katliam zirve noktasına ulaştığında harekete geçecektik. Hybern'in o kargaşada dikkati dağıldığında. Elbette kral Kazan'ı katliamın orta yerine getirmeyi planlamıyorsa.

Ki oldukça yüksek bir ihtimaldi.

Elain'i ellerinden aldıktan sonra o savaş kampına tekrar sızamamız imkânsızdı. Bu yüzden bizim için kurdukları tuzağa düşene kadar bekleyecektik. Kralın kendi seçtiği savaş meydanındaki

dezavantajlı konuma yerleşene kadar. Bundan önceki çatışmaların verdiği yorgunlukla. Oradaki insan aileleri yolunun üzerinden yabalamanın verdiği bitkinlikle.

Ve öyle de yaptık. O gece, aramızda yabalama yeteneğine sahip olan herkes yaptı...

Ben Rhysand'la birlikte eski köyümüze gittim.

Ölümlü bir kadınken kapılarına altın bıraktığım o evlere gittim.

Önce beni tanımadılar.

Sonra neye dönüştüğümü fark ettiler.

Rhys zihinlerini zaptederek hepsini sakinleştirirken ben durumu izah ettim. Başıma neler geldiğini, onları neyin beklediğini. Ne yapmamız gerektiğini.

Ancak birkaç parça eşya alacak vakitleri oldu. Ve onları dünyanın başka bir yerine, Adriata'nın hemen dışına, Cresseida'nın yiyeceklerle ve bir hizmetçi ordusuyla birlikte yardım etmek ve organize etmek için beklediği yere sürüklediğimizde hepsi tir tir titriyordu.

İkinci aile bize inanmadı. Bunun bir tür peri düzenbazlığı olduğunu düşündüler. Rhys zihinlerini tutmayı denedi ama panikleri o kadar derin, nefretleri o kadar somuttu ki yapamadı.

Kalmak istediler.

Bunun üzerine Rhysand onlara başka bir seçenek bırakmadı. Tüm aileyi bağırta bağırta yabaladı. Onları o ormanda, bir sürü insanın ortasına, görev arkadaşlarımızın sürekli olarak yenilerini getirip hem kayıt altına alması hem de teskin etmesi için Cresseida'ya teslim ettiği yere bıraktığımızda hâlâ feryat ediyorlardı.

Böylece devam ettik. Ev ev. Aile aile. Hybern'in yolunun üzerinde kim varsa.

Tüm gece boyunca. Yüce Lord, komutan veya asil demeden ordumuzda buna yeteneği ve gücü olan herkesle birlikte.

Nefes nefese kalana kadar. Yazın hüküm sürdüğü o ormanda

bir insan şehri oluşana kadar. Gecenin sonunda Rhys'in gücü bile teslim bayrağı çekecek hale gelmişti. Çadırımıza bin bir güçlükle yabaladı.

Kanatlarını yatağa yayarak başını yastığa koyar koymaz içi geçti.

Gücüne fazla yüklenmiş, fazla güvenmişti.

Aldığı nefesleri sayarak uyuklamasını seyrettim.

Biliyorduk – hepimiz. O savaş meydanından sağ çıkamayacağımızı biliyorduk.

Belki bu savaşmak için diğerlerine ilham verebilirdi ama biz... Amren, ablalarım ve ben Kazan'ı durdurmaya çalışırken, eşim ve ailem...savaşacaktı. İçlerinden bazıları biz daha Kazan'a ulaşamadan ölecekti.

Ve bunu yapmaya hevesliydiler. Korkuyorlarsa bile belli etmiyorlardı.

Rhys'in terden ıslanmış saçlarını alnından yukarı taradım.

İstememizi bile beklemeden herhangi birimiz için her şeyini vereceğini biliyordum. Çabalayacağını biliyordum.

Bu fedakârlık ihtiyacı, bu koruma ihtiyacı, tıpkı uzuvları gibi onun bir parçasıydı. Ama elim kolum bağlı oturarak bunu yapmasını seyredemezdim.

Amren daha önceki sohbetlerimizde Bryaxis'ten hiç bahsetmemişti. Onu unutmuş gibiydi. Oysa önümüzde hâlâ bir savaş vardı. Ve ben Kazan'ı bulmaya çalışırken, Bryaxis arkadaşlarıma ve Rhys'e fazladan zaman kazandırabilirse... Hayatta kalmaları için az da olsa bir şans verebilirse... Kemik Oymacısı da bir o kadarını yapabilirdi.

Neye mal olacağı umurumda değildi. Ya da ne kadar riskli olduğu. Özellikle de uyuyan eşime, yüzünü kaplayan bitkinliğine bakarken.

Yeterince fedakârlık yapmıştı. Ve bu şey beni harap etse de delirtse de zihnimi parçalasa da...sonuçta yarın Kazan'ın yanında Amren'in tek ihtiyacı olan şey benim varlığım, benim bedenimdi.

Geri kalan her şeyi...eğer ödemem gereken bedel buysa, hayatta kalmaları için onlara en ufak bir fırsat verecekse, seve seve feda ederdim. Bunu göze alırdım.

Böylece gücümün posalarını toplayıp yabaladım. Kuzeye.

Kâbuslar Sarayı'na.

Dağın içinde dönemeçli bir merdiven vardı. Ucu tek bir yere çıkıyordu: En yüksek zirvenin yakınındaki bir odaya. Araştırmalarımda hiç olmazsa bu kadarını öğrenmiştim.

Merdivenin en alt basamağında durup yukarıya, zifiri karanlığa bakarken nefesim önümde buğulandı.

Bin basamak. Ouroboros'la aramda işte bu kadar adım vardı. Başlangıçların ve Sonların Aynası'yla.

Seni neyin harap edeceğine sadece sen karar verebilirsin, Lanetkıran. Sadece sen.

Başımın üzerinde bir perıışığı topu yaktım ve tırmanmaya başladım.

68.
BÖLÜM

Kar görmeyi beklemiyordum.

Ya da ay ışığı.

Muhtemelen aytaşı sarayın hemen altında yer alan odanın tavanında, kar tanelerini ve ay ışığını içeriye buyur eden, sert kayaya oyulmuş baca delikleri vardı.

Rüzgâr, dağın yamacında kuduran kurtlar gibi çatlaklarda ulurken, keskin soğuğa karşı dişlerimi sıktım.

Duvarlarda ve zeminde parlayan kar taneleri ani esintilerle savrularak botumun üstünden süründü. İçeriye süzülen ay ışığı etrafı yeterince aydınlattığı için periışığımı söndürdüm. Oda anında mavi ve gümüş tonlarına boyandı.

Ve işte, odanın en uzak duvarında, karla kaplı yüzeyi ve bronz çerçevesiyle...

Ouroboros.

Kocaman, yuvarlak bir disk şeklindeydi. Boyum kadar. Daha yüksek. Metal çerçevesi, aynanın etrafında dolanarak kendi kuyruğunu ısıran dev bir iblis şeklindeydi.

Sonlar ve başlangıçlar.

Odanın diğer ucundan, karın içinden...göremiyordum. Bakamıyordum.

Kendimi bir adım atmaya zorladım. Sonra bir adım daha.

Aynadaki görüntü gece kadar karanlık olsa da...çok netti.

Kendi yaklaşmamı izledim. Karın ve rüzgârın içinde kaldırdığım kolumu, yüzümdeki bitik ifadeyi izledim. Tükenmişliği.

Üç adım uzağında durdum. Ona dokunmaya cesaret edemedim.

Bana sadece kendimi gösterdi.

O kadar.

Çerçevenin her yerine dikkatle bakarak *büyü gücümle* dokunabileceğim ya da basabileceğim herhangi bir tuş aradım. Ama iblisin devasa kafasından, ardına kadar açılmış ağzından ve buzlar sarkan dişlerinden başka bir şey yoktu.

Soğuktan titreyerek kollarımı ovaladım. Aynadaki yansımam da aynı şeyi yaptı.

"Merhaba?" diye fısıldadım.

Hiçbir şey olmadı.

Ellerim soğuktan yanıyordu.

Ouroboros'un yüzeyi yakından bakınca sakin, gri bir denize benziyordu. Çalkantısız. Süt liman.

Ama üst köşesinde bir...kıpırtı oldu.

Hayır, aynada değil.

Arkamda.

Yalnız değildim.

Pençeli, pullu, yeleli, sivri dişli, kocaman bir yaratık, karla kaplı duvardan usulca yere doğru sürünüyordu. Bana doğru.

Nefeslerimi zaptettim. Korkumun kokusunu almasına izin vermedim. Neyin nesiydi acaba? Bu yerin koruyucusu mu, yoksa çatlaklardan içeriye giren bir hayvan mı?

Zemine ayak bastığında hiç ses çıkarmayan devasa patileri, siyah ve altın sarısı karışımı, alacalı tüylerle kaplıydı. Bu dağlarda avlanmak için yaratılmış bir hayvan değildi. Özellikle de siyah pullarını hesaba katarsak. Ve kocaman, parlak gözlerini...

O mavi-gri gözleri yorumlayacak vakit bulamadan yaratık aniden saldırdı.

Hemen arkamı döndüm ve elimdeki Illyria hançerini tam kalbine gelecek şekilde tutarak yere çömeldim.

Ama çarpışma gerçekleşmedi. Sadece kar ve soğuk ve rüzgâr.

Önümde hiçbir şey yoktu. Arkamda.

Karda pati izleri yoktu.

Hemen aynaya döndüm.

Ve o yaratığı gördüm. Pullu kuyruğunu karın üzerinde aylak aylak oynatarak...tam benim bulunduğum yerde duruyordu.

Bana bakıyordu.

Hayır – bakmıyordu.

Aynada kendisini seyrediyordu. Kendi yansımasını.

Bu bedenin içindeki beni.

Hançerim karlı taşlara düştü. Ve aynaya baktım.

Hücresine girdiğimde Kemik Oymacısı sırtını duvara vererek oturuyordu.

"Bu kez yanında kimse yok mu?"

Sadece bakmakla yetindim – o çocuğa. Oğluma.

Ve Oymacı, bir kez olsun, aşırı bir sessizliğe ve sakinliğe büründü.

"Onu aldın," diye fısıldadı.

Bakışlarımı hücrenin uzak köşesine çevirdim. Ouroboros üzerindeki kar ve buz tabakasıyla birlikte orada belirdi. Artık benimdi: İstediğim zaman, istediğim yere çağırabilirdim.

"Nasıl."

Kelimeler hâlâ yabancıydı. Tuhaf.

Döndüğüm bu vücut bile...tuhaf geliyordu.

Konuşurken dilim kuru bir kâğıt parçası gibi farksızdı. "Baktım."

Oymacı ayağa kalktı. "Ne gördün?"

Kendi vücuduma biraz daha döndüm. Hafifçe gülümseyecek kadar. "Bu seni ilgilendirmez." Çünkü ayna...bana göstermişti. Her şeyi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Zaman – aynanın içinde farklı işliyordu.

Ama birkaç saat bile yeterince geç sayılırdı...

Kapıyı işaret ettim. "Aynanı aldın. Şimdi sözünü tut. Savaş bekliyor."

Kemik Oymacısı önce bana, sonra aynaya baktı. Ve gülümsedi. "Kabul edersen onur duyarım."

Ve bunu söyleyiş tarzı... Posam çıkmıştı ve ruhum titreyerek kendine gelmeye çalışıyordu ama yine de, "Ne demek istiyorsun?" diye sormayı başardım.

Oymacı sakince giysilerini düzeltti. "O şeye pek ihtiyacım yok," dedi aynayı işaret ederek. "Ama senin var."

Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım.

"Sadece yardıma layık olup olmadığını görmek istedim," diye devam etti. "Çok azı gerçekte kim olduğunu görmeye cesaret eder ve çok azı bundan harap olmadan kurtulur. Ouroboros'un kendisine bakan herkese gösterdiği şey budur: en kötü, en aşağılık noktalarına kadar kendileri. Bazıları ona bakar ve gördüğü korkunç şeylerden deliye dönerken aslında bu şeylerin *kendileri* olduğunu anlamaz. Bazıları gururla kendilerine bakmak ister ama gördükleri ezik, perişan yaratık yüzünden darmadağın olurlar. Ama sen... Evet, gerçekten nadidesin. Bundan daha azı için burayı terk etmezdim."

Öfke içimde kabararak o aynada gördüğüm şeyin boşalttığı yerleri doldurdu. "Demek buna *layık* olup olmadığımı görmek istedin?" Asıl o masum canlar yardıma *layıktı*.

Başını eğip kaldırarak onayladı. "Evet. Ve cevabımı aldım. Artık sana yardım edeceğim."

Hücrenin kapısını suratına çarpmayı düşündüm.

Ama usulca, "Pekâlâ," diyerek yanına gittim. Ve Oymacı'nın soğuk elini tutarken hiç korkmadım. "Haydi bakalım."

69.
BÖLÜM

Şafak sökerken ölümlü diyarındaki düzlüklerde sürünen sis tabakası altın sarısıyla yaldızlandı.

Hybern, Bahar Sarayı'ndan başlayıp güney sahillerinden birkaç kilometre içeriye kadar olan bölgeyi boydan boya yakıp yıkmıştı.

Köyüm dahil.

Oradan uygun adım geçerken geriye duman tüten moloz ve taş yığınlarından başka bir şey bulamadık.

Ve babamın mülkü... Evin üçte biri ayakta kalmış, gerisi harabeye dönmüştü. Camlar kırılmış, duvarlar yerle bir olmuştu.

Elain'in bahçesi artık bir çamur çukurundan farksızdı. Nesta'nın gölgesinde durup arazilerimizi seyrettiği, evin hemen kenarındaki o devasa meşe ağacı... Ateşe verilerek kararmış bir iskelete çevrilmişti.

Kişisel bir saldırıydı. Bunu biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Kral çiftlik hayvanlarımızın bile öldürülmesini emretmişti. Neyse ki dün gece köpeklerle atları çıkarmıştım – hizmetçiler ve aileleriyle birlikte. Ama bütün servetimiz yağmalanmış, kişisel eşyalarımız tahrip edilmişti.

Cassian, Hybern'in evden geriye kalanları da yerle bir etmek için oyalanmamasından yola çıkarak, kralın arayı kapatmamızdan korktuğu sonucuna varmıştı. Savaş meydanını belirleme avantajını elinde tutacaktı. Yolunun üzerinde boş kasabalar buldukça çileden çıktığından hiç şüphemiz yoktu. Ama aceleden yetişemediğimiz kasaba ve köylerin sayısı da yabana atılmayacak kadar fazlaydı.

Çok farklı eğitimlerden geçmiş askerlerin ve sağa sola emir yağdıran bu kadar çok komutanın bulunduğu bizim çapımızdaki bir ordu karşısında teorik olarak çok daha kolay bir başarı şansına sahiptiler.

Illyrialılar huysuzlanıyor, Lord Devlon'un sert komutasına rağmen için için kaynıyorlardı. Diğerlerini beklemek zorunda kalmak, uçarak önden gidip Hybern'in yolunu kesememek ve savaş meydanını seçmelerine engel olamamak sinirlerine dokunuyordu.

Cassian'ın üç saat içinde iki bölük komutanını pataklamasını, homurdanan askerlerin bir kısmını erzakla dolu el arabalarını ve vagonları çekme görevine kaydırmasını, kalanları da ön saflarda bulunma onurundan mahrum etmesini izledim. Diğerleri onun söylediklerinde ve savurduğu tehditlerde ne kadar ciddi olduğunu fark eder etmez şikâyetler kesildi.

Keir ve Karanlıkgetirenler de Cassian'ı görünce akıllılık ederek hoşnutsuzluklarını dillerinden ve yüzlerinden uzak tuttular. Geride bıraktığımız her kilometrede siyah zırları daha fazla çamura bulanırken uygun adım yürümeye devam ettiler.

Geniş bir çayırlıkta verdiğimiz kısa öğle molasında, Nesta'yla birlikte erzak konvoyundaki kapalı vagonlardan birine girip Illyria savaş derilerimizi giydik. Dışarı çıktığımızda Nesta beline bir bıçak bile bağlamıştı. Cassian, eğitimsiz olduğu için başkasından çok kendisine zarar verme ihtimali daha yüksek olsa da yanına bir bıçak almasında ısrar etmişti.

Elain... Vagonun dışında rüzgârla dalgalanan otların içinden çıplak bacaklarımıza ve kıçı başı açık kıyafetlerimize şöyle bir ba-

kınca pancar gibi kızardı. Viviane devreye girerek ona çok daha iffetli bir Kış Sarayı kıyafeti önerdi: Deri pantolonlar ve yakası tüylü, uylukları kapatan bir trençkot. Bu sıcakta işkence olabilirdi ama Elain kapalı vagondan çıkıp bizi hep birlikte onu beklerken bulduğunda minnettar görünüyordu. Ama Cassian'ın eline tutuşturmak istediği bıçağı reddetti.

Görüntüsü bile betinin benzinin atmasına yetti.

Azriel hâlâ aksayarak öne çıktı ve Cassian'ı kenara iterek başka bir seçenek sundu.

"Bu Doğrucu," dedi usulca. "Bugün kullanmayacağım ve senin almanı istiyorum."

Kanatları iyileşse de uzun yara izleriyle doluydu. Hâlâ yeterince güçlü olmadıkları için Madja bugün uçmaması konusunda onu uyarmıştı.

Bu sabah Rhys'le ayaküstü tartışmışlardı. Azriel ısrarla *uçabileceğini*, önceden planladıkları gibi lejyonlarla birlikte savaşabileceğini söylemişti. Rhys reddetmişti. Cassian reddetmişti. Azriel gölgelere bürünüp gizli gizli savaşma tehdidi savurmuştu. Rhys bunu denemeye kalktığı anda onu bir ağaca bağlayacağını söylemişti.

Ve Azriel... Ancak Mor çadıra girip iki gözü iki çeşme *yalvardığında* pes etmişti. Gözlerini ve kulaklarını dört açmak dışında hiçbir şey yapmamaya razı olmuştu.

Ve şimdi, Illyria zırhının içinde, hışırdayan çayır otlarının arasında, yedi sifonu da ışıl ışıl parlarken...

Elain Azriel'in elindeki obsidiyen saplı bıçağı görünce gözleri büyüdü. Siyah kılıfın üzerindeki rünleri görünce.

Öğle güneşi siyah hançer tarafından emilirken, "Beni bir kez bile yüz üstü bırakmadı," dedi Azriel. "Bazıları bunun büyülü olduğunu ve daima en doğru yere saplandığını söyler." Ablamın elini nazikçe tutarak efsanevi hançerin sapını avucuna tutuşturdu. "Sana iyi hizmet eder."

"Ben...ben bunu nasıl kullanacağımı bilmiyorum."

Otları ayağımın altında çıtırdatarak ona yaklaştım. "Kullanmak zorunda kalmaman için elimden geleni yaparım."

Elain sözlerimi tarttı...ve parmaklarını usulca kapatarak bıçağı tuttu.

Cassian aval aval Azriel'e bakınca gölgeokuyanın bu bıçağı ne sıklıkta ödünç verdiğini merak ettim.

Vagonun kenarında kendi silahlarını bağlamayı bitiren Rhys, *hiçbir zaman,* diye cevapladı. *Başka birinin bıçağına dokunmasına izin verdiğini hiç görmedim.*

Azriel'in eli hâlâ bıçağın sapında oyalanırken Elain başını kaldırıp Azriel'e bakınca göz göze geldiler.

Resim zihnimde canlandı: Rengârenk bir bahara sırtını veren güzel mi güzel bir ceylan, omuzlarından gölge ve dehşet yayılan ölüm meleğinin karşısında duruyor. Aralarındaki boşlukta ışık ve karanlık iç içe geçmiş. Tek temas noktası...o bıçak."

Eve dönünce bu resmi mutlaka yap.

Seni işgüzar.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda Rhys öne çıkarak çimenlerin üzerinde oluşturduğumuz halkaya dahil oldu. Yüzü normalden daha sıkıntılıydı ve dudaklarının çevresinde derin gerginlik izleri vardı. O anda...geceyi onunla geçirmediğimi fark ettim. Dün gece – *son* gecemizdi. Ve yabalayarak heba etmiştik.

Böyle düşünme. Bu savaşa sağ çıkamayacağını düşünerek gitme. Bakışları keskindi. Kararlı.

Nefes almakta zorlandım. *Bu moladan sonra böyle hep beraber toplanıp iki çift laf etmeye fırsatımız olmayacak.*

Az sonra yürüyüşümüzün son etabı başlayacaktı... Ve bizi doğrudan savaş meydanına götürecekti.

Rhys tek kaşını kaldırdı. *O halde birkaç dakikalığına şu vagona girmek ister misin? Silahlar ve erzaklar arasında biraz sıkışırız ama bir şekilde hallederim.*

Mizah – hem kendisi için, hem de benim için. Elini tuttuğumda ortamın sessizleştiğini fark ettim: Herkes kısık seslerle konuşu-

yor, Mor kapkara yekpare zırhının orasını burasını çekiştiriyor ve Amren... Amren de Illyria derileri giymişti. Öyle küçüktüler ki gö- çocuk kıyafetleri giydiğini sanırdı.

Ona söyleme ama sahiden de çocuk kıyafeti.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ama Rhys bize, güneş- kanan açık arazide emir almadan toplanan kalabalığa baktı. Ailemize. Sarayımıza. Hayaller Sarayı'na.

Herkes sus pus oldu.

Eli sırtımda gezinirken Rhys herkesin gözünün içine baktı, ab- larım dahil.

"İç açıcı bir konuşma mı istersiniz, yoksa iç karartıcı mı?" diye sordu.

"Gerçek bir konuşma isteriz," dedi Amren.

Rhys kanatlarını ihtişamla arkasında katlayıp omuzlarını geri attı. "Yaşanan her şeyin bir sebebi olduğuna inanıyorum. Bu Ana'nın veya Kazan'ın işi mi, yoksa sadece kaderin bir cilvesi mi, bilmiyo- rum. Umurumda da değil. Ama her kimse veya neyse, bunun için ona minnettarım. Hepinizi hayatıma soktuğu için minnettarım. Bunu yapmasaydı...bugün yüzleşeceğimiz o pislik kadar kötü biri olabilirdim." Cassian'a döndü. "Savaş eğitimi alırken bir Illyria sa- vaşçısıyla tanışmasaydım, gücün, esnekliğin, onurun ve bağlılığın gerçek derinliğini asla bilemezdim." Cassian'ın gözleri parladı. Rhys bu kez Azriel'e döndü. "Bir gölgeokuyanla tanışmasaydım, aslolanın içinde doğduğun aile değil, edindiğin aile olduğunu öğrenemezdim. Aslolanın, bütün dünya umudunu kesmeni söylerken bile umut et- mek olduğunu bilemezdim." Azriel eğilerek teşekkürlerini sundu.

Rhys kuzenine döndüğünde Mor çoktan gözyaşlarını koyver- mişti. "Kuzenimle karşılaşmasaydım, en karanlık cehennemde bile bir ışık bulunabileceğini asla öğrenemezdim. Zalimliğin için- de bile iyiliğin serpilip büyüyebileceğini." Mor gözyaşlarını sildik- ten sonra başıyla onayladı.

Amren'in Rhys'i terslemesini bekledim ama hiçbir şey demeden bekledi.

Rhys ona dönerek başını eğdi. "Mücevherlerini saklamak konusunda ateş saçan bir ejderhadan bile beter olan, çırpı gibi bir canavarla tanışmasaydım..." Bunu duyunca hepimiz kısık sesle güldük. Rhys nazikçe gülümsedi. "Kendi gücüm uzun zaman önce beni yiyip bitirirdi."

Rhys sonunda bana bakarak elimi sıktı. "Ve eşimle tanışmasaydım..." Gözlerinde gümüş çizgiler belirirken kelimeler onu yarı yolda bıraktı.

Seni beş yüz yıl daha beklerdim, diye devam etti bağ üzerinden. *Bin yıl. Ve birlikte geçireceğimiz zaman bu kadarla sınırlı olsa bile... Beklediğime değerdi.*

Gözlerimden süzülen yaşları sildi. "Bunların hepsini yaşamamız gerekiyormuş diye düşünüyorum...sonunda seni bulabilmek için." Bir gözyaşımı daha silerek uzaklaştırdı.

Ardından ablalarıma döndü. "Birbirimizi tanıyalı fazla bir zaman olmadı. Ama sizin de buraya, ailemize, bir sebepten dolayı getirildiğinize inanıyorum. Bakarsınız bugün bu sebebin ne olduğunu anlarız."

Herkesi yeniden tek tek inceledikten sonra elini Cassian'a uzattı. Cassian onun elini tuttu ve diğer elini Mor'a uzattı. Mor Azriel'e. Azriel Amren'e. Amren Nesta'ya. Nesta Elain'e. Ve Elain de bana. Sonunda hepimiz birbirine bağlı bir halka oluşturana kadar.

Rhys, "O meydana gideceğiz ve ölümü ancak bizi öbür dünyaya götürürken kabul edeceğiz," diye devam etti. "Hayatta kalmak için, yaşamak için, geleceğimiz için savaşacağız. Ama Kader, Kazan ya da Ana bugün o savaş meydanından sağ çıkmamamıza karar verirse..." Çenesini kaldırdı. "Sizi tanımak hayatımdaki en büyük neşe ve onur kaynağıydı. Size ailem diye hitap etmek. Sizinle birlikte geçirdiğim zamandan dolayı minnettarım, hem de kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar."

"Biz de minnettarız, Rhysand," dedi Amren usulca. "Tahmin ettiğinden de fazla."

Rhys ona küçük bir gülücük verirken diğerleri de aynı fikirde

oldıklarını mırıldandılar.

Rhys, yeniden elimi sıkarak "Haydi gidelim," dedi, "ve Hybern'i bizi tanıdığına minnet *duymayacak* hale getirelim."

Denizin kokusunu almaya başladıktan çok sonra savaş meydanını gördüm. Hybern çok iyi bir mevzi seçmişti.

Sahile kadar uzanan, devasa, yemyeşil bir ovada, denizden bir buçuk kilometre içeriye yerleşmişlerdi.

Doğu ufkuna doğru göz alabildiğine uzanan, kımıl kımıl, karanlık bir kütle. Arkalarında kayalık tepeler yükseliyordu ve ordunun bir kısmı bu tepelere konuşlanmıştı. Ovanın kendisi bile doğuya doğru yükseliyormuş gibiydi.

Manzaraya tepeden bakan bir çıkıntının üzerinde Rhysand'la birlikte dururken, Azriel ve Amren hemen arkamızdaydı. Uzaktaki ön saflarımızda, altın sarısı zırhı ve dalgalanan kırmızı peleriyle içindeki Helion, dur emri verdi. Ordular emre uyarak durdular ve daha önceden belirlenen şekilde dizildiler.

Ama karşımızdaki sürü...bekledi. Çoktan pozisyon almışlardı.

Ve çok kalabalıktılar. Sayısal olarak bizden çok üstün olduklarını anlamak için hesap yapmaya gerek yoktu.

Sifonları için için yanan, sert yüzlü Cassian göklerden arkamıza indi ve düz zirveyi birkaç adımda geçerek yanımıza geldi. "Pislik herif bulabildiği her karış yüksek araziye ve avantaja konmuş. Onları bozguna uğratmak istiyorsak, hepsini şu tepelere doğru sürmeliyiz. Gerçi bunu da hesaba kattığından ve oraları her türlü sürprizle donattığından hiç şüphem yok." Uzaklarda o naga tazıları hırlamaya ve ulumaya başladı. Açlıktan.

Rhys sadece, "Sence ne kadar dayanırız?" diye sordu.

Cassian göz ucuyla ablalarıma bakarak çenesini kastı. Nesta büyük bir dikkatle ona bakıyor; Elain, bembeyaz kesilmiş bir yüzle, minik yükseltimizden düşman ordusunu izliyordu. "Bizde beş Yüce Lord var, o ise tek başına. Hepiniz bizi bir süreliğine kalkanlarla koruyabilirsiniz. Gerçi gücünüzü bu şekilde tüketmek bizim

çıkarımıza olmayabilir. Onun da kalkanları olacak – ve Kazan'ı. Gücünün tamamını göstermemeye dikkat edecektir. Bizim aynı şeyi yapabileceğimizi sanmıyorum."

Amarantha'yı onun eğittiğini hatırlayınca, "Büyük ihtimalle tılsımlar kullanacaktır," dedim.

Azriel topallayarak Rhys'in yanına gelirken, "Helion'un tetikte olduğundan emin ol," diye önerdi. "Ve Thesan'ın."

Rhys, "Sorumu cevaplamadın," dedi Cassian'a.

Cassian önce uçsuz bucaksız Hybern ordusuna, sonra da kendi ordumuza baktı. "En kötüsünü düşünelim. Kalkanlar parçalanır, saflar dağılır ve o da Kazan'ı kullanırsa...birkaç saat."

Gözlerimi kapadım. Bu sürede önümüzde uzanan savaş meydanını geçip Kazan'ı nerede sakladıklarını bulmak ve onu durdurmak zorunda kalacaktım.

Gözlerimi açtığımda yüzümü okuyan Azriel, "Gölgelerim onu arıyor," dedi. Kelimeler ağzından çıktığı anda dişlerini sıktı. Kazan'ı bizzat kendisinin araması gerekiyordu. Kanatlarını açıp kapattı, adeta test eder gibi. "Ama koruma büyüleri çok güçlü; muhtemelen sen kamptakileri delip geçince hepsini güçlendirdi. Yayan gitmek zorunda kalabilirsin. Savaş iyice kızışana kadar bekle."

Cassian başıyla Amren'e işaret çaktı. "Sen doğru zamanı bilirsin."

Amren kollarını kavuşturarak başıyla sertçe onayladı. Varian'a veda edip etmediğini merak ettim.

Cassian elini Rhys'in omzuna vurdu. "Emir verdiğin anda Illyrialıları gökyüzüne çıkaracağım. Ardından senin işaretinle harekete geçeceğiz."

Rhys dalgın bir ifadeyle başını öne arkaya sallarken gözlerim devasa düşman ordusundan alamadı.

Cassian bir adım geri çekildikten sonra arkasını dönüp Nesta'ya baktı. Ablamın yüzü granit kadar sertti. Cassian dudaklarını araladı ama söylemek üzere olduğu şey her neyse vazgeçti. Güçlü bir kanat çırpışıyla gökyüzüne fırlarken ablam da ona bir şey demedi. Sadece gökyüzünde bir nokta gibi kalana kadar onu izledi.

Azriel, "Ayakta savaşabilirim," dedi Rhys'e.

"Hayır." Tartışmaya açık olmayan bir ses tonu.

Azriel gölgeler içindeki parmaklarını kaldırıp itiraz edecek oldu ama Amren başını iki yana sallayarak uyarınca pes etti.

Sessizlik içinde, ordumuzun düzenli, belirgin saflar halinde yerleşmesini izledik. Rhys'in verdiği meçhul sessiz emirle birlikte Illyrialıların gökyüzüne yükselmelerini ve aynı safları yukarıda kurmalarını izledik. Rengârenk sifonlar parladı; hem büyülü, hem de metal kalkanlar yerlerine oturdu. Ordumuz her adımda yeri sarsarak mevzi hattına doğru yürüdü.

Rhys zihnime seslenerek, *Hybern benim gücümü takip ederse savaş meydanından sıvıştığımı anında fark eder,* dedi.

Neyi kastettiğini anladım. *Sana burada ihtiyaç var. İkimiz birden ortadan kaybolursak kral durumu anlar.*

Bir duraksama. *Korkuyor musun?*

Sen?

Menekşe gözleri gözlerimle buluştu. İçlerinde parlayan yıldızlar o kadar azalmıştı ki. "Evet," diye fısıldadı. *Kendim için değil. Sizin için.*

Tarquin uzakta bir emir haykırınca birleşik ordumuz durdu. Tek bütün halinde hareket eden dev bir yaratık gibi. Yaz, Kış, Gün, Şafak ve Gece – her sarayın birlikleri farklı kıyafet ve zırh renkleri sayesinde kolaylıkla ayırt ediliyordu. Ve Ulu Periler'le omuz omuza duran, uhrevi ve ölümcül periler sayesinde. Thesan'ın Peregrin lejyonu kanat çırparak Illyrialıların yanı sıra saf tutarken, altın yaldızlı zırhları bizim gece karası zırhlarımızın yanında göz kamaştırıyordu.

Ne Güz'ün bize yardıma geldiğine dair bir fısıltı vardı, ne de Beron'dan ya da Eris'ten bir iz. Ne de Tamlin'den.

Ama Hybern ordusu ilerlemedi. Heykel gibi durdular. Sinirlerimizi bozmak için böyle yaptıklarını biliyordum.

Amren, "Önce büyü," diye açıkladı Nesta'ya. "Her iki taraf da karşısındaki ordunun kalkanlarını yıkmaya çalışacak."

Sanki ona cevap verir gibi, büyü saldırısı başladı. Kendi büyü

gücüm Yüce Lordlar'ın serbest bıraktığı güçlere tepki verircesine kıvrandı. Hepsi saldırmıştı – Rhysand hariç.

Eşim gücünü kalkanlar yıkıldıktan sonra kullanmak üzere saklayacaktı. Ovanın karşı tarafında kralın da aynı şeyi yaptığından hiç şüphem yoktu.

Her iki tarafta da kalkanlar yalpaladı. Bazıları söndü. Çok değil, birkaç tane. Karşılıklı büyü savaşında yer sallandı, iki ordunun arasındaki çimenler solup küllere dönüştü.

Amren, "İşin bu kısmının ne kadar sıkıcı olduğunu unutmuşum," diye homurdandı.

Rhys ona bezgin bir bakış fırlattı. Ama büyü savaşında dengenin bozulacağını hissetmiş gibi dar zirvenin kenarına yürüdü. Düşman ordusunun kalkanı çöktüğü anda güçlü, yıkıcı bir darbe indirecekti. Gece yüklü güçten oluşan hakiki bir gelgit dalgası. Kollarını iki yanına salıp parmaklarını büktü.

Solumda Azriel'in sifonları parlayarak Rhysand gibi güç topları göndermeye hazırlandı. Savaşacak durumda olmasa da gücünü buradan savurabilirdi.

Rhys'in yanına gittim. Önümüzde, nihayet iki tarafın kalkanları da bocalıyordu.

"Sana hiç eşlik hediyesi almadım," dedim.

Rhys karşımızdaki savaşa kilitlenmişti. Yeryüzünün karanlık kalbinden yükselen gücü ayaklarımızın altında gümbürdüyordu.

Az kalmıştı. Artık an meselesiydi. Kalbim dört nala koşmaya başladı; alnımda biriken terlerin tek nedeni savaş meydanının üzerine çöken yaz sıcağı değildi.

"Sana ne alsam diye düşünüp duruyordum," diye devam ettim.

Yavaşça, çok yavaşça, Rhys'in gözleri benimkilerle buluştu. İçlerindeki dipsiz güç kuyuları bütün yıldızları süpürmüştü.

O güce dalıp giderek gülümsedim ve zihnine bir görüntü yolladım.

Artık omurgamın üzerimde, belimden enseme kadar yükselen bir dövme vardı: Ayın dört evresi. Ve ortalarında küçük bir yıldız.

Gözleri parlarken, "Ama bu eşlik hediyesinin muhtemelen *iki-miz* için olduğunu itiraf etmem gerekiyor," dedim.

Hybern'in kalkanı çöktü. Büyüm içimden fırlayıp dünyayı yararak ilerledi ve saatlerdir yerinde tuttuğum tılsımı kaldırdı.

Ön saflarımızın önünde...kendi içinde fırıl fırıl dönen karanlık bir bulut peyda oldu.

Azriel, "Göklerdeki Ana," diye fısıldadı. Aynı anda, dönenip duran bu kara dumanın hemen yanında, bir erkek figürü belirdi.

İki ordu da şaşkınlıktan taş kesilmiş gibiydi.

"Ouroboros'u aldın," diye fısıldadı Rhys.

Çünkü Hybern'in karşısında, canlı gölge yumağı gibi görünen Bryaxis'in yanı başında, bizzat benim tarafımdan bir Ulu Peri bedenine konulup serbest bırakılan Kemik Oymacısı duruyordu. Her ikisi de şu anda omurgamın üzerine işlenmiş basit bir pazarlığı yerine getirmeye gelmişti. "Aldım."

Mavi-siyah saçları rüzgârla savrulurken beni tepeden tırnağa süzdü ve usulca "Ne gördün?" diye sordu.

Hybern ordusu birdenbire karşılarına çıkan kişiyi ve dumanı görünce telaşlanarak içten içe kaynamaya başladı. Oymacı, çiçeği burnunda bir Illyria savaşçısı formunda görünmeyi seçmişti. Bryaxis ise kurbanlarının kâbuslarını gerçek yapmak için kullanacağı gölgelerde kalmayı yeğliyordu.

"Kendimi," dedi sonunda. "Kendimi gördüm."

Bu, muhtemelen, ona asla göstermeyeceğim tek şey olacaktı. Hiç kimseye. Nasıl ödümün koptuğunu, sinirden kudurduğumu, hüngür hüngür ağladığımı. Nasıl kustuğumu, çığlıklar attığımı, aynayı tırmaladığımı. Hatta yumrukladığımı. O canavarın içinde -yani kendi içimde- gördüğüm her korkunç, zalim ve bencil şeyde nasıl büzülüp tir tir titrediğimi. Ama yine de bakmaya devam ettiğimi. Yüzümü başka yere çevirmediğimi.

Titrememem geçince aynadaki yansımama alıcı gözle bakmıştım. Tüm o rezil şeylere. Gurur ve riyakârlık ve utanç. Öfke ve korkaklık ve ıstırap.

Sonra başka şeyler de görmeye başlamıştım. Daha önemli şeyler. Daha hayati.

"Ve gördüğüm şeyi," dedim, Oymacı tek elini havaya kaldırırken. "Sanırım – sanırım sevdim. Onu affettim – yani kendimi. Hepsini." Çünkü o anda Suriel'in neyi kastettiğini anlamıştım. Kötü şeylerin beni mahvetmesine ancak ben izin verebilirdim. Sadece ben hepsini sahiplenip kucaklayabilirdim. Ve bunu öğrendiğim anda... Ouroboros bana teslim olmuştu.

Rhys hayranlıkla bakarken bile tek kaşını kaldırdı. "Hepsini sevdin öyle mi – iyisiyle kötüsüyle?"

Hafifçe gülümsedim. "Özellikle de kötü olanları." İki figür derin bir nefes alır gibi yaptı, öyle ki Bryaxis'in kara bulutu içine büzülür gibi oldu. Patlamaya hazırlanıyorlardı. Eşime bakarak başımı eğdim. "Uzun ve mutlu bir eşlik dileğiyle, Rhys."

"Görünüşe göre beni alt ettin."

"Hangi konuda?"

Göz kırptıktan sonra Bryaxis'le Oymacı'nın bulunduğu yeri işaret etti. O anda yanlarında başka bir siluet belirdi.

Oymacı geri sendeledi. Yeni geleni tanıyordum – kıvrak vücudundan, koyu, dalgalı saçlarından ve tekrar *güzelleşen* yüzünden... Bu kadının kim olduğunu biliyordum.

Stryga. Dokumacı.

Ve Dokumacı'nın siyah saçlarının üstünde... Uçuk mavi bir mücevher parlıyordu.

Ianthe'nin mücevheri. Yepyeni ganimetiyle ışıldayan Dokumacı ikizine gülümsedi, eğilerek alaycı bir selam verdi ve Hybern sürüsüne doğru döndü. Oymacı geri geri gitmeyi bırakıp uzunca bir süre kız kardeşine baktıktan sonra yüzünü tekrar orduya çevirdi.

Rhys pis pis sırıttı. "Eh, sonuçta pazarlık önerebilen tek kişi sen değilsin."

Dokumacı. Rhys bize katılması için *Dokumacı'yı* getirmişti ama... "Nasıl?"

Boynunu bükerek kulağının arkasındaki küçük, kıvrımlı

dövmeyi gösterdi. "Benim adıma pazarlık yapması için Helion'u gönderdim – seni Orta Bölge'de bulduğu gün bu yüzden oradaydı. Bugünkü hizmetleri karşılığında... Dokumacı'yı zapteden büyüyü kaldırmayı teklif etmek için."

Eşime şaşkın şaşkın baktım. Ardından, dudaklarımı çekiştiren vahşiliği gizleme gereği duymadan gülümsedim. "Hybern ne tur bir gazaba uğrayacağından habersiz desene."

Rhys, "Ailelerin tekrar bir araya gelmesi dileğiyle," demekle yetindi.

Derken... Dokumacı, Oymacı ve Bryaxis kendilerini Hybern'in üzerine saldılar.

70.

BÖLÜM

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Amren, "Siz baya baya ciddiymişsiniz," derken, üç ölümsüz yaratık Hybern saflarına daldı ve çığlıklar başladı.

Önlerinde bedenler düştü; arkalarında cesetler yığıldı. Oymacı ve Stryga tarafından kanı emilen, bazıları sadece zırhın içinde kalanlardan ibaret olan cesetler. Bazı askerler Bryaxis'te gördüğü şeye dayanamayıp tabanları yağladı: En derinlerdeki korkularının yüzü.

Rhys elini geniş çaplı bir tahribatı engellemeye çalışan Hybern ordusuna doğru uzatırken hâlâ bana gülümsüyordu.

Parmaklarıyla nişan aldı.

Obsidiyen güç bedeninden çıkarak elinden fırladı.

Hybern ordusunda büyük bir yığın...

Dumanlandı.

Arkalarında metal talaşlar bırakarak kırmızı dumanlara dönüştüler.

Rhys'in nefesleri hızlanırken gözleri yabanileşti. Doğru yere vurulmuş bir darbeydi. Düşman ordusunu ikiye bölen bir darbe.

Azriel ikinci bir güç topu gönderdi. Mavi ışık savunmasız kalan kanadı vurarak orduyu birbirinden daha da ayırdı.

Illyrialılar harekete geçti. Demek ki Rhys'in işareti buydu.

Göklerden ateş etmeye başladıkları anda Attor benzeri yaratıklarla kaynayan bir Hybern lejyonu yerden havalandı. Hybern saflarının arasında saklanmışlardı. Sifonlar parladı, güç kalkanları çıktı ve Illyrialılar ölümcül bir isabetle ok yağdırmaya başladı.

Ama Attor lejyonu hazırlıklıydı. Ve kendi yaylım ateşleriyle karşılık verdiler: Üvez saplı, periboğan uçlu oklarla. Nuan'ın panzehiri askerlerimizin damarlarında dolaşmasına rağmen etkisi büyülerini kapsamıyordu ve taşın kendisine karşı bir savunma oluşturmuyordu. Periboğan okları sifon kalkanlarını tereyağı kadar kolayca delip geçti. Kral cephaneliğini güncelleyip geliştirmişti.

Bazı Illyrialılar o anda düştü. Diğerleri tehdidi fark edip sırtlarında asılı duran metal kalkanlara davrandılar.

Karada, Tarquin'in, Helion'un ve Kallias'ın askerleri hücuma kalktı. Hybern tazılarını ve diğer yaratıklarını saldı.

İki taraf birbirlerine doğru koşarken, Rhys'in gönderdiği bir güç topunu Tarquin'in güç dalgası takip etti. Hybern saflarını düzensiz gruplara böldüler.

Ve o kargaşanın ortasında, Bryaxis... Tüm görebildiğim şey, fırtınadayarak darbe üstüne darbe vuran kara bulutun içinde, sürekli değişen dişlerden, kanatlardan ve kaslardan oluşan bulanık görüntü girdabıydı. Dumanın feryat eden askerlere saldırdığı her yerden kanlar fışkırıyordu. Bazıları sırf korkudan can veriyormuş gibiydi.

Kemik Oymacısı ona yakın bir yerde savaşıyordu. Erkek savaşçının elinde, kemikten yapılmış, fildişi renkli bir paladan başka silah yoktu. Palayı buğday ekinlerini biçermiş gibi önünde sallıyordu.

Önündeki askerler doğru dürüst bir darbe almadan sapır sapır dökülüyordu. Bu Ulu Peri bedeni bile ölümcül gücünü dizginleyememiş, boğamamıştı.

Hybernliler onun önünden kaçmaya başladı. Ve Dokumacı'nın önünden. Çünkü Oymacı'nın diğer tarafında, arkasında metal dö-

küntüler bırakarak ilerleyen Stryga, beyaz uzuvların ve siyah saçların birbirine karıştığı bir hengâme içinde, önüne gelen herkesi lime lime ediyordu.

Neyse ki kendi askerlerimiz düşmana doğru koşarken tereddüt etmiyordu. Oymacı'yla Bryaxis'i bana bağlayan bağlara doğru dişlerimi göstererek kükredim ve bizim askerlerimizin meşru hedef *olmadığını* hatırlattım. Sadece Hybern ve müttefikleri.

İkisi de verdiğim emirden deliye dönerek zincirlerine asıldılar.

İçimde kalan bütün karanlığı ve yıldızları topladıktan sonra hırlayarak *itaat etmelerini* emrettim.

Buna cevap olarak, uhrevi, şeytani bir *benliğin* homurdandığına yemin edebilirdim.

Ama sözümü dinlediler. Ve nihayet Hybern saflarına bodoslama dalan askerlerimize bulaşmadılar.

İki ordunun çarpışma sesi... Bunu anlatacak kelime bulamıyordum. Elain kulaklarını kapatarak olduğu yere sindi.

Arkadaşlarım oradaydı. Mor Viviane'ın yanında savaşıyor, et parçalayan buz kırıkları püskürtmekle meşgul olan Kallias'a söz verdiği gibi ona göz kulak oluyordu. Cassian... Onu ancak ön saflardaki habis gölgeler içinde kızıl ışıklar saçarak parlayan sifonlarından çıkarabiliyordum. Keir'in Karanlıkgetirenleri bu gölgeleri kendi lehlerine kullanıyordu: Hybern askerlerini ani bir karanlıkla kör ediyorlar, ardından gölgeleri birden çekip parlak gün ışığına maruz bırakarak ikinci kez kör ettikten sonra kılıçtan geçiriyorlardı.

Saflarımız, özellikle de Illyrialılarla Thesan'ın Peregrinleri yerlerini korurken, Amren "Ortalık karıştı bile," dedi.

Rhys, "Henüz değil," diye karşılık verdi. "Ön saflar hariç ordular tümüyle işin içine girmedi. Hybern'in her yere odaklanması gerek."

Rhys'in o savaş meydanına adım atmasıyla birlikte.

Midem burkuldu. Hybern ordusu hareket etmeye, öne doğru yüklenmeye başladı. Dokumacı, Oymacı ve Bryaxis mevzilerin

içine daldılar ama Hybern askerleri saflarda açılan boşlukları hemen dolduruyordu.

Helion ön saflarımıza yerlerinde kalmalarını emretti. Her iki taraftan karşılıklı oklar atıldı. Periboğan uçlu olanlar hedeflerini buldu. Tekrar tekrar. Hedeflerini bulsunlar diye bizzat kral tarafından tılsımlanmışlar gibi.

Amren, "Biz daha bu tepeden inmeden bu iş bitecek," diye söylendi.

Rhys ona hırladı. "*Henüz değil...*"

Derken, bir boru sesi duyuldu – kuzeyden.

İki ordu da adeta duraksayarak o tarafa baktı.

Ve Rhys bana dönerek fısıldadı. "Şimdi. Şimdi gitmelisiniz.

Çünkü kuzey ufkundan çıkıp gelen ordu...

Üç ordu. Birisi Beron'un koyu turuncu sancağını taşıyordu.

Diğeri Bahar Sarayı'nın çimen yeşili sancağını.

Ve demir zırhlar içinde bir...bir insan ordusu. Kobalt mavisi sancaklarında bir porsuk amblemi göze çarpıyordu. Graysen'in armas.

Eris, tepeden tırnağa gümüş zırhlar içinde, omuzlarından dökülen peleriniyle birlikte, dünyadaki bir yarıktan geçerek üzerinde durduğumuz tepede belirdi. Rhys karanlık gücüne o kadar batmıştı ki kendini kontrol edemeyerek hırladı.

Eris elini kılıcının zarif topuzuna koymakla yetindi. "Yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündük."

Sahiden de Beron'un ve Graysen'in orduları, hatta Tamlin'in küçük ordusu bile Hybern saflarına doğru koşuyorlar, yabalıyorlar, ateş ediyorlardı. Ve Graysen'in insan ordusuna komuta eden kişi...

Jurian'dı.

Ama Beron. *Beron* gelmişti.

Eris bu şaşkınlığımızı fark ederek, "Onu Tamlin getirdi," diye açıkladı. "Babamı ensesinden tuttuğu gibi buraya sürükledi." Yarım bir gülümseme. "Çok keyifli bir sahneydi."

Gelmişlerdi ve Tamlin benim büyük bir zevkle dağıttığım birliklerini toparlamayı başarmıştı.

"Tamlin emir bekliyor," dedi Eris. "Jurian da aynı şekilde."

Rhys'in sesi boğuktu. Kısık. "Ya baban?"

Eris, "Şu anda başka bir sorunla ilgileniyoruz," demekle yetinip babasının ordusunu işaret etti.

Eris'in kardeşleri ön saflara yaklaşan kalabalıktan düşman sürüsünün içine yabaladılar. Cepheyi kestirmeden geçerek Hybern mevzilerine serpiştirilmiş vagonlara ulaştılar.

Vagonlar mavi ateşle çatırdayıp hiç duman çıkarmadan küle dönerken, hepsinin periboğanla dolu olduğunu fark ettim. Kardeşler her gizli depoya, her cephaneliğe yabaladılar. Geçtikleri her yerden alevler yükseliyordu.

O ölümcül periboğan stokunu imha ediyorlardı. Yakarak yok ediyorlardı. Sanki birisi -Jurian ya da Tamlin- hepsinin yerini tek tek söylemişti.

Rhys gözlerini kırpıştırdı. Tek şaşkınlık belirtisi. Ardından önce bana, sonra Amren'e baktı ve başını eğip kaldırdı. *Gidin. Şimdi.*

Hybern yaklaşan orduya odaklanmışken. Riskleri hesap etmeye, Beron ve oğullarının nokta saldırılarıyla başlayan kaosu önlemeye gayret ederken. Jurian'ın karşı tarafta ne halt ettiğini, kendi zayıflıklarının ne kadarını öğrendiğini anlamaya çalışırken. Ve bu zayıflıkların ne kadarını istismar edeceğini.

Elain Graysen'in aile armasına bakarak kısık sesle inlerken Amren ablalarıma yolu gösterdi. "Şimdi. Gölgeler kadar hızlı ve sessiz."

Aşağıya inecektik – *oraya*. Bryaxis ve Oymacı düşman mevzilerinin içindeki kendi minik alanlarında kıyıma devam ediyorlardı. Ve Dokumacı... Dokumacı neredeydi...

İşte. Sabanla tarla sürer gibi ince bir kıyım çizgisi boyunca ilerliyordu. Dakikalar önce Rhys'in emrettiği şekilde.

Bakışlarımı Stryga'nın dehşet yolundan ayırmadan, "Şu taraf-

tan," dedim. Hâlâ insan ordusuna ve içindeki nişanlısına doğru bakan Elain titriyordu. Nesta düzgün saflar halinde üstümüzden geçen Illyria lejyonlarını gözetliyordu.

Amren, "Demek ceset yolunu takip edeceğiz," diye homurdandı. "Peki Dokumacı Kazan'ın yerini nereden biliyor?"

Rhys sessizce veda eder gibi parmaklarıma dokunduğunda kulağı hâlâ bizdeymiş gibiydi. Amren'e döndüm ve "Çünkü anormal derecede gelişmiş bir koku alma yeteneği var," dedim.

Amren pıskırarak güldü ve iki ablamı ortamıza alarak yürüdük. Görünmezlik tılsımının yardımıyla savaş meydanının güney ucuna ulaşmayı umut ediyorduk – elbette arkamızı kollayan Azriel'in gölgeleriyle birlikte. Ve düşman hatlarının arkasına geçer geçmez...

Tepenin kıyısına vardığımızda arkama baktım. Sadece bir kez. Rhys'e. Eşim Azriel'le ve Eris'le konuşuyor, Tamlin-Beron-Jurian üçlüsüne iletilecek savaş planını anlatıyordu. Eris'in kardeşleri babalarının mevzilerine geri dönüp ateşlerini Hybern askerlerine yöneltmişlerdi. Onları durdurmaya yetmezdi ama hiç olmazsa periboğanın icabına bakılmıştı. Şimdilik.

Rhys dikkatini bana çevirdi. Ve etrafımızdaki savaşa, dört bir yanımızda hüküm süren cehenneme rağmen... Bir an, bu kocaman ovada sadece ikimiz kaldık.

Onunla konuşmak için mental kalkanımı indirdim. Son bir kez veda etmek ve son bir kez...

O sırada Nesta titrek bir nefes alarak kaskatı kesildi. Ardından sendeledi ve onu ayakta tutmaya çalışan Amren'i de önüne katarak yere kapaklandı.

Rhys yanımızda bittiği anda kafama dank etti: Kazan.

Hybern Kazan'ı uyandırıyordu.

Amren kıvranarak Nesta'nın altından çıktıktan sonra savaş meydanına doğru döndü. *"Kalkanlar!"*

Eris o anda yabaladı – şüphesiz, babasını uyarmak için.

Saçları örgüden kurtulan Nesta dirsekleri üzerinde doğruldu-

ğunda dudaklarından kan çekilmişti. Midesindeki her şeyi çimenlerin üzerine çıkardı.

Rhys'in gücü bedeninden fırlayıp bütün ordumuzun etrafına yay gibi gerilirken, nefesleri sulu hırıltılara dönüştü...

Nesta tırnaklarını çimenlere saplayıp başını kaldırarak ufku taradı.

Sanki Kazan'ın nereyi vurmak üzere olduğunu görebiliyordu.

Rhys'in gücü bedeninden akmaya devam ederek kendini çarpışmaya hazırladı. Azriel parlayan sifonlarıyla bir kalkan oluşturup Rhysand'ın kalkanına destek verirken, nefesleri en az eşiminkiler kadar ağırlaştı...

Ardından Nesta'nın çığlığını duyduk. Acı çığlığı değildi. Birine sesleniyordu. Tekrar tekrar.

"CASSIAN."

Amren ona doğru atıldı ama Nesta haykırdı: *"CASSIAN!"*

Apar topar ayağa kalktı, sanki gökyüzüne sıçrayacakmış gibi.

Ama yalpaladı ve kendini yere bırakarak tekrar kustu.

Illyria saflarından bir karaltı ok gibi fırladı; bize doğru var gücüyle kanat çırparken kırmızı sifonları parlıyordu...

Nesta yerde kıvranarak inledi.

Yer ona cevap verircesine titremeye başladı.

Hayır – ona cevap vermiyordu. Hybern cephesinden yükselen şeyden ürküyordu.

Kralın neden o kayalık tepelere yerleştiğini anladım. Amacı, olur da onları geri püskürtürsek eğim üstünlüğünü elinde tutmak değildi. Amacı Kazan'ı en doğru yere koymaktı.

Bunu anladım, çünkü oradaki kayalıklardan çıkan ölüm beyazı ışık bir koç başı gibi ordumuzun üzerine geldi. Attor lejyonu hemen yere inip siper alırken, Illyrialıları ışıkla aynı hizada olacak şekilde gökyüzünde bıraktılar.

Kazan'ın darbesi Illyria birliklerini vurduğunda Cassian yarı yoldaydı.

Bağırdığını gördüm ama hiçbir şey duyamadım. O gücün etkisi...

Azriel'in kalkanını paramparça etti. Sonra Rhysand'ın kalkanını. Ardından bütün sifon kalkanlarını.

Kulaklarımı sağır edip yüzümü dağladı.

Ve az önce bin askerimizin havada olduğu yerde...

Piyadelerimizin üzerine yağan bir kül bulutundan başka bir şey kalmadı.

Nesta biliyordu. Başını kaldırıp korku ve ıstırap yüklü bir ifadeyle bana baktıktan sonra gökyüzünü taradı. Cassian, yanımıza gelmekle, darmadağın olan Illyria ve Peregrin saflarına geri dönmek arasında kalmış gibi, olduğu yerde kanat çırpıyordu. Ablam o darbenin tam olarak nereyi vuracağını görmüştü.

Cassian oradaydı.

Daha doğrusu, Nesta çağırmasaydı orada olacaktı.

Rhys bunu anlamış gibi ablama bakıyordu. Sanki Cassian'ın [illegible]ssedeceği suçluluk yüzünden onu azarlamakla, hayatını kurtardığı için teşekkür etmek arasında gidip geliyormuş gibi.

Nesta'nın dudaklarından kısık bir inilti koparken, bedeni yeniden kaskatı kesildi.

Rhys'in gücünü fırlattığını hissettim – sessiz bir uyarı işareti.

Diğer Yüce Lordlar bu kez kendi kalkanlarını yükselterek Rhys'in kalkanına destek verdi.

Ama Kazan hedef değiştirdi. Hybern sırf bizim gücümüzü kırmak için kendi ordusunun bir kısmını da küle çevirmeye razıydı.

Cassian yeniden bize doğru, yerde kıvranan Nesta'ya doğru rüzgâr gibi uçarken, Kazan'ın ışığı ve uğursuz sıcaklığı yeniden salıverildi.

Doğruca kendi saflarına. Kemik Oymacısı'nın Hybern askerlerini güle oynaya lime lime ettiği, ölümcül rüzgârını savurup harmanlayarak hepsinin ruhlarını bedenlerinden çekip aldığı yere doğru.

Hybern güçlerinin arasından dünya dışı bir kadın çığlığı yükseldi. Bir kız kardeşin uyarı yüklü, acı dolu çığlığı. Tam o anda beyaz ışık Kemik Oymacısı'nı vurdu.

Ama Oymacı... Kazan'ın gücü ona isabet ederken bana baktığına yemin edebilirdim. Gülümsediğine ve artık korkunç bir canavar gibi görünmediğine yemin edebilirdim.

Gülümsedi – ve gitti.

Kazan hiçbir zorlanma belirtisi göstermeden onu yeryüzünden sildi.

71.

BÖLÜM

Kazan'ın güç patlamasının ardından ne doğru dürüst duyabiliyor, ne de düşünebiliyordum.

Az önce Oymacı'nın durduğu o boş ve kavrulmuş toprak parçasının ardından. Omurgamdaki dövmeyi silermiş gibi sırtımdan aşağı inen ürpertinin ardından.

Ardından sessizlik. Çift yönlü yularlardan biri arkasında hiçbir iz bırakmadan sonsuz karanlıkta gözden kaybolurken beynimin bir köşesinde oluşan derin sessizlik.

Onun ölümünü Zindan'a kim oyacak diye merak ettim.

Yoksa o hücrenin duvarına çoktan kendi ölümünü de oymuş muydu? Yoksa benim hizmet etmeye layık olup olmadığımı öğrenmeye çalışırken, asıl amacı benimle eğlenmek değil, kendi sonunun oyulmaya layık olmasını istemesi miydi?

Illyrialıların külleri hâlâ yağmur gibi yağarken ovanın o kavrulmuş bölgesine baktım ve... Oymacı'nın başarıp başaramadığını merak ettim. Gitmeye çok meraklı olduğu o meçhul yere ulaşıp ulaşamadığını.

Hem onun, hem de az önce orada olan ve şu anda rüzgârdaki

küllere dönüşen bütün askerlerin, umdukları gibi bir sona ulaşmaları için dua ettim.

Beni sessizliğin içinden, kulaklarımdaki çınlamanın içinden çekip alan şey Illyrialılar oldu. Ordumuz Kazan'ın gücünden sonra geçici bir panik yaşasa da Illyria lejyonlarından geriye kalanlar Thesan'ın Peregrinlerine karışarak safları yeniden kurdular ve yeniden saldırıya geçtiler.

Graysen'in adamlarından ve diğer insanlardan oluşan Jurian'ın ordusu takdire şayan şekilde hiç tereddüt etmeden savaşıyordu. Tek tek can verirken bile geri adım atmıyorlardı.

Ama Kazan bir darbe daha indirirse...

Cassian yeri sarsarak iniş yaptığında Nesta'nın alnı hâlâ çimenlerdeydi. General nefes nefese onun yanına gitti. "Ne oldu..."

Nesta, "Yeniden sessizleşti," diye fısıldarken Cassian'ın onu doğrultup oturtmasına ve yüzünü incelemesine izin verdi. Cassian'ın kendi yüzü yıkılmışlık ve gazapla parlıyordu. Biliyor muydu? Ablamın, geleceğini bildiği için ona seslendiğini? Hayatını kurtarmak için böyle yaptığını?

Rhys, "Saflara geri dön," diye emretti ona. "Askerlerin sana orada ihtiyacı var."

Cassian dişlerini gösterdi. "Buna karşı ne *halt* edebiliriz ki?"

Azriel, "Ben gidiyorum," dedi.

Rhys, "Hayır," diye çıkıştı. Ama Azriel çizgi çizgi yaralarını güneş ışığı altında bütün çıplaklığıyla gözler önüne sererek kanatlarını açtı.

"Beni bir ağaca bağla, Rhys," dedi usulca. "Durma." Silahlarının kopçalarını kontrol etmeye başladı. "O ağacı kökünden söküp lanet sırtıma alırım ve onunla birlikte uçarım."

Rhys ona baktı – kanatlarına. Sonra da büyük kısmı yok edilmiş Illyria birliklerine.

Zafer için en ufak bir şansımız varsa...

Nesta'nın bir yere gidecek hali yoktu. Oturmakta bile zorlanıyordu. Ve Elain... Amren onu dik tutarken midesindeki her şeyi

çimenlere çıkarıyordu. Kazan yüzünden değil. Katıksız dehşet yüzünden.

Gücünü tekrar toplamadan önce Kazan'ı durduramazsak... Birkaç atış daha yaparsa işimiz tamamen biterdi. Amren'in gözüne baktım. *Bu iş – sadece benimle yapılamaz mı?*

Gözleri kısıldı. *Belki.* Bir duraksama. *Bir ihtimal. Kitap'ta kaç kişi gerektiğinden söz edilmemiş. İkimiz birer ucundan tutarsak... yeterli gelebilir.*

Ayağa kalktım. Savaşın gidişatı şimdi çok daha kötü görünüyordu.

Helion, Tarquin ve Kallias saflarımızı tutmaya çabalıyor; Jurian, Tamlin ve Beron hâlâ kuzey kanadına yükleniyor; Illyrialılarla Peregrinler düşman hava lejyonuna hücum ediyordu. Keir'in Karanlıkgetirenleri kaosun ortasında gölge yumaklarından farksızdı. Ama...

Ama yeterli değildi. Ve Hybern'in ezici kalabalığı... Bizi geri itmeye başlıyordu.

Bizi boğmaya başlıyordu.

Amren ve ben kilometrelerce uzunluktaki savaş meydanını geçene kadar bile... Geriye ne kalacaktı?

Kim kalacaktı?

O sırada başka bir boru sesi duyuldu.

Bunun bir müttefike ait olmadığını biliyordum.

Tıpkı Hybern'in bu savaş meydanını sadece fiziki avantajlarından dolayı değil, aynı zamanda coğrafik avantajlarından dolayı seçtiğini bildiğim gibi.

Çünkü denizde, batıdan, yani Hybern'den yelken açarak gelen...

Bir donanma.

Ağzına kadar askerlerle dolu bir sürü gemi.

Denizden, yani arkamızdan yaklaşan diğer orduyu görünce Cassian'ın, Azriel'in ve Rhys'in birbirlerine nasıl baktıklarını yakaladım.

Diğer ordu değil. Hybern ordusunun *geri kalanı.*

İkisi arasında kapana kısılmıştık.

Amren bir küfür savurdu. "Koşmamız gerekebilir, Rhysand. Bunlar karaya ayak basmadan önce."

İki orduyla birden savaşamazdık. Birisiyle bile başa çıkamıyorduk.

Rhys bana döndü. *Bu savaş meydanını zamanında geçebilirsen elinden geleni yap. Hybern ordusunu durdurmayı dene. Kralı. Ama geçemezsen, işler sarpa sararsa... Hiçbirimiz sağ kalamazsak...*

Sakın, diye yalvardım. *Ne olur böyle söyleme.*

Kaçmanı istiyorum. Neye mal olursa olsun. Kaç. Uzaklara git ve başka bir gün savaşmak için yaşa. Arkana bile bakma.

Başımı iki yana sallamaya başladım. *Bana veda etme.*

Rhys, "Azriel," derken sesi kısıktı. Boğuk. "Sen geri kalan Illyrialıları kuzey kanadına yönlendir." Verdiği emirden dolayı gözlerinden suçluluk okunuyordu. Suçluluk ve korku. Azriel'in tam olarak iyileşmediğini bile bile...

Azriel ona tekrar düşünme fırsatı vermedi. Hiçbirimize hoşça kal demedi. Gökyüzüne fırladı ve hâlâ iyileşmekte olan kanatlarını var gücüyle çırparak dağınık kuzey kanadına doğru uçtu.

Donanma sahile yaklaşıyordu. Yedek birliklerin çok yakında karaya ayak basacağını fark eden Hybern askerleri sevinç naraları atarak yüklendiler. Bütün güçleriyle. Öyle ki Illyria safları bel verdi. Azriel, arkasında mavi sifon alevlerinden şeritler bırakarak onlara doğru süzüldü.

Rhys bir süre Azriel'i izledikten sonra güçlükle yutkundu. "Cassian, sen de güney kanadını al."

Buraya kadardı. Son anlar... Hepsini son görüşüm.

Kaçmayacaktım. Her şey sarpa sarsa bile bu fırsatı heba etmeyecek, son nefesimi kralı ve ordusunu yeryüzünden silmek için kullanacaktım. Ama şimdi...

Hybern armadası sahile yaklaşıyordu. Şimdi gitmezsem, onların arasından geçmek zorunda kalacaktım. Doğu kanadındaki Dokumacı, başına üşüşen askerler yüzünden ölüm dansı sekteye uğrayınca, yavaşlamaya başlamıştı. Bryaxis safların içinde kıyım

yapmaya, arkasında tırpanla biçilmiş ekin yığını gibi ceset bırakmaya devam ediyordu. Ama hâlâ yeterli değildi. Yaptığımız tüm planlara rağmen...hâlâ yeterli değildi.

Cassian; Rhys'e, bana ve Nesta'ya hitap ederek, "Diğer tarafta görüşürüz," dedi.

Savaş meydanını kastetmediğini biliyordum.

Kanatları onu gökyüzüne taşımaya hazırlandı.

O sırada boru sesleri gökyüzünü ikiye yardı.

Mükemmel, güçlü bir ahenkle yükselen, bir düzine boru sesi.

Rhys dondu kaldı.

Sesler uzaktan geliyordu. Doğudan – denizden. Rhys hiç kıpırdamadan dinledi.

Ardından başını hızla benden tarafa çevirdi ve beni belimden tuttuğu gibi gökyüzüne fırladı. Bir kalp atışı sonra Cassian da kucağında Nesta'yla birlikte yanımızdaydı – sanki ablam görmek isteyince onu kırmamış gibi.

Ve orada...doğu ufkunda...

Nereye bakacağımı bilemedim.

Okyanusun üstünden bize doğru uçan -binlerce ama binlerce- kanatlı askere mi? Yoksa altlarındaki denizi kaplayan ve Hybern'den fazla -kat kat daha fazla- gemiye sahip olan donanmaya mı?

Havadan yaklaşan kalabalığın beyaz tüylü kanatlarını ayırt ettiğim anda kim olduklarını anladım.

Serafimler.

Drakon'un lejyonu.

Ve altlarındaki gemilerde... Birbirinden çok farklı, görünüşe göre sayısız farklı ulustan toplanan bin tane gemide... Miryam'ın halkı. Ama bazı gemiler...

Bronz tenli, kara saçlı bir Serafim savaşçısı bulutların içinden çıkarak bize doğru süzüldü. Rhys'in kısık kahkahası onun kim olduğunu anlamam için yeterliydi. Kanat çırparak önümüzde duran ve genişçe gülümseyen adamın kim olduğunu.

"her şeyi dedikodu kazanından duyacağımıza, yardım istesen

olmaz mıydı," dedi adam -*Drakon*- yayvan yavan. "Galiba tam zamanında geldik."

"Seni aramaya geldik ama gitmiştiniz," dedi Rhys – gözleri dolmuştu. "Bu durumda yardım istemek zor oluyor."

Drakon pofurdadı. "Evet, bunu fark ettik. Miryam anladı – neden hâlâ sizden haber alamadığımızı." Beyaz kanatları güneş altında neredeyse kör edecek kadar parlıyordu. "Üç yüzyıl önce sınırlarımızda bir sorunla karşılaşınca adayı korumak için bir tılsım çektik. Anlayacağın, bağladık. Öyle ki yaklaşan herkes harabelerden başka bir şey görmeyecek ve dönüp gitmek isteyecekti." Rhys'e göz kırptı. "Miryam'ın fikriydi; senden ve şehrinden kopya çekti." Drakon hafifçe yüzünü buruşturdu. "Dost düşman demeden *herkesi* uzak tuttuğuna göre, demek ki *fazlasıyla* işe yaradı."

"Sen şimdi bana," dedi Rhys usulca, "bütün bu zaman boyunca Cretea'da olduğunuzu mu söylüyorsun?"

Drakon yüzünü ekşitti. "Evet. Ta ki... Hybern'i duyana kadar. Miryam'ın tekrar arandığını duyana kadar." Jurian tarafından. Prensin yüzü öfkeyle gerildi ama önce beni, ardından Nesta'yla Cassian'ı alıcı gözle inceledi. "Size yardım edelim mi yoksa burada kanat çırparak çene mi çalalım?"

Rhys başını eğdi. "Nasıl istersen, Prens hazretleri." Hybern filosuna doğru ilerleyen donanmaya baktı. "Arkadaşlarınız mı?"

Drakon'un dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Sizin arkadaşlarınız, sanırım." Kalbim durdu. "Miryam ve onun birkaç gemisi de var ama çoğu sizin için geldi."

"Kim," dedi Nesta birden. Tam bir soru sayılmazdı.

Drakon gemileri gösterdi. "Buraya uçarken onlara rastladık. Boğazı geçtiklerini görünce birlikte hareket etmeye karar verdik. Bu yüzden biraz geciktik, hem de arkalarından azıcık ittirdiğimiz halde." Sahiden de gemiler beyaz yelkenlerini şişiren rüzgâr sayesinde gittikçe hızlanarak Hybern donanmasına doğru ilerliyordu.

Drakon çenesini sıvazladı. "Bana anlattıkları karmaşık hikâyeyi burada tekrarlayabileceğimi hiç sanmıyorum ama..." Başını iki

yana salladı. "Vassa adında bir kraliçenin komutasındalar."

Gözlerimden yaşlar boşandı.

"Belli ki onu bulan kişi..."

"Lucien," diye fısıldadım.

"Kim?" Drakon'un kaşları birbirine yaklaştı. "Ah, şu tek gözlü adam. Hayır. O diğerleriyle sonradan buluşup nereye gitmeleri gerektiğini söylemiş. Hatta, *hemen* gitmeleri gerektiğini. Şu Prythian erkekleri ısrar etmeye bayılıyor. İyi ki biz de yardıma ihtiyacınız var mı diye bakmak için yola çıkmışız."

Nesta, "Vassa'yı kim bulmuş," diye sordu aynı düz ifadeyle. Sanki bir şekilde zaten biliyormuş gibi.

O insan gemileri gittikçe yaklaşıyordu. Çok fazla, hem de çok fazla. Ulu Peri gözlerim sayesinde ayırt etmeye başladığım farklı farklı flamalar taşıyorlardı.

"Kendine Tüccarların Prensi diyor," dedi Drakon. "Görünüşe göre aylar önce insan kraliçelerin hain olduğunu keşfetmiş ve o zamandan beri Hybern ordusuyla yüzleşmek için bağımsız bir insan ordusu toparlıyormuş. Kraliçe Vassa'yı bulmayı başarmış ve birlikte bu orduyu kurmuşlar." Drakon omuz silkti. "Burada yaşayan üç kızı olduğunu söylüyor. Onları yıllarca yüz üstü bırakmış. Ama bu kez bırakmayacağım diyor."

İnsan donanmasının en önündeki gemiler, yanlarındaki altın yaldızlı isimlerle birlikte netleşmeye başladı.

"Kendi sahip olduğu üç gemiye onların isimlerini vermiş," dedi Drakon gülümseyerek.

Ve işte, en önde... Gemilerin isimlerini görebiliyordum.

Feyre.

Elain.

Ve Hybern donanmasına hücum eden armadaya, azimle, en ufak bir korku belirtisi göstermeden, dalgaların üzerinde uçarcasına liderlik eden...

Nesta.

Ve dümenin başında, babam... Babamız.

72.

BÖLÜM

Babamın gemilerini görünce Nesta'nın yüzüne dökülen gözyaşları rüzgâra karıştı.

Babamın savaşmak için seçtiği gemiye, evlatları için mücadele etmedi diye ondan nefret eden, annemizin ölümünden, fakirlikten, çaresizlikten ve kaybolan yıllardan dolayı onu suçlayan kızının adını verdiğini görünce.

Drakon alaycı bir ifadeyle, "Yoksa onu tanıyor musunuz?" diye sordu.

Babamız. Aylardır hiçbir haber alamadığımız babamız.

Ablalarımın demesine göre duvarın yukarısındaki tehditle ilgili bir toplantıya katılmak üzere çıkıp gitmişti. O toplantıda kendi türümüz tarafından ihanete uğradığımızı mı anlamıştı? Ve hemen yardım bulmak için harekete geçerken yanlış ellere geçme ihtimaline karşı bize mesaj göndermeye çekinmiş miydi?

Bize. Bana ve ablalarıma.

Rhys, "Bu Nesta," dedi Drakon'a. "Ve bu da eşim, Feyre."

Ne ablam prense baktı, ne de ben. Babamın filosu dışında, bize ithaf ettiği gemiler dışında bir yere bakamadık.

"Vassa'dan söz açılmışken," dedi Rhys, "laneti kalktı mı?"

İnsan donanması ve Hybern sürüsü birbirine iyice yaklaştığında ölümcül bir çarpışma olacağını anladım. Hybern'in büyü kalkanlarının yükseldiğini gördüm. Serafimlerin kendi kalkanlarını hazırladıklarını gördüm. Drakon, "Bak ve kendi gözlerinle gör," dedi.

İnsan gemilerinin arasından ok gibi fırlayan şeyi fark edince gözlerime inanamadım. Kayan bir yıldız kadar büyük bir hızla suyun üzerinde süzülen şeyi. Hybern gemilerine doğru. Erimiş metal kadar canlı bir kırmızı ve altın ve beyaz.

İnsan donanmasını arkasında bırakarak hızla düşman hattına yaklaşırken Hybern gemilerinin titrediğine yemin edebilirdim.

Ve dalgaların üzerinde kıvılcımlardan ve közlerden izler bırakarak kanatlarını ardına açtığında, düşmana doğru uçan bu şeyin ne olduğunu anladım. *Kim* olduğunu.

Bir ateşkuşu. Demirci ocaklarının kalbindeki ateşler kadar kızgın ve sıcak

Vassa. Kayıp kraliçe.

Rhys yanağıma süzülen gözyaşlarını öperek uzaklaştırırken ateşkuşu kraliçe Hybern filosuna daldı ve arkasında yanmış gemi iskeletleri bırakarak yoluna devam etti.

Babamın liderliğindeki insan donanması iki tarafa doğru açıldı. Kenardakileri avlamak için.

Rhys, "Lejyonunu yere indir," dedi Drakon'a.

Aptalca bir hayal de olsa, bir ihtimal, bu şeyi kazanabilirdik. En azından akan kanı durdurabilirdik.

Drakon'un gözleri tuhaf bir şekilde donuklaşınca uzaklardaki birine emirler yolladığını anladım. Nephelle ve kardeşinin da o lejyonda olup olmadığını merak ettim. Çok uzun zaman önce, deniz tabanındaki o savaşta, kılıçlarını sonsuza kez çekip çekmediklerini.

Rhys de geçmişi düşünüyor olmalıydı ki denizden ve altımızdaki savaştan gelen patlama seslerinin üzerinden, "Jurian burada," diye mırıldandı.

Prensin rahat, kibirli gülümsemesi kayboldu. Soğuk öfke yüz hatlarını korkutucu bir şekilde gerdi. Ve kahverengi gözleri...tamamen karardı.

"Bizim için savaşıyor."

Drakon ikna olmuş gibi görünmese de başıyla onayladı. Ardından Cassian'a döndü. "Sanırım sen Cassian'sın." General hızlı bir baş onayı verdi. Kaybettiği askerlerden dolayı gözlerinde şimdiden biriken gölgeleri görebiliyordum. "Lejyonum senindir. Komuta sende."

Cassian çöken mevzilerimize, Azriel'in toparlamaya çalıştığı kuzey kanadına baktı ve Drakon'a birkaç kısa ve öz emir verdi. Drakon bal rengi teniyle tezat oluşturan bembeyaz kanatlarını çırparak Rhys'e döndü. "Bu arada, Miryam sana ateş püskürüyor. Bize yaptığın son ziyaretin üzerinden tam üç yüz elli bir yıl geçti. Buradan sağ çıkarsak biraz yağ çekmen gerekebilir."

Rhys bir kahkaha patlattı. "O cadıya söyle, her şey karşılıklı."

Drakon sırıttı ve güçlü bir kanat vuruşuyla gitti.

Rhys ve Cassian onun arkasından baktıktan sonra dikkatlerini kan gölüne dönen donanma savaşına çevirdiler. Babamız oradaydı. *Hayatı boyunca* eline bir silah aldığını görmediğim babamız.

Ateşkuşu gemilere cehennem yağdırıyordu. Gerçek anlamda. Panik halindeki askerlere sıvı cehennem alevleri fırlatıyor ve hepsini denizin dibine gönderiyordu.

"Şimdi," dedim Rhys'e. "Amren ve ben şimdi gitmeliyiz."

Kaos hat safhadaydı. Savaş dört bin yanda bu kadar kızışmışken... Amren'le birlikte bunu yapabilirdik. Büyük ihtimalle kral da meşgul olacaktı.

Rhys beni yere, Amren'le Elain'in hâlâ beklediği tepeye indirmek için hamle yaptı ama Nesta, "Bekle," diye seslendi.

Rhys bekledi.

Nesta donanmaya, o donanmanın içinde savaşan babama doğru baktı. "Beni kullan. Yem olarak."

Ben şaşkınlıkla göz kırparken, Cassian, "Hayır," diye atıldı.

Nesta onu duymazdan geldi. "Kral büyük ihtimalle Kazan'ın başında bekliyordur. Oraya varsanız bile önce onu alt etmeniz gerekecek. Kralı oradan çıkar. Uzaklaştır. Bana getir."

Rhys, "Nasıl," diye sordu dikkatle.

Nesta bu fikrin fitilini eşimin az önceki sözleri ateşlemiş gibi, "Her şey karşılıklı," diye mırıldandı. "Ne kadar güç çaldığımı bilmiyor. Ve eğer...eğer çaldığım bu gücü kullanacakmış gibi yaparsam... Koşa koşa gelir. Sırf beni öldürmek için."

Cassian, "Ve öldürür," diye hırladı.

Ablam onun kolunu tuttu. "İşte bu noktada sen devreye giriyorsun."

Ona kalkan olmak için. Korumak için. Krala tuzak kurmak için.

Rhys, "Olmaz," dedi.

Nesta pofurdadı. "Benim Yüce Lordum değilsin. Canım ne isterse yaparım. Ayrıca, kral senin benimle birlikte olduğunu algılayabileceği için, benden olabildiğince uzak dursan iyi olur."

Rhys bu kez Cassian'a yöneldi. "Bunun için hayatını heba etmene izin vermiyorum."

İçimden ona hak verdim.

Cassian, sayıları azalsa da Azriel'in çabalarıyla toparlanmış görünen Illyria saflarına baktı. "Az safları kontrol altına aldı."

"Sana *hayır* dedim," diye çıkıştı Rhys. Onun ne Cassian'la, ne de diğerleriyle bu ses tonuyla konuştuğunu hiç duymamıştım.

Cassian, "Hedef şaşırtmak için tek şansımız bu," dedi sakince. "Kralın ilgisini Kazan'dan başka yere çekmek için." Nesta'yı tutan parmakları gerildi. "Her şeyini verdin, Rhys. Bizim için kendini o *henneme* attın, tam *elli yıl*." Daha önce bu konuya hiç değinmemişti – tam olarak. "Neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Biliyorum Rhys. Hepimiz biliyoruz. Ve bunu bizi kurtarmak, koruyup kollamak için yaptığını da biliyoruz." Başını iki yana sallayınca gün ışığı o siyah, kanatlı miğferde parladı. "Bırak yaptığın iyiliğe karşılık verelim. Bırak borcumuzu ödeyelim."

"Ödenecek borç yok." Rhys'in sesi çatlayınca yüreğim cız etti.

"Annene borcumu ödeme fırsatı bulamamıştım – bendeki emekleri için." Cassian'ın sesi de çatladı. "Bırak bu şekilde ödeyeyim. Bırak sana zaman kazandırayım."

"Yapamam."

Illyria tarihi boyunca böyle bir tartışmanın yaşandığından şüpheliydim.

"Yapabilirsin," dedi Cassian nazikçe. "Yapabilirsin, Rhys." Haylaz haylaz sırıttı. "Bırak da zaferden biz de payımızı alalım."

"Cassian..."

Ama Cassian yüzünü Nesta'ya döndü. "Gereken donanıma sahip misin?"

Nesta başıyla onayladı. "Amren gücü kendi üzerime nasıl çekeceğimi gösterdi."

Ve eğer Amren'le ikimiz Kazan'ı kontrol etmeyi başarabilirsek... Bize sağladıkları bu dikkat dağıtma...

Nesta önce aşağıdaki kız kardeşine baktı ve onu ilerideki kan gölünü seyrederken buldu. Sonra bana baktı. "Teşekkür ettiğimi söyle," dedi usulca. "Babama."

Kollarını sıkıca Cassian'a dolarken gri-mavi gözleri parlıyordu. Ve gittiler.

Savaş meydanının arka tarafındaki ağaç iskeletlerine doğru süzülürlerken peşlerinden gitmemek için kendini zor tutan Rhys büsbütün gerildi. "Cassian canını kurtarabilir," dedim usulca.

"Hayır," dedi Rhys, beni aşağıya, Amren'le Elain'in yanına indirirken. "Kurtaramaz."

Eşimden Elain'i kampımızın en uzak köşesine götürüp bırakmasını rica ettim. Geri döndüğünde dudağıma bir öpücük kondurdu ve hemen havalanarak savaşın tam kalbine, çarpışmaların en kızıştığı yere doğru zıpkın gibi daldı. Arkasından bakmaya, nereye iniş yaptığını görmeye dayanamadım.

Amren'le baş başa kaldığımızda, "İkimizi de görünmez yap ve koşabildiğin kadar hızlı koş," dedi. "Durma; kimseyi öldürmeye

kalkma. Bu izimizi belli eder."

Silahlarımı kontrol ederken başımla onayladım. Serafimler kar üzerindeki güneş kadar parlak kanatlarıyla üstümüzden geçmeye başladı. Etrafımıza bir tılsım çekerek vücutlarımızı ve seslerimizi perdeledim.

Gümüş gözleri fırtına bulutları gibi çalkalanan Amren, "Hızlı ol," diye tekrarladı. "Arkana bakma."

Bakmadım.

73.

BÖLÜM

Kazan savaş meydanına tepeden bakan sarp bir tepenin üzerinde duruyordu.

Dokumacı işini iyi yapmıştı. Kilit muhafızları ve nöbetçileri vıcık vıcık et bulamaçlarına çevirmişti. Ve onu tekrar gördüğümde... güzelliğinin çok daha fazla göz kamaştıracağından emindim.

Stryga'nın izinden giderken Amren'in gücü tekrar tekrar yayılarak yolumuzun üzerindeki bütün koruma büyülerini kırdı. Kral ne tür tılsımlar kullandıysa, Amren hepsine hazırlıklıydı. *Doymuyordu*. Zalim bir gülümsemeyle hepsini tek tek parçalıyordu.

Ama gri tepe, savaş meydanını emrindeki askerlere bırakmaktan hoşnut Hybern komutanlarıyla dolup taşıyordu. Aşağıdaki can pazarının gerçek savaşçıları çer çöpten ayırmasını bekliyorlardı. Bireysel olarak bizim taraftan kiminle kapışmak istediklerini homurdandıklarını duyabiliyordum.

Helion ve Tarquin en çok arzulanan iki isimdi.

Bir de Tamlin. İki yüzlü yalanları için. Ve Jurian. Onlara nasıl da eziyet edeceklerdi.

Varian. Azriel. Cassian. Kallias ve Viviane. Mor. Arkadaşlarımdan bir yarışta koşan atlarmış gibi bahsediyorlardı. Kimisi ar-

kadaşlarımla yüzleşene kadar ölmeyecekti. Kimisi Kış Lordu'nun güzel eşini alıp buraya getirecekti. Kimisi sonunda Morrigan'ı doğduğuna pişman edecekti. Kimisi Illyria kanatlarını evine götürüp duvarına asacaktı... Kemiklerim titrerken bile kanım fokurdadı. Umarım Bryaxis hepsini yalayıp yutardı ve umarım bundan önce hepsi korkutan altlarını ıslatırdı.

Bir kerecik de olsa arkama bakmayı göze aldım.

Mor ve Viviane yakın zamanda bu kampa ayak basmayacaktı. Bir Hybern güruhunu uzak tutmakla meşguldüler. Bir yanlarında Kış kampında gördüğüm o beyaz saçlı kadın, diğer yanlarında devasa patilerini savurarak askerleri lime lime eden o güçlü ayılar vardı.

Amren tıslayarak uyarınca önüme döndüm ve gri tepenin sakin yamacına tırmanmaya başladık. Stryga'nın burada, Kazan'ın bulunduğu tepenin eteğinde durduğunu görmüştüm ama şu anda ortalıkta görünmüyordu. Kazan'ın uğursuz varlığını şimdiden hissedebiliyordum. Beni çağırdığını.

Amren'le birlikte yavaş yavaş tırmandık. Her adımdan sonra durup etrafı dinleyerek.

Savaş arkamızda bütün şiddetiyle devam ediyordu. Gökte, yerde ve denizde.

Ve bizim açımızdan... Drakon ve insan ordusuna rağmen... İyi gittiğini sanmıyordum.

Ben elime batan gri kayalara tutunup güçlü kendimi yukarı çekerken Amren dik yamacı pıtır pıtır tırmanıyordu. Nesta daha fazla gecikmeden kralı kendisine çekmeliydi yoksa birazdan onunla burun buruna gelecektik.

Altımızda bir kıpırtı dikkatimi çekti.

Ölü gibi hareketsiz kaldım.

Yamacın eteğinde, siyah saçlı, genç ve güzel bir kadın vardı. Gözlerini kısıp havayı koklayarak yukarıya, bize baktı.

Kırmızı dudaklarında -*kan kırmızısı* dudaklarında- bir gülücük açtı. Kanlı dişlerini göstererek benim bulunduğum yere doğru gülümsedi.

Stryga. Dokumacı beklemişti. Burada gizlenmiş ve biz gelene kadar beklemişti. Kar beyazı elini diğer kolunun üstündeki hilal şekilli dövmenin üzerinde gezdirdi. Rhys'in pazarlık mühründe. Bir hatırlatma ve bir uyarı.

Gidin. Çabuk.

Ianthe'den alıp başına taktığı mücevher kanlar içindeydi. Solumuzda ancak yarısını görebildiğimiz patikaya doğru döndü ve onlardan sakınmak için meyilli yamacı tırmandığımız nöbetçilerin üzerine yürüdü. Bazıları anında kaçtı. Stryga kaçmayanlara kindar, korkunç bir gülücük verdikten sonra üzerlerine atıldı.

Hedef şaşırtma.

Amren ürperdi ama tekrar yola koyulup son metreleri tırmandık. Dokumacının katliam yaparak geldiğini gören diğer nöbetçiler de tepenin üzerindeki görev yerlerini bırakarak onu karşılamaya gitti.

Elimizi çabuk tutmalıydık, çünkü fazla zamanımız kalmamıştı. Kazan'ın güç topladığını hissede...

Hayır. Kazan değildi.

Bu güç...a*rkamızdan* geliyordu.

Nesta.

Amren, "Aferin kızıma," diye fısıldadı kendi kendine. Ardından yere eğilirken beni de ceketimin arkasından tutup yüz üstü yere savurdu.

Aynı anda dar patikadan aşağıya inen bir çift bot sesi duyduk. Kralın adımlarını hemen tanıdım. Geceleri rüyalarıma giren ayak seslerini.

Hybern Kralı önümüzden geçti. Stryga'ya ve ablamın uzaklarda gürleyen gücüne odaklanmıştı.

Dokumacı kimin yaklaştığını görünce durdu. Çenesinden kanlar damlarken gülümsedi.

Kral, "Bu ne güzellik," diye mırıldandı, şehvet dolu, nağmeli bir sesle. "Bu ne cazibe, yaşlı kadın."

Dokumacı siyah saçlarını narin omzunun üzerinden geriye

attı. "Diz çökebilirsin, kral. Eskiden yaptığın gibi."

Hybern Kralı doğruca ona yürüdü. Stryga'nın enfes yüzüne bakarak gülümsedi.

Ardından, Dokumacı'dan çok daha hızlı hareket ederek o enfes yüzü ellerinin arasına aldı ve boynunu kırdı.

Onu öldürmüş olamazdı. Dokumacı bir ölüm tanrıçasıydı. Onun korkunç varoluşunun yanında bizimkilerin esamesi bile okunmazdı. Yani sırf omurgası kırıldı diye ölüp gidemezdi. Ne var ki kral onun cansız bedenini tepenin eteğinde hırlayan iki naga-tazısına fırlatıverdi.

Tazılar Dokumacı'nın çarpık bedenini tereddüt etmeden parçaladılar.

Amren bile *tüh* dedi.

Ama kral kuzeye bakıyordu. Nesta'ya doğru.

O güç -*ablamın* gücü- tekrar dalgalandı. İlerideki büyük kayanın üzerindeki Kazan beni çağırırken, o güç de kralı çağırıyordu.

Kral denize, savaşın bütün şiddetiyle devam ettiği sulara doğru baktı.

Yabalamadan önce gülümsediğine yemin edebilirdim.

Amren, "Şimdi," diye fısıldadı.

Kıpırdayamadım. Cassian ve Nesta bu karşılaşmadan sağ çıkma şanslarının olmadığını düşünüyordu. Rhys bile öyle düşünüyordu.

Amren, "Bunu anlamlı kıl," diye çıkıştığında gözlerinde parlayan şey saf kederdi. Neler olacağını biliyordu. Bize verilen zamanın bedelini biliyordu.

Kederimi, yaşadığım dehşeti içime gömüp tepenin üstündeki o kayaya koştum.

Kazan'ın durduğu yere. Tek başına bizi beklediği yere.

Amren'in minik ellerinde Nefesler Kitabı belirdi. Kazan neredeyse onun boyuna geliyordu. Nefretin ve gücün dipsiz kuyusu.

Buna engel olabilirdim. Şuracıkta. Hybern ordusunu durdurabilirdim. Nesta'yla Cassian'ı öldürmeden önce kralı durdurabilir-

dim. Amren Nefesler Kitabı'nı açtı ve ümitli gözlerle bana baktı.

"Kazan'ı tut," dedi usulca. Dediğini yaptım.

Kazan'ın ebedi gücü dur durak bilmeyen bir fırtına gibi beni silip süpürmekle tehdit ederek üzerime çullandı.

Ayağımın birini güçlükle bu dünyada tutuyor, adımı bile zar zor hatırlıyordum. Ouroboros'ta gördüğüm şeye tutundum. Orada yüzleştiğim her yansımaya, her anıya, her iyi ve kötü ve gri şeye tutundum. Ben buydum, ben buydum, ben buydum...

Amren uzun uzun bana baktı. Ne Kitap'tan bir şeyler okudu, ne de okumam için elime tutuşturdu. Altın sayfaları kapatıp Kitap'ı yere attı ve topuğuyla geri itti.

Yalan söylemişti. Kazan'ı ve Kitap'ı kullanarak kralı veya ordusunu dizginlemek gibi bir niyeti yoktu.

Ve her ne tuzak kurduysa...kendi ayağımla yakalanmıştım.

74.

BÖLÜM

Kazan'ın kara ağzı karşısında kendi bilincime sıkı sıkı tutundum. Sahip olduğum her şeyle tutundum.

Amren sadece, "Sana yalan söylediğim için üzgünüm," dedi.

Elimi geri çekemedim. Parmaklarımı söküp alamadım. Lime lime olacaktım, yavaş yavaş, ince ince.

Bu dünyaya tutunmamı sağlayacak, şu anda beni kollarına çekmeye çalışan bu sonsuz, korkunç *varlığa* yem olmaktan kurtaracak herhangi bir dal bulma umuduyla gücümü dışarı savurdum.

Ateş, su, ışık, rüzgâr, buz, gece. Hepsi birleşti. Ve hepsi beni yüz üstü bıraktı.

Bir ip elimden kaydı ve zihnim Kazan'ın açık kollarına biraz daha yaklaştı.

Bana *dokunduğunu* hissettim.

Ve o anda yarı yarıya gittim.

Bir yarım orada, eli Kazan'ın ağzına yapışmış halde tepede dikiliyordu.

Diğer yarım...başka bir yerdeydi.

Göklerde süzülüyor, sağa sola bakınıyordu. Kazan... Kazan,

onunla alay edermiş gibi burnunun dibine kadar sokulan o gücün peşine düşmüştü.

Nesta'nın.

Tıpkı kral gibi, Kazan da onu arıyordu.

Su birikintisinin üzerindeki böcekler gibi seke seke savaş meydanında ilerl'edi.

Savaşı kaybediyorduk. Fena şekilde. Serafimler ve Illyrialılar kanlar içinde sapır sapır dökülüyordu. Yerde savaşmaya mecbur kalan Azriel kanatlarını kanlı çamurda sürükleyerek hiç durmadan kılıç sallıyordu. Kara birliklerimiz yer yer safları bozmuşlardı ve Keir etrafına gölge dumanları saçarak Karanlıkgetirenlere yeniden pozisyon almalarını emrediyordu.

Rhysand'ı gördüm. Bozulan safların tam ortasında. Üstü başı kan içindeydi ve harikulade savaşıyordu.

Önündeki savaş meydanını şöyle bir süzdüğünü ve şekil değiştirdiğini gördüm.

Önce kuş pençeleri geldi. Ellerinin ve ayaklarının yerine. Ardından, karanlık pullar -net olarak göremediğim için, belki de tüyler- bacaklarını, kollarını, göğsünü kapladı. Bedeni büküldü; kemikleri ve kasları büyüyüp farklılaştı.

Rhys'in hep gizlediği canavar hali. Salmaktan hiç hoşlanmadığı.

Mecbur kalmadıkça.

Kazan beni oradan sürüklemeden önce kafasının neye dönüştüğünü görebildim. Yüzünün.

Kâbuslardan fırlamış gibiydi. İnsan veya Ulu Peri'yi andıran hiçbir yanı yoktu. Kara kuyularda yaşayan ve avlanıp karnını doyurmak için sadece geceleri ortaya çıkan bir yaratık. Yüzü... Kâbuslar Sarayı'nın taşlarına kazınmış yaratıkların yüzüydü. Oradaki tahtın üstüne oyulmuş yaratıkların yüzü. O taht sadece gücünü değil, teninin ardında pusuya yatan şeyi de temsil ediyordu. Ve o kanatlarıyla...

Hybern askerleri kaçmaya başladı.

Helion neler olduğunu fark edince koştu – Rhys'e doğru.

Ve tıpkı Rhys gibi şekil değiştirdi.

Eğer Rhys gölgelerden ve soğuk ay ışığından yoğrulan, kanatlı bir dehşetse, Helion da onun gündüz versiyonuydu.

Altın sarısı tüyler, sivri pençeler, tüylü kanatlar...

Eşim ve Gün Yüce Lordu, birlikte, Hybern'in üzerine çullandı.

Ve ancak kısa boylu, zayıf bir adam düşman saflarından çıkıp onlara doğru yürüyünce duraksadılar. Hybern komutanlarından biriydi, şüphesiz. Rhys'in hırlaması yeryüzünü salladı. Ama adamın karşısına dikilen Helion oldu: Beyaz ışıkla parlayarak öne çıktı ve ayak pençelerini çamura saplayarak bekledi.

Hybern komutanı kılıç bile kuşanmamıştı. Üzerinde sadece şık gri giysiler, yüzünde de eğleniyormuşa benzeyen bir ifade vardı. Helion Rhys'e homurdandı – bir talimat.

Ağzının kenarından et parçaları dökülen eşim başıyla onayladıktan sonra savaşmaya kaldığı yerden devam etti.

Hybern komutanıyla Büyü Kasabı Helion'u kozlarını paylaşmaları için bıraktı. Kafa kafaya. Büyü büyüye.

İki taraftaki askerler de kenara kaçtılar.

Ama Helion karşısındaki komutana bir ışık topu gönderdiği sırada, avını savaş meydanında bulamayan Kazan beni oradan çekip götürdü.

Nesta'nın gücü *gel* diye şakıyordu adeta. *Gel.*

Kazan ablamın kokusunu alır almaz benimle birlikte şimşek gibi fırladı.

Oraya kraldan önce vardık.

Kazan açıklığa varır varmaz duraksar gibi oldu. Saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi çöreklenip geri yaylanır gibi oldu.

Nesta ve Cassian açıklığın ortasında dikiliyordu. Cassian kılıcını çekmişti. Ablamın gözleri o içsel uğursuz ateşle parlıyordu. "Hazır ol," diye fısıldadı Cassian'a. "Geliyor."

Nesta'nın zaptetmeye çalıştığı o güç...

Ablam Hybern Kralı'nı öldürecekti.

Cassian sadece dikkat dağıtmak için oradaydı – Nesta'nın darbesi hedefini bulmadan önce.

Zaman yavaşlayıp büküldü. Kralın karanlık gücü ok gibi üstümüze geliyordu. Gözle görülmediğim, kulakla duyulmadığım, kara bir rüzgârla sürüklenen zavallı bir ruhtan farkımın olmadığı o açıklığa doğru.

Hybern Kralı tam önlerine yabaladı.

Nesta'nın gücü kabardı – ama hemen söndü.

Cassian kıpırdamadı. Kıpırdamaya cesaret edemedi.

Çünkü Hybern Kralı hemen önünde tuttuğu babamın boğazına bir kılıç dayamıştı.

Kral bu yüzden denize doğru bakmıştı. Ortaya çıktığı anda Nesta'nın öldürücü darbeyi vuracağını biliyordu ve bunu önlemenin tek yolu...

Bir canlı kalkan. Ölmesine izin vermeden önce iki kere düşüneceği bir insan.

Babam son gördüğümden bu yana incelmişti. Kızının kulaklarını, Ulu Peri görünüşünü ve gözlerinden taşan gücü fark edince, "Nesta," diye fısıldadı.

Kral gülümsedi. "Öyle sevgi dolu bir baba ki kızlarını kurtarmak için kocaman bir *ordu* getirmiş."

Nesta hiçbir şey demedi. Cassian'ın gözleri açıklığın her yanını tarıyor, her avantajı, her açıyı hesaplıyordu.

Kurtar onu, diye yalvardım Kazan'a, babamı kastederek. *Ona yardım et.*

Kazan cevap vermedi. Çalınanı geri alma iradesi dışında ne sesi vardı, ne de bilinci.

Hybern Kralı başını yana eğip babamın sakallı ve açık havada bronzlaşmış yüzüne baktı. "Evden gittiğinden beri çok şey değişti. Kızların artık Ulu Peri. İçlerinden birinin *gül gibi* bir evliliği var."

Babam sadece ablama bakmaya devam etti. Arkasındaki canavarı duymazdan gelerek, "Seni kucağıma aldığım ilk günden beri

sevdim," dedi ablama. "Ben... Üzgünüm, Nesta – Nestam. Her şey için çok üzgünüm."

"Lütfen," dedi Nesta krala. Hırıltılı, boğuk bir kelime. "Lütfen."

"Bana ne vereceksin, Nesta Archeron?"

Babam başını iki yana sallasa da Nesta ona baktı, baktı, baktı. Cassian elini hafifçe hareket ettirip kılıcını birazcık çekti. İyi bir savuruş yapmaya hazırlanıyordu.

"Aldığın şeyi geri verecek misin?"

"Evet."

"Bunun için seni deşmem gerekse bile mi?"

Babam hırladı. "Sakın o pis ellerini kızıma süreyim deme..."

Ne olduğunu anlamadan önce çatırtıyı duydum.

Babamın başının ters döndüğünü görmeden önce. Gözlerindeki ışığın söndüğünü görmeden önce.

Nesta gık demedi. Hybern Kralı babamızın boynunu kırarken hiç tepki vermedi.

Ben avazım çıktığı kadar haykırdım. Kazan'ın kollarında çığlık çığlığa debelendim. Bunu durdurması için yalvardım. Babamı geri getirmesi, buna bir son vermesi için.

Babamın cansız bedeni ormanın zeminine yığılırken Nesta ona baktı.

Ve gücü pır pır ederek söndü...tıpkı kralın tahmin ettiği gibi.

Ama Cassian'ın gücü sapasağlam duruyordu.

Cassian'ın öne çıkmasıyla, kör edici kırmızı ışınların Hybern Kralı'na yönelmesi ve Nesta'nın etrafına bir kalkan çekilmesi bir oldu.

Ve Cassian karşısına dikildiğinde kral biraz kılıç kullanmaya hevesli görünerek kahkaha atarken...yerde yatan babama baktım. Açık kalan ama artık görmeyen gözlerine.

Cassian çarpışan kılıçlar ve büyüler eşliğinde kralı babamın başından uzaklaştırdı. Bir süreliğine. Kralı yeterince oyalayacak kadar. Nesta'nın kaçıp gitmesine fırsat vermek için.

Ailemin canı pahasına giriştiğim görevi tamamlayabilmem

için. Ama Kazan beni hâlâ o açıklıkta tutuyordu.

Amren'in bana ihanet ettiği, beni kendi meçhul amaçlarına alet ettiği o tepeye geri dönmeye çalıştım ama beceremedim.

Nesta bomboş bir yüz ifadesiyle babamın önünde diz çöktü. Hâlâ açık duran gözlerine baktı.

İkisini de nazikçe kapatırken elleri kaya gibi kıpırtısızdı.

Cassian kralı ağaçların içine doğru sürmüştü. Naraları havada çınlıyordu.

Nesta öne eğilip babamın kana bulanmış alnına bir öpücük kondurdu.

Ve başını kaldırdığında...

Kazan debelenip çalkalandı.

Çünkü Nesta'nın gözlerinde, teninde... Kısıtlanmamış güç.

Cassian acı içinde haykırınca Nesta başını kaldırıp o tarafa baktı.

Ayağa kalkarken etrafındaki güç titredi.

Cassian bir çığlık kopardı. Ben de bakışlarımı babamdan koparıp o tarafa baktım.

Cassian en fazla yirmi adım ötede yere kapaklanmıştı. Delik deşik kanatlarından kanlar damlıyordu.

Uyluk kemiği etinden dışarı çıkmıştı. Sifonları fersizdi. Tamtakır.

Buraya gelmeden önce bütün gücünü tüketmişti. Bitik durumdaydı.

Ama yine de gelmişti – ablam için. Bizim için.

Kesik nefesler alıyor, burnundan kan geliyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama kolları büküldü.

Hybern Kralı onun başında durup elini öne uzattı.

Cassian yerde kıvranarak acıyla inledi. Vücudunun bir yerinde bir kemik kırıldı.

"Dur."

Kral omzunun üzerinden arkasına baktığında Nesta öne çıktı. Cassian sadece ağzını oynatarak ablama *kaç* derken dudakların-

dan boşalan kanlar yerdeki yosun tabakasına döküldü.

Nesta onun kırık bedenine, gözlerindeki acıya baktıktan sonra başını yana eğdi.

Ne insana özgü bir hareketti, ne de Ulu Peri'ye.

Saf hayvan.

Saf yırtıcı.

Ve bakışlarını tekrar krala kaldırdığında... "Seni öldüreceğim," diye fısıldadı.

Kral tek kaşını kaldırarak, "Ciddi misin?" diye sordu. "Çünkü ben sana ne yapacağımı düşünürken aklıma çok daha *ilginç* şeyler geliyor."

Bir daha olmazdı. Aynı oyunun tekrar sahnelenmesini seyredemezdim. Sevdiklerim acı çekerken bir kenarda boş boş oturamazdım.

Kazan ablamın yanı başından ayrılmayan bir tazı gibi onunla birlikte ilerledi.

Nesta'nın parmakları büküldü.

Kral pofurdadı. Ve ayağını Cassian'ın en yakın kanadına bastırdı.

Kırılan kemiklerin sesi duyuldu. Ve Cassian'ın çığlığı.

Kazan'ın elinden kurtulmak için çırpındım. Debelenip tırmaladım.

Nesta patladı.

Bütün o güç, tek seferde...

Kral yabalayarak yoldan çekildi.

Nesta'nın gücü kralın arkasındaki ağaçları köze çevirdi. Sonra kısa bir yay çizerek savaş meydanına doğru süzüldü ve Hybern saflarının tam göbeğine indi. Yüzlerce asker daha ne olduklarını anlamadan ortadan yok oldu.

Kral yaklaşık on metre ötede ortaya çıktı ve arkasındaki duman tüten kalıntılara bakarak güldü. "Fevkalade," dedi. "Eğitimsiz, aceleci – ama fevkalade."

Nesta'nın parmakları güç toplar gibi yeniden kıvrıldı.

Ama hepsini bir seferde tüketmişti. Gözleri bir kez daha mavi-griydi.

Cassian, "Git," diye fısıldamayı başardı. "*Git.*"

Kral, "Bu çok tanıdık geliyor," diye yüksek sesle düşündü. "O gün sana doğru sürünen de bu muydu, yoksa diğer piç miydi?"

Cassian sahiden de kırık kanatlarıyla kırık bacağını peşinden sürükleyerek, çimenlerle yosunların üzerinde kan izleri bırakarak ablama doğru sürünüyordu.

Nesta ona koşup yanına diz çöktü.

Onu teskin etmek için değil.

Illyria kılıcını almak için.

Cassian onu durdurmaya çalıştıysa da ablam ayağa kalktı ve kılıcı Hybern Kralı'na doğrulttu.

Hiçbir şey demedi. Sadece savunma pozisyonu aldı.

Kral kıs kıs gülerek kendi kılıcını kaldırdı. "Bakalım Illyrialılar sana neler öğretmiş?"

Ablam daha kılıcını kaldıramadan kralı karşısında buldu.

Nesta kralın kılıcını kendi kılıcıyla karşılayarak geriye sıçrarken gözleri kocaman açılmıştı. Kral yeniden hamle yaptı ve Nesta yeniden kaçıp ağaçlara doğru geriledi.

Kralı uzaklaştırıyordu. Cassian'dan.

Birkaç adım daha geriye çekmeyi başardıktan sonra kral sıkıldı.

İki hamlede ablamı silahsız bıraktı ve elinin tersiyle yüzüne sertçe vurup yere yıktı.

Cassian ablamın ismini haykırarak ona doğru sürünmeye çalıştı.

Ablam yerde doğrulurken kral kılıcını kınına sokup tepesine dikildi. "Eee? Başka neyin var?"

Nesta birden arkasını dönüp elini savurdu.

Beyaz, kavurucu güç topu avucundan fırladı ve kralı tam göğsünden vurdu.

Oyun oynamıştı. Onu yakınına çekmek, gardını düşürmek için.

Kral aldığı darbeyle geriye uçarken çarptığı ağaçlar devrildi. Birbiri ardına.

Kazan durulur gibi oldu. Geriye kalan – bu kadardı. Ablamın gücünden geriye kalan.

Kralın tokadıyla dudakları kanlar içinde kalan Nesta ayağa fırladı, açıklığı sendeleyerek geçti ve Cassian'ın önünde diz çöktü. "Ayağa kalk," diye yalvardı Cassian'ın omuzlarını kavrayarak. "*Ayağa kalk.*"

Cassian denedi ama başaramadı.

Nesta, "Çok ağırsın," diye sızlanmasına rağmen onun siyah, kanlı zırhını kavrayıp kaldırmaya çalıştı. "Yapamıyorum. O... Geliyor."

Cassian, "Git," diye inledi.

Ablamın gücü kralı ormanın derinliklerine savuracağı kadar savurmuştu. Ve şimdi kral ceketindeki kıymıkları ve yaprakları silkeleyerek onlara doğru gelirken acele etmiyordu. Ablamın gitmeyeceğini biliyordu. Kendisini bekleyen kanlı eğlencenin tadını çıkarıyordu.

Nesta dişlerini sıkarak bir kez daha Cassian'ı kaldırmaya çalıştı. Cassian, acı yüklü, perişan bir inlemenin ardından, "*Git!*" diye bağırdı.

Nesta, "Yapamam," derken sesi çatladı. "*Yapamam.*"

Rhys de Cassian'a böyle demişti.

Cassian acıyla inlemesine rağmen kanlı ellerini kaldırıp ablamın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bu hariç, hayatımda hiçbir şey için *keşke* demedim." Sesi her kelimede gidip gidip geliyordu. "Keşke zamanımız olsaydı. Keşke *seninle* geçirecek zamanım olsaydı Nesta."

Cassian elinden geldiğince uzanıp usulca dudaklarından öperken Nesta ona engel olmadı.

Ardından, ablamın yüzüne düşen bir göz yaşını sildikten sonra, "Öbür dünyada seni yine bulacağım," dedi yavaşça. "Öbür hayatımda. Ve orada bol bol vaktimiz olacak. Sana söz veriyorum."

Hybern Kralı açıklığa adım attığında parmak uçlarında karanlık güç filizleri dalgalanıyordu.

Ve Nesta, Kazan'ı bile şaşkınlıkla ya da başka bir *duyguyla* duraksatan bir şey yaptı. Önce krala, ölümün kol gezdiği ellerine, sonra Cassian'a baktı...

Ve Cassian'ın üzerine kapanarak kendini ona siper etti.

Cassian kaskatı kesildi. Ardından elini ablamın sırtına kaydırdı.

Birlikte. Birlikte gideceklerdi.

Sana bir teklifim var, dedim Kazan'a. *Onları kurtar, ruhumu al.*

"Romantik," dedi kral, "ama salakça."

Nesta yerinden kıpırdamadı.

Kral elini kaldırdığında avucundaki güç karanlık bir galaksi gibi girdaplanıyordu.

O güç vurduğu anda ikisinin de öleceğini biliyordum.

Ne istersen, diye yalvardım Kazan'a. *Ne istersen...*

Kralın eli inmeye başladı.

Ama birden durdu. Dudaklarından bir boğulma sesi döküldü.

Bir an, Kazan'ın yakarışlarıma cevap verdiğini düşündüm.

Ama siyah bir bıçak, fışkıran kanlarla birlikte kralın boğazından uç verdiğinde, bunu başka birinin yaptığını anladım.

Elain kralın arkasındaki bir gölgeden çıktı ve Doğrucu'yu sapına kadar kralın ensesine sokarak kulağına eğildi. "*Sakın ablama elini süreyim deme!*"

75.

BÖLÜM

Kazan Elain'in varlığıyla kedi gibi mırlarken, Hybern kralı boğazındaki bıçağı tırmalayarak dizlerinin üzerine çöktü. Elain bir adım geri çekildi.

Boğulan, dudaklarından kanlar damlayan kral aval aval Nesta'ya baktı. Büyük ablam hemen ayağa fırladı.

Ama Elain'e koşmadı. Krala koştu.

Doğrucunun obsidiyen kabzasını kavradı.

Ve yavaşça, adeta bunun için harcadığı her gıdım çabanın tadını çıkarır gibi...bıçağı çevirmeye başladı. Kendi ekseni etrafında değil – kralın *boynunun* etrafında.

Elain Cassian'ın yanına koştu ama Illyria savaşçısı yüzünde vahşi bir gülümsemeyle, nefes nefese, bıçağı kralın boynunda çevirmeye devam eden Nesta'ya bakıyordu. Eti, kemiği ve lifleri parçalayan bıçağa.

Nesta turunu tamamlamadan önce durdu ve hâlâ bıçağı tırmalayarak uzaklaştırmak için ellerini kaldırmaya çalışan krala son bir kez baktı.

Gözlerinde... Hybern'deki o gün parlayan aynı ışık vardı. Parmağını krala doğrultarak onu öldüreceğine yemin ederken parla-

yan ışık. Nesta da yeminini hatırlamış gibi hafifçe gülümsedi.

Ve büyük bir değirmenin kolunu çeviren bir işçi gibi bıçağı ittirdi.

Kralın gözleri alevlendi – ardından başı omuzlarından düştü.

Cassian, "Nesta," diye inleyerek ona ulaşmaya çalıştı.

Kralın kanı ablamın deri kıyafetlerine, yüzüne sıçradı.

Nesta kanları zerre kadar umursamadan eğildi. Kralın başını tutup havaya kaldırdı. Kaldırdı ve Hybern kralının ölü gözlerine, açık kalan ağzına baktı.

Gülümsemedi. Sadece baktı, baktı, baktı.

Vahşice. Gözlerini hiç kaçırmadan. Zalimce.

Elain, "Nesta," diye fısıldadı.

Nesta gözlerini kırptı ve sanki ancak o zaman anladı. Tuttuğu başın kime ait olduğunu.

Kendisinin ve Elain'in ne yaptığını.

Kralın başı kanlı ellerinden yuvarlandı.

Ve yosunlu toprağa küt diye vurduğu anda Kazan da Nesta'nın ne yaptığını anladı. Ve Elain'in bu *hırsızı* savunduğunu. Böyle büyük güçler verdiği, bir şeyler verecek kadar *sevimli* bulduğu Elain'in. Elain'e zarar veremezdi – buraya kendinden alınanı geri almaya gelmiş olsa bile.

Elain'in bakışları bitişik açıklıkta yatan babamın cansız bedenine kaydığı anda Kazan geri çekildi.

Ve dudaklarından bir çığlık koptuğu anda.

Hayır. Onlara doğru atıldım ama Kazan çok hızlıydı. Çok güçlü. Beni geri, geri, geri çekti – savaş meydanına doğru.

Görünüşe göre kimsenin kralın öldüğünden haberi yoktu. Ve ordularımız...

İçlerinde gizledikleri canavarlara bürünen Rhys ve Yüce Lordlar, tarladaki buğdayları tırpanlarcasına, arkalarında lime lime olmuş, karnı deşilmiş veya ortadan ikiye bölünmüş cesetler bırakarak ilerliyorlardı. Ve Helion...

Gün Yüce Lordu kan revan içindeydi, altın tüyleri yanmış ve

olunmuştu ama hâlâ o Hybern komutanıyla kapışmaya devam diyordu. Komutanın kılına bile zarar gelmemişti; yüzünde telaştan eser yoktu. Büyü Kasabı Helion'u bugün eninde sonunda alt edeceğini biliyormuş gibiydi.

Yerden zıplayıp meydanın diğer tarafına uçtuk. Bryaxis savaşmaya devam ediyor, Graysen'in adamlarından oluşan safları tutuyordu. Onlara yol açan, onlara kalkan olan kara bir bulut. Bryaxis, korkunun ta kendisi, ölümlüleri koruyordu.

Drakon'u ve koyu bal tenli, siyah saçlı bir kadını geçtik. Birlikte tek bir kişiye saldırıyorlardı...

Jurian. Jurian'la savaşıyorlardı. Drakon'un onunla geçmişten kalan bir hesabı vardı. Ve elbette Miryam'ın.

O kadar hızlı geçtik ki neler konuştuklarını duymak bir yana, Jurian onlarla sahiden savaşıyor muydu yoksa açıklamaya çalışırken kendini mi savunuyordu, göremedim. Kan revan içinde ve topallayarak gelen Mor tartışmaya katılıp hepsine bağırdı – çünkü, şu anda dert edilecek son şey buydu.

Çünkü ordularımız...

Hybern bizi yeniyordu. Kralları yoktu, Kazan'ları yoktu ama yine de yeniyorlardı. Kralın yüreklerinde tutuşturduğu ateşle, kendilerine haksızlık yapıldığına ve unutulduklarına duydukları inançla savaşmaya devam ediyorlardı. *Hakları* olduğunu düşündükleri şeyi söke söke almanın ötesinde hiçbir çözüm onları tatmin etmeyecekti.

Kalabalıktılar. Çok kalabalık. Ve bizim dayanacak gücümüz kalmamıştı.

Kazan hızla fırlayarak kendi bedenine geri çekildi.

Acı yüklü bir feryat duydum – farklı, sinir bozucu bir bedende olsa da tanıdık bir feryat.

Rhys. *Rhys*...

Bocalıyordu; *yardıma* ihtiyacı vardı...

Kazan nihayet kendine geri döndüğünde kendimi tekrar o kayanın üstünde buldum.

Tekrar Amren'e bakıyordum ama o şu anda yüzümü tokatlıyor, adımı haykırıyordu.

"Aptal kız," diye bağırdı. *"Sakın pes etme!"*

Rhys yaralıydı. Rhys devrilmek üzereydi...

Birden kendi bedenime dönüverdim. Elim hâlâ Kazan'ın ağzındaydı.

Canlı bir bağ. Ama Kazan kendi içine çekilince... Gözlerimi kırptım. Gözlerimi *kırpabildim*.

Amren derin bir oh çekti. "Sen ne *halt*..."

"Kral öldü," dedim, soğuk ve yabancı bir sesle. "Ve sen de birazdan öleceksin."

Her ne sebeple olursa olsun, bize ihanet ettiği için onu öldürecektim.

"Biliyorum," dedi Amren sessizce. "Ben de senden bunu isteyecektim."

Bu sözleri duyunca elimi Kazan'dan çekecek oldum ama başını iki yana salladı.

"Sakın teması kesme. Senin bir...oluk olman gerekiyor."

"Anlamıyorum."

"Suriel – seninle bir mesaj gönderdi. Benim için. Sadece benim için."

Kaşlarım birbirine yaklaştı.

"Kitap'taki cevap bir kontrol büyüsü değildi," diye açıkladı Amren. "Bu konuda yalan söyledim. Aslında bir...çözme büyüsüydü. Benim için."

"Ne?"

Amren aşağıdaki katliama baktı. Can çekişenlerin çığlıkları kulaklarımızda çınlıyordu. "Kazan'ı kontrol etmek için ablalarına ihtiyacım olacağını düşünmüştüm ama sen Ouroboros'la yüzleşince...bunu yapabileceğini anladım. Sadece sen. Ve ben. Çünkü Kazan'ın gücünü kullanarak bağlarımı çözüp beni asıl halime döndürdüğünde, Hybern ordusunu yeryüzünden sileceğim. Geride tek kişi kalmayana dek."

"Amren..."

O sırada bir erkek sesi arkamızdan yalvardı. "*Yapma.*"

Varian, nefes nefese ve üstü başı kan içinde, kayalık patikada belirdi.

Amren acı acı gülümsedi. "Kokumu takip eden tazılar gibisin."

Varian tekrar, "Yapma," demekle yetindi.

Amren onu duymazdan gelerek, "Beni azat et," dedi. "Bırak buna bir son vereyim."

Başımı iki yana sallamaya başladım. "Sen – çekip *gidersin*. Serbest kaldığında bizi hatırlamayacağını, artık *sen* olmayacağını söylemiştin."

Amren hafifçe gülümsedi – bana, Varian'a. "Onları uzun çağlar boyunca izledim. İnsanları. Benim dünyamda da insanlar vardı. Onların âşık olmalarını, nefret etmelerini izledim. Anlamsız savaşlara girmelerini ve barışın değerini anlamalarını. Yaşam inşa etmelerini, *dünyalar* inşa etmelerini izledim. Benim...benim böyle şeylere iznim yoktu. Böyle yaratılmamış, bu yönde emirler almamıştım. Ben de izlemekle yetindim. Ve buraya geldiğim gün...ilk kez bencilce bir şey yapmıştım. Uzun, çok uzun bir zaman boyunca bunun babamın emirlerine karşı gelmemin cezası olduğunu düşündüm. İstemenin cezası. Bu dünyanın, itaatsizliğimden dolayı babamın beni mahkûm ettiği bir cehennem olduğunu düşündüm."

Amren yutkundu.

"Ama şimdi... Acaba babam biliyor muydu diye düşünüyorum. Acaba onların sevmelerini, nefret etmelerini, hayat kurmalarını izlediğimi biliyor muydu ve dünyamızda açtığı o yırtık aslında bana verdiği bir ceza değil de...bir lütuf muydu?" Gözleri parladı. "Çünkü son zamanlarım öyleydi. Sizinle geçirdiğim bu süre. Hepinizle. Benim için bir lütuftu."

Varian, "Amren," diyerek dizlerinin üzerine çöktü. "Sana *yalvarıyorum*..."

Amren bana hitap ederek, "Yüce Lord'a söyle," dedi sevecenlikle, "benim için de bir madalya ayırsın."

Yüreğimde başka bir acıya yer kaldığından emin değildim. Boğazım düğümlenirken Kazan'ı tutan parmaklarımı sıktım. "Söylerim."

Amren kırmızı dudaklarında buruk bir gülümsemeyle Varian'a döndü. "En çok da onları seyrettim – âşık olan insanları. Bunun *nasıl* olduğunu asla anlayamadım. *Neden* olduğunu." Kazan'dan bir adım ötede durdu. "Sanırım sayende bunu da öğrendim. Son ödülüm de bu oldu galiba."

Varian'ın yüzü kederle çarpıldı. Ama onu durdurmak için başka bir hamle yapmadı.

Amren bana döndü. Ve zihnime bazı sözler fısıldadı – düşünmem, hissetmem ve *yapmam* gereken tılsımın sözleri. Başımla onayladım.

"Serbest kaldığımda," dedi Amren ikimize, "sakın kaçmayın. Bu benim dikkatimi çeker."

Elini kararlı bir şekilde koluma koydu.

"Seninle tanıştığıma çok memnunum, Feyre."

Gülümseyerek başımı eğdim. "Ben de Amren. Ben de."

Amren bileğimi tuttu. Ve kendini Kazan'ın içine attı.

Savaştım. Amren Kazan'ın karanlık suyuna batarken, tılsımı gerçekleştirebilmek için bütün gücümle savaştım. Kelimeleri sadece dilimle değil, yüreğimle, etimle kemiğimle söyledim. Bağıra bağıra.

Amren'in hâlâ kolumda tuttuğu eli, sabah güneşinde buharlaşan bir çiğ tanesi gibi yok oldu.

Sözlerimi bitirdiğim anda tılsım bedenimi sarsarak içimden çıktı. Elim kayınca geriye doğru savruldum. Varian yere düşmeden önce beni yakalayıp sıkı sıkı tutarken, birlikte Kazan'ın kara bedenine, durgun yüzeyine baktık.

Varian, "Acaba o..." diye fısıldadı.

Altımızda, çok derinlerde başladı. Amren adeta dünyanın çekirdeğine kadar inmiş gibiydi.

Sarsıntı yerin dibinden bize doğru, Kazan'a doğru büyük bir hızla yükselirken, Varian'ın beni birkaç adım geri çekmesine izin verdim.

Sonunda yeryüzüne ulaştığında kendimizi ancak en yakın kayanın arkasına atacak kadar vaktimiz oldu.

Kazan çiçek açan bir tomurcuk gibi üçe yarıldı – ve o göründü.

Ölümlü kabuğundan patlayarak çıktığında ışık gözlerimizi aldı. Işık ve ateş.

Kükrüyordu – zafer sarhoşluğuyla ve öfkeyle ve acıyla.

Ve için için yanan köz tüylerinden oluşmuş, büyük alev kanatları gördüğüme yemin edebilirdim. Alev tutamlarından oluşan saçlarının üzerinde akkor ışıktan bir taç gördüğüme yemin edebilirdim.

Duraksadı. Amren'in içinden çıkan o şey, duraksadı.

Bize baktı. Sonra savaş meydanına. Savaşmaya devam eden ailemize, arkadaşlarımıza.

Sizi hatırlıyorum, der gibi.

Ve gitti.

Ateşe ve ışığa sarmalanıp dalgalanırken kanatlarını açtı ve alev almış bir dev gibi Hybern ordularının üzerine çullandı.

Sürü onu görünce kaçmaya başladı.

Amren üstlerine bir balyoz gibi çökerek alev ve kükürt yağdırdı.

Hepsini önüne katıp diri diri yakarak canlarını aldı. Bazıları alevlerin uzağında bile sapır sapır döküldü.

Rhys'in haykırışını duydum. Tıpkı Amren gibi – zafer sarhoşluğu, öfke ve acıyla. Ve bizimkileri uyardığını. Ondan kaçmamaları için.

Amren o sonsuz Hybern ordusunu yavaş yavaş imha etti. Onların cismini ve tehdidini yavaş yavaş yeryüzünden sildi. Dünyaya çektirdikleri eziyeti.

Helion'a ölümcül darbeyi vurmaya hazırlanan o komutanı kırıp geçti. O komutanı sanki camdan yapılmış gibi tuz buz ediverdi. Geriye sadece küllerini bıraktı.

Ama gücü – zayıflıyordu. Köz köz azalıyordu.

Buna rağmen, Vassa'yla babamın kurduğu donanmanın Miryam'ın halkıyla birlikte savaştığı denize gitti. İçlerinden geçtiği gemilerdeki Hybern askerleri sessizliğe büründü.

Yaşamları adeta bedenlerinden çekip alırken kendi yaşamı da pır pır ederek sönmeye yüz tuttu.

Son gemiye, son düşman gemisine ulaştığında, rüzgârda savrulan bir alevden başka bir şey değildi.

Ve o gemi de sessizliğe büründüğünde...

Geriye sadece ışık kaldı. Dalgaların üzerinde dans eden, parlak, saf bir ışık.

76.

BÖLÜM

Birlikte Amren'in denizin üzerinde kaybolduğu yere bakarken, Varian'ın kurumuş kan izleriyle dolu yanaklarından gözyaşları süzüldü.

Aşağıda, denizde, ordularımız zafer naraları atmaya başladı.

Ama burada, kayanın üzerinde...mutlak sessizlik.

Sonunda üçe yarılan Kazan'a doğru baktım.

Bunu ben yapmış olabilirdim. Amren'i serbest bırakayım derken Kazan'ı da serbest bırakmış olabilirdim. Ya da zincirlerinden boşanan Amren'in gücü... Kazan'a bile fazla gelmişti.

"Gitmeliyiz," dedim Varian'a. Diğerleri birazdan bizi aramaya başlardı.

Babamı defnetmeliydim. Cassian'a yarım etmeliydim.

Ölenler -veya kalanlar- arasında başka kimler var diye bakmalıydım.

Kendimi bitkin ve bomboş hissediyordum.

Ayağa kalkmayı başardım. Daha ilk adımı atıyordum ki onu hissettim.

Kazan'ın içindeki o...*şeyin* varlığını. Ya da yokluğunu.

Vardı ve yoktu. Buradaydı ve değildi. Ve...dünyaya sızıyordu.

Kazan'a doğru bir adım atmaya cüret ettim. Ve ondan geriye kalan enkazın içi...

Hiçlikti. Ama ayrıca bir hiçlik *değil*, bolluktu.

Buraya ait değildi. Hiçbir yere ait değildi.

Eller yüzümü kavradı, beni çevirdi, bana dokundu. "Sen – yaralandın mı?"

Rhys'in yüzü dağılmıştı – kan içindeydi. Elleri hâlâ kuş pençeleriyle son buluyordu ve dişleri hâlâ uzundu. Canavar halinden tam olarak çıkmamıştı. "Sen – Amren'i serbest bıraktın..."

Kekeliyordu. Titriyordu. Ayakta nasıl durabildiğini bilmiyordum.

Nereden başlayacağımı bilemedim. Nasıl açıklayacağımı.

Ona zihnimi açınca nazikçe içeri girdi. Ne kadar bitkin olsam da ona babamı gösterdim. Nesta'yı ve Cassian'ı. Kralı. Ve Amren'i.

Hepsini.

Arkamızdaki o şey dahil. O oyuk.

Rhys beni kollarına aldı ama uzun sürmedi.

Varian arkamızı işaret etti. "Bir sorunumuz var."

Parmağıyla gösterdiği yere baktık. Kazan'ın yarıkları arasından dünyaya sızan çatlak... Genişliyordu.

Kazan yok edilemezdi. Bu konuda uyarılmıştık. Çünkü bu *dünya* ona bağlıydı.

Ve yok edilirse...biz de yok olurduk.

"Ne yaptım ben," diye fısıldadım. Arkadaşlarımı kurtarayım derken hepimizi lanetlemiştim.

Yaratılmış. Yaratılmış ve Yaratılmamış.

Onu ben kırmıştım. Yeniden bir araya getirebilirdim.

Hemen Nefesler Kitabı'na koşup sayfalarını karıştırdım.

Ama altının üzerine kazınmış sembolleri bu dünyada tek bir kişi okuyabilirdi ve o da artık yoktu. Kazan'ın içindeki boşlukta duran o lanet şeye koştum.

O sırada kayboldu ve bir daha da görünmedi.

"Eh, denemesi bedava," dedi Rhys.

Başımı hızla yaptığı espriye çevirdim ama yüzü sertti. Ciddiydi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım.

Rhys kalıntıları inceledi. "Amren senin oluk olduğunu söylemişti." Başımla onayladım. "Öyleyse yeniden ol."

"Ne?"

Sanki delirmiş gibi konuşan *benmişim* gibi baktı. "Kazan'ı yeniden yap. Tekrar döv."

"*Hangi* güçle?"

"Benimkiyle."

"Sen – sen bitik durumdasın, Rhys. Ben de. Hepimiz öyleyiz."

"Dene. Beni kırma."

Gözlerimi kırpıştırırken içimdeki keskin panik biraz köreldi. Evet – evet, onunla birlikte, eşimle birlikte...

Amren'in bana gösterdiği tılsımı enine boyuna düşündüm. Küçük bir değişiklik yaparsam... Bir kumardı. Ama işe yarayabilirdi.

Derin bir nefes vererek, "Hiçbir şey yapmamaktan iyidir," dedim.

"Takım ruhu diye buna derim." Gözleri muziplikle parladı.

Etrafımızda kilometrelerce uzanan ceset yığınları vardı; yaralıların ve yas tutanların feryatları yükselmeye başlamıştı ama... Hybern'i durdurmuştuk. Kralı durdurmuştuk.

Belki yine...yine şansımız yaver giderdi.

Ona uzandım – elimle ve zihnimle.

Kalkanları yerindeydi. Savaşırken yükselttiği o katı duvarlar. Elimi birinin üzerinde gezdirdim ama duvar yerinden kıpırdamadı. Rhys bana tepemden bakarak gülümsedi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Hatırlat da Nesta'nın tersine denk gelmeyeyim."

Şaka bile yapabiliyordu desem, değildi – hayır, bu sadece katlanmanın bir yoluydu. İkimiz için de. Çünkü gülmenin alternatifi...bizi sessizce izleyen Varian'ın harap yüzüydü. Ve önümüzdeki bu şey, bu son görev...

Bir kahkaha atmayı başardım.

Ve elimi tekrar Kazan'ın kırık enkazına koyarken, az da olsa, hâlâ gülümsüyordum.

Bir çukurdu. Havasız. Burada hiçbir yaşam var olamazdı. Hiçbir ışık.

Bu...bu başlangıçta var olandı. Patlayarak her şeyi meydana getirmeden önce.

Buraya ait değildi. Belki günün birinde, dünya yaşlanıp öldüğünde, yıldızlar söndüğünde... işte ancak o zaman buraya geri dönecektik.

Bugün değil. Şimdi değil.

Burada hem maddeydim, hem de hiçlik.

Ve arkamda... Rhys'in gücü bir ipti. İçimden çıkıp buraya, bu yere doğru inen, sürekli bir yıldırım ışığı. Dilediğim gibi bükebileceğim bir ışık.

Yaratılmış ve Yaratılmamış.

Belleğimin uzak bir köşesinde, insan zihnimde... Bahar Sarayı'nda gördüğüm bir fresk canlandı. Tozlu, kullanılmayan bir kütüphanenin ücra bir köşesinde, Prythian'ın hikâyesini anlatan bir fresk.

Kazan'ın hikâyesini anlatıyordu. *Bu* Kazan'ın.

Dişil ellerde taşınırken... Tüm yaşam ondan dökülenlerden meydana gelmişti.

Kendi yaşamıma sıkı sıkı tutunurken Rhys'in gücü içimde dalgalandı.

Tek yürek. Tek vücut. Soru ve cevap.

Korkmuyordum. O yanımda oldukça, asla.

Kazan'ın üç ayrık kanadını avuçlarıma sığdırabilecekmiş gibi ellerimi birleştirdim. Tüm evreni avuçlarımın içinde tutarmış gibi.

Amren'in bulduğu son tılsımın sözlerini okumaya başladım. Okudum ve düşündüm ve hissettim. Söz ve nefes ve kan.

Rhys'in gücü içimden geçip dışarıya süzüldü. Kazan göründü.

Ayrılan parçalar bir araya gelirken birleşme yerleri ışıl ışıl parladı. Bu çizgiler – dövmem gereken yerler bu çizgilerdi. Kaynatmam gereken. *Bağlamam* gereken.

Elimi Kazan'ın yanına koydum. Saf, vahşi güç çağlayarak içimden fışkırdı.

Geriye yaslanırken ne beni tutan adamdan korktum, ne de onun gücünden.

Yıkılmış bir barajdan fışkıran gece gibi akan, akan, akan gücünden.

Çatlaklar fışırdayarak bulanıklaştı.

O boşluk yeniden Kazan'a dolmaya başladı.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacımız vardı.

Rhys daha fazlasını verdi. Her şeyini bana teslim etti.

Ben bir taşıyıcıydım. Bir damar, bir bağlantı.

Seni seviyorum, diye seslendi zihnime.

Ben ona yaslanmakla yetindim ve bu *yok-yerde* bile sıcaklığının keyfini çıkardım.

Güç onun içinden zangırdayarak çıktı. Kazan'ı sarmaladı. Tılsımı okudum, okudum, okudum.

İlk çatlak kaynadı.

Sonra ikincisi.

Rhys'in arkamda sallandığını hissettim. Islak hırıltılar çıkardığını duydum. Kafamı çevirmeye çalıştım...

Seni seviyorum, dedi yeniden.

Üçüncü ve son çatlak da iyileşmeye başladı.

Rhys'in gücü pır pır etti. Ama akmaya devam etti.

Kendi gücümü de onunkine kattım: Kıvılcımlar, kar, ışık, su. Birlikte, neyimiz var neyimiz yok verdik. Son damlasına kadar.

Kazan bir bütün olana dek. İçindeki o şey tekrar geri dolup orada kalana dek.

Güneşin yeniden yüzümü ısıttığını hissedene dek. Gözlerimi açtığımda Kazan karşımda sapasağlam duruyordu. Ellerimin arasında.

Parmaklarımı Kazan'ın soğuk ağzından çektim. İçindeki zifiri derinliklere baktım.

Çatlak yoktu. Tastamamdı.

Titrek bir nefes verdim. Başarmıştık. Birlikte...

Arkamı döndüm.

Hemen idrak edemedim. Gördüğüm şeyi.

Rhys kanatlarını altına alıp yere boylu boyunca uzanmıştı.

Uyuyormuş gibiydi.

Ama bir nefes aldığımda...

Yerinde değildi.

Her nefesimde yükselip alçalan o şey. İçimde ikinci bir nabız gibi atan o şey.

Eşlik bağı.

Yerinde değildi. Gitmişti.

Çünkü Rhys'in göğsü...hareket etmiyordu.

Rhys...ölmüştü.

77.

BÖLÜM

Zihnimde sadece sessizlik vardı. O sessizlikte çığlık çığlığa bağırdım.

Bağırdım, bağırdım, bağırdım.

O bağın, o *canın* yokluğunda, içimde, *ruhumda* büyüyen o boşluk...

Onu sarsarken, adını haykırarak sallarken, bedenim artık benim olmaktan çıkmış, onun *yokluğunu* tutan bir *külçeye* dönüşmüştü ve ben kendimi durduramıyor, çığlık çığlığa bağırıyor, bağırıyor, bağırıyordum...

Derken, Mor geldi. Ve her yerini kaplayan mavi sifon bandajları sayesinde zar zor ayakta duran Cassian. Ve sallanarak yürüyen, koluna girdiği arkadaşına yaptığı gibi kendini de mavi ağlarla sarmalayan Azriel.

Bir şeyler söylediler ama tek duyabildiğim, bir veda ilanından başka bir şey olmayan o son cümleydi: *Seni seviyorum.*

Biliyordu. Gücünün tükendiğini ve bunun her şeyini alacağını *biliyordu*. Her şeyine *mal olacağını*. Bunu görmeyeyim diye kalkanını indirmemişti, çünkü kabul etmezdim, çünkü dünyanın *batmasını,* yaptığı bu *şeye*, kendini attığı, bizi attığı bu *boşluğa* tercih ederdim.

Birileri beni ondan ayırmaya çalıştı ama dudaklarımdan bir hırlama ya da yeni bir çığlık dökülmüş olmalıydı ki bıraktılar.

Bununla yaşayamazdım, buna katlanamazdım, *nefes* alamazdım...

Eller gördüm. Onun boğazına dokunan yabancı eller.

O ellere doğru hamle yaptım ama birisi beni geri çekti. "Yapılabilecek bir şey var mı diye bakıyor," dedi Mor, kısılmış sesiyle.

Oydu. Thesan. Şafak Sarayı'nın Yüce Lordu. Ve iyileştirme gücünün. Tekrar ileri atıldım ama bu kez yardım dilenmek, yalvarıp yakarmak için.

Ama Thesan başını iki yana salladı. Mor'a. Diğerlerine.

Tarquin geldi. Ve Helion. Nefes nefese ve perişan halde. Helion, hırıltılı bir sesle, "Yoksa o..." dedikten sonra gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Elbette yaptı," dedi, başkasından çok kendisiyle konuşur gibi.

"Lütfen," dedim ama kiminle konuştuğumu bilmiyordum. Ellerim Rhys'in zırhını tırmalayarak altındaki yüreğe ulaşmaya çalıştı.

Kazan. Acaba Kazan...

Gerekli tılsımları bilmiyordum. Rhys'i nasıl Kazan'a koyacağımı ve koyduğum gibi geri alacağımdan nasıl emin olacağımı bilmiyordum.

Eller ellerimi tuttu. Kan sıçramış, kesiklerle dolu ama nazik. Ellerimi kurtarmaya çalıştım ama Tarquin yanıma diz çökerken buna izin vermedi. "Çok üzgünüm."

Bu iki kelime beni tamamen yıktı. Öyle bir yıktı ki bütün bağları ve dizginleri öyle bir parçaladı ki hâlâ parçalanabilecek bir tarafım kaldığını bilmiyordum.

Yüce Lord'la kal. Suriel'in son uyarısı. *Kal...ve her şeyin düzeldiğini görene kadar sakın ölme.*

Bir yalan. *Yalan.* Tıpkı Rhys'in söylediği gibi. *Yüce Lord'la kal.*

Kal.

İşte orada...eşlik bağından geriye kalan kopuk parçalar. İçim-

deki hayalet bir rüzgârla savruluyorlardı. Onları tutmaya, çekiştirmeye çalıştım, sanki Rhys bana cevap verecekmiş gibi.

Kal. Kal, kal, kal.

O parçalara ve kırıntılara tutundum. Ötesinde pusuya yatan boşluğu tırmaladım.

Kal.

Başımı kaldırdım ve dudaklarımı geri kıvırıp dişlerimi göstererek Tarquin'e baktım. Helion'a. Ve Thesan'a. Beron'a ve gözü yaşlı Viviane'ın yanındaki Kallias'a. Ve, *"Onu geri getirin,"* diye hırladım.

İfadesiz yüzler.

Hepsine bağırdım: *"ONU GERİ GETİRİN!"*

Çıt çıkarmadılar.

"Benim için yaptınız," dedim, güçlükle nefes alarak. "Şimdi de onun için yapın."

"Sen insandın," dedi Helion dikkatle. "Aynı şey değil..."

"Umurumda değil. Yapın." Hiçbiri kıpırdamayınca gücümün posalarını toparlayarak zihinlerine saldırmaya, onlara bunu zorla yaptırtmaya hazırlandım. Hangi kuralı veya kanunu çiğneyeceğimin zerre kadar önemi yoktu. Umurumda olmazdı, yeter ki...

Tarquin öne çıktı. Elini yavaşça bana doğru uzattı.

"Bize verdikleri için," dedi usulca. "Bugün ve daha önceki yıllarda."

Ve o ışık özü avucunda belirirken...tekrar gözyaşlarına boğuldum. Özün Rhys'in boğazına damlamasını ve derisinin altına süzüldükten sonra son bir parlayarak kaybolmasını izlerken.

Helion öne çıktı. Avucundaki ışık cevheri pır pır ederek Rhys'in tenine düştü.

Sonra Kallias. Ve Thesan.

Sadece Beron yerinden kıpırdamadı.

Mor kılıcını çekip onun boğazına dayadı. Onun hareket ettiğini bile göremeyen Beron kasılıp kaldı. "Bugün bir kişiyi daha öldürmek bana koymaz," dedi Mor.

Beron ona ateş saçan gözlerle baktı ama kılıcı elinin tersiyle itip öne çıktı. Avucundaki ışık damlasını resmen Rhys'in üzerine fırlattı. Açıkçası bu da umurumda değildi.

Güç çekirdeğini çağıran tılsımı, bunu ortaya çıkaran gücün ne olduğunu bilmiyordum. Ama ben Yüce Leydiydim.

Avucumu açtım. O yaşam kıvılcımının kendini göstermesini diledim. Ama hiçbir şey olmadı.

Bunun dışarıdan nasıl göründüğünü düşününce derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim. Ortaya konuşarak, "Nasıl yapacağımı söyleyin," diye homurdandım.

Thesan öksürerek öne çıktı. Güç çekirdeğini anlattı da anlattı. Bilgiler umurumda değildi ama dinledim, ta ki...

İşte. Bir ay çekirdeği kadar küçük bir nüve avucumda duruyordu. Benden, canımdan bir parça.

Kibarca Rhys'in kurumuş kan lekeleriyle kaplı boğazına bıraktım.

Ve neyin eksik olduğunu ancak o gelince anladım.

Tamlin karşımda dikiliyordu. Ya bir Yüce Lord'un ölümü ona malum olmuştu, ya da buradakilerden biri çağırmıştı. Her yeri çamur ve kan içindeydi. Yeni bıçak askısı neredeyse boşalmıştı.

Önümde cansız bir şekilde uzanan Rhys'e baktı. Sonra da hepimize. Hâlâ açık duran avuçlarımıza.

Yüzünde ne iyilik vardı, ne de merhamet.

Sadece, "Lütfen," diyebildim.

Tamlin'in bakışları benimle eşim arasında gidip geldi. Yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı.

"*Lütfen,*" diye zırladım. "Ben...ne istersen veririm – *her şeyimi.*"

Bunun üzerine gözlerinde bir farklılık oldu. Ama iyilik değildi. Hiçbir duygu değildi.

Kulağımı Rhysand'ın göğsüne dayayıp zırhın altından bir kalp atışı duymaya çalıştım.

"Her şeyimi," diye fısıldadım ortaya. "Her şeyimi."

Kayalık zeminde yaklaşan adımlar duydum. Parmaklarımı

Rhys'e iyice sapladım ve bir çift elin beni yeniden ondan koparmaya çalışmasını bekledim.

Adımlar arkamda uzun süre durunca yukarı baktım.

Tamlin tepemde durmuş bana bakıyordu. O yeşil gözlerde ne olduğunu çıkaramadığım bir duygu çağlıyordu.

"Mutlu ol, Feyre," dedi usulca.

Ve son ışık çekirdeğini Rhysand'ın üzerine bıraktı.

Aynı şey bana yapıldığında uyanma anına şahit olamamıştım.

Bu yüzden elimden gelen tek şey Rhys'e sarılmak oldu. Onun bedenine. Bağdan geriye kalan paçavralara.

Kal, diye yalvardım. *Kal.*

Gün ışığı kapalı gözkapaklarımın ardında parladı.

Kal.

Ve sessizliğin içinde...onunla konuşmaya başladım.

Onu ilk gördüğüm geceden bahsettim. Beni tepelere çağıran sesten. Bu sesin çağrısına dayanamayışımdan. Ve bundan bahsederken, acaba...acaba Calanmai gecesinde Rhys'in bana seslendiğini duymuş olabilir miyim diye düşündüm. O gece beni oraya sürükleyen o ses, Rhys'in sesi miydi diye.

Ona nasıl âşık olduğumdan bahsettim – bana yönelttiği bakışlardan, ilettiği notlardan, dudaklarımdan söke söke aldığı karga kahkahalarından. Birlikte yaptığımız şeylerden, bunların benim için ne anlama geldiğinden ve bundan sonra yapmak istediğim şeylerden bahsettim. Önümüzde uzanan koca bir ömürden.

Ve cevap olarak...bir güm sesi duydum.

Gözlerimi açtım. Bir gümleme daha.

Ardından göğsü başımla birlikte yükseldi.

Başımı oynatmak şöyle dursun nefes bile alamadım...

Bir el sırtımı okşadı.

Ardından Rhys'in mırıltısını duydum. "Hepimiz buradaysak, işler ya çok ters ya da çok yolunda gitti demektir."

Cassian kendini tutamayarak çatlak bir sesle güldü.

Rhys, "Size bir müjde vereyim," diye devam ederken başımı kaldıramadım. Atan kalbinin, aldığı nefeslerin ve kulaklarımda guruldayan sesinin tadını çıkararak ona sarılmaktan başka hiçbir şey yapamadım. "Sadece kendi gücüm bana kaldı. Hiçbiriniz zırnık koklatmadınız."

Helion, "Konuyu nasıl açacağını çok iyi biliyorsun," dedi yayvan yayvan. "Yoksa nasıl kapatacağını mı demeliydim?"

"Korkunçsun," diye çıkıştı Viviane. "Bu hiç komik değildi..."

Gerisini dinlemedim. Rhys benimle birlikte doğrularak oturdu. Islak yanaklarıma yapışan saçlarımı yüzümden çekti.

"*Yüce Lord'la kal,*" diye mırıldandı.

Hâlâ inanamıyordum – o yüze bakana dek. O yıldızlı gözlere bakana dek.

Bunun bir rüya olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Alnımdan öperek, "Bu gerçek," dedi. "Ve bir sürprizim daha var."

Dipdiri eliyle Kazan'ı işaret etti. "Birisi sevgili Amren'i şifayı kapmadan önce oradan çıkarsın."

Varian başını hızla bizden tarafa çevirdi. Ama Mor soluğu çoktan Kazan'ın yanında almıştı ve içine bakınca attığı o çığlık...

"Nasıl?" diye fısıldadım.

Azriel ve Varian da Kazan'a seğirtip Mor'un karanlık suyun içinden sırılsıklam bir figürü çıkarmasına yardım ettiler.

Göğsü kabarıp inen Amren'in yüzü aynıydı ama...

"Oradaydı," dedi Rhys. "Kazan mühürlenirken. Bizim gittiğimiz o meçhule doğru gidiyordu."

Amren her yanından sular akarken kayaların üzerine kustu. Mor ona yardımcı olmak için sırtını tıpışladı.

Rhys, "Onu görünce elimi uzattım," diye devam etti. "Belki geri gelmek ister diye."

Ve Amren gözlerini açınca, Varian rahatlama ve neşe dolu bir şaşkınlık sesi çıkardı.

Geri gelmek için neyi feda ettiğini anladım. Artık sadece bir Ulu Peri'ydi.

Çünkü, gri gözleri berraktı. Durgun. İçlerinde ne duman vardı, ne de fokurdayan sis bulutu.

Güçlerinden hiçbir iz taşımayan, normal bir hayat.

Ve Amren bana gülümsediğinde...son ödülünün bu olup olmadığını merak ettim.

Yoksa bunların hepsi...hepsi bir lütuf muydu?

78.

BÖLÜM

Savaş meydanında sere serpe yatan cesetlerin arasında defnetmek istediğim tek cenaze vardı.

Azriel tehlike geçti işareti vererek savaşın tamamen bittiğini ilan edince, sadece Nesta, Elain ve ben o açıklığa geri döndük.

Sağa sola dağılan askerlerimizi toparlaması, ölenlerle kalanları gözden geçirmesi ve ortalığa biraz çeki düzen vermesi için Rhys'in gözümün önünden ayrılmasına izin verirken akla karayı seçtim.

Sırf o güzel, metanetli kalp atışlarının bedeninde tekrar yankılanmaya başladığını duyduğum andan beri sıkı sıkı tuttuğum elini bırakmamak için, bizimle gel diye yalvarmayı düşündüm.

Ama kalbimin derinliklerinde, bu görevin, bu vedânın, sadece ablalarımla bana ait olduğunu biliyordum.

Bu yüzden savaş kampında Rhys'i bir kez, sonra bir kez daha öptükten sonra elini bıraktığımda, zar zor ayakta duran Cassian'ı en yakın şifacıya götürmeye çalışan Mor'un yardımına koştu.

Ağaçların başladığı kamp sınırında bekleyen ablalarımın yanında vardığımda Nesta onları seyrediyordu. Kralın kellesini aldıktan sonraki dakikalarda, bir şekilde, Cassian'ı tedavi etmiş

miydi? Yoksa kanatlarının ve bacağının haline rağmen ayakta durabilecek kadar iyileşmiş olmasının nedeni sadece kendi ölümsüz kanı ve Azriel'in savaş meydanında uyguladığı sargılar mıydı? Ablama bir şey sormadım. O da Elain'in hâlâ kanla kaplı ellerinde sallanan su kovasını alırken hiçbir şey söylemedi. Peşlerine düşerek ağaçların arasından yürüdüm.

Hybern Kralı'nın açıklıkta duran leşine çoktan kargalar üşüşmüştü.

Babamıza doğru yaklaşırken Nesta krala tükürdü. Kargalar tam zamanında kaçıştılar.

Yaralıların çığlıkları ve inlemeleri uzak bir ses duvarıydı – alacalı gün ışığı altındaki açıklıktan, yerdeki yosunların ve çimenlerin üzerinde tazeliğini koruyan kanlardan uzak bir dünya. Metalik kan kokusunu duymazdan geldim – Cassian'ın kanı, kralın kanı, Nesta'nın kanı.

Sadece babamızın kanı akmamıştı. Buna fırsatı bile olmamıştı. Ve Ana'nın minik bir lütfu olsa gerek, kargalar onunla ilgilenmemişti.

Elain sessizce babamızın yüzünü yıkadı. Saçını ve sakalını taradı. Giysilerini düzeltti.

Her nereden bulduysa çiçek getirmişti. Babamın başına ve göğsüne birer tutam bıraktı.

Sessizlik içinde babamı seyrettik.

Elain, "Seni seviyorum," derken sesi çatallandı.

Nesta hiçbir şey demediği gibi yüzü de ifadesizdi. Gözlerinde öyle gölgeler vardı ki. İkisine de onları gördüğümden bahsetmemiş, bana istedikleri kadarını anlatmalarına izin vermiştim.

Elain, "Sizce – dua okumamız gerekir mi?" diye fısıldadı.

İnsan dünyasında böyle şeylerin olmadığını hatırladım. Ablalarımın babama okuyacak bir duaları yoktu. Ama Prythian'da...

Dağın Altı'ndan beri duymadığım o sözcükleri ezberimden okuyarak, "Ana seni kucaklasın," diye mırıldandım. "Kapılardan geç; süt ve bal akan ölümsüz toprakların kokusunu içine çek." Parmak-

78.

BÖLÜM

Savaş meydanında sere serpe yatan cesetlerin arasında defnetmek istediğim tek cenaze vardı.

Azriel tehlike geçti işareti vererek savaşın tamamen bittiğini ilan edince, sadece Nesta, Elain ve ben o açıklığa geri döndük.

Sağa sola dağılan askerlerimizi toparlaması, ölenlerle kalanları gözden geçirmesi ve ortalığa biraz çeki düzen vermesi için Rhys'in gözümün önünden ayrılmasına izin verirken akla karayı seçtim.

Sırf o güzel, metanetli kalp atışlarının bedeninde tekrar yankılanmaya başladığını duyduğum andan beri sıkı sıkı tuttuğum elini bırakmamak için, bizimle gel diye yalvarmayı düşündüm.

Ama kalbimin derinliklerinde, bu görevin, bu vedânın, sadece ablalarımla bana ait olduğunu biliyordum.

Bu yüzden savaş kampında Rhys'i bir kez, sonra bir kez daha öptükten sonra elini bıraktığımda, zar zor ayakta duran Cassian'ı en yakın şifacıya götürmeye çalışan Mor'un yardımına koştu.

Ağaçların başladığı kamp sınırında bekleyen ablalarımın yanında vardığımda Nesta onları seyrediyordu. Kralın kellesini aldıktan sonraki dakikalarda, bir şekilde, Cassian'ı tedavi etmiş

miydi? Yoksa kanatlarının ve bacağının haline rağmen ayakta durabilecek kadar iyileşmiş olmasının nedeni sadece kendi ölümsüz kanı ve Azriel'in savaş meydanında uyguladığı sargılar mıydı? Ablama bir şey sormadım. O da Elain'in hâlâ kanla kaplı ellerinde sallanan su kovasını alırken hiçbir şey söylemedi. Peşlerine düşerek ağaçların arasından yürüdüm.

Hybern Kralı'nın açıklıkta duran leşine çoktan kargalar üşüşmüştü.

Babamıza doğru yaklaşırken Nesta krala tükürdü. Kargalar tam zamanında kaçıştılar.

Yaralıların çığlıkları ve inlemeleri uzak bir ses duvarıydı – alacalı gün ışığı altındaki açıklıktan, yerdeki yosunların ve çimenlerin üzerinde tazeliğini koruyan kanlardan uzak bir dünya. Metalik kan kokusunu duymazdan geldim – Cassian'ın kanı, kralın kanı, Nesta'nın kanı.

Sadece babamızın kanı akmamıştı. Buna fırsatı bile olmamıştı. Ve Ana'nın minik bir lütfu olsa gerek, kargalar onunla ilgilenmemişti.

Elain sessizce babamızın yüzünü yıkadı. Saçını ve sakalını taradı. Giysilerini düzeltti.

Her nereden bulduysa çiçek getirmişti. Babamın başına ve göğsüne birer tutam bıraktı.

Sessizlik içinde babamı seyrettik.

Elain, "Seni seviyorum," derken sesi çatallandı.

Nesta hiçbir şey demediği gibi yüzü de ifadesizdi. Gözlerinde öyle gölgeler vardı ki. İkisine de onları gördüğümden bahsetmemiş, bana istedikleri kadarını anlatmalarına izin vermiştim.

Elain, "Sizce – dua okumamız gerekir mi?" diye mırıldadı.

İnsan dünyasında böyle şeylerin olmadığını hatırladım. Ablalarımın babama okuyacak bir duaları yoktu. Ama Prythian'da...

Dağın Altı'ndan beri duymadığım o sözcükleri ezberimden okuyarak, "Ana seni kucaklasın," diye mırıldandım. "Kapılardan geç; süt ve bal akan ölümsüz toprakların kokusunu içine çek." Parmak-

larımın ucunda alevler yandı. Toparlayabildiğim kadar. Geriye ne kaldıysa. "Şer seni korkutmasın. Acıların dinsin." Son cümleyi fısıldarken dudaklarım titredi. "Sonsuzluk seninle olsun."

Solgun yanaklarından yaşlar süzülen Elain babamın göğsündeki demetten ayrılan beyaz ve narin bir çiçeği düzelttikten sonra geri çekildi ve başıyla onay verdi.

Bir ateş göndererek babamın ölüsünü tutuşturduğumda Nesta'nın yüzü hiç değişmedi.

Babam dakikalar içinde rüzgârda sürüklenen küllere dönüştü.

Güneş tepemizde yol alırken uzunca bir süre topraktaki yanık izine baktık.

Arkamızdaki çimenlerde ayak sesleri duyuldu.

Nesta hızla arkasına döndü ama...

Lucien. Gelen Lucien'di.

Bitkin, üstü başı kan içinde, nefes nefese. Sahilden buraya kadar koşmuş gibi.

Bakışları Elain'e sabitlendi ve omuzları hafifçe düştü. Ama Elain kollarını kendi vücuduna sararak yanımda kalmaya devam etti.

Lucien bize doğru yürüyerek, "Yaralandın mı?" diye sordu. Elain'in ellerindeki kan lekelerine bakarak.

Hybern Kralı'nın kellesini açıklığın diğer tarafında görünce dondu kaldı. Nesta hâlâ onun kanıyla sırılsıklamdı.

Elain, "İyiyim," dedi usulca. Ardından, Lucien'in üzerinde pıhtılaşan kanı, yırtık pırtık giysilerini, kanla kaplı silahlarını fark etti. "Sen..."

"Eh, yaşadığım sürece bir daha savaşmak istemiyorum ama... evet, tek parçayım."

Elain'in dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Ama Lucien arkamızdaki kavruk çimenleri görünce, "Olanları duydum," dedi. "Kaybın için üzgünüm. Hepinizin kaybı için."

Ona doğru koştum ve can attığı kucaklaşma bu olmasa da kollarımı boynuna doladım. "Teşekkür ederim – geldiğin için. Yani, savaşmaya geldiğin için."

Bana sıkı sıkı sarıldı. "Sana anlatacağım o kadar çok şey var ki. Ve gemiler toparlanır toparlanmaz Vassa seni bir köşeye çekerse şaşırma. Elbette güneş batınca."

"O sahiden..."

"Evet. Ama baban, müthiş bir müzakereci..." Yanmış otlara yönelen, mahzun, kısa bir gülümseme. "Vassa'nın buraya gelmesi için onun *gardiyanıyla* bir anlaşma yapmayı başarmış. Geçici olarak ama...hiç yoktan iyidir. Ve evet – geceleri kraliçe, gündüzleri ateşkuşu." Derin bir nefes verdi. "Berbat bir lanet."

"İnsan kraliçeler hâlâ orada bir yerlerde," dedim. Belki peşlerine düşüp hepsini tek tek avlardım.

"Uzun sürmez – özellikle de Vassa bu konuya el atarsa."

"Bir mürit gibi konuşuyorsun."

Lucien kızararak Elain'e baktı. "Tersi pis, ağzı ondan da pis bir kardeşin var." Muzip bir ifadeyle bana döndü. "Ama ilerleme kaydediyorsun."

Kaburgalarına dirsek attım.

Lucien tekrar kararmış çimenlere bakarken kan lekeleriyle dolu yüzü ciddileşti. "İyi adamdı," dedi. "Hepinizi çok seviyordu."

Başımı öne arkaya sallarken ne diyeceğimi bilemedim. Ne düşüneceğimi. Nesta onu duyduğunu belli eden hiçbir hareket yapmadı. Elain kendine daha sıkı sarılarak birkaç damla gözyaşı daha koyverdi.

Lucien'i ona dokunmakla dokunmamak arasında gidip gelmenin azabından kurtarmak için koluna girip oradan uzaklaştırırken, bizi takip etmeleri ya da bir süre daha o yanık çimenle baş başa kalmaları konusundaki kararı ablalarıma bıraktım.

Elain geldi.

Nesta kaldı.

Elain diğer yanıma gelip adımlarıma ayak uydururken göz ucuyla Lucien'e baktı. Lucien bunu fark etti. "Öldürücü darbeyi senin vurduğunu duydum," dedi.

Elain bakışlarını önümüzdeki ağaçlara çevirdi. "Nesta yaptı. Ben sadece bıçakladım."

Lucien buna nasıl cevap vereceğini düşünürken, "Vassa meselesi bittiğine göre, şimdi nereye?" diye sordum ona. Tamlin'in zaferdeki rolünü duyup duymadığını merak ettim. Bize yaptığı yardımları. Arkadaşıma şöyle bir bakınca duyduğunu anladım. Birileri, muhtemelen eşim, onu bilgilendirmişti.

Lucien omuz silkti. "Şimdilik – burası. Yardım etmek için. Sonra..." Tekrar Elain'e baktı. "Kim bilir?"

Elain'i dirseğimle dürtüm. Ablam bana şaşkın şaşkın baktıktan sonra, "Velaris'e gelebilirsin," diye yumurtladı.

Lucien her şeyi görmesine rağmen başıyla nazikçe onayladı. "Büyük bir zevkle."

Kampa dönerken bize başından geçenleri anlattı – Vassa'yı nasıl aradığını, onu nasıl babamla birlikte topladıkları orduyla batıya giderken bulduğunu. Bize yardıma gelen Miryam ve Drakon'la yolda nasıl karşılaştıklarını.

Sonunda deri savaş kıyafetlerimi çıkarmak için çadırıma girerken hâlâ Lucien'in anlattıklarını düşünüyordum. Onu ve Elain'i ellerini yüzlerini yıkayacakları bir yer bulsunlar diye yalnız bırakmıştım. Ve -belki- iki çift laf ederler diye.

Ama kapının kanatlarını açtığım anda içeriden gelen sesler beni karşıladı. Konuşma sesleri. Birisi eşime ait olan birkaç farklı ses.

İçeriye adım attığım anda üstümü yakın bir zamanda değiştiremeyeceğimi anladım.

Çünkü, Prens Drakon ayaklı meşalenin önündeki sandalyede otururken, üstü başı hâlâ kan içinde olan Rhys onun karşısındaki minderlere yayılmıştı. Ve Rhys'in yanındaki kırlentlerde, siyah saçları enfes dalgalar halinde beline dökülen, hoş bir kadın, bana bakarak gülümsüyordu.

Miryam.

79.

BÖLÜM

Miryam'ın güleç yüzü Ulu Peri'den çok insan yüzüydü. Beni karşılamak için Drakon'la birlikte ayağa kalkarken onun yarı Ulu Peri olduğunu hatırladım. Kulaklarının ucu sivri olsa da...duruşunda insan kalan bir şeyler vardı. Kahverengi gözlerini tutuşturan o geniş gülümsemesinde.

Onu görür görmez sevdim. Illyria savaş derilerinden farklı olsa da kanatlı başka bir halkı göklerde sıcak tutmak için tasarlandığı belli olan deri kıyafeti çamur içindeydi, üstelik boynundaki ve ellerindeki bal kahve teninde kurumuş kan benekleri vardı ama ya bunların farkında değildi ya da umursamıyordu. Ellerini bana doğru uzatıp "Yüce Leydi," dedi. Aksanı Drakon'la aynıydı. Akıcı ve zengin.

Ellerini tutunca bu kadar kuru ve sıcak olmalarına şaşırdım. Miryam parmaklarımı nazikçe sıkarken, "Hakkında çok şey duydum. Geldiğin için teşekkür ederim," demeyi başardım. Minderlerde yayılmaya devam ederek kalkık kaşlarla bizi seyreden Rhys'e sert bir bakış fırlattım. "Ölümden dönen birine göre," dedim üstüne basa basa, "fazlasıyla rahat görünüyorsun."

Rhys pişmiş kelle gibi sırıttı. "Klasik ruh haline döndüğüne sevindim Feyreciğim."

Drakon pofurdayarak yaklaştı ve eşinin yaptığı gibi ellerimi sıkı sıkı tuttu. "Sana söylemek istemediği şey, leydim, şu anda ayağa *kalkamayacak* kadar kocamış olması."

Hemen Rhys'e döndüm. "Yoksa..."

Rhys, hafifçe inlese de, "İyiyim, iyiyim," dedi elini sallayarak. "Ama belki şimdi bu ikisini uzun zamandır neden ziyaret etmediğimi anlamışsındır. Bana karşı hiç acımaları yok."

Miryam bir kahkaha patlatarak kendini yeniden kırlentlere bıraktı. "Eşin bize *sizin* hikâyenizi anlatıyordu. Sanırım sen bizimkini zaten duymuşsun."

Duymuştum ama Prens Drakon zarif bir şekilde sandalyesine geri dönerken ve ben de onun yanındaki sandalyeye ilişirken hepsini bilmek istiyordum. Bir gün – yarın veya ertesi gün olmasa da günün birinde, hikâyelerini baştan sonra dinlemek istiyordum. Ama şimdi...

"Ben...ikinizi Jurian'la savaşırken gördüm," dedim. Drakon birden gerildi. Miryam'ın gözkapakları kapanırken, "O...öldü mü?" diye sordum.

Drakon, "Hayır," diye kesip attı.

"Mor," diye araya girdi Miryam, kaşlarını çatarak, "birden ortaya çıkıp bizi...hesabı *kapatmamaya* ikna etti."

Yani Mor gelmese kapatacaklardı. Drakon'un yüz ifadesinden hâlâ ikna olmadığı belliydi. Ve Miryam'ın gözlerindeki tekinsiz parıltı, o kavgada bundan daha fazlasının yaşandığını ele veriyordu. Yine de, "O nerede?" diye sordum.

Drakon omuz silkti. "Yaşamasına izin verdikten sonra hangi deliğe girdi bilmiyorum."

Rhys bana bakarak hafifçe gülümsedi. "Lord Graysen'in adamlarıyla birlikte. Yaralılarla ilgileniyor."

Miryam, "Jurian'la – arkadaş mısınız?" diye sordu dikkatle.

"Hayır," dedim. "Yani – sanmıyorum. Ama... Söylediği her şey doğru çıktı. Ve bana yardımı dokundu. Epeyce."

İkisi de başlarıyla onaylama gereği duymadan birbirlerine

uzun bakarken, sessiz sözcükler aralarında gidip geldi.

Rhys araya girdi. "Savaşta bir ara Nephelle'yi görür gibi oldum. Ona bir merhaba deme şansım olacak mı, yoksa artık beni kâle almayacak kadar önemli biri mi oldu?" Gözlerinin içinde gülücükler -güzel gülücükler- dolaştı.

Gülümseyerek belimi dikleştirdim. "O burada mı?"

Drakon kara kaşlarından birini kaldırdı. "Nephelle'yi tanıyor musun?"

"Onu *duydum*," derken her an içeri girebilecekmiş gibi çadırın ağzına baktım. "Ben...uzun hikâye."

Miryam, "Zamanımız var," dedi ve hemen ardından, "hatta... galiba bol bol zamanımız var," diye ekledi.

Ama daha önce halledilmesi gereken birkaç şey vardı. En başta da...

Başımı iki yana salladım. "Daha sonra," dedim Miryam'a, eşine. Ve madem dünyanın bir Duvar olmadan, bir Anlaşma olmadan var olabileceği kanıtlanmıştı. "Sormak istediğim bir şey var..." Düşüncemi bağ üzerinden Rhys'e gönderip karşılığında bir baş onayı aldıktan sonra, "Adanız hâlâ sır olarak duruyor mu?" diye sordum.

Miryam ve Drakon suçlu suçlu birbirine baktı. "Bunun için özür dileriz," dedi Miryam. "İyi niyetli elçileri bile uzak tuttuğuna göre tılsım görevini *fazla* iyi yapmış." Başını iki yana sallarken o güzelim bukleleri de onunla birlikte hareket etti. "Bilseydik daha önce gelirdik. Başınızın dertte olduğunu anlar anlamaz hemen yola çıktık."

"Hayır," diye atıldım. Tıpkı onun gibi başımı iki yana sallayarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Hayır...sizi suçlamıyorum. Göklerdeki Ana, size borçluyuz..." Derin bir nefes verdim. "Size gırtlağımıza kadar borçluyuz." Drakon ve Miryam itiraz edecek oldu ama devam ettim. "Kastettiğim şey... Eğer derhal gizlenmesi gereken, korkunç güçlere sahip bir eşyam olsaydı... Cretea bunu saklamak için hâlâ ideal bir yer olur muydu?"

Yine eşler arasındaki bir bakışmanın ardından Drakon, "Evet," dedi.

Miryam, "Kazan'ı kastediyorsun," diye fısıldadı.

Başımla onayladım. Kampımıza getirilmişti ve ayakta kalabilen bütün Illyrialılar tarafından korunuyordu. Diğer Yüce Lordlar henüz onu sormamıştı...şimdilik. Ama Kazan'ın kimde kalacağıyla ilgili çıkacak anlaşmazlıkları, içimizde başlayabilecek savaşı şimdiden görebiliyordum. "Ortadan kaybolması gerekiyor," dedim usulca. "Temelli." Ardından, "Birisi onun üzerinde hak iddia etmeyi akıl etmeden önce," diye ekledim.

Drakon ve Miryam, muhtemelen eşlik bağı üzerinden sessizce konuşarak uzun uzun düşündüler. Sonunda Drakon, "Buradan ayrılırken," dedi, "gemilerimizden birisi suda kendini ağırlaşmış hissedecek."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Rhys tek kaşını kaldırdı. "Tam olarak ne zaman gitmeyi planlıyorsunuz?"

"Bizi kovuyor musun?" diye sordu Drakon yarım bir gülümsemeyle.

Miryam eşine kötü kötü bakarak, "Birkaç gün içinde," diye açıkladı. "Yaralılar hazır olur olmaz."

"Güzel," dedim.

Hepsi bana baktı. Yutkundum. "Yani... Gitmenize sevindiğimden değil..." Miryam'ın gözlerindeki merak parlayarak büyüdü. Kendi kendime gülümsedim. "Size burada ihtiyacım var. Çünkü bir meclis toplamak istiyorum."

Ertesi gün... Her şey nasıl bu kadar hızlı gelişmişti bilmiyordum. Sadece ne istediğimi, ne yapmamız *gerektiğini* söylemiştim ve... Rhys'le Drakon bunu hayata geçirdiler.

Bulunduğumuz yerde uygun bir alan yoktu – özellikle de kamplar bu kadar kargaşa içindeyken. Ama başka bir yer vardı. Birkaç kilometre ötede.

Ve güneş batıp da yarı-harabe halindeki baba evimiz Yüce Lordlar'la ve prenseslerle, generallerle ve komutanlarla, insan-

larla ve perilerle dolduğunda...bunu ifade edecek kelimeleri hâlâ bulamıyordum. Evin kullanılacak haldeki tek yeri olan o geniş oturma odasında nasıl bir araya gelebildiğimizi ve bu toplantıyı nasıl yapabildiğimizi...

Gece boyunca, Rhys'le aynı yatakta, derin, deliksiz bir uyku çekmiştim. Şafağın ilk ışıkları çadırımıza sızana dek onu bırakmamıştım. Ama sonra... Savaş kampları kandan, yaralılardan, ölülerden geçilmiyordu. Üstelik farklı ordular, kamplar ve halklar arasında düzenlenecek bu toplantı vardı.

Bütün günümüzü aldı – ama günün sonunda kendimi, Rhys ve diğerleriyle birlikte, avizenin kırık bir kütle halinde arkamızdaki çatlak mermerlerde durduğu yıkık antremizde buldum.

Önce Yüce Lordlar geldi. Beron'dan başlayarak.

Beron öz *oğlu olmayan oğluna* bakmaya bile tenezzül etmedi. Diğer yanımda duran Lucien de onu görmezden geldi. Ve babasının bir adım gerisinden gelen Eris'i.

Eris, dünkü savaştan ne kadar berbat halde çıktığını fazlasıyla belli eden yara bereler, özellikle de yanağından boğazına kadar inen, hâlâ tam iyileşmemiş, derin bir yara izi taşıyordu. Mor bunları görünce keyifle homurdandı. Ya da o yaranın ölümcül olmamasından duyduğu hayal kırıklığıyla.

Eris onu kâle almadan yoluna devam etse de en azından dudak bükmedi. Bunun yerine Rhys'e bir baş işareti yaptı.

Sessiz bir vaat: Çok yakında. Çok yakında Eris muhtemelen bizdeki alacağını tahsil edecek ve nihayet muradına erecekti.

Onun bu baş işaretine karşılık verme gereği duymadık. Hiçbirimiz.

Özellikle de en büyük abisini ısrarla görmezden gelen Lucien.

Ama Eris yanımızdan geçerken... Lucien'e yönelttiği bakışlarda, hüzünlü, pişmanlık dolu bir şeyler olduğuna yemin edebilirdim.

Bir dakika sonra Tamlin eşikten girdi.

Boynunda ve kolunda sargılar vardı. İlk toplantıda olduğu gibi yanında kimsecikler yoktu.

Harabeye dönen bu evin onun babama verdiği paralarla satın alındığını biliyor muydu? Ailemden esirgemediği cömertlikle?

Ama Tamlin'in dikkati bana yönelmedi.

Solumda duran kişiye yöneldi. Lucien'e.

Lucien, metal gözü vınlasa da başını dik tutarak bir adım öne çıktı. Ablalarım misafirleri önceden belirlenmiş yerlere oturtmak için oturma odasında hazır bekliyorlardı. Oturma düzenini de büyük bir dikkatle planlamıştık.

Tamlin birkaç adım önümüzde durdu. Lucien konuşmak için dudaklarını aralarken hepimiz sustuk.

"Tamlin..."

Ama Tamlin'in dikkati Lucien'in giydiği kıyafetlere kaydı. Illyria derileri.

Gece Sarayı siyahlarına bürünseydi bundan iyiydi.

Çenemi kapalı tutmak, Lucien'in giyecek başka bir şey bulamadığını ve bu giysilerin onun sadakatini yansıtmadığını söylememek için akla karayı seçtim.

Tamlin yeşil gözlerinde parlayan tiksintiyi gizlemeden başını iki yana salladı ve yanımızdan geçip odaya girdi. Tek kelime etmeden.

Lucien'e baktığım anda kızıl kahve gözünde alevlenen suçluluk duygusunu ve hüsranı yakaladım. Rhys Tamlin'in verdiği gizli desteği Lucien'e anlatmıştı. Beron'un buraya gelmesindeki katkısını. Hybern kampında hayatımı kurtarışını... Ama Tamlin sağımızdaki oturma odasında kendi yerini bulup yerleşirken Lucien bizim yanımızda dikilmeye devam etti. Arkadaşına bir kez bile bakmadı.

Onun ayaklarına kapanarak af dileyecek kadar aptal değildi.

Bu konuşma, bu yüzleşme başka bir zaman yapılacaktı. Başka bir gün, hafta ya da ay.

Diğerleri hangi ara içeriye doluştu anlamadım.

Drakon ve Miryam, kendi halklarından bazı temsilcilerle birlikte geldi. O dahil...

Miryam'ın sağında antreye giren, ufak tefek, siyah saçlı kadını görünce yerimde hopladım. Kanatları diğer Serafimlerden çok daha küçüktü.

Göz ucuyla Rhys'in diğer yanında duran Azriel'e baktım. Tepeden tırnağa sargılar içindeydi ve dün aşırı zorladığı kanatları tel tel olmuştu. Gölgeokuyan başını eğip kaldırarak onayladı. Nephelle.

Yanımdan geçerken ona baktığımı fark eden efsanevi kâtip-savaşçıya gülümsedim. O da geniş geniş gülümseyerek karşılık verdi.

Kallias ve Viviane, hakikaten Viviane'ın kız kardeşi olan o kadınla birlikte göründü. Ardından Tarquin ve Varian. Haşatı çıkmış Peregrin komutanının elini sıkı sıkı tutan Thesan.

Helion son gelen Yüce Lord oldu. Başımı çevirip yıkık kapıdan oturma odasına doğru bakmaya cesaret edemedim. Lucien az önce içeriye geçmiş, sağlam pencerelerin yanındaki duvara sırtlarını vererek sessizce dikilen ablalarıma, daha doğrusu Elain'e yanaşmıştı.

Beron, akıllılık ederek, Lucien'e yaklaşmıyordu. Eris de arada sırada şöyle bir bakıp süzmekle yetiniyordu.

İki yanındaki birkaç komutan ve generalle birlikte antreye giren Helion topallıyordu. Buna rağmen pis pis gülümsemeyi başardı. "Fırsatınız varken keyfini çıkarın," dedi Rhys'le ikimize. "Buradan çıkarken aynı birlik görüntüsünü vereceğimizi hiç sanmıyorum."

"Cesaret verici sözlerin için teşekkür ederim," dedim sertçe. Helion içeri geçerken kıs kıs güldü.

Oda doldukça doldu. Gergin sohbetler kahkaha sesleriyle veya selamlaşmalarla bölündü. Rhys sonunda aile fertlerine odaya geçmelerini söyledi. Ama ikimiz beklemeye devam ettik.

Uzun dakikalar boyunca bekledik, bekledik, bekledik.

Onların gelmesi daha uzun sürecekti. Çünkü diğerleri gibi yabalayarak veya uçarcasına koşarak seyahat edemiyorlardı.

Onlarsız başlamak için odaya geçmek üzereydim ki kapı ağzındaki gece karanlığında iki erkek figürü belirdi.

Jurian. Ve Graysen.

Ve arkalarında...diğer insanlardan oluşan bir temsil heyeti.

Güçlükle yutkundum. İşin en zor kısmı burasıydı.

Yanağındaki taze yarayı buruşturarak somurtan Graysen geri dönmeye yeltendi ama Jurian onu dirseğiyle dürterek içeri soktu. Jurian'ın sol gözü morarmıştı. Bunun Miryam'ın ya da Drakon'un işi olup olmadığını merak ettim. Bütün paramı ilk isme basardım.

Graysen gergin bir baş selamı vermekle yetindi. Jurian zoraki gülümsedi.

"Sizi odanın karşı tarafına koydum," dedim.

Miryam ve Drakon'dan uzağa. Ve Elain'den.

İki adam da cevap vermedi. Sadece başlarını dik tutarak perilerle dolu odaya girdiler.

Rhys yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra onların peşinden gitti. Ve böylece beni yalnız bıraktı. Onunla...

Lucien'in dediği gibi, gece gelip çatmış ve Vassa beni bulmuştu.

Son misafir. Bu meclisin son temsilcisi. Eşikten sessiz ve kararlı adımlarla rüzgâr gibi geçerek geldi ve sadece bir adım ötemde durdu.

Serbest bıraktığı saçları kızıl sarıydı. Uzun, kapkara kirpikler, hayatımda gördüğüm en çarpıcı mavi gözleri çevreliyordu. Işıl ışıl parlayan, çilli, altın esmer cildinden güzellik fışkırıyordu. Benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen genç ruhluydu. Asi. Lanetine rağmen vahşi ve uçarı.

Cıvıl cıvıl bir aksanla, "Sen Lanetkıran Feyre misin?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verirken, Rhys'in çaktırmadan bizi dinlediği oturma odasında herkesin beklentiyle sessizleştiğini hissettim. Beni bekliyorlardı.

Vassa'nın dolgun dudakları gerildi. "Üzgünüm – baban için. Büyük adamdı."

Oturma odasından uzun adımlarla çıkan Nesta bu sözleri du-

yunca zınk diye durdu. Vassa'yı tepeden tırnağa süzdü.

Vassa aynı bakışlarla karşılık verdi. "Sen Nesta'sın," dediğinde, babam Nesta'yı görür görmez tanıyacağı şekilde nasıl tarif etmiş olabilir diye düşündüm. "Senin de başın sağ olsun."

Nesta bunu da aynı soğukkanlı kayıtsızlıkla karşıladı.

Vassa, "Hybern Kralı'nı katlettiğini duydum," diye devam ederken kara kaşlarını birbirine yaklaştırarak Nesta'yı tekrar süzdü ve o mavi elbisenin altındaki savaşçıdan bir iz aradı. Nesta cevap vermeyince kendi kendine omuz silkerek bana döndü. "Bana kendi babamdan daha fazla babalık yaptı. Ona çok şey borçluyum ve yaşadığım sürece onun hatırasını onurlandıracağım."

Nesta'nın ona fırlattığı bakış kırık ön kapının ötesindeki çimenleri solduracak cinstendi. Ve Vassa, "Üzerimdeki laneti kırabilir misin Feyre Archeron," diye sorduğunda bu bakış daha da sertleşti.

"Bu yüzden mi toplantıya katılmayı hemen kabul ettin?" diye sordum.

Yarım bir gülümseme. "Kısmen. Lucien senin yeteneklerin olduğunu söyledi. Ve Yüce Lordların."

Tıpkı Lucien'in babası gibi. Yani gerçek babası: Helion.

Ben cevap veremeden Vassa devam etti. "Fazla zamanım kalmadı. Göle geri dönmem gerekiyor. Yani ona."

Yani dizginlerini elinde tutan ölüm-lorduna. "O kim?" diye fısıldadım.

Vassa elini kaldırıp başını iki yana sallarken bakışları kararardı ve sadece, "Lanetimi kırabilir misin?" diye tekrarladı.

"Ben – ben bu tür büyülerin nasıl kırıldığını bilmiyorum," diye itiraf ettim. Yüzü düşünce, "Ama...deneriz," diye ekleyiverdim.

Bunu düşündü. "Ordularımızın toparlanması biraz vakit alacağına göre, bir süre daha buradan ayrılmam. Bu da bana, burada kalmam için -Lucien'in deyimiyle- bir kaçamak şansı verebilir." Tekrar başını salladı. "Bunu konuyu sonra tartışırız," dedi. "Diğer kraliçelerin yarattığı tehditle birlikte."

Kalbim duracak gibi oldu.

Vassa'nın dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. "Bütün barış görüşmelerini baltalamaya çalışacaklar. Kral savaştan önce onları geri gönderdi ama buna çanak tutacak kadar zeki olduklarından hiç şüphem yok. Ordularını burada harcamamak için."

Nesta, "Başka yerde mi harcayacaklar?" diye sordu.

Vassa tek omzunun üzerinden düz saçlarını geriye attı. "Göreceğiz. Ve siz de bana yardım etmenin yollarını düşüneceksiniz."

Bu emrivaki karşısında kaşlarımı kaldırmadan önce Vassa'nın oturma odasına geçmesini bekledim. Benim de kendi namıma bir *kraliçe* olduğumu ya bilmiyordu ya da umursamıyordu.

Nesta manalı manalı sırıttı. "Sana kolay gelsin."

İçimi şimdiden kemirmeye başlayan endişeyi bastırarak kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyorsun? Toplantı başlıyor."

"Benim neden katılmam gerekiyor?"

"Sen şeref konuğusun. Kralı öldürdün."

Yüzü karardı. "Ne olmuş yani."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Aynı zamanda bizim elçimizsin. Bunun için buradasın."

Nesta merdivenlere doğru bakınca yumruk yaptığı elindeki cismi fark ettim.

Küçük, ahşap bir biblo. Hangi hayvan olduğunu seçemedim ama ahşabı tanıdım. İşçiliği tanıdım.

Babamın kös kös oturduğu yıllarda yaptığı küçük oyma işlerinden biriydi. Nesta beni yakalamadan önce bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim.

"Sence işe yarayacak mı?" diye sordu. "Bu toplantı?"

Yanımızdaki oda Ulu Peri kulaklarıyla doluyken yalan söylemeye cesaret edemedim. "Bilmiyorum. Ama denemeye niyetliyim." Elimi ablama uzattım. "Bunun için sana ihtiyacım var. Yanımda olmana."

Nesta uzattığım eli kafasında tarttı. Bir an, yürüyüp gideceğini düşündüm.

Ama elimi tuttu ve insanlarla perilerin tıka basa doldurduğu odaya birlikte girdik. Dünyanın iki yarısı buradaydı. Dünyanın *bütün* parçaları.

Her saraydan Ulu Periler. Miryam, Drakon ve maiyetindekiler. Birçok farklı bölgeden insanlar.

İçeri girip Rhys'le diğerlerinin toplanan kalabalığın karşısında bekledikleri yere doğru uzun adımlarla yürürken bütün bakışlar Nesta'yla bana çevrildi. Oturulabilecek durumda olanların arasından seçtiğimiz kırık dökük mobilyalardan utanmamaya çalıştım. Yırtık pırtık duvar kâğıtlarından, ancak yarısı yerinde duran perdelerden. Sonuçta hiç yoktan iyiydi.

Sanırım aynı şeyler dünyamız için de söylenebilirdi.

Sessizlik netleşti. Rhys elini belime koyarak beni ittirince bir adım öne çıktım. Çenemi yukarı kaldırıp odayı bir uçtan diğer uca taradım. Ve onlara gülümsedim. Burada barış içinde bir araya gelen insanlara ve perilere.

Konuşurken sesim net ve tereddütsüzdü. "Benim adım Feyre Archeron. Bir zamanlar insan olan bir Ulu Peri'yim. İki dünyaya da evim diyorum. Ve Anlaşma'nın tekrar müzakere edilmesini tartışmaya açmak istiyorum."

80.

BÖLÜM

Bölünmüş bir dünya, gelişebilecek bir dünya değildi.

O ilk toplantı saatlerce sürdü. Çoğumuz yorgunluk yüzünden çabucak parlasak da...iletişim kanallarını açtık. Hikâyeler paylaşıldı. Duvarın iki tarafında anlatılan masallar.

Onlara kendi hikâyemi anlattım.

Baştan sona.

Hiç tanımadığım yabancılara anlattım, arkadaşlarıma anlattım, uzak duvar kenarında somurtarak oturan Tamlin'e anlattım. Fakirlik yıllarımdan, Dağın Altı'ndaki sınavlardan, bulduğum ve geride bıraktığım aşktan, beni iyileştiren ve kurtaran aşktan bahsettim. Sesim titremedi. Çatlamadı. Ouroboros'ta gördüğüm hemen hemen her şeyi onların da görmesini sağladım. Her şeyi anlattım.

Ben bitirince, Miryam ve Drakon öne çıkarak kendi hikâyelerini paylaştılar.

İnsanlarla perilerin sadece birlikte çalışıp birlikte yaşayabileceklerini değil, çok daha fazlası olabileceklerini gösteren başka bir kanıt. Zaman zaman dökülen gözyaşlarımı silmeye gerek duymadan her kelimesini dinledim. Sadece Rhys'in elini tuttum ve hiç bırakmadım.

Hikâyesi olan başka kişiler de vardı. Bazıları bizim hikâyemizle ters düştü. Sonu iyi bitmeyen ilişkiler. İşlenen suçlar. Affedilmesi mümkün olmayan acılar.

Ama bu bir başlangıçtı.

Hâlâ yapılacak çok iş vardı, karşılıklı güven tesis edilmeliydi. Ama yeni bir duvar inşa etmek...

Bu konuda anlaşıp anlaşamayacağımız belirsizliğini korudu. Çoğumuz duvara karşıydı. Ama insanların çoğu, haklı olarak, temkinliydi. Mücadele edilmesi gereken başka peri bölgeleri vardı. Hybern'in vaatlerini cazip bulan bölgeler. Bu vaatlerden ağzı sulanan bölgeler.

Yüce Lordları en fazla birbirine düşüren konu, yeni bir duvar olasılığı oldu. Lafı her geçtiğinde, tıpkı Helion'un dediği gibi, geçici ittifak aşınıp çatırdadı. Saraylar arasındaki çizgiler tekrar netleşti.

Ama en azından sonuna kadar kaldılar – sabahın ilk saatlerine kadar. Gerisini başka bir gün tartışmaya karar verene kadar. Başka bir yerde.

Zaman gerekiyordu. Zaman, toparlanma ve güven.

Önümüzde uzanan bu yol, bu gerçek barış yolu, belki de şimdiye kadar girdiğimiz en zorlu ve en uzun yol olacaktı.

Herkes yabalayarak, uçarak ya da uzun adımlarla karanlığa dalarak kendi gruplarına, saraylarına, kamplarına döndü. Baba evimizin açık kapı ağzında durdum ve hepsi karanlıktaki gölgelere karışana dek arkalarından baktım.

Graysen ablama bir kez olsun dönüp bakmadan adamlarıyla birlikte uzaklaşırken, Elain'in pencereden onu izlediğini görmüştüm. Adam o gün kendi kalesinde söylediği her kelimenin arkasındaydı. Elain'in hâlâ onun nişan yüzüğünü taktığını, geceye karışırken arkasından gözünü kırpmadan baktığını fark etmiş miydi bilmiyordum. Bu konuyu Lucien'e bırakmaya karar verdim – şimdilik.

Başımı kapı pervazının kırık taşlarına dayayıp iç çektim. Bü-

yük ahşap kapılar paramparça olmuş, parçaları arkamdaki mermer girişe saçılmıştı.

Yaklaşan rahat adımlarını duymadan önce kokusunu aldım.

Arkama bile bakmadan, "Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sorduğumda, Jurian yanımda durup gecenin karanlığına baktı. Miryam ve Drakon hem yaralı askerleriyle ilgilenmek, hem de diğer Yüce Lordlar sormayı akıl etmeden önce Kazan'ı gizlice gemilerinden birine götürmek için erkenden çıkmışlardı.

Jurian diğer kapı pervazına yaslandı. "Kraliçe Vassa bana sarayında bir mevki önerdi." Vassa hakikaten hâlâ içerideydi ve Lucien'le hızlı hızlı bir şeyler konuşuyordu. Sanırım ateşkuşuna dönüşmeden önce şafağa kadar vakti olduğu için her saniyeyi değerlendirmek istiyordu. Lucien, omuzlarını salıp başını yana eğerek kraliçeyi dinlerken, şaşırtıcı şekilde, kıkır kıkır gülüyordu.

"Kabul edecek misin?"

Jurian'ın yüzü vakurdu – yorgun. "Lanetli bir kraliçenin ne tür bir sarayı olabilir? O ölüm-lorduna göbeğinden bağlı ve bir noktadan sonra mecburen kıtadaki o göle dönecek." Başını iki yana salladı. "Ablan kralın kellesini muhteşem bir şekilde bedeninden ayırmasaydı iyiydi. Bahse girerim ki kral bu laneti kaldırmanın bir yolunu bulurdu."

"Sahiden yazık olmuş," diye homurdandım.

Jurian muzip muzip güldü.

"Sence bir şansımız var mı?" diye sordum, uzakta, kamplarına dönmek için yürümeye devam eden insan siluetlerini işaret ederek. "Hep birlikte barış içinde yaşamak için?"

Jurian uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Evet," dedi. "Var."

Neden olduğunu bilmesem de bu içimi rahatlattı.

Ertesi gün kamptaki son çadır da sökülürken, hâlâ Jurian'ın sözlerini düşünüyordum. Son veda sözlerimizi söylerken ve yeniden görüşeceğimize dair -kimi lafın gelişi, kimi samimi- sözler verirken.

Sarayımla birlikte, ailemle birlikte, Velaris'e yabalarken.

Gün ışığı hâlâ kasaba evinin pencerelerinden içeri süzülüyordu. Limon, deniz ve taze ekmek kokuları hâlâ bütün odaları dolduruyordu.

Ve arka planda... Çocuklar hâlâ sokaklarda gülüşüyordu.

Evim. Evim aynıydı – bıraktığımız gibi duruyordu.

Rhys'in elini öyle güçlü sıktım ki şikâyet edecek sandım ama o da aynı şekilde sıkarak karşılık verdi.

Hepimiz banyo yapmış olsak da kendimizi hâlâ kirli hissediyorduk. Sanki üzerimizdeki kan tamamıyla temizlenmemiş gibi.

Ve o anda, evimin sahiden hiç değişmediğini ama bizim...değişmiş olabileceğimizi fark ettim.

Amren, "Sanırım bundan böyle gerçek yemekler yiyeceğim," diye mırıldandı.

Cassian, "Ne muazzam bir fedakârlık," diye laf çarptı.

Amren ona ortaparmağını gösterdi ama hâlâ sargılar içindeki kanatlarını görünce gözlerini kıstı. Gözleri, normal gri gözleri, odasına çekilecekmiş gibi merdiven korkuluğunda oyalanan Nesta'ya kaydı.

Ablam son birkaç gündür pek konuşmamış, pek bir şey yememişti. Cassian'ı hasta yatağında ziyaret etmemişti. Bana hâlâ neyi olduğundan bahsetmemişti.

Amren ona hitap ederek, "İçini doldurup duvarına asmak için kralın kellesini getirmemene şaşırdım," dedi.

Nesta ona ters ters baktı.

Mor cık cık etti. "Bu şaka bazılarımıza tatsız gelebilir, Amren."

"Hepinizin kıçını kurtardım. İstediğimi söylemeye hakkım var."

Ardından ön kapıdan çıkarak kendini şehrin sokaklarına attı.

Elain, "Yeni Amren eskisinden de [redacted]suz," dedi, masum masum.

Bir kahkaha patlattım. Diğerleri de bana katıldı, hatta Elain bile genişçe gülümsedi.

Herkes. Boş boş bakan Nesta hariç.

Kazan kırıldığında onun içindeki gücün de kırılıp kırılmadığını merak ettim. Kazan'la arasındaki bağın parçalanıp parçalanmadığını. Ya da içinde bir yerlerde hâlâ yaşayıp yaşamadığını.

Mor, "Haydi," diyerek bir kolunu Azriel'in omzuna, diğer kolunu da dikkatle Cassian'ın omzuna atıp onları oturma odasına yönlendirdi. "Birer içkiye ihtiyacımız var."

Tam iyileşmeyen bacağı üzerinde topallayan Cassian, omzunun üzerinden arkasındaki Rhys'e doğru, "Yakışıklı şişeleri açıyoruz," diye duyurdu.

Eşim *emrin olur* kabilinden eğilerek selam verdi. "Bana da bir yudum ayırın bari."

Rhys ablalarıma şöyle bir baktıktan sonra bana göz kırptı. Savaşın gölgeleri yerli yerinde duruyordu ama bu göz kırpma... Hâlâ bunun gerçek olmamasından ödüm kopuyordu. Bütün bunların Kazan'ın içinde gördüğüm bir rüya olmasından.

Bu gerçek, diye mırladı zihnime. *Bunu sana bilahare ispatlarım. Saatlerce.*

Ben pofurdarken Rhys ellerini ceplerine soktu ve yiyecek bir şeyler bulmak için izin isteyerek sallana sallana koridorun diğer ucuna yürüdü.

Antrede ablalarımla yalnız kalınca derin bir nefes aldım. Elain hâlâ belli belirsiz gülümsüyor, Nesta hâlâ boş boş bakıyordu.

Lucien hâlâ Ulu Peri tedavisine ihtiyaç duyan yaralı insanlar olabilir diye geride kalmış ama işi biter bitmez geleceğine söz vermişti.

Tamlin'e gelince... Onunla konuşmamıştım. Mutlu olmamı söyleyip bana eşimi geri verdikten sonra onu doğru dürüst görmemiştim. Toplantıdan sonra iki çift laf etmeye fırsat bulamadan çıkıp gitmişti.

Ben de Lucien'e bir not bırakmıştım – Tamlin'i görürse vermesi için. Göreceğini biliyordum. Lucien buraya gelmeden önce bir yere uğraması gerektiğini söylemişti. Nereyi kastettiğini biliyordum.

Tamlin'e yazdığım not kısaydı. Söylemek istediğim her şeyi içeriyordu.

Teşekkür ederim.

Umarım sen de mutluluğu bulursun.

Ve bunu yürekten istiyordum. Yalnızca Rhys'e yaptığı iyilik için değil ama... Hayat nefret ederek, nefreti hissedip dünyaya yayarak boşa harcanamayacak kadar *kısaydı*, bir ölümsüz için bile.

Bu yüzden ona şans diliyordum – bütün kalbimle. Ve umarım, günün birinde, onu içten çürüten bu sinsi korkularla, bu yıkıcı öfkeyle yüzleşirdi.

"Eee," dedim ablalarıma. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Nesta sadece arkasını dönüp ağır ve katı adımlarla merdivenleri tırmandı. Odasına varır varmaz kapısını kararlı bir tıkırtıyla kapattı.

Hâlâ merdivenlerin yukarısına bakan Elain, "Babam konusunda," diye fısıldadı, "galiba Nesta kolay kolay..."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Bence Nesta uzunca bir süre kendini...didikleyecek."

Oldukça uzun bir süre.

Elain yüzünü bana döndü. "Ona yardım eder miyiz?"

Saç örgümün ucuyla oynadım. "Evet – ama bugün değil. Yarın da değil." Derin bir nefes verdim. "Hazır olduğunda." Ve *biz de* hazır olduğumuzda.

Elain başıyla onaylayarak bana gülümserken, gözlerinde ikircikli bir neşe ve *hayat* parlıyordu. Pırıl pırıl ve sevimli bir gelecek vaadi.

Onu Cassian'ın iki elinde amber renkli iki likör şişesiyle durduğu, Azriel'in şakaklarını ovuşturduğu ve Mor'un rafların birinden kesme kristal kadehler aldığı oturma odasına yönlendirdim.

Elain dikkatini güneşli sokağa bakan pencerelere verdi ve dakikalar önce sorduğum soruya nihayet cevap vermek istercesine, "Şimdi ne yapsak?" diye düşündü. Gülümsemesi öyle büyüdü ki odanın diğer ucundaki Azriel'in gölgelerine rağmen yüzü ışıl ışıl

parladı. "Bir bahçe yapmak istiyorum," diye ilan etti. "Tüm bu yaşananlardan sonra...sanırım dünyanın daha çok bahçeye ihtiyacı var."

Boğazım düğümlenince hemen cevap veremedim. Ancak onu yanağından öptükten sonra, "Evet," diyebildim. "Bence de."

81.

BÖLÜM

Rhysand

Mutfakta olmama rağmen hepsini duyabiliyordum. Sahip olduğum şüphesiz en yıllanmış şişeden dökülen likörün lıkırtısını, ardından en az onun kadar eski kesme kristallerin birbirine vuruşunu.

Ardından bir kahkaha. Kalın, gümbür gümbür – Azriel. Mor'un söylediği bir şeye gülüyordu ve bu şey her neyse Mor'un kendisini de gürültülü ve neşeli bir kahkaha krizine soktu.

Sonra başka bir kahkaha – berrak, canlı. Velaris'teki sayısız salonda ve tiyatroda çalınan bütün müziklerden daha güzel bir kahkaha.

Mutfak penceresinin önünde durup yazın bütün görkemini yansıtan bahçeye bakarken, Elain Archeron'un haftalardır yetiştirdiği çiçekleri gördüğüm söylenemezdi. Sadece baktım ve o güzelim kahkahayı dinledim. Eşimi kahkahasını.

Bu sesi, bu sesin içindeki neşeyi duyunca bağrımı sıvazladım.

İçeridekiler yeniden sohbet ritmine dönüp konudan konuya atladı ama... Çok yaklaşmıştık. Bu anı bir daha görmemeye. Bu yeri. Birbirimizi. Ve bu kahkahaların kısmen bundan kaynaklandığını biliyordum. Meydan okuma ve minnet.

Seslerin müziğini Cassian'ın sesi böldü. "İçmeye geliyor musun yoksa bütün orada dikilip çiçekleri mi seyredeceksin?"

Arkamı dönünce onunla Azriel'i mutfak kapısında, ellerinde birer kadehle buldum. Azriel'in diğer yaralı elindeki fazla kadeh maviye çalan bir rüzgârın sırtında bana doğru geldi.

Havalı, ağır kristali tuttum. "Yüce Lordunuza böyle gizlice yaklaşmanız hiç akıl karı değil," dedikten sonra içkimden kocaman bir yudum aldım. Likör boğazımı yakarak indi ve midemi ısıttı.

Cassian kendi kadehinden bir fırt aldı. "İhtiyarlığında bile seni istim üstünde tutmak güzel." Kapı pervazına yaslandı. "Neden burada saklanıyorsun?"

Azriel ona kötü kötü baktı ama ben pofurdayıp kadehimden bir yudum daha aldım. "Sahiden de yakışıklı şişeleri açmışsın."

Beklediler. Ama Feyre'nin kahkahası yeniden duyuldu, hemen peşinden Elain'in ve Mor'un kahkahaları. Ve bakışlarımı tekrar kardeşlerime çevirdiğimde beni anladıkları yüzlerinden belli oluyordu.

"Bu gerçek," dedi Azriel usulca.

Gözlerimin yaşarmasına ne güldüler, ne de yorum yaptılar. Boğazımdaki sıkışmayı açmak için bir yudum daha alarak onlara yaklaştım. Boğuk bir sesle, "Bunu bir beş yüzyıl daha yapmayalım," dedikten sonra kadehimi onların kadehlerine vurdum.

Azriel usulca gülümserken Cassian tek kaşını kaldırdı. "Peki o zamana kadar ne yapacağız?"

Barış müzakerelerini, başımızı ağrıtacaklarından şüphe duymadığım kraliçeleri, parçalanmış dünyamızı onarmayı saymazsak...

Mor bize seslenerek bir sofra donatmamızı istedi. *Şöyle güzel bir masa olsun,* diye ekledi. *Bol ekmek de isteriz.*

Gülümsedim. Feyre'nin kahkahası tekrar yükselince, bu kahkahanın bağ üzerinde Yıldızbatışı'ndan daha göz alıcı parladığını *hissedince,* gülümsemem genişledi.

Kollarımı arkadaşlarımın omuzlarına atıp oturma odasına yö-

nelirken, "O zamana kadar," dedim. İleriye, o kahkahaya, o ışığa doğru baktım. Feyre'nin geçenlerde bana gösterdiği, ömrüm boyunca hayal edebileceğimden daha güzel olan, uzun zaman önce, yıldızların eşliğinde geçen yalnız gecelerde düşlediğim *her şeyden* çok daha güzel olan o gelecek görüntüsüne baktım. Hâlâ gerçekleşmeyen ama eninde sonunda gerçekleşecek olan o hayale. "O zaman kadar, her anın tadını çıkaracağız."

82.

BÖLÜM

Rhysand çatıda, yıldızlar parlak ve yakın, gündüz ısınan fayanslar çıplak ayaklarımın altında hâlâ ılıktı.

Küçük demir sandalyelerden birinde oturuyordu. Ne ışık, ne likör şişesi – sadece o, yıldızlar ve şehir.

Kucağına oturdum ve kollarını bana dolamasına izin verdim.

Uzun süre sessizlik içinde oturduk. Savaştan sonra doğru dürüst yalnız kalamamıştık ve uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşmüştük. Ama bu gece... Elini aşağıya kaydırınca geceliğimin bağlama şeklinden dolayı açıkta kalan çıplak bacağıma rastladı.

Şaşırarak beni alıcı gözle inceledi, ardından dudaklarını omzuma bastırıp pofurdadı.

"Tahmin etmeliydim."

"Dükkândaki kızlar bunu bedava verdi. Onları Hybern'den kurtarmama karşılık bir hediye. Belki bunu daha sık yapsam iyi olur – böyle bedavadan iç çamaşırı gelecekse."

Sahiden de o kırmızı dantelli iç çamaşırlarını giymiş, üstüne de aynı renkte ve içini terbiyesizce gözler önünde seren, incecik bir gecelik almıştım.

"Kimse sana söylemedi mi? İğrenç derecede zengin birisin."

"Paramın olması harcamak zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

Dizimi nazikçe sıktı. "Güzel. Buraya para işlerinden anlayan birisi lazım. Abartılı cömertliğimi istismar eden Hayaller Sarayı yüzünden altınlarımı sağa sola saçıyorum."

Boğazımın derinliklerinde bir kahkaha gümbürderken başımı omzuna yasladım. "Amren hâlâ Tahtının İkincisi mi?"

"Tahtımızın ikincisi."

"Kelime oyunu yapma."

Rhys elini çıplak dizimde ve bacağımda gezdirdi. "Eğer isterse, onundur."

"Artık eski güçlerine sahip olmasa bile mi?"

"Artık bir Ulu Peri. Hepimizi terörize edecek bazı gizli yetenekler keşfedeceğinden hiç şüphem yok."

Beni sarmalayan vücut sıcaklığının, elinin tenimde bıraktığı hissin tadını çıkarırken tekrar bir kahkaha patlattım.

"Seni duydum," dedi kısık sesle. "Öldükten sonra."

Son birkaç gecedir uykularımı kaçıran, kısa zamanda atlatacağımdan şüphe duyduğum o dehşet duygusuyla ürperdim. "O dakikalar..." diye başladığımda Rhys bacağımı uzun, teskin edici git-gellerle sıvazladı. "Rhys... Bir daha aynı şeyi hissetmek istemiyorum."

"Artık Dağın Altı'nda neler hissettiğimi biliyorsun."

Boynumu büküp yüzüne baktım. "Bana bir daha *asla* yalan söyleme. Böyle bir konuda."

"Peki diğer konularda?"

Kolunu öyle sert çimdikledim ki elime vurarak katıla katıla güldü. "Bizi kurtarmanın bütün övgüsünü siz *hanımlara* bırakamazdım. Kendinizi öve öve sonsuza dek başımızı şişirmemeniz için bir erkeğin zaferde pay sahibi olması gerekiyordu."

Bu kez kolunu yumrukladım.

Ama Rhys o kolunu belime dolayıp iyice sıktı ve kokumu ciğerlerine çekti. "Ölürken bile seni duydum. Bu geriye bakmamı sağla-

dı. Biraz daha – oyalanmamı sağladı."

Bir zamanlar Oymacı'ya tarif ettiğim o yere gitmeden önce.

"Oraya gitme zamanı geldiğinde," dedim kısık sesle. "Birlikte gideriz."

"Söz mü," diye sorarak beni nazikçe öptü.

Dudaklarına doğru, "Söz," diye mırıldandım.

Sol kolumda bir karıncalanma oldu. Tenimde bir ılıklık süründü.

Dönüp bakınca yeni bir dövme gördüm. Bir zamanlar koluma işlediği dövmenin aynısıydı ama bu kez Bryaxis ile yaptığım pazarlıktan kalan siyah halkanın etrafına işlemiş, helezonlarla ve kıvrımlarla birlikte ikisinin tek bir bütün gibi görünmesini sağlamıştı.

"Eskisini özledim," dedi masum masum.

Aynı dövme kendi sol koluna da yayıldı. Benimki gibi parmaklara doğru inmek yerine bileğinden dirseğine doğru yükselerek.

"Seni taklitçi," dedim yüzümü ekşiterek. "Benim kolumda daha güzel duruyor."

"Hımm." Elini omurgamda gezdirdi ve üzerindeki iki noktayı parmak uçlarıyla dürttü. "Tatlı Bryaxis ortadan kayboldu. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Onu yakalayıp kütüphaneye geri koymam mı gerekiyor?"

"Aynen öyle."

Kucağında dönüp kollarını boynuna doladım. "Peki benimle gelir misin? Bu macerada ve diğer tüm maceralarda?"

Rhys uzanıp dudaklarımdan öptü. "Daima."

Yıldızlar adeta yaklaşıp yakından bakmak istemişler gibi daha güçlü parladılar. Rhys benimle birlikte sandalyeden kalkarken ve öpüşünü derinleştirerek nefesimi keserken kanatları hışırdadı.

Ardından kendimi havada buldum.

Rhys beni kucağında tutarak gökyüzüne ok gibi fırladığında altımızdaki şehir yıldızlı gecenin bir yansıması gibiydi.

Nehir boyunca uzanan kafelerden müzik sesleri yükseliyordu.

Sokaklarda ve Sidra'nın üzerindeki köprülerde şehir sakinleri kol kola yürüyerek gülüşüyordu. Işık denizinde hâlâ siyah lekeler vardı ama oralarda bile minik ışıklar göze çarpıyordu. Mumlar. Karanlığın içinde isyankâr ve sevimli.

Önümüzdeki günlerde daha fazlasına ihtiyacımız olacaktı. Bu uzun yolda. Yeni bir dünyaya, bulduğumdan daha iyi bir yer olarak bırakacağım o dünyaya giden yolda.

Ama şimdi...eşim altımızdaki şehrin, etrafımızdaki dünyanın, zor kazanılmış huzurun keyfini çıkarırken...ben de öyle yaptım. Bir ömür boyu, hatta birkaç ömür boyu resim yapmama yetecek o detaylar zihnime kazınırken, tüm o seslerin, kokuların, görüntülerin keyfini çıkardım.

Rhys kanat çırparak havada asılı kaldı, zihnime bir görüntü yolladı ve ben kanatlarımı çağırırken geniş geniş gülümsedi.

Beni bırakınca onun kollarından düzgünce ayrıldım ve kendimi, her yerimi okşayarak içimi gıcıklayan ılık rüzgârın, ciğerlerime çektiğim tuz ve limon kokulu havanın kollarına bıraktım. Yeni duruma adapte olmak, sezgiyi ve ritmi yakalamak, birkaç kanat çırpışıma mal oldu. Ama sonra dengemi sağlayıp düzeldim.

Ardından uçmaya başladım. Süzülmeye.

Rhys yanımdan hiç ayrılmadı ve birlikte yıldızların, ışıkların, deniz kokulu rüzgârın içinde süzülürken bana tekrar gülümsediğinde... Velaris'in bütün harikalarını, altımızda canlı bir renk nehri gibi uzanan ışıltılı Gökkuşağı'nı gösterdiğinde... Sırf yapabileceğini bildiği, sırf yapmak istediği için kanadını kanadıma sürttüğünde ve önümüzde bunu yapabileceğimiz, her şeyi bir arada görebileceğimiz sonsuz geceler uzanırken...

Bir lütuf gibi.

Bütün hepsi.

TEŞEKKÜR

Dokuz kitaptan sonra bile, hem özel hem de meslek hayatımda bana ışık tutan insanlara duyduğum minnettarlığı ifade etmekte hâlâ zorlanıyorum.

Josh'a: Seninle geçirdiğim her an bir lütuf. Uzun zaman önce yıldızlara bakıp dilek tutarken hayatımda senin gibi birinin olmasını dilemiştim. O yıldızların beni dinlediğinden eminim, çünkü bu vahşi macerayı seninle paylaşmak en büyük hayalimdi. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum.

Annie'ye: Sırnaşıklığın, sululuğun ve beni sürekli istim üstünde tutan taleplerin için teşekkür ederim. Seni daima, daima, daima seveceğim, benim minik köpüşüm (ve kim ne derse desin, senin bu satırları okuyabildiğine *kalıbımı basarım*).

Hiç yorulmadan çalışan ve tanıdığım en çetin baş belası olan, temsilcim Tamar'a: Sen olmasaydın bunların hiçbiri mümkün olmazdı ve bunun için minnettar olmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Her şey için teşekkür ederim.

Cat Onder'a: Seninle çalışmak benim için çok büyük bir ayrıcalık ve keyif oldu. Bu kadar yaratıcı, ilgili ve bilgili bir editör olduğun için ve yıllarca süren dostluğun için teşekkür ederim.

Üstün yetenekli Bloomsburry takımına: Cindy Loh, Cristina Gilbert, Kathleen Farrar, Nigel Newton, Rebecca McNally, Sonia

Palmisano, Emma Hopkin, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Lizzy Mason, Courtney Griffin, Erica Barmash, Emily Ritter, Grace Whooley, Eshani Agrawal, Emily Klopfer, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Beth Eller, Kerry Johnson, Kelly de Groot, Ashley Poston, Lucy Mackay-Sim, Hali Baumstein, Melissa Kavonic, Diane Aronson, Linda Minton, Christine Ma, Donna Mark, John Candell, Nicholas Church ve tüm yurtdışı telif takımı...bu kitabı ete kemiğe büründürdüğünüz için ve gelmiş geçmiş *en iyi* küresel yayıncılık takımı olduğunuz için teşekkür ederim. John Cassir ve CAA takımına: Bana ve kitaplarıma verdiğiniz destekten dolayı teşekkür ederim.

Cassie Homer'e: Bütün yardımların için ve birlikte çalışırken neşe kaynağı olduğun için teşekkür ederim!

Annemle babama: Peri masallarınız, halk hikâyeleriniz, dünyanın farklı yerlerindeki serüvenleriniz için ve Murray's simitleri ve tütsülenmiş somonlarıyla dolu hafta sonu sabahları için teşekkür ederim. Linda ve Dennis'e: Böyle muhteşem bir evlat yetiştirdiğiniz için size sonsuza dek minnettarım. Aileme: Size sahip olduğum için öyle şanslıyım ki.

Roshani Chokshi, Lynette Noni ve Jennifer Armentrout'a: Yaydığınız güçlü ışık ve harika arkadaşlıklarınız için – ve bu kitapla ilgili paha biçilemez geri beslemeleriniz için teşekkür ederim. Renée Ahdieh, Steph Brown ve Alice Fanchiang'e: Size bayılıyorum.

Sasha Alsberg, Vilma Gonzalez, Alexa Santiago, Rachel Domingo, Jessica Reigle, Kelly Grabowski, Jennifer Kelly, Laura Ashforth ve Diyana Wan'a kocaman birer teşekkür: Olağanüstü derecede harika ve iyi insanlar olduğunuz için. Müthiş Caitie Flum'a: Bu kitabı okumaya vakit ayırdığın ve değerli yorumların için çok teşekkür ederim. Lousse Ang'a: Olağanüstü kibarlığın, bulaşıcı neşen ve parmak ısırtan cömertliğin için teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Sadece parlak bir sanatçı değil, aynı zamanda muhteşem bir insan olan Charlie Bowater'e: Beni harekete geçiren ve ilham veren sanatçılığın ve boyama kitabındaki zorlu ve olağanüstü çalışmaların için teşekkür ederim. Seninle çalışmak bir onur.

Ve son olarak, değerli okurlarım, *size*: Bu yolculukta beni ve Feyre'yi yalnız bırakmadığınız için hepinize bütün kalbimle teşekkür ederim. İçten mektuplarınız, inanılmaz çizimleriniz, harika müzikleriniz ve zekice kurgulanmış kostümlü oyunlarınız... hepsi benim için kelimelere dökebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. Sizin gibi okurlara sahip olduğum için kendimi kutsanmış hissediyorum ve bir sonraki kitapta dünyamın daha fazlasını sizlerle paylaşmak için şimdiden sabırsızlanıyorum!

